

БАЛЪВАК

1

ОНОРЕ ДЕ БАЛЬЗАК

de Balzac

HONORÉ DE BALZAC

Œuvres en dix volumes

Tome 5

LA COMÉDIE HUMAINE

ÉTUDES DE MŒURS

SCÈNES DE LA VIE DE PROVINCE, II

ОНОРЕ ДЕ БАЛЬЗАК

Твори в десяти томах
Том 5

ЛЮДСЬКА КОМЕДІЯ

ЕТЮДИ ПРО ЗВИЧАЇ
СЦЕНИ ПРОВІНЦІЙНОГО ЖИТТЯ, II

*Переклад
з французької*

Київ
Видавництво
художньої літератури
«ДНІПРО»
1991

До п'ятого тому ввійшли «Сцени провінційного життя, II»: «Лілея долини», «Стара панна», «Музей старожитностей», «Баламутка».

В пятый том вошли «Сцены провинциальной жизни, II»: «Лилия долины», «Старая дева», «Музей древностей», «Жизнь холостяка».

Редакційна колегія:

Др. В. ЗАТОНСЬКИЙ (голова), Ю. Я. ЛІСНЯК,
Д. С. НАЛИВАЙКО, Д. Х. ПАЛАМАРЧУК

Коментарі

О. Б. АЛЕКСЄНКО

Редактори

П. В. ТАРАЩУК, М. В. ТУПАЙЛО

© Лілея долини. Український переклад. А. О. Перепада, 1991

© Стара панна. Український переклад. Д. Х. Паламарчук, 1991

© Музей старожитностей. Український переклад. В. Й. Шовкун, 1991

© Баламутка. Український переклад. Ю. Я. Лісняк, 1991

© Коментарі. О. Б. Алексєнко, 1991

В $\frac{4703010100-233}{M205(01)-91}$ передплатне

ISBN 5 108 00897 3 (т. 5)

ISBN 5 108 00450 1

СЦЕНИ
ПРОВІНЦІЙНОГО
ЖИТТЯ, II

«ЛІЛЕЯ ДОЛИНИ»

Передмова до першого видання *

У багатьох сценах свого роману автор створював героя, від чийого ймення він провадив оповідь. Прагнучи правдоподібності, письменники вдаються до літературних прийомів, які дозволяють їм надати більшого життя їхнім образам. Так бажання оживити свої творіння приводило найславетніших людей минулого віку до багатослів'я роману в листах — єдиної форми, здатної надавати правдоподібності вигаданій історії. Вживання прийому «Я» дає змогу проникнути в людське серце так само глибоко, як за епістолярного стилю, але не спричиняє такої надмірної довготи. Кожному творові — відповідна форма. Мистецтво романіста в тім і полягає, щоб добре втілити свої ідеї. Клариса Гарлоу потребувала докладного листування. Жіль Блаз зажадав «Я». Однак це «Я» не зовсім безпечно для автора. Хоча кількість читачів набагато зросла, розумовий рівень суспільства не піднявся в тій самій пропорції. А тому в питанні, здавалося б, давно розв'язаному, багато хто і зараз виставляє себе на посміховисько, приписуючи авторові ті почуття, якими він наділив своїх героїв; якщо ж ужито прийому «Я», — майже всі несамохіть плутають письменника з оповідачем. «Лілея долини» — найчільніший з тих творів, де автор обрав «Я», аби йти за покрученою течією більш чи менш правдивої історії. Тим-то автор вважає за потрібне заявити, що тут він аж ніяк не виводив самого себе. У нього склалася сувора думка й тверді засади щодо змішування особистих почуттів і почуттів вигаданих. На його думку, ганебний промисел проституції в тисячу разів менш ганебний, ніж продаж за оголошенням деяких почуттів, які ніколи не належать нам цілком. Почуття — добрі чи лихі, — такі бентежні для душі, обарвлюють її своїм кольором, надають свого аромату її думам; звісно, стиль людини, стражденної або поваленої на землю, не схожий на стиль тих, чиє життя минало без пригод. Але між цією

* (С) Український переклад. А. О. Перепадя, 1991

оболонкою твору — похмурою чи зворушливою, світською чи благочестивою, веселою чи поважною — і протистуюванням найкоштовніших скарбів серця зяє провалля, і переступають його лише нечисті уми. Коли якийсь поет і замахнеться на таке подвійне життя, хай буде це випадково, а не зумисне, як у Жана Жака Руссо. Автор захоплюється в «Сповіді» письменником, проте людина його жахає. Як насмів Жан Жак, що так пишався своїми почуттями, написати присуд пані де Верен, уміючи так добре боронити самого себе? Накладіть усі корони світу йому на голову, — ангели навек прокленуть цього красномовця, здатного заколоти на вбогому вівтарі Поговору жінку, в котрій поєдналися для нього серце матері і душа коханки — благодіяння, огорнуте звабою першого кохання.

Листень 1835 року

ЛІЛЕЯ ДОЛИНИ

Панові Ж. Б. Накарові,
членові Королівської академії медичних наук

Любий лікарю, ось один з найретьельніше тесаних каменів підмурка, на якому повільно й старанно вимуровується літературна будівля; мені хочеться викарбувати на ньому Ваше ймення: по-перше, щоб подякувати вченому, моєму рятівникові, а по-друге, щоб ушанувати давнього приятеля.

Де Бальзак

ПАНІ ГРАФІНІ НАТАЛІ ДЕ МАНЕРВІЛЬ

Скоряюся твоєму бажанню. Жінка, яку ми кохаємо більше, ніж вона кохає нас, має неабияку перевагу: задля неї ми забуваємо про здоровий розум. Ми долаємо неймовірні відстані, проливаємо кров, занепащуємо своє майбутнє, аби тільки не бачити, як вупиться її чоло, аби стерти невдоволену гримаску, яка з'являється на її устах при найменшому спротиві. Сьогодні ти поцікавилася моїм минулим. Ось тобі ціла повість про нього. Тільки зваж, Наталі: послухавшись тебе, я вперше порушую свій давній зарік. Але скажи мені: чому ти так насторожуєшся, коли я іноді в найщасливіші хвилини раптом задумуюся? Чому ти так чарівно гніваєшся через мою мимовільну мовчанку? Чому ти не могла погодитися з дивацтвами моєї вдачі, не докопуючись до їхніх причин? Може, твоє серце обтяжує таємниця і для свого виправдання тобі треба осягти таємницю мого життя? Ну що ж, Наталі, ти розгадала її, і, мабуть, буде ліпше, якщо ти знатимеш геть усе. Атож, над моїм життям витає привид; досить згадати про щось пережите, як він уже оживає, а іноді й сам приходить до мене. Невідступні спомини поховані насподі моєї душі, вони як ті водорості, що за тихої години видніються на дні морському, але в бурю хвилі вергають їх, шматуючи, на пісок. Хоча праця, необхідна, щоб убрати думки в слова, й ганувала ці давні почуття, такі для мене, тільки-но торкнутися,

болісні, боюсь, як би моя сповідь не образила тебе. Тоді згадай, як я, під загрозою розриву, послухався тебе, і не карай мене за цей послух. Я хотів би, щоб ці звір'яння подвоїли твою ніжність. До вечора.

Фелікс

Розділ перший ДВА ДИТИНСТВА

Чиєму журливому талантові випаде творити найзворушливішу елегію, живу картину муки, судженої юним душам, які в сім'ї натикаються на самі колючки, чиї ніжні пагінці обривають грубі руки, чиї квіти побиває недосвіт якраз тоді, як вони розпускаються? Який поет зобразить страждання дитини, згодованої гірким молоком зненавиди, чия усмішка в'яне на устах під вогнем суворого погляду? Вигадана повість про безталанних діточок, яких топчуть ті, кому самою природою призначено розвивати їхні чуйні серденьята, стала б правдивою історією мого підлітства. Кого я міг дошкулити, чий гонор вразити при народженні? Якою тілесною чи духовною вадою накликав я неласку матері? Чому я завдячую свій прихід на світ? Почуттю батьківського обов'язку чи випадкові, а може, саме життя моє було для отця-неньки докором? Питання, питання. Годувати мене віддали мамці на село: родина не згадувала про моє існування цілі три роки, повернувшись до отчого дому, я ріс таким занедбаним, що навіть чужі жаліли мене. І хоч би тобі якесь співчуття чи допомога, щоб підтримати мене після тих перших поневірянь: у дитинстві щастя мені було невідоме, в юності — недоступне. Замість підсобити мені в недолі, брат і обидві сестри розважалися, мордуючи мене. Того неписаного у дітей закону, щоб приховувати від дорослих свої пустощі і, вигороджуючи одне одного, пізнавати почуття честі, для мене не існувало; навпаки, я часто бачив, як мене карають за витівки мого братика, хоча й не смів нарікати на несправедливість. Може, винна тут догідливість, властива навіть дітям, та тільки брат і сестри теж кривдили мене: ще б пак, наша неласкава мати за це їх тільки похвалить. А може, на капості їх поривав нахил до наслідування? Чи бажання похизуватися своєю силою? Або ж брак жалю? Хтозна. Мабуть, через усе це, взяте разом, я не міг звідати утіхи товаришування. Змалку позбавлений любові, я так нікого й не

полюбив, хоча природа й дала мені любляче серце! Чи ж чують ангели, як зітхає ніжна душа, коли її брутально топчуть дорослі? Відкинуті почуття в декого вироджуються в ненависть, а в мене вони нагромаджувалися, міцнішали і, вирвавшись на волю, затопили потім усе моє життя. У деяких людей постійні образи вражають нервові волокна, знесмілюючи їх, а несміливість незмінно веде до поступливості, до слабкості. Тимчасом слабкість принижує людину, прищеплює їй щось рабське. Зате в мені постійні знегоди зміцнили волю, загартували її в горні випробувань: хай душа воює з недолею. Як мученики очікують нових тортур, так я завжди очікував нових прикрощів, усім своїм виглядом я показував страдницьку покірність, а дитячу жвавість і безпосередність старанно ховав. Тим-то мене вважали за пришеделупату дитину: моя мати, мовляв, у своїх похмурих пророцтвах не помилилася. Усвідомлення людської несправедливості передчасно збудило в мені гордощі — плід роздумів — і не дозволило розвинутися лихим нахилам, яким могло лише сприяти таке виховання. Хоча мати мене й занедбала, я іноді викликав у неї докори сумління; тоді вона говорила про мою освіту і зголошувалася сама вчити мене. Та я думав, як би я натерпівся, спілкуючись з нею щодня, і мене обсіпало морозом. Я благословляв свою занедбаність і радів, що можу сидіти сам у садку, пересипатися камінцями, спостерігати за комашками й милуватися небесною блакиттю. Самота розвиває в людині мрійливість, а от свою любов до споглядання я завдячую одній пригоді. Ця пригода покаже вам, які були мої дитячі жалі. Мною опікувалися так мало, що гувернантка часто забувала вкласти мене спати. Якось увечері, любісінько примостившись під фіговим деревом, я дивився з дитинною цікавістю на зірку і, охоплений журними думками, звертався до неї, як до живої істоти. Сестри гуляли й гомоніли оподаль; їхній галас долинав до мене, не порушуючи моїх роздумів. Та ось усе стихло, зайшла ніч. Мати випадково помітила, що мене нема. Щоб уникнути нагінки, грізна панна Кароліна, наша гувернантка, підтвердила материні побоювання: мовляв, я відбився від дому і без її нагляду давно б уже втік, хлопень я не дурний, а потайний і хитрий, серед усіх її вихованців ще не було такого неслуха, як я. Гувернантка вдала, ніби шукає мене, погукала, я озвався; вона підійшла до фігового дерева, бо знала, що я там.

— Ти що тут робиш? — спитала вона.

— Дивлюся на зірку.

— Брешеш, на зірку ти не дивився, — озвалася мати, почувши нашу розмову з балкона, — хіба в твоїх літах цікавляться астрономією?

— Ох пані, — гукнула панна Кароліна, — він покинув відкритим кран від фонтана: вода залила весь сад.

Зчинилася страшенна веремія. Мої сестри любили відкривати й закривати кран, щоб подивитися, як тече вода. Але коли їх раптом окропило снопом бризок, вони розгубилися і втекли, так і не закрутивши крана. В шкоді звинуватили мене, а коли я став запевняти, що я ні при чому, завдали мені брехню й суворо покарали. Але це ще не все: на додаток до лиха взяли на глузи мою любов до зірок, і мати заборонила мені сидіти допізна в саду. Тиранічні заборони дужче загострюють бажання у дітей, ніж у дорослих; дітям тільки те й кортить, чого не вільно, а наказана грушка — солодка. Отож мене часто карали різками за мою зірку. Пожалітися мені не було кому, і я й далі жалівся зірці тією чарівною і наївною мовою, якою дитина висловлює свої перші думки, як колись вона белькотіла перші слова. В дванадцять років у коліжжі я все ще споглядав її, відчуваючи невимовну розкіш, — такі глибокі сліди залишають враження, здобуті на світанку життя.

Шарль, старший за мене на п'ять років, був такий самий гарнесенький хлопчик, як нині красень чоловік; він був батьків мазунчик, мамин синок, надія родини, а отже, хатній деспот. Цьому здорованеві й кремезу найняли домашнього учителя. Зате мене, миршавого й хворобливого, віддали з п'яти років до пансіону. Щоранку батьків камердинер одводив мене туди, а ввечері забирав назад. Я брав із собою кошичка з убогим харчем, тимчасом як мої товарищі приносили всілякі ласощі. Цей контраст між моєю бідністю та їхнім багатством завдавав мені незмірної муки. Знаменита турська смажена свинина й золотаві вишкварки правили для школярів за підживу між сніданком та обідом — обідали ми уже вдома. Ці наїдки, в такій ціні у гурманів, рідко появляються в Турі на столі аристократів; до школи я знав про них із чуток, удома мені зроду не накладали на хліб золотавих вишкварок; навіть якби ними не так смакували школярі, у мене все одно котилася б слинка; я бажав би їх скуштувати не менше, ніж та найясніша паризька

герцогиня, якій закортіло спожити рагу, зготоване в швейцарській. А втім, як жінка щира, вона свого домоглася. Діти вгадують у погляді голод, як ви читаєте в ньому кохання; тим-то я став для всіх за посміховисько. Мої товариші, здебільшого діти дрібної буржуазії, показували мені смажені кришеники свинини й питали: чи відомо мені, як її смажать, де вона продається і чому в мене нема з собою чогось смачненького? Вони облизувалися, вихваляючи на всі заставки свинячі грінки, подібні до хрумких трюфелів; вони нишпорили в моєму кошичку і, натрапивши тільки на сир з Оліве або на сушеницю, знай допитувалися мене: «Ти що, такий бідний?», з чого я зрозумів, яке провалля лежить між мною і братом. Контраст між моєю занедбаністю і щастям інших потьмарив світло мого дитинства і зв'ялив мою квітучу юність. Уперше, коли, повіривши щедрості товариша, я потягся, щоб узяти облудно запропоновану тартинку, мій учитель швидко сховав руку з ласощами під регіт однокласників, утаємничених у витівку. Але якщо навіть найшляхетніші душі улягають марнославству, то чи ж дивина, коли дитина плаче, бачачи, як її зневажають, висміюють. Скільки дітей на моєму місці поставали б ласунами, жебраками, страхополохами! Щоб уникнути цькування, я почав битися. Одвага розпачу додавала мені духу; тепер мене боялися й ненавиділи, одначе проти підлоти я залишився безпорадний. Одного вечора, вертаючись з пансіону, я відчув удар у спину: хтось жбурнув у мене каменюччям, замотаним у носовичок. Коли камердинер, а він помстився люто за мене, оповів про цю халепу матері, вона гукнула:

— Клятий хлопчак, завжди завдає нам мороки!

Я остаточно втратив віру в себе. Я переконався, що викликаю в пансіоні таку саму відразу, як і вдома. Отож я замкнувся в собі. Так удруге для мене вдарив мороз, щоб не дати врунитися тому, що було посіяно в моїй душі. Я бачив, що мамині синки — звичайнісінькі лобурі, це спостереження зміцнило мене в гордості ще більше, і я став цуратися всіх. Бачачи мене завжди журливим, замкнутим, самотнім, учитель підтвердив упереджену думку батька й матері про мої нібито лихі нахили. Тільки-но я навчився читати й писати, мати послала мене до Пон-ле-Вуа, в ораторіанський колеж; там мене взяли до класу, званого «Початкова латина», де вчилися також другорічники, нездатні засвоїти навіть азів.

В ораторіанців я провів вісім років, не бачачи нікого з рідних і живучи парією. І ось чому. Я одержував лише три франки на місяць кишенькових, а цих грошей ледве вистачало на пера, складаний ніжик, лінійку, чорнило і папір, які школярі мусили придбати самі. Я не міг купити ні цибів, ні скакалок, ні жодної з речей, необхідних для розваг, і мене відлучили від усіх шкільних ігор. Щоб мати доступ до них, мені довелося б запобігати перед синками багатих батьків або підлабузнюватися до здорованів однокласників. На саму думку про це приниження мені вернуло душу, хоча інші діти не зупиняються перед такою дрібничкою. Дозвілля я звадив під деревом, поринувши в невеселі думки, або читав книжки, які раз на місяць ми позичали в бібліотекаря. Як же важко було терпіти цю неприродну самоту! Якої муки завдавала мені моя занедбаність! Уявіть, що відчувала моя ніжна душа при розподілі нагород, тим паче, що я здобув дві перші нагороди: за переклад з рідної на латину і з латини на рідну! Коли під оплески та оркестровий туш я піднявся на сцену, щоб одержати відзнаки, ні батько, ні мати не привітали мене, вони просто не приїхали, а проте в залі зібралися рідні геть усіх учнів. Замість поцілувати, як заведено, учителя, що роздає нагороди, я припав до його грудей і залився слізьми. Увечері я спалив одержані вінки у грубці. Перед роздачею нагород батьки учнів звичайно лишалися в місті цілий тиждень, отож мої товариші щоранку покидали заклад дуже радісно. А я, хоч мої батьки жили за кілька миль од міста, мусив пропадати в пансіоні з «заморськими» — так ми називали тих, чиї родини були на островах або на чужині. На вечірній молитві ці іроди страшенно хвалилися, якими ласощами частували їх батьки. І так зі мною траплялося завжди: що далі я виходив у світ, то більше зростали мої знегоди. Скільки зусиль я витрачав, щоб змінити присуд старших: жити так, як равлик у мушлі. Скільки надій, так старанно виплеканих у моїй душі, розвіяно за один день! Марно я благав батьків приїхати до мене в пансіон, марно писав їм листи, ніжні й віддані, хоч трохи й пишно-мовні. Мати лише докоряла мені за ці листи, висміюючи їхній кучерявий стиль. Проте я не поступався, обіцяючи вволити будь-яке бажання батьків, аби тільки вони одвідали мене. Я благав, щоб замовили за мене слівце сестри, яким акуратно надсилав вітання до дня ангела і до дня народження. Гай-гай, усі старання бідолашного,

занедбаного хлопчика лишилися даремні! З наближенням дня роздачі нагород я став ще красномовніший, заговорив про тріумф, який, мабуть, випаде на мою долю. Ошуканий мовчанкою батьків, я чекав їх нетерпляче і навіть розповів про їхній приїзд однокласникам. Моє серце так і тенькало, коли після прибуття гостей на подвір'ї чулася хода старого воротаря, але він так і не вигукнув мого імені.

Якось на сповіді я покаявся, що припустився неабиякого гріха: проклинав свою долю. Мій сповідник показав мені на небеса і нагадав про те, яку нагороду обіцяв Спаситель: «Блаженні плачущі!» Готуючись до першого причастя, я всією душею віддався глибокій таїні молитви, захоплений біблійними істинами: духовна поезія така приваблива для юних умів! Сповнений палкої віри, я благав Господа Бога знову звершити для мене одне з тих чудес, про які я читав у житіях страдників. У п'ять років я поривався у високості до своєї зірки, в дванадцять стукнув біля воріт вітваря. Я марив у містичному екстазі, і ці марення загострили мою уяву, збагатили почуття й розвинули розум. Я часто думав, що ці видіння насилають мені ангели, яким доручено ушляхетнити мою душу для майбутнього високого покликання. Це вони дали мені вміння бачити суть речей і підготували серце до чудової і скорботної долі поета, наділеного фатальним хистом зіставляти те, що він відчуває, з тим, що є, зважувати свої великі задуми з мізерними наслідками. Це вони написали для мене книгу, в якій я подумки міг прочитати те, що мав висловити. Це вони торкнулися жариною до моїх уст, і я заговорив як пророк.

Батько, розчарований ораторіанською наукою, забрав мене з Пон-ле-Вуа, щоб віддати вчитися в Париж, до пансіону в кварталі Марє. Мені минуло тоді п'ятнадцять. Після вступних іспитів учня класу риторики школи Пон-ле-Вуа прийнято до третього класу пансіону Лепітра. Муки, спізнані мною у сім'ї, в школі та пансіоні, набули в цьому закладі нової форми. Батько не давав мені ні шеляга. Отець-ненька знали, що я нагодований, одягнений, нашпигований латиною і грекою, а решта їх не обходила. За всі роки свого навчання я знав близько тисячі товаришів, але до жодного з них батьки не ставилися так байдуже, як мої до мене. Пан Лепітр, затятий прихильник Бурбонів, дружив із моїм батьком ще тоді, коли вірні роялісти намагалися викрасти з в'язниці Тампль

королеву Марію Антуанетту. Тепер вони поновили знайомство, і пан Лепітр вважав за свій обов'язок надолужити забудькуватість мого батька. Але він видавав мені щомісяця дуже скромну суму, оскільки нічого не знав про наміри моїх батьків. Пансіон містився в старовинному палаці Жуаез і, як кожна давня магнатська оселя, мав швейцарську. Перш ніж вирушити до лицею Карла Великого, куди нас щодня водив доглядач, мої заможні колеги піднідували в нашого швейцара Дуазі, справжнього контрабандиста, перед яким запобігали всі школярі; той нишком від пана Лепітра потурав нашим вибрикам, покривав нас, коли ми пізно верталися до школи, і був за посередника між нами і тими, хто читав заборонені книжки. Випити чашку кави з молоком було ознакою аристократичного смаку, адже за Наполеона колоніальні товари незмірно подорожчали. Якщо вживання цукру й кави наші батьки вважали розкішшю, то тут воно викликало почуття марнославної вищості, цілком достатнє, щоб приохотитися до цього напою, окрім інших причин, як-от мавпування, ласунство і мода. Дуазі відпускав харчі на віру, гадаючи, що в кожного з нас знайдуться сестри чи тітки, ладні захистити честь учнів і оплатити без зволікання їхні борги. Тенетам буфету Дуазі я опирався довго. Якби мої судді знали, яка сильна спокуса, як геройськи я прагнув до стоїцизму, як борюся зі спалахами люті під час змагання з собою, вони втерли б мої сльози замість карати мене. Хіба може дитина, така, як я тоді, мати той гарт душі, який дає змогу знехтувати погорду інших? Окрім того, мою хіть ще дужче розпалював вплив соціальних вад. Наприкінці другого року навчання до Парижа приїхали батько з матір'ю. Брат повідомив мене про день їхнього прибуття: брат мешкав у Парижі, але ні разу так і не завітав до мене. В подорож вирушили також і сестри, і ми мали оглянути Париж усією родиною. Першого дня збиралися пообідати в Пале-Роялі, а потім піти до Французького театру. Програма цих несподіваних розваг захопила мене, але мою радість розвіяла та буря, яку незмінно накликають на свою голову невдахи. Мені довелося признатися, що я заборгував сто франків панові Дуазі, який погрожував стягти гроші з моїх батьків. Тоді я надумав звернутися до брата: хай він перебалакає з Дуазі, хай виступить моїм посередником і заступником перед батьками. Батько, той іще був схильний до поблажливості. Зате матінка

була неблаганна. Грізний погляд її темно-синіх очей прошивав мене наскрізь, вона вирікала моторошні пророчтва: хіба виросте з мене щось путяще, якщо в сімнадцять літ я здатний на таке безглуздя? Я виродок якийсь, я не її син! Та я всю родину зруйную! Хіба, крім мене, у неї нема дітей? Хіба кар'єра мого брата Шарля не вимагає грошей? Але він цих витрат заслужив, він гордість родини, а я заплямую її ганьбою! Через мене сестри позбудуться посагу та так і посивіють у дівках! Невже я не знаю ціни грошам і не розумію, в яку суму обходиться моя наука! І яка залежність між наукою і кавою з цукром? Так може поводитися тільки мерзотник! Проти мене Марат ангел з крильцями!

Після того, як на мене звалився цей потік докорів і проклять, таких моторошних для мене, брат знову одвів мене до пансіону. Я й не повечеряв в ресторані «Брати Провансальці» і не побачив великого Тальма у «Британику». Он яка була моя зустріч з матір'ю по дванадцятирічній розлуці.

Коли я завершив класичну середню школу, батько лишив мене під опікою пана Лепітра: я мав пройти курс вищої математики і взятися вивчати право. Я оселився в окремій кімнаті і лекцій уже не одвідував; здавалося, лихо дасть мені перепочити. Мені минуло вже дев'ятнадцять, і, може, саме тому, батько й далі дотримувався системи, що позбавила мене харчів у школі, розваг у колежі і зробила боржником Дуазі. Грошей у мене майже не водилося. А як жити безгрошовому в Парижі? До того ж мою вольницю зуміли спритно обмежити. За розпорядженням пана Лепітра до мене було приставлено пестуна, він одводив мене до юридичної школи і здавав на руки викладачеві, а ввечері приводив назад. Молоде дівча і те оберігали б не так пильно. Та що вдієш, ці перестороги були підказані матері побоюванням за мою особу і бажанням уберегти мене від спокус. Париж страхав моїх батьків марно. Адже хлопці крадькома цікавилися тим самим, що й панночки в пансіонах! Хай би що ви робили, ті говоритимуть про жінок, а ті про кавалерів. У ту добу в учнів тільки й був на устах казково-прекрасний світ Пале-Рояля. В наших очах Пале-Рояль був Ельдорадо любові, вечорами золото лилося тут за поріг. Там можна було розвіяти непорочні уявлення, задовольнити нездорову цікавість! Проте Пале-Рояль і я це все одно що два полюси: ми ніяк не могли

зустрітись. Ось як поглузувала доля з усіх моїх спроб. Батько познайомив мене з тіткою, яка мешкала на острові Святого Людовіка; в четвер і в неділю я ходив туди обідати в супроводі пана Лепітра або його дружини, які в ті дні робили візити і по дорозі з гостини забирали мене додому. Чудна то була розвага! Маркіза де Лістомер, велична пишна дама, ні разу так і не здогадалася подарувати мені дуката. Стара, як собор, наквацяна, як мініатюра, завжди вичепурена, як на весілля, вона жила в своєму палаці, нібито ще за Людовіка XV, і приймала лише сивих матрон і вельмож, страшних, немов вихідці з того світу, серед яких я почував себе як на цвинтарі. До мене не озивався ніхто, говорити ж першим я не зважувався. Під ворожими або холодними поглядами аристократів я соромився своєї молодості, здавалося, обтяжливої всім. На їхню байдужість я й розраховував для успіху своєї затії: непомітно зникнути якось після завершення обіду, щоб кулею полетіти в Дерев'яні галереї. Досить старій було сісти за віст, як вона переставала бачити мене, а її камердинерові Жанові чхати було і на мене, і на пана Лепітра. На превеликий жаль, з вини буззубих ротів та блаженських вставних щелеп злочасні обіди незмінно затягувалися. Аж це якось увечері, між восьмою і дев'ятою, я гайнув на сходи, тремтячи, наче та Б'янка Капелло в день своєї втечі. Та не встиг швейцар розчинити переді мною двері, як я побачив на вулиці фіакр, а в ньому пана Лепітра: мій опікун ядушливим голосом уже просив викликати мене. Фатум тричі вставав між пеклом Пале-Рояля і раєм моєї молодості. Того дня, соромлячись свого невідання в двадцять років, я поклав собі знехтувати будь-яку небезпеку, аби лише покінчити з ним. Отож, коли я вже налаштувався втекти від пана Лепітра (той насилу сідав у карету, бо накульгував і був огрядний, як Людовік XVIII), над'їхала, як на зло, моя мати в поштовому ридвані! Її погляд прикував мене до місця, і я завмер, неначе кролик перед удавом. Яким дивом вона тут появилася? Все пояснювалося просто. Дні Наполеона на престолі були лічені. Батько, передбачаючи повернення Бурбонів, хотів дати добру пораду моему братові, ще зайнятому на дипломатичній службі в імператора. До Парижа він приїхав разом із матір'ю, яка надумала забрати мене додому: адже столиці, на думку тих розумних людей, які стежили за подіями, загрожувала

небезпека. Отож, не оговтавшись ще як слід, я опинився поза Парижем саме тоді, коли залишатися там стало для мене небезпечно.

Ще в школі моя буйна уява, бажання, які доводилося весь час стримувати, клопоти життя, потьмареного хронічними нестатками, змусили мене віддатися науці, — так люди, розчаровані життям, ішли колись у монастир. Навчання зробилося моєю пристрастю, яка могла занাপастити мене, прирікши на відлюддя якраз тоді, коли молоді треба слухатися чарівного поклику пробудженої в ній весни.

Цей побіжний шкіц моєї молодості, в якій можна вловити, як ви самі здогадуєтеся, тисячі невисловлених елегій, просто необхідний, щоб збагнути, як вплинула вона на моє майбутнє. Прибитий своєю жорстокою недолею, я і в двадцять років був дрібного зросту, худий і блідий. Моя душа, сповнена снаги, змагалася з миршавим на око тілом, але в цьому тілі, як висловився один літній турський лікар, викувався залізний характер. Юний тілом і старий душею, я стільки читав і розмірковував, що устиг подумки занестися на верховини життя, коли вперше помітив, які покручені його ущелини і які курні шляхи його рівнин. Затриманий у своєму розвитку збігом неймовірних обставин, я все ще перебував у тій чарівній порі, коли душа охоплена першими бентегами, коли вона пробуджується для насолод, коли все для неї нове й свіже. Хлоп'ячий вік мій затягнувся, а посилені заняття затримали прихід зрілості, яка розквітла й забуяла в моїй душі з запізненням. Ні один молодик не був краще за мене підготовлений до пристрасті й кохання. Щоб вам легше читалася ця повість, перенесіться у ті чудові літа, коли уста ще не знають брехні, коли погляд ширший, хоч очі й затінені віями від несміливості, викликаної боротьбою з пробудженою жагою, коли дух виступає проти лицемірства світу, коли в почуттях не менше сум'яття, ніж шляхетності в душевних пориваннях.

Я не стану вам розповідати про мандрівку, яку відбув із матір'ю з Парижа до Тура. Холодність її притлумила всі прояви моїх почуттів. На кожній поштовій станції я обіцяв собі поговорити з нею. Але досить було її погляду чи слова, як розвіювалися всі мої ретельно заготовлені фрази. В Орлеані, перед тим як лягти спати, мати дорікнула мені за мовчанку. Я упав до її ніг,

поцілував коліна, заливаючись ревними сльозами, я відкрив їй своє переповнене ніжністю серце, спробував розчулити її красномовством, підказаним прагненням любові, причому моя щирість могла б зворушити навіть мачуху. Але мати мені відповіла, що я граю комедію. Я нарікав на її неувагу до мене, вона назвала мене негідним сином. Я зазнав такого душевного болю, що в Блуа побіг на міст, аби кинутися в Луару. Тільки високий парасет завадив мені вкоротити собі віку.

Вдома дві молодші сестри, які мене зовсім не знали, були скорше здивовані, ніж урадувані. Але згодом — проти матері — вони здалися мені навіть ласкавими. Мені було одведено кімнату на четвертому поверсі. Ви зрозумієте безмір моєї муки, дізнавшись, що мати не дала мені, двадцятилітньому молодикові, іншої білизни, окрім тієї, що я носив у школі, і не поновила мого паризького вбрання. Якщо ввечері у вітальні я кидався мерщій, щоб підняти з підлоги її носовичка, вона дякувала мені через губу, як дякують лакеєві. Я почав спостерігати за нею, бажаючи з'ясувати, чи є в її серці куточок, відведений для ніжності, щоб достукатися туди, — я побачив перед собою високу, сухорляву жінку, завзяту кар'ярку, гоструху, егоїстку, як і всі жінки з роду Лістомерів, у яких пиха передається з посагом. У житті вона не бачила нічого, окрім обов'язку, — всі холодні жінки, які мені траплялися в житті, робили з обов'язку культ, — і приймала наші вияви уваги з байдужістю священика, який вдихає під час відправи пахощі ладану. Очевидно, вся скупа материнська любов, на яку вона була здатна, пішла на мого старшого брата. Вона безнастанно допікала нас ядучим сарказмом — цією зброєю черствих людей, — користуючись нею проти власних дітей, які огризатися не могли. Незважаючи на ці остюки й колючки, вроджені почуття кореняться так глибоко, побожний страх, навіюваний матір'ю, в якій нам важко розчаруватися, так міцно зв'язує нас, що шляхетна облуда нашої любові триває до тої пізнішої доби життя, коли мати постане нарешті перед нашим нещадним судом. І тоді починається помста дітей. Їхня байдужість, викликана колишніми розчаруваннями, обтяжена картинами минулого, що спливають у нашій пам'яті, кидає тінь навіть на материнську могилу. Жорстокий хатній деспотизм розвіяв солодкі мрії, які я нерозважно збирався здійснити в Турі. З розпачу я зачинився

в батьковій книгозбірні і заходився читати поспіль усі невідомі мені книжки. Це завше висиджування в бібліотеці позбавило мене мати мого товариства, але погіршило мій душевний стан. Іноді моя старша сестра — та, котра одружилася з нашим кузеном, маркізом де Лістомером, — намагалася розрадити мене, але не могла втишити мого гніву, який кипів у мені. Мені хотілося померти.

Тим часом готувалися великі події, які мене анітрохи не обходили. Герцог Ангулемський, виїхавши з Бордо, подався до Парижа до Людовіка Вісімнадцятого, і в кожному місті по дорозі його зустрічали оплесками: стара Франція захоплено вітала повернення законної династії Бурбонів. Турень, охоплена радісним хвилюванням; наше місто, розбурхане, як вулик: вікна, оздоблені прапорами; вичепурені жителі; якісь п'янки веселощі, розлиті в повітрі, — все це поривало мене піти на бал, влаштований на честь принца. Коли я наважився заявити про своє бажання матері, яка занедужала і не могла піти на урочистість, вона розгнівалася на мене не в жарт. Звідки я взявся, чи не з Конго приїхав, абощо? Невже я й справді подумав, що нашої родини не буде представлено на цьому балу? Коли батька й брата немає, кому ж іти на бал, як не мені? Хіба я сирітка без матері? Невже вона не подбає про щастя своїх діточок? І як оком змигнути зацураний син зробився мало не великим цабе. Я був геть приголомшений і власною вагою, і потоком ущипливих слів, якими мати зустріла моє скромне прохання. Я заходився розпитувати сестер і дізнався, що мати, любителька театральних ефектів, нишком узялася за моє вбрання. Турські кравці, вражені її примхами, відмовилися справляти мені гардероб. Тоді мати покликала кравчиню поденницю, майстриню, як це й водиться у провінції, на всі руки. Аби як вона пошила для мене пару волошкової барви; шовкові панчохи й нові черевики добути було легко. Камізельки тоді носили вельми куценькі, і батькова камізелька прийшлася мені до міри — я як улип туди. Вперше в житті я надів сорочку з жабо, пласні згортки якого стовбурчилися на грудях і спадали на краватку, вив'язану бантом. Вичепурившись отак, я настільки змінився, що сестри розхвалили мене до небес, і я, підбадьорившись, одважно став перед турським товариством. Випробування нелегке! Тут було багато покликаних і дуже мало обраних. Завдяки своєму малому зросту я пробрався до намету, поставленого

в саду сім'ї Папійон, й опинився поруч з фотелем, в якому засідав герцог. Я мало не зомлів від задухи, мене засліпили вогні, пурпур оксамиту, позолота, туалети і діаманти дам на цій першій урочистості, де я брав участь. Мене тиснули звідусіль чоловіки й жінки, які штовхались, мало не падали в курищі. Гучні «ура» і вигуки: «Хай живе герцог Ангулемський! Хай живе король! Хай живе дім Бурбонів!» — заглушували дзвін литавр і звуки бурбонського маршу. То був спалах вірнопідданчих почуттів, кожний з шкіри пнувся, аби показати себе в цьому нестримному пориванні назустріч сонячному сходу Бурбонів. Побачивши такий вияв користолюбства підданців, я охолонув, змалів і замкнувся в собі.

Втягнутий, як соломинка, до цього виру, я відчув дивну охоту стати герцогом Ангулемським, пролізти до цих княжат, які хизувалися перед приголомшеною публікою. Ця нерозумна примха провінціала пробудила в мені честолюбство, яке згодом ушляхетнилося, пройшовши крізь горнило випробувань. Кому не траплялося задрити схилянню черні? Це дуже показне видовисько я побачив через кілька місяців, коли цілий Париж вітав Імператора, який повернувся з Ельби. Влада Наполеона над масами, це злиття почуттів і життя людського в одну єдину душу, раптово показала мені, в чому моє покликання, і я поклав собі присвятити себе славі — ця жриця вчиняє серед французів у наші дні таку саму різанину, як колись друїдеса під час жертвоприносин галлів. Тут же, на балу, я несподівано зустрів жінку, яка заохочувала мої честолюбні мрії і допомогла здійснити їх, бо вона наблизила мене до короля й кинула в гущу подій. Надто несміливий, я боявся запросити на танці даму та й потерпав, як би не сплутати фігури. Ось чому я ходив чорний, як хмара, і не знав, куди подіти себе. Поки я задихався в тісноті, тупцяючи серед гостей, якийсь офіцер віддав мені ноги, набряклі від спеки в тісних черевиках. Ця остання халепа отруїла остаточно мені все свято. Проте піти було годі; я примостився в кутку зали на покинутій канапці і завмер нерухомо, журно втупившись перед собою. Якась жінка, введена в оману моєю вуглою постаттю, прийняла мене за дитину, заснула в чеканні на матір, і опустилася на сидіння біля мене, як пташка сідає в кубельце. Я одразу ж відчув її пахощі, і вони злилися в моїй уяві з усім, що є найпрекрасніше в східній поезії. Я глянув на свою сусідку

і отерп, вона затьмарила для мене пишне свято і стала віднині в моїх очах уособленням свята життя. Якщо ви стежили за перипетіями моєї юності, ви легко зрозумієте, які почуття забували в моєму серці. Мене раптово зачарували її білі, немов виточені, плечі, до яких так кортіло припасти: ці трохи порожевілі плечі, здавалося, червоніли з сорому, що люди бачать їх оголеними, непорочні плечі, атласна шкіра яких матово блищала у світлі люстр, як едwab. Ці плечі були поділені жолобком, уздовж якого нишком ковзав мій погляд, сміливий, ніж рука. Я підвівся, тремтячи від хвилювання, щоб побачити корсаж тієї жінки, і був вражений її грудьми, сором'язливо окритими ясно-синім серпанком, крізь газ усе-таки прозирали дві півкулі досконалої форми, спочиваючи серед спіненого мережива. Найдрібніші риси її подоби брали на себе очі, викликаючи в мене безмірну жагу; я замилювався на полиск її кіс, гладенько зачесаних над оксамитною, як у дівчинки, шиєю, на білі смужки, прокреслені гребінцем, по яких моя уява поривалася, ніби по свіжих стежках лісових, і геть згубив тяму. Переконавшись, що ніхто не дивиться, я припав до її оголеної спини, як дитина, яка кидається на материні груди, і обцілував її плечі, пригортаючись до них чолом, щоками, головою. Незнайомка пронизливо скрикнула, але музика заглушила її крик; вона обернулася, побачила мене і сказала:

— Пане!..

Якби вона сказала: «Ви збожеволіли, капосний хлопчисько!» — я, може, убив би її. Але при слові «пане» палкі сльози ринули у мене з очей. Я заціпенів під її поглядом, сповненим святого гніву, побачивши її неземне личко з діадемою попелястого волосся, такого гармонійного з цими плечима, ніби створеними для поцілунків. Рум'янець ображеної сором'язливості заливав її личко, вираз якого одразу ж злагіднів, бо жінка розуміє і виправдує навіженство, якщо сама є його причина, і вгадує безмежну любов, приховану в сльозах каяття. Вона відійшла ходою цариці. Аж тоді я відчув усю сміховинність свого становища; нарешті я збагнув, що я одягнений, як мавпа на катеринці савойця. Мені стало соромно за себе. Я сидів ошелешений, смакуючи солодкість щойно вкраденого плоду, відчуваючи на губах теплоту її тіла, і проводжав поглядом цю богиню, яка спустилася з неба. Охоплений першим чуттєвим нападом

великої лихоманки серцевої, я проблував цілий вечір по залі, такій для мене вже порожній, але так і не знайшов своєї незнайомки. Додому я повернувся іншою людиною.

Нова душа, душа з райдужними крильцями, пробудилася в мені, розбивши свій кокон. Моя далека зірка спустилася з блакитних просторів, де я милувався нею, і прибрала подобу жінки, зберігши свою чистоту, свій блиск і свою свіжість. Я раптом покохав, нічого не відаючи про кохання. Яка це дивна річ — перше пробудження цього найдужчого в людині почуття. Я бачив у вітальні маркізи де Лістомер кілька гожих жінок, але жодна з них не справила на мене ні найменшого враження. Можливо, повинна була вибити година, статися сходження світил, незвичайний збіг обставин і зустрітися єдина жінка в світі, щоб викликати нездоланну жагу о тій життєвій порі, коли пристрасть може порвати за собою людину! Від самої думки, що моя обраниця живе в Турені, я з насолодою вдихав повітря, і мені здавалося, що таку блакить, як тут, навряд чи побачиш деінде. Якщо я їй радів у душі, то зовні виглядав хворим, і мати стурбувалася за мене, трохи мордючись докорами сумління. Мов ті звірі, які відчувають близькість хвороби, я зашивався в куточок саду, щоб марити про вкрадений поцілунок.

По тому пам'ятному балі минуло кілька днів. Мою позірну похмурість, мою млявість, мою байдужість до материних суворих поглядів і кпинів ненька приписала перехідному вікові. За найдійовіші ліки проти моєї апатії було визнано перебування в селі — вічний засіб від тих хвороб, які медицина лікувати безсила. Отож мати постановила послати мене на кілька днів до замку Фрапель над річкою Ендр, між Монбазоном та Азе-ле-Рідо; хазяїнові замку, її приятелеві, вона, мабуть, дала таємні вказівки. Того дня, коли я вирвався на волю, я так марив і химерив, що переплив неоглядний океан кохання з краю в край. Імені своєї незнайомки я не знав. Як про неї спитати? Де шукати? До того ж говорити про неї мені не було з ким. Моя сором'язливість лише посилювала невиразні побоювання, властиві юним серцям на початку кохання, і моє почуття зароджувалося серед тихої журби, що завжди йде у парі з безнадійною жагою. Я ладен був ходити, шукати, блукати полями й лісами. З дитинною звагою, далекою від усяких сумнівів, я збирався обійти пішки, як мандрований лицар, усі туренські

замки й перед кожною мальовничою вежею гукати: «Ось де вона живе!»

Отож у четвер уранці я вийшов з Тура через заставу Сент-Елуа, пройшов по мосту Сен-Совер, перетяв Понше, придивляючись до кожної оселі цього містечка, і вибрався на шінонський шлях. Уперше в житті я міг зупинитися, посидіти під деревами, піти швидше чи повільніше, коротко кажучи, робити як мені заманеться. Перший прояз вільної волі, хай навіть у чомусь дрібному, живодайно вплинув на душу бідолашного хлопця, прибитого тиранічною владою дорослих, а така влада завше тяжіє над молодим пагінням. Цей день зостався в моїй пам'яті чарівним видінням, до чого прислужилося багато причин. У дитинстві на прогулянках я не відходив далі ніж на одне льє од міста. Околиці Пон-ле-Вуа та Парижа не розбестили мене красою сільських краєвидів. Одначе з дитинства у мене збереглося почуття прекрасного: турські пейзажі, з якими я зріднився змалку, справді прехороші. Не розуміючись на поезії природи, я ставився до неї вимогливо, як ті, хто, не відаючи мистецтва, задалегідь вимріює собі його ідеал. Якщо піший або кінний мандрівник захоче швидше дістатися до замку Фрапель, йому слід у Шампі звернути на путівець і перейти ланди Карла Великого — ці перелogi на плаго правлять за водорозділ між дворіччями Шеру й Ендрю. Пласкі й піщисті ланди, такі тоскні на протязі однієї милі шляху, завершуються гайком, а за ним тягнеться дорога на Саше — до округи Саше належить і Фрапель. Ця дорога, виходячи десь далеко за Балланом на шінонське шосе, біжить серед хвилястої рівнини аж до мальовничого закутка під назвою Артанна. Тут розгортається краєвид на долину, і долина та йде від Монбазона до Луари, немов здіймаючи на довколишніх пагорбах старовинні замки. Долина нагадує чудову смарагдову чашу, і на її дні в'ється гадючкою Ендр. Після безрадісних ландів, після важкого переходу я замилювався, побачивши цю місцевість.

Я подумав так: «Якщо ця жінка, справжня перлина серед таких як вона, живе десь на цій землі, то це може бути лише тут!»

На цю думку я прихилився до стовбура горіха, під яким спочиваю тепер щоразу, як повертаюся до моєї коханої долини. Під цим деревом, повірником моїх дум, я подумки перебираю зміни, що сталися в моєму житті

відтоді, як я поїхав звідси. Вона жила тут, серце моє не помилилося: перший замок, який я побачив на узбіччі шпилья, належав їй. Коли я сидів у затінку мого дерева, полуденне сонце іскрилося на черепиці її даху і на шибках у її вікнах. А ген серед виноградників, під персиковим деревом, біліє якась пляма — то вона сама в перкалевому платтячку. Хоч вам ще нічого не відомо, але знайте: вона лілея цієї долини, і аромат її чесног підноситься, як фіміам, до небес. Усе дихало тут любов'ю, яка заповонила моє серце завдяки мимолітному жіночому образу: і довга стяга річки, така блискуча на сонці між зелених берегів; і лави тополь, які закречували мереживом свого шелесткого листа цей паділ кохання; і темна зелень дібров, навислих уздовж виноградників над ряботинням річки; і м'яка зникама лінія обрію. Якщо ви хочете уздріти природу в усій її цнотливій красі, ніби наречену в шлюбній сукні, приїздіть сюди ясного весняного дня; якщо ви хочете втишити біль рани, що кривавіє в серці, повертайтеся сюди пізньої осені; навесні кохання б'є тут крильми серед небесної блакиті; восени тут згадуєш про тих, кого вже нема з нами. Хворі вдихають тут на повні груди цілющу свіжість, око спочиває на золотавих купах дерев, які наснажують душу солодким супокоєм. Тієї хвилини шум млинів, поставлених на річкових порогах, здавався мені бринінням-голосом цієї долини, тополі весело хиталися під вітром, небо було безхмарне, птаство щебетало, коники сюрчали, все довкола зливалось в симфонію. Чому я так люблю Турень — краще мене не питайте. Люблю цей край не тією любов'ю, яку відчуваєш до місця, де ти народився, або до оази в пустелі. Моя любов — це любов художника до свого мистецтва. Я кохаю Турень не менше, ніж вас, але далеко від Турені я б, либонь, захирів. Не знаю, чому мої очі весь час пасуть білу пляму, цю жінку, таку помітну в просторому саду — здається, ніби серед зелених кущів розквітнув дзвіночок повою, такий тендітний — торкни його, він і зав'яне. Зворушений, розчулений, спустився я на дно квітучої долини, моє серце переповнювала поезія, і побачене село здалося мені самою красою. Уявіть собі три млини, поставлені серед мальовничих лісистих острівців на річковій леваді; та і як інакше назвати цю водяну рослинність, буйна й барвиста, вона вкриває поверхню річки; йдучи за примхами течії, рослинність то підіймається, то опускається

і колишеться під поривами бурі, зрушеної ударами млинового кола. То тут, то там водяні нурти розбиваються об ринь відмілин, утворюючи торочки шумовиння, такого іскристого на сонці. Амариліси, ненюфари, біле латаття, очерет і купальниці оздоблюють береги своїм барвистим килимом. Далі — хисткий струхлявілий місток, його підпори поросли квітами, а бильця узялися оксамитним мохом, місток завис над водою, але ніяк не може упасти. Старі розбиті човни, сіті рибальські, монотонний спів пастуха, качки, які плавають між острівцями або чистять пера на косі, на грубому луарському піску, мірошники у ковпаках набакир, які вантажать борошно на мулів, — кожна з цих подробиць додавала тій сцені якоїсь наївної зворушливості. Уявіть собі за містком два чи три хутори, голубник, з три десятки халуп, поділених садками чи живоплотом з ясмину, жимолості та космача; перед кожним дворичем гноярку, порослу травицею, на стежках курей і півнів... Оце і є село Пон-де-Рюан, село прехороше, а над ним бовваніє старовинна церква своєрідної архітектури, ще з часів хрестових походів, мрія художників — ось вам, малюйте. Оправте цей краєвид у раму з розлогих горіхів і молодих тополь із золотавим листям, порозкидайте серед просторих луків під високою банею паркого неба веселі хатки, і ви зрозумієте, яка природа цього чудового краю. Я рушив до Саше лівим берегом річки, милуючись узбіччям пагорбів на тому березі. Діставшись нарешті до парку з віковими деревами, я здогадався, що він теж належить до замка Фрапель. От що значить прибути впору: дзвонили саме на сніданок. Коли ми підживились, господар замку, не знаючи про мою мандрівку пішки, запросив мене оглянути його володіння. Та хай би де ми пішли, я всюди бачив напрочуд розмаїту долину: тут — крізь прогалину між деревами, там — геть усю. Часто зір мій надила срібна стяга Луари, річка блищала в даліні, як шабля, і генген серед перекатів бігли вітрильники, виписуючи під вітром вигадливі кривульки. Видершись на шпиль пагорба, я вперше замилувався на замок Азе, цей гранчастий діамант, оправлений течією Ендру і ніби висунутий з кошечка з квітами. Потім я уздрів у лодовині романтичну велич замка Саше, замок уже своїми обрисами навіював тиху журбу, надто глибоку для людей поверхових, проте безконечно дорогу зболілому серцю поета. З ним-то я так полюбив тишу цієї садиби, її велетенські сиві дерева

і цей пустельний яр, де все дихало таємницею! Але щоразу як я помічав мальовничий замок на схилі пагорба, побачений з самого початку, я пас його поглядом.

— Ге-ге! — озвався господар, помітивши мій захват, який ми так щиро виявляємо в молодості. — Та ви здалеку чуєте гарненьку жінку, як пес чує здобич.

Не сподобалися мені ці слова, а проте я спитав назву замку і ймення його господаря.

— Клошгурд, — пояснив він, — цей чудовий маєток належить графові де Морсофу, парості давнього туренського роду, піднесеного ще за Людовіка Одинадцятого. Це імення нагадує пригоду, якій його носій завдячує свій герб і славу. А пішов рід від того, хто чудом уникнув шибениці. Звідси герб Морсофів: *на золотому полі висить чорний хрест з поперечками на краях, посеред хреста — зрізана лілея золота*. Гасло: «Боже, храни короля, нашого володаря».

Граф осів у маєтку після повернення з еміграції. А сам маєток належить його дружині, з дому де Ленонкур-Жіврі. Пані де Морсоф — дочка одиначка, отож рід цей переведеться. Подружжя, хоча й знатне, так бідує, що вони з гордості, а може, і з убезтва стали домосидами і нікого не запрошують. Досі їхнє усамітнення ще виправдувалося вірністю Бурбонам, але навряд щоб після повернення короля їхні звички змінилися. Я переїхав сюди торік і одразу ж склав їм візит. Вони теж одвідали Фрапель і запросили мене з дружиною на обід. Зима розлучила нас на кілька місяців, та й політичні події затримали мене в Парижі, адже я вернувся додому зовсім недавно. Пані де Морсоф така жінка, що могла б скрізь перувати.

— До Тура вона їздить часто?

— До Тура? Ніколи. До речі, — згадав він, — вона була там зовсім недавно, коли проїздив герцог Ангулемський. Той поставився до пана де Морсофа дуже ласкаво.

— То вона! — гукнув я.

— Хто вона?

— Жінка, в якої такі гарні плечі.

— У Турені багато жінок з гарними плечима, — сказав він, сміючись. — А втім, якщо ви не втомилися, можна перебратися в заріччя й завітати в Клошгурд, там ви навіч переконаєтесь, чи ж ті це плечі, чи не ті.

Я дав згоду, паленіючи від радощів і сорому. Близько четвертої ми дісталися до невеличкого замку, на який

я вже давно милувався. Ця садиба, така пишна серед тутешнього краєвиду, зблизька виявилася скромненькою. П'ятивіконним причілком вона виходить на південь, крайні вікна виступають на два сажені вперед, завдяки цьому винаходу будівничого споруда дуже виграє: здається, ніби в неї два крила; середня пройма править за двері, і від неї сходи з двома маршами провадять у парк, а парк терасами спадає до Ендру. Хоча між вузьким зеленим берегом і останньою парковою терасою, обсадженою акаціями і сумахами, пролягає проїжджа дорога, її не помічаєш за буйною рослинністю, і можна подумати, що садиба доходить аж до води. Парк утримується взірцево, і будинок стоїть далеченько від річки, щоб її близькість, даючи саму втіху, не завдавала мороки. Нижче будинку розташовані по схилу возовні, стайні, комірчини і кухні зі склепінчастими дверима й вікнами. Їхні покрівлі, гарно вигнуті по різках, прорізані горіщними віконцями з вигадливими лиштвами і оздоблені на шпилі китицями свинцевих квітів. Дах, занедбаний з часів Революції, ніби з'їдений іржею від сухого червоного моху на черепиці, частого гостя будинків, звернутих на південь. Над зашкеленими дверима ганку збереглася вежка і на ній ліпний герб роду Бламон-Шоврі: *гербовий щит четверодольний; на червоному полі правого верху й лівого долу два чорні схрещені списи, а між ними розкриті золоті долоні; два інші поля блакитні, на них срібні шоломики.* Мене дуже вразило гасло: «Дивитись дивись, а займати — зась!» Щитодержці, червлений грифон і дракон у золотих черезплічниках мали вельми вишуканий вигляд. Під час Революції було пошкоджено гербову корону і шапку герцогську у вигляді зеленої пальми з золотими плодами. Недарма до 1789 року посаду бальї в Саше обіймав такий собі Сенар, секретар Комітету громадського порятунку.

Усі ці подробиці додають чару замкові, який опоряджений, як коштовна цяцька, і здається здалеку невагомим. Якщо дивитися з долини, нижнього поверху не видно, але з двору будинок стоїть упорівень з алеєю; широка, посипана пісочком, алея веде до моріжка з барвистими клумбами. Праворуч і ліворуч тягнуться виноградники, сади й ґрунти, засаджені горіхами. Круто спускаючись по узбіччю пагорба, дерева оточують дім своєю темною гушавиною і доходять до берегів Ендру, вкритих тут зеленими гаями, — тільки природі під силу

створити таке багате розмаїття відтінків. Дорогою на Клошгурд я милувався на замковий затишок і дихав повітрям, ніби насиченим щастям. Невже внутрішній світ людини має такі самі магнетичні властивості, як і світ зоколишній, і зазнає таких самих різких перепадів температури? Моє серце кидалося все дужче в передчутті незнаних подій, які мали навіки змінити для мене цілий світ. Так напередодні погідної години бавиться й веселиться звірючка. Все поєдналося цього знаменного для мене дня, щоб зробити його якомога врочистішим. Природа вбралася в свій найкращий наряд, як жінка на побачення з коханим, і я вперше почув її голос, уперше побачив її в усьому достатку, в усій пишноті, саме такою природа й малювалася мені в юнацьких мріях, які я так незграбно намагався вам описати, щоб пояснити їхній вплив на моє життя: вони були для мене щось ніби Апокаліпсис, де кожна щаслива чи нещаслива подія була мені символічно передбачена, — адже перед моїм духовним зором витало примхливе видіння. Ми пройшли через перше подвір'я, оточене прибудовами: тут була і стодола, і винотока, і хлів, і стайня. На гавкіт цепного собацюри вийшов служник і сказав, що граф поїхав зранку в Азе і, мабуть, скоро повернеться, а графиня вдома. Мій супутник позирнув на мене. Я потерпав, що він не захоче турбувати пані де Морсоф, поки чоловіка не було, але він звелів служнику доповісти про нас. З нетерплячістю дитини я гайнув у передпокій, який тягнеться через увесь будинок.

— Заходьте ж, панове! — пролунав сріблястий голос.

На балу пані де Морсоф промовила всього одне слово, але я одразу впізнав цей голос, який проник у мою душу й осяяв її світлом: так сонячний промінь осяює одиночний каземат і золотить його стіни. Зміркувавши, що вона може впізнати мене, я хотів утекти, але було пізно: вона стояла на порозі, і наші очі зустрілися. Не знаю, хто з нас почервонів дужче. Збентеження відібрало їй мову, і вона мовчки вернулася на своє місце до кросен. Служник підсунув нам два фотелі. Вона просилила нитку в голку, щоб чимось виправдати мовчанку, порахувала кілька стібків і, повернувши до пана де Шесселя своє гордовите і водночас лагідне личко, спитала, якому щасливому випадку завдячує цей візит. Безперечно, зацікавлена, яким дивом я тут з'явився, вона проте уникала дивитися на нас; її погляд приковувала річка. Одначе

з тієї уваги, з якою вона слухала співрозмовника, можна було подумати, що, так само як і сліпці, вона вгадувала душевне хвилювання з ледь помітних інтонацій голосу. І це було справді так. Пан де Шессель назвав мене і коротко переповів мою історію. Я вернувся кілька місяців тому до Тура, куди привезли мене батьки, щоб уникнути небезпеки війни, яка загрожувала Парижеві. Сам я з цих місць, але Турені не знаю. Мене послано до Фрапеля, щоб я зміцнив своє здоров'я, підірване надмірною працею. Пан де Шессель показував мені свої землі, бо я приїхав до нього вперше, та лише під горою я признався йому, що пройшов усю дорогу з Тура пішки. Боячись надвередити моє здоров'я, він наважився завітати в Клошгурд: ачей, пані де Морсоф дозволить мені перепочити в неї вдома. Пан де Шессель мовив правду, але щасливі збіги такі нечасті, що пані де Морсоф цій оповіді не вельми повірила. Вражений її холодним, суворим поглядом, я похнюпився, відчуваючи якесь приниження, а, крім того, я силкувався приховати сльози, які наринали мені на очі. Величава господиня помітила моє чоло, зрошене потом, можливо, вгадала й готові бризнути сльози, бо офірувала мені все, чого я потребував. При цьому вона виявила стільки любові доброти, що до мене повернулася мова. Я зашарівся, як дівчина, захоплена на гарячому, і тремтячим, як у діда, голосом заходився дякувати їй.

— Одного я тільки прагну,— додав я, звівши голову, і тут погляди, наші зустрілися на мить, коротку, як спалах блискавки,— щоб мене не проганяли звідси. Я так знемігся, що ноги мене вже не несуть.

— Як можна сумніватися в гостинності нашого чудового краю! — вигукнула вона.— Сподіваюся,— звернулася вона до пана де Шесселя,— ви зробите мені втіху і пообідаєте з нами?

Я кинув на свого охоронця такий благальний погляд, що він не зважився відмагатися, хоч запрошували нас лише з самої ввічливості. Завдяки своїй світськості пан де Шессель уловлював найменші відтінки в людських взаєминах, але ж зелений юнак так свято вірить у те, що слова й думки у гарненької жінки не розминаються між собою. Уявіть моє здивування, коли дорогою додому пан де Шессель сказав мені: «Я zostався лише тому, що вам дуже цього хотілося. Але якщо ви не залагодите справи, цей обід може посварити мене з сусідами».

Слова «якщо ви не залагодите справи» навели мене на глибокі роздуми. Невже я сподобався графині? Адже тільки тоді вона не стане гніватися на того, хто привів мене. Виходить, пан де Шессель гадає, що я можу зацікавити її? Ба, може, навіть певен. Ця думка підживила мою надію саме тоді, коли я найбільше потребував підтримки.

— Навряд щоб ми могли прийняти ваше запрошення, — відповів він. — Пані де Шессель нас чекає на обід.

— Вдома ви обідаєте щодня, — відгукнулася графиня. — А зрештою, можна ж її попередити. Вона сьогодні сама?

— Та ні, у неї абат де Келюс.

— Гарзд, — сказала господиня, зводячись, щоб подзвонити. — Обідаєте у нас.

Пан де Шессель, повіривши цього разу в щирість її запросин, подивився на мене значуще. Як тільки я побачив, що перебуду весь вечір під цим дахом, переді мною ніби відкрилася вічність. Для багатьох бездольників слово «завтра» позбавлене всякого глузду, а я завжди ходив у тих людях, які не вірять у завтрашній день. Хай до моїх послуг було лише кілька годин, я бачив у них ціле життя раювання. Пані де Морсоф завела мову про жнива, про збір винограду і про місцеві справи — ці речі мене зовсім не обходили. Таке поводження господині свідчить зазвичай про невихованість або про зневагу до гостя — мовляв, слухай та мовчи, проте графиня просто намагалася приховати своє збентеження. І коли мені тоді здавалося, що вона ставиться до мене, як до хлопчика, коли я заздрив панові де Шесселю, як-не-як чоловікові тридцятилітньому, добре обізаному з такими важливими речами, не те що я, коли я мав досаду в серці, що вся увага графині звернута на нього, то кілька місяців згодом я дізнався, яке промовисте буває мовчання жінки і скільки думок іноді ховається за порожнім базіканням. Спершу я спробував зручніше вмотитися в фотелі, потім скористався сприятливою нагодою, щоб сповна натішитися голосом господині. Її душа розкривалася у чергуванні складів так само, як звуки виливаються в переборах флейти. Голос пестив мій слух і гнав швидше кров у жилах. Вимова слів, що закінчувалися на «і», скидалася на пташиний щебет; літера «ш» лунала на її устах, як поцілунок, а «т» вона вимовляла так, що зразу відчувалось, яку

деспотичну владу має над нею серце. Отож, сама того не відаючи, вона розсувала значення слів, пориваючи мою душу в неземні високості. Скільки разів я силкувався зтягти суперечку, не варту й шага, скільки разів ладен був накликати на себе докори в неухажності, а тим часом я жадібно ловив музику її голосу і вдихав повітря, видихнуте з її небесних уст, аромат її душі, вдихав з таким самим палом, з яким я пригорнув би до грудей саму графиню! А її сміх розсипався, як радісне щебетання ластівки! Та коли вона мовила про свої болючі, в її голосі так і чулося — це лебідь криком кличе свою подругу! Через неухажність графині до мене я міг вільно роздивлятися нашу прегарну співрозмовницю. Мій зір з насолодою милувався нею, обіймав її стан, цілував її ніженьки, грався кучерями. Проте мене весь час гризла тривога, цілком зрозуміла тим, хто бодай раз у житті спізнав невимовних радощів справжньої жаги. Я боявся, як би вона не помітила, що мої очі прикуті до її плечей, які я так палко обцілював на балу. Ляк ще посилював спокусу, і нарешті я не втримався: подивився на заповітний куточок, мій зір проникнув крізь тканину, я знов уздрів родимку, від якої йшов чарівний жолобок між лопатками, родимку, чорну, як родзинку, яка плаває в молоці. Адже від того пам'ятного дня ця родимка сіяла переді мною щоночі серед мороку, в якому пливе сон хлопців з палкою уявою, змушених жити чистим життям.

Я хочу накидати портрет графині, і ви побачите, чому вона скрізь звертала на себе увагу. Але передати її чари безсилі найточніші лінії, найяскравіші барви. Який художник міг би намалювати тее личко, чий пензель відтворив би відблиск внутрішнього вогню, те неवलвимо світло, яке не надається для науки, не годен оспівати поет, але зате бачить око закоханого? Надто густі попелясті коси завдавали графині немало страждань: кров, бачте, раптово приликала до голови. Її високе й опукле, як у Джоконди, чоло ховало безліч невисловлених думок і притлумлених почуттів, схожих на зів'ялі квіти, позбавлені життєдайних соків. Зелені, з карими цятками очі залишалися незмінно-погідні; але коли вона думала про своїх дітей, коли вона піддавалася поривам радощів чи болючів, рідкісним у жінки, що примирилася з долею, в очах спалахували блискавиці — вони загрожували все спопелити, загораючись десь у глибинах

її істоти. Саме такий погляд довів мене до сліз, коли вона вбила мене своїм гнівним презирством, а його не витримували і найбільші зухвальці. Грецький ніс, ніби вирізьблений Фідієм, сполучався двома півкрукжжями з гарним ротом і надавав шляхетності лицевому овалу, обличчя скидалося своєю білиною на камелію й ніжно рожевіло лише на щоках. Деяка повнота нітрохи не шкодила ні її ставності, ні зграбності: форми її були напрочуд пружні. Ви легко збагнете всю її гожість, якщо я додам: жодної зморшки не було на її сліпучих плечах, що так зачарували мене з першого погляду. Шия графині нічим не скидалася на шию деяких жінок, суху, як стовбур дерева. М'язи ніде не випиналися, і око ковзало лише по округлих лініях і по м'яких вигинах: тут спасував би і пензель художника. Її шию й щоки, ніби затримуючи промені світла, укривав легенький пушок, і шкіра здавалася шовковистою. Свої маленькі, красивої форми вушка вона називала ушами матері й невірницьі. Коли згодом я достукався до її серця, вона іноді казала мені: «Ось іде пан де Морсоф!» — і не помилялася, тоді як я, попри свій тонкий слух, ще не чув шелесту його ходи. Руки вона мала прегарні, пальці довгі, з загнутими пучками і мигдалеподібними нігтями, як в античних статуй. Я зганьбив би себе, віддавши перевагу тонкому стану перед округлим, якби ви не були винятком. Жінки з округлим станом вирізняються свавільною, владною вдачею, вони радше жагучі, ніж ніжні. Навпаки, жінки з тонким станом віддані, чуйні, схильні до журби, жіночності у них більше, ніж у перших. Тонкий стан свідчить про гнучкість і м'якість, округлий — про неприборканість і ревнивість. Ну от, яка була на вроду графиня, вам тепер відомо. Окрім того, вона мала ноги аристократки, які не люблять ходити й швидко втомлюються, а кѐли показуються з-під подолу сукні, то так радують око. Хоча вона була мати двох дітей, я зроду не зустрів жінки такої юної на вигляд. Обличчя її виражало якусь покору, якусь зосередженість і задуму, і цей вираз надив вас необорно, як ті портрети, на яких маляр силою свого генія зумів віддати цілий світ почуттів. А втім, видимі принади графині можна описати лише з допомогою порівняння. Згадайте чистий аромат тієї галузки дикого вересу, яку ми з вами зірвали, повертаючись з вілли Діодаті — ви ще милувалися тоді на її чернь і рожевість, — і ви легко переконаєтеся, як могла

ця жінка бути елегантною далеко від світу, природною в кожному своєму рухові, вишуканою навіть у дрібному, справді нагадуючи чорно-рожеву квітку. В тілі її відчувалася соковитість молодого листу, розум мав ясність розуму селянки. Вона була чиста, як дитина, поважна, як великомучениця, велична, як вельможна пані, і розумна, як учена жінка. Ось чому графиня подобалася без викрутів кокетства, подобалася кожним своїм порухом, тим, як вона ходила, сідала, мовчала чи підкидала якесь слівце. Звичайно вона була стримана й сторожка, як вартовий,— адже той відповідає за безпеку всіх і ще здалеку відчуває майбутнє лихо. Але іноді на її устах з'являлася грайлива посмішка: знак природної веселості, придушеної життєвими невдачами. Її кокетство таїлося десь дуже глибоко, воно навіювало мрійливість замість принадувати (а це головне для жінок) увагу кавалерів і дозволяло здогадуватися про її вроджену жагучість і про наївні дівочі марення: так ясніє іноді клаптик блакиті в прогаліні між хмарами. І мимоволі, вловивши ці приховані пориви, задумувалися надовго ті, хто ще не всох душею на полум'ї свого жадання. Скупі жести, а надто скупі погляди пані де Морсоф (вона дивилася завжди лише на своїх діточок) надавали якоїсь великої врочистості її словам і вчинкам, і навіть у сповідальні хвилини вона zostавалася такою величною. Того дня пані де Морсоф мала на собі рожеву сукню в вузеньку смужку, комірчик з широкими вилогами, чорний пасок і чорні ж черевики. Коси були стягнуті у вузол і сколоті черепаховим гребінцем. Ось такий обіцяний мною, хоч і недосконалий, шкіц графині. Але цього замало. І душевна теплота, якою вона щедряла ближніх, мов те сонце, що зігріває своїм живлющим промінням усе суще; і справжня вдача цієї жінки; і її мінлива доля, яка так вияскравлює характери і залежить, як і все те, що нам послало небо, від несподіваних і перебіжних подій, несхожих між собою, але об'єднаних спільним тлом,— усе це ляже в основу моєї повісті. Перед вами розгорнеться епопея родинного життя, така ж велика в очах мудреця, мов якась театральна трагедія в очах черні; зацікавить вона вас не лише тим, що я її учасник, а й завдяки подібності описаної в ній долі з долею багатьох інших жінок.

Все в Клошгурді блищало чистотою, сказати б, англійською. Стіни вітальні, де ми сиділи з графинею,

були обшиті деревом і пофарбовані сірою барвою двох відтінків. На каміні стояли годинник у корпусі з червоного дерева і дві великі вази білої порцеляни з золотими прожилками, а в них букети екзотичного вересу. На консолі горіла лампа. Напроти каміна тулився столик для гри в триктрак. Перкалеві, підібрані обабіч широкими бавовняними пасами, висіли на вікнах фіранки. Сірі покрівці з зеленою торочкою затягували меблі, а гаптування на кроснах показувало, чому графиня так крилася. Простота межувала тут з величністю. Згодом я бачив чимало помешкань, але ні одне з них не справляло на мене такого великого і благотворного враження! В атмосфері клошгурдської вітальні відчувалося щось від спокійної зосередженості життя графині, і, занурившись у цю атмосферу, можна було бачити монастирську розміреність хазяйчиних клопотів. Усі мої найзухваліші політичні та наукові ідеї зродилися тут з такою самою природністю, з якою троянди пашать своїм ароматом; тут росла чудернацька квітка, і її пилок ніби запліднив і мою душу, тут сяяло сонце, і його благодійне світло допомогло розвиватися моїм добрим ознакам і засушувати лихі. З вікон будинку погляд охоплював усю долину від пагорба, де лежить село Пон-де-Рюан, до замку Азе, йдучи за кривулями протилежного берега, заріччя прикрашали вежі Фрапеля, церква, містечко й озія старовинного замку Саше, який бовванів над луговиною. Цей краєвид так перегукувався з тихим, замкненим життям графині і надавав їй душі якоїсь безжурної ясності. Якби я вперше зустрів пані де Морсоф з чоловіком та двома діточками в Клошгурді, а не на балу в пишному вечірньому уборі, я б не зважився на шалені поцілунки, в яких уже гірко каявся: адже тепер, думав я, прощай моя любове! Ні, в тій понурій зажурі, в яку мене вкинули колишні знегоди, я вклякнув би, поцілував би її черевички, скропивши їх дрібними сльозами, а потім кинувся б в Ендр.

Але тепер, коли я вже торкнувся губами її білої, як ясмин, шкіри, і відпив кілька ковтків з чари кохання, моя душа розквітла сподіванкою на земну любов; я хотів жити і чекати години розкошів так само вперто, мов дикун, який чигає на годину помсти; я хотів, як він, караскатися на дерева, плазувати серед виноградників, чаїтися в водах Ендру; я мріяв скористатися нічною тишею, серцевою втомою, літньою спекою, щоб усолодитися

чудовим плодом, який устиг скуштувати. Якби вона зажадала від мене казкової співучої квітки або скарбу, закопаного Морганом — Пострахом морів, я добув би їх для неї, аби тільки дістати інші, такі пожадані скарби і німу квітку кохання! Сон наяву, в який я поринув, споглядаючи мою богиню, нараз перебив служник, він казав щось їй про графа де Морсофа. Аж тоді я подумав, що графиня належить своєму мужеві. Від цієї думки голова моя пішла обертом. Потім мене охопила люта й похмура цікавість: мені закортіло побачити володаря цієї перлини. В душі моїй змагалися два почуття: зненавида і страх; зненавида, ладна без вагання долати будь-яку перешкоду, і невиразний, але сильний страх перед борнею, перед наслідком цієї борні і, головне, перед Нею. Неясні передчуття мене роздирали, я побоювався рукостискання, ганебного для людини, і вже передбачав дріб'язкові буденні завади, такі згубні для волі навіть найдужчих. Я лякався болота повсякденності, бо в наші дні воно засмоктує людей: поспробуй тоді щось у житті розв'язати, як цього прагнуть палкі душі.

— Ось і пан де Морсоф! — мовила вона.

Я зірвався на рівні, як схарапуджений кінь. Хоча цей порив не пройшов повз увагу ні пана де Шесселя, ні графині, він не здивував їх, бо саме в цю мить вбігла шестилітня дівчинка і сказала:

— Тато прийшов!

— Ну що ж ти, Мадлено? — кинула мати.

Дівчинка подала рученьку панові де Шесселю і вклонилася мені, глянувши на мене пильно і здивовано:

— А здоров'я ж її як? — спитав пан де Шессель у графині. — Можна вже не боятися?

— Зараз їй краще, — відповіла графиня і погладила по голівці доньку, яка пригорнулася до неї.

Зі слів пана де Шесселя я дізнався, що Мадлені минуло дев'ять років; я здивувався, і мій подив нагнав хмарку печалі на обличчя пані де Морсоф. Пан де Шессель виразно поглянув на мене, такими поглядами світські люди доповнюють наше виховання. Мабуть, я незумисне роз'ятрив материнську рану, а почуття матері треба милувати. В місті Мадлена, звичайно, не вижила б — геть хиряве дитя, великі, як блюдця, очі зморені, шкіра прозоро-біла — як та порцелянова ваза, освітлена зсередини. Сільське повітря, невсипущий догляд матері, яка пенсе, на неї хухала й дмухала, підтримували життя

в цьому тілі, такому ж кволому, як квітка, розквітла в оранжереї, — всупір морозам чужого їй клімату. Вродою Мадлена пішла не в матір, зате вона нібито перебрала в неї душу, і ця душа наснажувала дитину. Ріденькі чорні коси, запалі очі й щоки, вихудлі ручки, вузькі груди — все промовляло про змагання життя зі смертю, про безнастанний герць, з якого графиня виходила досі переможницею. Дівчинка силкувалася здаватися веселою, либонь, щоб не смутити матері; але, коли вона не стежила за собою, вся її постать хилилась, як плакуча верба. Вона нагадувала захарчовану циганочку, що прийшла з рідного краю жебрати, здорожилася, виснажилася, але не здається і вичепурилась тепер, щоб виступити перед глядачами.

— Де ж ти Жака покинула? — спитала мати, цілуючи її в проділ, між двома пасмами волосся, чорного, як крила крука.

— Він зараз прийде сюди з татусем.

В цю хвилию ввійшов граф, тримаючи сина за руку. Жак скидався кап-у-кап на сестру і теж вражав своєю миршавістю. Дивлячись на цих двох дітей поряд із їхньою чудовою життєрадісною матір'ю, легко можна було вгадати, який сум гриз графиню, які гіркі думи звіряла вона Богові — їхня тінь постійно охмарювала їй чоло. Пан де Морсоф уклонився, глянувши на мене радше стурбовано, ніж проникливо: підозріливі чоловіки не вельми розуміються на людях. Графиня відрекомендувала мене панові де Морсофу, пояснила йому, чому я в Клошгурді, й рушила до дверей. Діти — а вони не одривали погляду від матері, ніби вона була для них джерелом світла — хотіли побігти за нею.

— Зостаньтеся, любі мої янголятка! — сказала вона, приклавши пальця до вуст. Вони скорилися, але їхні очка зробилися печальні. Ах, чого б я не дав за одне це слово «любий»! Коли вона пішла, мені, як і дітям, стало холодно. Почувши моє ймення, граф одразу змінився до мене. З бундючно-холодного він зробився якщо не щирим, то принаймні підкреслено гречним, заявив мені про своє задоволення і радість вітати мене в себе вдома. Колись мій батько служив нашим найяснішим володарям вірою і правдою і грав при них велику, але таємну роль — хай і небезпечна, а проте ця роль заповідала успіх. Коли ж після піднесення Наполеона все було втрачено, батько, як і багато інших змовників,

оселився в провінції і зажив лише сімейним життям, примирившись з обвинуваченнями, жорстокими і неслухняними: що ж, гравці все ставлять на карту і сходять зі сцени по тому, як власноруч запустили політичний механізм. Ні про долю, ні про минуле, ні про теперішнє моєї родини я нічого не відав, так само не знав і цієї забутої сторінки в батьковому житті, а пан де Морсоф усе пам'ятав. Гостинний прийом, такий радісний і бентежний для мене, могла пояснити давність нашого роду, неабияка вартість для людини в очах графа, однак справжню причину такої доброзичливості я узнав лише згодом. А поки що завдяки цій несподіваній гречності я опанував себе. Ми знов розговорилися, і тут Мадлена випручалася з-під батькової руки, зиркнула на двері й гайнула туди, як та гадючка. Жак шаснув і собі. Брат і сестра поспішали до матері, незабаром там почулася їхня метушня і гомін — наче біля рідного вулика загули бджоли.

Я приглядався до пана де Морсофа, силкуючись розгадати його вдачу. Зацікавлений деякими особливостями його зовнішності, я не вдовольнявся побіжним поглядом, який звичайно кидаєш на незнайомця. Граф мав лише сорок п'ять років, а виглядав на всі шістьдесят: так поставив цього чоловіка той великий крах, який стався наприкінці XVIII століття. Він уже полисів, чорне просивіле волосся збереглося лише ззаду, доходячи до вух і зливаючись з круглими бачками. Обличчя трохи скидалося на морду білого вовка, заляпану кров'ю, бо ніс його червонів, як у всіх людей, чиє життя підірване в корені, шлунок зіпсутий і всі функції організму порушені: хронічних болячок цілий букет. Засмагле чоло, зашироке при довгообразному лиці, поорали тривожні поперечні зморшки: просто його хазяїн звик жити на повітрі, а не займатися розумовою працею, і зазнавав постійних напастей, але з долею не боровся. На синясто-блідому лиці напиналися смагляві вилиці: отже, гарту в графа вистачало, щоб стати довгожителем. Жовті його очі, суворі, блискучі й холодні, ніби світло зимового дня, дивилися бездумно, стривожено і чомусь недовірливо. В кутиках рота залягло щось пихате й свавільне, підборіддя було довге й пласке. Високий худорлявий граф тримався вельможею, свідомий своєї вищості, а втім, чисто умовної: правом він стояв вище за інших, а становищем нижче. Живучи в селі, він опростився

і вбирався як дідич, в якому селяни і сусіди бачать лише землевласника. Його засмагли жилаві руки свідчили, що він надіває рукавички, тільки коли катається верхи або йде в неділю на месо. Черевики він носив грубі. Хоча десять років еміграції і десять років сільського життя відбилися дуже на графові, в ньому ще виднілися сліди шляхетного роду. Завзятий ліберал — це слово в ті часи ще не було в такому ходу — й той визнав би його непідкупну чесність та непохитні переконання: як-не-як читач «Котідьєна». Він побачив би в ньому людину релігійну, палко віддану справі роялізму, щирю в своїх політичних антипатіях: такі, як він, підсобити своїй партії незугарні, зате вельми зугарні її занепастити, та ще й не мають ніяковісінького уявлення про те, що діється у Франції. Справді граф був одним із тих упертюхів, які нічим не поступаються і тільки під ногами плутаються, вони ладні померти зі зброєю в руках на чатах, але такі скупі, що швидше накладуть головою, ніж викладуть гроші. За обідом я помітив з червоних цят на його запалих щоках і з поглядів, нишком кинутих на дітей, що графа де Морсофа гризе якась нав'язлива думка. Та хто б, дивлячись на графа, не збагнув, чого він мучиться! Хто не визнав би його провини в тому, що діти успадкували хворобливу кволість і безвілля?! Але, докоряючи собі сам, він не визнавав за іншими права судити його. Він був жовчний, як владар, свідомий свого гріха, але йому бракувало великодушності, щоб віддячити близьким за страждання, які випали їм. Різкі риси графові та його неспокійні очі показували на те, що спільне життя з ним нестерпне. Ось чому, коли ввійшла його дружина з дітьми, які трималися за її спідницю, я зрозумів, що в цій родині оселилося лихо: так, проходячи над підземеллям, здогадуєшся, яке воно глибоке. Придивляючись до цієї четвірки, окидаючи їх поглядом, переводячи око з одного на іншого, вивчаючи їхні обличчя і ставлення одне до одного, я відчув, як мою душу поїняла жахура, наче сіра дощова запона: недавно зійшло пишне сонце, але гарна погода одразу ж зіпсувалася. Як тільки наша розмова пригасла, граф знову віддав мені перевагу перед паном де Шесселем, розповівши дружині деякі подробиці з історії мого роду, невідомі навіть мені. Він спитав, скільки мені років. Почувши мою відповідь, графиня була здивована так само, як я, коли дізнався про вік її доньки. Може, їй здавалося, що мені

десь років чотирнадцять. Як я потім довідався, це було новою ниткою, яка пов'язала нас. Я читав у її душі: її материнське серце затріпотіло, осяяне променем припізнілої надії. Коли вона побачила, що в двадцять років я залишався тоненьким, вутлим, а проте був енергійний, внутрішній голос шепнув їй: «Мої діти виживуть!» Вона глянула на мене з цікавістю, і я побачив, як у цю мить між нами крига скресла. Здавалося, вона поривалася засипати мене запитаннями, але так нічого й не спитала.

— Якщо надмірна праця підірвала ваше здоров'я, — сказала вона, — повітря нашої долини зцілить вас.

— Теперішнє виховання для дітей згубне, — підхопив граф. — Ми нашпиговуємо їх математикою, вбиваємо надмірною вченістю і тільки передчасно виснажуємо їхні сили. Відпочиньте тут, — звернувся він до мене, — вас розчавила лавина ідей, що звалилася на вас. Скільки лиха доводиться чекати від теперішньої науки, доступної всім і кожному! Щоб запобігти злу, треба справу народної освіти передати духовним конгрегаціям.

Ці слова добре пояснювали, чому граф відмовився голосувати за депутата, чиї таланти могли прислужитися справі роялістів. «Я зроду не йняв віри людям розумним», — відповів він на здивоване питання збирача голосів.

Пан де Морсоф підвівся і запросив нас прогулятися по саду.

— Ради Бога, пане, не треба... — озвалася графиня.

— В чому річ, любя? — спитав він бундючно: зразу видно, як він рвався панувати в себе вдома і як йому в тім не велося.

— Наш гість прийшов з Тура пішки, а пан де Шессель, не відаючи про те, повів його аж сюди з Фрапеля.

— Ви припустилися необачності, — сказав граф, звертаючись до мене, — хоча у вашому віці...

І він з уболінням покивав головою.

Розмова точилася далі. Я незабаром переконався, який войовничий був графів роялізм і як треба було викручуватися, щоб уникнути сутички з ним. Служник, уже в ліvreї, оголосив, що страва на столі. Пан де Шессель повів пані де Морсоф, граф весело взяв мене під руку, і ми ввійшли до їдальні — була вона на нижньому поверсі якраз напроти вітальні.

У їдальні підлога була вимощена білими плитками місцевого виробництва, а стіни, обшиті деревом до

половини зросту людського, обклеєні глянсuvatими шпалерами з візерунками квітів і плодів. Перкалеві фіранки, оздоблені червоним басоном, висіли на вікнах; на старосвітських буфетах знати було руку Буля, стільці були різьблені, дубові, вкриті килимками ручної роботи. Обід був щедрий, але сервірований без надмірності: родинне збірне срібло, саксонська порцеляна, тоді ще не модна, гранчасті карафки, ножі з агатовими колодочками, лаковані китайські підставки під пляшки, квіти у фарбованих під лак цеберках з зубчастими золоченими вінцями. Вся ця старосвітщина мені подобалася, шпалери від Ревейона з крайками із пишних квітів здавалися мені пречудовими. Я не тямився з радощів і не помічав, які нездоланні перешкоди поставали між мною і графинею в цьому сільському житті, такому розміреному та замкненому. Я сидів біля неї, по праву її руку, я подавав їй пити! І несподіване щастя: я черкав пальцями її сукню, споживав її хліб! Не минуло й трьох годин, а наше життя вже переплелось між собою! Адже нас лучив ще й спогад про той фатальний поцілунок: це була ніби наша спільна таємниця, така бентежна для нас обох. Я навіть пішов на ницість: я став підлабузнюватися до графа, і той слухав мої солодкі речі прихильно, я ладен був гладити його пса, вволюти примхи дітей, мені кортіло подавати їм серсо й агатові кульки, носити їх на горгошах, мені навіть було досадно, що вони не заволоділи мною як своєю власністю. Любов до пари талантові: їй теж притаманна інтуїція, і я невиразно відчував, що гарячкуватість, лихий настрій і відлюдкуватість занастали б мої надії. Обід минув для мене в насолоді радощами. Сидячи в домі графині, я не помічав ні її холодності, ні графовой байдужості, личкованої за гречністю. На зорі кохання, як і на зорі життя, є такий період, коли воно вдовольняється саме собою. У своєму сум'ятті я кілька разів відповідав на питання недоречно, але ніхто не міг відгадати моєї таємниці, навіть вона, зовсім недосвідчена в коханні. Уся решта часу пролетіла як сон. Я прокинувся з цього чудового сну, коли при сьйві місяця теплого запахушого вечора йшов по мосту через Ендр; на траві, на березі і пагорбах лежали вигадливі сріблясті блищики; чувся дзвінкий, одноманітний, рівний, якийсь журливий звук: то крєктала ропуха, не знаю вже, яка її наукова назва, та після цього знаменного вечора я завше слухав її з солодким

хвилюванням. Я подумки озирнувся назад і трохи піз-
ненько збагнув, що тут, як і скрізь, зустрів ту саму кам'яну
байдужість, об яку досі розбивалися мої найкращі почут-
тя; я спитав себе: невже так триватиме вічно? І мені
здалося, що наді мною тяжіє закляття; на ці потаємні
радість, такі для мене бентежні, кинули тінь похмурі
події минулого. Перш ніж вернутися до Фрапеля, я ще
раз глянув на Клошгурд і побачив унизу човна; прив'язан-
ний до стовбура ясеня, він тихо похитувався на воді.
Човен належав панові де Морсофу, той плавав на ньому
на риболовлю.

— Ну що ж, — сказав пан де Шессель, коли нас уже
ніхто не міг почути. — Не треба, здається, питати, чи
знайшли ви жінку з гарними плечима? Пан де Морсоф
улаштував такий прийом — вітаю! Вам можна пишатися.
Достолиха, ви зразу вдерлися всередину ворожої фор-
теці!

Ця тирада разом з наведеними вище словами вернула
мені втрачену бадьорість. Відтоді, як ми покинули Клош-
гурд, я не пустив пари з уст, і пан де Шессель, мабуть,
пояснив мою мовчанку надміром щастя.

— Звідки ви це взяли? — спитав я з ущипливістю,
яку можна було приписати моею зачаеному коханням.

— Він зроду не зустрічав так добре жодного гостя.

— Признаюся, що й сам дивуюся такому прийому, —
зауважив я, відчуваючи якусь гіркоту в словах мого по-
путника.

Надто недовідчений у світському житті, щоб збагнути
причину досади пана де Шесселя, я все ж здивувався:
звідки це ледь приховане невдоволення? Мій господар
мав нещастя йменуватися Дюраном і зробив з себе посмі-
ховисько, зрікшись прізвища свого батька, відомого фаб-
риканта, розбагатілого в Революцію. Його дружина була
останньою з роду Шесселів, цей старовинний рід судови-
ків вів свій початок з часів Генріха IV, як і біль-
шість родин вищих паризьких урядовців. Отож пан де
Шессель, цей завзятий честолюбець, прагнув «убити»
Дюрана, щоб доскочити бажаних висот. Спершу він
перехрестився в Дюрана де Шесселя, потім у Д. де Шес-
селя, а коли я з ним познайомився, уже був просто пан
де Шессель. За Реставрації він удостоївся від Людо-
віка XVIII титула графа й дістав право закласти майорат.
Отже, діти пана де Шесселя пожнуть плоди його само-
відданості, так і не дізнавшись, яку жертву приніс

батько. Над ним ще й досі тяжіло ущипливе слівце якогось вельможі. Якось той висловився так: «Пан де Шессель рідко з'являється в образі Дюрана». Ця епіграма кружляла по Турені довгенько. Вихватъки скидаються на мавп, чию спритність вони запозичили собі: поки вони деруться вгору, їхньою вправністю милуєшся, але варто їм добратися до верхівки, помічаєш лише їхнє озаддя. Вдача пана де Шесселя складалася зісподу з дрібних вад, роздмуханих заздросами. Одначе до перства йому було все ще далеко. Допевнитися свого — ось у чому перевага пробивної сили, але досить зупинитися на півдорозі, як ти, попри всі свої домагання, виставляєш себе в смішному світлі перед обивателями. А проте пан де Шессель не рвався напролом, як дужа людина: його двічі було обрано депутатом і двічі ж заболотовано на виборах. Учора він обіймав високу державну посаду, а сьогодні не був навіть префектом. Чергування успіхів та поразок зіпсувало його вдачу, і він став дратівливий, як усякий честолюбний невдаха. Цей світський муж славився своєю дотепністю і був здатний на великі справи, але, мабуть, почуття заздросі, притаманне туренцям, зіграло в його житті згубну роль: туренець увесь час ревниво стежить за успіхами своїх ближніх. Він мало добився у вищих сферах, адже там не люблять тих, хто супитъся, побачивши чуже досягнення, і кривить у посмішці губи, радше створені для епіграм, ніж для компліментів. Він, певне, досяг би куди більше, якби вимагав не аж стільки, до того ж, на свою біду, він мав почуття власної гідності і зроду ні перед ким не плазував. Зараз пан де Шессель прощався уже зі своїми честолюбними задумами, дарма що роялізм сприяв йому. Либонь, він надто любив випинати те, що він з вищого світу, але зі мною він поводився бездоганно. До речі, він подобався мені з причини дуже простої: я вперше віднайшов спокій під його дахом. Він виявляв до мене якусь увагу, а мені, бідолашній, зачураній дитині, це здавалося втіленням батьківської любові. Його щира гостинність так відрізнялася від байдужості, від якої я так намучився, що я виявляв хазяїнові дитинну вдячність за таке привілля в його домі і за доброзичливе ставлення. Власники Фрапеля настільки тісно пов'язані з зорею мого щастя, що я несамохить сполучаю їх з любими моєму серцю спогадами. Згодом, коли я був при королю, я став моєму колишньому гостителеві у пригоді. Пан

де Шессель був багатий і жив на всю губу, на велику досаду деяких честолюбних сусідів; він часто міняв свої пречудові виїзди; його дружина вдягалася вельми вишукано; він робив блискучі прийоми і тримав більше челяді, ніж це заведено в нашому краю; коротше, він був пановитий, як князь. Маєтності Фрапеля величезні. Граф де Морсоф, той мусив їздити родинним кабріолетом — а в Турені це щось середнє між шарабаном та поштовою каретою — і через бідність жити на прибутки з Клошгурда, і він, як щирий туренець, заздрихав своєму багатому сусідові, поки несподівана милість короля не вернула родові Морсофів його колишньої пишноти. Гостинно приймаючи молодшого сина зубожілого сімейства, герб якого належить до часів хрестових походів, граф тим самим принижував незначного сусіда, власника просторих лісів, орних земель і левад. Пан де Шессель дуже добре розумів теє. Ось чому, попри незмінну гречність, між сусідами так і не виникло приязні, цілком природної між власниками Клошгурда і Фрапеля, двох замків, поділених лише Ендром: дами могли вітати одна одну з вікон.

Але задрість не була єдиною причиною самотнього життя графа де Морсофа. Замолоду він дістав поверхову освіту, як і більшість дітей знаті, які вже потім, ведучи світське життя, знайомлячись зі звичаями двору і виконуючи обов'язки, накинєні придворними чинами й посадами, доповнювали недостачу своїх знань. Проте пан де Морсоф емігрував саме тоді, коли для нього почалося це друге виховання, і через те недовчився. Він був з тих, хто вірив у швидке повернення монархії до Франції і, тішачись ілюзіями, на вигнанні гулятював та й годі. Коли було розбито військо принца Конде, в лавах якого граф показав своє геройство і відданість, він сподівався, що незабаром повернеться під білі штандарти, і не захотів влаштуватися, як інші емігранти. А може, в нього не стало духу зректися свого гучного імені і заробляти на хліб насущний, бо мозольну працю він зневажав. Сподіванки, покладені на завтрашній день і, мабуть, почуття гонору перешкодили йому вступити на службу в чужій країні. Страждання підірвали його мужність. Довгі переходи пішки натщесерце і ошукані сподівання розладнали здоров'я й послабили дух. Незабаром він зубожів. Якщо в багатьох людей убозтво подвоєє енергію, то на інших воно діє подібно до трутизни, і граф

належав саме до таких. Думаючи, як бідолашний турський дворянин мандрував пішки шляхами Угорщини і спав там просто неба, як ділив шмат баранини з пастухами князя Естергазі, — він зроду не взяв би ласкавого хліба від їхнього господаря і сотні разів відмагався від милостині, пропонованої від ворогів Франції, — я не відчував неприязні до цього емігранта, навіть коли побачив, який він смішний у своєму чванстві. Сивина пана де Морсофа розповідала мені журливу повість його життя, і я надто співчував вигнанцям, щоб гудити їх. На чужині у графа де й поділися веселощі, притаманні французам і зокрема туренцям; він став похмурий, сумний, захворів, і його з жалю лікували в якомусь німецькому шпиталі. У нього сталося запалення очерев'я, хвороба часто смертельна: вона, навіть як її вилікувати, погано впливає на вдачу і майже завжди доводить людину до іпохондрії. Любовні романи пана де Морсофа, таємницю яких я відгадав, хоча вона й була схована на дні його серця, не лише підірвали снагу вигнанця, а й згубно позначилися на його нащадках. По дванадцяти роках поневірянь він знову побачив Францію, куди йому дозволено було вернутися декретом Наполеона. Коли, погідного вечора перейшовши міст через Рейн, бідолаха уздрів дзвіницю страсбурзького собору, він мало не зомлів.

— Франція! Франція! Ось вона, Франція! — заволав він, за його власними словами, мов дитина, яка кричить у маренні: «Мамо! Мамо!»

Родився він багатий, а тепер зубожів; готуючись до того, щоб командувати полком або стати губернатором, він утратив владу і не мав майбутнього; колись здоровий і міцний нівроку, він вернувся недужий і кволий. Опинившись без освіти у країні, де за цей час так змінилися і люди, і речі, далекий від усього нового, граф збагнув: він позбувся не лише тілесних, а й духовних сил. Навіщо йому гучне ім'я, коли маєтку нема. Непохитні переконання, геройське минуле, пов'язане з військом принца Конде, колишні знегоди, сумні спогади, підірване здоров'я — все це загостило його уразливість: а хто ж у Франції, країні дотепників, простить цю людську хибу? Ледве живий з втоми, добрався він до Мена, де випадково, як-не-як громадянська війна, революційний уряд забув продати заможну ферму Морсофів, а орендар зберіг її для законного власника, записавши на своє ім'я. Коли

герцог де Ленонкур, сусід, дізнався про графове повернення, він дав йому притулок, поки той не влаштує собі оселі. Ленонкури виявили чимало шляхетності й великодушності до графа, і той трохи оговтався під час цього першого перепочинку і постарався приховати від навколишніх свої болячки. Ленонкури втратили свої колишні величезні маєтки, а знатного роду пан де Морсоф був цілком до пари їхній дочці одиначці. Молода дівчина не лише не дала одкоша цьому хоровитому й підстаркуватому графові, якому тоді минуло тридцять п'ять років, але нібито пішла за нього з радістю. Заміжжя давало їй змогу жити з тіткою, герцогинею де Верней, сестрою князя де Бламон-Шоврі, яка любила її як мати.

Пані де Верней, щира приятелька герцогині Бурбонської, належала до релігійного товариства, душею якого був туренець Сен-Мартен, на прізвисько Філософ Недовідомий. Учні цього філософа прагнуть здобути чесноти, розхвалювані умоглядною філософією ілюмінізму. Це містичне вчення відкриває доступ до божественних світів, пояснює буття як низку перетворень для підготовки людини до високої долі, визволяє поняття обов'язку від принизливого підкорення законам і вчить зустрічати прикрощі життєві з квакерською сумирністю, викликаючи в серцях вірних якусь немов братню любов до ангела-охоронця, що витає на небесі. Це своєрідний стоїцизм, зміцнений вірою в прийдешнє. Дійова молитва і чиста любов — такі засади цієї доктрини, і вона, сягаючи за межі церкви римсько-католицької, наближається до християнської церкви перших віків. А проте панна де Ленонкур залишилася в лоні апостоличної церкви, якій зберігала вірність, попри все, і її тітка. Натерпівшись лиха в Революцію, герцогиня де Верней на схилку життя вкинулася в ревну святоблівість, яка, за словами Сен-Мартена, пролила і в душу її небоги «світло небесної любові і елей радощів духовних». По тітчиній смерті графиня кілька разів приймала в себе цього проповідника миру й чесноти в Клошгурді, де він часто бував і колись. Живучи в неї, він дбав про видання своїх нових книжок у пана Летурмі в Турі. Мудра, як і всі старі жінки, які пройшли тісними життя, пані де Верней ще перед весіллям своєї улюблениці подарувала їй Клошгурд: хай у графині буде своє гніздо. З добротою літніх людей, яка буває бездоганною, коли вони на правду добрі, герцогиня віддала їй усе, залишивши собі тільки кімнатку над своєю колишньою спальнею, де

оселилася графиня. Нагла смерть пані де Верней потьмарила медовий місяць молодят і залишила незатертий печальний слід у всьому Клошгурді і в забобонній душі графині. І все ж перші дні перебування в Турені були для пані де Морсоф єдиними днями, коли через брак щастя вона вперше тішилася супокоем.

Після своїх митарств за кордоном пан де Морсоф з радістю побачив попереду трохи ясніше майбуття; для нього ніби настало душевне зцілення; оселившись у цій долині, він вдихав п'янкий аромат розквітлої надії. Щоб поліпшити своє господарство, він узявся обробляти землю і навіть знайшов у цьому якусь утіху. Але тут народився Жак, і лікар прирік немовля до смерті. Це горе було як удар грому серед ясного неба: воно перекреслювало теперішнє і майбутнє нещасливого батька. Граф старанно приховував фатальний присуд від дружини. Потім сам звернувся за порадою до лікаря і дістав жахливу відповідь, яка згодом підтвердилася народженням Мадлени. Ці події і графова впевненість у слушності лікаревих слів погіршили хворобливий стан колишнього вигнанця. Отож рід Морсофів вигасне, молода, чиста, бездоганна жінка буде нещасна з його вини: діти принесуть їй не радощі материнства, а лише саме страждання. Гіркота минулого, джерело нових мук, знялася в графській душі і геть озлобила його. Графиня вгадала чоловікове минуле, судячи про нього з теперішнього, і зуміла заглянути в майбутнє. Хоча нема нічого важчого, ніж ошчасливити чоловіка, пригніченого свідомістю свого гріха, графиня взялася за цей ангельський подвиг. Їй довелося навчитися стоїцизму. Зійшовши в безодню, звідки лише яснів клаптик блакиті, вона присвятила себе служінню одній людині так само, як сестра-жалібниця присвячує себе служінню всім зболілим, і, аби помирити чоловіка із самим собою, простила йому те, чого він не міг сам собі простити. Пан де Морсоф був скнара — вона пристала на будь-які нестатки; він був підозріливий, як усі, хто виніс зі світського життя лише почуття огиди, — вона стала цуратися людей, без ремства переносючи чоловікову недовіру; вона вдавалася до жіночих хитрощів, щоб напутити його на добро, і навіювала графові думки, які він вважав за свої, тішачись удома перевагами, недоступними йому в товаристві. Потім, по кількох роках заміжжя, пані де Морсоф вирішила жити безвиїзно в Клошгурді: адже істеричні

спалахи графа неминуче викличуть плітки і кпини, шкідливі для виховання діток. Ніхто не міг запідозрити, наскільки пан де Морсоф нікчема: таку бо щільну запону опустила графиня над своїм безталанним життям. Граф був на вдачу капризний і скоріше дратівливий, ніж злісний, але цей себелюбець знайшов біля дружини сприятливий ґрунт, бо бальзам утіхи полегшив нарешті його приховані страждання.

Ось короткий переказ того, що мені повідав пан де Шессель, допечений досадою. Знаючи світ і людей, він зумів розгадати таємницю, поховану в Клошгурді. Але якщо шляхетне поведження пані де Морсоф ввело в оману світ, ніщо не могло обманути всевидючого ока любові. Я вже ліг спати в своїй кімнатці, аж це мене осяяв здогад про муки графині; я зіскочив з ліжка, одягнувся, скрадаючись, зійшов гвинтовими сходами вежки і вийшов надвір через бічні двері: нестерпно було думати, що ось я залишаюся в Фрапелі замість того, щоб дивитися на вікна її спальні. Мене заспокоїв нічний холод. Я перейшов через Ендр містком біля Червоного Млина, знайшовши в березі човна, доплив до Клошгурда; з боку Азе в останньому віконці ще блимало світло. Тут я знову задумався, як колись, і мої думки, вже спокійніші, уривали тьохкання співця любовних ночей і дзвінке пугукання «болотного соловейка». Думки роїлися в моїй голові, виникаючи, як примари, і несучи геть із собою жалобну завісу, яка ховала досі від мене майбутнє. І душа моя, і почуття були під владою чарів. З яким запалом я линув до неї всією душею! Скільки разів я повторював собі, як шаленець: «Невже вона буде моєю?» Якщо в ці дні світ у моїх очах геть змінився, то за одну ніч у ньому з'явилось осереддя. Всі мої бажання, всі честолюбні заміри зосередилися на ній, я хотів бути всім для цієї жінки, щоб воскресити і зцілити її роздерте серце. Яка ж гарна була ця ніч, яку я провів попід її вікнами, наслухаючи плюскіт води у лотоках млина і бій дзигарів на дзвіниці Саше! Тієї променистої ночі моя неземна ліля осяяла ціле моє життя; я віддав їй душу з беззастережною відданістю бездольного кастільського лицаря, з якого ми сміємося, читаючи Сервантеса. Та хіба ми зазнаємо не того ж самого, коли в нас пробуджується кохання? З першими проблесками зорі, з першим пташиним криком я сховався в парку Фрапеля; жодний селянин не помітив мене, ніхто не здогадався про мій

вибрик, я вернувся додому і любісінько проспав собі до тієї миті, коли бамкнув дзвін: заклик до мешканців замку снідати. Після сніданку, незважаючи на спеку, я спустився в долину, немовби наміряючись обійти береги й острови Ендру, левади і пагорби: я вдав із себе палкого шанувальника природи. Насправді ж я гайнув з прудкістю лошака, який вирвався на волю, в той самий човен і скоро доплив до Клошгурда та любого моєму серцю вербняка. Трепетна тиша, яка буває в полудень у селі, панувала довкола. На тлі небесної блакиті чітко малювалося нерухоме листя дерев; круг дерев і заростей очерету вилися зелені бабки й золотисті мухи; в затінку ліниво ремигали корови; на осонні палала червоняста земля виноградників, і по схилах пагорба нечутно шастали вужі.

Як же змінився краєвид, ще рано-вранці такий свіжий і такий яскравий! Мені нараз примарилось, ніби я побачив графа; я мерщій вискочив з човна та й побрався вгору стежкою, яка бігла довкола Клошгурда. І справді він простував понад живоплотом, збираючись, мабуть, вийти на шлях, що зміївся понад річкою.

— Як ви себе почуваете сьогодні, графе? — спитав я.

Пан де Морсоф аж помолодшав: певне, графом його величали не часто.

— Дякую, добре, — відповів він, — але ви, мабуть, любите село, якщо гуляєте в таку спеку?

— Як же інакше, графе? Адже задля сільського повітря мене сюди й послано!

— Хочете побачити, як жнуть жито?

— З дорогою душею. Признатися, я тут повний невіглас. Не відрізняю жита від пшениці і тополі від осики. На рільництві і на способах хазяйнування зовсім не розуміюся.

— Ну, то ходімо зі мною! — сказав він радісно. — Там, трошечки вище, хвіртка, заходьте.

І він рушив уздовж живоплоту по один бік, тоді як я пішов по другий.

— Ви у пана де Шесселя не навчитеся нічому, — вів далі граф, — це надто великий пан, щоб хазяйнувати, він тільки приймає рахунки в управителя, та й годі.

Господар повів мене по своїх подвір'ях і прибудовах, своїх садах та городах. Нарешті ми вибрались на довгу алею, обсажену акаціями та сумахами, алея йшла над річкою, і на далекому краю її я уздрів пані де Морсоф,

вона сиділа на лаві зі своїми діточками. Яка ж хороша буває жінка у затінку дрібного, ніби ажурового листя! Наївна покvapливiсть мого вiзиту, може, графiню й здивувала, але вона не дала цього навзнаки і спокiйно чекала, поки ми наблизимося. Граф закликав мене помилуватися на долину, звiдси вона виглядала зовсiм не так, як з пагорбiв по дорозі на Клошгурд. Тут вона скидалася на куточок Швейцарії. Змережена струмками, якi вливаються в Ендр, долина тяглася в далечiнь і зникала в синястому мареві. Скелястi, вкритi гаями, пагорби зводилися обабiч її, а в напрямку Монбазона око натикалося на широкi зеленi розлоги. Ми наддали ходи, щоб привітати пані де Морсоф. Графиня раптом упустила книжку, з якої читала Мадлена, і підхопила на руки Жака, бо хлопчик надривно забухикав.

— Що таке? Що сталося? — загукав граф, пополотнівши як стiна.

— Горло в нього болить, — вiдповiла мати, не звертаючи на мене нiякої уваги. — Заспокойтеся, це минеться.

Вона пригортала до себе сина, підтримуючи йому голову, а очі її неначе вливали життя в це бiдолашне кволе створiннячко.

— Ох, якi ж ви необачнi, — озвався граф шорстко. — Вiд рiчки тягне холодом, а ви ще й посадили Жака на кам'яну лаву.

— Але ж лавка вiд жару аж пашить, тату! — гукнула Мадлена.

— Вдома така задуха, — промовила графиня.

— Жiнкам завжди хочеться, щоб їхнє було зверху! — буркнув граф, обертаючись до мене.

Не бажаючи нi підтримувати, нi ганити його поглядом, я перевiв очі на Жака, який нарікав, що йому дере в горлі. Мати мусила нести його додому.

— Коли сплджують таких кволих дiток, треба ж умiти дбати про них! — гукнув чоловiк навздогiн.

Докiр цей був геть неслухний, але самолюбивий граф хотiв виправдати себе коштом дружини. Графиня так і злетiла схилом на ганок, пропала в застклених дверях. Пан де Морсоф уместився на лаві і похнюпився, задумавшись; я стояв нi в сих нi в тих, вiн навiть не дивився на мене і мовчав. Отже, виходить, прощай, прогулянка, пiд час якої я збирався втертися в його довiру! Не пригадую, щоб мені в життi випадали такi тоскнi хвилини. Пiт очі мені заливав, і я нерiшуче питав себе: «Що ж його

діяти? Лишитися? Піти?» Як же важко, мабуть, катувався пан де Морсоф, якщо навіть не пішов узнати, як почуває себе Жак! Та ось він рвучко підхопився й підступив до мене. Ми обернулися, щоб ще раз помилуватися на мальовничу долину.

— Відкладімо нашу прогулянку на інший раз, графе, — лагідно мовив я йому.

— Ні, ходімо, — заперечив він. — На жаль, такі напади кашлю я вже звик бачити, хоча з радістю віддав би своє життя за життя бідолашного хлопця.

— Жаківі ліпше, любий мій, він заснув, — залунав сріблястий голос.

Пані де Морсоф нараз показалася в кінці алеї. Вона підійшла до нас, і в ній не було ні гіркоти, ні жовчі. Ласкаво відповівши на мій уклін, вона сказала:

— Я рада, що ви так уподобали Клошгурд.

— Чи не з'їздити мені верхи по лікаря Деланда, серце? — вихопився граф, щоб затерти свою провину.

— Не переживайте даремно, — відказала вона. — Просто Жак кепсько спав уночі, та й годі. Ви знаєте, який це нервовий хлопчик: приснився йому якийсь лихий сон, і я майже до ранку розповідала йому казки, щоб приспати. Його кашель нервовий. Жак заспокоївся і задрімав, як тільки я дала йому карамельку.

— Бідолашна моя! — озвався він, стискаючи жінчину руку і окидаючи її вогким поглядом. — А я нічого не знав.

— Навіщо вас турбувати дрібницями? А тепер гайда до свого жита! А то орендарі пустять збирачів колосків перше, ніж ми звеземо всі снопи.

— Для мене це буде перший урок з агрономії, графине, — сказав я.

— Ви потрапили до хороших рук, — відповіла вона, показуючи на графа, той самозакохано усміхнувся, або, як кажуть по-простому, склав губи бантиком.

Лише через два місяці я довідався, яку жахливу ніч вона провела, потерпаючи, як би Жак не захворів на круп. А я сидів у човні, заколисуваний любовними мареннями, і уявляв, ніби вона помітить з вікна, як я пасу побожним поглядом вогник її свічки, а свічка тоді освітлювала лице матері, таке стривожене і зболене! Адже в Турі лютував круп.

Біля хвіртки граф сказав розчулено:

— Моя дружина просто ангел!

Ці слова вразили мене. Я ще мало знав подружжя, і каяття, таке природне замолоду, огорнуло мою душу. «Яким таким правом ти хочеш баламутити згоду цієї родини?» — подумав я.

Радий знайти в мені слухача молодшого за себе, готового вуха розвісити, граф заговорив зі мною про повернення Бурбонів і про майбутнє Франції. Під час нашої безладної розмови я почув од нього чимало бридні: дивно, та й годі! Він не знав найелементарніших речей, боявся освічених людей, заперечував авторитети і кпив, може, й слушно, з поступу. Зрештою я відкрив у пана де Морсофа стільки болісних струн, що всяка розмова з ним утомлювала, як головоломка: треба було дуже пильнувати, щоб, не дай Боже, не дошкулити йому. Намацавши, якщо можна так висловитися, його хиби, я пнувся з шкури не менше, ніж графиня, щоб пристосуватися до них. Якби я був старший, то, мабуть, драгував би його. Та я був несміливий, як дитина, я недовіряв ще собі; адже старшим відомо все на світі, я з дива не міг вийти і то цілком щиро: яких же успіхів зумів досягти в Клошгурді цей дбайливий господар. Захоплено вислухував я плани його перетворень. Нарешті — і це були мимовільні лестощі, завдяки яким я завоював доброзичливість підстаркуватого дворянина, — я розхвалив його прегарний маєток, цей рай земний, і поставив Клошгурд куди вище за Фрапель.

— Фрапель, — сказав я графові, — це масивне столове срібло, а Клошгурд — шкатулка з клейнодами.

Цей вислів граф часто повторював згодом, покликаючись на мене.

— Бачте, до нашого переїзду Клошгурд стояв руйною! — зауважив він.

Я нашорошив вуха, коли він мовив про свої посіви та шкілки. Необізнаний з сільським життям, я засипав його питаннями про ціни на харч, про способи хазяйнування, а він, мабуть, був радий, що може просвітити мене в таких подробицях.

— Чого тільки вас навчають у школі! — вигукував він іноді вражено.

Того дня, повернувшись додому, граф сказав дружині:

— Пан Фелікс прехороший юнак!

Ввечері я написав матері, прохаючи її надіслати мені одіж і білизну: я збираюся погостювати в Фрапелі довше. Не знаючи про те, які великі зміни відбуваються

в політичному житті країни, і не передбачаючи, як вони вплинуть на мою долю, я гадав вернутися восени до Парижа, щоб завершити юридичну науку. Лекції починалися в перших числах листопада, отже, я мав два з половиною місяці цілковитої волі.

На початку свого перебування в селі я пробував заприязнитися з графом, і то була для мене пора випробувань. Я відкрив у цій людині безпідставну дратівливість і надмірну примхливість — ті риси характеру вразили мене. Але іноді в ньому несподівано оживала мужність воююника, що прославився в війську Конде, проявлялася воля, здатна в критичну хвилю порушити перебіг історії (так ніби бомба вибухала!) і перетворити дворянина, приреченого животіти в своєму маєтку, на вождя повстанців, як Ельбей, Боншан чи Шаретт, — звісно, якщо він такий же одчаюга і завзятець. Висловлюючи якусь думку, граф робився раптом невпізнаним: він скреготів зубами, чоло його ясніло, зір метав блискавиці, та незабаром знову згасав. Іноді мене аж страх брав: ану ж як пан де Морсоф, прочитавши вираз моїх очей, уб'є мене на місці. На ту пору я був вельми вразливий. Той гарт, який так дивно перетворює людей, ще тільки кувався в мені. Надмірна сила бажань викликала у мене пориви болючої чутливості, немовби страх мене поймав. Перед борнею я не відступав, але не хотілося вмерти, не зазнавши щастя поділеного кохання. І перешкоди, і моє кохання зростали одночасно. Я був жертвою болісної непевності. Як освідчитися їй у своїх почуттях? Я чекав нагоди, пантрував, зближався з дітьми, і вони прихилилися до мене, намагався стати своєю людиною в домі. Скоро граф перестав мене соромитися. Я був свідком безнастанних змін у його гуморі, глибокої і безпричинної зажури, безрозумної гарячковості, гірких нарікань, холодної злості, різких вихваток, дитячого белькотання, старечого буркотіння і несподіваних спалахів гніву. Натура духовна людини відрізняється од її тілесної натури тим, що в ній нема нічого абсолютного: вчинки прямо залежать від характерів або від ідей, породжених тим чи іншим явищем. Від капризної вдачі пана де Морсофа залежало і моє перебування в Клошгурді, і все моє прийдешне. Важко розповісти, який неспокій бентежив мою душу, душа тоді так само легко розквітала від радощів, як і стискалася від горя, коли я переступав поріг цього дому, кажучи собі: «Як же прийме сьогодні мене граф?» Яка

туга лягала мені на серце, коли я помічав на його блідому виду ознаки близької бурі! Я постійно мусив пильнувати. Отож я підпав під деспотичне ярмо цього чоловіка. Моє страждання допомогло мені збагнути муку пані де Морсоф. Скоро ми вже презирилися порозуміло між собою, й іноді очі мої свербіли, тоді як вона ковтала сльози. Отож ми пізнали одне одного в горі. Скільки відкриттів я зробив за перші сорок днів знайомства, сповнених правдивої гіркоти, таємних радощів і то воскресеної, то занапашеної надії! Якимось я застав графиню в глибокій задумі, вона дивилася, як заходить сонце, як під його промінням любострасно полум'яніють шпилі пагорбів і широкі тіні лягають на м'яку, як ложе, рівнину. Такого чарівного вечора не можна було не слухати одвічної Пісні над Піснями, якою природа схиляє людські серця до кохання. Може, колишні дівочі мрії воскресали в душі графині? Або ж вона страждала по-жіночому, порівнюючи їх з дійсністю? Мені здавалося, що її поза свідчить про знемогу, яка так сприяє освідченню, і я мовив:

— Бувають важкі хвилини в житті!

— Ви просто читаєте в моїй душі, — відгукнулася вона. — Як це вам пощастило?

— Але ж у нас з вами так багато спільного! — відказав я. — Хіба ми не належимо до жменьки обранців, які уміють страждати й радіти дужче за інших? Усі душевні струни лунають у нас в унісон, викликаючи могутній внутрішній відгук, а наша духовна природа в незмінній гармонії з джерелами всього суцього. Перенесіть таких людей, як ми, до середовища, де все суперечливе, незграйне, і вони тяжко каратимуться, але зате зазнають великої радості, зустрівши споріднені думки і почуття або близьку духом людину. Одначе нам знайоме й інше лихо, властиве лише хворобливо чутливим людям, які, зустрівшись несамохіть, упізнають одне одного. Трапляється, що нас не зачіпає ні добре, ні лихе. Тоді наш внутрішній світ скидається на чудовий орган, але цей орган грає сам по собі, без органіста. Ми горимо безцільно, замість мелодії у нас вихоплюються прикрі звуки й зойки, хоча наші зойки і не знаходять відгуку. Моторошна суперечливість душі, збунтованої проти порожнечі небуття, важка внутрішня боротьба, під час якої марно тоне наша снага — так з невидимої рани крапля по краплі витікає наша кров. Почуття марнуються даремно, викликаючи гнітючу кволість, незбагненну тугу, яку годі

розвіяти навіть сповіддю. Хіба я неправильно описав наш спільний біль?

Вона здригнулася і, не відриваючись від вечорового сонця, спитала:

— Звідки все це відомо вам, такому молодому? Хіба вам доводилося зазирати в жіночу душу?

— Ох, моє дитинство — це суцільна рана, — відповів я схвильовано.

— Нібито кашляє Мадлена, — промовила вона і швидко пішла.

Графиня не докоряла мені за вчашання до її дому. Передусім вона була чиста, як дитина, і думка її не збочувала на манівці. А потім я розважав графа, правлячи за здобич для цього лева без пазурів і гриви. І нарешті я знайшов для своїх візитів переконливий привід. Я не умів грати в триктрак, і пан де Морсоф узявся мене навчати. Коли я пристав на його пропозицію, графиня глянула на мене з жалем, ніби кажучи: «Небораче, ви самі кладете голову в вовчу пашу». Цієї німої остороги я спершу не збагнув, але вже на третій день до мене дійшло, в яку халепу я вскочив. Невичерпне терпіння, плід мого важкого дитинства, загартувалося під час цих нових випроб. Досить мені було забути правила гри, уже викладені мені, як граф починав глузувати з мене, вкладаючи в шпильки всю свою душу; якщо я замислювався, він нарікав, що йому нудно через мою длявість; якщо поспішав, він сердився, кажучи, ніби я підганяю його; якщо я грав добре, він казав, що я зловживаю його наукою, а сам запозичував у мене мої знахідки. Я став жертвою дріб'язкової тиранії, жорстокого деспотизму, про який може дати уявлення мука Епиктета, що потрапив під кормигу лихої дитини. Коли гра пішла на гроші, граф завжди вигравав і радів цьому якоюсь нечестивою радістю. Але досить було одного слова пані де Морсоф, щоб розрадити мене, а йому нагадати про гречність і пристойність. Незабаром нове безголов'я упало на мене. Гра забрала мої останні гроші. Хоча граф завжди стовбичив між дружиною і мною, хай би я засиджувався допізна, я не втрачав надії завоювати серце графині. Та щоб наблизити цю хвилину, очікувану з болісним терпінням мисливця, я мусив грати й далі остогидлі партії в триктрак, які так вражали моє самолюбство і спустошували гаманець. Скільки разів ми сиділи з нею поряд і мовчки дивились, як грає сонячне проміння на луках, як пливуть у небі

хмари, як пагорби вгортає мла, як переливається на поверхні річки місячна стежка, і лише зрідка кидали:

— Ніч яка гарна!

— Чудова, як жінка, пані!

— Як тихо довкола!

— Атож, тут не будеш по-справжньому нещасливий.

Почувши ці слова, вона верталася до своїх кросен. Зрештою, я навчився відгадувати, як нуртує кров графині, домагаючись, щоб вона дала волю почуттям. Без грошей прощайте, мої вечори! Я написав матері, вона вилаяла мене у відповідь, а грошей надіслала менше, ніж на тиждень. У кого позичити? Адже йшлося про моє життя! Так у блаженстві свого першого великого щастя я знов зазнав тих самих знегод, що в Парижі, в колежі та пансіоні; раніше я переборював їх працею і здержливістю, отож мене мучили інші; у Фрапелі я став мучитися сам; я ладен був піти на крадіжку, вчинити злочин, якась лють поймала мене, і я притлумлював у собі цю лють, щоб не втратити самоповаги. Спогади про ці тоскні хвилини і розпуку, спричинену материною скнарістю, сповнювали мене милосердною поблажливістю до грішків молодиків; це почуття буде зрозуміле тим, хто ще не пустився берега, хоч і докотився до краю безодні, ніби на те, щоб зміряти її глибочінь. Щоправда, моя так тяжко здобута чесність укріпилася в ті хвилини, які відкрили мені кремнисту стежку життя, але віднині я вже не міг спокійно дивитись, як грізне правосуддя людське здійснює меч над людською головою, і щоразу казав собі: «Карне право запровадили ті, хто не знав, що таке нещастя». У цій біді я розшукав у книгозбірні пана де Шеселя правила гри в триктрак і заходився вивчати їх; мій доброзичливий господар дав мені до того ж кілька уроків; він не чіплявся до мене, як пан де Морсоф, і я зумів здобути успіхів, навчився застосовувати витовчені напам'ять правила та розрахунки. Через кілька днів я вже міг здолати свого першого навчителя; але тільки-но я обіграв його, як настрій графа різко змінився: очі заблищали, як у тигра, обличчя перекошилося від злості, а брови застрибали так, як мені зроду не випадало бачити. Він став лементувати, немов розбещена дитина. Іноді він просто казився, кидав кості, тупотів ногами, гриз свій ріжок і грубіянив мені. Але я поклав край цьому навіженству. Вивчивши всі тонкощі триктраку, я провадив змагання так, як мені заманеться: я дозволяв графові

вигравати на початку партії, а наприкінці поліпшував гру і зрівнював рахунок. Кінець світу і то не так уразив би графа, ніж несподівана перевага досі нездарного учня; проте він ні разу не визнав себе переможеним. Незмінний наслідок гри лише давав поживу його лихому гумору.

— Далебі, — нарікав він, — бідна моя голівонька вже притомилася. Ви завжди виграєте наприкінці партії, коли я вже перестаю метикувати.

Графиня, з грою знайома, розкусила мої хитрощі одразу й побачила в них доказ мого кохання. А втім, ці подробиці здатні поцінувати лише ті, хто знає, який важкий триктрак. Здавалося б, дріб'язок, але як багато сказав він її серцю! Адже любов, як той Бог у проповідях Боссюе, ставить над усі блискучі звитяги склянку води, піднесену бідарем, або ж подвиг невідомого вояка, полеглого на бойовищі. Графиня подякувала мені поглядом — з тих, що розтоплюють юне серце. Вона подивилася на мене так, як дивилася досі лише на своїх дітей! Віднині вона уже завжди дарувала мене цим поглядом, гомонячи зі мною. Не вмію розповісти, що я відчував, ідучи того благословенного вечора з Клошгурда. Мое тіло ніби розтануло, зробилося невагомим, я не йшов, а летів. Я відчував у собі цей погляд, який осяяв мені душу, а два коротких слова: «До завтра!» — лунали в моїх вухах великоднім кантом: «O filii, o filiae!»¹ Я воскрес для нового життя. Отож я щось для неї важив! Я задрімав, овіюваний палким подихом жаги. Омахи полум'я маяли перед моїми заплющеними очима, як ті гарні вогненні гадючки, що гоняться одна за одною в каміні, де догорають звуглілі аркуші паперові. Уві сні її голос став ніби відчутним, сповив мене осяйною атмосферою, сп'янив ароматом, обернувся в музику, таку приємну для слуху. Другого дня вона зустріла мене так, що я зрозумів, що графиня віддала мені всі свої почуття, і я віднині був утаємничений у всі відтінки її голосу. Тому дню випало стати одним із найзнаменніших у моїм житті. По обіді ми пішли гуляти і спустилися з верхів'я гори в ланди, де ґрунт був кам'янистий і безплідний і лежав облогом. Лише подекуди стояли самотні дуби й ріс глід, укритий уже ягодами, а замість трави стелився килимок сухого червонясторудого моху — він жеврів під промінням призахідного

¹ О сини, о дочки! (Латин.)

сонця. Іти було важко, я вів Мадлену за руку, а пані де Морсоф підтримувала Жака. Граф, а він вів перед, раптом ударив ціпком об кремнисту землю, обернувся до мене і сказав люто:

— Ось яке моє життя! — Відтак, обернувшись до дружини, додав нібито перепрошуючи: — Звісно, так було до знайомства з вами!

Перепросини зроблено запізно, графиня поблідла. Яка б жінка не похитнулась, зазнавши такого удару.

— Яке тут розкішне повітря! — вигукнув я. — Яка чудова світлотінь! Я хотів би, щоб ці ланди належали мені, може, я знайшов би в їхніх надрах пребагаті скарби. Але найбільшим дарунком було б сусідство з вами. Чого б я не дав за цей краєвид, адже він аж очі вбирає, і за цю мальовничу річку, отінену купами вільхи та ясеня, тут просто відпочиваєш душею! Які різні наші уподобання! Для вас цей куточок лише перелогі, а для мене рай та й годі!

Вона подякувала мені поглядом.

— Ідилія! — зітхнув він гірко. — Тут не місце для людини з вашим іменням. — Замовк на хвилю і додав: — Що це, благовіст? Я добре чую, як бамкають дзвони в Азе.

Пані де Морсоф злякано позирнула на мене. Мадлена стисла мені руку.

— Може, вернемося додому і зіграємо партію в триктрак? — запропонував я графові. — Стук гральних костей заглушить звуки дзвонів.

Ми рушили назад, гомонячи про всяку всячину. Граф скаржився на нездужання, хоч і не казав, що йому болить. Коли ми опинилися у вітальні, запали якісь особливо тоскні хвилини. Граф сидів у глибокому фотелі, байдужий до всього, а дружина його не турбувала, вона знала симптоми хвороби і вміла запобігати їй нападам. Я мовчав, як і вона. Піти графиня мене не просила, отже, вона думала, що партія в триктрак може розважити чоловіка і погамувати дратівливість хворого — істерика просто убивала її. Хоч пан де Морсоф був завзятим гравцем, але просити його зіграти партію в триктрак було не так легко. Як та світська манірниця, він хотів, щоб його благали, уламували: почувати себе вдячним партнеру він боявся, оскільки справді був йому вдячний. Якщо, захоплений цікавою розмовою, я забував про ці церемонії та антимонії, він ставав похмурий, жовчний, різкий, дратувався з будь-чого і все заперечував. Бачивши його злий

гумор, я пропонував йому зрізатися в триктрак, тоді він починав комизитися:

— Зараз уже пізно та й щось розхотілося.

Коротко кажучи, його примхи не знали міри, як у жінок, ті іноді настільки пантеличать нас, що ми вже губимося: чого ж вони хочуть? Я принижувався, благаючи дати мені змогу повправлятися в цій грі, щоб не забути її правил. Цього разу мені довелося вдавати з себе безжурного веселуна, аби він згодився зіграти зі мною бодай одну партію. Він скаржився на запаморочення, яке заважає йому мізкувати, казав, що голова в нього наче в лещатах, у вухах шумить, що він задихається, і справді він аж сапав, як міх. Нарешті він згодився сісти до грального столика. Пані де Морсоф пішла, щоб укласти дітей і прочитати разом з челяддю вечірні молитви. За її відсутності все йшло гладесенько-рівнесенько: я повів справу так, що пан де Морсоф виграв, і це зразу розвеселило його. Наглий перехід від зажури і похмурих думок про свою долю до нестримних веселощів і безпричинного сміху, схожого на сміх п'яної людини, стурбував і злякав мене. Зроду я ще не бачив у нього такого явного нападу шаленства. Наші близькі стосунки далися взнаки: він уже не стримувався при мені. Більше того, він з кожним днем намагався зміцнити своє тиранство наді мною, зробити з мене козла відпущення; справді, душевні хвороби як ті живі створіння: вони мають свої запити, свої інстинкти і прагнуть поширити своє панування, як дідич прагне розбудувати свої маєтки. Графиня повернулася до вітальні й сіла гаптувати біля грального столика (там нібито світліше було), проте цей привід зле приховував її побоювання. Хибний хід, завадити якому було годі, розлютив графа, він змінився на виду: з веселого лице стало похмурим, з рум'яного — жовтим, очі його дико забігали. Потім сталася халепа, що її я не міг ні передбачити, ні одвести. Пан де Морсоф припустився ще однієї похибки, яка довела його до поразки. Він зірвався на ноги, перекинув столика на мене, шпурнув лампу на підлогу, гупнув кулаком по консолі і почав гасати по вітальні, саме гасати. З уст його сипалося стільки лайки, проклять, похвалок і безладних слів, що його можна було взяти за якогось середньовічного біснуватого. Уявіть тепер моє становище!

— Ідіть до саду, — сказала графиня, стискаючи мою руку.

Я вийшов, граф навіть не зауважив мого зникнення. З тераси, куди я подався повільною ходою, я чув його крики й зойки: вони долітали зі спальні, сусідньої з їдальнею. Іноді крізь цю бурю я чув ангельський голос — він лунав, як спів соловейка наприкінці горобиної ночі. Я проходжувався під акаціями найпрекраснішої ночі, які бувають наприкінці серпня, і чекав. Графиня мала з'явитися, вона обіцяла, коли потиснула руку.

Уже кілька днів відчувалося, що між нами наспіває освідчення і що при першому ж слові в наших душах закипають почуття, які переповнюють їх. Що за дивний сором змушував нас відтягувати хвилину цілковитого порозуміння! Може, графині подобався, як і мені, цей трепет, подібний до страху, від якого так і обмираєш; подобалися ці хвилини, коли саме життя немов ладне вийти з берегів, коли хочеш і не зважаєшся відкрити найзаповітніше, скоряючись сором'язливості, що заважає дівчатам показатися вперше своєму обранцеві. Ми самі своїми нескінченними роздумами звели перепону перед цим першим звірянням, але тепер воно стало доконечним. Збігла година. Я сидів на цегляній балюстраді тераси, аж це в вечірній тиші почувся відголос її кроків і шелест розмаєної сукні. Чи ж людське серце може вмістити в себе стільки почуттів?

— Пан да Морсоф заснув, — промовила вона. — Коли йому стає погано, я даю йому випити настоянку з маківих головок; напади трапляються нечасто, і цей простий засіб діє на нього безвідмовно. Пане, — провадила вона, змінюючи тон, причому голос її залунав особливо переконливо, — нещасний випадок відкрив вам таємницю, яку я досі старанно приховувала, отож прошу вас поховати в серці пам'ять про цю прикру сцену. Я не вимагаю від вас присяги, адже ви людина чесна, обіцяйте лише мені, і я буду спокійна.

— Невже мені треба обіцяти? — спитав я. — Хіба ми не навчилися розуміти одне одного?

— Не думайте зле про пана де Морсофа, все це наслідок довгих поневірянь на чужині, — провадила вона. — Завтра він не згадає жодного свого слова і знову буде з вами ласкавий і привітний.

— Не треба графа виправдувати, пані, — відповів я, — я зроблю все, що ви побажаєте. Я скочив би зараз у Ендр, якби це могло повернути панові де Морсофу здоров'я і відновити у вашій родині згоду. Ось тільки я не в змозі

змінити одного: своєї думки, що так укорінилася в мені. Задля вас я ладен пожертвувати життям, проте сумлінням пожертвувати не можу. Голосу сумління можна не слухати, але як перешкодити йому говорити? Тож моя думка про пана де Морсофа...

— Розумію, — урвала вона мене з несподіваною різкістю. — Ви, звичайно, маєте слушність. Граф нервовий, як жінка, — вела вона далі, намагаючись уникнути слова «шаленство», — але такі напади трапляються з ним десь раз на рік, у найбільшу спеку. Скільки ж зла наробила еміграція! Скільки занапащено людей, прекрасних надій! Якби все склалося інакше, граф був би сьогодні, я цього певна, великим генералом, славою своєї вітчизни.

— Згоден з вами, — урвав я її і собі, даючи зрозуміти, що мене не ошукати.

Вона замовкла, притуливши руку до чола.

— Звідки ви взялися в нашому домі? Може, це Бог хоче підтримати мене, посилаючи мені підпору, живу, приятельську допомогу? — знов заговорила вона, стискаючи міцно мою руку. — Який ви добрий, великодушний!..

Вона звела очі до неба, ніби шукаючи там підтвердження своїх потаємних сподівань, і перевела їх потім на мене. Зачарований цим поглядом, відчуваючи, що наші душі зливаються водно, я допустився нетактовності з погляду світського кодексу. Але ж такі вчинки бувають іноді викликані шляхетним бажанням відвести небезпеку або запобігти ударові, страхом перед загрозою лиха, а найчастіше прагненням знайти негайний відгук в іншому серці, дізнатися, чи б'ється воно в такт з вашим. Просяння нібито прийшло до мене, і я зрозумів, що треба змити гріх, який плямив мою щирість в ту хвилину, коли я мав бути втаємничений у кохання.

— Перш ніж провадити розмову, — сказав я зміненим голосом, бо серце так гупало в грудях, що його биття чути було в навколишній глибокій тиші, — дозвольте мені виправдатися перед вами за минуле.

— Цитуйте! — притиском сказала вона, притискаючи пальчик до моїх уст, але одразу ж відсмикнула руку. Вона гордовито глянула на мене, як жінка, поставлена на п'єдестал надто високо, щоб її могла досягти зневага, і сказала схвильовано: — Я знаю, що ви маєте на увазі. Йдеться про першу, про останню і єдину образу, завдану

мені. Ніколи не згадуйте про цей бал. Якщо християнка і простила вас, то жінка в мені ще страждає.

— Не будьте ж немилосердніші, ніж сам Господь Бог! — прошепотів я, насилу стримуючи сльози, що наринували мені на очі.

— Я мушу бути суворіша, бо я слабша, — заперечила вона.

— Ні, вислухайте мене, — вів далі я з хлопчачим завзяттям, — вислухайте, навіть якщо це буде перший, останній і єдиний раз у вашому житті!

— Гаразд, говоріть! А то ви ще подумаєте, що я ваших слів боюся.

Відчуваючи, що надійшла неповторна хвилина в нашому житті, я сказав їй владним тоном, що всі жінки на балу були мені байдужі, так само як і ті, що зустрічалися мені раніше. Але, побачивши її, я був охоплений, попри мою сором'язливість і відлюдне життя, ніби якимсь шалом, — хай кинуть у мене камінь ті, хто не зазнав такої пожежі, — і моє серце заповнило почуття, побороти яке годі, бо воно може подужати геть усе, навіть смерть.

— А зневагу? — спитала вона, уриваючи мене.

— Невже ви зневажали мене?

— Годі про це.

— Ні, не годі! — заперечив я з гарячковістю, викликаную нестерпними муками. — Йдеться про моє святе святих, про сокровений бік мого життя, про таємницю, яку ви повинні взнати, інакше я помру з розпуки! Йдеться також і про вас, хіба ви не були, самі того не відаючи, прекрасною дамою, в чийх руках пишає вінок, призначений звитяжцеві на турнірі?

Я повідав їй про своє дитинство і юність, але не так, як оце вам, бо тепер я суджу про них на відстані, тоді ж говорив жагучими словами молодика, чий рани ще кривавіють. Мій голос лунав, як цюкіт сокири в лісі, і від його звуку, здавалося, з грюкотом падали пережиті роки, як голі дерева, листя яких так і не розповилося, побите тривалими приморозками. Я гарячково пригадував багато моторошних подробиць, яких позбавив вас. Я відкрив перед нею скарби своїх блискучих надій, щире золото своїх прагнень, усе своє серце, чий жар не згасав під крижаним панцером вічної зими. Коли, зігнутий під тягарем своїх спогадів, розказаних з полум'яним красномовством Ісайї, я замовк, чекаючи, що скаже ця жінка, яка слухала мене, похнюплена, вона одним поглядом осяяла

морок моєї душі, одним словом воскресила мої мрії, земні й небесні.

— Ми з вами мали однаково сумне дитинство! — озвалася вона, звівши чоло, і я уздрів довколо нього ореол мучеництва.

Залягла мовчанка, під час якої наші душі поєдналися, підбадьорені втішною думкою: «Ми зазнали тих самих мук!» По чому графиня розповіла мені ніжним голосом, яким озивалася лише до своїх коханих діточок, про знегоди свого дитинства: її провина була в тому, що вона народилася дівчинкою в ту пору, коли всі сини в родині перемерли. Вона пояснила мені, що доля дочки, яка живе при матері, куди важча від долі хлопця, кинутого напризволяще у галасливому світі шкільних товаришів. Моя самота була раєм проти того гніту, що гнув її доти, доки її названа мати, її добра тітка, не вирвала небоги з того пекла з його постійними муками. Її вічно діймали шпильками, такими болісними для чутливих натур — краще вже удар кинджала або смерть від дамоклова меча: то сувора нагінка за якесь великодушне поривання дитини, то холодний погляд у відповідь на поцілунок, то наказ мовчати, то докір за вимушену мовчанку, то дошкульні слова, що лягали на серце як камінь, бо виплакати горе годі, і, нарешті, коли мати одвідувала її в монастирському пансіоні, вічні причіпки — так ось, усе це не що інше, як висока материнська любов. Мати хвалилася дочкою перед чужими, адже та лестила її марнославному, але наступного дня бідолашне дитя дорого розплачувалося за ці похвали, необхідні для тріумфу немилосердної виховательки. Коли дівчинка гадала, що слухняністю, сумирністю зворушила матір, і виливала їй свою душу, хатня тиранка робилася ще нещадніша, озброївшись її простодушними звиряннями. Шпигун, і той був би не такий підлий і зрадливий. Кожна розвага дівоча, кожна радість коштувала їй дорого; адже її лаяли за хвилину щастя, як за злочин! Її виховували як дворянку, але науку їй давали не з любов'ю, а з убивчою іронією. Неприязні до матері вона не плекала і дорікала собі за те, що скорше боїться її, ніж любить. А може, думала ця ангелиця, суворість і необхідна, бо сувора муштра гартувала її до життєвих випробувань. Коли я слухав її, мені здавалося, що арфі Йова, з якої я добував такі різкі звуки, приграє інша арфа, підносячи до неба літанії, схожі на благання Богоматері біля ніг Розп'ятого.

— Ми жили в тій самій сфері перед тим, як зустрілися тут: ви прибули зі сходу, я — з заходу.

Вона розпачливо покивала головою.

— Ні, схід не для мене, а для вас, — промовила вона. — Ви будете щасливі, а я помру з горя! Чоловіки самі розпоряджаються своїм життям, моя ж доля визначена навиком. Жодній силі не розірвати важкого ланцюга, до якого жінка прикута золотим кільцем: емблемою вірності подружньої.

Почуваючи себе моєю сестрою по нещастю, вона вирішила, що між близнюками, які пили воду з того самого джерела, не може бути недомовок. З глибоким зітханням, що йшло від щирого серця, вона поділилася зі мною своїми заповітними думками, розповіла про перші дні заміжжя, про перші розчарування, і про поновлення своїх мук. Їй було відомо, як і мені, що будь-який дріб'язок стає важливим для обраних душ, бо все в них здригається з болем від найменшого удару: так камінь, кинутий в озеро, породжує хвилі і на поверхні його, і в глибині. Ще дівчиною вона мала заощадження: трошки золота, символ радісних сподівань, тисяч утіх молодості. Одружившись, вона при першій же біді віддала чоловікові свої маленькі статки, не заїкнувшись про те, що для неї це пам'ять, а не тільки золоті монети; чоловік так і не згадав про цей подарунок з вдячністю: він не вважав себе її боржником! В обмін на той скарб, похований у нетечі забуття, вона не зустріла того зволоженого сльозою погляду/ який віддячує великодушних людей за всі перенесені страждання і осяює морок розпуки, мов той блискучий діамант. Який хресний шлях вона пройшла! Пан де Морсоф завжди забував давати гроші на хазяйство; коли ж, подолавши свою жіночу сором'язливість, вона просила в нього гроші, він дивився на неї здивовано і ні разу не позбавив дружину від цього приниження! Який жах поймав її того дня, коли вона зрозуміла важку недугу цієї пропащої людини! Вона відчула себе зламаною після першого ж нападу його дикого гніву. Скільки важких дум мусила вона передумати, перш ніж призналася собі, що її чоловік не володар і наставник дружини, а нікчема та й годі! Яких мук їй завдали пологи! Як жахнулася безталанна матір, побачивши обох немовлят, які народилися майже мертвими! Скільки мужності треба було, щоб сказати собі: «Я вдмухну в них нове життя! Я щодня народжуватиму їх заново!» І яке горе охопило

її, коли вона зустріла в чоловікові лише тягар, а не підпору. З кожною подоланою перешкодою перед нею знову стелилася пустеля муки, їй знову доводилося брести крем'янистими стежками. З вершини кожної скелі її зорві відкривалися далекі й безрадісні обрії, поки вона не зрозуміла чоловікової вдачі, хвороби дітей і всієї глибини свого безталання; поки, як той новобранець, вивраний Наполеоном з лона сім'ї, вона не привчила своїх ніг ступати по болоту й снігу, не звикла до свисту ядер над головою і не навчилася безмовній покорі солдатській. Я передав вам кількама словами те, що вона повідала мені безладно й розлого, супроводжуючи свою розповідь описом сумних сутичок, програних битв, безплідних зусиль.

— Зрештою, — сказала вона на закінчення, — вам треба було б провести тут кілька місяців, щоб збагнути, якої праці коштує мені вдосконалення Клошгурда, скільки доводиться умовляти пана де Морсофа, щоб він погодився дбати про свій же зиск! Як він по-дитячому зловтішається, коли те, що робиться за моєю порадою, спочатку не вдається! З якою радістю приписує собі найдрібніший успіх! Скільки мені треба терпцю, щоб вислуховувати його вічні докори, коли я силкуюся використати на пожиток його час, зігріти повітря, яким він дихає, посипати пісочком і завітчати його стежки, які він позакидав камінюччям. А в подяку я чую лише цю страшну скаргу: «Я втомився, я хочу померти!» Якщо, на щастя, він приймає когось, усе міняється: він робиться добрий, хоч до рани прикладай. Чому ж він не такий у сім'ї? Не знаю, звідки цей брак шляхетності у того, хто іноді поводить по-лицарському. Він може, скажімо, нишком од мене помчати до Парижа, щоб купити якесь дороге вбрання, як це він зробив недавно напередодні міського балу. Скупий на хатні видатки, він щедро тратить гроші на мене, як тільки я побажаю цього. А все мало б бути навпаки: я нічого не потребую, а дім утримувати так важко! Прагнучи його ошчасливити і не сподіваючись, що я стану матір'ю, я, можливо, привчила його бачити в мені свою жертву. А тим часом з допомогою хитрощів і пестощів я б могла водити його на повідку, але я не хочу принижуватися, граючи таку ганебну роль. Інтереси дому вимагають, щоб я була спокійна і сувора, як статуя Справедливості, але ж у мене теж чутлива і ніжна душа!

— Але чому вам не вжити свого впливу, щоб прибрати чоловіка до рук і верховодити над ним? — спитав я.

— Якби ж тільки йшлося про мене, я не могла б ні здолати його упертої мовчанки — адже іноді він годинами не відповідає на найрозумніші докази, — ні заперечити на зауваження, в яких нема ні йоти логіки, ніби в міркуваннях дитини. Мені бракує одваги, щоб боротися проти слабості дорослих і безпорадності дітей: і в тому, і в тому випадку мені завдають ударів, і я не чиню їм опору; може, я ужила б силу проти сили, але буваю беззбройна проти тих, кого мені шкода. Якби задля порятунку Мадлени мені довелось б удатися до сили, я, здається, померла б разом з нею. Жаль уражає всі фібри моєї душі й в'ялить нерви. Ось чому потрясіння останніх десяти років зламали мене: я так часто зазнавала випробувань, що підупала духом, і вже ніщо не воскресить мене. Іноді мені бракує снаги, з якою я колись переносила бурі. Атож, вряди-годи я почуваю себе переможеною. Без відпочинку і морських купань, які повернули б мені силу, я помру. Пан де Морсоф вбиває мене і сам умре з розпуки, якщо я сконаю.

— Чому б вам не поїхати на кілька місяців з Клошгурда? Ви могли б вирватися на берег моря, забравши з собою діток.

— Насамперед, якби я поїхала, пан де Морсоф зовсім би втратив тямку. Він чудово розуміє своє становище, хоча й не хоче признатися в цьому. В ньому живуть дві людини: здорова і хвора — дві різні вдачі, суперечності яких пояснюють більшість дивацтв. Та й має він всі підстави турбуватися. Тут усе пішло б шкереберть. Досі ви бачили в мені лише матір родини, котра захищає своїх дітей від шуліки, який кружляє над ними. Це неабияка морока, але пан де Морсоф ще примножує її, вимагаючи непослабної до себе уваги; адже коли мене нема удома, він раз у раз питає у челяді: «Де ж графиня?» Та це ще не все. Ви бачите також перед собою репетитора Жака і гувернантку Мадлени. Більше того, я тут і наглядач, і управитель. Якщо ви познайомитеся ближче з сільським господарством, ви зрозумієте, що я маю на увазі. У Турені це робота, я вам скажу, не з легких. Грошей з наших земель ми одержуємо обмаль: фермери орендують їх за половину врожаю. З такими порядками ніколи вгору глянути. Доводиться самим продавати збіжжя, городину, фрукти, скотину. Наші власні фермери

конкурують з нами: вони домовляються з покупцями в корчмі і запроваджують ціни, оскільки збувають свій урожай перші. Вам буде нудно, якщо я почну перераховувати всі труднощі, з якими стикаєшся при веденні господарства. Попри всі намагання, я не можу стежити, чи не крадуть орендарі гною на полях Клошгурда і чи не домовляються з ними наші посередники під час поділу урожаю; я не вмю також обрати день, найкращий для продажу. Згадайте, який забудькуватий пан де Морсоф, як він неохоче береться за роботу, і ви зрозумієте весь тягар моїх клопотів, які я ні на хвилину не можу з себе скинути. Якби я поїхала, маєток занепав би. Ніхто не стане слухатися графа. Його накази такі суперечливі. Зрештою, його не люблять тут: він надто буркотливий, надто нетерплячий і, як усі хибкі натури, надто прислухається до думки підлеглих, а тому не може створити навколо себе доброзичливої атмосфери. Якщо я поїду, за тиждень у нас розбіжиться уся челядь. От бачите, як я міцно зрослася з Клошгурдом, наче оті свинцеві букети з нашими дахами. Я не приховала від вас нічого, пане. Ніхто в наших краях не знає секретів Клошгурда, тільки ви тепер утаємничені в них. Відгукуйтеся якнайкраще, якнайзичливіше про пана де Морсофа, і ви заслужите на мою пошану і вдячність, — додала вона ще ласкавіше. — На цих умовах ви завше будете найжаданішим гостем у Клошгурді і знайдете тут щирих друзів.

— Мої муки проти ваших ніщо! — гукнув я. — Ви, тільки ви...

— Ні, це неправда, — заперечила вона, і на устах її майнула покірنا посмішка, яка зворушила б навіть кам'яне серце. — Не дивуйтеся тому, що я скажу, мої слова покажуть вам життя в справжньому світлі, а не таким, як вам хочеться його бачити. Всі ми маємо чесноти і вади. Якби я пошлюбила якогось гультя, він зруйнував би мене. Якби віддала своє серце залюбленому і палкому хлопцеві, він став би ганятися за дівчатами і, може б, я не вберегла його; він кинув би мене, і я померла б з ревності. О, я ревнива! — вигукнула вона палко, і в голосі її почувся далекий грім. — А пан де Морсоф кохає мене так, як тільки може кохати. Він кинув до моїх стіп усе, що в нього найкращого в його душі — так Марія Магдалина умастила пахощами ноги Ісусові. Вірте мені: життя, сповнене любові — згубний виняток, земними законами не передбачений; усі квіти пов'януть, від великих радощів

зостанеться назавтра лише гіркий осад, якщо тільки у цих радощів буде завтрашній день. Правдиве життя сповнене муки, — гляньте на цю кропиву внизу під терасою: ото символ життя — кропива зосталася зеленою лише тому, що виросла в затінку, без сонця. В земному падолі, як і в північних країнах, небо рідко осміхається, та зате, заяснівши, воно віддячує нам за численні турботи. І нарешті, кожна жінка передусім мати, і жертви, які вона приносить, прив'язують її більше, ніж насолоди. В родині я накликаю на себе бурю, щоб одвести її від дітей або челяді, і зазнаю від цього неабиякої втіхи, яка додає мені таємної сили. Якщо один раз виявиш смиренність, далі легше буде скорятися долі. До того ж Господь не забуває мене. Якщо спочатку життя в дітей ледве жевріло, то з роками їхнє здоров'я міцніє. Наш маєток хороше, статки ростуть. Хто знає, чи пан де Морсоф не буде щасливий на старості завдяки моїм заходам! Вірте мені: якщо жінка стане перед найвищим суддею з зеленою пальмовою віттю в руці, давши розраду тим, хто кляв життя, значить і ця жінка зуміла перелити свій біль у блаженство. Якщо мої муки ідуть на добро сім'ї, хіба можна їх назвати муками?

— Згода, — відповів я, — і ваші, і мої муки були необхідні, щоб ми могли поцінувати красу квітки, вирослої на кремнистому ґрунті нашого життя. А нині ми, може, натішимся вкупі її пахощами, може, спробуємо її чарівницької сили, адже це саме вона наповнює серця ніжністю, це вона відроджує пагони, пожухлі від холоду. Життя тоді вже не втомлюватиме, бо воно перестане належати нам. Господи Боже, почуй мене! — гукнув я, вдаючись до тієї містичної мови, до якої привичило нас релігійне виховання. — Ти бачиш, якими стежками ми йшли, аби знайти одне одного; який дороговказ прокладав нам путь серед бурхливого океану до того ясного джерела, яке біжить, журкочучи, по золотавій ріні поміж зелених пишних пагорбів. Хіба ми не йшли, як ті царі, на звізду Віфліємську? І от ми стоїмо перед яслами, де має статися диво дивне: голі дерева зазеленіють, світ воскресне від радісних криків, життя набуде розкошів, ночі — супокою, а дні — веселощів? Чия рука рік у рік напинає між нами нові нитки? Хіба ми не пов'язані тісніше, ніж брат і сестра? Що небо злучило, людям не розлучити! Страждання, згадані вами, були насінням, яке повними пригорщами розкидав Сівач, аби зазолотіла

нива під промінням гожого сонця. Дивіться, дивіться на неї! Хіба не настала вже пора для нас зривати один по одному ці дозрілі колоски? Якої сили ви вдмухнули в мене, якщо я зважився так говорити з вами! Відповідайте ж мені або я ніколи більше не перейду на той берег Ендру!

— Ви помилювали мене і не вимовили слова «кохання», — урвала вона мене суворо, — проте ви говорили зі мною про почуття, мені невідоме й наказане. Ви ще дитина, і я прощаю вас, але востаннє. Знайте ж, пане, що я ніби впиваюся материнством. Я кохаю пана де Морсофа не з веління обов'язку, не задля вічного блаженства, я пов'язана з ним нездоланим почуттям, усіма струнами мого серця! Хіба мене силували до цього шлюбу? Я погодилася з жалю до недолі пана де Морсофа. Чи ж не жінкам випадає направити зло, завдане часом, розрадити тих, хто поривався битися в перших лавах і вернувся додому поранений? Що ще сказати вам? Я спізнаю якоїсь егоїстичної радості, бачачи, як ви потішаєте його: хіба це не правдиве материнство? Невже ви не збагнули, вислухавши мою сповідь, що у мене трое дітей, яких я ніколи не повинна зрадити, чию душу я зрошую живлющою рососою, чиї серця зігрівую в дні лихоліття, ані хвилини не думаючи про себе? Не доливайте жовчі до материнського молока! Хоча моя подружня вірність невразлива, не говоріть зі мною такою мовою. Якщо ви порушите цю невинну заборону, цей дім назавжди зачинить двері перед вами, попереджаю вас. Я вірила в щирі приязнь, у братерство, ще міцніше, ніж покревенство. Даремна химера! Я шукала друга, який не судив би мене суворо; друга, ладного вислухати мене в хвилини слабості, коли гнівний голос може вбити жінку; друга, такого чистого, щоб його не треба було цуратися. Молодість шляхетна, наївна, безкорислива, самовіддана! Бачачи вашу наполегливість, я повірила, признаюся, у якийсь присуд неба; я гадала, що друг присвятить мені свою душу так, як духівник присвячує себе віруючим, що я знайшла чуйне серце, аби вилити йому свої жалі, коли переповниться чаша, і кричати з болю, коли крики самі вихоплюються з грудей і душать, як пробуєш їх погамувати. Тоді моє життя, потрібне всім трьом діткам, тривало б, поки Жак не виріс. Але це бажання було надто егоїстичне. Хіба може воскреснути кохання Лаури і Петрарки? Я помилилася. Господь цього

не побажав. Я мушу померти на своїх чатах, як той вояк, сам-один. Мій сповідник суворий, неблаганний... а тітка вже померла.

Дві буйні сльозини зяяли на її очах у місячному сяйві й скотилися по щоках; я встиг простягти долоню і, не давши упасти цим сльозинам, випив їх з палкою побожністю, — адже в словах графині я відчув десять років таємних сліз, змарнованої ніжності, невсипущих клопотів, вічних турбот і найвищого жіночого героїства! Вона подивилася на мене з лагідним подивом.

— Ось перше причастя кохання! — сказав я. — Атож, я щойно поділив ваші гризоти, прилучився до вашої душі, як ми причащаємося Ісусового тіла й крові через святі дари. Кохання без надії — все одно щастя! Яка земна жінка могла б дати мені більшу радість, якої я зазнав, випивши ці сльози! Так, я приймаю ваші умови, хоча вони й заповідають мені нові страждання. Я віддаю вам усього себе, нічого не вимагаючи, і я буду для вас тим, ким ви захочете.

Вона спинила мене порухом руки і промовила задушевно:

— Я пристаю на цю угоду, тільки ви ніколи не повинні її зламати.

— Гаразд, але що менше ви обіцяєте мені, то певніше маєте виконати обіцяне.

— А для початку ви виявляєте недовіру, — обізвалася вона журливо.

— Ні, я приймаю цю угоду з почуттям найщирішої радості. Послухайте! Я хотів би називати вас іменням, яким вас ніхто не взиває, бо й почуття наше не має собі рівні.

— Це вже занадто! Та дарма, я не така скупа, як ви собі гадаєте. Пан де Морсоф зве мене Бланш. Моя улюблена тітка, найдорожча для мене на цьому світі душа, одна називала мене Анрієттою. Я знову стану Анрієттою для вас.

Я взяв її руку й поцілував. Вона руки в мене не забрала, виявивши ту довіру, завдяки якій жінка так високо стоїть над чоловіком, що аж пригнічує нас. Вона сперлася на цегляну балюстраду тераси й задивилася на Ендр.

— А ви, друже мій, недалекоглядний, — сказала вона. — Вам подавай одразу все! Адже ви одним ковтком вихилили всю чару, піднесену вам од щирого серця. А втім, кохання вільне від розрахунку, воно віддається

цілком, інакше це не щире почуття. — І додала по паузі: — Пан де Морсоф насамперед людина пряма й горда. Можливо, задля любові до мене ви й ладні забути його нечемні слова. Не робіть цього. Якщо він сам їх не пам'ятає, то завтра ж про все дізнається від мене. Не показуйтеся якийсь час у Клошгурді, цим ви лише виграєте в його очах. У неділю на тому тижні він сам підійде до вас по виході з церкви; я його вдачу знаю, він спробує спокутувати свій гріх і буде вдячний вам за те, що ви поставилися до нього як до людини, відповідальної за свої вчинки і слова.

— П'ять днів не бачитися з вами і не чути вашого голосу?!

— Ніколи не відзивайтеся про мене з таким запалом!

Ми мовчки обійшли двічі терасу. Потім вона владно, аж я почув, що графиня вже взяла владу над моєю душею, промовила:

— Уже нерано, вам пора йти.

Я хотів поцілувати її в руку, але вона з ваганням забрала її, потім знову подала і сказала благальним тоном:

— Не треба брати моєї руки, чекайте, щоб я сама простягла її, інакше я стану перед вами безвільною, а цього не повинно бути.

— До побачення! — промовив я.

Я вийшов садовою хвірткою, яку вона відімкнула для мене. Але перш ніж причинити хвіртку, вона подала мені руку, кажучи:

— Далєбі, ви були дуже ласкаві цього вечора, ви потішили мене, майбутнє бачиться тепер мені інакше. Ось вам моя рука, візьміть її.

Я цілував довго її долоню, а коли звів голову, то побачив у очах графині сльози. Ми розлучилися. Але вона ще раз озирнулася і подивилася мені вслід. Опинившись на шляху до Фрапеля, я знов уздрів її білу сукню, осяяну місяцем; невдовзі в вікні її спальні загорілося світло.

«О моя Анрієтто! — сказав собі я. — Тобі належить найчистіше кохання, яке розквітло колись на цьому світі!»

Дорогою додому я озирався раз у раз. Я радів усією своєю душею. Ось де нарешті можна проявити жертвність, яка властива кожному молодикові! Мене висвятили, мов того священика, який після висвячення вступає в нове життя. Я дав згоду затамувати свою непогамовну жагу, ніколи не зловживати дружбою цієї жінки,

щоб непомітно привести цю жінку до любові. Всі шляхетні почуття озвалися в мені й заговорили навперебій. Перш ніж опинитися в тісній кімнатці, мені закортіло подивитися на зорі, віддатися хвильним мріям, дослухатися до скарг пораненої горлички, які ще лунали в моїх вухах, згадати кожне слово цієї щирої і простої сповіді, проїнятися звірянням душі, яка віднині жалітиметься мені. Яка велична була ця жінка, свято віддана подружньому обов'язку, покликана допомагати хворим, зболілим і кволим! Вона ніби стояла переді мною на кострищі великомучениці! Я милувався на її личко, яке спливало в п'їтмі, аж це мені здалося, що я відгадав прихований сенс її слів, їхнє таємне значення, і від цього Анрієтта ще більше виросла в моїх очах. Мабуть, вона хотіла, щоб я був для неї тим самим, чим вона була для свого маленького світу; мабуть, вона хотіла черпати в мені снагу і втіху, ввести мене до свого кола, поставити поряд з собою і навіть вище за себе. Світила, як твердять автори сміливих гіпотез, передають одне одному рух і світло. Я опинився в казковому світі своїх перших марень і глянув на вбоге дитинство крізь те щастя, в якому купався зараз.

Утоплені в сльозах генії, невизнані серця, невідомі святі Клариси Гарлоу, знедолені діти, безгрішні вигнанці, ви всі, хто вступив у життя стежками безплідними й кам'янистими, ви, хто зустрів скрізь лише холодні обличчя, замкнені серця, заліплені воском вуха, ніколи не нарікайте на свою недолю! Ви одні здатні зазнати безмежної радості в ту хвилину, коли для вас відкриється рідне серце, коли до вас прихилиться доброзичливе вухо і рідний зір співчутливо відповість вашому. Одна така хвилинка спокутує всі тяжкі роки. Звідані жалі, скорботні думи, напади розпачу й туги, проминулі, але не забуті, з'єднають вас ще міцніше із спорідненою вам душею. Звеличена вашими притлумленими бажаннями, жінка збере тоді жниво наших зітхань і марного кохання, вона поверне вам сторицею ваші ошукані почуття, потішить у минулих стражданнях, що їх доля взяла як данину за безмірне раювання, якого ви зазнаєте в хвилину духовних заручин сердець. Лише ангелам відоме нове слово, яким годилося б назвати цю святую любов, і тільки ви, ви одні, мої братове страсотерпці, зрозумієте, чим стала для мене, самотнього бідолахи, пані де Морсоф!

Розділ другий

ДВІ ЛЮБОВІ

Сцена та розігралася у вівторок; аж до неділі я навіть під час прогулянок ні разу не переходив на той берег річки. За ці п'ять днів у Клошгурді сталися важливі події. Граф дістав чин бригадного генерала, хрест Святого Людовіка і чотири тисячі франків пенсії. Герцогові де Ленонкур-Жіврі, призначеному пером Франції, було повернуто його ліси і колишня посада при дворі, а його дружина знов зробилася володаркою своїх ще не проданих маєтків, які належали імператорській короні. Отож графиня де Морсоф стала однією з найбагатших спадкоємиць у Мені. Мати сама привезла їй сто тисяч франків, заощаджених з прибутків Жіврі, — увесь посаг графині, ще не виплачений, про який граф ніколи не згадував, незважаючи на свої злидні. У всіх житейських справах його поведження свідчило про цілковиту безкорисливість. Долучивши цю суму до своїх заощаджень, граф міг купити два сусідських маєтки, що давали близько дев'яти тисяч ліврів сталого прибутку. Жак мав успадкувати перство по дідові, отож граф вирішив створити для нього майорат, об'єднавши земельні володіння обох родин. Майбутнє Мадлени теж було забезпечене, високе становище герцога де Ленонкура обіцяло їй блискучу партію. Це несподіване щастя і райдушні плани на прийдешнє пролили бальзам на рани вигнанця.

Приїзд герцогині де Ленонкур до Клошгурда став великою подією в Турені. Я з болем усвідомив, що ця дама належить до великого панства, і лише тоді зауважив у її дочки кастовий дух, пом'якшений завдяки рідкісному душевному благородству. А що значив для неї такий жебрак, як я, який тільки й мав за душею, що одвагу і здібності? Мені й на думку не спадало, що Реставрація може змінити мою долю і долю моїх близьких.

У неділю в церкві, стоячи разом з подружжям де Шесель та абатом де Келюсом у боковому приділі, я схвилювано зиркав на інший вівтар, де сиділа герцогиня з дочкою, граф і діти. Личко мого божества, соломяним капелюшком отінене, ні разу не повернулося в мій бік, і те цілковите забуття, здавалося, ще дужче приковувало мене до графині, ніж усе, що було раніше. Родовита Анрієтта де Ленонкур, а нині моя укохана

Анрієтта, життя якої мені так хотілося скрасити, ревне молилася, віра додавала їй постаті щось одухотворене, самозабутнє, і ця поза уклінної святої глибоко зворухила мене.

Як повелося в сільських парафіях, вечірню служили тут години через дві після обідні. Вийшовши з церкви, пані де Шессель ласкаво запросила своїх сусідів провести цей час у Фрапелі замість двічі йти по мосту через Ендр і перетинати широку луговину у спеку. Пропозицію було прийнято. Пан де Шессель повів герцогиню, граф — пані де Шессель, я підступив до графині і, коли ми рушили, вперше відчув доторк її гарної пружної руки. Шлях з церкви до Фрапеля вів через парк Саше; проміння сонячне, пробиваючись крізь листя дерев, лягало ясними плямами на піщану алею і творило примхливий візерунок, як на мережаному шовку. Дивлячись на гру світлотіні, я замріявся, і серце моє затрепетало від гордих і зухвалих передчувань.

— Що з вами? — спитала Анрієтта, коли ми пройшли кілька кроків у мовчанці, якої я не смів порушити. — Ваше серце так б'ється...

— Я довідався про щасливі зміни в вашому житті, — відповів я. — І ось тепер я потерпаю, як і всі, хто любить беззастережно. Скажіть, ваша пишнота не пошкодить нашій дружбі?

— Як? — перепитала вона. — Отакої! Якщо вам ще спаде в голову така думка, я навіть не зневажатиму вас, я просто забуду про ваше існування.

Я подивився на графиню з таким захватом, що він не міг не передатися їй.

— Ми скористалися лише правом, даним нам законами, яких ми не вимагали і не видавали, — сказала вона, — але прошаками або жмикрутами зроду ми не були і не будемо. Зрештою, — вела вона далі, — вам відомо, що ми з паном де Морсофом не можемо покинути Клошгурда. За моєю радою пан де Морсоф відмовився від посади командира лейб-гвардії. Досить того, що мій батько дістав придворну посаду. Наша вимушена безкорисливість, — додала вона з гіркою посмішкою, — стала в пригоді Жакові. Король, при особі якого служить батько, сказав йому вельми ласкаво, що перенесе на онука відзнаку, відхилену паном де Морсофом. Виховання Жака стало нашим головним клопотом, і треба поважно подумати про нього, адже юнак представля-

тиму обидва доми: Ленонкурів та Морсофів. На ньому зосереджене тепер усе моє честолюбство, і клопотів у мене побільшало. Жак не тільки має жити, але й бути гідним свого імені, що накладає на мене дві суперечливі повинності. Досі я сама давала уроки Жакові, пристосовуючи заняття до його сили, тепер йому потрібний вихователь, а де знайти путящу людину? Потім, згодом, чия дружня рука вбереже його в цьому страшному Парижі, де все загрожує погибеллю для душі і для тіла? Серце моє, — промовила вона схвильовано, — дивлячись на ваше чоло і на ваші очі, всякий угадає у вас людину з породи орлів, якій випало жити в вишніх сферах. Розгорніть же крила й летіть: я хочу, щоб ви стали згодом хрещеним батьком мого любого хлопчика. Ідьте до Парижа: якщо ви не дістанете допомоги від брата чи батька, моя родина не відмовить вам у підтримці; матуся обдарована діяльним розумом і, звичайно, матиме вагу у товаристві. Скористайтесь нашим впливом! Тоді вам не бракуватиме ні підпори, ні порад на обраному вами полі! Киньте ж надмір своїх сил на вдоволення шляхетного честолюбства.

— Розумію, — урвав я її, — честолюбство, як на вас, має стати моєю єдиною пристрастю. Але я все одно цілком належатиму вам. Ні, я не хочу, щоб моя розважливість у Клошгурді дістала віддяку в Парижі. Од вас я прийму усе, але од інших мені не треба нічого!

— Хлоп'яцтво! — прошепотіла вона, а все ж задоволена усмішка майнула на її устах.

— Зрештою, я зробив уже свій вибір. Міркуючи про наше становище, я знайшов спосіб пов'язати себе з вами найміцнішими путами.

Вона ледь здригнулася і, пристанувши, глянула мені в живі очі.

— Що ви хочете сказати? — спитала вона, підзиваючи дітей, тоді як інші дві пари пішли вперед.

— Скажіть мені по щирості, як ви хочете, щоб я любив вас?

— Як любила мене тітка: я передала вам її права, дозволивши називати мене тим самим іменням, що й вона.

— Отож я любитиму вас без надії, самозабутньо. Так, я зроблю для вас те, що інші роблять для Господа Бога. Хіба ви самі не бажали цього? Я вступлю в семінарію, вийду звідти священиком і виховуватиму Жака. Ваш син стане ніби моїм другим «я»: політичні ідеї, енергію,

думку, терплячість — я все передам йому. Отже, я зостануся коло вас, і про мою любов ніхто не запідозрить — релігія убезпечить її: так кришталевий ковпак оберігає срібну постать Божої Матері. Вам не треба буде боятися поривів жаги, яка іноді охоплює чоловіка, я теж піддався їй колись. Моє серце згорить у цій пожежі, зате я любитиму вас любов'ю, очищеною від спокус земних.

Вона зблідла і відповіла переривчастим голосом:

— Феліксе, не накладайте на себе ланцюгів, які будуть завадою вашому щастю. Я умру з горя, якщо стану причиною такого самогубства. Подумайте, дитино моя, хіба нещасливе кохання — покликання? Спершу узнайте життя, а вже потім судить про нього. Я так хочу, я так велю. Не зв'язуйте себе ні з церквою, ні з жінкою, не зв'язуйте себе ніякими путами, чуєте? Я забороняю вам це! Лишайтеся вільним. Вам двадцять один рік. Ви ще не знаєте, що прийде для вас готує. Боже милосердний! Невже я у вас помилилася? Я думала, що двох місяців досить, аби зрозуміти деякі душі.

— На що ви надіялися для мене? — спитав я, і в моїх очах сяйнули блискавки.

— Друже мій, прийміть мою допомогу, вибийтеся, доробіться багатства, і ви узнаєте, яку надію я плекаю. А зрештою, — додала вона, ніби зраджуючи несамохить таємницю, — ніколи не покидайте Мадлену, чию руку ви тримаєте в цю хвилину.

Вона сказала мені на вухо ці слова, які доводили, як дуже вона дбала про мою майбутність.

— Мадлену? — перепитав я. — Нізачо!

Запала мовчанка, за якою крилася ціла буря почуттів. Нас пойняло те глибоке сум'яття, яке залишає в душі незатертий слід. Та от ми дійшли до дерев'яних воріт, що вели до парку Фрапеля; мені здається, я і зараз бачу перед собою серед високої трави і колючого чагарника їхні спорохнілі, замшілі стовпи, обвиті плющем.

Нараз думка про можливу графову смерть майнула мені в голові.

— Розумію вас! — вигукнув я.

— Нарешті, — відповіла Анрієтта, і з тону її я здогадався, що приписав їй думку, яка ніколи в неї не закрадеться.

Така чистота помислів викликала в мене сльози зворушення, але скільки гіркоти надав їм егоїзм кохання! Я зрозумів, що Анрієтта не так уже й кохає мене, інакше

вона бажала б віднайти волю. Доти, доки кохання боїться гріха, воно має межі, а кохання мусить бути безмежне. Мое серце тоскно стислося.

«Вона не кохає мене!» — подумав я.

І, бажаючи приховати те, що коїться в моїй душі, я нахилився й поцілував Мадлену в голову.

— Я боюся вашої матінки, — сказав я графіні, аби підтримати розмову.

— Я теж! — вигукнула вона з дитячою безпосередністю. — Але не забудьте одного: завше величайте її герцогинею і звертайтеся до неї в третій особі. Теперішня молодь одвикла від тих форм гречності, але ви повинні дотримуватися їх, робіть це задля мене, прошу вас. А зрештою, шанувати жінку будь-якого віку і беззастережно визнавати суспільну ієрархію — ознака вихованості! Хіба честь-хвала, яку ми даємо людям, поставленим вище за нас, не гарантія пошани і нашої гідності? У суспільстві все тісно переплетено. Кардинал Роверський та Рафаель з Урбіно тішилися колись однаковою шанною. У школах вас вигодували молоком Революції, і це, звісно, відбилося на ваших політичних поглядах; але ви узнаете з роками, що кепсько засвоєні засади свободи не годні дати щастя народам. Здоровий глузд селянки підказує мені передусім, що суспільство стоїть лише на ієрархії, а вже потім я починаю міркувати як уроджена де Ленонкур про аристократію, про те, що вона собою становить і чим має бути. У вашому віці пора зробити вибір і зробити все правильно! Лишайтеся ж на боці тих, до кого ви належите. Тим паче, — додала вона, сміючись, — що вони зараз при кермі.

Я був щиро зворушений тими словами, де глибина політичних поглядів крилася під личиною теплої щирості: це поєднання дає жінкам таку владу над нами; кожна жінка вміє убрати в одягу почуття найабстрактніші міркування. Прагнучи виправдати графові вчинки, Анрієтта, здавалося, передбачила, що я подумаю, вперше помітивши прояви його підлабузництва. Пан де Морсоф, король у своєму замкові, чоловік, оточений ореолом славетного минулого, стояв у моїх очах на недосяжній висоті, і, признаюся, мене прикро вразило, коли я помітив, як він підкреслює відстань, що відокремлює його від герцогині, своїми запобігливими манерами. У всякого раба своя гординя: він хоче підлягати лише найбільшому деспоту; я відчував себе ніби упокореним, бачачи

приниження того, хто змушував мене трепетати, підносячись над моїм коханням. Цей внутрішній протест допоміг мені зрозуміти, як страждає шляхетна жінка, навіки поєднана з чоловіком, чиї дрібні підлоти вона мусить щодня утаювати. Почуття власної гідності скидається на фортецю, воно убезпечує і великих, і малих, причому кожний з них може сміливо дивитися іншому в очі. Я був гречний з герцогинею з пошани до її віку; але там, де інші бачили лише високий титул, я бачив матір Анрієтти і не тільки ставився до неї з повагою, а й свято шанував її. Ми ввійшли в головний дитинець Фрапеля і застали там уже все товариство. Граф де Морсоф вельми ласкаво рекомендував мене герцогині, яка подивилася на мене холодним допитливим поглядом. Пані де Ленонкур мала тоді п'ятдесят шість років, вона чудово збереглася, трималася стримано і велично. Бачачи її шорсткі сині очі, у сіті зморщок, її тонкі різкі риси, випростану імпозантну постать, скупі рухи й жовтувату блідість шкіри, таку сліпучу в її дочки, я зразу збагнув, що вона така ж пихата, як і моя мати: так мінералог без вагання розпізнає залізо серед інших мінералів. Герцогиня вимовляла слова, як це було заведено при давньому королівському дворі. Я перед нею не запобігав, не губився і тримався так добре, що, повертаючись до церкви на вечірню, графиня шепнула на вухо:

— Ви поводитися бездоганно!

Граф підійшов до мене, взяв мене за руку і спитав:

— Ви на мене не гніваєтеся, пане Феліксе? Якщо я і був різкуватий, ви повинні пробачити це давньому товаришеві. Ми, мабуть, залишимося тут обідати, а вас запрошуємо до себе в четвер напередодні від'їзду герцогині. Справи кличуть мене до Тура. Не занедбуйте ж Клошгурда, поки мене не буде. А знайомство з моєю тещею я вам настійливо раджу підтримувати. Її салон задаватиме тон Сен-Жерменському передмістю. Герцогиня пильнує звичаїв вищого товариства, має величезні знання і може вам напам'ять описати клейноди всієї європейської аристократії.

Графова вихованість, а може, й поради його домашнього ангела далися взнаки в тому, як він повадився, дізнавшись, що справа роялізму взяла гору. Він не був ні бундючний, ні образливо ввічливий і відкинув усяку пишномовність; графиня й собі не дуже підкреслювала свій поблажливий тон. Подружжя де Шессель з вдячністю

прийняли запросини на четверговий обід у Клошгурді. Я сподобався герцогині і зрозумів з її поглядів, що дочка розмовляла про мене з нею. Коли ми вернулися од вечірні, вона розпитувала мене про моє сімейство і поцікавилася, чи не доводиться мені родичем такий собі Ванденес, на дипломатичній службі.

— То мій брат,— відповів я.

Герцогиня стала тоді майже привітна і повідомила мені, що моя двоюрідна бабуся, стара маркіза де Лістомер, була з дому Гранльє. Її манери були поштиві, як і в пана де Морсофа того дня, коли він побачив мене уперше, і погляд утратив той чванькуватий вираз, яким великі світу сього дають нам навзнаки, що між ними та іншими смертними лежить глибоке провалля. Про минуле свого сімейства я не знав нічогосінько. Герцогиня розповіла мені, що мій двоюрідний дід, старий абат, невідомий мені навіть на ім'я, був член таємної ради, що мій брат дістав підвищення і що на підставі якогось артикула Хартії, про яку я навіть не відав, моему батькові повернуто титул маркіза де Ванденеса.

— У мене лише один титул,— шепнув я графіні,— я ваш раб навіки!

Усі дива Реставрації відбувалися з швидкістю, яка вражала людей, вихованих за Імперії. Але цей переворот мене обходив мало. Будь-яке слово, найменший жест пані де Морсоф — ось єдині події для мене важливі. Я не відав, що таке таємна рада, зовсім не розумівся на політиці і на великопанських справах; я мав лише одне честолюбне прагнення: кохати Анрієтту ніжніше, ніж Петрарка кохав Лауру. Бачачи таку байдужість, герцогиня, очевидно, вважала мене за дитину.

Товариство у Фрапелі зібралося численне: за обіднім столом сиділо тридцять душ. Якою радістю радіє кожен юнак, коли його кохана затьмарює красою інших жінок, стаючи предметом схиляння, тоді як до нього звернені її цнотливо-стримані погляди! Як він умліває, помічаючи докази ніжного й незмінного почуття у відтінках любого голосу, в жартівливих і навіть насмішкуватих словах своєї володарки і як нестямно він ревнує її до всіх світських розваг! Граф, задоволений увагою, якою його оточено, ніби аж помолодшав; графиня раділа, бачачи, як покращав його настрій; а я сміявся вкупі з Мадленою, як усі ранні діти, вона тішила мене напрочуд влучними заувагами, не злими, але ущипливими,— спуску не давалося

нікому. Був то прегарний день. Коротше, воскреслі вранці мої надії перетворили нібито всю природу; бачивши мене таким радісним, Анрієтта теж раділа.

— Як зігрів мене цей проблиск щастя в моєму сірому тоскному животінні! — сказала вона мені під час зустрічі.

Наступний день я провів, звичайно, у Клошгурді, адже раніше мене було вигнано звідти на цілі п'ять днів. Так любо було вернутися до колишнього життя. О шостій ранку граф поїхав собі, щоб зробити купчу в Турі. Поки його не було, між матір'ю і дочкою виникли поважні незгоди. Герцогиня домагалася, щоб дочка їхала разом з нею до Парижа: вона намірялася виклопотати для неї місце при дворі, та й граф міг би обійняти там високу посаду, забувши про колишні урази. Анрієтта, мавши добру славу щасливої дружини, не хотіла виявляти нікому, навіть рідній матері, своєї муки і нікчемства пана де Морсофа. Вона й послала чоловіка до Тура, побоюючись, як би мати не проникла в таємницю її родинного життя; пан де Морсоф мав там вести справи з нотарями. Я один, за її словами, був утаємничений у секрети Клошгурда. Знаючи з досвіду, як гамає чисте повітря Турені дратівливість графа та його болячки і як благотворно впливає клошгурдське життя на здоров'я дітей, графиня мала чим обґрунтувати свою відмову; герцогиня, жінка владна, була скоріше принижена, ніж зажурена невдалим одруженням дочки. Анрієтта зауважила (моторошне відкриття!), що її мати не дуже переймається долею Жака і Мадлени. Як і всі матері, при звичаєні верховодити над дочками навіть після їхнього одруження, герцогиня не терпіла, щоб їй чинили опір. Вона розіграла то ніжну дружбу, щоб доскочити свого, то гнівливу холодність, намагаючись домогтися бато́гом того, чого не пощастило зробити пряником. Отож, переконавшись у марності своїх зусиль, вона удалася до уїдливої іронії, яку я вже спостерігав у своєї матері. За десять днів перебування герцогині в Клошгурді Анрієтта добре попомучилась, як усі молоді жінки, які збунтувалися проти батьків і добиваються незалежності. Вам зрозуміти це важко: адже у вас, на ваше щастя, найліпша, найніжніша з матерів! Аби уявити собі змагання між герцогинею, сухою, зимною, обачною і марнославною жінкою, та її дочкою, сповненою м'якої, щирої, невичерпної доброти, візьміть лілею — моє серце раз у раз порівнює Анрієтту з цією

квіткою — втягнуту в триби сталеві машини. Ця мати не мала нічого спільного з дочкою, вона не вмiла розгадати жодної з правдивих причин, які змушували графиню зректися переваг Реставрації і жити й далі своїм безлюдним життям. Вона подумала: а чи нема якихось любовщів між дочкою і мною. Це слово, яке вона ужила, виражаючи свої підозри, безповоротно розвело обох жінок у різні боки. Хоча родини таяться звичайно з своїми чварами, спробуйте проникнути в їхнє потаємне життя. Майже всюди ви знайдете чи то глибокі, невігойні рани, які послаблюють кривні узи, чи то живу зворушливу любов, яка завдяки спорідненості душ стає вічною і обертає смерть на жахливу трагедію, залишаючи в серці незатертий жалобний слід, чи то нарешті затамовану ненависть, яка поступово робить жорстоким серце й висушує сльози в хвилю вічної розлуки. Катована вчора, катована сьогодні, топтана всіма, навіть своїми дітьми, цими двома безталанними ангелами, не винними ні у власних муках, ні в тих, які вони завдавали батькам, чи ж могла бідолашна душа не покохати того, хто не мучив її і бажав лише оточити її потрійним рядом перешкод, щоб оборонити її від усіляких бур, від усяких ударів, від усяких ран? Мені боліли ці суперечки між матір'ю і дочкою, і все ж іноді я почував себе щасливим, бо Анрієтта тулилася до мого серця, звiряючись мені з новими клопотами. Ось тоді я й навчився цінувати її відпорність і безмежну терплячість. З кожним днем я все краще розумів сенс тих слів: «Любіть мене так, як любила мене тітка».

— Невже ви позбавлені честолюбства? — гостро кинула мені якомсь герцогиня за обідом.

— Ласкава пані, — відповів я, глянувши на неї поважно, — я відчуваю в собі досить сили, щоб завоювати світ, але мені всього двадцять один рік, і я сам як перст.

Вона здивовано глянула на дочку, бо помислила, ніби графиня пригашує в мені всяке честолюбство, аби утримати біля себе. Перебування герцогині де Ленонкур у Клошгурді псувало мені життя: я повсякчас відчував себе скованим. Графиня просила мене шануватися, вона лякалася всього, навіть тихо кинутого слова, і, щоб їй догодити, я мусив весь час ходити в личині. Надійшов довгожданий четвер, то був виснажливий день, коли все робилося церемонно, один із днів, ненависних коханцям, які призвичаїлися до вольниці буднів, коли їхній стілець стоїть на своєму місці, а господиня така уважна до них.

Нарешті герцогиня полетіла тішитися придворною пишнотою, і в Клошгурді все вернулося на свої місця.

Після моєї дрібної сутички з графом я утвердився в Клошгурді ще міцніше; я міг з'явитися там о будь-якій порі, не викликаючи ані найменшої підозри. Приборкавши свої пориви, я непомітно, немов повій, що обповив тростинку, захопив прекрасну душу Анрієтти, і переді мною відкрився чарівний світ поділеного почуття. З кожною годиною, кожною хвилиною наш духовний союз, заснований на цілковитій довірі, робився тіснішим; ми ставилися одне до одного по-різному: графиня оточила мене ніжною опікою, чистою материнською любов'ю, моя ж любов, непорочна біля неї, ставала далеко від неї непогамовна і жагуча, як розпечене до білого жару залізо; я кохав її двоїстою любов'ю; іноді мене прошивали гострі стріли бажання, іноді ж вони летіли до неба й губилися в безкрайніх повітряних обширах. Якщо ви спитаєте мене, як міг я в мої літа, попри свою палку жагу, снувати злудні мрії про платонічне кохання, я відповім вам, що я ще не був цілком мужчиною і до того ж не хотів мучити цю жінку, адже вона все потерпала за долю дітей, все чекала на гнівний спалах графа: коли її не допікали болячки Жака та Мадлени, ударів їй завдавав чоловік, а коли він випадком давав їй спокій, вона сиділа цілі ночі при узголів'ї хворої дитини. Надто палкий вияв почуттів потрясав усю її істоту, жага ображала її, вона прагнула чистої, високої любові, ніжної підтримки — коротко кажучи, того, що сама давала іншим. До того ж (чи треба говорити це такій щирій жінці, як ви?) становище, в якому я перебував, давало мені хвилини чарівної млості, божественної солодкості і глибокого утихомирення, яке настає після мовчазної жертви. Її чистота ушляхетнювала мене, її рідкісна самовідданість викликала пошану, а щира, глибока побожність, підкріплюючи всі інші чесноти, діяла на людей, як духовний елей. А потім — я був молодісінський! Ще такий молоденький, що міг укласти всі свої почуття в поцілунок, яким вона зрідка дозволяла мені торкнутися своєї руки, та тільки тильного боку руки, а не долоні — та, на її думку, чутливіша. Ніколи дві душі так палко не пестили одна одну, і ніколи бажання тіла не поборювалося так мужньо і так звитязно. Згодом до мене дійшло, яке повне було тоді моє щастя, ніякі клопоти не в'ялили мене, ніякі честолюбні мріяння не заважали бурхливій повені почуттів, яка захлюпнула

мое життя. Атож, пізніше ми кохаємо жінку в жінці, натомість у першому об'єкті нашої жаги ми любимо геть усе: її діти дорогі нам, як наші власні, її дім стає нашим домом, її справи — нашими справами, її горе зворушує нас більше, ніж наш біль; нам подобається її сукня і її меблі; нам більше дошкуляє загибель її врожаю, ніж вістка про власні втрати, і ми ладні лаяти гостя, який займає наші марнички на коминку. Завдяки цій святій любові ми живемо життям іншої людини, тоді як згодом, **гай-гай**, ми вимагаємо в дар чуже життя, сподіваючись, що жінка збагатить свіжістю своїх почуттів нашу зубожілу пристрасть. Незабаром я став своєю людиною в цьому домі, де зазнав уперше всіх розкошів, які діють на змучене серце, як свіжа купіль на зморене тіло, і душа тріпоче від радощів, що проникають до її найпотаємніших закомарків. Вам збагнути мене важко, ви — жінка, а я мовлю про щастя, яке ви даєте, ніколи не дістаючи натомість такого самого раювання. Тільки чоловікові знайома вишукана втіха, якої зазнаєш у чужому домі, почувавши себе улюбленцем господині, осереддям її таємної любові: пси не валують, коли ти проходиш, челядь знає не менше від собак твої потаємні права, діти, ще нелукаві серцем, угадують, що їхня частка любові ніколи не вмалиться, а твоя поява благодійно впливає на світло їхнього життя; і от з притаманною їм чуйністю вони то лащатся до тебе, то, люблячи, мучать тебе, ніби маленькі тирани; вони бувають напрочуд тямущі і робляться твоїми невинними спільниками; вони підкрадаються навшпиньки, посміхаються тобі й нечутно зникають. Кожний силкується тобі догодити, кожен тебе любить і радіє твоєму приходу.

Справжнє почуття скидається на прегарну квітку, яка особливо бере на себе очі, коли вона виростає на безплідному ґрунті. Та якщо я й дістав переваги, ввійшовши в життя цієї родини, де я знайшов споріднені мені душі, то у мене з'явилися й нові обов'язки. Досі пан де Морсоф соромився мене, я помітив лише окремі його вади, та незабаром я пізнав усю його натуру на своїй шкурі; тоді я переконався, яка шляхетна й милосерда була графиня, розповідаючи мені про свої щоденні сутички. Я пізнав, яка нестерпна графова вдача, бо став свідком його вічних бешкетів через дріб'язок, його скарг на уявні болячки, його вічного невдоволення, яке отруювало клошгурдське життя, його намагання виявляти своє самодурство, шукати

нових жертв. Коли ми гуляли вечорами, він сам обирав дорогу; але хоч би куди ми пішли, він завжди драгувався і, вернувшись додому, лаяв на всі заставки інших: це графиня завинила, що він так зморився, це вона потягла його проти волі туди, куди йти йому не хотілося; забувши, що гуляти нас повів він сам, граф нарікав, що пані де Морсоф командує ним у всьому, навіть у дрібницях, що він людина підневільна, безправна, що він ніхто в домі. Якщо дружина зустрічала його гострі слова мовчанкою, він сердився, відчуваючи, що влада його не така вже й безмежна, і питав уїдливо:

— Хіба релігія не приписує жінці годити в усьому мужеві? І чи дозволяє Бог зневажати батька своїх дітей?

І він таки зачіпав якусь чулу струну в жінчиному серці і тоді відчував нібито особливу втіху: таки його зверху. Часами він западав у похмуру німоту, поринав у болісні роздуми, зумисне лякаючи дружину, яка оточувала притомом його зворушливою опікою. Мов та вередлива дитина, якій байдуже до материнської тривоги, він дозволяв хухати на себе, як на Жака і Мадлену, до яких ревнував пані де Морсоф. Зрештою я відкрив, що в поважних речах і в дрібницях граф так само сікався до дружини, дітей та челяді, як і до мене, граючи в триктрак. Того дня, коли переді мною постали всі клопоти, які мов ті ліани, обплутували й душили життя цієї родини, сковували все клошгурдське господарство, сповільнювали його розвій і зріст маєтку, заплутували найпростіші справи, я жажнувся, відчуваючи якийсь побожний трепет, і це стримало мою жагу, поставивши перед нею незбориму перешкоду. Який же я був кволий і нікчемний. Боже мій! Анрієттині сльози, які я випив, ніби вознесли мене над землею, і я був щасливий, що можу поділити муки коханої. Насамперед я дав графові уярмити себе, як контрабандист, змушений платити штраф; віднині я став добровільно терпіти удари цього деспота, щоб ще наблизитися до Анрієтти. Вона розгадала мій намір, дозволила зайняти місце поряд з собою і віддячила, прилучивши до свого горя; так колись покаянный відступник, аби потрапити зі своїми братами Христовими в рай, випрохував ласки померти на цирковій арені.

— Без вас я не знесла б цього життя, — сказала мені Анрієтта одного вечора, коли пан де Морсоф був, ніби муха на Спасівку, зліший, нестерпніший і ядучіший, ніж звичайно.

Граф пішов передімати. Ми з Анрієттою провели частину полудня під нашими улюбленими акаціями; діти гралися біля нас у промінні вечорового сонця. Ми перекидалися скупими фразами, вірніше, вигуками, які доводили нашу душевну спорідненість, розраджуючи нас у наших муках. Коли нам бракувало слів, мовчанка ще солодше вколисувала наші душі, і вони ніжно зливалися на тому терені почуттів, де нема місця навіть для поцілунків. Мов ті дві німфи, вони смакували чари мрійливого супокою, безвільно віддавшись плину таких самих марень, поринали разом у пучину ніжності, виходили звідти свіжі і відчували себе ближчими, ніж може побажати найвимогливіше кохання, дарма що їх не пов'язували ніякі пута земні. Ми опускалися в бездонну хлань і, вертаючись назад з порожніми руками, питали одне одного поглядом: «Невже серед безконечної низки днів ми не матимемо бодай одного дня, цілком таки нашого?» А проте чому ж це нарікає наша плоть, коли любовстрастя дарує нам цю дивну квітку, позбавлену коріння? Попри високу поезію заходу, що облив цегляну балюстраду червінню, такою м'якою й чистою, попри чуйну тишу, порушувану іноді дитячим гамором, і спокій, що панував довкола, вогонь бажання пробіг по моїх жилах, як вісник усежерущої пожежі. Через три місяці я вже не міг вдовольнитися відведеною мені роллю і почав ніжно пестити Анрієттину руку, намагаючись передати коханій непогамовну жагу, яка кипіла в мені. В одну мить Анрієтта стала дружиною пана де Морсофа і випручала руку. На мої очі наринувши сльози, вона помітила їх і, ласкаво глянувши на мене, сама піднесла руку до моїх уст.

— Знайте ж, — промовила вона, — ці пестоші обходяться мені дорого! Така вимоглива приязнь дуже небезпечна.

Я не стримався і засипав її докорами, я мовив про свої страждання, про те, як мало я прошу, щоб і надалі витерплювати їх. Я наважився сказати, що в моєму віці кохання може бути духовне, одначе душа і та має стать, що ладен померти, проте не мовчки. Вона урвала мене, кинувши мені гордий погляд, і я немов прочитав у її очах: «А чи ж я спочиваю на трояндах?» Та, мабуть, я помилявся. Відтоді, як біля брами Фрапеля я подумав, ніби вона хоче звести наше щастя на могилі, мені було соромно паплюжити Анрієтту, приписуючи їй ниці помисли. Тут

озвалася вона і сказала своїм солодким голоском, що не може бути для мене всім і я мушу знати це. Я збагнув, що між нами розкриється провалля, якщо я відмовлюся слухатись, і, примирившись, похнюпив голову. Анрієтта мовила далі; за її словами, вона свято вірить, що здатна любити мене як брата, не ламаючи ні Божеських, ні людських законів; що є якась солодкість в цьому почутті, подібному до Божественної любові, яка, за вченням Сен-Мартена, дарує життя усьому сущому. Якщо я не можу бути для неї таким собі сивим сповідником, якого вона любитиме більше, ніж брата, але менше, ніж коханого, нам слід розлучитися. Вона зуміє померти, приносячи в жертву Богу свої гіркі страждання, свої сльози і душевний щем.

— Я дала вам більше того, на що мала право, — сказала вона насамкінець, — і вже покарана за це; мені більше нема чого вам офірувати.

Я мусив уговкувати Анрієтту, обіцяти, що я ніколи не завдам їй прикрощів і кохатиму її в двадцять років так, як старі кохають своє останнє дитя.

Другого дня я прийшов до Клошгурда рано. У сірій вітальні квітів ще не було. Я одразу ж побіг у поля і виноградники по букети для двох ваз; та коли я збирав квітку по квітці, стинаючи їх у прикорні і милуючись на пелюстки, то подумав так: у відтинках вінчиків і листя є правдива гармонія, дивовижна поезія, яка чарує погляд і, хвилюючи нас, наче музика, пробуджує безліч спогадів у серцях тих, хто кохає і коханий. Хіба гама барв не може мати такий самий сенс, як і гама звуків? Вкупі з Жаком і Мадленою, радих не менше за мене підготувати сюрприз для нашої коханої, ми розташувалися на верхніх східцях ганку, ніби казкові полководці на чолі цілої армії квітів, і заходилися складати два букети, в яких я спробував виразити свої почуття. Уявіть собі потік квітів, які б'ють пінним водограєм з двох ваз і спадають довкола вигадливими хвилями, а посередині білі троянди і лілеї зі срібними вінчиками — свідчення чистоти моїх помислів. На цьому свіжому тлі майорять блакиттю васильки, незабудки, дзвоники — ці квіти перебрали у неба свою барву, яка так до пари білому. Хіба це не символ невинності двох душ, однієї, яка нічого не відає, і другої, яка все пізнала, утілення мрії дитини і думки мучениці? Кохання має свій герб, і графиня нишком розгадала його. Вона кинула на мене проникливий погляд, схожий на

зойк хворого, коли несподівано діткнешся його рани: вона була збентежена й зачарована. Якою дякою вщед- рив мене цей погляд! Ощасливити її, зігріти її серце — яка в цьому заохота! Отож я застосував у почуттях теорію панотця Кастеля і віродив задля Анрієтти науку, забуту в Європі, де квіти красномовності заступають прийняту на Сході мову квітів. Яка насолода передавати те, що відчуваєш, через цих чудових посланців, розквіт- лих у промінні сонця, як розквітають наші душі в промін- ні кохання! Незабаром я ще ближче зріднився з життям рослин, ніж чоловік, якого я зустрів згодом у Гранльє, зріднився з життям бджіл.

Двічі на тиждень до кінця мого перебування у Фрапелі я брався до цієї копіткої поетичної праці, для якої мені треба було всього розмаїття польової флори. Ось чому я ретельно вивчав її, але не як ботанік, а скорше як поет, якому цінніший символічний сенс квітки, ніж її форма. В пошуках якоїсь рослини я часто заходив дуже далеко, блукав річковими берегами, долинами й ландами, підні- мався на шпиль стрімчаків і забирався в лісові хащі, де ховалися братки або кущики вересу. Ці прогулянки дава- ли мені радість, незнану ученому, поглинутому своїми думками, селянинові, який порає землю, ремісникові, прикутому до міста, торговцеві, який стоїть за прилав- ком; зате вони зрозумілі й близькі деяким лісорубам, деяким лісовикам, деяким мрійникам. Є в природі видо- вища, котрі хвилюють нас дужче, ніж найбільші моральні проблеми. Ось галузка квітучого вересу, оббризкана краплями роси, що грають, як діаманти, під промінням сонця, — всесвіт у мініатюрі, відрада для очей того, хто вміє бачити! Ось куточок лісу, оточений скелями, про- різаний піщаними обривами, заклечаний мохом, порос- лий ялівцем; його дикий похмурий вигляд знаходить також моторошний відгук у серці, і воно болісно стиска- ється, коли з лісової гушавини долинає пронизливий крик коршака. Ось спалені сонцем, безплідні ланди з крутими кам'янистими схилами, обрії, повиті, як у пус- телі, маревом, — тут я знайшов прегарну й самотню квіт- ку проліска з фіолетовими, наче шовковими, пелюстками й золотими тичинками — зворушливий образ мого чист- того божества, такого самотнього в долині! Ось просторі ставки, на дзеркалі яких природа порозсипала зелені бли- щики, намагаючись заткати напіврослинним, напівтва- ринним покривалом цю нетечу, де життя зароджується

за кілька днів, а водоростей і комашні така незліченна безліч, як тих небесних тіл в ефірі всесвіту. Он хата над урвищем, грядки капусти, виноградники, живопліт і мізерні латки жита — символ стількох убогих доль! Ось довга галявина у лісі, ніби храм: дерева стоять рівні, мов колони, гілля, сплітаючись угорі, утворює арки склепіння, в далечині крізь тіняве листя прозирає галявина, то осяяна полудневим сонцем, то розжевлена в червінковому промінні вечорового сонця, ніби перед вами ряхтять кольорові вітражі хорів, звідки чути неугавний пташиний щебет. Виходячи з-під цього прохолодного ряснолистого затінку, ви потрапляєте на крейдяне згір'я, де по рудому сухому моху плазують, шемраючи, тлусті вужі, звівши делікатні, тонкі голівки. Освітіть ці картини потоками сонячного проміння, яке гріє землю своїм добродайним теплом, уберіть клаптями туманів, сивих і пелехатих, як ostrішки старечих брів, осяйте зимним сяйвом блідавого неба з синіми прогалинами серед жовтуватих хмар і прислухайтеся: ви уловите невимовну симфонію серед непорушної тиші природи.

За два місяці, вересень і жовтень, я ні разу не зібрав букета менше ніж за три години, так самозабутньо, з таким поетичним надпориванням милувався я цими скороминущими алегоріями, що втілювали для мене суперечливі людські долі, — величними картинами природи, до яких і нині повсякчас надить мене уява. І часто з ними зливається спогад про жінку, чий дух витав над усім. Я знов бачу свою володарку серед полів і лісів: її біла сукня майорить у хащах або леліє на моріжку, її мислі вилонюються до мене з віночка кожної квітки, що заохано зачаює свої численні тичинки.

Жодне визнання, жоден доказ шаленого кохання не мали б такої влади над нею, як ті симфонії квітів: адже я вкладав у них свої ошукані надії з нестямною Бетховена, який розповідає в звуках про глибини серця людського або поривається нестримно до небес! Побачивши мої букети, пані де Морсоф була тільки Анрієттою. Вона пасла їх поглядом і, намілувавшись на їхню красу, відгадувала думки, які мені щастило передати; звівши голову з-над кросен, вона гукала:

— Боже мій, які вони гожі!

Цю розкішну мову квітів було так само легко зрозуміти, як і осягти дух поезії Сааді, прочитавши уривок з його віршів. Чи вам траплялося блукати в траві серед полів

і лук, вдихаючи хмільні пахощі весни, які пробуджують жагу насолоди в кожній живій істоті, сп'янілому від усього, пливти на човні, полоскаючи руки в воді, і підставляти вітру своє непокірне волосся, відчуваючи, як душа воскресає разом із зеленими купами дерев? Дрібна травиця, що зветься вонне волоття, править за один із первнів цієї прихованої гармонії. Ось чому ніхто не може безкарно зберігати його при собі. Досить укласти в букет його блискучі гострі листочки, заткані білими нитками, ніби златоглав, і нижній аромат оживить на дні вашого серця почуття, розквітнути яким заважала вам сором'язливість. Уявіть собі довкола широкої шийки порцелянової вази густу бахрому білих квіток, які ростуть на туренських виноградниках; їхні кетяги трохи нагадують пожадані форми жіночого тіла, схиленого в позі покірної невольниці. Над торочкою букета виникають в'юнки стебла берізки, всипані білими дзвіночками, тоненьке віття рожевого вовчуга, узорчата папороть і памолодь дуба з соковитим яскраво-зеленим листям; пагінці покірно хиляться, мов плакучі верби, і несміливо благають про щось, як молятники в храмі. Потім підносяться угору, наче полохливі надії й перші мрії юнацтва, тремтячі стебельця шарлатового горицвіту, який ущедряє всіх жовтим пилком, сніжисті піраміди медунки, зелені патли хмелю і гострі стріли осоки, вирізняючись на сірому тлі льону, чиї синясті квітки ніби ряхтять при денному світлі. Ще вище стоять, звівши голівки, бенгальські троянди; їх оточує, обступає, облутує звідусіль рване мереживо лугових трав, султани хвощів, волоття ковилу, парасолі дикої теребулі, щити деревію, тризуби пташиної рути з її чорно-рожевими квітками, штопори виноградної лози, криві пагони жимолості й сиві гладішники; коротко кажучи, найбуйніші, найхімерніші витвори флори; омахи полум'я й потрійні жала, шпичасті трави й зубчате листя, перекручені, спіральні стеблини і галуззя, яке нагадує насилу погамовані бажання. З лона цього буйного потоку почуттів вистрілює повна, гарячочервона квітка маку зі своїми розкритими пуп'янками, палаючи пожежею над зірчастим ясином і рясною зливою квіткового пилку, крихітні блищики якого ширяють у повітрі і спалахують золотом на сонці! Яка жінка, хмільна від солодких пахощів, яким віє від вонного волоття, не зрозуміє цієї бурі приборканих почуттів, цієї цнотливої ніжності, бентеженої поривами жаги, цього

палкого кохання, яке благає про взаємність, щоденно поновлюючи змагання, усе таке саме зачаєне, незгасне, вічне? Поставте це запахує освідчення на вікно, щоб ще яскравіше виступили всі відтінки, контрасти й арабески, і коли наша володарка помітить у букеті пишно вибуялу квітку, у віночку якої блищить сльоза росинки, вона скориться потягу свого серця, якщо тільки ангел-охоронець або голос дитини не утримає її на краю провалля. Що приносимо ми на вівтар Богові? Запах ладану, полум'я свічок і молитви — найчистіший вияв нашої побожної любові. Та хіба все те, що ми офіруємо Богові, не міститься в цій осяйній поемі квітів, які невтомно шептали серцю медоточиві слова кохання, пробуджуючи приховані бажання, невисловлені надії і неясні марення, які спалахують і гаснуть, наче ті світлячки теплої весняної ночі.

Ці невинні радощі допомогли мені ошукувати жагу, запалену спогляданням коханої, чиї чарівні опуклості викликали у мене захоплення. Для мене ці радощі — не смію сказати того самого про Анріетту — були ніби відводами, якими ринуть бурхливі води річки, досі стримувані дамбою. І хоча безнастанна боротьба з собою породжує смертельну втому, досить буває кількох крихт манни небесної, посланої мандрівцеві від Дана до Сахари, щоб підбадьорити нас. Я часто заставав Анріетту перед цими букетами; вона дивилася на них, упустивши руки, у замрії, і від хвилювання у неї здіймалися груди, вогнем спалахував погляд і думки аж роїлися, залишаючи по собі почуття важкої млості. Потім уже ні для кого я ніколи не складав букетів! Створивши цю зрозумілу нам обом мову, ми спізнали втіху, схожу на ту, що її відчуває невільник, який ошукав свого пана.

Аж до кінця місяця, ідучи з квітами по саду, я часто помічав личко Анріетти в вікні; але коли вступав до вітальні, незмінно заставав її за кроснами. Якщо чомусь я не з'являвся певного часу, хоча ми зроду його не призначали, то бачив, як її білий силует маячить на терасі. Застукана зненацька, Анріетта казала:

— Я вийшла вам назустріч. Хіба мій син-приймак не заслуговує на якусь увагу?

Жахливі партії в триктрак ми з графом урвали. Набуті нові маєтки вимагали від пана де Морсофа багато клопотів, доводилося роз'їжджати: обстежувати маєток, обмірювати й розмежовувати землі; він мусив давати

розпорядження, стежити за працею в полі, треба було хазяйського ока, причому граф нічого не робив, не порадившись з дружиною. Часто ми з графинею вирушали по нього до одного з маєтків; дорогою діти ганялися за комахами й метеликами і теж збирали букети чи, точніше, оберемки квітів. Гуляти з коханою жінкою, вести її під руку, обирати стежку їй! Далєбі, цих незмірних радощів досить, щоб наповнити ціле життя! Якою щирістю дихає тоді розмова! З Клошгурда ми вибиралися самі, а верталися з генералом — таким жартівливим прізвиськом ми називали графа, коли він був у доброму гуморі. Дорога туди і дорога назад дуже різнилися між собою, і цей контраст підкреслював потаємні втіхи, відомі лише закоханим, які не можуть поєднатися. Коли ми верталися додому, до нашого раювання — погляду, потиску руки — домішувалася стурбованість. Розмова, невимушена на початку прогулянки, набувала тепер таємничого змісту: то один з нас відповідав лише по паузі на хитре питання, то почата дискусія велась як притча, до якої так добре надається наша мова і в якій жінки такі великі мастаки. Хто ж не тішився таким прихованим спілкуванням з коханою істотою, заносячись з нею у висоти, недоступні чужим, і вкладаючи духовну спілку усупереч запровадженим законам? Яюсь я загорівся безтямною, але скороминущою надією, коли на графове питання, про що ми балакаємо, Анрієтта відповіла жартівливою фразою з підтекстом. Цей невинний жарт розважив Мадлену й змусив почервоніти її матір, і Анрієтта суворо глянула на мене, мовляв, вона може забрати у мене прихильність, як колись забрала свою руку, бо хоче лишитися взірцевою дружиною. Але наша духовна спілка мала таку звабливу силу, що назавтра ми поновили її.

Так летіли години, дні і тижні, сповнені безмежного раювання. Надійшла пора збору винограду, а в Турені це справжнє свято. Наприкінці вересня сонце вже не так припікає, як у жнива, і можна працювати в полі, не боячись ні засмаги, ні втоми. Зрізати кетяги легше, ніж жати жито. Всі фрукти дозріли. Після возовиці хліб подешевшав, і достаток нового врожаю приніс добробут у селянські оселі. Нарешті всі побоювання за успішне завершення польових робіт, які вимагали стільки грошей і праці, розвіялися, та й як не розвіятися їм: комори повні збіжжя, а льохи чекають молодого вина. Ось чому збір винограду править ніби за радісне закінчення жнив, та й небо

в ці дні незмінно всміхається, а осінь у Турені завжди погідна. В нашому гостинному краї збирачі винограду мають і харч, і притулок. Їх годують ситно і смачно, і бідняки дорожать їжею, як діти в патріархальних родинах дорожать іменинним обідом. Ось чому збирачі гуртами приходять до тих господарів, які годують їх досхочу. Отож оселі повні людей і всіляких припасів. Винотоки працюють безперервно. Здається, що все ожило, заворушилося: снують туди-сюди бондарі, під'їжджають вози з усміхненими дівчатами, раз у раз чути пісні наймитів, яким за збір винограду платять дорожче, ніж за всі інші роботи. А втім, є ще одна причина для веселощів — збір винограду рівняє усіх людей: господарі, робітники, жінки, діти — всі беруть участь у цьому святі праці. От чим пояснюються, може, ті хмільні веселощі, які здавна панують у нас в останні погідні дні осені і спогад про які колись підказав Рабле вакхічну форму його великої книги. Жак і Мадлена, вічно хворі, ні разу не збирали винограду; я теж ніколи не був на винограднику, як і вони, і діти стрибали на радощах, бачачи, що я схвильований не менше за них; до того ж нас обіцяла супроводжувати графиня. Насамперед ми подалися до Віллена — це містечко славалося в нашому краю виробом кошиків, і замовили собі кілька штук найкращих: адже ми лагодилися зібрати учотирьох виноград з полишеної для нас ділянки! Одначе ми домовилися не об'їдатися виноградом під час роботи; ласувати великим туренським виноградом, зірваним власноруч, було так приємно: він смакував нам більше, ніж кращі сорти фруктів, подані до столу. Жак узяв з мене слово, що я збиратиму виноград лише в Клошгурді і відмовлюся від усіх інших запросин. Ніколи ще Жак і Мадлена, звичайно бліді й хворобливі, так не раділи, так не бігали, так не стрибали. Того ранку вони цокотіли навперебій, никаючи туди-сюди безцільно; здавалося, їм кортить базікати і скакати від надміру сил, як і всім іншим дітям; батьки ніколи не бачили їх такими радісними і квітучими. Разом з ними я теж став дитиною і навіть ще дитиннішим, ніж вони: адже я теж сподівався пожати свої плоди. Отож чудового осіннього ранку ми рушили на виноградники й пробули там півдня. Як ми старалися, навзаводи намагаючись відшукати найкрасивіше гроно і швидше наповнити свого кошичка! Ми раз у раз бігали від лоз до графині і показували їй кожне зірване гроно. Вона зайшлася веселим, молодим сміхом,

коли, підійшовши до неї слідом за Мадленою, я спитав її, як і діти:

— Мамо, а в мене добрий виноград?

— Не треба поспішати, моє золотко! — озвалася вона. Потім провела рукою по моїй шиї і чубові і, потріпавши мене по щоці, додала: — Диви, як ти спітнів!

Вперше і востаннє я почув такі ласкаві нотки в її голосі і любе «ти» на устах, ніби ми були коханці. Я дивився на густі живоплоти, обсипані ягодами острожини й терну, я чув дитячий репет, бачив збирачів винограду, воза і на ньому бочки, людей з кошиками за плечима! Як яскраво все це закарбувалося в моїй пам'яті, геть усе, аж до мигдалевого деревця, під яким стояла вона, свіжа, рум'яна, усміхнена, під розіпнутою парасолькою! Потім я заходився зривати грона і класти їх до кошика, а коли він наповнювався, висипав його до великої бочки, поставленої оподаль; я працював завзято, мовчазно, безнастанно, і ці неквапливі, рівномірні рухи заспокоювали мою душу. Фізична праця давала мені невимовну втіху, бо така діяльність спрямовує життя куди треба й приборкує жагу, ладну все спопелити. Я збагнув, скільки мудрості в такому одноманітному поранні, й поцінував правила монастирського життя.

Вперше від довшого часу граф не дратувався і не бурмосився. Радував батькове серце син, майбутній герцог де Ленонкур-Морсоф, такий ніби здоровий, з рум'янцем на щоках, замурзаний виноградним соком. Останнього дня винобрання генерал обіцяв урядити ввечері на майданчику перед Клошгурдом бал на честь Бурбонів. Розвага обіцяла стати спільною. Дорогою назад я запропонував руку графині; вона міцно сперлася на неї, ніби бажаючи показати, яке переповнене її серце, і по-материнському поділитися зі мною своєю радістю.

— Ви приносите нам щастя! — шепнула вона мені на вухо.

Я знав про її безсонні ночі, про всі турботи її минулого життя, такого тоскного й важкого, хоча Бог ніколи не покидав бідолашної жінки; отож слова, вимовлені мелодійним голосом Анрієтти, викликали в мене таке раювання, якого не могла дати ні одна жінка в світі.

— Порушена журна одноманітність моїх днів, життя стає чудове і дає мені надію, — промовила вона по паузі. — Тільки не покидайте мене! Прошу вас, зважайте

на мої невинні забобони! Будьте старшим братом моїх дітей, їхнім провидінням!

Нічого надуманого в цьому нема, Наталі: щоб звідати бездонну глибину любові, треба ще замолоду кинути лот у ті вод'яні озера, на берегах яких нам судилося жити. Якщо в одних людей жага схожа на потік лави, що плине між спалених берегів, то в інших вона, наткнувшись на нездоланну перешкоду, наповнює вулканічне жерло кришталевою водою.

Незабаром нас чекало ще одне свято. Пані де Морсоф хотіла підготувати дітей до життя і наочно показати, як важко заробляються гроші. Ось чому вона дозволила їм обом мати свій пай у нерівних прибутках з маєтку, таких залежних од випадків. Жакові припав урожай горіхів, Мадлені — урожай каштанів. Невдовзі ми почали збирати каштани, а потім — горіхи. Струшувати тичкою каштани для Мадлені і бачити, як гупають їхні брунатні плоди, м'яко підскакуючи в оксамитовому шарі куряви, що вкриває убогу землю, на якій звичайно ростуть ці дерева; потішатися тим, як поважно оглядає дівчинка кожную купку каштанів, оцінюючи їхню вартість і мріючи про втіхи, які вона може мати на власні кошти; слухати вітання доморядниці Манетти — вона єдина заступала графиню біля дітей; пізнати, скільки повчального міститься в кожній праці, необхідній, щоб зібрати урожай, якому загрожують примхи погоди. Яку все це давало втіху, і як приємно було милуватися наївним захватом дітей, котрі здавалися ще любішими серед прив'ялих барв осені! Мадлена мала свою власну комору, і мені кортіло подивитися, як зсипатимуть туди її скарби, і теж порадіти цьому разом із дівчинкою. Повірте, я ще й тепер здригаюся, згадуючи, з яким шерехом сипалися з кошика каштани і котилися по жовтуватій повсті, що вкривала долівку. Частина врожаю Мадлені брав граф для свого господарства; крім того, орендари, селяни і всі околишні жителі прислали покупців для Душечки — ласкаве звертання, прийняте в нашому краю в розмові з чужими і ніби створене для Мадлені.

Жакові з горіхами не так велося: кілька днів лив дощ. Але я потішив його, порадивши призапасти горіхи і продати їх згодом з великим зиском. Пан де Шессель сказав мені, що горіхи майже не вродили в Бреємоні, Амбуазі і Вувре. Адже ціла Турень користується горіховою олією. Жак міг виручити принаймні сорок су з дерева,

а він їх мав не менше двохсот, словом, сума чимала! Хлопець хотів купити собі вбрання для верхової їзди. Його бажання спричинило суперечку в родині, і граф заговорив про несталість прибутків з землі і про необхідність відкладати гроші на неврожайні роки, щоб завжди мати середній прибуток. Я зрозумів думки графині з її мовчанки: вона раділа, бачачи, що Жак прислухається до батькових слів і що завдяки її святій брехні граф по троху набуває авторитету батька сімейства, якого йому бракувало. Хіба я не казав вам, змальовуючи цю жінку, що людською мовою передати велич її духу і вчинків годі? Коли буваєш свідком таких сцен, тишишся ними бездумно, зате як яскраво виступають вони згодом на похмурому тлі нашого буремного життя! Вони висявають, як ті діаманти, в оправі з журливих дум і гірких жалів, які зливаються зі спогадами про минуле щастя! Чому назви двох нових маєтків, Кассіна та Ретор'єра, якими так ревно опікувалося подружжя де Морсоф, хвилюють мене куди більше, ніж прегарні назви Еллади або Святої Землі? «Що ти кохаєш, то про те і мова!» — вигукує Лафонтен. Ці назви мають для мене чарівницьку силу заклинання, вони пояснюють мені можуть магії, викликаючи зниклі тіні, які з'являються з небуття і розмовляють зі мною; я знову переносюся до тієї щасливої долини, знов милуюся на красу її краєвиду, на туренську блакить! А втім, хіба диво воскресіння минулого не відбувається з давніх-давен у царині духовного світу? Не дивуйте, що я оповідаю вам про такі прості події: дрібнички того звичайнісінького і навіть буденного життя — це ті тонкі нитки, якими я тісно пов'язав себе з графинею.

Клопоти про забезпечення дітей завдавали пані де Морсоф не менше мороки, ніж їхнє кволе здоров'я. Я скоро збагнув, наскільки вона мала слухність, кажучи про свою потаємну роль у клошгурдському господарстві, і, поступово познайомившись з ним, я дістав про Турень дані, які мав би знати кожен державний муж. По десятилітніх зусиллях пані де Морсоф пощастило змінити систему рільництва у своєму маєтку, де вона *розчетверила* всі оброблені лани (цього виразу вживають у нашому краю, коли хочуть прояснити, в чому ж система багатопілля, за якою під пшеницю відводять щороку лише четвертину всієї ріллі, а на решті сіють іншу пашню). Щоб перебороти забарливість фермерів, графиня поклала розірвати колишні угоди і знов роздати землю, *наспіл* — за

такою орендою землевласник, надаючи орендарям господарські прибудови, скотину й насіння, ділить з ними видатки та одержаний урожай. За поділом спостерігає посередник, він і стягує з орендарів на користь господаря половину прибутків натурою; система, як бачите, незграбна, причому її ускладнює звітність, яка раз у раз міняється з огляду на посіви. Графиня надала у розпорядження пана де Морсофа п'яту ферму і землі біля Клошгурда, по-перше, щоб граф не байдикував, а по-друге, щоб довести фермерам на досвіді переваги нового методу. Добра дбаха, вона поволі, з щиро жіночою наполегливістю перебудувала дві ферми на взір господарств у Фландрії та Артуа. Задуми її відгадати легко. Коли терміни угод укладених з фермами наспіл минули, пані де Морсоф хотіла зробити зі своїх чотирьох ферм два нових чудових маєтки і здавати їх за готівку завзятим і тямковитим землевласникам: так діставати клошгурдські прибутки простіше. Боячись померти першою, вона намірялася залишити графові маєток з твердим прибутком, а дітям відписати статки, які не пропали б, опинившись у руках недотепи. В ту пору фруктові дерева, посаджені десять років тому, плодоносили щедро. Порозросталися живоплоти, які захищали володіння від майбутніх чвар та суперечок. Повиганялися тополі, берести та інші дерева. Разом з новими маєтками клошгурдські землі, поділені на чотири великі ферми — дві з них ще треба було будувати, — мали приносити шістнадцять тисяч франків золотом, по чотири тисячі з кожної ферми, не рахуючи прибутків з виноградників, з двохсот арпанів лісу й зразкової ферми, звісно, з умовою, що пощастить встановити нову систему рільництва. Всі ферми можна буде з'єднати шляхами з широкою алеєю, що її планувалося прокласти від Клошгурда до шінонського шляху, звідки zostавалося до Тура десь із п'ять льє; фермерів не бракуватиме, надто тепер, коли всі заговорили про новації, запроваджені графом, про його успіхи та про високі урожаї на клошгурдських землях. Графиня хотіла вкласти по п'ятнадцять тисяч франків в обидва куплені маєтки, щоб перетворити панські оселі на дві великі ферми; тоді їх легше буде здати в оренду, особливо якщо послати туди років на два управителем такого собі Мартіно, цей найстаранніший і найчесніший посередник скоро залишиться без місця, бо термін угод з усіма чотирма фермерами минає і тепер слід уже здати ферми за готівку. Ці прості плани

все-таки вимагали витрат понад тридцять тисяч франків і стали предметом безконечних суперечок, а іноді й зятих сварок між подружжям, графиню підтримувала лише турбота про майбутнє дітей. «Що з ними станеться, якщо я взавтра помру?» — ця думка жахала її. Тільки душам лагідним і сумирним, нездатним ненавидіти й гніватися, тим, хто розливає навколо себе глибокий душевний спокій, відомо, скільки сили вимагає така боротьба, якою гарячою хвилею бухає кров до серця, коли починаєш цей поєдинок, і яка огортає нехіть, якщо надії не справджуються. І от саме тоді, коли діти зміцніли і були вже не такі худі й бліді (що то значать фрукти!), коли вона зворушено стежила за їхніми іграми і радість вливала в неї нову снагу, зцілюючи змучене серце, бідолашна жінка стала жертвою дріб'язкових причіпок та образливих випадів чоловіка. Граф, переляканий майбутніми змінами, з тупою і злобною затятістю відкидав їхню корисність. Наперекір усякій логіці він заперечував проти жіничиних доказів: так дитина не вірить у благодать сонячного тепла для врожаю. Проте гору взяла графиня. Перемога здорового глузду над глупотою утишила біль її ран, і вона забула про кривди. Того ж дня вона запропонувала зробити прогулянку до Кассіна та Ретор'єра, щоб вирішити, які роботи там слід розпочати. Граф вів перед, слідом бігли Жак і Мадлена, а ми з графинею йшли позаду, звільна ступаючи за дітьми; вона гомоніла зі мною своїм лагідним тихим голоском, схожим на шемріт морських хвиль на піщаній косі.

Вона казала мені, що не сумнівається в успіхові. Один енергійний чоловік, брат у перших Манетти, збирався запровадити поштове сполучення між Туром та Шіноном. Для цього він хотів орендувати Рабле, велику ферму Морсофів, розміщену при дорозі. Він мав численну родину: старший син возитиме пасажирів і пошту, а молодший — вантажі; батько, осівши в Рабле, переганятиме коней, а у вільний час поратиме землю, удобрюючи її гноєм з власних стаєнь. Другу ферму, Бод, це за два кроки від Клошгурда, зголосився узяти колишній фермер: цей порядний, розумний, завзятий чоловік оцінив усі переваги нового способу рільництва. Що ж до Кассіна та Ретор'єра, то ґрунти цих маєтків найкращі в усій окрузі; коли там буде зведено нові оселі й налагоджено хазяйство, залишиться тільки вивісити в Турі оголошення про оренду. Отож десь за два роки Клошгурд даватиме

близько двадцяти тисяч франків прибутку; ферму Гравелот, яку пан де Морсоф мав у Мені, вже здано на дев'ять років за сім тисяч франків на рік; пенсія бригадного генерала становила чотири тисячі франків; усі ці прибутки дозволять родині жити якщо не розкішно, то заможного. Згодом, коли землі стануть ще прибутковіші завдяки новим вдосконаленням, Анрієтта, може, поїде до Парижа, щоб дбати про виховання Жака, але не раніше, ніж через два роки, коли хлопець підросне.

З яким дрозом вона вимовила слово: «Париж!» У плані знайшлося місце й для мене: вона хотіла розлучитися зі своїм другом якнайменше. Ця заява запалила мене: я сказав їй, що вона мене ще не знає, що я нишком уже прийняв рішення. Атож, я працюватиму день і ніч, швидко завершу науку і стану вихователем Жака, я не допущу, аби в її оселі з'явився якийсь молодик.

Вислухавши мене, графиня споважніла.

— Ні, Феліксе, — заявила вона, — це так само неможливо, як і ваше висвячення на клірика. Ви зворушили моє материнське серце, але жінка в мені кохає вас надто щиро і не дозволить, щоб ви стали жертвою своєї прихильності. Через таку жертвність ви позбулися б шани, і я б нічим не могла зарадити. Оце така віддяка чекає вас за вашу відданість! О ні, я не хочу принести вам нещастя! Ви, віконт де Ванденес, і станете вихователем? Ви, чие шляхетне гасло мовить: «Не купується і не продається!» Якби ви навіть називалися Рішельє, то й тоді б занастали своє життя і завдали б великої скорботи-печалі своїм батькам. Друже мій, ви не уявляєте, які гонористі жінки на зразок моєї матері, які зухвалі їхні опікунські погляди, які зневажливі слова, який принизливий іноді їхній уклін.

— Чи мене обходить світ, якщо ви кохаєте мене?!

Вона вдала, ніби не розчула моєї репліки, і вела далі:

— Хоча мій батько людина прехороша і ладен вволити будь-яке моє прохання, він не подарує мені неспіху в світі і зречеться своєї підпори. Я не бажала б бачити вас навіть дофіновим наставником! Треба визнати товариство таким, як воно є, і не ходити манівцями. Любий мій, це безглузда заява, продиктована...

— Коханням, — шепнув я стиха.

— Ні, милосердям, — заперечила вона, насилу втримуючи сльози. — Ця шалена думка багато свідчить про вашу вдачу: добре серце завжди шкодитиме вам. Віднині

я вимагаю права давати вам поради, дозвольте мені по-жіночому іноді наставляти вас. Атож, з клошгурдської глушини я хочу стежити мовчки, захоплено за вашими успіхами. Щодо вихователя, то не турбуйтеся: ми знайдемо якогось старого поштитового священика, якогось ученого єзуїта, і батько залюбки дасть грошики на виховання онука, спадкоємця свого імені. Жак — моя гордість. Йому ж одинадцять років, — кинула вона по паузі, — але, як і ви, він здається молодшим за свій вік, адже, побачивши вас уперше, я дала вам не більше тринадцяти літ.

Ми добралися до Кассіна. Жак, Мадлена і я ходили назирці за Анрієттою, як малі діти; але ми заважали їй, і, покинувши її ненадовго, я подався до фруктового саду, де Мартіно-старший, сторож Морсофів, та Мартіно-молодший, їхній посередник, вирішували, які дерева рубати. Вони сперечалися так завзято, ніби йшлося про їхнє власне добро. Саме тоді я й переконався, як люблять місцеві графиню. Я поділився цією думкою з бідним поденником, який слухав суперечку вчених садівників, поставивши ногу на лопату і спершись ліктем на держак.

— Авжеж, пане, — відповів він, — гарна вона жінка і зовсім не гордійка, не те що всі ці крутихвістки з Азе. Їм чхати, хай бідняк здихає, як пес, тільки б не переплатити йому за сажень викопаної землі. Якщо, Боже борони, ця свята жінка поїде від нас, Богоматір і та заплаче, а ми й поготів. Вона добре знає, що їй належить, але розуміє, як нам сутужно, і жалує нас.

З якою радістю я віддав би цьому чоловікові всі мої гроші!

Через кілька днів Жак дістав у подарунок поні. Граф, сам чудовий наїзник, хотів загартувати сина, привчивши їздити верхи. Хлопчик вирядився в прегарний костюм для верхової їзди, куплений на прибутки з горіхів. Той ранок приніс материнському серцю графині першу велику радість: Жак під наглядом батька скакав на своєму поні на моріжку, а Мадлена стрибала і репетувала від захвату. Жак мав на собі комірець, гаптований матірною рукою, небесно-голубу курточку, стягнуту в стані шкіряним паском, білі панталони з напуском і шотландську шапочку, з-під якої вибивалися його густі попелясті кучері. Який же ловкенький був малий вершник! Уся челядь повибігала з дому, щоб порадіти разом із родиною. Юний спадкоємець усміхався матері, проїжджаючи повз неї, і цупко тримався в сідлі. Яка ж це була чудова

винагорода для батьків: цей перший вияв самотійності у дитини, приреченої на ранню смерть, сподіванка на прекрасне майбутнє, запорукою якого правила ця прогулянка, ясне личко хлопчика, такого на око бадьорого, вродливого, здорового! Радість батька, який одразу помолодів і всміхався вперше за довгий час, щастя у поглядах усіх домівників, подив старого берейтора Ленонкурів, котрий допіру вернувся з міста і гукнув, побачивши маленького вершника: «Браво, пане віконте!» Забагато емоцій на один раз: графиня залилася сльозами. Пані де Морсоф, така мужня в горі, виявилася заслабка, щоб витримати радість: якже, її хлопчик басував на усипаній піском алеї, де вона так часто плакала над його долею, гуляючи з ним на сонці. В цю хвилю вона щиро сперлася на мою руку і сказала:

— У мене таке відчуття, ніби я ніколи не була щаслива. Не покидайте нас сьогодні!

Погарцювавши верхи, Жак кинувся на шию матері, вона обійняла сина, довго тулила його до серця з палкою ніжністю, породженою надміром щастя. Поцілункам і пестошам не було кінця-краю. Ми з Мадленою подалися по квіти і набрали два паргарних букети, щоб оздобити стіл на честь нашого їздця. Коли ми вступили до вітальні, графиня мовила мені:

— Сьогодні п'ятнадцяте жовтня — день у нашій родині знаменний. Жак узяв перший урок верхової їзди, а я щойно завершила своє останнє гаптування для вітальні.

— Якщо так, Бланш,— засміявся граф,— дозвольте вам віддячитися.

Він подав дружині руку і повів її на головний двір, де вона побачила карету — дар свого батька,— для якої граф докупив в Англії пару коней, доправлених звідти разом з кіньми герцога де Ленонкура. Поки тривав урок кінної їзди, старий берейтор устиг запрягти їх. Ми посідали в карету і рушили поглянути, як прокладають алею, яка мала з'єднати Клошгурд з шінонським шляхом, ідучи навпростець через нові маєтки пана де Морсофа. Коли ми поверталися, графиня мовила мені з великим жалем:

— Я надто щаслива, для мене щастя мов та хвороба: я почуваюся пригніченою і все потерпаю, а що як це сон?

Анрієтту я кохав надто палко, щоб не ревнувати її, бо подарувати їй я не міг нічогосінько! Розлючений, я намагався придумати, як мені накласти головою задля

неї. Вона спитала, яка думка раптом охмарила моє чоло, і у відповідь я простодушно признався в усьому. Її це зворушило куди більше, ніж будь-який подарунок, і, піднявшись зі мною на ганок, вона пролила бальзам на моє страдницьке серце:

— Любіть мене так, як любила тітка,— шепнула вона,— адже це й означає накласти задля мене головою! І якщо я прийму цей дар, то залишуся повік вашою боржницею. Час був уже скінчити моє гаптування,— вела вона, вертаючись до вітальні, де я поцілував їй руку, ніби для скріплення своєї присяги.— Ви, певне, Феліксе, не здогадуєтесь, чому я взялася за це безконечне гаптування? Чоловіки знаходять розраду в роботі, клопоті, суєта розмаюють їхню тугу, та ми, жінки, не бачимо ніякого світла, коли нас опадє горе. Ось чому мені треба було долати муку якоюсь фізичною працею, інакше під тягарем важких дум я не зуміла б осміхатися дітям і чоловікові, як раніше. Гаптування врятувало мене і від занепаду сил, який настає після сильного потрясіння, і від хворобливої екзальтації. А так рука снується туди-сюди, і думка присипляється і замість бурі, розшалілої в душі, чується рівний гомін прибою. Передаючи свою таємницю кожному стібкові, я стримувала хвилювання. Ви мене розумієте? Признаюся: гаптуючи останній покрівець на крісло, я багато думала про вас, атож, надто багато, серце моє! Адже те, що ви вкладали до своїх букетів, я звіряла візерункам, виведеним на тканині.

Обід минув весело. Побачивши квіти, піднесені йому замість вінця, Жак кинувся мені на шию — всі діти раді увазі дорослих. Графиня удала, ніби сердиться на мене за зраду. Легко уявити, з якою чарівною усмішкою хлопець подарував матері букет! По обіді ми утрюх посідали за триктрак; я грав сам проти подружжя де Морсофів, і граф поводився бездоганно. Нарешті, коли звечоріло, вони провели мене до фрапельського шляху; стояв один з тих вечорів, які втихомирюють душу, і наші почуття, гублячи свою палкість, робляться лише глибшими. Був то неповторний день у житті безталанної жінки, ясний промінь серед птьми кромішньої, і часто в тяжкі хвилини вона поверталася до нього. Бо й справді, уроки верхової їзди скоро стали причиною сімейних чвар. Графиня недаремно побоювалася, що батько сваритиме Жака. Хлопець уже схуд, його гарні блакитні очі позападали, одначе він волів страждати мовчки, аби

лишень не турбувати матері. Я хотів був допомогти йому і порадив скаржитися на втому щоразу, як граф розгнівається. Але нічого це не зарадило. Довелося взяти учителем верхової їзди берейтора, хоч граф і казався, не бажаючи поступитися своїм учнем. Репет і сварки не вщухали. Пан де Морсоф знай ремствував на жіночу невдячність і по двадцять разів на день дорікав дружині каретою, кіньми і ліврейним служником. Нарешті сталося те, що так дратує нерозважливих і свавільних людей, таких, як пан де Морсоф: видатки на розбудову Кассіна та Ретор'єра були вдвічі більші, ніж він гадав, бо довелося заново зводити стіни і мостити підлогу. Один з робітників звернувся з цією новиною не до графині, а до графа. Сварка, вже почата до того, розгорілася ще більше, оскільки пан де Морсоф, іпохондрик, ніби намагався надолужити згаяне за ті кілька днів, коли панував спокій.

Того дня я вийшов з Фрапеля о пів на одинадцятую, одразу по сніданку, щоб разом з Мадленою нарвати букет для вітальні. Дівчинка принесла і поставила на балюстраду тераси дві вази, а я майнув до поблизьких садів на пошуки останніх осінніх квітів. Вернувшись до замку, я не застав на місці моєї маленької помічниці в сукенці з рожевим пасочком і в мереживній пелеринці. Аж це невдовзі бачу — вона ридає в куточку тераси.

— Генерал, — сказала мені заплакана Мадлена, і в її устах це прізвисько свідчило про зачаєну ненависть до батька, — генерал лає матусю, йдїть мерщїй, треба її захищати.

Я притїмом злетїв на сходи і вскочив до вітальні; граф і графиня не лише не привїталися до мене, але навіть не зауважили моєї появи. Почувши дикий крик шаленця, я кинувся зачиняти всі двері й одразу вернувся. Анрієтта була блїда, як її біла сукня.

— Не женїться ніколи, Фелїксе! — вигукнув граф. — Жїнки — це чортиці, найкраща з них здатна вимислити зло, навіть якщо його не їснувало. Крім того, всі вони дурепи писанї!

І тут почулося якесь безладне белькотання. Хвалячись своєю проникливїстю, пан де Морсоф знай повторював усі ті нісенїтницї, якї мовили селюки, котрї відмовлялися від нових методів хазяїнування. Він запевняв навіть, що був би удвїчі багатшїй, якби сам керував маєтком без жїнчиного втручання.

Обкидаючи її болотом, репетуючи і лаючись, він гасав по вітальні, перекидав меблі й тицявся в стіни; потім, урвавши себе на півфразі, починав нарікати, що йому крутить у кістках, а мозок висихає, і вже немає олії в голові, як немає грошей у кишнях. Дружина його руйнує. Йолоп, адже він знав, що з тридцяти тисяч ліврів ренти, які він дістає, пані де Морсоф принесла йому понад двадцять тисяч! Та й маєтки герцога й герцогині де Ленонкур, відписані Жакові, давали близько п'ятдесяти тисяч франків прибутку. Графиня гірко посміхалася, звівши очі до неба.

— Так, Бланш, — волав він, — ви мій кат, ви мене вбиваєте, я вам тягар! Ти хочеш спекатися мене, ти дволика, мов Янус. І вона ще сміється! Ви знаєте, Феліксе, чому вона сміється?

Я мовчав, похнюпившись.

— Ця жінка, — відповів він сам собі, — позбавила мене щастя, вона так само належить мені, як і вам, хоча вважається моєю дружиною! Вона носить моє прізвище, але не виконує жодного з обов'язків, які покладені на неї законами Божеськими та людськими, вона ошукує і Господа, і людей. Вона звалює на мене найважчу роботу, щоб я, зморившись, дав їй спокій. Я їй не подобаюся, вона ненавидить мене і вдається до всяких хитрощів, щоб жити у цноті; вона доводить мене до нестями цими постами, бо від них мені кров шибає в голову. Вона мордує мене безперервно та ще й ходить, свята та божа, і щомісяця причащається!

Графиня ридала горючими сльозами, вражена чоловіковою ницістю, і приказувала лише:

— Пане!.. Пане! Пане!..

Хоча, слухаючи графа, я аж паленів з сорому за нього і за Анрієтту, це звірвання вразило мене: адже перше кохання таке чисте й шире.

— Вона непорочна моїм коштом, — заявив граф.

На цім слові графиня ще раз гукнула:

— Пане!..

— Авжеж, пан, — кинув він, — я ваш повноправний пан! Хіба не я тут розпоряджаюся? Чи ви ще сумніваєтеся в цьому?

Він близько підступив до дружини, насунувся на неї своїм лицем, схожим на писок білого вовка, такий бридкий у цю хвилину: жовті очі графові дивилися хтиво, ніби очі голодного звіра, який угледів здобич. Анрієтта

зсунулася з крісла, чекаючи удару, — але граф не ударив, — і тепер лежала долі, зламана, майже непритомна. Пан де Морсоф був ошелешений, мов убивця, в лице якого бризнула кров його жертви. Я взяв безталанну жінку на руки, і чоловік не завадив цьому, ніби вважав себе не гідним нести її; але він пішов уперед, щоб відчинити двері спальні, сусідньої з вітальною, — в це святилище, досі для мене недоступне. Тут я поставив графиню на ноги й обійняв її, щоб вона не упала, а граф зняв з ліжка покривало, перину й збив подушки. Потім ми разом підняли Анріетту і поклали в ліжку. Опритомнівши, вона жестом попросила розпустити їй шнурівку; граф знайшов ножиці й порозрізував усе, що стягувало стан дружини; він дав їй понюхати солі, вона розплющила очі. Граф вийшов скорше збентежений, ніж засмучений. Дві години пролетіли в глибокій мовчанці. Анріетта не випускала з рук моєї долоні, тулила її, нездатна щось промовити. Вряди-годи вона зводила на мене зір, і я читав у ньому прагнення тиші й спокою; потім вона звелася на лікті і шепнула мені на вухо:

— Який він нікчема! Якби ви тільки знали...

І знову вронила голову на подушку. Спогад про давні муки і допіру завдану їй кривду збудив у неї дріж, який мені пощастило угамувати лише магнетизмом кохання; дія його була мені незнайома, але я робив усе інстинктивно. Я обійняв Анріетту за плечі й довго тримав її, міцно й ніжно стискаючи в обіймах; вона ж так журно дивилася на мене, що я не стримався і заплакав. Коли нервовий напад минувся, я поправив її скуйовджені коси — я торкався до них уперше і востаннє; потім знов узяв її руку й заходився розглядати покій, опоряджений у сіро-брунатних тонах; просте ліжко з ситцевими шторками, туалетний столик, накритий старосвітською серветкою, поганенька канапка зі стьобаним матрацом — оце і вся обстава. Але скільки поезії в цьому гніздечку! Хазяйка зреклася всякої пишноти. Адже єдиною розкішшю Анріеттиної спальні була сліпуча чистота. Справді вона скидалася на келію чернички, сповненої святобливої покори! Келію прикрашали тільки розп'яття в узголів'ї і портрет тітки над ним; та ще обабіч кропильниці висіли на стіні портрети Жака та Мадлени, яка графиня намалювала олівцем, приклеївши пасемця волосся, зрізані, коли діти були немовлятами. Яка скромна оселя для добровільної пустельниці, здатної

затмарити у великому світі всіх красунь! У цьому будуарі лила сльози спадкоємиця найродовитішої сім'ї, яка невтішно журилася зараз і все ж відкидала кохання, що обіцяло їй утіху. Давне, непоправне горе! Сльози жертви над катом і сльози ката над жертвою! Коли до Анрієтти поприходили діти і Манетта, я вийшов з будуара. Граф чекав мене у вітальні: він уже визнавав за мною роль посередника між дружиною і ним; він схопив мене за руки й гукнув:

— Лишіться, Феліксе, лишіться!

— На жаль,— відповів я,— у пана де Шесселя сьогодні гості. Незручно, якщо вони дошукуватимуться, чому це мене нема. Я вернуся по обіді.

Граф мовчки провів мене до садової хвіртки, а потім від нічого робити рушив зі мною аж до Фрапеля. На прощання я сказав:

— Ради Бога, графе, дозвольте графині поратися по хазяйству, якщо це їй до вподоби, і перестаньте її мучити.

— Я вже не житець на цьому світі,— кинув він похмуро,— їй залишилося недовго страждати; я відчуваю, як голова у мене розвалюється.

По цих егоїстичних словах він урвав розмову й пішов собі. Пообідавши, я повернувся, щоб спитати про здоров'я пані де Морсоф: вона почувала себе краще. Якщо в цьому полягали для неї подружні радощі і якщо такі сцени повторювалися часто, то як же вона жила ще й досі? Адже це було не життя, а повільне й безкарне вбивство! Того вечора я збагнув, як безжально мучить граф свою дружину. Перед яким трибуналом багаті оборони від такого лиходійства? Розум мій тьмарився, я розгубився і не зумів нічого сказати Анрієтті, зате цілу ніч писав їй листа. З кількох чернеток у мене збереглася одна, але й цей незавершений лист мені тоді не сподобався. Та хоч мені й здавалось, що я в ньому нічого не зумів висловити і надто багато говорив про себе замість думати лише про неї, прочитавши його, ви зрозумієте, що в мене було тоді на душі.

«ПАНІ ДЕ МОРСОФ.

Як багато кортить мені сказати вам, коли я йду до Клошгурда; я обмірковую свої слова дорогою, та все забуваю, як тільки бачу вас. Атож, побачивши вас, люба Анрієтто, я розумію, що мої речі негідні душі, яка

світиться у ваших рисах, одухотворюючи їхню вроду; до того ж я спізнаю біля вас таке безмежне щастя, що воно потьмарює всі мої давні почуття. Щоразу я народжуюся для іншого, більшого життя: так мандрівець, спинаючись на високий шпиль, одкриває все нові обрії. При кожній новій розмові з вами до моїх незліченних скарбів додається новий скарб. У цьому, як на мене, криється таємниця вся тривалої постійної невичерпної прихильності. Отож я можу говорити про вас лише з самим собою. У вашій присутності я такий засліплений вами, що нічого не бачу довкола, такий щасливий, що не вдумуюся в своє щастя, такий сповнений вами, що перестаю бути самим собою, такий сп'янілий вашими словами, що втрачаю хист розмовляти, так захоплений теперішнім, що забуваю про минуле. Зрозумійте ж це надпоривання почуттів і не сердьтеся на мене за недомовки. Біля вас я можу жити лише життям серця. І все ж я зважуюся вам признатися, люба Анріетто, що я ніколи не знав такого раювання, як учора; адже після моторошної бурі, під час якої ви так мужньо боролися проти зла, ви знайшли притулок лише в моєму серці; коли ви лежали безсила в сутіні вашої спальні, куди привела мене ця злощасна сцена, мені одному було дано спізнати, яким світлом може сяяти жіноча душа, якщо, побувавши біля порога смерті, страсотерпиця повертається до життя і зоря оновлення освітлює її чоло. Який мелодійний був ваш голос! Які нікчемні здавалися мені слова, навіть ваші слова, коли в вашому обожнюваному голосі відгомони пережитого болю змішувалися з ангельською втіхою, якою нарешті ви втихомирили мене, спрямувавши до мене свої перші думки. Я знав вас у всій земній пишноті, але вчора я побачив нову Анріетту, яка була б моєю, якби цього побажав Господь. Атож, учора я побачив жінку, визволену від тілесних пут, які сковують політ нашої душі. Ти була така гарна у своїй знеможі, така велична у своїй слабості! Вчора я відкрив щось прекрасніше, ніж твоя врода, щось солодкіше, ніж твій голос, я знайшов світло яскравіше, ніж сяйво твоїх очей, я відчув пахощі, що їх годі описати. Як я страждав від того, що не вмів відкрити тобі свого серця і показати, скільки місця тобі відведено в ньому! Нарешті вчора я звільнився від поштивого остраху, який ти наганяєш на мене. Адже твоє зомління зблизило нас, правда? І, побачивши, що ти опритомніла, я збагнув, що означає

дихати, якщо дихаєш разом з тобою. Скільки я молився до Бога, скільки поклонів бив! Якщо я не вмер, коли моя душа, пориваючись до Господа, благала не забирати у мене коханої, виходить, ні печалі, ні радощі не можуть убити людини. Ці хвили назавше закарбувалися в моїй пам'яті, і я знаю, щоразу, як вони поставатимуть переді мною, на моїх очах бринітимуть сльози; кожна радість поглибить слід, залишений ними, кожен біль викличе їх з новою силою. Так, смертельна тривога, що поїняла мене вчора, правитиме за мірило всіх моїх майбутніх мук, а радощі, які ти принесла мені, моє зоре провідна, затьмарять усі радощі, які дарує мені коли-небудь десниця Всевишнього. Ти дала мені спізнати непохитну Божественну любов, вільну від підозр і ревнощів, бо вона певна своєї моці і не боїться зради».

Глибока зажура огорнула мене, бо видовище родинної драми краяло моє юне серце, незнайоме з суспільними виразками; так важко було, вступаючи в світ, побачити провалля, бездонне провалля, застигле мертве море. Знегоди графині будили в мені безконечні думки, і, роблячи свої перші кроки в житті, я завжди звертався до великого взірця, проти якого все інше здавалося нікчемним, дрібним. Бачачи мою тугу, подружжя де Шессель подумало, що я нещасливо закохався, і моя любов, на щастя, нічим не могла вщербити честі моєї любої, великодушної Анрієтти.

Назавтра, вступивши до вітальні, я застав там графиню саму; вона глянула на мене пильно і, подаючи мені руку, спитала:

— Виходить, мій друг невинуватий? Він усе ще занадто чулий?

На її очах забриніли сльози, вона підвелася і сказала з палким благанням:

— Ніколи не пишіть мені більше в такому тоні!

Пан де Морсоф поведився зі мною гречно. Графиня віднайшла мужність і ясність духу; проте її блідість свідчила про перенесену муку, яка стихла, але не минулася. Ввечері, коли ми гуляли по шелесткому сухому листі алеї, вона сказала мені:

— Туга безмежна, радощі мають свою міру.

Ці слова зрадили її потаємні думки; вона зіставляла свої повсякчасні страждання із скороминущими проблемами щастя.

— Не лихословте на життя, — заперечив я, — ви не знаєте кохання: воно дає раювання, яке пориває душу на небеса.

— Цитьте, — сказала вона, — я знати не хочу про кохання. Гренландський ескімос, перебравшись до Італії, не перенесе жаркого клімату! При вас я спокійна і щаслива, я кажу вам усе, що думаю, не нівечить моєї довіри! Чому б вам не бути чеснотливим, як священик, і чарівливим, як світська людина?

— За вас я можу випити навіть чашу з цикутою, — сказав я, тулячи її руку до свого розхвильованого серця.

— Знов ви за своє! — гукнула графиня і випручала руку, ніби відчула гострий біль. — Невже ви хочете позбавити мене сумної радості, яку ви даєте мені, зціляючи дружньою рукою рани моєї душі? Не прибільшуйте ж моїх мук: вони всі вам відомі! Найважче страждати мовчазно. Якби ви були жінкою, то збагнули б, як тужить-печалиться душа, коли чоловік думає все загладити своєю увагою до тебе, але не загладжує нічого. Кілька днів він підлещуватиметься до мене, щоб спокутувати свій гріх. Досить мені захотіти тоді, і він вволить мою найсвавільнішу примху. Я гордійка, мене ображають ці солодкі речі, адже він зрікається їх того дня, коли гадає, що домігся прощення. Користуватися прихильністю свого володаря як покутою за його промахи...

— Ні, злочини! — вихопився я вперед.

— Яке страшне життя! — вела вона далі з журною посмішкою. — До того ж я не вмю добувати для себе користь з тимчасової перемоги: так лицарі ніколи не завдавали ударів подоланому суперникові. Бачити поваленим того, кого ми маємо шанувати, допомагати йому піднятися і діставати за це лише нових ударів, страждати більше, ніж він, від його приниження, спізнавати мук сумління, якщо скористаєшся своїм недовгим впливом, гайнувати сили, марнувати скарби душі в цьому недостойному герці, панувати лише тоді, коли здобуваєш смертельних ран... Ні, краще померти! Якби я була бездітна, я безвільно попливла б за водою. Але що станеться з дітьми, якщо я втрачу мужність? Я повинна жити задля них, як би не нудила світом. Ви мовите про кохання?.. Подумайте, друже, в яке пекло я скочуся, якщо дам право погорджувати собою цій людині, безжальній, як усі кволі людці? Його докорів мені не знести. Бездоганне поведження — ось моя підпора.

В чесноті, любий мій хлопчику, я черпаю снагу, яка підтримує мене, і, воскреснувши, моя душа лине до Бога!

— Послухайте, люба Анрієтто, до мого від'їзду лишилося не більше тижня, і я хочу...

— Невже ви скоро покинете нас? — спитала вона, уриваючи мене.

— Але я маю довідатися, як вирішив мою долю батько. Ось уже майже три місяці...

— Днів я не рахувала, — відповіла вона, вже не приховуючи свого хвилювання. — Вона замовкла, наче збираючись з думками, потім сказала: — Ходімо проїдемося. До Фрапеля.

Анрієтта покликала графа, дітей і попросила принести шаль; потім, коли все було готово, вона, звичайно така спокійна, некваплива, раптом нервово заметушилась, як парижанка; і ми подалися гуртом з візитом, який графиня і не мусила робити. У Фрапелі вона спробувала вдавати веселу і завела розмову з пані де Шессель; на щастя, та відповідала на Анрієттині питання дуже докладно. Я побоювався, як би пан де Морсоф не почав хвалитися своєю новою каретою і запрягом, але цього разу він був дуже тактовний. Коли заговорили про розбудову Кассіна та Ретор'єра, я глянув на графа: а що як він замне таку делікатну тему, пов'язану для нього з сумними спогадами; одначе, він заходився доводити, що треба поліпшувати агрономію в окрузі, збудувати ферми з просторими та зручними приміщеннями; коротше, він хвальковито приписав собі всі жінчині проекти. Паленіючи з сорому, я подивився на графиню. Цей брак чуйності у людини, іноді досить-таки делікатної, ця дивна забудькуватість, це привласнення чужих ідей, проти яких сам граф так гостро протестував, ця самопевненість ошелешили мене.

І коли пан де Шессель спитав у нього:

— Чи ж сподіваєтесь ви повернути свої витрати?

— Повернути, та ще сторицею! — переконано заявив граф.

Такі різкі перепади настрою можна було пояснити лише одним словом: божевілля. Анрієтта, ця ангельська душа, сяjala. Хіба граф не здавався в цю хвилю людиною при здоровому розумі, дбайливим господарем, чудовим агрономом? І вона з усмішкою пестила по голівці Жака, щаслива за себе, щаслива за свого сина. Яка блазенська кумедія, яка безглузда драма! Ця сцена вразила мене

без міри. Згодом, коли піднялася завіса, що приховувала од мене життєві підмостки, скільки я побачив інших Морсофів; тільки у цих Морсофів не було ні проблисків графової ширості, ні побожності. Що за дивна і зла сила незмінно поєднує шаленця з ангелом, щирого відданого чоловіка з плюгавою жінкою, коротуна з тичкою, страховисько з гарним шляхетним створінням, величну Хуану з капітаном Діаром, чю історію ви чули в Бордо, пані де Босеан з таким собі Ажудою, пані д'Еглемон з її чоловіком, маркіза д'Еспара з його дружиною? Признаюся, я довго мізкував над загадкою цього дивного явища. Я порпався не в одній таємниці, я відкрив значення деяких природних законів, сенс деяких божественних ієрогліфів, але перед цією загадкою я гублюся, я все ще обдумую її, ніби розв'язую індійську головоломку, чия символічна побудова відома лише браминам. Тут надто ясно панує дух зла, але я не смію винуватити Бога. Хто розважається, створюючи таку безвихідь? Невже має слухність Анрієтта зі своїм Недовідомим Філософом? Невже їхній містицизм відкриває загальний сенс життя людського?

Я пробув у Турені до пізньої осені, коли дерева пооблітали, сірі хмари замостили небо, таке ясне й тепле у нас о цій порі року. Напередодні мого від'їзду пані де Морсоф повела мене до обіду на терасу.

— Любий Феліксе, — сказала вона по тому, як ми мовчки пройшлися кілька разів під голими деревами, — ви вступаєте в світ, і я хочу подумки товаришити вам. Той, хто багато страждав, багато прожив. Не думайте, що самотні душі нічого не відають про світ; вони уміють судити про нього. Якщо мені доведеться жити життям мого друга, я хочу бути певною його серця, його сумління; у вогні битви важко пам'ятати про всі правила змагання. Дозвольте ж мені дати вам кілька порад, які мати дала б своєму синові. В день вашого від'їзду, любий хлопче, я вручу вам предовгого листа: це мої міркування про людей, про світ, про те, як слід долати перешкоди в цьому величезному вирі корисливих інтересів. Але обіцяйте мені прочитати його лише в Парижі. Хай це прохання вас не дивує: жіноче серце має свої примхи. Їх не так уже важко зрозуміти, але нам хочеться іноді, щоб нас розгадали. Не ходіть же за мною тими стежками, де жінка любить гуляти самотою.

— Гарзд, — озвався я, цілуючи її в руки.

— Ага, ось іще! — згадала вона. — Я хочу вимагати од вас присяги, обіцяйте загодя, що дасте її.

— Обіцяю, — сказав я, гадаючи, що йдеться про вірність.

— Не про мене мова, — зауважила вона з гіркою по-смішкою. — Феліксе, ніколи не грайте в азартні ігри, я не роблю винятку ні для одної вітальні.

— Ніколи не сяду за гральний столик, — промовив я.

— Добре. Я знайшла для вас корисніше заняття, ніж гра. Ось побачите, там, де інші рано чи пізно програють, ви неодмінно виграватимете.

— А то ж яким чудом?

— Лист вам усе відкриє, — відказала вона весело, і завдяки цьому тонові її поради лунали не так урочисто, як лунають звичайно поради старших.

Графиня гомоніла зі мною десь із годину й довела мені всю глибину своєї прихильності: он як ретельно вивчала вона мою вдачу за останні три місяці! Вона проникла в найпотаємніші закамарки мого серця, осяявши їх світлом материнської любові; її голос лунав проникливо, переконливо, а сенс і тон її слів свідчив, як міцно ми пов'язані між собою.

— Якби знали ви, — сказала вона насамкінець, — з якою бентегою я подумки йтиму за вами, як радітиму, коли ви рушите прямою дорогою, скільки сліз проллю, коли ви спіткнетесь! Вірте, моя прихильність до вас виняткова: вона стихійна і воднораз виважена. Мені так хочеться бачити вас щасливим, могутнім, шанованим, адже ви будете для мене ніби втіленою мрією!

Я не міг стримати сліз. Анрієтта була і ніжна, і невблаганна; її почуття сміливо показувало себе, але воно було надто чисте, щоб дати бодай маленьку надію молодикові, котрий прагнув насолоди. У відповідь на мою жагу вона вщедряла мене своєю непорочною святою любов'ю, яка могла заспокоїти лише душу. Вона поривалася в такі висі, куди я не міг злетіти на вогненних крилах бажання, яке на тому пам'ятному балу помутило мій розум; щоб наблизитися до неї, чоловік мав би здобути білі крила серафима.

— Я при кожній нагоді, — озвався я, — думатиму: що сказала б на це моя Анрієтта?

— Гаразд, я буду для вас зіркою та олтарем, — промовила вона, натякаючи на дитячі марення і намагаючись здійснити їх, аби ошукати мій любовний пал.

— Ви будете моєю вірою і моїм світочем, ви будете для мене всім! — вигукнув я.

— Ні, я не можу бути для вас джерелом розкошів. Вона зітхнула, і на її устах майнула усмішка, слід прихованого болю: так усміхається рабinya-бунтівниця.

Відтоді вона зробилася для мене не лише коханою, а й великою любов'ю; вона не лише полонила мене як жінка, яка скоряє нас своєю відданістю або жагою, ні, вона захопила моє серце цілком, і віднині кожне його биття неподільно належало їй; вона стала для мене тим, чим була Беатріче для поета-флорентинця і бездоганна Лаура для поета-венеційця — матір'ю високих дум, потаємним мотивом спасенних учинків; життєвою підпорою, світлом, що сяє в п'їтмі, як біла лілея серед темного листя. Вона диктувала мені ті благородні рішення, які допомагають запобігти пожежі і врятувати від загину справу; вона передала мені завзяття Колінї, навчивши перемагати переможців, підніматися після поразки і долати найвитриваліших суперників.

Назавтра я поснідав у Фрапелі, попрощався з своїми господарями, такими поблажливими до егоїзму мого кохання, і подався до Клошгурда. Подружжя де Морсофів збиралося провести мене до Тура, звідки я вночі мав вирушити до Парижа. Дорогою графиня була лагідна й мовчазна; спершу вона поскаржилася на мігрень, потім, зашарівшись від цієї брехні, раптово спростувала свою скаргу, признавшись, що їй жаль зі мною розлучатися. Граф запросив мене приїздити до Клошгурда щоразу, як мене, за відсутності Шесселів, потягне до гожої долини Ендру. Розлучилися ми мужньо, без сліз. Але Жак раптом затремтів, як це трапляється іноді з хворобливими дітьми, і заплакав. Мадлена трималася твердо, як маленька жінка, і тільки стискала матерню руку.

— Горопашний хлопчик! — гукнула графиня, палко цілуючи сина.

Коли я опинився в Турі і пообідав самотою, на мене найшла якась чудна нестяма, притаманна лише молодості. Я найняв коня і за неповну годину прискакав з Тура до Пон-де-Рюана. Потім, соромлячись свого навіженства, я побіг пішки знайомим шляхом і, скрадаючись, мов злодій, підібрався до клошгурдської тераси. Графині там не було, я уявив, що вона занедужала; я мав з собою ключа від хвіртки, і я ввійшов до саду. Графиня саме вийшла надвір з дітьми, щоб натішитися тією тихою

зажурую, якою дихає природа на заході сонця. Вона ступала повільно, вигляд у неї був скорботний.

— Мамо, Фелікс вернувся! — закричала Мадлена.

— Так, вернувся, — шепнув я на вухо графині. — Я подумав, навіщо мені сидіти в Турі, коли так легко можна ще раз побачити вас! І чому не сповнити цього бажання, адже через тиждень воно стане нездійсненне.

— Він не поїхав, матусю! — гукнув Жак, стрибаючи на radoшax.

— Та цить же ти! — кинула Мадлена. — Ще генерала накликаєш!

— Ви нерозважливі, — тихо сказала графиня. — Ви збожеволіли!

О, цей мелодійний голос, і сльози в ньому! Яка віддяка за вчинок, що його слід би назвати розрахунком у коханні.

— Я забув оддати ключа, — промовив я з усмішкою.

— То ви більше сюда не приїдете?

— А хіба ми розлучаємося? — спитав я, дивлячись на неї, і під моїм поглядом вона потупила очі, аби утаїти німу свою відповідь.

Я пішов через кілька хвилин, проведених у щасливому сні, до якого поринає душа на межі між захопленою радістю і любовним надпориванням. Я пішов тихою дорогою, раз у раз озираючись. Коли я видерся на згір'я і востаннє глянув на долину, то спинився вражено: як усе змінилося відтоді, як я появився тут три місяці тому. Тоді долина цвіла й зеленіла, воскрешена весною, як мої воскрешені надії та бажання. Нині я знав зловісну сімейну таємницю, я поділяв смуток цієї Ніобеї християнської, і зажурений, як вона, прибитий важкими думами, бачив, як уся природа журиться разом зі мною. Ниви лежали голі, тополі осипалися, листя, тріпотливе на гіллі, взялося ніби іржею; виноградні лози, спалені сонцем, стриміли, мов ті корчі; шати лісів скидалися своїм кольором на мантиї колишніх королів: пурпур влади ховався під темною підкладкою, символом скорботи. І знов у згоді з моїм настроєм долина, де вигасало жовтувате проміння осіннього сонця, здалася мені живим образом моєї душі. Розлука з коханою для одних болісна, для інших легка — це вже як до вдачі; я ж опинився ніби на чужині, і мови цього краю не знав; нічого більше не вабило мене, довкола було чуже геть усе. Тут я осягнув усю глибину кохання, і постать ненаглядної Анрієтти

стала переді мною у всій своїй величі серед пустки, де я жив лише спогадом про неї. Я так святобливо шанував її, що поклав собі лишатися непорочним перед ликом свого таємного божества і вбрався подумки в білі шати левітів, — так Петрарка являвся перед Лаурою не інакше, як сповитий від голови до п'ят у біле. Як нетерпляче ждав я тієї хвилини, коли, вернувшись до отчого дому, прочитаю нарешті листа — я пригортав його до грудей з хтивістю жмикрута, який хрустить у кишені папушею асигнацій. Уночі я цілував конверт, що містив Анрієттині настанови, цей таємний її волевияв, цілував незримі слова, виведені її рукою: адже, прочитавши їх, я подумки почую рідний голос, і він озветься в зосередженій мовчанці моєї душі. Так, я завше читав її листи так само, як прочитав цього першого листа, — лежачи в постелі серед тиші нічної; не розумію, як можна інакше читати листи від коханої; одначе трапляються негідні кохання чоловіки, які мішають до таких листів буденні клопоти і то відкладають листи, то знов беруться читати з огидною байдужістю. І ось, Наталі, в нічному безгомінні пролунав чарівний голос, і переді мною постав шляхетний образ моєї Анрієтти, щоб показати мені шлях на тому роздоріжжі, де я опинився.

«Яке щастя, друже мій, — писала вона, — збирати крихту по крихті мого досвіду, щоб озброїти вас проти небезпек світського життя, серед яких вам доведеться лавірувати своїм човном! Присвятивши кілька білих ночей турботам про вашу долю, я спізнала дозволенної втіхи материнської любові. Я мережила, фраза по фразі, цього листа, подумки переносячись у те життя, яке вас очікує, а іноді підступала до вікна своєї спальні. Побачивши вежки Фрапеля, осяяні місяцем, я казала собі: «Він спить, а я не сплю для його добра!» Це було чарівне враження, схоже на мої перші щасливі хвилини в житті, коли я милувалася на Жака, приспаного в колисці, і чекала його пробудження, щоб нагодувати груддю. Хіба ви не дитина, яку треба підтримати, прищепивши їй деякі засади, адже ви були позбавлені духовної поживи в гидомирних пансіонах, де вас стільки мучили! Кому ж, як не жінці, треба подати вам руку допомоги? Повірте, багато дрібничок впливає на успіх у світі, вони готують і забезпечують його. Якщо я передам свій життєвий досвід чоловікові, який стане керуватися ним у своїх

вчинках, то це й буде духовним материнством. Навіть якщо я в чомусь помиляюся, дозвольте мені, любий Феліксе, надати нашій дружбі тієї безкорисливості, яка й освятить її: хіба, відпускаючи вас до Парижа, я не зрікаюся вас? Та я так кохаю вас, що ладна пожертвувати своїми втіхами задля вашого чудового майбуття. Ось уже чотири місяці, як я, завдяки вам, повсякчас обмірковую законні і звичаї нашої доби. Розмови з моєю тіткою, її думки, якими я ділюся з вами по праву, бо ви заступаєте її біля мене, випадки з життя пана де Морсофа, слова мого батька, добре обізнаного з двором, найважливіші й надрібніші обставини — все це одразу сплило в моїй пам'яті, щоб стати в пригоді моєму синові приймакові, який вступає в світ майже самотньо і пустився мандрувати без поводиря в краї, де дехто гине, нерозважливо розкривши свої чесноти, а інші досягають успіху, вміло користуючись своїми вадами.

Насамперед вислухайте мою думку про суспільство загалом, я викладаю її коротко, бо розумному натяку досить. Мені невідомо, чи наше суспільство походження Божественного, чи створене воно людиною, мені невідомі також шляхи його розвитку. Досить вам прилучитися до життя суспільства замість жити самотником, і вам доведеться прийняти умови, в які воно вас поставить: між суспільством і вами буде вкладено угоду. Чи дістає новочасне суспільство від людини більше, ніж дає їй? Мабуть, більше дістає. Але чи жде людину в суспільстві більше обов'язків, ніж привілеїв, чи не купує вона надто дорогим коштом отримувані переваги? Ці питання стосуються законодавця, а не окремої особистості. По-моєму, ви мусите без ремства скоритися загальному для всіх законові, навіть якщо він шкодить вашим інтересам. Хоч би якою простою здавалася ця засада, застосувати її не так легко: вона схожа на живлючий сік, який повинен проникнути в найдрібніші капіляри фруктового дерева, і тоді крона забуває, квіти розів'ються і з'являться чудові плоди — на подив усім. Не всі закони, серце, записані до книги, і найважливіші з них відомі найменше. Для цього кодексу не існує ні законознавців, ні трактатів, ні шкіл, хоча ви підкоряєтеся йому в усьому: у вчинках, словах, житті, в тому, як ви поведетеся в світі а чи добиваєтеся успіху. Досить порушити ці неписані закони, щоб зостатися внизу соціальної драбини замість піднятися на її верхній щабель. Хай навіть ви зустрінете в цьому листі багато загальників,

дозвольте мені все ж таки викласти вам мою жіночу політику.

Той, хто керується теорією щастя особистого, здобутого чужим коштом, допускається фатальної помилки й неминуче доходить ось якого висновку: все нажите ним таємно, без додержання закону добро по праву належить йому, хоча він і шкодить суспільству і окремій особі. Згідно з цією доктриною, не пійманий не злодій, а жінка-невірниця тішиться повагою і щастям. Забийте людину, але так, щоб до рук правосуддя не потрапило жодного доказу вашого бузувірства, і ваш учинок вважатимуть чудовим, якщо він принесе вам корону, на зразок корони Макбета. Ваші інтереси стають, отже, вищим законом, і все питання лише в тому, щоб обійти без свідків та доказів ті перешкоди, що їх звичаї і закони ставлять між вами і вашими прагненнями. Хто дивиться на суспільство так, для того питання про кар'єру, дружемій, зводиться до участі в азартній грі, де на кін ставиться мільйон або каторга, політичне піднесення або ганьба. До того ж за ломберним столиком бракує місця для всіх гравців, і треба вміти мозком крутити, щоб зробити свій хід. Я не говорю з вами ні про віру, ні про почуття; тут ідеться про триби неблаганної машини, дія якої тільки й цікавить людей. Дорога дитино мого серця, якщо ви поділяєте мою огиду до цієї злочинної теорії, то застосуйте до суспільства, як і всі здорового глузду люди, лише теорію обов'язку. Атож, усі члени суспільства мають тисячі всіляких обов'язків одне перед одним. По-моєму, герцог і пер куди більше завдячують ремісникові й біднякові, ніж бідняк і ремісник завдячують герцогові й перові. Що більше переваг надає людині суспільство, то поважніші мають бути і її обов'язки, причому ця засада однаково слушна і в торгівлі, і в політиці, де розмір отримуваного прибутку залежить від кількості вкладеної праці. Кожен сплачує свій обов'язок перед суспільством як може. Хіба не сповнив свій обов'язок суспільству наш ретор'єрський орендар, коли засинає після важкої роботи? Безперечно, він краще сповнив його, ніж багато високопоставлених осіб. Трактуючи так суспільство, де ви прагнете знайти своє місце під сонцем, гідне вашого розуму й здібностей, ви повинні міцно триматися такої засади, такої максими: ніколи не поступатися ні своїм сумлінням, ні інтересами суспільства. Хоча моя наполегливість може здатися зайвою,

я благаю вас — так, ваша Анрієтта благає вас гарненько вдуматися в сенс її слів. Це правило, дуже просте на око, означає, серце, що такі достоїнства, як щирість, честь, вірність і поштивість, приведуть вас до успіху найпрямішим і найпевнішим шляхом. У цьому егоїстичному світі ви не раз почувете, що почуття заважають кар'єрі, що надто суворе дотримання правил моральності сповільнює просування вперед. Ви спіткаєте людей нахабних, грубих і недалеких, які кривдять просту людину, грубіянять літній жінці і відштовхують якогось доброго старого, вважаючи, що ніхто їм ніколи не стане в пригоді, а згодом ви помічаєте, що ці люди укололись об колючки, які вчасно не встигли обламати, і занесли своє прийдешнє через дріб'язок. А тим часом той, хто змолоду засвоїв принцип обов'язку, не зустрине перешкод у суспільстві; можливо, він висунеться не надто скоро, але його становище буде міцне, і він збереже його тоді, як інші скотяться вниз!

Якщо я скажу вам, що застосування цієї теорії вимагає насамперед світських манер, ви подумаете, мабуть, що в моїх настановах дається взнаки вплив королівського двору і виховання, одержаного мною в сімействі Ленонкурів. Атож, мій друже, я надаю великої ваги цій науці, хоча вона і здається незначною. Звичка бувати в вищому світі так само необхідна, як і широкі, розмаїті знання, які ви маєте, і вона нерідко заміняє людям освіту. Атож, деякі світські невігласи, наділені тямом і природною кмітливістю, доскочили висот, недоступних іншим, достойнішим, ніж вони. Я добре вивчила вас, Феліксе, бо мені кортіло з'ясувати, чи не понівечив колеж ваших талантів. Богові одному відомо, з якою радістю я побачила, як легко вам здобути те дещо, чого вам ще бракує! Деякі особи із світським вихованням за плечима мають лише зовнішній полиск, бо правдива гречність і гарні манери породжуються щирістю і почуттям власної гідності. Ось чому, попри прегарне виховання, багато хто з дворян не вміє тримати себе, а деякі виходці з міщанського стану мають вроджений добрий смак і після кількох уроків світської поведінки набувають вишуканих манер. Повірте безталанній жінці, яка ніколи не поїде із своєї долини, ця шляхетність, ця люба простота в розмові, манерах, учинках, у вбранні і навіть в обставі дому становлять ніби поезію навколишнього життя, і чари її невідпорні; судить же про її могутність, коли вона йде

прямо від серця! Гречна людина, дитино моя, ніби забуває про себе задля інших; однак у багатьох людей гречність чисто вдавана і спадає, ніби личина, як тільки вражений егоїзм покаже свої пазурі, і тоді великі світу сього стають огидними. Та я хочу, щоб ви були іншим, Феліксе! Справжній полиск — квітка милосердя, і в ній криється ідея християнства, яка змушує людину справді забути про себе. Згадуючи Анрієтту, не уподібнюйтесь вичерпаній криниці, вдмухніть життя в застиглу форму! Не бійтеся стати жертвою цієї соціальної чесноти; рано чи пізно ви зберете жниво, яке принесуть зерна, нібито кинуті вами на вітер. Мій батько зауважив якось, що людина, яка для годиться дає марні обіцянки, лише ображає прохачів. Якщо вас попросять про щось, чого ви не годні зробити, відмовтеся навідріз, не будячи даремних надій; і навпаки, дайте не гаючись те, що в змозі дарувати; це ушляхетнить вашу вдачу, і, заживши, крім того, слави людини слова, ви високо підніметеся в очах суспільства. Мені здається, на нас більше гніваються за ошукану надію, ніж бувають нам удячні за виявлену ласку. А головне, друже мій, — ці тонкощі я добре вивчила, а тому можу впевнено говорити про них, — не будьте ні надто довірливі, ані банальні, ні ревні: уникайте цих трьох рифів! Надто велика довірливість зменшує пошану, якою ми тішимося, банальність окошується на нас погордою, надмірна запопадливість дає привід коверзувати над нами. Крім того, люба дитино, в житті ви матимете двох-трьох друзів, і ваша цілковита довіра належатиме з повним правом їм; чи не означає зраджувати їх, щируючи з багатьма? Навіть якщо ви близько зійдетеся з кількома людьми, будьте з ними стримані, говоріть менше про себе, ніби їм судилося стати вашими суперниками, супротивниками або ворогами: чого тільки в житті не буває. Не будьте ні надто холодні, ні надто гарячкуваті, зумійте знайти золоту середину, бо, дотримуючись її, ви ні на що не наражаєтеся. Повірте, вихована людина має бути так само далека від боягузливої поблажливості Філінта, як і від терпкої чесноти Альцеста. Письменницький талант викликав до життя достеменні характери, які вражають тьмущих глядачів своєю правдивістю. Звісно, глядачі скорше співчуватимуть смішним сторонам чесноти, ніж щонайглибший зневазі, прихованій під добродушністю себелюбця, але вони зуміють уберегтися від обох

крайнощів. Щодо банальності, то вона може привернути до вас серця кількох простаків, які вважатимуть, що ви чудові; проте люди, привчені спостерігати й цінувати людські вартості, помітять вашу хибу, і ви одразу впадете в їхніх очах, бо банальність — притулок слабосилого. Слабосилих же, на жаль, суспільство зневажає, бачачи в кожному зі своїх членів лише ту користь, яку з нього можна здобути; а втім, воно, може, має слухність: адже сама природа прирікає на смерть недосконалі істоти. Жінки люблять опікуватися слабкими, і, мабуть, це пояснюється тією радістю, з якою вони змагаються проти сліпої віри і добиваються перемоги розуму і серця над грубою матерією. Але суспільство скоріше скидається на мачуху, ніж на матір: воно кохається лише в дітях, які лествять його марнославству. Що ж до запопадливості, цієї головної й найшляхетнішої помилки молодості, яка спізнає правдиву радість, виявляючи свої сили, і спершу сама себе ошукує, а потім її ошукують інші, прибережіть її для тих, хто може віддячитися вам, прибережіть свою запопадливість для жінки і для Бога. Не виставляйте на торговицю життя скарбів свого серця, не використовуйте їх у політичних підступах, бо ви дістанете натомість лише цяцьки та брязкальця. Слухайтеся голосу тієї, хто велить вам завше чинити благородно і не гайнувати себе марно, бо людей цікавлять не ваші вартості, а лише зиск, який ви можете їм принести. Мовлячи мовою образів, близькою вашій поетичній натурі, навіть величезних розмірів цифра, якщо вона виведена олівцем чи виписана золотом, застається лише цифрою. Як сказав один з наших сучасників: «Менше запопадливості!» Запопадливість межує з глупотою, вона завдає розчарування; ви ніколи не зустрінете в високих сферах полум'я, до пари вашому горінню: королі, як і жінки, вважають, що вдовольняти їх — ваш обов'язок. Хоч який гіркий цей принцип, він слухний, але не впадайте в розпач! Вкладіть свої чисті почуття в царину, недоступну вульгарності, де їхні квітки викличуть палкі захоплення поцінувача, де художник закохано маритиме про досконалий твір мистецтва. Обов'язок, любий мій, не має нічого спільного з почуттям. Робити те, що зобов'язаний, не означає робити те, що хочеш. Чоловік має спокійно пожертвувати життям задля вітчизни, але може з захватом віддати його коханій жінці. Одне з найважливіших правил поведіння — менше говорити про себе. Спробуйте якось

розіграти комедію і, будучи серед людей недосвідчених, говорити з ними тільки про свою особу; розповідайте їм про свої муки, радощі, справи, і ви скоро побачите, як удаваний інтерес зміниться байдужістю, потім нудьгою, і якщо господиня дому ввічливо не перепинить потоку вашого красномовства, гості потроху відступлять від вас під усякими пристойно придуманими приводами. Та якщо ви побажаєте залучити на свій бік усі симпатії, прославитися за людину привітну, дотепну і надійну, говоріть з людьми про них самих, знайдіть спосіб виставити їх у вигідному світлі, навіть порушивши питання, нібито від них далекі; й одразу зморшки на чолі розглядяться, обличчя розквітнуть усмішками, а коли ви підете, всі почнуть хвалити вас над усяку міру. Сумління і внутрішній голос підкажуть вам межу між догідливими лестощами і люб'язністю. Ще одна заувага про мистецтво вести розмову. Друже мій, молодь схильна висловлювати непродумані міркування, ця гарячкуватість робить їй честь, але й завдає шкоди; ось чому колись молодиків, які вивчали життя під опікою вельмож, змушували мовчати. Бо колись дворяни, як і мистецтво, мали своїх учнів, своїх пажів, служників, відданих панам, які їх годували. Нинішня ж молодь дістає скороспіле виховання і тому судить згорда про вчинки, думки, книжки; вона рубає навідліг, ще не навчившись орудувати мечем. Уникайте цієї хиби. Ваші критичні судження будуть образливі для багатьох, а люди швидше прощають одважений нишком удар, ніж кривду, завдану прилюдно. Молоді люди нетолерантні, бо вони не знають життя і його тягара. Літній суддя лагідний і добрий, молодий суддя невблаганний; один відає все, другий — нічогосінько. До того ж за всіма людськими вчинками криється безліч причин, судити про які дано лише Господу. Будьте суворі тільки до самого себе. Щастя — у ваших руках, але ніхто на цьому світі не може піднятися без чужої допомоги. Отож бувайте в домі мого батька, двері його для вас відчинені, а знайомства, які ви там здобудете, стануть вам у пригоді; але не робіть ані найменшої поступки моїй матері: вона зітре на порох того, хто плазує, але захоплюватиметься тим, хто дасть їй відсіч; своєю вдачею вона схожа на залізо, яке розтrophить будь-який предмет, але зм'якшиться, якщо його кувати. Отже, намагайтеся сподобатися моїй матері; якщо ви завоюєте її прихильність, вона введе вас до велико-

панських салонів, де ви набудете потрібного полиску, навчитесь мистецтва слухати, мовити, відповідати, вітатися, вклонятися; ви опануєте світське поводження, набудете те невлотиме «щось», яке має таке саме відношення до справжньої переваги, як і одяга — до геніальності, але без цього «щось» найталановитіша людина ніколи не буде допущена у вищий світ. Я добре вас знаю і впевнена, що не зваблю себе мріями, бачачи вас наперед таким, яким хочу, щоб ви стали: простим і лагідним у ставленні, гордим без пики, поштивим з літніми людьми, запобігливим без підлабузництва, а головне — скромним. Вражайте дотепністю, але не для того, щоб розважити інших. Знайте, якщо ваша перевага дошкулить пересічну людину, вона промовчить, але потім скаже про вас: «Ну й дотепник!» — і презирливий відтінок цих слів нашкодить вам. Хай ваші вартості будуть безперечні. До того ж не намагайтеся подобатися людям. У ставленні до них слід дотримуватися холодної поштивості, яка не переходить, однак, в образливу зухвалість; у світі шанують того, хто поводить згорда, і ця манера може до вас прихилити всіх жінок, які поважатимуть вас за те, що ви не надто дорожите доброзичливістю чоловіків. Не треба терпіти біля себе людей, які втратили добре ім'я, навіть у тому випадку, якщо вони не заслуговують своєї долі, бо суспільство вимагає від вас, щоб ми показали, які наші симпатії й антипатії. Якщо будучина покаже, що ви вчинили правильно, відштовхнувши деяких людей, вашої похвали стануть домагатися; отож ви заслужите тої мовчазної пошани, яка вирізняє людину в юрбі. Ви пишаєте молодістю, чаром і мудрістю, що допомагає утримувати завойоване. Все, що я вам сказала, можна було б коротко передати старовинною приказкою: *становище зобов'язує!*

Докладіть тепер ці настанови до ділового життя. Ви нерідко почувете, що сприт — основа успіху, що посісти місце під сонцем можна не інакше, як пробившись крізь юрму, а для цього треба поділити людей на ворожі між собою групи. Друже мій, ці принципи були добрі в Середньовіччі, коли державці нацьковували одне військо на інше. Тепер, коли все відбувається на видноті, така поведінка зробила б вам вельми лиху послугу. Справді, ви зустрінете на своєму шляху чи то явного і чесного супротивника, чи то ворога і запродавця, який удасться в боротьбі з вами до наклепу, лихослів'я, ошуканства.

То знайте ж: у вас немає могутнішого помічника за цього чоловіка, бо його найлютіший ворог — він сам. Ви можете битися з ним з відкритим забором: рано чи пізно він осоромиться. Щодо першого, то своєю щирістю ви завоюєте його пошану, і як тільки вам пощастить примирити ваші інтереси (бо все можна залагодити), він стане вам у пригоді. Не бійтеся нажити собі ворогів; горе тому, хто не має їх у тому товаристві, куди ви вступаєте. Але постарайтеся не давати поживи ні кпинам, ні хулі. Я кажу «постарайтеся», бо в Парижі людина не завжди належить собі: вона скоряється неминучим обставинам. Ви не вбережетеся там ні від вуличного багна, ні від випадкової цеглини на голову. Нечесні люди намагаються закидати навіть своїх найшляхетніших супротивників тим болотом, в якому захлинаються самі. Але ви завжди можете зажити пошани оточення, треба тільки показати, що ви дієте дуже послідовно. Всупереч зіткненню честолюбних інтересів, серед лабіринту перешкод завжди ідіть просто до мети, рішуче беріться до діла і боріться за нього з усієї сили. Ви знаєте, як люто ненавидів пан де Морсоф Наполеона; він повсякчас проклинав його, стежив за кожним його кроком, як правосуддя, що не спускає ока з злочинця, а вечорами звертався до Бога, прохаючи покарати Бонапарта за кров герцога Енгієнського, чия загибель була єдиним нещастям, що змусило графа проливати сльози. І все ж він захоплювався ним як хоробрим полководцем і часто пояснював мені його стратегію. Мені думається, що стратегію можна застосувати і в війні інтересів, де вона дозволила б зберегти час, так, як Наполеон беріг людей і територію; подумайте над моїми словами, бо жінка часто помиляється в цих складних речах, про які ми судимо інтуїцією або під впливом почуття. Я наполягаю лишень на одному: всякі хитрощі, всяке ошуканство стає явним і зрештою шкодить; коли ж людина діє прямо і відкрито, її становище буває не таке небезпечне. Якби я наважилася навести себе для прикладу, то сказала б вам: ось у Клошгурді, коли я мушу запобігати всіляким чварам і негайно розв'язувати суперечки — інакше пан де Морсоф жив би тільки ними і своїми болячками і не знис би такої напруги, — я завжди дію навпростець і кажу супротивникові: «Розплутаймо або розрубаймо цього вузла!» Вам не раз трапиться зробити послугу людям, бути їм корисним, але ви рідко матимете за це

віддяку; не наслідуйте, одначе, тих, хто хвалиться своїм добродіянням і вічно нарікає на людську невдячність. Чи не означає це звеличувати себе? І хіба не наївно признаватися в своєму незнанні світу? Невже ви станете робити добро з розрахунком на відсотки, як той лихвар, що позичає гроші для зиску, а не задля добра? *Становище зобов'язує!* Одначе не робіть таких послуг, які змушували б людей до невдячності, бо ваші боржники перетворюються в ваших непримиренних ворогів: неоплатний борг може довести людину до такого самого розпачу, як і крах надій, а розпач супротивника небезпечний. Щодо вас самого, приймайте менше всяких послуг. Не підкоряйтеся нічийій волі, залежте тільки від самого себе. Я даю вам поради, мій друже, лише для повсякденного життя. В світі політики все інакше, і ваші особисті інтереси відступають на задній план перед вищими цілями. Але якщо ви дістанете доступ у сферу, де діють великі люди, то станете, мов той Бог, єдиним суддею своїх учинків. Тоді ви будете не просто людиною, а ходячим законом, не просто особистістю, а втіленням нації. Якщо ж ви здобудете право судити людей, то й самі будете судимі. Ви станете згодом перед майбутніми поколіннями, а ви досить знаєте історію, щоб збагнути, які почуття і вчинки породжують справжню велич.

Я підходжу до серйозного питання про ваше ставлення до жінок. Візьміть собі за правило, буваючи в світі, не марнувати даремно своїх сил, добиваючись дрібних любовних зв'язів. Мужчина, який тішився найбільшим успіхом у минулому віці, мав звичку залицятися одного й того вечора лише до однієї жінки і приділяв увагу тим із них, що їх інші нехтували. Цей муж, любя дитино, злетів дуже високо. Він мудро розраховував, що всі голоси в товаристві незабаром зіллються для нього в один величальний хор. Більшість молодиків марно гайнують свій коштовний скарб — час, необхідний для знайомства — головну умову успіху в світі; вони скоряють своєю молодістю, ось чому їм лишається зробити крок, щоб їм допомогли висунутися, але весна скороминуща, зумійте скористатися нею розумно. Отож годіть жінкам впливовим. Вплив мають жінки в літах; вони втаємничать вас у секрети всіх родин, у їхні кровні узи і вкажуть, як швидко домогтися свого. Вони будуть віддані вам усім серцем, бо опіка заміняє їм кохання, якщо тільки вони не присвятили його Богові; вони стануть

у пригоді вашим намірам, вихвалитимуть вас над усяку міру і зроблять вас бажаним скрізь. Сахайтеся жінок молодих! Не думайте, що я кажу це з особистих інтересів. Жінка п'ятдесятилітня зробить для вас усе, двадцятилітня — не зробить нічогосінько. Перша попросить у вас лише хвилинної уваги, друга вимагатиме цілого вашого життя. Кепкуйте з жінок молодих: у голові в них вітер, і грайтеся ними, як кіт мишею. Молоді жінки, друже мій, самолюбні, дріб'язкові, нездатні до щирої приязні, дбають лише про себе і легко пожертвують вами задля короткого успіху. До того ж усі вони вимагають відданості, а в вашому становищі ви потребуєте її самі; ваші поривання несумісні. Жодна з них не перейматиметься вашими справами, всі вони думатимуть про себе, а не про вас і більше зашкодять вам своїм марнославством, ніж допоможуть своєю прихильністю; вони безжально змарнують ваш час і з усміхом на устах занастять не лише вашу кар'єру, а й вас самих. Якщо ви пожалієтеся, якась дурепа і та заявить вам, що її рукавичка варта цілого царства і що нема нічого почеснішого на світі, ніж слугувати їй. Усі вони скажуть, що ошчасливлюють вас, і змусять забути про ваше чудове прийдешнє; проте щастя, одержане з їхніх ручок, неміцне. Ви не уявляєте, до якої облуди вони вдаються, щоб здійснити свою забаганку й обернути ваше захоплення в кохання, яке починається на землі і триває в небесах. Покидаючи вас, вони скажуть на виправдання своєї зради «я розлюбила», так само як словами «я кохаю» пояснювали колись свою нестямую та ще, мовляв, на милування нема силування. Яка безглузда теорія, любий мій! Вірте мені, щире кохання буває вічне, безмежне, воно незмінне і завше зостається таким самим рівним і чистим, без різких спалахів; коли волосся побіліє, кохання в серці буде юне, як і колись. Але такого почуття не спіткаєш серед світських жінок, усі вони комедіантки. Одна розчулить вас своїми печальми і здасться вам найсумирнішою і найневибагливішою з жінок. Але досить їй відчути свою силу, як вона помалу прибере вас до рук і змусить уволюти вас усі її примхи. Ви бажаєте стати дипломатом, їздити, мандрувати, вивчати людей, події, країни? Ні, ви залишитесь у Парижі або в її маєтку, і вона хитро пришиє вас до своєї спідниці. І що щиріше ви її кохатимете, то невдячнішою вона буде. Інша спробує зворушити вас своєю покірністю, стане

вашим служником, романтично піде за вами на край світу, знеславить себе, щоб утримати вас, і каменем зависне на вашій шиї. Ви потонете, а жінка випливе. Простачки і ті знають тисячі викрутів; а дурепи беруть гору завдяки тому, що їх не бояться. Не такою небезпечною була б, либонь, жінка півсвіту, яка покохала б вас із примхи, кинула без видимої причини і знов вернулася до вас через свої витребеньки. Але всі вони куватимуть вам лихо або тепер, або в майбутньому. Всяка молода жінка, вхожа в салони, розважається і любить марнославні втіхи, вона уже напівзіпсута і неминуче зіпсує і вас. Серед них годі знайти щиру й незлобиву істоту, в чийй душі ви незмінно пануватимете. Та, яка вас покохає, житиме самотньою: вона проміняє найпишніше свято на ваші ніжні погляди, упиватиметься вашими словами. Хай ця жінка буде для вас усім, бо ви їй заміните цілий світ. Кохайте її, не завдавайте їй прикрощів, не викликайте її ревнощів. Бути коханим і щоб тебе розуміли — найбільше щастя, любий мій, і я зичу, аби ви знайшли його, але оберігайте квітку свого почуття і упевніться спершу в серці тієї, кому ви збираєтеся його піднести. Ця жінка має віддатися вам усією душею й думати не про себе, а про вас; вона не сперечатиметься з вами, не дбатиме про свою вигоду і, забувши про лихо власне, відчує загрозу для вас там, де ви нічого не зауважите; нарешті, якщо їй судилося зазнати муки, то вона мучитиметься мовчки, і марнославне кокетство поступиться у неї перед бажанням подобатися вам одному. Заплатіть за таке кохання почуттям ще сильнішим. Якщо вам пощастить знайти те, чого завжди бракуватиме вашій безталанній Анрієтті, — кохання обопільне, кохання досконале, згадайте, попри своє безжурне щастя, що в далекій долині живе жінка, чие материнське серце сповнене ніжних невичерпних почуттів до вас. Атож, я ставлюся до вас з ніжністю, глибину якої ви звідаєте лишень, якщо ускочите в халепу, та й тоді не зміряєте всієї моєї відданості, така вона безмежна. Чи можна сумніватися в щирості моїх намірів, коли я раджу вам остерігатися молодих жінок, бо всі вони підступні, глумливі, марнославні, легковажні, і запобігати ласки жінок впливових, родовитих удовичок, сповнених здорового глузду, як-от моя покійна тітка? Вони стануть вам у великій пригоді, вони оборонять вас від наклепу, піднесуть до небес і говоритимуть вам те, що незручно сказати про

себе самому. Нарешті, хіба я не великодушна, коли наказую вам приберегти вашу любов для янголиці з щирим серцем? Якщо приказка *становище зобов'язує* містити у собі основний сенс моїх перших настанов, то мої поради про ваше ставлення до жінок можна передати таким лицарським гаслом: *слугувати всім жінкам, кохати лише одну*.

Ваші завдання величезні, ваше серце, загартоване в муках, лишилося несплямоване, все щедre, все добре в вас: держайте! Ваше прийдешнє залежить від цього глагола великих людей. Правда ж, дитино моя, ви послухаетесь своєї Анрієтти, ви дозволите їй і далі говорити вам те, що вона гадає про ваші світські зв'язки? Моя душа має хист відчувати, я бачу ваше майбутнє і майбутнє моїх дітей, дозвольте ж мені поставити вам на службу цей таємничий хист, який уже приніс мені життєвий спокій і який не занепав, а ще погострішав у тиші й самотності. Я прошу вас дати мені велике щастя: я хочу бачити, як ви піднесетесь, причому ні один ваш успіх не повинен охмарювати мого чола; я хочу, щоб ви швидко зробили кар'єру, гідну вашого ймення, і щоб, стежачи за вами, я могла сказати, що сприяла не лише подумки вашій величі. Ця таємна співпраця — єдина радість, яку я можу дозволити собі. Я чекатиму. Я не прощаюся з вами; ми розлучені, ви не можете піднести мою руку до своїх уст, але ви, мабуть, помітили, яке місце посідаєте в серці

Вашої Анрієтти».

Дочитавши листа, я надто гостро відчув, як палко б'ється материнське серце Анрієтти, бо ще досі відчував холод суворої зустрічі моєї рідної матері. Я збагнув, чому графиня заборонила мені читати цього листа в Турені: вона боялася, як би я не припав до її ніг і не зросив їх сльозами.

Я познайомився нарешті з моїм братом Шарлем, який досі залишався для мене немов чужим, але він так пихато тримався зі мною, що зблизитися було годі; адже всяке ніжне почуття ґрунтується на рівності, а між нами не було нічого спільного. Менторським тоном він навчав мене всяких дрібничок, які розум і серце легко вгадують без слів. Якби я не відчував підпори в своїй любові, то здався б самому собі незграбним і дурним, так старанно він підкреслював моє нікчемство. А проте він почав виходити зі мною у світ, сподіваючись, що вигидає

там при зіставленні зі мною. Якби я не спізнав почім ківш лиха в дитинстві, я міг би вважати його марно-славну опіку за братню любов, але душевна самотність породжує такі самі наслідки, як і самотність серед природи; звичка замикатися в собі розвиває чуйність, і завдяки їй помічаєш найменші відтінки в ставленні людському так само, як серед цілковитої тиші вловлюєш навіть ледь чутний шемріт. До знайомства з пані де Морсоф кожний суворий погляд ранив мене, різко кинуте слово вражало в саме серце; я страждав від них, нічого не відаючи про ніжність та потіху; зате, вернувшись з Клошгурда, я навчився порівнювати, і все це поглибило моє передчасне знання життя. Спостережливість, винесена з пережитих мук, це ще не все. Щастя теж розкриває очі людині. Шарлеву гру я добре бачив, отож залюбки дозволяв йому користуватися своїм правом: хай старшинствує і принижує мене.

Я почав ходити до герцогині де Ленонкур, але не почув там навіть імені Анрієтти, ніхто не спитав мене про неї — звичайно, окрім герцога, самої доброти. А втім, з того, як він мене зустрів, я здогадався: дочка вже шепнула йому про мене. Обертаючись у вищому світі, я трохи зцілився від простодушного подиву, властивого новачкові; я вже смакував наперед солодкість влади, осягаючи ті засоби, що їх товариство дає до рук честолюбцям, і залюбки керувався Анрієттиною вказівкою, захоплюючись її глибокою життєвою правдою, коли сталися події 20 березня. Мій брат поїхав укупі з усім двором до Гента; а я завдяки порадам графині, з якою підтримував листування, хоч більше писав я, поїхав слідом за герцогом де Ленонкуром. Герцог, переконавшись, що я душею і тілом відданий Бурбонам, змінив свою звичну прихильність до мене на майже батьківську опіку. Він сам рекомендував мене Його Величності. У королів на вигнанні буває мало двораків, а молодості притаманне наївне захоплення й позбавлена розрахунку вірність; на людях бо король розумівся; те, чого він не зауважив би в Тюїльрі, впало йому до віч у Генті, і я мав щастя сподобатися Людовікові XVIII.

З листа пані де Морсоф батькові, привезеного разом з депешами емісаром вандейців, з припискою і для мене, я дізнався, що Жак заслаб. Пан де Морсоф, засмучений хворобою сина, а також тим, що нова еміграція починалася без нього, черкнув кілька слів од себе; прочитавши

їх, я здогадався про становище моєї коханої. Змучена графом, вона просиджувала, певне, дні і ночі при узголів'ї Жака, не знаючи просвітлої хвилини. Правда, пані де Морсоф стояла вище за дріб'язкові причіпки чоловіка, але в безталанної жінки забракло сили їх переносити, адже вона була заклопотана доглядом за сином і, мабуть, прагнула підтримки друга, який полегшив би їй життя, розважаючи пана де Морсофа. Скільки разів я, бувало, тягнув графа на прогулянку, коли він починав її мордувати, і на віддяку за ці хитрощі діставав один з тих поглядів, у палкій вдячності яких закоханий убачає обіцянку. Хоча мені й кортіло наслідувати Шарля, щойно посланого на Віденський конгрес, хоча я бажав навіть ціною життя виправдати Анрієттині передбачення і спекатися братового старшинування, моє честолюбство, моє прагнення незалежності, моє становище при дворі — все потьмяніло перед скорботним образом пані де Морсоф; я поклав собі поїхати з Гента і служити своїй правдивій володарці. Господь винагородив мене за це рішення. Емісар, посланий вандейцями, не міг вернутися до Франції, і королю потрібна була віддана людина, щоб одвезти на батьківщину його інструкції. Герцог де Ленонкур, знаючи, що король не забуде того, хто візьметься за це небезпечне доручення, запропонував послати гінцем мене: я про те навіть не знав, а король вибір схвалив. Я згодився їхати, радіючи тому, що вернуся до Клошгурда і прислужуся водночас добрій справі.

На двадцять другому році життя, вже встигнувши дістати аудієнцію у короля, я вернувся до Франції, спершу до Парижа, а потім до Вандеї, і мав щастя виконати всі королівські накази. Наприкінці травня я мусив рятуватися від нагінок бонапартистської влади, якій донесли на мене. Я видавав себе за людину, котра вертається до свого замку. Я чимчикував пішки від маєтку до маєтку: брів лісовими дорогами через горішню Вандею, Бокаж та Пауту і, якщо було треба, звертав на манівці. Я дістався до Сомюра, з Сомюра повернув на Шінон, а з Шінона за одну ніч дійшов до Ноельського лісу і в ландах зустрів графа де Морсофа верхи на коні; він посадив мене позад себе, і ми поїхали до Клошгурда, не здивавши на шляху нікого, хто міг би мене впізнати.

— Жакові краще! — були його перші слова.

Я відкрився йому, що я дипломат-лазутчик, за мною полюють, як за красним звіром, — граф, у припливі своїх

роялістських почуттів, засперечався з паном де Шесселем за небезпечне право дати мені притулок. Коли я побачив Клошгурд, мені здалося, що восьмимісячна розлука була лише сном.

Граф увійшов перший і покликав дружину:

— Вгадайте, кого я привіз?.. Фелікса.

— Бути не може! — вигукнула вона. Руки у графині опустилися, збентеження відбивалось їй на обличчі.

Я увійшов, і ми обоє завмерли — вона в своєму кріслі, я на порозі, і, не відриваючись, дивилися одне на одного, як двоє закоханих, які хочуть одним поглядом вернути втрачений час. Нарешті, присоромлена тим, що від несподіванки не зуміла приховати свого душевного хвилювання, вона підвелася, і я підступив до неї.

— Я багато молилася за вас, — сказала вона і подала мені руку до поцілунку.

Вона спитала мене про здоров'я свого батька; потім, помітивши, як я здорожився, пішла приготувати мені кімнату, а граф мене нагодував, бо я млів голодом. Мене оселили над спальнею графині, в колишній кімнаті її тітки; Анрієтта попросила графа провести мене нагору, а сама спинилася на першій приступці сходів, немов борючись з бажанням піднятися разом зі мною; я обернувся, вона зашарілася, побажала мені добре відпочити й пішла притьмом. Коли я спустився на обід, мені розповіли про розгром під Ватерлоо, про втечу Наполеона, наступ союзників на Париж і про сподіване повернення Бурбонів. Ці події для графа означали так багато, а для нас з Анрієттою вони не важили нічого. Чи знаєте ви, яка була найважливіша новина, почута мною по тому, як я поцілував дітей? Про неспокій, якого я спізнав, угляdivши схудле й поблідле личко графині, я не кажу; я добре знав, як міг уразити її своїм подивом, і тому лише висловив радість, що бачу її. Так ось, найважливішою для нас новиною було: «Тепер ви матимете лід!» Торік графиня часто журилася, що в домі у них нема для мене студеної води: я нічого не пив, окрім води, та й воду любив лише крижану. Один Бог знає, з допомогою яких хитрощів вона домоглася побудови льодовні! Ніхто краще за вас не знає, що для кохання досить одного слова, погляду, інтонації, ледь помітного знаку уваги; його прекрасна здатність — знаходити докази в собі самому. Так ось, слова, погляд і радість графині відкрили мені всю глибину її почуттів, так само, як і я зрадив своє

хвилювання за грою в триктрак. І вона давала мені безліч наївних свідчень своєї ніжності; за тиждень по моїй появі вона знов посвіжішала; вона пашіла здоров'ям, молодістю і веселощами; моя ніжна лілея погарнішала і розквітла, і від цього став багатшим і я. Адже тільки у пересічних людей, наділених душею дрібненькою, розлука остуджує запал, стирає в пам'яті дорогі риси і применшує вроду коханої істоти. На людей з буйною уявою, на тих, у кого почуття запалюють племін у крові, на тих, у кого жага означає вірність, розлука діє так само, як і торттури, які зміцнювали віру перших християн, котрі бачили лик свого Бога на небі. Хіба в серці, переповненому коханням, не живуть незгасні бажання, які тільки звеличують любий образ, осяяний вогнем палкої мрії? Хіба, повсякчас думаючи про кохане личко, ми не наділяємо його в нашому трепетному хвилюванні ідеальною красою? Ми перебираємо спогади один по одному, і минуле виростає в наших очах, а майбутнє висяває новими надіями. Перша зустріч двох сердець, в яких громадаються хмари, насичені електрикою, стає благодатною бурею, тією, що запліднює землю, освітлюючи її яскравими спалахами зірниць. Скільки чарівних хвилин пережив я, бачачи, що нас обох хвилюють ті самі думки, ті самі почуття! З яким захватом стежив я за благодотворним впливом щастя на Анріетту! Жінка, яка оживає під поглядом коханого, можливо, дає яскравіший доказ свого кохання, ніж та, що вмирає, вражена сумнівами, або в'яне, мов квітка, позбавлена життєвих соків; я не знаю, яка з них більше зворушує нас. Воскресіння пані де Морсоф було таке саме природне, як пробудження лугів під промінням травневого сонця, як свіжість розповитих навесні квітів. Анріетта, як і наша долина кохання, пережила свою зимову пору і разом з нею розквітала з весною.

Перед обідом ми зійшли на нашу улюблену терасу. Ніжно поклавши руку на голову синові, ще хирлявішому, ніж колись, і такому тихому, ніби в ньому все ще чаїлася хвороба, який не відходив від матері ні на крок, вона розповіла мені про ночі, проведені без сну біля постелі недужого. Три довгі місяці, за її словами, вона жила відлюдницею; їй здавалося, що вона попала до темного замку і боїться спуститися вниз, до пишних зал, де світяться вогні і влаштовуються бучні розваги, недоступні їй; вона стоїть на порозі, дивиться на свою дитину

і водночас бачить невиразні обриси чийогось обличчя, слухає болісні зойки, і їй ввижається чийсь чужий голос. Вона створювала такі поетичні образи, нав'язані їй самотою, які годі знайти у якогось поета; в своїй дитинній наївності вона не помічала в тих образах ні сліду кохання, ні натяку на любовстрастя чи на знемогу в душі східної поезії, запахущої, як троянда Франгістану. Коли граф приєднався до нас, вона вела далі, не міняючи тону, як горда собою жінка, яка може сміливо подивитися в очі своєму чоловікові і поцілувати, не червоніючи, в чоло сина. Цілі ночі вона молилася над Жаком, вириваючи його з пазурів смерті.

— Я благала Господа навіть біля воріт вівтаря, прохаючи врятувати синові життя.

Іноді графиня мала видіння, вона розповідала мені про них; але коли вона промовила ніжним голоском про-никливі слова:

— Навіть коли я спала, чувало моє серце... — граф урвав її.

— Іншими словами, ви майже з'їхали з глузду, — заявив він.

Вона замовкла, вражена гострим болем, ніби він уперше завдав їй глибокої рани, немовби вона забула, що ось уже тринадцять років цей чоловік ніколи не проминає нагоди кинути їй у серце отруєну стрілу. Як горда птаха, підстрелена в небі свинцевим шротом, вона застигла, пригноблена, знищена.

— Невже, пане, — сказала вона після паузи, — ні одне моє слово не знайде поблажливості перед судом вашого розуму? Невже ви ніколи не виявите милосердя до моїх слабкостей і не зрозумієте моєї жіночої вдачі?

Вона замовкла. Цей ангел уже каювся, що наважився ремствувати: вона міряла поглядом своє минуле і намагалася прозирнути майбутнє: чи зможе граф її збагнути? Чи не викличуть її слова нової злісної вихватки? Блакитні живчики тіпалися у неї на скронях, очі були сухі, але ніби проясніли; відтак вона потупилась, щоб не зустрітися з моїм поглядом і не прочитати в ньому свого болю, свого почуття, вгаданого мною, своєї душі, зливої з моєю, а головне, щоб не побачити мого співчуття, запаленого юним коханням, і бажання кинутися, як той вірний пес, і розшарпати того, хто скривдив пані його, не роздумуючи ні про силу, ні про переваги супротивника. Досить було подивитися, з якою зверхністю

поводився граф у такі тоскні хвилини; він уявляв, що взяв гору над дружиною, і зайшовся потоком тріскучих фраз, втокмачуючи одну й ту саму думку, ніби вперто цюкав сокирою по дереву.

— Він усе такий самий? — спитав я у неї, коли графа покликав берейтор і йому довелося нас покинути.

— Такий самий! — озвався Жак.

— Такий самий предобрий, синку, — заперечила вона Жакові, не бажаючи, щоб діти ганили батька. — Ви бачите тільки теперішнє, але не знаєте минулого і тому не можете справедливо судити про вчинки вашого татуся; але якби навіть собі на мороку ви помітили, що ваш батько не має слушності, пам'ятайте: гонор сім'ї вимагає, щоб ви зберігали в суворій таємниці його похибки.

— Ну як з новаціями в Кассіні та Ретор'єрі? — спитав я, щоб розважити її.

— Вони ідуть ще успішніше, ніж я могла чекати. Добудувавши оселі, ми знайшли двох вірних орендарів, які взяли обидві ферми: одну — за чотири тисячі п'ятсот франків, а другу — за п'ять тисяч; ми уклали з ними угоду на п'ятнадцять років. В обох господарствах ми вже висадили три тисячі саджанців дерев. Дядько нашої Манетти дуже вдоволений, що дістав ферму Рабле; Мартіно дісталася ферма Бод. Землі всіх чотирьох орендарів складаються з лук і лісів, куди вони не стануть возити гною, запасеного для нашої ріллі, як це роблять інші нечесні орендарі. Отож наші зусилля завершилися блискучим успіхом. Клошгурд, не рахуючи підсобних маєтків, як-от призамкова ферма, а також лісів і виноградників, приносить дев'ятнадцять тисяч франків, а нові посадки обіцяють швидко надолужити витрати. Зараз я борюся за те, щоб здати землю нашому сторожеві Мартіно, якому може допомагати його син. Він пропонує панові де Морсофу три тисячі франків, якщо той збудує йому ферму в Командрі. Тоді ми зможемо розчистити клошгурдські маєтки, закінчити прокладати алею, що веде до шінонського шляху, і нам залишиться тільки стежити за своїми виноградниками та лісами. Якщо король повернеться, повернеться і *наша* пенсія; ми згодимося її прийняти, звісно, спершу посперечавшись проти розумних доказів *нашої* дружини. Тоді статки Жака ще примножаться. Коли я доб'юся цих наслідків, я дозволю панові де Морсофові збирати гроші для Мадлени, якій

король, за старосвітським звичаєм, дасть до того посаг. Сумління моє спокійне; я виконую свій обов'язок... А ви? — спитала вона.

Я відкрив їй, з якою місією я приїхав, і розповів, як її поради стали в великій пригоді. Невже їй дано дар ясновидіння, здатний прозирати прийдешнє?

— Хіба я вам не писала? — спитала вона. — Для вас одного я користуюся предивним даром, про який говорила лише панові де ла Бержу, моєму сповідникові, і він пояснює його втручанням небес. Часто, коли я задумувалася, потерпаючи за здоров'я дітей, я не помічала нічого земного, і мій зір ніби линув в інший світ; якщо я бачила там Жака і Мадлену, оточених німбом, вони якийсь час не слабували; якщо вони з'являлись, огорнуті млою, на них уже чатувала хворість. А вас я не тільки бачу в промінні яскравого світла, а й чую при цьому ніжний голос, і він, вливаючись без слів у мою душу, навіює мені все, що ви маєте робити. З чиєї намови, яким таким законом я можу уживати цей чудовий дар тільки для моїх дітей і для вас? — промовила вона задумливо. — А може сам Господь Бог хоче бути їхнім отцем? — спитала вона по паузі.

— Дозвольте мені вірити, — вигукнув я, — що я слухаюся тільки вас!

Вона відповіла однією з тих чарівливих усмішок, які так п'янили мені серце, що, здається, якби я дістав у цю хвилину смертельного удару, я б навіть його не зауважив.

— Як тільки король вернеться до Парижа, їдьте з Клошгурда й вертайтеся до нього, — сказала вона. — Як принизливо канючити посади і милостиню, так смішно й триматися осторонь, коли їх роздають. Скоро стануться великі зміни. Королю будуть потрібні здібні й віддані люди — будьте у нього напохваті; ви рано візьметесь за державні справи і швидко підете вгору, бо державним мужам, як і акторам, треба знати своє мистецтво; мистецтво не може осягти навіть геній, йому треба навчитися. Мій батько перебрав це мистецтво від герцога де Шуазеля. Думайте про мене, — сказала вона після паузи, — дайте мені пізнати радощі, які ми дістаємо, наставляючи душу, що належить нам до останку. Адже ви мій син!

— Ваш син? — спитав я ображено.

— Тільки син, — відповіла вона, кепкуючи з мене. — Хіба це не кращий куточок у моєму серці?

Подзвонили на обід, і вона лагідно взяла мене під руку.

— Ви вирости, — сказала вона, беручись сходами. Коли ми піднялися на майданчик, вона ледь поплескала мене по руці, нібито мій погляд бентежив її; хоча вона йшла, похнюпившись, вона знала, що я не спускаю з неї очей, отож озвалася з жартівливим нетерпінням, таким любим і грайливим: — Погляньте ж бодай раз на нашу улюблену долину!

Вона обернулася, розгорнула свою білу шовкову парасольку у нас над головою і пригорнула до себе Жака; з легкого кивка, яким вона показала мені на Ендр, човен і луговину, я зрозумів, що після мого перебування в замку і наших прогулянок вона здружилася з цією туманною долиною, що біжить у безмежну далечінь. Природа правила за покривало, під яким її думки втишувалися. Тепер вона знала, про що зітхає вночі соловейко, про що торочить болотний співак, так тоскно пугикаючи.

О восьмій годині вечора я став свідком сцени, раніше мною не баченої, вона глибоко зворушила мене. Звичайно я залишався з графом грати у вітальні, а все це відбувалося в ідальні перед тим, як дітей вели спати. Подзвонили двічі, і зібралися всі служники.

— Тепер ви наш гість і повинні скоритися статуту нашого монастиря, — сказала графиня, взявши мене за руку й тягнучи за собою з невинно-жартівливим виразом, який ми часто бачимо у щиро набожних жінок.

Граф рушив за нами. Кожен, знявши шапку, укляк на своєму місці: пани, діти і служники. Того дня була черга Мадлени читати молитви; любе дитя вимовляло їх ясним дитячим голоском; що бринів дзвіночком серед завмерлої в урочистій німоті природи і надавав словам молитви святої чистоти та ангельської невинності. То була найзворушливіша молитва, якої мені випадало слухати. Природа вторувала словам дівчати безліччю невиразних вечорових голосів, ніби приграючи їм приглушеними звуками далекого органа. Мадлена стояла праворуч від графині, Жак — ліворуч. Ніжні обриси пухнастих голівок, між якими височіли укладені віночком коси їхньої матері, а позаду біліло волосся і жовтіла лисина пана де Морсофа, все творило картину, яка своїми барвами ніби втілювала настрій, нав'язаний звуками молитви; нарешті, складаючись у єдність, необхідну в кожній досконалій картині, цю групу освітлювало м'яке вечорове проміння,

чий червоні відблиски просмикувалися до зали, переко-
нуючи забобонні та екзальтовані душі молільників, що
Божественне світло осяває вірних рабів Божих, укляклих
тут, попри їхню станову різницю, в цілковитій рівності,
запровадженій церквою. Сягнувши думкою ще часів
патріархальних, я ще дужче перейнявся величчю цієї
сцени, такої врочистої своєю простотою. Діти сказали
батькові на добраніч, служники попрощалися з нами,
графиня пішла собі, ведучи за руку дітей, а я вернувся
до вітальні разом із графом.

— Там ви полинули до раю, а тут скотилися до пек-
ла,— сказав він мені, показуючи на гру в триктрак.

За півгодини з'явилася графиня і присунула свої
кросна до нашого столика.

— Це для мене,— мовила вона, розгорнувши своє
гаптування,— але ось уже три місяці робота моя не посу-
вається. Між цією червоною гвоздикою і ось цією троян-
дою занедужав мій бідолашний Жак.

— Годі, годі-бо,— буркнув граф,— не варто згадувати
про це. Нумо, шість і п'ять, пане посланче королівський.

Лягаючи спати, я завмер, почувши Анрієттину ходу
нагорі. Вона залишалася незворушною й чистою, а мене
катували шалені думки і незаспокоєна жага.

«Чому вона не може бути моєю? — питав я себе.—
А що, як вона, як і я, змагається з буйними поривами
почуттів?»

О першій ночі я встав, нечутно зійшов униз, зупинився
біля її дверей і ліг на підлогу; приклавши вухо до шпар-
ки, я почув її рівний подих, тихий, як у дитини. Пере-
мерзлий увесь, я підвівся, вернувся до себе й заснув сном
праведника.

Я не знаю, які фатальності, якому людському нахилу
можна приписати втіху, з котрою я підступаю аж до краю
провалля, зміряю безодню зла, зазираю до її таємничої
глибини, відчуваю мертвий холод і сахаюся, розгублен-
ний. Тієї години, проведеної вночі на її порозі, де я
плакав з люті (а вона так і не дізналася, що вранці ступа-
ла моїми слідами і поцілунками, ступала в німбі своєї
чесноти, яку я то проклинав, то благословляв, то топтав,
то підносив над усяку міру), тієї години, яка декому
здається безглуздою, я спізнав незнанне почуття, що
пориває назустріч ворожим гарматам вояків,— багато
хто з них розповідав мені про таку гру зі смертю,—
щоб побачити, чи помилює їх картеча, і зазнати химерної

долі, як той Жан Бар, котрий кури́в люльку, сидячи на бочці з порохом. Назавтра я зібрав два букети квітів; навіть граф замилювався на них, хоча звичайно такі речі його не зворушували, про нього можна було б сказати словами Шанснеца: «він мурував темниці іспанські».

Кілька днів я прожив у Клошгурді; лише іноді я ненадовго ходив у Фрапель, де всі три рази залишався обідати. Французьке військо зайняло Тур. Хоча пані де Морсоф справді тільки мною й жила, вона ублагала мене вирушити до Шатору і, не гаючись, вернутися до Парижа через Іссуден та Орлеан. Я пробував заперечувати, вона наполягала — мовляв, так вимагає її внутрішній голос; я послухався. Цього разу при прощанні лилися сльози, вона боялася спокус світського життя, яке мене чекало. Адже доведеться кинутися у вир інтересів, пристрастей і втіх, які обертають Париж на бурхливе море, таке ж небезпечне для щирого кохання, як і для незаплямованого сумління. Я обіцяв їй писати щовечора, викладаючи всі події дня і всі мої думи, навіть найграйливіші. Вислухавши ці обіцянки, вона тужливо похилила свою голівку мені на плече і мовила:

— Нічого не забувайте, я хочу знати все.

Вона дала мені листи до герцога та герцогині, і я з'явився до них другого дня по прибутті.

— Вам пощастило, — мовив мені герцог. — Пообідаємо у нас і поїдемо зі мною до палацу; ваша кар'єра тепер забезпечена. Король згадав про вас сьогодні вранці, сказавши: «Молодий, розумний і вірний!» Він турбувався, що не знає, чи ви живі і куди вас закинули події по тому, як ви так успішно впоралися з його дорученням.

Вечері мене вже було призначено доповідачем у Державній Раді, а крім того, я одержав секретну посаду при Людовіку XVIII, яка зберігалася за мною на весь час його панування; місце довіреної особи, яке не давало позірної пишноти, але вберегло мене від небезпеки потрапити в неласку, ввело мене в вищі урядові кола і поклало початок моєму добробуту. Пані де Морсоф не помилилася в передбаченнях, і я їй завдячував усе: владу і багатство, щастя і мудрі поради; вона керувала мною, підбадьорювала, очищала моє серце і спрямовувала мої поривання до єдиної мети, без якої юність даремно марнує свої сили. Згодом мені дали помічника. Кожен із нас виконував свої обов'язки півроку. В разі потреби ми могли заступати один одного; кожен мав свою кімнату

в палаці, свій виїзд, і, коли нам випадало подорожувати, наші видатки оплачувалися щедрою рукою. Дивна роль! Бути таємним учнем монарха, політиці якого згодом віддавали належне навіть вороги, слухати його міркування про внутрішнє й зовнішнє становище країни, і, не маючи на короля явного впливу, все-таки іноді давати йому поради — так Лафоре давала поради Мольєрові — і бачити, як досвідчена старість шукає підпори в молодечому завзятті. Окрім платні, яку я діставав як доповідач у Державній Раді, король давав мені тисячу франків на місяць «зі своєї шкатули» і часто сам вручав щедрі винагороди. Хоча король і розумів, що двадцяти-трьохлітній молодик не може довго виконувати тієї непосильної роботи, яку він поклав на мене, монарх лише в серпні 1817 року призначив мені помічника — тепер цей помічник уже пер Франції. Королю було так важко обрати мені колегу, ця посада вимагала таких розмаїтих якостей, що він дуже довго вагався. Він виявив мені честь, спитавши у мене, з яким із його обранців я краще зійдуся. Серед них був один з моїх однокласників з пансіону Лепітра, але я назвав не його; король спитав чому.

— Ваше Величносте, — відповів я, — ви обрали людей, однаково відданих вам, але з неоднаковими здібностями; я назвав того, кого вважаю тямовитішим, і певен, що зумію з ним ужитися.

Мій вибір збігся з бажанням короля, і Людовік XVIII завжди пам'ятав, що я не зважив у цьому разі на власні симпатії. Він сказав мені:

— Ви будете Першим з двох.

Король не приховав нашої розмови від мого колеги, і той віддячив мені дружбою за цю послугу. Увага, що її виявив мені герцог де Ленонкур, стала причиною тієї уваги, якою мене оточили в суспільстві. Слова: «Король вельми цікавиться цим юнаком; цей юнак далеко піде, він сподобався королю», — могли б замінити мені хист, до того ж вони надавали поштивому прийому, який звичайно виявляють у товаристві молодикові, особливого відтінку поваги до влади. Одвідуючи герцога де Ленонкура, а також мою сестру, вже тоді одружену зі своїм кузенком, маркізом де Лістомером, сином нашої суворої тітки, у якої я бував на острові Святого Людовіка, я потроху познайомився з особами найвпливовішими в Сен-Жерменському передмісті.

Незабаром Анрієтта ввела мене в коло обраного товариства, так званого Пті-Шато, діючи через княгиню де Бламон-Шоврі, якій вона доводилася троюрідною небогою; Анрієтта так палко відгукувалася про мене, що княгиня одразу запросила мене до себе; я висловив їй глибоку пошану і зумів сподобатися; вона, щоправда, моєю опікункою не стала, але пройнялася до мене дружніми почуттями, в яких було щось материнське. Стара княгиня надумала познайомити мене зі своєю дочкою, пані д'Еспар, з герцогинею де Ланже, віконтесою де Боссан і графинею де Монфріньез, які по черзі були царицями модних салонів і приймали мене з вишуканою люб'язністю, тим паче, що я не претендував на їхню прихильність і завжди намагався бути їм приємним. Мій брат Шарль тепер не цурався мене, навпаки, він шукав у мені підтримки; одначе, мій швидкий успіх пробудив у ньому таємні заздрощі, які заподіяли мені згодом чимало прикросів. Батьки мої, здивовані такою стрімкою кар'єрою, запишалися і визнали мене нарешті своїм сином; але їхні почуття були дуже роблені, щоб не сказати, фальшиві, і тим ця зміна не справила особливого впливу на моє вражене серце; всяке почуття, заплямоване егоїзмом, не викликає живого відгуку: серцю нестерпні лицемірство й корисливі розрахунки.

Я щодня писав моїй любій Анрієтті і діставав у відповідь один чи два листи на місяць. Її душа завжди витала наді мною, її думки, долаючи відстані, оточували мене аурою чистоти й невинності. Ні одна жінка не могла мене скорити. Король довідався про мою неприступність; сам він дотримувався в цьому поглядів Людовіка XV і, сміючись, називав мене панною де Ванденес, одначе скромність мого поведження припала йому до душі. Я певен, що терпіння, якого я навчився ще в дитинстві, а надто в Клошгурді, дуже сприяло прихильності до мене короля, котрий був дуже ласкавий до мене. Либонь, з якоїсь примхи король проглядав мої листи, бо він незабаром уже перестав помилятися щодо моєї чесноти. Якось, коли він диктував мені листа, ввійшов герцог де Ленонкур, який ніс службу при дворі; король озирнув нас обох лукавим поглядом.

— То як там старий Морсоф, усе ще не хоче вмирати? — спитав він герцога ясным, лунким голосом, якому при бажанні умів надавати відтінку ущипливої іронії.

— Не хоче, — відповів герцог.

— Графиня де Морсоф суца ангелиця, і я бажав би бачити її при дворі, — вів далі король. — Але якщо цього разу я безсилий, — на цім слові він обернувся до мене, — то мій канцлер буде щасливіший за мене. Ви дістаєте волю на півроку; я поклав узяти вам у помічники того юнака, про якого ви казали вчора. Розважайтеся весело в Клошгурді, пане Катон!

І він, усміхаючись, звелів, щоб його вивезли з кабінету.

Мов та ластівка, летів я до Турені. Вперше я міг стати перед тією, кого кохав, не колишнім простаком, а світським молодиком з манерами вишколеними в найвибагливіших салонах, молодиком, чие виховання завершено найвитонченішими жінками; я дістав нарешті віддяку за всі свої страждання, послухавши ради найгожішої ангелиці, якій небо будь-коли доручало опіку над дитиною. Ви знаєте, як я був одягнутий у перші три місяці свого перебування в Фрапелі.

Коли я потрапив до Клошгурда, впоравшись у Вандеї з королівським дорученням, я скидався на мисливця; в грубій зеленій куцині з поржавілими бляшаними гудзиками, в смугастих штанях, шкіряних камашах і грубих черевиках. Продираючись крізь хащі, я так пошматував своє вбрання, що граф мусив позичити мені одяг. Цього разу два роки паризького життя, спілкування з королем, відбиток, накладений багатством, моя змужніла постать, обличчя, яке відбивало світло моєї безжурної душі, таємно злилої з тією щирою душею, що осявала її з Клошгурда, — все це зробило мене іншою людиною: я набув певності себе, але без самозахоплення, я радів у глибині душі, знаючи, що, попри молодість, доскочив високого становища в суспільстві, і усвідомлював, що став таємною підпорою і прихованою надією найзвабливішої жінки на всім крузі земнім. Може, в мені ворухнулося марносластво, коли візник, ляснувши пугою, повернув у нову алею, що вела від шінонського шляху до Клошгурда, і перед нами розчинилася незнайома мені гратчаста брама — парк обнесли недавно огорожею. Про свій приїзд я графиню не попередив, щоб зробити їй сюрприз, і за одним махом зробив дві помилки: спершу вона пережила хвилювання, що його завдає нам довгождана радість, яку ми вважали вже химерою; потім вона дала мені зрозуміти, що всяка загодя підстроєна несподіванка це звичайнісінький несмак.

Глянувши на юнака, в якому раніше вона бачила тільки дитину, Анрієтта мимоволі похнюпилася, і цей повільний порух здався майже трагічним: вона дозволила поцілувати її в руку і нічим не зрадила глибокої радості, хіба що тільки легеньким трепетом; а коли графиня знов підвела голову і поглянула на мене, я зауважив, яка вона бліда.

— Отже, ви не забули давніх приятелів? — спитав пан де Морсоф, який нітрохи не змінився і не постарівся.

Діти кинулися мені на шию. У дверях я помітив поважну фізіономію абата де Домініса, нового вихователя Жака.

— Та ні, — відповів я графові, — тепер я буду вільний шість місяців на рік і маю надію проводити їх у вас.

— Що з вами? — звернувся я до графині й простягнув руку, щоб оповити її за стан і підтримати, не бентежачись присутністю її родини.

— Ох, дайте мені спокій! — гукнула вона, ухиляючись. — Це минеться.

Я прочитав її потаємну думку і відповів на неї питанням:

— Невже ви не впізнаєте вашого раба вірного?

Вона взяла мене під руку і перед очима у графа, дітей, абата і всіх служників, які дружно позбігалися, відвела мене далі на моріжок, але так, щоб було видно всім присутнім; розрахувавши, що тепер її слова не долетять ні до кого, вона мовила:

— Феліксе, друже мій, вибачте мій переляк: адже в мене в руках лише тоненька нитка, яка веде до світла з підземного лабіринту, і мені страшно, що ця нитка урветься. Повторіть мені, що я тепер ще більше, ніж раніше, ваша Анрієтта, що ви не покинете мене, що ніхто не посяде місця у вашому серці, що ви назавше зостанетеся моїм вірним другом. Я допіру зазирнула в прийдешнє і не побачила вас, як завжди з сяючим лицем і втупленим у мене поглядом, ви повернулися до мене плечима.

— Анрієтто, божество моє, я люблю вас більше, ніж Господа Бога; біла лілеє, квітко мого серця, як ви могли забути, ви — сумління моє! — що душа моя повік злилася з вашою і серце моє тут, навіть коли сам я в Парижі! Чи треба вам говорити, що я примчав сюди за сімнадцять годин, що з кожним обертом коліс карети в мені здійснювався цілий рій думок і бажань і цей рій, як тільки я вас уздрів, обернувся на бурю?..

— Говоріть! Говоріть! Я певна себе, я можу слухати вас, не впадаючи в гріх. Бог не хоче, щоб я померла: він посилає мені вас так само, як воскрешає своїм подихом кожне творіння, як проливає живлющу зливу на висхлу землю. Говоріть, говоріть! Ви кохаєте мене свято?

— Свято.

— Навік?

— Навік.

— Як Діву Марію, сховану під ясним покровом, з білим вінцем на чолі?

— Як Діву Марію, яку можна бачити.

— Як сестру?

— Як кохану сестру.

— Як матір?

— Як нишком жадану матір.

— Лицарською любов'ю, безнадійно?

— Лицарською любов'ю, але з надією.

— Як тоді, коли ви мали лише двадцять років і носили той кумедний небесний фрак?

— Ні, ще дужче! Я кохаю вас, як кохав тоді, і ще як... — Вона позирнула на мене перелякано. — ... як вас любила ваша тітка.

— Тепер я щаслива: ви розвіяли мою тугу, — сказала вона, вертаючись до сім'ї, здивованої нашою таємною нарадою. — Але будьте тут дитиною — адже ви і справді ще хлопчак. Якщо ви мусите бути мужчиною при королю, то знайте, пане, тут ви повинні zostаватися дитиною. Тоді вас любитимуть. Перед чоловічою силою я завжди встою, але в чому я можу відмовити дитині? Ні в чому: вона не може просити нічого такого, чого б я не могла їй дозволити. Ну от, ми пошепталися, — сказала вона, лукаво поглянувши на графа, ніби в ній воскресла знов наївна юнка. — Тепер я вас покину, мені треба переодягнутися.

Ні разу за три роки я не помічав, щоб її голос бринів такою повнотою щастя. Вперше я почув у ньому безжурний щебет ластівки й дитинні нотки, про які вам казав. Я привіз Жакові мисливський костюм, а Мадлені пуделко для рукоділля, яким потім користувалася завжди її мати; нарешті я міг відшкодувати свою колишню скнарність, на яку мене прирекло материне жмикрутство. Буйна радість дітей, які з захватом показували одне одному одержані гостинці, здавалося, дратувала графа — той завжди ображався, коли його кидали напризволяще.

Я значуще кивнув Мадлені і поспішив за її батьком, якому, очевидно, кортіло побалакати зі мною про себе. Він повів мене на терасу; але дорогою ми спинялися щоразу, як він починав викладати якусь важливу, як на нього, подробицю.

— Любий мій Феліксе, — озвався він, — ви бачите, вони всі щасливі й здорові нівроку, один я кидаю тінь на цю картину; на мені відбилися всі їхні болячки, і я дякую Господу, що він передав їх мені. Раніше я не знав, що зі мною; тепер мені все зрозуміло: я не перетравлюю їжі, у мене зіпсована підшлункова залоза.

— З якого часу ви набралися такої вченості, ніби професор медичної академії? — спитав я, посміхаючись. — Невже ваш лікар такий базіка, що викладає вам...

— Боже мене збав іти до лікарів! — гукнув граф, показуючи, як і інші вдавані хворі, огиду до медицини.

Потім мені довелося вислухати безладну оповідку: граф робив мені найбезглуздіші визнання, нарікав на дружину, на службу, на дітей, на важке життя і з видимою втіхою повторював свої щоденні вимрїйки ново-прибулому, що мусив тільки ахати і співчувати. Мабуть, мною він залишився вдоволений, бо я слухав його дуже уважно, намагаючись розкусити цей незбагнений характер і вгадати, як він ще мучить дружину, бо та мовчала. Вийшовши на терасу, Анрієтта поклала край тому монологу; побачивши її, граф знизав плечима і сказав:

— От ви, Феліксе, мене слухаєте, а тут мене ніхто не жалує!

І він пішов, чи то усвідомивши, що завадить нашій розмові з Анрієттою, чи то з лицарської уваги до неї, здогадавшись, що справить нам утіху, залишивши нас самих. У його вдачі уживалися справді незбагненні суперечності, бо він був дуже ревнивий, як усі слабкі люди, і водночас непохитно вірив у чесноту своєї дружини; можливо, саме муки самолюбства, враженого її високими чеснотами, і були причиною його впертого спротиву всім бажанням графині — так дитина чинить наперекір своїй матері або вчителям. Жак готував уроки з абатом, Мадлена пішла переодягатися; отож ми могли цілу годину гуляти з Анрієттою по терасі.

— Я бачу, мій ангеле, — мовив я, — що ланцюги ще поважчали, пустеля пашить спекою, а терня стає все більше й більше.

— Цитьте! — сказала вона, вгадавши, які думки викликала в мене розмова з графом. — Ви тут — і все пущено в непам'ять! Я не страждаю, я навіть не страждала!

Вона рушила вперед легкою ходою, ніби підставляючи вітру свою білу одежу, даючи леготу торкнутися до прозорих тюлевих зборок, розмаяних рукавів, свіжих стрічок, тонкої пелеринки і ніжних кучериків зачіски а-ля Севін'є; вперше вона показала мені молодесенькою дівчиною, веселою і щирою, ладною гратися, як дитина. Я пізнав тієї миті сльози щастя і радість людини, яка ошчасливлює іншу.

— О мій сельний крине! Прегарна квітко людська, моя думка пестить тебе, а серце цілує! — вигукнув я. — О моя ліее! Завжди досконала, ти пишаєш на гінкій стебліні, така біленька, гордовита, запахуща й самотня!

— Годі-бо, пане! — урвала вона з усмішкою. — Поговорімо про вас. Розкажіть мені про себе.

Під хистким наметом тріпотливого листа ми провадили довгу розмову, сповнену безконечних відхлень, облишених і знов підхоплених тем; я розповів їй про всі події мого життя, про мою роботу, описав їй моє паризьке помешкання, бо вона хотіла знати геть усе, а мені — тоді я не цінував цього щастя! — мені не було чого приховувати від неї. Зазирнувши глибоко в мою душу, дізнавшись усі подробиці мого життя, сповненого непосильної праці, побачивши, як багато мені доручено справ і яка непідкупна моя чесність (ні в якому разі не ошукувати і не збагачуватися!), почувши, як бездоганно я поведився, що король, сказав я їй, назвав мене панною де Ванденес, вона взяла мою руку й поцілувала, зривши її сльозинкою радості. Ця несподівана зміна ролей, ця висока хвала, ця думка, так безпосередньо виражена і на льоту засвоєна мною: «Ось володар, якого я бажала б мати! Ось мій ідеал!» — приховане визнання, зражене цим порухом, в якому покора ставала величчю, а любов виявляла себе у царині, недоступній для розуму, — вся ця буря шляхетних почуттів обрушилася на моє серце і ніби пригнітила мене. Я відчув себе таким маленьким, що мені хотілося померти біля її ніг.

— Ах! — зітхнув я. — Ви завжди перевищуєте мене в усьому! Як могли ви сумніватися в мені? Адже ви щойно засумнівалися, Анрієтто!

— Я потерпаю не за теперішнє, — заперечила вона, дивлячись на мене з невимовною ніжністю, яка

затуманювала її зір, лише коли він зустрічався з моїм, — але, побачивши, який ви вродливий, я подумала: «Наші задуми щодо Мадлени будуть занепащені якоюсь жінкою, котра вгадає, які скарби криються в вашому серці; вона покохає вас і вкраде у нас Фелікса, розбивши на друзки все наше життя».

— Знов Мадлена! — вигукнув я з тоскним подивом, що її не вельми зажурив. — Невже ви гадаєте, що я вірний Мадлені?

Запала довга мовчанка, яку, на жаль, урвав пан де Морсоф. Мені довелося, згнітивши серце, підтримати з ним морочливу розмову, бо мої щирі розповіді про політику, яку тоді провадив король, суперечили поглядам графа, котрий вимагав, щоб я розтлумачив задуми Його Величності. Я розпитував про коней, про господарські справи, цікавився, чи задоволений він своїми п'ятьма фермами, чи думає вирубувати дерева на старій алеї, — коротко кажучи, всіляко намагався відвернути його від політики, але він усе чіплявся за неї з завзяттям старої дівки або наполегливістю дитини; у таких людей думки вперто пориваються туди, де горить світло, вони настирно крутяться довкола, не вміючи проникнути в глибину, і мучать нашу душу так само, як великі мухи терзають наші вуха, коли з дзижчанням б'ються об шибки. Анрієтта мовчала. Щоб припинити розмову, яка могла перерости в палку суперечку, якби я не стримував свого юначого запалу, я почав згоджуватися з графом, відбуваючись лаконічними притакуваннями і намагаючись уникати марних суперечок; але пан де Морсоф був досить розумний, щоб збагнути, яка образлива така гречність. Бачачи, що я в усьому згоден з ним, він спалахнув, брови його насупилися, на чолі прорізалися зморшки, жовті очі заблищали, а червоний ніс налився кров'ю, як того дня, коли я вперше був свідком його шалу; Анрієтта благально позирала на мене: мовляв, вона не може допомогти мені як у тих випадках, коли їй доводилося виправдувати або боронити своїх дітей перед чоловіком. Тоді я заходився відповідати графові з цілковитою поважністю, силкуючись будь-що втихомирити його дражливій настрої.

— Бідолашний друг, бідолашний друг! — шепнула кілька разів графиня, і ці слова торкалися моїх вух, як вітровій.

Потім, коли вона зрозуміла, що можна успішно втручатися в нашу розмову, вона підійшла ближче і сказала:

— А знаєте, мої панове, що ви зануди, яких світ не бачив?

Тут граф мусив скоритися правилу лицарського по-слуху дамі, і він припинив розмову про політику; тоді ми його й знулили, гомонячи про всяку всячину, і він покинув нас самих на терасі і пішов геть, сказавши, що в нього вже в голові паморочиться.

Справдилися мої смутні передчуття. Лагідна природа, тепле повітря, погідне небо, хвилююча поезія цієї долини — все, що протягом п'ятнадцяти років заспокоювало цього хворого свавільника графа, тепер уже було безсиле. О тій порі життя, коли в характері кожної людини нерівності згладжуються, а гострі кути обточуються, постарілий граф робився все сварливіший. Останнім часом він сперечався, аби сперечатися, без глузду, без розумних доказів; до всіх сікався з питаннями, кипів через дріб'язок, ліз куди не треба, вимагав за кожную хазяйську дрібничку звітувати, варячи воду і з дружини, і з слуг, позбавляючи їх самостійності. Раніше він ніколи не дратувався безпричинно, тепер же був вічно роздратований. Може, грошові клопоти, порання по господарству, життя в постійному русі злагіднювали раніше його жовчну вдачу, даючи поживу тривозі й зацікавлюючи його розум; тепер же брак клопотів, можливо, загострював його недугу, полишаючи її на саму себе; не знаходячи виходу в діяльності, вона виявлялася в різних маніях, «я» тілесне запанувало над «я» духовним. Він став своїм власним лікарем; повсякчас копався в медичних довідниках; виявляв у себе всі описані там хвороби і дбав про своє здоров'я, лікуючись бозна-чим і бозна-як. Чого він тільки не вигадував при цьому! То він не міг терпіти галасу, а коли графиня домагалася в домі цілковитої тиші, раптом нарікав, що почуває себе, як у могилі, і заявляв, що одне — не галасувати, а зовсім інше — дотримуватися гробової мовчанки, як у монастирі трапістів. То ні на кого не звертав уваги, і всі в домі полегшено зітхали: діти гралися, хазяйство процвітало, — аж це серед хатньої метушні лунав його жалібний крик:

— Вони хочуть мене уморити! — І, звертаючись до дружини, він казав: — Серце моє, якби це торкалося ваших дітей, ви б зразу вгадали, що їм болить, — підсилюючи несправедливість цих слів холодним тоном.

Щохвилі він то одягався, то роздягався, стежачи за погодою, і не рушав з дому, не глянувши на барометр.

Дружина по-материнському дбала про чоловіка, проте йому не смакувала жодна страва, він твердив, що шлунок у нього зіпсутий і травлення завдає такого болю, що в нього вже хронічні нічніци; а проте він їв, пив, травив їжу і спав так добре, що міг би порадувати найвимогливішого лікаря. Безглузде коверзування графа дошкуляло всьому дому, бо служники, привчені до суворого режиму, тепер ніяк не могли пристосуватися до його суперечливих наказів. Він велів тримати вікна навстіж — мовляв, для його здоров'я потрібне свіже повітря, а за кілька днів запевняв, що надворі надто вогко або надто жарко і свіже повітря його губить; він гнівився, давав прочуханки служникам і, щоб довести свою правоту, зрікався своїх попередніх розпоряджень. Ця забудькуватість або просто лиха воля давали йому привід до суперечок з дружиною щоразу, як вона покликала на його власні слова. Клошгурдське життя стало таким нестерпним, що абат де Домініс, людина високоосвічена, удавав, ніби поглинутий розв'язанням важливої проблеми, і ходив по дому з зумисне відсутнім виглядом. Тепер графиня вже не сподівалася, як колись, що їй пощастить приховати в родинному колі спалахи скаженої люті графа; слуги не раз бували свідками сцен, коли господар казився, як дикун; служники були віддані графині і приховували їх від сторонніх, але Анріетта боялася, як би граф, забувши про добропристойність, не влаштував будь-якого дня бучу і не виявив свого шаленства. Згодом я довідався в усіх моторошних подробицях, як граф ставився до дружини: замість утішати він лякав її похмурими віщуваннями, запевняючи, що вона винуватиця всіх майбутніх лих, бо відмовляється від безглузлого лікування, яке він вигадав для дітей. Коли графиня йшла гуляти з Жаком і Мадленою, граф, незважаючи на безхмарне небо, передрікав, що невдовзі схопиться буря; якщо передбачення випадково збувалося, це так лестило його самолюбству, що він не помічав шкоди, завданої дітям; коли хтось із них слабував, граф будь-що намагався довести, що в усьому винна хибна система лікування графині; гудячи кожен її крок, він завжди приходив до убивчого висновку: «Якщо ваші діти знов захворіють, то лише з вашої вини». Він поводився так у всіх дрібницях домашнього життя, бачив усе в чорних барвах і вічно «крякав, ніби крук», — так висловився їхній старий візник. Графиня розпоряджалася, щоб діти їли в інші години, ніж

граф: так вона оберігала їх від згубного впливу батька, викликаючи весь вогонь на себе. Мадлена і Жак бачили його рідко. Піддавшись засліпленню, притаманному себелюбцям, граф зовсім не тямив, яке лихо він коїть близьким. У щирій розмові зі мною він скаржився, що надто добрий з ними. Отож він топтав, змітав, крушив усе довкола, як розлючений бугай, а потім, поранивши свою жертву, твердив, що не займав її. Тепер я збагнув, чому на чолі у графині з'явилися тонкі, ніби прорізані бритвою, зморшки — я помітив їх ще першого дня мого приїзду. Шляхетним серцям властива сором'язливість, і вони караються мовчки; вони гордо приховують свою муку від тих, кого люблять: у цьому видно їхнє милосердя. Хоч як я уперто розпитував, добитися щирого признання від Анріетти пощастило не зразу. Вона боялася засмутити мене і, потроху відкриваючи свою душу, раптово червоніла і замовкала; та скоро я збагнув, як позначилося на клошгурдському житті неробство графа.

— Анріетто, — сказав я через кілька днів, показуючи їй, що збагнув усю глибину її нового лиха, — може, ви даремно так упорядкували ваш маєток, що граф уже й палець об палець не вдарить?

— Ні, любий мій, — відповіла вона з усмішкою, — моє становище таке сутужне, що вимагає всієї моєї уваги; повірте, я розглянула всі можливості, але не бачу ніякої ради. З кожним днем граф робиться все прискіпливішим. Ми з паном де Морсофом весь час укупі, ось чому я не можу пригасити його роздратування, поділивши з ним обов'язки: все піде, як і раніше, і ще болючіше вдарить по мені. Я вже думала зацікавити графа, порадивши йому розводити в Клошгурді шовковиків; адже у нас ростуть тутові дерева, що збереглися ще з тих часів, коли в Турені процвітало шовківництво; але я збагнула, що він і далі залишиться хатнім тираном, а мені додасться чимало мороки. Пам'ятайте, пане спостережнику, — сказала вона, — що замолоду товариство стримує лихі нахили людини, їхній розвиток гамується грою пристрастей, на перешкоді їм стає пошана до людей; але згодом, на самоті, в літньої людини дрібні хиби стають тим жахливіші, чим довше вони притлумлювалися. Наші пороки з природи своєї підступні, вони не дають нам спокою. Якщо ми поступилися перед ними вчора, вони вимагатимуть того самого і сьогодні, і завтра, і завжди; вони укріплюються на завойованих теренах і намагаються

їх розширити. Сила милосердна, вона примиряється з неминучим, вона справедлива і спокійна, тоді як пристрасті, породжені слабкістю, безжальні. Вони вдовольняються, лише коли людина чинить, мов дитина, котра віддає перевагу краденим плодам перед тими, які подають до столу; так пан де Морсоф радіє, коли йому щастить заскочити мене зненацька; і хоча раніше він ніколи не був ошуканцем, тепер він з захватом ошукує мене, аби лиш його хитрощі пройшли непомічені.

Якось уранці, через місяць по моєму приїзді, графиня, вийшовши з-за столу, взяла мене за руку, ввійшла у гратчасті двері, що вели до квітника, і швидко потягла мене у виноградники.

— Ах, він мене уб'є! — вигукнула вона. — А я хочу жити, хоча б для дітей! Подумайте, ні дня спочинку! Я повинна вічно продиратися крізь чагарі, щохвилини ризикуючи впасти, щохвилини напружуючи всі сили, щоб утримати рівновагу! Такої напруги не може витерпіти жодна істота. Якби ж то я хоч знала, з якого боку чекати нападу, якби ж я могла вчасно дати графові відсіч, душа моя змиралася б; так ні, щодня його нападки міняються, і я лишаюся беззахисною, у мене не одна мука — їх безліч. Феліксе, Феліксе, ви уявити собі не можете, якої огидної форми набуває його тиранство, які дикі вимоги навіюють йому медичні книжки... О друже мій! — сказала вона, схиливши голівку мені на плече і уриваючи свою сповідь. — Що зі мною буде? Що робити? — Вона замовкла, пригнічена думками, які не важилася висловити. — Як змагатися з ним? Він мене уб'є. Ні, ліпше я сама уб'ю себе, але ж це смертний гріх! Утекти? А діти? Розлучитися з ним? Але як я скажу батькові, що не можу терпіти життя з чоловіком після п'ятнадцяти років шлюбу, якщо в товаристві моїх батьків він буває такий врівноважений, гречний, поштивий і розумний? Та хіба в заміжньої жінки є батько і мати? Душею і тілом вона належить лише чоловікові. Хоч я й не була щаслива, але жила спокійно і, признаюся, черпала силу в моїй самоті; але якщо мене позбавлять цієї розради, я теж збожеволюю. Я опираюся йому не через особисті причини. Хіба не злочин давати життя нещасним істотам, приреченим на вічні муки? Одначе як мені поводитися? Переді мною постають такі важкі питання, що я не в змозі розв'язати їх сама; адже тут я і обвинувачений, і суддя. Завтра я поїду до Тура і попрошу поради

у мого нового сповідника, абата Біротто; мій дорогий абат де ла Берж помер, — сказала вона, уриваючи себе. — Хоча він і був дуже суворий, мені завжди бракуватиме духовної сили цього служника Божого; наступник його сумирний, мов ангел, він пожаліє замість сварити; і все ж, прилучаючись до релігії, ми зміцнюємо свою мужність! Хіба постанова наша не міцнішає, коли ми чуємо Божий глагол? Господи, — промовила вона, отираючи сльози і зводячи очі догори, — за що ти караєш мене? Але треба вірити, — вела вона далі, спираючись на мою руку, — атож, вірно, Феліксе, що, лише пройшовши через важкі випробви, ми зможемо ввійти чистими і бездоганними в інший, вищий світ. Чи повинна я мовчати? Хіба мені не вільно, Боже, виливати свої почуття на грудях у друга? Хіба я занадто кохаю йогого?

Вона пригорнула мене до серця, наче боячись утратити.

— Хто розвіє мої сумніви? Сумління ні в чому не дорікає мені. Зірки світять людям з небес; чому ж наша душа, ця зоря ясна, не може осяяти своїм промінням друга, як-що ми наближаємося до нього лише з чистими помислами?

Я мовчки слухав цей зойк розпачу, тримаючи тремтливими пальцями Анрієттину руку в своїй руці, яка тремтіла ще дужче; я палко стискав її руку, і вона відповідала мені таким самим палким потиском.

— Де ви? Ви тут? — гукнув граф, прямуючи до нас з непокритою головою.

Відтоді як я приїхав, він уперто намагався брати участь у всіх розмовах, чи то сподіваючись трохи розважитися, чи то думаючи, що графиня розповідає мені про свої страждання і скаржиться на нього, чи то заздрячи, що не поділяє наших радощів.

— От причепа! — сказала графиня з розпукою в голосі. — Ходімо у виноградники, там ми сховаємося від нього. Нахилімо голови і пройдемо під живоплотом, щоб він нас не помітив.

Ми пробралися за стіну з густого живоплоту і, пробігши вздовж неї, скоро потрапили в алею, обсажену мигдалевими деревами, далеко від графа.

— Люба Анрієтто, — сказав я, притуляючи до серця її руку і спиняючись, щоб зазирнути в її сумне личко. — Увесь цей час ви мудро керували мною на небезпечних шляхах вищого світу; дозвольте ж мені тепер дати вам

кілька порад і допомогти вам завершити поєдинок, в якому ви неминуче загинете, бо воюєте нерівною зброєю. Перестаньте боротися з божевільним...

— Не говоріть так! — сказала вона, стримуючи сльози, які забриніли в неї на очах.

— Вислухайте мене, серце! Коли я цілу годину говорю з графом, — а я мушу терпіти ці розмови з кохання до вас, — мої думки часто плутаються і голова важчає; я починаю сумніватися у власній тямі, а безконечні графові розп'якування несамохіть закарбовуються в моєму мозкові. Типова і явна мономанія не заразлива, але коли шаленство проявляється в погляді на світ і ховається за нескінченним просторікуванням, воно може пошкодити тим, хто спілкується з недужим. У вас справді ангельське терпіння, але чи не замутить воно і вам розум? Отож ради себе і ради своїх дітей ви повинні ставитися до графа інакше. Ваша незмірна поблажливість лише розвинула його себелюбство; ви ставитеся до нього, як мати до розбещеної дитини; але тепер, якщо ви хочете жити... — і я зазирнув в її очі, — а ви хочете жити! Ви повинні ужити влади, яку ви маєте над ним. Знаєте, що він кохає вас і боїться, — змусьте його боятися ще дужче, стримуйте його мінливі бажання вашою розумною волею. Скористайтеся вашим впливом, як він зумів скористатися вашою поступливістю, і приборкайте його недугу міццю вашого духу, як уговкують божевільних, надівши на них гамівну сорочку.

— Любий мій, — відповіла вона з гіркою посмішкою, — таку роль може зіграти лише жінка безсердечна, я ж мати і не можу бути катом. Атож, я ладна мучитися, але мучити інших — ніколи! Навіть задля шляхетної або великої ідеї! До того ж моє серце не вміє брехати, а мені доведеться міняти свій голос, надівати на себе личину, стежити за кожним своїм порухом! Не вимагайте від мене такої облуди. Я можу стати між паном де Морсофом та його дітьми, я ладна перебрати на себе всі удари, аби тільки вони обминули інших; ось усе, що я в змозі зробити, аби розплутати цей клубок суперечностей.

— Дозволь мені схилитися перед тобою, о свята, тричі свята жоно! — вигукнув я і, вклякнувши на коліно, поцілував поділ її сукні, втираючи сльози, що наринали мені на очі. — А якщо він уб'є вас? — спитав я.

Вона зблідла і, зводячи очі до неба, сказала:

— Ну що ж, дійся воля Божа!

— А знаєте, що сказав король вашому батькові, коли розмова зайшла про вас? «Старий Морсоф усе ще не хоче умирати?»

— Те, що в устах королівських лунає жартом, — заперчила вона, — стає тут злочином.

Хоч як ми таїлися, граф рушив слідом за нами; він наздогнав нас, умиваючись потом, тоді, коли графиня спинилася під горіхом і сказала мені ці суворі слова; побачивши його, я завів мову про збір винограду. Чи в нього заронилися якісь підозри? Хтозна. Але він стояв і мовчки стежив за нами, хоча між густими горіхами було прохолодно. Нарешті, сказавши кілька порожніх фраз, уриваних значущими паузами, граф заявив, що йому болить серце й голова; він сказав про те спокійно, не силкуючись розчулити нас, не розмальовуючи своєї муки в перебільшених виразах. На його слова ми не дуже зважили. Вернувшись додому, він почув себе ще гірше, захотів лягти в постіль і пішов до себе незвичайно сумирно. Ми скористалися перемир'ям, викликаним його іпохондрією, і спустилися разом з Мадленою на нашу улюблену терасу.

— Ходімо покатаємося на човні, — промовила графиня, коли ми трохи прогулялися по терасі. — Побачимо, як сторож ловить для нас рибу.

Ми вийшли в хвіртку, спустилися до берега, скочили до човна і повільно попливли по Ендру проти води. Мов трое дітей, які радіють кожній дрібничці, ми розглядали прибережний очерет, зелених і синіх бабок; графиня дивувалася, що може тішитися цими тихими radoщами, незважаючи на свою глибоку зажуру; але хіба спокійна природа, байдужа до наших клопотів, не втішає нас своєю безжурністю? Любовний трепет, сповнений гамованих бажань, гармонійно зливається з трепетом хвиль, квітки, не пом'яті рукою людською, втілюють наші таємні мрії, розкішне колихання човна ніби вторить думкам, що рояться в голові. І ми безвільно віддаємося ніжним чароцям цієї подвійної поезії. Наші слова, перекликаючись з голосом природи, наповнювалися таємничим змістом, а погляди випромінювали яскравий блиск, відбиваючи світло, яке так щедро виливає сонце на осяйні левади. Річка скидалася на стежку, якою ми тихо линули вперед. Тепер, коли нас не відвертала піша прогулянка, яка мимохить затримує увагу, ми бездумно віддалилися чарам природи. Галаслива радість безтурботної

дівчинки, її зграбні рухи і завзяте цокотіння — чи не було це ідеалом двох вільних душ, спраглих утілити свою любов у знадливому витворі — мрії Платона, знаній усім, чия молодість була осяяна щасливим коханням? Щоб описати ту годину не в усіх непередаваних подробицях, а в її гармонійній єдності, я скажу, що ми любили одне одного в кожній живій істоті, в кожному з навколишніх творінь; ми знаходили поза нами самими те щастя, до якого обоє поривалися; воно так глибоко захопило нас, що графиня скинула рукавички й опустила у воду свої гарні руки, наче бажаючи остудити їхній таємний жар. Очі її мовили без слів, проте уста, розхилені, мов пелюстки троянди, замкнулися б перед усяким плотським бажанням. Ви знаєте, як гармонійно зливаються низький рокіт басу з високими тонами мелодії, — така була в ту хвилину і гармонія наших душ, яка відтоді вже ніколи не повторювалася.

— Де ви ловите рибу? — спитав я. — Адаже ви можете ставити мережі тільки на своїх берегах?

— Недалеко від Пон-де-Рюана, — відповіла вона. — Знаєте, тепер річка від Пон-де-Рюана до Клошгурда протікає через наші володіння. Пан де Морсоф купив сорок арпанів землі на заощадження за останні два роки і на виплачену йому за давні часи пенсію. Вас це дивує?

— О, я хотів, щоб уся долина належала вам! — вигукнув я.

Вона усміхнулася у відповідь. Ми підпливли до берега біля Пон-де-Рюана, до того місця, де Ендр розливається — там рибалили.

— Ну, як ловиться, Мартіно? — спитала графиня.

— Ех, пані графине, не щастить мені! Ось уже три години, як ми на воді, піднялися сюди від самого млина, і не впіймали ні рибинки.

Ми повиходили на берег, щоб подивитися, як витягатимуть останні неводи, і поставали утрюх у затінку гінкої білокорої тополі, які трапляються на Дунаї, на Лаурі і, мабуть, на берегах інших великих річок; весною з цих дерев розлітаються білі шовковисті пластівці, що вкривають їх, мов квіти. До графині вернувся її величний спокій; вона майже каялася в тому, що поділилася зі мною своїми жалями, і нарікала, мов Йов, замість плакати, мов Магдалина, але Магдалина, не обізнана ні з коханням, ні з святами, ні з веселощами, хоча й обдарована вродою і чарівливістю. Мережа, яку розклали біля ніг графині,

була повна риби: линьки, вусачі, щупаки, окунці і величезний короп стрибали по траві.

— Ніби навмисне для вас! — промовив сторож.

Рибалки витріщали очі, захоплюючись жінкою, схожою на фею, яка торкнулася сіті чарівним жезлом. Нараз у далечині показався берегтор верхи на коні; він скакав учвал, і графиня затремтіла, нажахана. Жак не пішов з нами, а перший порив стурбованої матері, як поетично висловився Вергілій, — пригорнути до серця своїх дітей.

— Жаку! — заволала вона. — Де Жак? Що сталося з моїм сином?

Ні, вона не кохає мене! Якби вона кохала мене, то й мої муки зустрічала б з цим виразом стурбованої левиці.

— Пане графине, панові стало набагато гірше!

Вона полегшено зітхнула і побігла за мною до замку, а Мадлена рушила слідком.

— Ідіть повільно, — сказала вона мені, — щоб моя дівчинка не розігрілася. Бачите, бігаючи за нами в спеку, пан де Морсоф спітнів, і його відпочинок під горіхом може вилізти боком.

Ці слова, сказані з глибоким хвилюванням, доводили чистоту її душі. Графова смерть — для неї лихо! Вона швидко дісталася до Клошгурда, ввійшла в парк через вилом у мурі й пробігла виноградники. Я повільно вернувся до замку. Анрієттині слова мені все осяяли, мов блискавка, яка знищує зібране в коморах збіжжя. Під час прогулянки по річці я уявив, що я її обранець; тепер я з гіркотою відчував, яка щира її стурбованість. Коханець, якщо він не став усім, застається нічим. Отже, не вона, а лише я кохаю, зазнаючи всіх бажань жаги, яка знає, чого їй хочеться, наперед упивається пестощами, про які мріє, і тішиться душевною близькістю, бо передбачає іншу близькість у майбутньому. Якщо Анрієтта і кохала, вона нічого не знала ні про радіщі кохання, ні про його бурі. Вона жила почуттям, наче свята, яка підносить молитви до Бога. Я був тим, до кого поривалися її думки і невідомі їй бажання, схожі на бджолиний рій, який летить до квітучої гілки; але наша дружба була лише епізодом, а не основою її життя. Мов розвінчаний король, я питав себе, хто ж поверне мені моє королівство? У нападі скажених ревнощів я дорікав собі, що поведився несміливо, що не пов'язав її міцнішими

путами, ніж наше кохання, яке здавалося мені тепер скоріше примарним, ніж реальним, що не скував її ланцюгами того права, яке дає нам влада.

Графова хвороба, може, викликана тим, що він застудився під горіхом, загострилася за кілька годин. Я вирушив до Тура по відомого лікаря, пане Оріже, але мені пощастило привезти його лише ввечері; він пробув у нас цілу ніч і цілий день. Хоча лікар послав графовео служника по п'явки, він вирішив пустити йому кров з руки, проте в нього не було при собі ланцета. Тоді, незважаючи на страшну негоду, я помчав до Азе, розбудив хірурга пана Деланда, умовив його їхати зі мною, і ми прискакали галопом до Клошгурда. Якби ми появились на десять хвилин пізніше, граф би загинув; кровопускання його врятувало. Незважаючи на цей перший успіх, лікар знайшов гарячку у найважчій формі, особливо небезпечну для людини, яка нічим не слабувала мало не двадцять років. Розгублена графиня вважала себе винуватицею цієї фатальної хвороби. Не в змозі дякувати мені за мої клопоти, вона лише зрідка дарувала мені бліду усмішку, що передавала те саме почуття, з яким вона недавно поцілувала мені руку; мені хотілося прочитати на її личку муки сумління, викликані забороною коханням, але я бачив лише гірке каяття, таке зворушливе в цієї щирої жінки, а також захоплення тим, кого вона вважала бездоганим, винуватячи себе одну в уявному злочині. Справді, вона кохала так, як Лаура кохала Петрарку, а не як Франческа да Ріміні кохала Паоло: жахливе розчарування для того, хто мріяв злити водно ці два різновиди кохання! Графиня сиділа, безсило опустивши руки, в графовій кімнаті, схожій на лігво дикого вепра. Другого вечора, перш ніж піти, лікар сказав графині, яка провела ніч у засмальцьованому кріслі біля узголів'я хворого, що їй слід узяти доглядачку. Хвороба протриває довго.

— Доглядачку, — заперечила вона, — ні, ні! Ми самі доглядатимемо його. — І вона глянула на мене. — Ми обоє повинні його врятувати!

Цей вигук здивував лікаря, і він озирнув нас проникливим поглядом. Палкість її слів, мабуть, викликала в нього підозру, чи не ховається тут якийсь лихий замір. Він обіцяв приходити двічі на тиждень, дав настанови пану Деланду і пояснив, за яких небезпечних ознак треба спішно викликати з Тура його самого.

Щоб дати змогу графині спати бодай через день, я просив її дозволити мені глядіти за графом по черзі з нею. На превелику силу, третьої ночі я нарешті ублагав її лягти відпочити. Коли в домі все стихло, а граф забувся сном, я почув з Анрієттиної кімнати болісні зойки. Це так стурбувало мене, що я ввійшов до неї; вона стояла навколішки перед розп'яттям і, каючи у своєму гріхові, обливалася слізьми.

— Боже мій, якщо така Твоя помста за скарги, присягаюсь, я ніколи не нарікатиму. Як! Ви його залишили самого? — вигукнула вона, побачивши мене.

— Я почув ваші зойки і злякався за вас.

— О, я зовсім здорова! — відповіла вона.

Вона захотіла переконатися, що пан де Морсоф спить; ми зійшли вниз і при світлі лампи разом схилилися над ним; граф дуже ослаб від великої втрати крові, але не спав; він гарячково перебирав руками, намагаючись натягти на себе ковдру.

— Кажуть, що так роблять умирущі, — сказала графиня. — Ох, якщо він помре від цієї хвороби, в якій завинили ми з вами, присягаюсь, я ніколи не одружуся! — І вона уривчасто простерла руку над його головою.

— Я зробив усе, щоб його врятувати, — сказав я.

— О, ви бездоганний, — озвалася вона, — а я велика грішниця.

Вона схилилася над блідим чолом недужого, витерла з нього піт своїм волоссям і набожно поцілувала його; але я побачив з таємною радістю, що вона вважає ці пестоші спокутою.

— Бланш, води! — ледве чутно прошепотів граф.

— Бачите, він впізнає мене одну, — сказала вона, подаючи йому склянку.

Нижнім голосом і лагідним ставленням до графа вона ніби силкувалася зректися почуття, що пов'язувало нас, принісши його в жертву хворому.

— Анрієтто, — сказав я, — підіть відпочиньте бодай трошки, благаю вас.

— Нема більше Анрієтти, — урвала вона мене владним тоном.

— Лягайте, інакше ви захворієте. Ваші діти і він сам велять, щоб ви дбали про себе: бувають випадки, коли егоїзм стає вищою чеснотою.

— Атож, — відповіла вона.

Вона пішла, доручивши графа моїй опіці і подаючи мені такі благальні знаки, що вони могли б викликати побоювання за її тям, якби не були такі дитинно наївні і не передавали глибокого каяття. Ця сцена, яка показала мені, наскільки вражена її чиста душа, дуже стурбувала мене; я боявся, що для неї небезпечно таке надмірне збудження. Коли приїхав лікар, я відкрив йому, які безглузді муки терзають мою славу Анріетту. Хоча я був дуже стриманий, моя щирість розвіяла підозри пана Оріже, і він заспокоїв тривогу невинної душі, запевнивши, що все одно граф не міг би уникнути хвороби і що його перебування під горіхом скорше пом'якшило, ніж загострило її розвиток.

Протягом п'ятдесяти двох днів графове життя висіло на волоску; ми з Анріеттою по черзі чергували біля нього і провели по двадцять шість ночей при його узголів'ї. Безперечно, пан де Морсоф вижив тільки завдяки нашим невсипущим турботам і педантичній точності, з якою ми виконували всі приписи пана Оріже. Цей лікар, схожий на всіх медиків-філософів, яким життєвий досвід і проникливість дають право сумніватися в шляхетних учинках, вважаючи їх лише виконанням таємного обов'язку, був присутній при змаганні великодушності між мною і графинею й іноді кидав на нас пильні погляди, боячись, що марно захоплюється нами.

— При такому захворюванні, — сказав він мені, прийшовши до графа утретє, — смерть знаходить собі швидкого помічника в душевному стані хворого, надто якщо він так розладнаний, як у графа. Лікар, доглядачка, все довколишнє тримають його життя в своїх руках, бо одне необачне слово, один зляканий позирк можуть виявитися сильнішими за отруту.

Кажучи так, Оріже пильно стежив за моїм лицем, але побачив у мене в очах лише відбиток чистого сумління. І справді, за весь час важкої недуги графовой в мене не майнуло й тіні нищої думки, що інколи народжується в найневинніших душах. Хто споглядав велич природи, той і сам поривається до досконалості й гармонії. Наш внутрішній світ має уподібнюватися цьому зразкові. В чистій атмосфері все чисте. Біля Анріетти все дихало небесним ароматом, здавалося, всяке нескромне бажання навік віддалило б вас від неї. Вона була для мене не лише втіленням щастя, а й символом чесноти. Бачачи, що ми завжди такі турботливі й уважні до хворого, лікар,

здавалося, був зворушений і ставився до нас з лагідною поштивістю, ніби казав сам до себе: «Осьде хворі, але вони ховають свою рану і забувають про неї!» Пан де Морсоф, через химерну суперечність, що, як казав наш пречудовий лікар, часто спостерігається у людей з таким підірваним здоров'ям, став тепер надзвичайно слухняним, терпеливим, ніколи не нарікав і виявляв дивовижну покору, тоді як раніше, коли він почувався добре, кожний дріб'язок викликав безконечні сварки. Причиною такого цілковитого підкорення медицині, яку він недавно геть відкидав, був таємний страх смерті — ще одна суперечність у характері людини бездоганно хороброї! Цим страхом можна було пояснити і багато інших дивацтв у графа, якого так змінило його лихо.

Чи ви повірите, Наталі, як я вам признаюся в цьому? П'ятдесят днів графової хвороби і місяць по ній були найкращою порогою мого життя. Хіба кохання, яке виникає в безмірах душі, не нагадує глибокої річки в квітучій долині — в її води ллються дощі, стікають струмки й потоки, падає листя і квіти, скочується прибережне каміння і навіть брили з шпилів далеких стрімчаків? Річка стає багатоводною, приймаючи і грозові зливи, і повільні струмені прозорих джерел. Атож, якщо кохаєш, кохання всеосяжне. Коли перша небезпека минула, ми з графінею потроху пристосувалися до графової хвороби. Хоча догляд за хворим вносив якийсь нелад, його кімната скоро стала охайною і затишною. І незабаром ми відчули себе там, як двоє людей, викинутих бурею на безлюдний острів; бо лихо не тільки відрізає людей від суспільства, а й позбавляє їх жалюгідних забобонів, прийнятих у ньому. Турботи про хворого змушували нас до тісного спілкування, недоступного за інших обставин. Як часто наші руки, колись такі несміливі, зустрічалися тепер, коли ми доглядали графа! Хіба допомагати Анріетті і підтримувати її не було моїм обов'язком?! Іноді, боячись відійти від недужого і обереігаючи його, як вартовий на чатах, вона забувала поїсти; тоді я ставив їй тарілку на коліна і, поки вона похапцем обідала, прислужував їй. То була невинна ідилія на краю розверзнутої могили. Анріетта квапливо наказувала мені, що треба робити, аби полегшити графові муки, і давала мені безліч дрібних доручень. У перші дні, коли нависла над нами грізна небезпека позмітала, як під час бою, всі прийняті у житті умовності, пані

де Морсоф несамохіть відступала від суворих правил, яких усяка, навіть найщиріша жінка дотримується в мові, в манерах, у поведженні, якщо вона в товаристві або в сімейному колі, і які їй непотрібні в інтимнішій обстановці. На зорі, з першим пташиним співом, вона часто приходила будити мене в пеньюарі, і я міг роздивитися пречудові скарби, які я в шалених мріях називав своїми. Чи могла вона не стати мені ближчою, хоч і лишалась і далі гордою й величною? До того ж у перші дні небезпека позбавила всякої жаги невинні вольності, які ми собі дозволяли, отож вона не бачила в них нічого поганого; а потім, коли життя увійшло в свою колію, Анріетта, мабуть, подумала, що для нас обох було б образливо, якби вона змінила своє ставлення до мене. Ми непомітно зближались все більше і зробилися наполовину подружжям. Вона з гордістю виявляла мені довіру, така ж певна мене, як і себе. Це означало, що я проник ще глибше в її серце. Графиня стала моєю Анріеттою, змушена ще сильніше кохати того, хто намагався зробитися її другим «я». Незабаром мені вже не доводилося чекати як ласки її руки, вона покірно залишала її в моїй при першому благальному погляді; я міг п'ярко милуватися на прегарні лінії її тіла в ті довгі години, коли ми дослухалися до подиху заснулого графа, і вона вже не уникала моїх поглядів. Скромні насолоди, які ми собі дозволяли, — ніжні погляди, слова, проказані пошепки, щоб не порушити сну хворого, побоювання і надії, тихо повідані одне одному, і, нарешті, безліч дрібничок, що свідчили про цілковите злиття двох стомлених у розлуці сердець, — усе це освітлювало наше життя, потьмарене тінню скорботи. Ми глибоко пізнали наші душі у цій випробі, якої часто не може витримати найпалкіша любов, бо навіть закоханих обтяжує щогодинне спілкування, і вони розлучаються, вважаючи спільне життя або надто важким, або надто порожнім. Ви знаєте, скільки мороки завдає хвороба хазяїна дому, розладнюючи всі справи, не залишаючи нікому вільного часу; виключившись з життя, він порушує звичний розпорядок своєї родини і всього будинку. Хоча в останній час усі клопоти по господарству лежали на пані де Морсоф, граф усе ж дечим допомагав їй: вів переговори з орендарями, зустрічався з діловими людьми, цікавився грошовими справами; якщо душею дому була вона, то тілом залишався він. Тепер я став управителем графині, щоб

вона могла доглядати чоловіка, не боячись, що все розвалиться. Мою допомогу вона приймала просто, без усякої подяки. Як і вона, я теж порався по дому, передавав накази від її імені, і це ще більше зміцнило нашу ніжну співдружність. Часто вечорами я гомонів з нею в її кімнаті про хатні справи і про дітей. Ці розмови надавали нового відтінку правдоподібності нашому уявному шлюбу. З якою радістю Анрієтта давала мені грати роль її чоловіка, займати за столом його місце, розмовляти замість нього зі сторожем, і все це в чистоті душі, не позбавлений таємної втіхи, якої спізнає навіть найцнотливіша жінка, знайшовши спосіб точно дотримуватися букви закону, задовольняючи при цьому своє приховане бажання. Знесилений хворобою, граф більше не пригнічував дружини і домашніх; тепер графиня знову воскресла, вона дістала право цікавитися мною і дбати про мене. З якою радістю я вгадував її бажання — може, не зовсім усвідомлене, але ясне, — розкрити переді мною свою вдачу, всі свої вартості і показати, що вона стає зовсім іншою з тим, хто її розуміє! Ця квітка, що позгортала пелюстки в холодному кліматі сімейного життя, розпускала перед моїми очима і для мене одного; вона була така щаслива розкритися переді мною, і я теж радів, з подивом милуючись на неї. Кожною дрібничкою вона доводила мені, що я завжди цікавий їй. В ті дні, коли, провівши ніч у хворого, я спав допізна, Анрієтта вставала раніше за всіх і турбувалася про те, щоб довкола мене була цілковита тиша. Жак і Мадлена, самі того не помічаючи, гралися осторонь; вона знаходила тисячі способів, щоб самій поставити на стіл мій куверт; нарешті, коли вона подавала мені сніданок, яка радість прозирала у кожному її жесті, яка легкість ластівки була в рухах, як пашіли її щічки, як тремтів голос, як сяяли її очі!

Чи можна змалювати ці душевні поривання! Часто вона падала з утоми, але коли траплялося, що в такі хвилини їй треба було потурбуватися про мене або про дітей, вона знаходила в собі нові сили і знову бралася до діла — метка, жвава, весела. Як вона любила осяювати все довкола гарячим промінням своєї ніжності! Ох Наталі! Так, на землі трапляються ще жінки з ангельською душею, вони випромінюють особливе сяйво, яке Недовідомий Філософ Сен-Мартен називав одухотвореним, милозвучним і запахущим. Певна моєї скромно-

сті, Анрієтта іноді піднімала переді мною щільну за-
пону, що приховувала наше майбутнє, і показувала мені
двох жінок, які живуть у ній: одну, скуту ланцюгами
і чарівну для мене, незважаючи на свою суворість,
і другу — вільну, ніжну і покликану увічнити моє кохан-
ня. Які вони були несхожі! Пані де Морсоф — це рай-
ська пташка, привезена до холодної Європи; вона
сидить, сумно настовбурчившись, на жердині і мовчки
гине в клітці, куди її посадив птахолов. Анрієтта — це
дзвінкоголоса пташка, що виспіває східні мелодії в гаю
на березі Гангу і, ніби живий діамант, пурхає з гілки на
гілку вічноквітучої волькамерії. Врода її стала яскраві-
шою, розум жвавійший. Але радісне світло, що горіло
в наших серцях, було нашою таємницею, бо погляд аба-
та Домініса, цього представника товариства, був небез-
печніший для Анрієтти, ніж погляд пана де Морсофа.
Йй, як і мені, давало велику втіху висловлювати свої
думки вигадливими притчами; вона приховувала свою
радість за веселим жартом і маскувала свою ніжність
під блискучою запоною вдячності.

— Ми виставили вашу дружбу на суворе випробу-
вання, Феліксе! Правда, пане абате, тепер ми можемо
дозволити йому такі самі вольності, як і Жакові? —
мовила вона за столом.

Суворий абат відповідав їй прихильною усмішкою
побожною людини, яка читає в людських серцях і бачить,
коли вони чисті; до того ж він вельми шанував гра-
финю і поважав її майже як святу. Лише двічі за ці
п'ятдесят днів графиня, може, переступила межі, які
ми поставили нашій ніжності, але і ці два випадки
були приховані в туманному мареві, що розвіялося
лише в день останніх визнань. Одного ранку, в перші
дні графової хвороби, коли Анрієтта вже каялася, що
обійшлася зі мною так суворо і позбавила тих заохочень,
які давала моїй чеснотливій любові, я чекав її біля не-
дужого: вона мала мене заступити.

Я дуже зморився і заснув, прихилившись головою до сті-
ни. Раптово я прокинувся, відчуваючи, що мого чола торк-
нулося щось свіже, ніби до нього притулили троянду. Роз-
плющивши очі, я побачив графиню за три кроки від мене.

— Я прийшла, — мовила вона.

Я встав, щоб піти; але, вітаючись з нею, я взяв її за
руку і відчув, що пальці її вологі і тремтять.

— Вам важко? — спитав я.

— Чому ви питаєте про це? — відповіла вона питанням.

Я глянув на неї, зніяковів і почервонів.

— Я бачив сон, — сказав я.

Якось увечері, коли лікар Оріже під час одного зі своїх останніх візитів напевне заявив, що хворий починає одужувати, я відпочивав на ганку з Жаком та Мадленою; ми полягали на східцях, поглинуті грою в бирюльки, які ми тягали соломинками з гачками із шпильок. Пан де Морсоф спав. Чекаючи, поки запряжуть коней, графиня сиділа у вітальні й тихенько гомоніла з лікарем. Я не зауважив, як він поїхав. Провівши його, Анрієтта сперлася на підвіконня і, мабуть, якийсь час непомітно стежила за нами. Стояв один з тих теплих вечорів, коли небо поступово набирає мідяного відтінку, а повітря наповнюється безліччю невиразних звуків. Останній промінь сонця вигасав на дахах, квіти пахтіли в саду, у далечині дзвеніли бубонці череди, яка поверталася з паші. Ми піддалися чарам цього тихого вечора і стримували голоси, щоб не розбудити графа. Нараз мені почувся шелест жіночої сукні і приглушене ридання. Я кинувся у вітальню і побачив, що графиня сидить у амбразурі вікна, затуливши лице хусточкою; вона впізнала мою ходу і владним жестом наказала мені залишити її саму. Стривожений, я все ж підійшов до неї і спробував відірвати хусточку від її личка — воно було залляте слізьми; вона втекла до своєї кімнати і не виходила аж до молитви. Вперше за п'ятдесят днів я повів її на терасу і спитав, чому вона плаче; але вона вдавано повеселіла і пояснила свої сльози радісною звісткою, яку несподівано передав їй Оріже.

— Анрієтто, Анрієтто, — заперечив я, — ви знали те ще перше, ніж я застав вас у сльозах. Між нами не має бути брехні, це було б огидно. Чому ви не дозволили мені осушити ваших сліз? Невже це я їх спричинив?

— Я подумала, — відповіла вона, — що для мене ця недуга була лише перепочинком у муках. Тепер, коли я вже не потерпаю за життя пана де Морсофа, мені доведеться потерпати за себе.

Вона мала слушність. З одужанням графа повернулися і його колишні вибрики: він запевняв, що ні дружина, ні лікар, ні я — ніхто не вміє його лікувати, що ми не розуміємося ні на його хворобі, ні на його вдачі, не уявляємо його мук і не даємо потрібних

ліків; Оріже дотримується якоїсь незбагненої системи і вважає, що в нього порушено функції органів секреції, тоді як лікареві слід було дбати лише про підшлункову залозу. Якось, кинувши на нас хитрий погляд, як той, хто помітив і розкусив наші підступи, він сказав з усмішкою дружині:

— Що ж, люба, якби я помер, ви, мабуть, пожаліли б мене, але, признайтеся, ви б скоро втішилися...

— Я б носила придворну жалобу: чорну з рожевою, — відповіла вона, сміючись, щоб змусити замовчати чоловіка.

Але часто, надто якщо йшлося про дієту, на якій наполягав лікар, забороняючи одужуючому їсти досхоchu, граф галасував і робив ще дикіші, ніж колись, сцени, бо вдача його після вимушеної, так би мовити, сплячки зробилася ще жахливіша. Спираючись на лікарів авторитет, на покірність слуг і на мою підтримку, бо я бачив у цій боротьбі спосіб навчити Анрієтту приборкувати чоловіка, вона знайшла сили чинити опір графові; тепер їй уже щастило цілковито спокійно зустрічати його шалені вихватки й нелюдський галас; вона привчила себе дивитися на нього як на нерозумну дитину, якою він, власне, і був, і вислуховувати його лайку: Я був щасливий, бачачи, що вона нарешті здолала цей хворобливий розум. Граф кричав, але скорявся. І що швидше скорявся, то більше кричав. Незважаючи на здобуту перемогу, Анрієтта іноді плакала, дивлячись на цього кволого, схудлого діда з жовтим лицем, схожим на прив'ялий лист, з безбарвними очима і тремтячими руками; вона докоряла себе в жорстокості й вряди-годи потурала йому, не в змозі позбавити його радості, яку читала в нього в очах, коли, наливаючи йому чарку, порушувала лікареві заборони. Вона була тим лагідніша й ніжніша з чоловіком, чим більше приділяла мені уваги; і це наповнювало безмежною радістю моє серце. З графом вона не була такою невтомною й часто кликала слуг, щоб вони доглядали його, коли її дошкуляли вічні вереди і докори недужого, який нарікав, що ніхто його не розуміє.

Незабаром графиня побажала подякувати Богові за одужання пана де Морсофа і, замовивши меса, попросила мене піти з нею до церкви; я провів її, але під час відправи пішов навідати подружжя де Шессель. Дорогою назад вона заходилася вчитувати мені.

— Анрієтто, — відповів я їй, — я не здатний лицемірити. Я ладен кинутися в воду, щоб витягти потопаючого ворога або віддати йому свого плаща, коли він замерзає; я навіть можу простити його, але не в змозі забути кривди.

Вона нічого не відповіла й притулила до серця мою руку.

— Ви ангел доброти, ви були щирі у всіх ваших милосердних вчинках, — вів далі я. — Коли королева спитала матір принца де ла Пе, яку врятувала від збезумілого натовпу, що ледве не розтерзав її: «Що ж ви робили?» — вона відповіла: «Я молилася за них!» Такі жінки. Я ж мужчина і тому недосконалий.

— Не паплюжте себе, — заперечила вона, міцно стискаючи мені руку, — може, ви чините краще, ніж я.

— Так, — сказав я, — бо я віддав би вічне раювання за один день щастя, а ви...

— Що я? — спитала вона, згорда позираючи на мене. Я замовк і потупив очі, не витримавши її вогненного погляду.

— Я! — вела вона далі. — Про яке «я» ви говорите? Я відчуваю в собі кілька «я». Ці двоє дітей, — і вона показала на Жака й Мадлену, — теж мої «я». Феліксе! — вигукнула вона голосом, повним душевного болю. — Невже ви вважаєте мене егоїсткою? Невже ви думаете, що я не здатна пожертвувати вічним раюванням ради того, хто жертвував ради мене своєю головою? І все ж ця думка потворна, вона вбиває всяке релігійне почуття. Чи підніметься колись жінка, яка так низько впала? Чи може щастя виправдати її? І ви хочете, щоб я розв'язувала ці питання!.. Так, я відкриваю вам таємницю свого серця: ця думка часто бентежила моє сумління, я часто гнала її каяттям і молитвою, вона була причиною сліз, про які ви питали мене днями.

— Чи не надаєте ви надто великої ваги тому, що так високо цінують пересічні жінки і що ви...

— Як, — сказала вона, уриваючи мене, — а ви цінуєте це менше?

Така логіка збила мене з пантелику.

— То знайте ж! — вела вона далі. — Так, у мене стало б нищості покинути безталанного діда, для якого нема життя без мене! Але, друже мій, адже тоді ці два тендітні створіння, які ідуть попереду нас, Жак і Мадлена, залишилися б з батьком? То скажіть же

мені, будь ласка, чи проживуть вони бодай три місяці під владою цієї шаленої людини? Якби, порушивши свій обов'язок, я розпоряджалася лише собою... — На личку її майнула зворушлива усмішка. — Але хіба це не означало б заанаестити своїх дітей? Їхня смерть була б неминуча. Боже мій, — вигукнула вона, — навіщо ми говоримо про це! Одружуйтеся і дайте мені померти!

Вона вимовила ці слова з такою гіркотою, з такою глибокою зажурою, що приборкала бунт моїх почуттів.

— Ви лементували там, під горіхом, — мовив я, — тепер я лементую тут, під вільхою, — оце і все. Надалі я мовчатиму.

— Ваша великодушність убиває мене, — відповіла вона, звівши очі догори.

Ми вийшли на терасу і застали там графа, який сидів у кріслі на сонечку. Побачивши його змарніле обличчя, пожвавлене лише блідою усмішкою, вогонь, який жеврів під попелом у моїй душі, погас. Я сперся на поруччя, вдивляючись у сумну картину переді мною: напівживий дід, біля нього двоє хворобливих дітей і молода дружина, поблідла від безсонних ночей, схудла від непосильної праці і постійних тривог, а може, й від радощів, пережитих за ці два жахливих місяці; щоки її, одначе, розпашілися після нашої розмови. Дивлячись на цю сумну сім'ю, зібрану у затінку тріпотливого листя, крізь яке просмикувалося тьмяне світло оповитого хмарами осіннього неба, я відчув, як у мені рвуться нитки, що пов'язували тіло з душею. Вперше в житті я зазнав занепаду душевних сил, знайомий, як подекують, навіть найзагартованішим бійцям у розпалі битви, щось на зразок нестями, яка обертає хороброго в страхополоха, віруючого в безбожника і робить нас байдужими до всього, навіть до найсильніших почуттів, таких, як гордість і кохання; бо сумнів забирає в нас віру в себе і викликає огиду до життя. О бідолашні, загнані створіння, яких багатство природи перетворює на беззахисну іграшку в руках злого фатуму, хто вас збагне і хто вас поцінує? Я зрозумів, як сталося, що сміливий войовник, який уже простяг руку по жезл французького маршала, добрий дипломат і безстрашний полководець міг стати тим мимовільним убивцею, яким я бачив його тепер! Невже мої бажання, сьогодні увінчані трояндами, теж можуть призвести до такого кінця? І причина, і наслідок мене вжахнули і, ніби

безбожник, я питав себе: в чому ж тут воля Провидіння? Я не міг стриматися, і дві сльози скотилися в мене по щоках.

— Що з тобою, любий Феліксе? — почув я дитячий голосок Мадлени.

Потім Анрієтта розігнала мої похмурі думки і зняла тягар з моєї душі співчутливим поглядом, який проник мені у серце, як сонячний промінь. У цю хвилину старий берейтор подав мені листа з Тура; почувши мій здивований вигук, пані де Морсоф здригнулася. Я побачив державну печатку — мене кликав король. Я подав їй листа, і вона все збагнула з першого погляду.

— Він їде! — сказав граф.

— Що буде зі мною? — спитала вона, ніби вперше побачивши себе серед похмурої пустелі.

Ми стояли ошелешені, ця думка пригнічувала нас, ніколи ми так сильно не відчували, що ми всі потрібні одне одному. Голос графині, навіть коли вона говорила зі мною про найбайдужіші речі, втратив свою звучність, як інструмент з порваними і ослабленими струнами. Рухи її стали мляві, а очі потьмяніли. Я попросив її поділитися зі мною своїми думками.

— Та хіба у мене є думки? — відповіла вона.

Графиня повела мене в свою кімнату, посадила на канапу, дістала згорток з шухляди комода і, опустившись переді мною навколішки, сказала:

— Ось волосся, яке я згубила за цей рік, воно належить вам, колись ви довідаєтеся чому.

Я повільно нахилився над нею, і вона не відвернулася, щоб уникнути доторку моїх губ; я тихо припав до її чола чистим поцілунком без п'яного хвилювання, без чуттєвого трепету, але з побожною ніжністю. Чи хотіла вона всім пожертвувати мені? Або, як і я колись, вона лише йшла краєм безодні? Якби вона була готова віддатися коханню, то не зберегла б такого глибокого супокою, такого непорочного погляду і не сказала б мені своїм чистим голосом:

— Ви більше не сердитесь на мене?

Я поїхав пізно ввечері; вона захотіла провести мене до фрапельського шляху, і ми зупинилися біля горіха; показавши на нього я розповів їй, як побачив її тут чотири роки тому.

— Долина була така прегарна! — вигукнув я.

— А тепер? — жваво спитала вона.

— Ви стоїте під горіхом, — відповів я, — і вся долина належить вам.

Вона схилила голову, і тут ми попрощалися. Вона сіла до екіпажа разом з Мадленою, а я в свій — один. Після повернення до Парижа мені довелося, на щастя, цілком віддатися невідкладній роботі, яка поглинала всі мої сили, змушуючи цуратися світського товариства, де про мене забули. Я листувався з пані де Морсоф і щотижня посилав їй свого щоденника, а вона відповідала мені двічі на місяць. Я жив потаємним, але повним життям, схожим на густі, нікому не знані зарості, якими я милувався в лісовій хащі, створюючи свої поеми з квітів у останні тижні перебування у Клошгурді.

О ви, люблячі серця! Беріть на себе такі самі прекрасні обов'язки, створюйте собі і свято виконуйте правила, схожі на ті, які запровадила церква для християн на щодень. Велика ідея полягає в суворому дотриманні статуту, створеного римсько-католицькою релігією: щоденно повторювані обряди поглиблюють борозни, прокладені обов'язком у нашій свідомості, і зберігають у нашій душі надію і страх Божий. Наші живі почуття, мов ті струмочки, стікають у ці річища, які стримують їхній розлив, очищають воду, ненастанно освіжають наше серце і наповнюють життя незчисленними скарбами таємної віри, цього Божественного джерела, де набуває свого розмаїття єдина думка про єдине кохання.

Розділ третій

ДВІ ЖІНКИ

Моя любов, овіяна духом Середньовіччя й лицарства, стала, я і сам не знаю як, відома в світському товаристві; може, король говорив про неї з маркізом де Ленонкурром. З вищих сфер ця романтична і водночас проста історія молодика, який обожнює прегарну жінку, котра живе далеко від товариства, величну в своїй самотності й вірну своєму другові всупереч подружньому обов'язку, очевидно, поширилася в Сен-Жерменському передмісті. У вітальнях я став предметом незручної для мене уваги, бо скромне життя має такі переваги, що, звідавши їх, ми страждаємо, коли нам доводиться виставляти

себе напоказ. Як очі, призначені до м'яких тонів, не зносять яскравого світла, так деякі уми не полюбляють різких контрастів. Таким був і я в той час; можливо, це вас дивує, але наберіться терпцю, і ви узнаете причини дивацтв теперішнього Ванденеса.

Отже, жінки були прихильні до мене, а світ зустрічав мене доброзичливо. Після одруження герцога Беррійського двір повернув колишню пишноту, і в Парижі поновилися бучні свята. Прийшов кінець чужоземній навалі, почалося нове процвітання, а з ним і всілякі розваги. Ті, хто прославився родовитістю й багатством, стікалися з усіх куточків Європи в столицю розуму, де вони могли знайти всі переваги інших країн, а також їхні вади, тільки вигадливіші й розвинутіші з щиро-французьким смаком. У середині зими, через п'ять місяців по тому, як я покинув Клошгурд, мій ангел-охоронець Анрієтта прислала мені розпачливого листа, де повідомляла про важку хворобу сина, який, на щастя, вижив, але його здоров'я все ще будило поважні побоювання; лікар мовить, що хворі груди Жака вимагають невсипущих турбот — такий жахливий присуд в устах лікаря потьмарює кожную хвилину в житті матері. Ледве Анрієтта встигла зітхнути, ледве Жак поправився, як почалися нові турботи, викликані нездужанням його сестрички. Мадлена, ця гожа квітка, вибувала лише завдяки ніжному догляду матері, вступила в перехідний вік, природний, але небезпечний для такого тендітного створіння. Графиня, змучена тривогою і втомою після довгої Жакової хвороби, не знаходила в собі сили, щоб мужньо зустріти цей новий удар, а хвороба двох палко люблених дітей зробили її байдужою до причіпок чоловіка. Отож дедалі жорстокіші бурі обрушувалися на неї, змітаючи все на своєму шляху і занапашуючи надії, глибоко вкорінені в її серці. Зрештою вона скорилася графовій тиранії, і він, скориставшись її слабкістю, знов захопив втрачені позиції.

«Коли всі сили мої були поглинуті дітьми,— писала вона,— чи могла я чинити опір панові де Морсофу, чи могла боротися з його нападами, адже мені доводилося боротися зі смертю! Тепер же, ослабла і самотня, я бреду між двома смутними створіннями, і мене огортає нездоланна огида до життя. Який біль можу я ще відчувати, на яку дружбу можу тепер відгукнутися, коли

я бачу на терасі нерухомого Жака, життя якого жевріє лише в гарних очах, таких величезних після хвороби і запалих, як у старого; ці очі мовлять — о фатальне пророцтво! — про передчасний розвиток розуму в його миршавому тілі. Коли я дивлюся на Мадлену, раніше таку жваву, лагідну, рум'яну, а тепер бліду як смерть, мені здається, що очі і волосся її потьмяніли, і вона зводить до мене вигаслий зір, ніби прощається зі мною; жодна страва їй не смакує, а якщо вона захоче чогось скуштувати, мене лякають дивні примхи її смаку; невинна дівчинка, дитя мого серця, червоніє, звіряючи мені свої бажання. Попри всі зусилля, мені не вдається розважити своїх дітей; вони усміхаються мені, але їхні вимушені посмішки, викликані моїми хитрощами, ідуть не від серця; вони плачуть, що не можуть відповідати на мої пестоші. Страждання спустошили їхні душі і послабили навіть узи, що єднали нас. Тепер ви бачите, яким сумним став Клошгурд: пан де Морсоф безперешкодно орудує в ньому... О мій друже, моя гордосте! — писала вона далі. — Ви, либонь, і справді сильно кохаєте мене, якщо все ще можете кохати, незважаючи на те, що я така змучена, невдячна і наче скам'яніла з горя!»

В той час, коли я до глибини душі був захоплений своїм почуттям, коли я жив, лише занурившись у цю душу, яку намагався ов'ягти ясним вранішнім леготом і вдихнути в неї надію, що осявала черв'ячкові вечори, я став зустрічати в великопанських салонах одну зі славетних англійських леді, котрі панують там, мов королеви. Незліченне багатство, знатна родина, яка з часів перемоги ні разу не породичалася з людиною низького походження, шлюб з родовитим старим, одним з найвидатніших перів Англії, — всі ці переваги, подібно до яскравих оздоб, лише підкреслювали вроду цієї жінки, її чарівливість, вишукані манери, дотепність, особливу пишноту, яка спершу засліплювала, а потім скоряла вас. У ті дні вона стала кумиром паризького товариства і тим успішніше царювала в ньому, що мала необхідні на це якості: залізну ручку під оксамитовою рукавичкою, за виразом Бернадотта. Вам знайомий химерний норів англійців: вони згорда відгороджують себе нездоланим Ла-Маншем і холодною протокою святого Георга від усіх смертних, що не були їм відрекомендовані; людство здається їм жалюгідним мурашником,

по якому байдуже ступають їхні ноги; вони визнають людьми лише тих, кого допускають до себе; вони навіть не розуміють мови решти; хай хтось дивиться і во-рушить губами, — ні погляди, ні голос до них не до-ходять: для них ці люди не існують. Отож англійці і серед нас живуть ніби на своєму острові, де все під-корено суворому закону, де всі ділянки життя одна-кові, де навіть чесноти ніби приводяться в дію меха-нізмом, який працює в указані години. Англійська жінка оточена непроникним муром, вона сидить, як у клітці, прикута золотим ланцюжком до родинного вогнища; її годівничка і поїльниця, жердинка і кубельце прегарні, і все це надає їй незрівнянного чару. Ніколи ні в одній країні заміжню жінку не змушували до такого лицемірства, повсякчас тримаючи її на межі громад-ського життя і громадянської смерті; для неї немає про-міжних щаблів між гонором і ганьбою: або вона робить непоправну помилку, або вона чиста; все або нічого; словом, гамлетівське: «To be or not to be»¹. Стоячи перед таким вибором, англійська жінка, привчена, як уже повелося в цій країні, до пихатої зневаги, стала зовсім окремишньою істотою. Це жалюгідне створіння, цнотливе з необхідності, але завжди ладне впасти, при-речене вічно личкувати брехню в своєму серці, але сповнене зовнішньої знадливості, бо для англійців голов-не зовнішність. Ось чим пояснюється особлива чарів-ність англійок: захоплена ніжність, в якій для них міститься все життя, прибільшені турботи про себе, витонченість їхнього кохання, так вигадливо виведена в славетній сцені «Ромео і Джульєтти», де геній Шек-спіра в одному образі показав нам сутність англійської жінки. Що мені сказати вам — адже ви стільки разів їм заздрили, — чого б ви не знали самі про цих блідих сирен, спершу таких загадкових, а потім таких зрозу-мілих; вони вірять, що кохання створене для кохання, і вносять свій сплін у насолоди, бо ніколи їх не урізно-манітнюють; у душі у них завжди лунає одна струна, голос повторює один і той самий склад, але той, хто не плавав з ними по океану кохання, ніколи не пізнає всієї поезії почуттів, як той, хто моря не бачив, ніколи не опанує всіх струн своєї лютні. Ви знаєте, чому я так кажу. Мій роман з леді Дадлей набрав фатального

¹ Бути чи не бути (англ.).

розголосу. Я був у тому віці, коли почуття перемагають постанови розуму, надто у молодика, чії бажання жорстоко придушувалися; одначе образ святої жінки, яка терпіла повільні тортури в Клошгурді, так яскраво сяяв у моєму серці, що спершу я встояв перед спокусою. Моя вірність надала мені особливої привабливості в очах леді Арабелли. Мій опір розпалив її жагу. Як і багато англійок, вона кохалася в усьому пишному й екстравагантному. Їй кортіло перцю, гостроти в любовних утіхах, на зразок того, як багато англійців додають до страв жалких прянощів, щоб більше смакувало. Життя світських жінок з його незмінною добропристойністю, суворістю правил і звичною розміреністю здається їм безбарвним, одноманітним, і вони захоплюються всім романтичним і недоступним. Цього характеру я розкусити не зумів. Що більше я замикався в холодній погорді, то дужче розпалювалася жага леді Дадлей. Боротьба, в якій вона поставила на карту свою гордість, викликала цікавість у кількох вітальнях, що було її першим успіхом, бо вона бачила в цьому запоруку перемоги. Ох, я був би врятований, якби якийсь друг передав би мені жорстокі слова, сказані нею про пані де Морсоф і про мене:

— Мене дратує цей туркіт двох голуб'ят!

Не пробуючи виправдати своєї зради, я хочу лише звернути вашу увагу, Наталі, на те, що у чоловіків менше можливості змагатися з жінкою, ніж у вас давати нам одкоша. Звичай забороняє нашій статі чинити рішучий опір, який у вас служить за принаду для закоханих, до того ж вам він приписується правилами гречності; у нас же, навпаки, за якимсь неписаним законом чоловічої гречності стриманість вважається кумедною; ми визнаємо скромність вашим привілеєм і надаємо вам право приймати залицяння; але якщо ми поміняємося ролями, чоловіка засміють. Хоча мене й оберігало моє кохання, я був у тому віці, коли людина не може залишатися байдужою до знади потрібних чарів: вроди, гордині й відданості. Коли леді Арабелла на балу, де вона була цариця, ніби кидала до моїх ніг схиляння, яким її оточували, і шукала мого погляду, щоб прочитати в ньому, чи сподобалася вона мені в новому вбранні, а побачивши, що сподобалася, трепетала від захвату, мені несамохіть передавалося її хвилювання. До того ж вона бувала там, де я не міг уникнути зустрічі з нею; мені було важко відмовлятися від деяких запрошень, що надходили

з дипломатичних кіл; її становище відкривало перед нею всі вітальні, і зі спритністю жінки, яка вміє доскочити свого, вона влаштувала так, що господиня дому саджала її біля мене; потім вона заходжувалася шепотіти мені на вухо.

— Якби ви кохали мене, як пані де Морсоф, — казала вона, — я б усім пожертвувала задля вас.

Зі сміхом вона пропонувала мені найпринизливіші для неї умови: обіцяла зберегти цілковиту таємницю і просила лише дозволити їй кохати мене. Яюсь вона сказала мені фразу, яка могла б удовольнити найбільше марнославство і найрознуданіші бажання:

— Я буду вам другом і коханкою, як тільки ви побажаєте!

Нарешті вона задумала піймати мене в сильце, скориставшись моєю довірливістю: підкупила мого лакея і після званого обіду, на якому була особливо гарна і переконалася, що зуміла розпалити моє бажання, опинилася вночі у мене в кімнаті. Цей скандал проgrimів на всю Англію, і її церемонна аристократія була вражена не менше, ніж херувими, побачивши занепалого ангела. Леді Дадлей, покинувши британські Емпіреї, зреклася мужевого статку й поклала затьмарити своїми жертвами ту, чия чеснота була причиною цієї гучної події. Леді Арабелла, мов чортиця, яка злетіла на баню святині, захотіла розкрити переді мною найпишніші палати свого полум'яного царства.

Будьте поблажливі, благаю вас, читаючи ці рядки. Тут мовиться про одну з найцікавіших проблем життя людського — про кризу, через яку проходять більшість чоловіків, і я хотів би пояснити її, хоча б на те, щоб запалити сигнальний вогонь біля такого небезпечного рифу. Ця гожа леді, така гнучка, така легка, ця бліда жінка з молочною шкірою, така млосна і тендітна, з виточеним чолом, увінчаним кучмою тонкого рудого волосся, ця ефірна істота з ніби фосфорним сяйвом, має залізну силу. Нема такого баского скакуна, якого не укоськала б її нервова ручка, така, здавалося б, ніжна і водночас невтомна. Ніжка у неї, як у лані, сухорлява і м'язиста, а її лінії прегарні. Вона така витривала, що їй не страшна ніяка боротьба. Жоден вершник не наздожене її, коли вона скаче галопом; у верхогонях з перешкодами вона пододала б кентаврів; на скаку вона вбиває оленів та косуль. Тіло її не знає випоту, вбирає вогонь

з атмосфери і не може жити без води. Серце її полум'яніє, мов сонце африканське; жага налітає на неї, мов вихор у безмежній пустелі, спека якої світиться в її очах,— у пустелі з палочим небом і прохолодними зоряними ночами, повними блакиту і кохання. Який контраст з Клошгурдом! Жінка Сходу і жінка Заходу: одна надить до себе і вбирає найменшу крапельку почуття, друга виливає свою душу на близьких, оточуючи їх променистою атмосферою; одна швидка й тонка, друга спокійна і повна. І, нарешті, чи задумувалися ви коли-небудь про сутність англійських звичаїв? Хіба ми не бачимо в англійців обожнювання матерії, яскраво вираженого епікурейства, якому вони віддаються свідомо й дотечно? Хоч би що казали англійці, хоч би що робили,— Англія матеріалістична, може, сама того не знаючи. Її релігійні й моральні засади позбавлені Божественної одухотвореності, католицької захопленості, того глибокого зачарування, якого не може заступити лицемірство, хоч би яку личину воно надягало. Англійці досконало оволоділи мистецтвом жити, насолоджуючись кожною пайкою матеріального світу; ось чому їхні черевики — найкращі черевики на світі, їхня білизна має неперевершену свіжість, їхні комоди пахнуть особливими парфумами; в певні години вони п'ють щедро запарений ароматний чай, в їхніх оселях нема ні порошинки, вони застеляють підлогу килимами від нижніх приступків сходів до найдальших куточків у домі, миють стіни підвалів, натирають до блиску молотки біля входних дверей, пом'якшують ресори в каретах; вони обертають матерію в поживний м'якуш або пухнасту оболонку, блискучу й чисту, в якій душа завмирає від насолоди; але через те їхнє життя стає жахливо монотонним, бо таке безхмарне існування не ставить перед ними ніяких перешкод, позбавляє їх безпосередності і зрештою перетворює на автоматів.

Отож серед спокус англійської пишноти я несподівано пізнав жінку, може, своєрідну жінку, яка обплутала мене сіткою кохання, незмінно воскрешуваного з попелу, кохання, яке моя сувора поздержливість лише розпалювала, кохання, яке висявало убивчою красою, було насичене особливим магнетизмом і вміло заносити нас до небес через таємничу браму, розхилену перед вами у напівсні, або поривати вгору на крилатому коні. Кохання, страшенно невдячного, яке коверзує над

трупом тих, кого воно вбиває; кохання без спогадів, жорстокого, схожого на англійську політику, — кохання, в тенета якого попадаються майже всі чоловіки. Тепер питання вам ясне. Людина створена з матерії і духу: в ній умирає звір і народжується ангел. Ось чим пояснюється добре знана нам усім боротьба між пориванням до майбутньої досконалості, яку ми передчуваємо, і спогадами про давні інстинкти, яких ми ще не зовсім позбулися: кохання тілесне і кохання небесне. Є ті, хто вміє їх поєднати, інші до цього незугарні. Одні шукають усе нових чуттєвих насолод, намагаючись наситити свої давні інстинкти, інші зосереджують своє почуття на одній жінці, вважаючи її ідеалом, в якому для них цілий всесвіт; одні вагаються між плотськими утіхами і радощами духу, інші одухотворяють плоть і вимагають від неї те, чого вона негодна дати. Ви станете поблажливішою до того лиха, яке так безжально гудить суспільство, якщо, розглядаючи ці різновиди кохання, врахуєте сили відштовхування і сили притягання, які виникають через різницю натур і розбивають союзи закоханих, які ще не випробували одне одного, а також помилки, вчинені тими, хто живе передусім розумом, серцем чи дією, — тими, хто тільки мислить, почуває або діє і чий надії були ошукані або не зрозумілі у співдружності двох людей, до того ж двоїстих своєю природою. Так ось, леді Арабелла вдовольняла всі інстинкти, поривання, бажання, всі пороки і чесноти тієї тонкої матерії, з якої зіткано людину. Вона була володаркою тіла. Пані де Морсоф — дружиною душі. Кохання, яке вдовольняє коханка, має межі, матерія кінцева, її володіння і сили визначені, вона неминуче пересичується; часто в Парижі біля леді Дадлей я відчував незбагненну пустку. Володіння ж серця безконечні, і в Клошгурді моя любов не знала меж. Я палко кохав леді Арабеллу, і, безперечно, якщо в ній і зачаївся чудовий звір, вона все-таки багатьох перевищувала розумом; її дошкульний язик нікого і нічого не милував. Але я обожував Анріетту. Ночами я плакав від щастя; вранці я плакав від мук сумління. Є жінки такі мудрі, що вони приховують свої ревності під виглядом ангельської доброти; це ті, кому, як леді Дадлей, перескочило за тридцять; такі жінки уміють і почувати, і розраховувати, брати все від теперішнього і не забувати про прийдешнє; вони привчають себе приглушувати жалібні зойки, навіть

слухні, ніби сміливий мисливець, який не помічає власної рани у завзятті гонитви за звірем. Не заводячи зі мною мови про пані де Морсоф, Арабелла силкувалася убити її образ у моїй душі, де часто стикалася з ним. і моя непереможна любов лише дужче роздмухувала її жагу. Щоб скорити мене, показавши, як вигідно вона відрізняється від інших, Арабелла не виявляла ні підозрливості, ні причіпливості, ні цікавості, властивих більшості молодих жінок, але, мов левиця, яка, схопивши в пашу здобич, тягне її до свого лігва, вона пантрувала, щоб ніхто не заважав їй натішитися щастям, і охороняла мене, як непокірну жертву. Я писав Анрієтті у неї перед очима, і вона ніколи не прочитала ні рядка, ніколи не старалася узнати, кому я шлю свої листи. Вона не обмежувала моєї волі. Здавалося, вона казала собі: «Якщо я його втрачу, то винуватиму лише себе». І вона гордо покладалася на своє кохання, таке беззастережне, що досить мені було захотіти, і вона, не роздумуючи, віддала б за мене життя. Нарешті, вона запевняла мене, що, коли я її покину, вона одразу накладе на себе руки. Ви б послушали, як вона вихваляла індійських жінок, які спалювали себе на вогнищах разом з померлими чоловіками.

— Хоча цей індійський звичай — привілей людей шляхетного походження, і малозрозумілий європейцям, нездатним поцінувати гордовиту велич цього вчинку, — казала вона мені, — признайтеся, що за наших убогих новочасних звичаїв аристократія може відокремитися з натовпу, лише виявивши виняткові почуття. Як я можу довести буржуа, що в моїх жилах тече інша кров, ніж у них? Лише тим, що помру інакше, ніж вони. Жінки низького походження можуть мати коштовності, парчу, коней, навіть герби, які мали б належати тільки нам, — вони все можуть купити, навіть імення. Але кохати з високо піднятою головою, наперекір законові, померти за свого обранця, обернути ложе утіх на ложе смерті, кинути небо до ніг людини, забравши у Всевишнього право божествити свої творіння, ніколи не зрікатися свого кумира, навіть в ім'я чесноти (адже зректися його хоча б з почуття обов'язку — означає віддати себе чомусь, що вже не він; хай це людина чи ідея, то все-таки зрада!). Ось велич, недоступна простим жінкам, яким знайомі лише два уторовані шляхи: або широка дорога чесноти, чи брудна стежина куртизанки!

Як бачите, вона зверталася до моєї гордині, збуджувала в мені незмірне марнославство, і, розхваливши мої слабкості, підносила мене так високо, що могла жити, лише стоячи навколішки переді мною; всі спокуси її розуму виражалися в цій рабській позі і в цілковитій покорі. Вона могла провести цілий день біля моїх ніг, мовчки споглядаючи мене, чекаючи, коли прийде година утіх, наче одаліска у гаремі, і намагаючись наблизити цей час тонко прихованим кокетством. Якими словами змалювати вам перші півроку, коли я був під владою п'яних радощів кохання, такого багатого на насолоди, надто якщо нами керує жінка, котра вміє їх урізноманітнювати з тим мистецтвом, яке дається лише досвідом, але приховує своє вміння за поривами жаги? Ці втіхи, що раптово відкривають нам поезію чуттєвості, створюють міцні пута, які прив'язують молодиків до жінок старших за них віком, але ті пута, мов кайдани каторжника, залишають у душі нестертий слід, породжують у ній передчасну байдужість до щирого, свіжого, запаху-щого кохання, яке не може п'янити, як той міцний трунок, поданий у різьблених золотих кубках, що ряхтять самоцвітами. Упиваючись тілесними радощами, про які я марив, ще їх не звідавши, і намагався втілити у своїх букетах, тими радощами, які стають усоте палкішими, коли кохання скріплене ніжною спілкою сердець, я знаходив безліч суперечливих пояснень, щоб виправдати для себе хтивість, з якою я припав до цієї розкішної чаші. В ті хвилини, коли моя душа з переситу занурювалася в безмір і, ніби відокремившись від тіла, ширяла далеко від землі, я думав, що ці втіхи лише засіб подолати матерію і вернути нашому духові його високий лет. Часто, коли я нетямився від жаги, леді Дадлей, як і багато жінок, користувалася хвилинами любовних розкошів, щоб зв'язати мене присягами; або ж, розпаливши мої бажання, виривала у мене блюзнірські слова, образливі для клошгурдської ангелиці. Ставши зрадником, я зробився й облудником. Я писав і далі пані де Морсоф, ніби все ще залишався тим хлопчиськом у жалюгідному небесному фраку, хлопчиськом, котрого вона так кохала; але, признаюся, її ясновидство жахало мене, надто коли я думав, що чиясь нескромність може зразу зруйнувати надхмарний замок наших сподівань. Нерідко серед любовного раювання я раптово завмирав з болю, і мені чувся голос з неба, що вимовляв Анрієттині

ймення, той віщий голос, що питає: «Каїне, де брат твій Авель?» — у Старому Заповіті. На мої листи відповідати вона перестала. Охоплений страшною триво-гою, я надумав їхати до Клошгурда. Арабелла не заперечувала проти цього, але сказала, що проведжатиме мене до Турені. Раніше труднощі розпалювали її примху, потім її передчуття підтвердилося несподівано здобутим щастям, тепер же в ній зародилася шира любов, яку вона хотіла зробити єдиною і неподільною. Жіноче чуття підказувало їй, що ця мандрівка має допомогти їй остаточно відірвати мене від пані де Морсоф; а я, засліплений триво-гою, наївно віддавшись щирому коханню, не бачив наставленого на мене сильця. Леді Дадлей пішла на всі поступки і передбачила всі мої заперечення. Вона згодилася спинитися недалеко від Тура, у селі, під чужим іменем, не виходити вдень і зустрічатися зі мною лише нічної доби, коли ніхто не може нас побачити. Я вирушив до Клошгурда з Тура верхи. На те в мене були свої причини: для нічних поїздок я потребував коня, і я мав тоді арабського скакуна; його прислала пані Естер Стенхоп маркізі Дадлей, а та поступилася ним мені в обмін на славетну картину Рембрандта — ви знаєте, за яких химерних обставин я її набув; тепер картина висить у неї у лондонському салоні. Я обрав шлях, яким шість років тому прийшов пішки, і спинився під горіхом. Звідси я побачив пані де Морсоф у білій сукні біля тераси. Я прожогом помчав до неї з прудкістю блискавки і через кілька хвилин уже стояв біля стіни, відмахавши навпростець усю відстань між нами, ніби брав участь у верхогонах з перешкодами. Вона почула тупіт копит мого скакуна і, коли я збив його біля тераси, промовила:

— А, це ви!

Ці три слова приголомшили мене. Вона знала про мою інтрижку! Хто їй передав? Її мати. Анрієтта згодом показала мені цього огидного листа! Байдужість, що лунала в її кволу голосі, раніше такому жвавому, а нині глухому, говорила про зачавну у серці розпуку; її слова ніби дихали ароматом зрізаних і прив'ялих квітів. Як води Луари під час повені заносять піском і гублять лани, так моя зрада обрушилася на неї, ніби згубний ураган, і обернула в пустелю квітучі луки її душі. Я ввів у хвіртку свого коня; на мій наказ він ліг на моріжок, і графиня, повільно підступивши до мене, вигукнула:

— Який гарний скакун!

Вона стояла, схрестивши руки, щоб я не торкався до неї: я збагнув її намір.

— Піду скажу панові де Морсофу про ваш приїзд, — озвалася вона і пішла геть.

Ошелешений, не сміючи її утримувати, я мовчки дивився, як вона йде, — все ще шляхетна, погідна, гордовита, але така бліда, якою я її ніколи не бачив; її пожовкле чоло світилося печаттю гіркого розчарування, і голова схилилася, як у лілеї з переповненою водою чашечкою.

— Анрієтто! — вигукнув я з розпукою смертельно пораненої людини.

Не озирнувшись, не спинившись, не вшанувавши мене відповіддю, не сказавши, що забирає у мене право називати її цим іменням і на нього не озиватиметься, вона все-таки пішла геть. Якби я лежав, як жалюгідна піщинка, у моторошній долині смерті, де поховано мільйони людей, уже тлінних, чиї душі витають над землею, під безмірними небесними просторами, я й тоді не почував би себе таким маленьким, як зараз, перед цією білою постаттю, котра повільно бралася сходами з такою невблаганністю, з якою піднімається у місті вода під час розливу, і рівною ходою наближалася до замку, місця слави і тортур цієї християнської Дідони! Я прокляв Арабеллу, затаврувавши її словом, яке убило б її, якби вона його почула: адже ця жінка все кинула задля мене, як кидають усе, присвятивши себе Богові! Я стояв, поринувши в гіркі думи, і бачив довкола безкрає море муки. Тут я помітив, що вся родина вийшла зустріти мене. Жак кинувся мені на ший з наївною палкістю, властивою його вікові. Мадлена, легка, як газель, млосноока, йшла поряд з матір'ю. Я пригорнув Жака до серця і зі слізьми вилив на нього всю ніжність моєї душі, що її відкинула його матір. Пан де Морсоф підступив до мене, розгорнувши обійми, і розцілував мене в обидві щоки, крикнувши:

— Феліксе, мені розповіли, що я завдячую вам життям!

Під час цієї сцени пані де Морсоф обернулася до мене спиною, ніби хотіла показати мого коня здивованій Мадлені.

— Достолиха! Он які жінки! — розлютився граф. — Вони розглядають вашого скакуна.

Мадлена обернулася, підійшла до мене, і я поцілував її в руку, дивлячись на розрум'янену графиню.

— Мадлена виглядає куди краще, — сказав я.

— Бідолашна дівчинка! — зітхнула графиня й поцілувала її в чоло.

— Ага, зараз вони всі здорові, — озвався граф. — Тільки я, коханий мій Феліксе, схожий на стару вежу, яка от-от обвалиться.

— Мабуть, у генерала, як і раніше, випадають чорні дні? — спитав я, дивлячись на пані де Морсоф.

— Кожний з нас має свої «blue devils»¹, — відповіла вона. — Здається, так мовиться по-англійському?

Ми повільно піднялися до замку всі разом, відчуваючи, що сталося щось непоправне. Графиня не мала ані найменшої охоти zostаватися зі мною наодинці. Та все ж я був її гостем.

— Стривайте, а хто подбає про вашого коня? — спитав граф, коли ми підійшли до тераси.

— Ось побачите, — зауважила графиня, — я, як завжди, буду винна: тоді — чому я подумала про коня, а тепер — чому не подумала.

— Авжеж, — відповів граф, — усе добре свого часу.

— Я подбаю про нього, — відповів я; мені була нестерпно тоскна ця холодна зустріч. — Я сам можу вивести коня й поставити в стайню. Згодом приїде мій *грум* шінонською поштовою каретою і ходитиме коло нього.

— Вашого *грума* теж привезли з Англії? — спитала графиня.

— Тільки там вони й водяться, — відповів граф, який повеселішав! бачачи, що дружина його сумна.

Холодність дружини спонукала його чинити наперекір, і він пригнічував мене дружніми звірваннями. Тепер я пізнав, яка важка буває симпатія чоловіка. Не думайте, що увага чоловіків мучить нашу душу в той час, коли їхні дружини обдаряють нас знаками прихильності, яку вони нібито крадуть у чоловіків. Ні, чоловіки стають нам огидними й нестерпними від того дня, коли кохання щезає. Добра згода з чоловіком, необхідна умова такої прихильності, робиться на той час лише засобом, вона стає обтяжливою і нестерпною, як усякий засіб, коли мета вже не освячує його.

— Любий мій Феліксе, — сказав мені граф, взявши мене за руки й палко стискаючи їх, — даруйте пані де Морсоф: жінки бувають іноді примхливі, але слабкість

¹ Дослівно «сині дияволи» (англ.), тобто — злий гумор.

виправдує їх; вони не вміють підтримувати добрий настрій, що його дає нам наша сила характеру. Вона дуже вас любить, я знаю, але...

Поки граф мовив, пані де Морсоф непомітно відійшла від нас, наче бажаючи покинути нас самих.

— Феліксе, — сказав він мені, знизивши голос і дивлячись графині вслід, яка піднімалася до замку разом з дітьми, — я не розумію, що коїться в душі моєї дружини, але ось уже півтора місяця, як її характер геть змінився. Раніше така м'яка, самовіддана, вона ходить тепер чорною хмарою.

Згодом Манетта розповіла мені, що графиня була в ту пору така пригноблена, що її вже не обходили безглузді причіпки графа. Не знаходячи більше зручної мішені для своїх стріл, граф стурбувався: так дитина бачить, що бідолашна комаха, яку вона катує, перестала ворухитися. Тепер йому був потрібний товариш, як катові потрібний підмагач.

— Спробуйте, — вів далі він по паузі, — розпитати пані де Морсоф. Жінка завжди має секрети від чоловіка, а вам вона, може, відкриє причину своїх тривог. Я ладен віддати половину життя, яке залишилося мені, й половину статку свого, аби лише вона була щаслива! Я без неї пропаду! Якби тепер, коли я постарівся, біля мене не було цього ангела, я почував би себе найбезталаннішим з людей. Я хочу померти спокійно. Скажіть графині, що тепер їй уже недовго терпіти мене. Так, Феліксе, друже мій, я знаю, що скоро відійду. Я приховую від усіх фатальну правду; навіщо мені засмучувати їх наперед? Це все підшлункова залоза, мій друже! Нарешті я зрозумів, чого я хворію: мене убила чутливість. Ви знаєте, всі наші емоції шкодять роботі шлунка.

— Отже, — посміхнувся я, — люди з чутливим серцем умирають від шлункових хвороб?

— Не жартуйте, Феліксе, це щира правда. Надто сильні прикросці згубно впливають на головний симпатичний нерв. Надмірна чутливість постійно подразнює слизисту оболонку шлунка. Якщо такий стан триває довго, він призводить до змін в органах травлення, спершу непомітних: порушується робота органів секреції, зникає апетит, травлення робиться капризним; скоро виникають гострі болі, вони все дужчають, і з кожним днем напади частішають; потім відбувається повне розладнання організму, ніби до нашої страви постійно підмішували

трутизну повільної дії; слизисті оболонки товщають, починається затужавіння шлункового клапана, з'являється злоякісна пухлина, а потім приходить смерть. Так ось, голубе мій, я вже дійшов до цієї стадії. В шлункові у мене почалося затужавіння, і тепер ніщо вже не може спинити перебіг хвороби. Подивіться на жовтий колір мого обличчя, на мої сухі й блискучі очі, на мою страшенну худорбу! Я геть висох! Я привіз із заслання початки цієї недуги: я стільки настраждався тоді! Одруження, яке могло б залагодити все, що я пережив на чужині, не тільки не втихомирило мою вражену душу, але ще роз'ятрило рану. Що мене чекало вдома? Вічна турбота про дітей, хатні прикροщі, необхідність відбудувати зруйнований маєток і повсякчас заощаджувати, змушувати терпіти злидні свою дружину, злидні, від яких передусім страждав я сам. Нарешті, вам одному можу признатися в таємниці, в своєму найбільшому горі: хоча Бланш — суцзя ангелиця, вона мене не розуміє, вона не знає про мої муки і ще примножує їх; але я прощаю їй! Далєбі, друже мій, мені гірко це говорити, але жінка, не така чеснотлива, принесла б мені більше насолод, про які Бланш і гадки не має, адже вона наївна, як дитя! Додайте до цього, що служники мій вік занепащають; ці телепні такі нетямущі, ніби я говорю до них по-китайському. Коли наш маєток було нарешті відбудовано, коли у мене поменшало мороки, зло вже завершилося, недуга досягла тієї стадії, як пропадає апетит; потім на мене впала нова важка хвороба, яку так зле лікував доктор Оріже; словом, тепер мені жити не більше як півроку...

Я нажахано слухав графа. Переді мною знов постала графиня: жовтий колір її обличчя, сухий блиск її очей з першої хвилини вразили мене; я непомітно тягнув графа до будинку, вдаючи, ніби уважно слухаю його нарікання, пересипані медичними термінами, а сам думав лише про Анрієтту й хотів знову глянути на неї. Графиня сиділа на уроці математики, який абат де Домініс давав Жакові, і навчала водночас Мадлену гаптувати. Раніше в день мого приїзду вона зуміла б відкласти справи, щоб присвятити мені весь свій час, але я так щиро й глибоко кохав її, що приглушив у серці горе, завдане мені цим контрастом між теперішнім і минулим, бо я побачив фатальний жовтий відтінок, який на цьому ангельському личкові скидався на відблиск Божественного вогню,

що осяває лики святих на картинах італійських малярів. І я раптово відчув крижаний подих смерті. Потім, коли вогненний зір Анрієтти, позбавлений тієї прозорої вологи, яка раніше, здавалося, зрошувала її очі, обернувся до мене, я здригнувся; тепер я розгледів і інші зміни, сліди муки, що їх не побачив надворі; тоненькі рисочки, ледве помітні в мій минулий приїзд у неї на чолі, позаягали глибокими зморшками; обличчя змарніло, скроні з блакитними жилками ніби позападали й горіли; оточені тінню очі провалилися; вона зблякла, мов плід, який жухне і дочасно втрачає барви, коли його гризе хробак. Чи не я, хто найбільше на світі прагнув влити в її душу цілющий потік щастя, наповнив гіркотою ще свіже джерело, що в ньому вона черпала свою мужність? Я сів біля неї і спитав голосом, в якому дзвеніло каяття:

— Ви не скаржитесь на своє здоров'я?

— Ні, — відповіла вона, зазирнувши мені глибоко в очі. — Мое здоров'я — ось воно! — І вона вказала на Жака й Мадлену.

Подолавши свою хворобу, Мадлена в п'ятнадцять років перетворилася на жінку; вона виросла, і троянди розквітли на її смаглявих щічках. Вона втратила безпосередність дитини, яка дивиться на все широко розплющеними очима, і скромно потуплювала зір; її гнучка фігурка розвинулася і набула ніжної округлості форм; рухи її стали неквапливі й статечні, як у матері; вона з невинним кокетством поділяла проділлю своє прегарне чорне волосся, яке спадало двома хвилями, обрамляючи її личко молодої іспанки. Вона скидалася на гарненькі середньовічні статуєтки, такі вишукані й такі тендітні, що, милуючись на них, ви боїтеся, як би вони не розбилися від самого погляду. Здоров'я, придбане нею після стількох зусиль, зміцніло, тіло наливалось, як ніжний плід, щоки вкрилися оксамитом, ніби у персика, а шия — шовковим пушком, який золотів на сонці, як у матері. Тепер вона повинна жити! Так судив Господь, створивши цей пишний пуп'янок найгожішої з квіток людських, у кожній рисочці якої відбилася його воля: і в довгих темних віях, і в зграбному вигині плечей, які обіцяли розповитися і стати такими самими пишними, як у матері. Ця ставна, як тополя, смаглява дівчина становила разуючий контраст з Жаком — миршавим сімнадцятилітнім хлопчаком, головатим і надмірно лобатим; його блискучі втомлені очі химерно гармоніювали з глибоким

грудним голосом. Цей голос здавався надто гучним, так само як погляд передавав надто велику зрілість розуму. Нібито розум, душа і серце Анріетти спалювали своїм полум'ям це кволе тіло, що не встигло набратися снаги; молочно-бліде Жакове лице пожвавлювали надто яскраві барви, як буває у деяких молодих англійок, позначених фатальним тавром, бо дні їхні лічені: оманливе здоров'я! На Анріеттин знак я перевів погляд з Мадлени на Жака, який креслив на дошці геометричні фігури і розв'язував алгебричні задачі під наглядом абата де Домініса, і здригнувся, побачивши смерть, що причаїлася за цвітом юності, але не став ловити на брехні бідолашну матір.

— Коли я бачу їх здоровими, радість утишує всі мої болі, так само як вони умовкають і розвіюються, коли діти хворі. Друже мій, — вела далі вона, і очі її сяяли материнською гордістю, — якщо інші симпатії зраджують вас, то тут наші почуття віддячуються; обов'язки виконані й увінчані успіхом винагороджують нас за поразку, якої ми зазнали в іншому місці. Жак стане, як і ви, людиною високовченою, мудрою і чеснотливою; як і ви, він буде гордістю своєї країни і, може, навчиться правити нею, з вашою підтримкою, адже ви досягнете найвищого становища; одначе я постараюся, щоб ви залишилися вірним своїм першим симпатіям. У моєї любої Мадлени великодушне серце, вона чиста, як сніг на верхів'ях Альп, у ній розвинеться жіноча відданість і тонкий розум, вона горда й гідна носити імення Ленонкурів! Її мати, яка жила недавно в постійній тривозі, тепер щаслива, її щастя безмежне й безхмарне; так, життя моє повне й багате. Ви бачите, Бог дав розквітнути всім моїм дозволенным симпатіям і окропив гіркотою ті, до яких мене надили небезпечні нахили...

— Чудово! — вигукнув задоволений абат. — Пан віконт знає вже не менше, ніж я.

Завершивши писати приклад, Жак легко закашлявся.

— На сьогодні досить, любий абате, — сказала схвильована графиня, — і, будь ласка, відкладіть урок хімії. Тепер покатайся верхи, Жаку, — додала вона, підставляючи синові щоку для поцілунку з лагідною материнською ніжністю, і обернула до мене очі, ніби прагнучи знищити мої спогади. — Іди, коханий, і будь обережний.

— Одначе ви не відповіли мені, — сказав я, поки вона стежила за Жаком довгим поглядом. — Чи не болить у вас де-небудь?

— Так, іноді, в шлунку. Якби я жила в Парижі, то мала б за честь слабувати на гастрит, тепер ця хвороба модна.

— Матуся часто дуже страждає,— сказала мені Мадлена.

— Як,— озвалася графиня,— ви цікавитеся моїм здоров'ям?

Мадлена, вражена дошкульною іронією, що пролунала в цих словах, мовчки поглянула на неї, а потім на мене; потупивши очі, я роздивлявся рожеві квіточки на обитті сіро-зелених меблів, які оздоблювали вітальню.

— Моє становище просто нестерпне,— прошепотів я їй на вухо.

— Але хіба це моя провина? — відповіла вона. — Любий друже,— додала вона з тією підступно вдаваною жвавистю, якою жінки присмачують свою помсту,— хіба ви не знаєте новочасної історії? Адже Франція і Англія — одвічні вороги. Навіть Мадлена це знає, їй відомо, що їх розділяє широке море, холодне й бурхливе.

Вази на каміні в вітальні було замінено свічниками, мабуть, щоб позбавити мене втіхи прикрашувати камін квітами; згодом я побачив вази в спальні графині. Коли приїхав мій служник, я вийшов, щоб розпорядитися; він привіз мої речі, і я хотів, щоб він одніс їх до мене в спальню.

— Ви ж не помиліться, Феліксе,— сказала графиня. — В колишній кімнаті тітки тепер живе Мадлена. Вас розмістили над графовою спальнею.

Незважаючи на всю мою провину, я все ж мав серце, і її слова поранили мене, як удари кинджала, який байдуже бив у найдошкульніші місця, що їх вона, здавалося, навмисне обирала. Не всі однаково переносять моральні тортури, їхня сила залежить від нашої душевної чутливості, і графині важко далось знання всіх відтінків страждання; але з тієї ж причини найкраща з жінок стає тим жорстокіша, чим великодушніша вона була колись; я подивився на графиню, але вона похнюпилася. Я ввійшов до своєї нової спальні, гарної кімнати, опорядженої в білих і зелених тонах. Тут я залився слізьми. Анрієтта почула мої ридання і ввійшла до мене з букетом квітів.

— Анрієтто,— сказав я,— невже ви не в змозі простити найвибачливішу помилку?

— Ніколи не зовіть мене Анрієттою,— відповіла вона,— безталанної Анрієтти більше нема, але ви завжди

знайдете пані де Морсоф, вірного друга, ладного любити і слухати вас. Феліксе, ми побалакаємо згодом. Якщо у вас ще є бодай краплина почуття до мене, дайте мені звикнути до того, що ви тут; а потім, коли слова не так сильно катуватимуть моє серце, тоді, як до мене повернеться трохи мужності, тоді, тільки тоді... Ви бачите цю долину? — сказала вона, показуючи мені на Ендр. — Мені боляче дивитися на неї, але я все ще її люблю.

— Ох, будь проклята Англія і всі її жінки! Я виблагаю відставки у короля і помру тут, випрохавши у вас прощення.

— Ні, любіть цю жінку. Анріетти більше нема, це не жарт, ви скоро довідаєтеся...

Вона пішла собі, але з тону цих слів я збагнув, яка глибока її рана. Я швидко вийшов за нею, утримавши її, і спитав:

— То ви мене більше не любите?

— Ви завдали мені більше зла, ніж усі решта разом! Тепер я страждаю менше, отже, я люблю вас менше; але тільки в Англії не знають слів «назавжди» і «ніколи»; тут ми говоримо: «назавжди!» Будьте розважливі, не ятріть моєї рани, а якщо ви страждаєте, то подумайте про мене — адже я ще живу!

Я тримав її руку, холодну, нерухому і вогку, вона випручала її у мене і кинулася, як стріла, вздовж коридора, де розігралася ця справді трагічна сцена. За обідом граф піддав мене тортурам, яких я ніяк не міг передбачити.

— Хіба маркізи Дадлей зараз нема в Парижі? — спитав він.

Я весь спаленів, відповідаючи:

— Ні.

— Де ж вона, в Турені? — допитувався він.

— Вона не розлучилася з чоловіком і може вернутися в Англію. Її чоловік був би радий, якби вона повернулася до нього, — жваво відповів я.

— Вона має дітей? — спитала пані де Морсоф змієним голосом.

— Двох синів.

— Де ж вони?

— В Англії, з батьком.

— Ану, Феліксе, скажіть по ширості, чи справді вона така вродлива, як про неї кажуть? — спитав граф.

— Як можна ставити такі питання? — розсердилася графиня. — Кохана жінка завше найгарніша на всім крузі земнім!

— Авжеж, завше, — сказав я з гордістю, кинувши на неї погляд, якого вона не витримала.

— Ви щасливчик, — вів далі граф. Атож, вам страшенно пощастило! Ах! У молодості я б нетямився від такої перемоги!..

— Годі! — сказала графиня, показуючи графові очима на Мадлену.

— Я ж не дитина, — відповів граф, якому було приємно згадати свою молодість.

Вийшовши з-за столу, графиня повела мене на терасу і, спинившись там, вигукнула:

— Як! Невже є жінки, які жертвують дітьми задля чоловіка? Зректися статків, суспільства, це я розумію: може, навіть вічного раювання! Але дітей! Зректися власних дітей!

— Атож, такі жінки хотіли б віддати ще більше, вони віддають усе...

Для графині весь світ став шкереберть, і думки її сплуталися. Вражена величчю цієї жертви, підозрюючи, що набуте щастя може відшкодувати такі жорстокі втрати, чуючи в собі воляння збунтованої плоті, вона застигла, озираючи своє занепащене життя. Так, вона пережила хвилину жахливих сумнівів; але вона випросталася велика і свята, високо тримаючи голову.

— То кохайте цю жінку, Феліксе, — сказала вона зі слізьми на очах, — хай вона буде моєю щасливою посестрою. Я прощаю їй завдану мені муку, якщо вона дає вам те, чого ви ніколи не могли знайти тут, чого ви не можете дістати від мене. Ви мали рацію: я ніколи не говорила, що кохаю вас, і я ніколи не кохала вас так, як кохають у цьому світі. Але якщо вона не мати, як може вона любити?

— Люба Анріетто, ти свята! — відповів я. — Якби я не був такий схвильований, я пояснив би тобі, що ти витаєш над хмарами, високо над нею; що вона жінка землі, дочка грішного людства, ти ж дочка небес, обожнювана ангелиця; тобі належить усе моє серце, а їй тільки моя плоть; вона це знає, це вкидає її в розпуку, і вона помінялася б з тобою, навіть ціною найболючіших тортур. Але все це непоправно. Тобі я віддав душу, всі помисли, щире кохання, мою юність і старість; їй — палкі бажання

і розкоші минушої жаги; тобі дістануться всі мої спогади; їй — цілковите забуття.

— Говоріть, о друже мій, говоріть ще!

Вона присіла на лаву і залилася слізьми.

— Отже, чеснота, святість життя, материнська любов — це не омана, Феліксе! Ох, зросіть іще цим бальзамом мої рани! Повторіть слова, які підносять мене в небеса, де я хочу ширяти разом з вами! Благословіть мене вашим поглядом, вашим словом — і я прошу вам усі муки, яких зазнала на ці два місяці!

— Анрієтто, в нашому житті є таємниці, яких ви не знаєте. Я зустрів вас у тому віці, коли голос почуття може на час заглушити бажання нашої плоті; але кілька сцен, спогад про які зігріватиме мене і в мою останню хвилину, мали переконати вас, що я переріс цей вік, і ваші повсякчасні перемоги були в тому, що ви уміли продовжити його невинні радощі. Кохання без облади загострює наші бажання, але настає хвилинка, коли ми спізнаємо тільки муку: адже ми зовсім не схожі на вас. У нас закладено силу, якої ми не годні зректись, інакше ми перестанемо бути мужчинами. Наше серце, позбавлене цієї поживи, яка його підтримує, ніби саме себе пожирає і стає безсилим; це ще не смерть, але її передпокій. Годі довго ошукувати природу; при найменшому поштовху вона прокидається з люттю, схожою на шаленство. Ні, я не покохав, я умирав від спраги серед розпеченої пустелі.

— Пустелі! — сказала вона з гіркотою, показуючи на нашу долину. — Як розумно він міркує, скільки тонких викрутів! Тому, хто вірний, усі ці хитрощі не потрібні!

— Анрієтто, не сперечаймося через якийсь невдалий вираз. Ні, душа моя не змінилася, але я перестав панувати над своїми почуттями. Цій жінці відомо, що ви моя єдина кохана. Вона грає в моєму житті лише другорядну роль, вона це знає і примиряється; я маю право покинути її, як кидають куртизанку...

— І тоді?..

— Вона сказала мені, що вкоротить собі віку, — відповів я, думаючи, що це рішення здивує Анрієтту.

Але коли вона почула мої слова, на обличчі її майнула зневажлива посмішка, ще виразніша, ніж приховані за нею думки.

— О ти, моє сумління, — вів далі я, — якби ти могла бачити, як я боровся з усіма спокусами, такими згубними для мене, ти збагнула б, яке фатальне...

— О так, фатальне! — підхопила вона. — Я надто вірила в вас. Я думала, що у вас не менше чесноти, ніж у священика і у... пана де Морсофа, — додала вона ущипливо, і її слова пролунали, наче епіграма. — Тепер уже по всьому, — вела далі вона, помовчавши. — Я вам завдячую, мій друже: ви погасили в мені вогонь плотських бажань. Найважчу частину шляху пройдено, наближається похилий вік, а з ним нездужання, потім болячки; я більше не можу бути для вас ясною феєю, яка дарувала вас своєю ласкою. Будьте вірні леді Арабеллі. Кому дістанеться Мадлена, яку я так плекала для вас? Бідолашна Мадлена! Бідолашна Мадлена! — приказувала вона, як журливий приспів. — Якби ви чули, як вона недавно сказала мені: «Матусю, ти не ласкава з Феліксом!» Люба дитина!

Вона дивилася на мене, освітлена промінням вечорового сонця, яке сипалося крізь листя, і сповнена якогось жалю до наших розбитих надій, поринула в минуле, таке чисте і ясне, і віддалася споминам, як віддався ним і я. Ми перебирали наше життя, переводячи очі з долини на парк, з клошгурдських вікон на Фрапель, і в нашій пам'яті оживали запавні букети, вплітаючись у поему наших нездійснених бажань. То була її остання втіха, невинна насолода щирої душі. Ця розмова, повна для нас глибокого значення, завдала нам тихого смутку. Анрієтта повірила моїм словам і відчула себе там, куди я її підніс, — на небесах.

— Друже мій, — сказала вона, — я скоряюся Творцеві, бо бачу в цьому перст Божий.

Лише згодом я зрозумів глибокий сенс її слів. Ми повільно піднімалися по терасі. Вона сперлася на мою руку, покірною долі, і хоча рани її кривавіли, вона знайшла, як пом'якшити їхній біль.

— Таке життя людське, — сказала вона. — Що зробив пан де Морсоф, чим заслужив свою долю? Це доводить вам, що існує інший, кращий світ. Горе тому, хто здумає нарікати по тому, як обрав добру путь!

І вона заходилася міркувати про життя, розглядаючи його з різних боків, і її холодна проникливість показала мені, якою огидою пройнялася вона до всього земного. Підійшовши до оселі, вона випустила мою руку і сказала:

— Якщо Господь Бог дав нам смак і поривання до щастя, чи не має він потурбуватися про невинні душі,

які спіткали в цьому світі самі прикрощі? Це так, або Бога нема, і тоді життя лише гіркий жарт.

Кинувши цю репліку, вона притьмом зайшла до оселі, я знайшов її в вітальні: вона лежала на канапі, ніби її вразив голос небесний, який віщував Святому Павлові.

— Що з вами? — спитав я.

— Я не розумію, що таке чеснота, і не знаю, чи є вона в мене.

Ми обоє застигли в мовчанні, дослухаючись до цих слів, — вони пролунали як камінь, кинутий у безодню.

— Якщо я помилялася в житті, тоді вона має рацію, вона! — вигукнула пані де Морсоф.

Так її остання радість завершилася останньою боротьбою її душі. Коли прийшов граф, вона поскаржилася йому на здоров'я, хоча ніколи не скаржилася досі; я благав її розповісти мені, що з нею, але вона мовчки пішла до себе, покинувши мене мучитися гризотами сумління, які, з'явившись, породжували все нові тортури. Мадлена пішла слідом за матір'ю. Уранці я довідався від неї, що у графині була сильна блювота, яку вона пояснила пережитими того дня хвилюваннями. Отож я, котрий бажав віддати за неї життя, убивав її.

— Любий графе, — сказав я панові де Морсофу, який змусив мене грати з ним у триктрак, — мені здається, графиня дуже хвора; ще не пізно її врятувати: покличете доктора Оріже й умовте її виконувати його приписи.

— Оріже, який мене погубив? — сказав він, уриваючи мене. — Ні, ні, я пораджуся з Карбонно!

Увесь той тиждень, а надто в перші дні, життя було для мене суцільною мукою, морозило мені душу, вражало мою гордість, троюдило серце. Якщо ви коли-небудь були осереддям чийогось життя, зітхань і поглядів, сенсом існування, вогнищем, яке давало світло й тепло, ви зрозумієте, як жахливо по цьому опинитися ніби в пустці. Мене оточували ті самі предмети, але дух, який оживляв їх, погас, як полум'я задutoї свічки. Я зрозумів убивче почуття, що змушує закоханих не зустрічатися, коли їхне кохання згасає. Бути нічим, де ти царював неподільно! Бачити лише холод смерті там, де сяяло радісне проміння життя! Такі порівняння вбивають нас. Незабаром я почав шкодувати за тим, що не зазнав щастя в роки моєї смутної юності. Моя розпука була така глибока, що графиня, здається, пом'якшала. Якось по обіді, коли

ми гуляли берегом річки, я зробив останню спробу виблагати у неї прощення. Попросивши Жака повести сестру вперед, я покинув графа і, тягнучи пані де Морсоф до човна, сказав:

— Анрієттє, змилюйтеся, скажіть бодай слово, або я кинуся в Ендр! Атож, я піддався спокусі, це правда: але хіба я не вчинив, як вірний пес, безмежно відданий панові? Я вернувся до вас, повний сорому; коли пес нашкочить, його карають, але він лиже руку, що вдарила його; покарайте мене, але верніть мені ваше серце.

— Відолашний хлопчику! — сказала вона. — Хіба ви не zostалися моїм сином?

Вона взяла мене під руку, мовчки вернулася до Жака й Мадлени і подалася з ними до Клошгурда через виноградники, покинувши мене з графом, який заходився базікати про політику та про сусідів.

— Вернімося додому, — сказав я йому. — Голова у вас непокрита, і вечірня роса може вам пошкодити.

— Ви жалієте мене, любий Феліксе, — сказав він, не вгадавши моїх намірів, — а от дружина ніколи не хотіла мене втішати, може, з принципу.

Раніше вона ніколи не кидала мене одного з чоловіком; тепер мені доводилося шукати приводу, щоб вернутися до неї. Вона сиділа з дітьми і пояснювала Жакові правила гри в триктрак.

— Ось, — мовив граф, який дуже ревнував дружину до дітей, — ось ті, ради кого вона завжди нехтує мене. Чоловіки, друже мій, завжди в програші; найцнотливіша жінка знаходить, як задовольнити свою потребу в любові і позбавити своєї прихильності чоловіка.

Вона не відповіла йому, граючись і далі з дітьми.

— Жаку, — сказав граф, — ходи сюди.

Жак зам'явся.

— Батько кличе тебе, мій хлопчику, іди до нього, — сказала мати, підштовхуючи його.

— Вона любить мене з обов'язку, — зауважив старий, який розумів своє становище.

— Пане, — відповіла графиня, проводячи рукою по волоссю Мадлени, зачесаної під вродливицю Фероньєр, — не будьте несправедливий до безталанних жінок, їм не завжди легко дається життя, і, може, в дітях утілена матеріна чеснота.

— Люба моя, — заперечив граф, намагаючись бути логічним, — за вашими словами виходить, що, якби не діти,

жінки не були б чеснотливі й любісінько собі кидали чоловіків.

Графиня шпарко звелася і повела Мадлену на балкон.

— Такий шлюб, мій друже, — сказав граф. — Чи не хочете ви сказати, покидаючи нас, що я не маю рації! — гукнув він їй услід, і, взявши за руку сина, наздогнав дружину, спопеляючи її поглядом.

— Навпаки, пане, ви мене злякали. Ваше міркування страшенно вразило мене, — сказала вона кволим голосом, глянувши на мене, як упіймана злочинниця, — якщо чеснота не в тому, щоб жертвувати собою задля дітей і чоловіка, то що ж тоді чеснота?

— Жер-тву-ва-ти! — вигукнув граф, вимовляючи кожен склад, нібито завдаючи удар за ударом у серце графині. — Чим же ви жертвуєте задля дітей? Чим ви жертвуєте для мене? Чим? Ким? Відповідайте! Відповідайте ж! Що тут відбувається? Що ви хочете сказати?

— Скажіть самі, пане, — відповіла вона, — що було б вам більше до вподоби: якби вас любили з послуху Богові або якби ваша дружина черпала чесноту в самій собі?

— Пані де Морсоф має рацію, — зауважив я, вступаючи в розмову, і в голосі моему лунало хвилювання, що відгукнулося в їхніх серцях, бо я влив у них надію, яку я сам навіки втратив; я втишував їхні тривоги своєю великою скорботою, і сила моєї муки згасила їхні чвари, як левині рикання заглушує всі голоси. — Атож, вищий дар, посланий нам небом, — це здатність передавати наші чесноти тим істотам, щастя яких залежить од нас, і ми ошчасливуємо їх не з розрахунку, не з обов'язку, а лише невичерпною і добровільною любов'ю.

В Анрієттиних очах забриніли сльози.

— І якщо якась жінка спізнає інші почуття, ніж їй дозволяє суспільство, визнайте, любий графе: чим неподоланніше це почуття, тим вона добродішніша, якщо зуміє згасити його, *жертвуючи собою задля дітей і чоловіка*. Звісно, цю теорію годі застосувати до мене, бо я, на жаль, показав протилежний взірєць, і до вас, бо вас ніколи вона не зачепить.

Вогка й гаряча рука опустилася на мою руку й тихо стисла її.

— У вас шляхетна душа, Феліксе, — промовив граф; потім якось зворушливо оповив графиню за стан і ніжно пригорнув до себе, кажучи: — Пробачте, люба, бідо-

лашного хворого діда, який хоче, щоб його кохали більше, ніж він того заслуговує.

— Деякі серця — сама великодушність, — відповіла вона, схилиючи голову на плече графові, який прийняв її слова на свій карб.

Це непорозуміння збентежило графиню, вона затрепетала, гребінець випав з її волосся, коси розпустилися, обличчя поблідло; відчувши, як графиня мліє, граф скрикнув, підхопив її на руки, як дівчинку, і відніс на канапу в салон. Ми поставали кругом. Анрієтта все ще тримала мене за руку, ніби кажучи, що тільки ми двоє знаємо таємничий сенс цієї сцени, поглянути, такої простої, але нестерпної для неї.

— Я завинила, — тихо сказала вона мені, коли граф пішов, аби принести їй склянку води, настояної на апельсиновому цвіту, — я дуже завинила перед вами, бо хотіла довести вас до розпачу замість бути поблажливою. Любий мій, ви напрочуд добрий, я одна можу це оцінити. Я знаю, буває доброта, нав'яна жагою. Чоловіки можуть бути добрі з різних причин: через погорду, захоплення, з розрахунку, з душевної ліні; а ви, друже мій, виявили щойно безмежну доброту.

— Якщо це так, — сказав я, — то знайте: все, що в мені ще хорошого, це од вас. Хіба ви забули, що я ваш витвір?

— Цих слів досить, щоб ушасливити жінку, — відповіла вона; у цю мить вернувся граф. — Мені краще, — промовила вона, підводячись, — тепер я потребую свіжого повітря.

Ми спустилися на терасу, ов'яну духом розквітлих акацій. Вона сперлася на мою праву руку, тулячи її до серця, і віддалася сумним думкам, але, за її словами, вона кохалася в цьому сумі. Їй, мабуть, хотілося зостатися зі мною наодинці, але її чиста уява, вільна від жіночого лукавства, не знаходила приводу, щоб відіслати дітей і чоловіка; і ми гомоніли про всяку всячину, поки вона сушила собі голову, як би урвати кілька хвилин, аби вилити переді мною свою душу.

— Я так давно не каталася в колясці! — сказала вона нарешті, милуючись на красу тихого вечора. — Пане де Морсоф, веліть подати екіпаж, мені хочеться показатися.

Вона знала, що до вечірньої молитви побалакати нам не пощастить і боялася, що потім граф гратиме в триктрак. Вона могла б побути зі мною на зігрітій сонцем,

запахущій терасі, коли чоловік ляже спати; та, може, боялася лишитися наодинці зі мною під рясним шатром з листя, крізь яке просотувалося пишне місячне сяйво, і гуляти удвох уздовж балюстради, звідки розгортався широкий краєвид на долину, якою струмував Ендр. Подібно до того, як темні, мовчазні склепіння святилища заохочують до молитви, так і осяяне місяцем листя, напоєне п'янким ароматом і овіяне невиразними весняними звуками, змушує тремтіти всі струни душі і підриває волю. Природа втихомирює пристрасні у старих, але в юних серцях збуджує їх; ми це знали! Два удари в дзвона означали: настала година молитви. Графиня здригнулася.

— Анріетто, серце, що з вами?

— Нема більше Анріетти, — відповіла вона. — Не воскрешайте її: вона була вимоглива, примхлива; тепер ви маєте спокійного друга, чия чеснота зміцніла завдяки словам, навіяним вам згори. Ми побалакаємо про це. Не спізнюймося до молитви. Сьогодні читати її моя черга.

Коли графиня вимовляла слова молитви, прохаючи в Господа допомоги в життєвих знегодах, вона вклала в них стільки почуття, що вразила не одного мене; здавалося, вона знов виявила свій хист ясновидства і передбачила жахливу муку, якої я несамохіть завдав їй, допустившись промаху, бо я забув про нашу домовленість з Арабеллою.

— Ми встигнемо зіграти партію, поки запряжуть коней, — сказав граф, тягнучи мене до вітальні. — Потім ви покатаєтеся з моєю дружиною, а я ляжу спати.

Звичайно наша гра проходила дуже бурхливо. Зі своєї кімнати, а може, з Мадлениної спальні, графиня почула сердитий голос чоловіка.

— Ви, далєбі, порушуєте обов'язок гостинності, — сказала вона графові, вступаючи до вітальні.

Я глянув на неї непорозуміло; я все ще не звик до її суровості, колись вона не старалася врятувати мене від графового тиранства; їй було приємно тоді, що я поділяю її муки, а я самовіддано терпів їх з любові до неї.

— Я віддав би життя, — шепнув я їй на вушко, — аби знов почути, як ви мовите: «Бідолашний друже, бідолашний друже!»

Вона похнюпила голову, згадавши випадок, що на нього я натякав; потім нишком глянула на мене, і я прочитав

в її очах радість жінки, яка побачила, що найменший порух її серця цінується дорожче за бурхливі розкоші тілесного кохання. І тут, як завше, навіть коли вона завдавала мені болю, я простив її, відчуваючи, що вона розуміє мене. Граф програвав; я заявив, що втомився, аби урвати гру, і ми надумали пройтися круг моріжка, поки не під'їхав екіпаж; як тільки ми zostалися самі, лице моє просіяло такою радістю, що здивована графиня глянула на мене допитливим поглядом.

— Анрієтта жива, — сказав я, — вона ще кохає мене; ви ображаєте мене навмисне: аби розбити мені серце. Я ще можу бути щасливим!

— Якщо в мені зоставалась ще тінь тієї жінки, — відповіла вона нажахано, — то тепер ви її знищили. Благословен Господь, який дає мені снаги терпіти ці заслужені мною тортури. Атож, я ще надто люблю вас, я могла впасти, але англійка освітила безодню, що загрожує мені.

Тут підкотила коляска, і візник спитав, куди їхати.

— Виїздить по головній алеї на шінонський шлях, а потім звернете в ланди і вертайтеся дорогою з Саше.

— Який сьогодні день? — спитав я надто покvapливо.

— Субота.

— Не виїздить на цей шлях, пані: у суботу ввечері там багато торговців птицею, вони їдуть у Тур і запруджують шлях своїми возами.

— Ідьте, як вам велено, — сказала графиня візникові.

Ми обоє надто добре знали найменші відтінки голосу одне одного і не вміли критися з нашими почуттями. Анрієтта все збагнула.

— Ви не подумали про торговців птицею, коли обирали цю ніч, — сказала вона з легкою іронією. — Леді Дадлей у Турі. Не брешіть. Вона жде вас недалеко звідси. «Який сьогодні день? Торговці птицею! Великі вози!» Хіба ви колись згадували про них, коли ми раніше гуляли з вами?

— Це лишень доводить, що в Клошгурді я про все забуваю, — відповів я нелукаво.

— Вона чекає на вас?

— Атож.

— О котрій годині?

— Між одинадцятою і дванадцятою.

— Де?

— В ландях.

— Ми поїдемо туди, — сказала вона. — Я хочу її бачити.

Почувши ці слова, я збагнув, що долю мою вирішено безповоротно. Я зразу подумав, що мені доведеться завершити шлюбом наші любові з леді Дадлей, припинивши страшну боротьбу, здатну вичерпати всі мої почуття і позбавити мене витончених розкошів, які під зливою ударів облетять, мов ніжний квіт-пустоцвіт. Моя затята мовчанка засмутила графиню, чию великодушність я ще не поцінував до кінця.

— Не гнівайтесь на мене, любий, — сказала вона сріблястим своїм голосом, — це моя спокута. Вас ніколи не покохають так, як вас кохають тут, — вела далі вона, тулячи руку до серця. — Хіба я не призналася вам сама в своєму коханні! Але маркіза Дадлей врятувала мене. Йї усі земні пристрасті, і я їм не заздрю. Мені ясна любов небесна! Від дня вашого приїзду я пройшла безконечно довгу путь. Я пізнала сенс життя. Піднісшись душею, ми ніби відриваємо її від землі; що вище ми злинаємо, то менше зустрічаємо співчуття; замість страждати, живучи в долині, ми страждаємо у високостях, як той орел, що ширяє у небі, несучи в серці стрілу, якою його прошив якийсь грубий пастух. Тепер я розумію, що земля і небо несумісні. Атож, хто здатний ждати, злинувши в небеса, той вільний від нищих пристрастей. Душа його має зректися всього земного. Вона повинна любити друга, як ми любимо своїх дітей: ради них самих, а не ради себе. Наше/ «я» — ось причина всіх лих і прикрощів. Моє серце злине вище за орла; там я знайду любов, яка мене не ошукає. Коли ж ми живемо земним життям, воно надто принижує нас і себелюбство перемагає того ангела, який живе у нас. Насолоди, що їх дає нам пристрасть, жорстокі й бурхливі, ми платимо за них згубними хвилюваннями, і міць нашої душі слабне. Я вийшла до моря, де хвищуть хуртовини, і надто близько бачила їх; хвилі часто кропили мене своїми бризками і не завжди розбивалися біля моїх ніг, але іноді налітали на мене й морозили мені душу; я повинна відступити на високий берег, інакше загину в цьому морі без берегів. У вас, як і в усіх, хто завдав мені горе, я бачу вартового моєї чесноти. Життя моє було повне страждання, і, на щастя, страждання не перевищили моїх сил, і тому грішні пристрасті не забруднили мене, я не піддалася спокусам і завжди поривалася до Бога. Наша симпатія була лише шаленою

мрією двох чистих дітей, які сподівалися задовольнити і своє серце, і людей, і Господа... Шалена надія! Феліксе! — Вона замовкла. — Як же зве вас та жінка? — спитала вона, помовчавши.

— Амадеєм, — відповів я. — Фелікс — інша людина, він належить тільки вам.

— Анрієтті важко вмирати, — промовила вона з сумною посмішкою. — Але вона загине на перше слово сумирної християнки і гордої матері — жінки, чия чеснота вчора схитнулася, але сьогодні вона зміцніла. Що я можу ще сказати? Атож, це так, ціле життя я лишалася вірною собі і в найтяжчих, і в найлегших випробуваннях. Серце, з яким мене мали пов'язати перші пута ніжності — серце моєї матері, — було закрите для мене, незважаючи на всі мої спроби знайти шпарку, щоб проникнути в нього. Я була єдиною донькою, що народилася після смерті трьох синів, і марно силкувалася посісти їхнє місце в серці батьків: але мені не пощастило зцілити рани, завданої сімейній гордині. Після цього похмурого дитинства мене пригорнула моя люба тітонька, але смерть невдовзі забрала її у мене. Пан де Морсоф, якому я вручила своє життя, безнастанно мордує мене, сам того не відаючи, неборака! Його любов достоту, як любов у малих дітей, сповнена наївного егоїзму. Він і гадки не має, яких тортур завдає мені, і я завжди прощаю йому! Мої кохані дітки, котрі зрослися з моєю плоттю всіма своїми муками, з моєю душею — всіма своїми чеснотами, з моїм серцем — всіма невинними радощами, хіба їх не послано мені лише для того, щоб я пізнала, яка сильнюща і терпляча материнська душа? Атож! Діти — ось моя цнота! Ви знаєте, яка я змучена ними, через них і попри них! Стати матір'ю означало для мене набути права на вічні муки. Коли Агар волала в пустелі, ангел показав цій вигнаній рабині чисте джерело. А мені? Коли чисте джерело, з якого ви хотіли втамувати свою спрагу (пам'ятаєте?), забило в Клошгурді, воно принесло мені лише воду, отруєну гіркотою. Так, ви завдавали мені незмірного страждання. Бог, мабуть, простить ту, що пізнала лише любовні прикрощі. Але якщо найдужче мене допекли саме ви, можливо, я цього заслужила. Бог справедливий. Ох Феліксе, поцілунок нишком у лоба, може, сам по собі гріховний. Може, я маю спокутувати кожен крок, зроблений далеко від чоловіка і дітей, коли, гуляючи вечорами, хотіла зостатися наодинці зі своїми

спогадами й потаємними думками, бо в такі хвилини наша душа належить іншому. Коли серце наше ніби стискається і стає таким малесеньким, що вміщає в себе лише любов земну, — можливо, це найтяжчий гріх. Коли жінка, схиливши голову, підставляє чоловікові голову для поцілунку, щоб здаватися вільною від кохання, — це теж гріх! Гріх будувати своє майбутнє в сподіванні чиеїсь смерті, гріх мріяти про щасливе материнство, про здорових дітей, що граються вечорами з любим батечком перед очима у зворушеної матері. Атож, я грішниця, я многогрішниця. Я радо корилася покутам, накладеним на мене церквою, але вони не спокутували моїх гріхів, до яких священик був, мабуть, надто поблажливий. Господь побажав зробити самі мої провини джерелом кари, вручивши карального меча тому, задля кого вони чинилися. Подарувати вам своє волосся чи не означає подарувати себе? Чому я любила носити білі сукні? Я почувала себе в них вашою лілеєю; адже ви вперше побачили мене тут у білій одежі. Гай-гай! Я менше любила моїх дітей, бо всяка симпатія живе коштом родинних почуттів. Ось бачите, Феліксе! Кожне страждання має свій глибокий сенс. Бийте, бийте ж мене дужче, ніж пан де Морсоф та мої діти! А та жінка — лише знаряддя гніву Господнього, я підійду до неї без ненависті, з усмішкою на устах; я маю любити її, інакше я негідна називатися християнкою, дружиною і матір'ю. Якщо, як ви запевняєте, я зуміла вберегти своє серце від нищих почуттів і воно заховало свою чистоту, то ця англійка не може мене ненавидіти. Кожна жінка має любити матір того, кого вона любить, а я ваша мати. Що я шукала в вашому серці? Мені хотілося посісти куточок, не зайнятий пані де Ванденес. Ви завжди нарікали на мою холодність. Так, я була вам лише матір'ю. Пробачте ж за різкі слова, які вихопилися в мене після вашого приїзду, бо мати мусить радіти, знаючи, як палко люблять її сина. — Вона схилила голову мені на груди, приказуючи: — Простіть, простіть!

Тут я почув у її голосі незнайомі мені нотки. Він лунав не як веселий голос дівчини, не як голос жінки з владними інтонаціями, не як скарга стурбованої матері; то був інший, сумний голос, сповнений нових мук.

— Бо ви, Феліксе, — вела далі вона, знову пожвавляючись, — ви друг, який не може зробити лихого вчинку. Ох, ви нічого не втратили в моєму серці, не дорікайте

собі ні в чому, вас не повинні катувати муки сумління! Було б страшним себелюбством вимагати, щоб в ім'я нездійсненого прийдешнього ви пожертвували безмежними радощами, задля яких жінка кидає дітей, зрікається товариства і відмовляється від вічного раювання! Скільки разів ви показували свою перевагу наді мною! Ви були шляхетний і високий душею, я ж була ница й гріховна. Так, тепер усе вирішено: я можу бути для вас лише далекою зіркою, чистою, холодною, але немінливою. А ви, Феліксе, не забувайте мене, я не повинна бути самотньою в своїй любові до названого брата. Будьте ласкавий зі мною! Сестрина любов не таїть у собі ні розчарувань, ні гіркоти. Вам не доведеться брехати рідній душі, яка житиме вашим багатим життям, мучитиметься вашими стражданнями, радітиме вашим радощам, любитиме жінок, які ущасливають вас, і обурюватиметься тими, хто зрадить вас. Я не мала брата, якого я могла б так любити. Будьте ж великодушний, відкиньте всяку пиху і замініть ваше таке бурхливе й бентежне кохання іншою, ніжньою і святою симпатією. Тоді я ще зможу жити. Я зроблю перший крок і потисну руку леді Дадлей.

Вона не плакала! Вимовляючи ці слова, сповнені гіркої мудрості, вона ніби зривала запону зі своєї душі і, оголивши свої муки, показувала мені, як багато ниток пов'язувало нас із нею, скільки міцних пут я розірвав. Ми були такі схвильовані, що не помітили, як ринув дощ, не дощ, а злива.

— Чи не бажає пані графиня сховатися тут, поки дощ? — спитав візник, показуючи на головний заїзд у Баллані.

Вона кивнула у відповідь, і ми з півгодини простояли в критому під'їзді, на превеликий подив служників, ті дивувалися: чому це пані де Морсоф опинилася на проїжджій дорозі об одинадцятій ночі. Чи вона їде до Тура? Чи вертається додому? Коли злива вщухла і дощ перейшов у мжичку, що не заважало місяцю світити крізь імлу, проріджену вітром, візник виїхав на шлях і, на мою велику радість, повернув додому.

— Ідьте, куди вам велено! — гукнула йому графиня.

Ми повернули на дорогу в ланди Карла Великого, і незабаром знов задощило. Нараз я почув гавкіт улюбленого песика Арабелли, і з-поза купи дубів вихопилася вершниця, одним стрибком перелетіла через дорогу, потім через рівчак, якраз на межі двох землевласників,

які намірялися орати ці перелоги, і спинилася неподалік, щоб глянути на нашу карету. То була леді Дадлей.

— Яке щастя виглядати так свого коханого і знати, що це зовсім безгрішно! — мовила Анрієтта.

Дзявкіт песика показав леді Дадлей, що я сиджу в екіпажі; вона, мабуть, подумала, що я не поїхав верхи через дощ; коли ми минали її, вона підскакала аж до шляху зі спритністю доброї наїзниці: захоплена Анрієтта тільки скрикнула. З кокетства Арабелла вимовляла лише останній склад мого ймення, на англійський кшталт, і в її устах це прізвисько лунало, як ніжний клич феї. Вона думала, що ніхто не чує її, окрім мене, і позвала:

— My dee!

— Він тут, пані, — відповіла графиня, вдивляючись у фантастичну істоту перед нею; яскраве місячне світло осявало розпашіле від нетерплячки лице, обрамлене довгими розкудовченими кучерями.

Ви знаєте, з якою прудкістю дві жінки встигають озирнути одна одну. Маркіза одразу впізнала суперницю і вбралася в свій англійський гонор; вона окинула нас поглядом, сповненим холодної зневаги, і зникла в млі, як пущена з лука стріла.

— До Клошгурда, швидко! — гукнула графиня, якій цей бундючний погляд прошив серце, ніби удар списа.

Візник повернув на шінонський шлях, що був кращий, ніж дорога в Саше. Коли наша карета знову проїжджала через ланди, ми почули скажений чвал коня Арабелли й стрибки її пса. Вони мчали узліссям, сховані млою.

— Вона покине вас, ви втратите її назавжди! — гукнула Анрієтта.

— Ну що ж, хай покине, — відповів я. — Я розлучуся з нею без жалю.

— О безталанні жінки! — нажахано скрикнула графиня, і в голосі її почулося співчуття. — Але ж куди вона скаче?

— До Гренадьєра, недалеко від Сен-Сіра.

— Вона поїхала сама-одна, — сказала Анрієтта, і з її тону я відчув, що жінки солідарні в коханні і завжди жаліють одна одну.

Коли ми в'їхали в алею, яка вела до Клошгурда, Арабеллин песик з радісним гавкотом вискочив назустріч нашому екіпажеві.

— Вона випередила нас, — промовила графиня. Потім, помовчавши, вела далі: — Я ніколи не бачила такої

красуні. Які руки і яка ставна! Її личко ніжніше за лілею, а очі горять, як алмази! Але вона надто добре скаче верхи і, мабуть, любить виявляти свою силу; я думаю, вона завзята і непохитна; до того ж мені здається, вона надто зухвало зневажає правила пристойності; жінки, які не визнають ніяких законів, звичайно підкоряються лише своїм вередам. Люблячи пишатися і перемагати, вони не дбають про сталість почуття. По-моєму, кохання вимагає більшого спокою; я уявляю його собі як величезне озеро незмірної глибини, на яке іноді налітають сильні бурі, але лише зрідка, і неприступні береги стримують хвилі; дві істоти живуть тут, на квітучому острові, далеко від світу, бо пишнота і блиск ображають їх. Але, може, я не маю рації: кохання повинне відповідати людським характеристам. Якщо закони природи міняються залежно від клімату, чому не може відбуватися так само і з людськими емоціями? Безперечно, емоції підкоряються спільним законам, але у різних натур виражаються по-різному. Маркіза — сильна жінка, вона змітає всі перешкоди і діє з чоловічою енергією; вона вирвала б коханого з в'язниці, вбивши тюремника, сторожу і ката; а інші жінки уміють лише кохати всім серцем; перед лицем небезпеки вони вклякають, моляться і вмирають. Яка з двох жінок вам більше до вподоби? Ось у чому питання. Звичайно, маркіза кохає вас, вона принесла вам стільки жертв! Може, вона все ще кохатиме вас, коли ви її розлюбите.

— Дозвольте, любя, спитати вас, як колись ви спитали мене: звідки це все вам відомо?

— Страждання навчає нас, а я так багато страждала, що знання мої глибокі.

Мій слуга чув наказ графині, він думав, що ми вернемося головною алеєю, і тримав наготові мого коня; Арабеллин песик почув коня, і леді Дадлей, приналежна цілком законною цікавістю, пішла за ним до лісу, де, мабуть, і сховалася.

— Ходіть, помиріться з нею, — сказала мені Анрієтта, усміхаючись, щоб не зрадити свого смутку. — Скажіть їй, що вона дуже помилилася щодо моїх намірів; я хотіла лише відкрити їй, який вона придбала скарб; у моєму серці самі добрі почуття до неї, в ньому нема ні гніву, ні зневаги; поясніть, що я її сестра, а зовсім не суперниця.

— Ні, я не піду! — вигукнув я.

— Хіба ви не знаєте, — сказала вона з гордістю великомучениці, — що іноді жаль все одно що образа? Ходіть, ходіть!

Тоді я поскакав до леді Дадлей, щоб узнати, в якому вона гуморі.

«Хоч би вона розгнівалася і кинула мене! — думав я. — Тоді я вернувся б до Клошгурда».

Собака біг попереду і привів мене до дуба, з-під якого вискочила маркіза з криком:

— Away! Away! ¹

Мені довелося помчати за нею до самого Сен-Сіра, куди ми прискакали опівночі.

— Ця дама квітне здоров'ям, — сказала мені Арабелла, зіскочивши з коня.

Лише той, хто знав її, може собі уявити, скільки іронії лунало в цій репліці, кинутій сухим тоном і з таким виглядом, ніби вона хотіла сказати: «Я вмерла б на її місці!»

— Я забороняю тобі ображати пані де Морсоф і брати її на сміх, — відповів я.

— Невже я не догодила вашій милості, сказавши, що дама, така дорога вашому серцю, квітне здоров'ям? Кажуть, що французенки ненавидять навіть собаку свого коханого; в Англії ми любимо все, що любить наш володар, ненавидимо все, що він ненавидить, бо ми живемо, влізши в їхню шкуру. Дозвольте ж мені любити цю даму так само, як ви любите її. Але знай, любий мій хлопче, — вела вона далі, обіймаючи мене вогкими від дощу руками, — якби ти зрадив мене, я не могла б ні стояти, ні лежати, ні їздити в кареті з лакеями, ні кататися ландами Карла Великого, ні будь-якими ландами ні у Франції, ні в іншій країні, ні навіть у цілому світі. Я не лежала б у себе на ліжку, не ховалася б під дахом моїх предків! Мене б просто не було серед живих. Я народилася в Ланкаширі, країні, де жінки помирають від кохання. Як? Узнати тебе і поступитися тобою? Я не поступаюся тобою ні перед якою володаркою, навіть перед смертю, бо умру разом з тобою!

Вона повела мене до своєї кімнати, уже обставленої вельми затишно.

— Люби її, моя любя! — сказав я їй завзято. — Вона вже любить тебе, але не з кпинами, а від щирого серця.

¹ Геть! Геть! (Англ.)

— Від щирого серця, мій голубе? — спитала вона, розшнуровуючи амазонку.

З марнославства закоханого я захотів розкрити високу душу Анрієтти перед цією гордійкою. Поки покоївка, яка не тямилася ні слова по-французькому, причісувала маркізу, я спробував накидати вдачу пані де Морсоф, описавши її життя, і повторив ті високі думки, які вона висловлювала під час важких випробувань, що так псує і озлоблюють жінок. Хоча Арабелла, здавалось, зовсім не зважала на мою мову, вона не пропустила жодного слова.

— Я дуже рада, — сказала вона, коли ми лишилися самі, — що довідалася про твій нахил до таких душе-спасенних розмов; в одному моєму маєтку живе вікарій, чудовий проповідник, навіть наші селяни розуміють його проповіді, так добре уміє він підійти до своєї пастви. Я завтра ж напишу батькові, щоб він прислав його до мене з першим пакетботом, і ти застанеш його вже в Парижі. Досить тобі колись послухати його, і ти вже нікого більше не захочеш слухати, до речі, він теж здорова людина; його мораль не завдаватиме тобі прикрощів і не доводитиме до сліз; вона не викликає бурі й схожа на ясне джерело, під плюскіт якого так солодко спати. При бажанні ти можеш щовечора задовольняти свою пристрась до проповідей і водночас перетравлювати обід. Англійська мораль, мій хлопче, так само перевищує туренську, як наші сталеві вироби, наше срібло і наші коні перевищують ваші ножі і ваших коней. Зроби мені ласку, послухай нашого вікарія, прошу тебе! Обіцяєш? Я тільки жінка, моє золотко, я вмію кохати і можу померти за тебе, але я не вчилася ні в Ітоні, ні в Оксфорді, ні в Едінбурзі, я не проповідник і не вчений богослов; ти бачиш, не мені навчати тебе моралі, я зовсім не надаюся до такої ролі, у мене нічого не вийде, хоч би як із шкури пнула. Я не ганю тебе за твої уподобання; якби ти мав навіть ще звиродніліші нахили, я спробувала б пристосуватися до них; адже я хочу, щоб ти знаходив біля мене все, що тобі подобається: радощі любовні, радощі застільні, радощі духовні, добре вино і цноту християнську. Хочеш, сьогодні ввечері я надіну власницьку? Як же поталанило тій жінці, що вона вміє читати тобі мораль! Цікаво, в яких університетах дають французьким учені ступені? Кажи мені! Я можу лише віддатися тобі, я тільки твоя раба...

— Тоді чому ж ти поскакала, коли я хотів побачити вас укупі?

— Ти збожеволів, my dee? Я ладна вирушити з Парижа до Рима в лакейському перевдязі і робити для тебе найшаленіші вибрики; але хіба я можу розмовляти на дорозі з жінкою, що її мені не відрекомендовано і що збирається тут же читати мені нотації? Я можу побалакати з селянином і навіть попросити робітника поділитися зі мною хлібом, якщо зголоднію; я заплачу йому кілька гіней, для годиться; але зупинити карету, як роблять в Англії рицарі з великої дороги, — це вже на голову не налазить. Ти, мабуть, умієш тільки кохати, бідний хлопче! Але жити ти не вмієш. До того ж, мій ангеле, я ще не досягла цілковитої схожості з тобою. Повчань я не люблю. Але щоб сподобатися тобі, я ладна себе переламати. Будь ласка, не заперечуй, я спробую! Спробую стати святенницею. Проти мене сам Єремія виглядатиме простим служкою! Я не дозволю собі жодних пестошів, не присмачивши їх якимись біблійними віршами.

Вона скористалася своєю владою наді мною і почала зловживати нею, як тільки помітила в моїх очах вогонь, який спалахував у мені, коли вона напускала свої чари. Вона перемогла, і я покійно визнав, що всі тонкощі католицької моралі ніщо проти влади жінки, яка занাপащає себе, зрікається майбутнього і вважає кохання найвищою чеснотою.

— Отже, вона любить себе більше, ніж тебе! — мовила Арабелла. — Вона ставить вище тебе щось, не пов'язане з тобою! Чи можна цінувати ті прикмети, які ви в нас не знаходите? Жодна жінка, навіть найвиссокоморальніша, не рівня чоловікові. Поштуркуйте нами, топчіть нас, убивайте, змітайте зі свого шляху. Нам судилося померти, а вам жити в гордій величі. Ми приймаємо од вас удари кинджала, а ви дістаєте від нас кохання і прощення. Хіба сонце помічає машкару, яка танцює в його промінні й живе його теплом? Машкара існує, поки сонце не сховається, а потім гине...

— Або летить собі, — урвав я її.

— Або летить собі, — повторила вона з такою байдужістю, що могла б образити чоловіка, настроєного скористатися тією незвичайною владою, якою його наділили. — Невже ти вважаєш гідним жінки нашпиговувати чоловіка стравами, приправленими чеснотою, аби

довести йому, що релігія несумісна з коханням? Скажи, хіба я безбожниця? Ми віддаємося чоловікові або відмовляємо йому; але відмовити чоловікові, а потім читати йому нотації — значить покарати його двічі, а це просто протизаконно! А тут ти дістаєш найкращі страви, зготовані руками твоєї відданої Арабелли, чия мораль полягає лише в тому, щоб вигадувати пестоші, яких не зважав ще жоден чоловік. Пестоші, які підказують їй ангели.

Я не знаю нічого уїдливішого над жарт у вустах англійки; вона вимовляє його з нарочитою поважністю, що за нею англійці вміють приховувати все лицемірство свого життя, повного забобонів. Жарт французький — це мереживо, яке жінки дотепно вплітають у любовні розкоші й вигадане ними для розмаїття сварки; це оздоба розуму, легка й добірна, як жіноче вбрання. Проте жарт англійський — це кислота, що роз'їдає все, чого не торкнеться, і залишає від людей лише гладенькі й ніби очищені кістяки. Язик дотепної англійки схожий на язик тигра: бажаючи лише погратися, вона здирає м'ясо до кісток. Її насмішка — всемогутня зброя злого демона, який ніби мовить, підсміюючись: «Оце й усе?» — і залишає смертну отруту в ранах, завданих ради розваги. Тієї ночі Арабелла захотіла показати свою могутність: так султан доводить свою владу, стинаючи голови невинним жертвам.

— Мій ангеле, — сказала вона мені по тому, як довела до того стану, коли в напівсні ми забуваємо про все, окрім любовних розкошів, — зараз я теж міркувала про моральність. Я питала себе, чи я грішу, люблячи тебе, чи порушую закони Божі, і надумала: ні, нічого не може бути благочестивішого й природнішого, ніж моє кохання. Навіщо Бог створив одних людей красивішими, ніж інших, як не на те, щоб показати нам, кого ми маємо божествити? Гріхом було б не кохати тебе, адже ти ангел Божий. Ця дама тебе ображає, прирівнюючи до інших людей: до тебе годі докласти звичайні правила моралі, Бог поставив тебе вище за решту. Хіба я не наближаюся до Нього тим, що кохаю тебе? Чи може Він осудити безталанну жінку за її смак до Божественних витворів? Твоя неосяжна і палка душа така схожа на сонце, що я помиляюся, ніби мошка, яка летить у полум'я свічки! Чи можна карати її за цей переступ? Та чи й переступ це? Може, це тільки самотутнє схилення перед

світом? Машкара гине з надмірної любові до свого божка, але чи можна сказати, що ми гинемо, кинувшись в обійми того, кого любимо? Я така слаба, що кохаю тебе, а вона така сильна, що може відсиджуватися в своїй католицькій капличці. Будь ласка, не хмурся! Ти думаєш, я на неї серджуся? Ні, дурненький! Я божествлю цю мораль, яка переконала її дати тобі волю і дозволила мені здобути тебе й утримати назавше; адже ти мій назавше, правда?

— Так.

— Навік?

— Так.

— Отже, ти робиш мені ласку, мій султано? Я одна вигадала всі твої вартості. Ти сказав, що вона вміє обробляти землю? Я ж передаю цю справу орендарям, а сама волю обробляти твоє серце.

Я намагаюся пригадати це п'янке базікання, щоб краще змалювати вам цю жінку, підтвердити те, що я про неї казав, і з'ясувати причини скорої розв'язки. Але як описати вам усе, що супроводжувало ці хвилюючі слова? Примхи її фантазії могли зрівнятися лише з найзнадливішими видіннями наших снів; іноді її пестощі викликали ті самі захоплення, що й мої букети, в них сила поєднувалася з ніжністю, млосна лінь змінялася палкими поривами, схожими на виверження вулкана; з віртуозністю досвідченого музики вона змушувала бриніти всі струни моєї чуттєвості; до того ж наші обійми скидалися на гру двох змій, які сплели свої тіла; і нарешті її солодкі речі ряхтіли блискітками дотепності, прикрашаючи квітами поезії наші любовні втіхи. Своєю непогамовною жагучістю вона хотіла вирвати з мого серця почуття, нав'язані незайманою і ясною душею Анрієтти. Маркіза так само добре розгледіла графиню, як і графиня розгледіла її; вони обое оцінили одна одну. З тієї палкості, з якою Арабелла вступила в змагання за мене, я збагнув, що вона боїться суперниці і нишком захоплюється нею. Вранці я побачив Арабеллу в сльозах: вона цілу ніч очей не склепила.

— Що з тобою? — спитав я.

— Боюся, що моє безмежне кохання пошкодить мені в твоїх очах, — відповіла вона. — Я все віддала тобі. Ця жінка хитріша за мене, вона зберегла скарби, які ти можеш бажати. Якщо ти волієш її, не думай про мене: я не докучатиму тобі докорами, благаннями, скаргами;

ні, я піду й умру далеко від тебе, як в'яне рослина, позбавлена сонця.

Вона зуміла вирвати у мене слова втіхи й кохання, слова, які викликали у неї захват. Міркуйте самі, що ми можемо сказати жінці, котра плаче, провівши з нами ніч? Суворість у цьому разі мені здається негідною чоловіка. Коли ввечері ми не зуміли встояти проти її чарів, то вранці нам доводиться брехати, бо кодекс чоловічої гречності зобов'язує нас приховувати правду.

— Ну що ж, я великодушна,— промовила вона, витираючи сльози.— Повертайся до неї. Я не хочу утримувати тебе лише силою мого кохання, ти повинен прийти до мене своєю волею. Коли ти вернешся сюди, я повірю, що ти кохаєш мене не менше, ніж я тебе, хоча мені завжди здавалося, що це неможливо.

Вона зуміла переконати мене вернутися до Клошгурда. Я не здогадався, в якому фальшивому становищі буду я там, бо мене надто поглинуло моє щастя. Якби я відмовився їхати до Клошгурда, я віддав би перевагу леді Дадлей перед Анріеттою. Арабелла одразу ж повезла б мене до Парижа. Але поїхати до Клошгурда тепер — чи не означало це образити пані де Морсоф? У такому разі я тим певніше мав вернутися до Арабелли. Чи прощала якась жінка таку наругу над її коханням? Коли вона не ангел, що спустився з небес, а лише чисте створіння з високою душею, всяка жінка вважатиме за краще побачити коханого на смертній постелі, ніж в обіймах суперниці; що дужче вона кохає його, то глибшою буде її рана. Отож хоч би як я вчинив по тому, як проміняв Клошгурд на Гренадьер, моє поводження було б таке ж згубне для мого високого кохання, як вигідне для кохання земного. Маркіза все розраховувала з тонкою проникливістю. Вона призналася мені згодом, що якби не спіткала в ландах пані де Морсоф, то все одно знеславила б мене, никаючи довкола Клошгурда.

Коли я приїхав до графині і побачив її блідою й розбитою, ніби після нічниць, до мене раптом повернулося особливе чуття, що дозволяє юним і великодушним серцям осягнути сенс вчинків, які здаються незначними в очах юрми, але стають злочинними перед судом шляхетної душі. І тут, мов дитина, котра граючись і збираючи квіти, непомітно спустилася в провалля і раптом з жахом усвідомила, що не може вибратися назад, що її відокремлюють від людей неприступні схили, що вона

зосталася сама серед ночі й виття диких звірів, я збагнув: між нами проліг цілий світ. І наші душі вразив прикрий крик, ніби відлуння похмурого «Consummatum est»¹, який гримить у церквах у Страсну п'ятницю, в годину смерті Спасителя. Жахливий обряд, такий моторошний для юних душ, яким релігія заступає першу любов. Усі ілюзії Анрієтти було розбито одним ударом, і серце її краялося. Невже вона, котра не відала любовних насолод, не віддавалася їхній солодкій знемозі, сьогодні здогадувалася про радощі щасливого кохання і тому відвертала від мене свій зір? Атож, вона позбавила мене світла, що шість років осявало моє життя. Мабуть, вона знала, що джерелом проміння, яке струмувало з наших очей, були наші душі, ось так ці душі проникали одна в одну, зливалися водно, знову розходилися й раділи, мов ті дві жінки, які щиро повіряли одна одній свої таємниці. Я з гіркотою відчув: не треба було приходити в цю оселю, де не знали любовних утіх, коли в тебе лице обпалене подихом жаги, що її стерти годі. Якби напередодні я дозволив леді Дадлей піти самій, якби я вернувся до Клошгурда, де Анрієтта, можливо, чекала на мене, — тоді, може... атож, може, пані де Морсоф не надумала б так непохитно зостатися мені тільки сестрою. А тепер вона докладала всіх сил, виявляючи мені прибільшену увагу, щоб остаточно ввійти в свою нову роль і ніколи не виходити з неї. За сніданком вона говорила мені милі речі, речі, як на мене, принизливі: так дбають про хворого, починаючи жаліти його.

— Ви вийшли на повітря дуже рано, — сказав мені граф, — і мали б нагуляти вовчий апетит, адже ви не скаржитесь на шлунок.

Ця репліка не викликала на устах у графині лукавої посмішки, як у сестри-спільниці, і я остаточно переконався, що становище моє просто кумедне. Неможливо проводити дні в Клошгурді, а ночі в Сен-Сірі. Арабелла не дарма розраховувала на мою делікатність і на шляхетність пані де Морсоф. За цей безконечний день я збагнув, як важко стати другом жінки, якої ти так довго бажав. Такий перехід дуже простий, коли він підготовлений роками, але завжди болісний у молодості. Мені було соромно, я проклинав своє захоплення, мені хотілося віддати пані де Морсоф усю свою кров. Я не міг

¹ Звершилося! (Латин.)

спаплюжити перед нею суперницю, бо графиня уникала розмов про неї, до того ж чорнити тепер Арабеллу було б ницістю, і я заслужив би лише зневаги великодушної Арабелли, чие серце виявилось таким благородним. Після п'яти років звабливої близькості душевної ми не знали, про що говорити, слова не передавали наших думок, ми крилися одне перед одним з своїми муками, а колись же страждання лише міцніше зв'язували нас. Анрієтта вдавала, ніби рада і за себе, і за мене, але була дуже сумна. Хоча вона раз у раз називала себе моєю сестрою, вона не знаходила теми для розмови, і ми майже весь час ніяково мовчали. Вона ще збільшувала мою муку, давши мені зрозуміти, що вважає за Арабеллину жертву себе одну.

— Я страждаю ще більше за вас,— сказав я своїй сестрі у відповідь на зауваження, сповнене широко жіночої іронії.

— Чому? — спитала вона тим бундючним тоном, яким говорять жінки, коли хочуть приховати свої почуття.

— Тому що я кругом грішний.

Після цього графиня стала триматися зі мною так холодно й байдуже, що зовсім мене збентежила; і от я надумався поїхати. Ввечері я попрощався з усією родиною, зібраною на терасі. Всі пішли провести мене на моріжок, де мій кінь нетерпляче бив копитом. Графиня підійшла до мене, коли я вже взявся за вуздечку.

— Пройдімося пішки по алеї,— мовила вона.

Я подав їй руку, і ми повільно спустилися в парк, ніби все ще насолоджуючись нашими узгодженими рухами; так ми дійшли до купи дерев у далекому кінці біля паркової огорожі.

— Прощайте, мій друже! — сказала вона, схиливши голову мені на груди й оповивши шию руками. — Прощайте, ми більше не побачимося! Бог наділив мене сумним хистом вгадувати прийдешнє. Пам'ятаєте, як я нажахалася того дня, коли ви приїхали до нас, такий молодий і гарний? Мені примарилося тоді, що ви повернулися до мене плечима, як сьогодні, коли ви покидаєте Клошгурд задля Гренадьєра. І от оце вночі я знову зазираю в майбутнє. Друже мій, ми говоримо з вами востаннє. Може, мені пощастить ще сказати вам кілька слів, але з вами говоритиме не та, що стоїть перед вами. Смерть уже черкнула мене своїм крилом. Ви позбавляєте моїх діточок матері, заступіть же її біля них, коли мене

не стане. Ви можете це зробити! Жак і Мадлена люблять вас так, ніби ви завжди мучили їх.

— Ви хочете померти! — вигукнув я злякано, дивлячись на неї, і знову побачив у її вогнених очах сухий блиск, знайомий лише тим, хто бачив його в коханої істоти, враженої цією жахливою хворобою, і схожий на блиск потемнілого срібла. — Померти! Анрієтта, я наказую тобі жити. Раніше ти вимагала від мене клятв, сьогодні я прошу у тебе лише одну: поклянись, що ти звернешся до Оріже і слухатимешся його в усьому.

— Невже ви станете супротивитися милосердю Божому? — вигукнула вона, і її вигук пролунав, як крик розпачу й обурення тим, що я не зрозумів її.

— Отже, ви недостатньо любите мене, щоб сліпо коритися в усьому, як оця жалюгідна леді?..

— Гаразд, я зроблю все, чого ти побажаєш, — відповіла вона, охоплена ревнощами, що відразу знищили ту відстань, якої вона досі дотримувалася.

— Я залишаюся тут, — сказав я, цілуючи її в очі.

Налякана цим рішенням, вона вирвалася з моїх обіймів і прихилилася до дерева; потім мерщій кинулася до замку, не озираючись; я рушив слідом, вона плакала й молилася. Вийшовши на моріжок, я взяв її руку й поштиво поцілував. Ця несподівана покора зворушила її.

— І все ж я твій, — мовив я, — бо кохав тебе, як колись любила тебе тітка.

Вона затрепетала й палко стисла мою руку.

— Ще один погляд! — сказав я. — Такий погляд, який ти дарувала мені колись!.. Жінка, котра цілком віддається чоловікові, — вигукнув я, коли мене осяяло світло її очей, — не впливає в нас стільки життя й світла, скільки ти дала мені в цю хвилину! Ти моя єдина любов!

— Я житиму! — озвалася вона. — Але зціліться й ви!

Цей погляд стер з моєї пам'яті всі Арабелліні кпини. Ви бачите, я став іграшкою двох несумісних пристрастей і по черзі улягав їхньому впливу; я любив ангелицю й чортицю — двох жінок однаково гожих; одну, прикрашену всіма чеснотами, які ми топчемо собі під ноги, кленучи нашу недосконалість; другу, наділену всіма вадами, що їх ми підносимо вгору з себелюбства. Я пішов по довгій алеї, обертаючись, щоб глянути на пані де Морсоф (вона стояла, прихилившись до дерева, разом з дітьми, які махали мені хусточками), і раптом відчув, як у душі моїй ворухнулася пиха: адже я зробився

вершителем долі двох найпрекрасніших створінь, гордістю двох жінок, таких несхожих, але таких довершених, і будив у них таку безмірну жагу, що кожна з них ладна померти, коли позбудеться мене. Це не гідне самовдоволення було покарано двічі, вірте мені, Наталі! Якийсь злий дух нашіптував мені, щоб я дожидався біля Арабелли тієї години, коли графова смерть або порив Анрієттиної розпуки приведуть її до мене, бо Анрієтта все ще кохала мене; її суворість, її сльози, докори сумління, християнська сумирність красномовно доводили: ніщо не могло вирвати цього почуття з її серця, так само як і з мого. Коли я брів по прекрасній алеї, поринувши в свої роздуми, я вже мав не двадцять п'ять років, а всі п'ятдесят. Очевидно, молодик ще частіше, ніж жінка, в одну мить перескакує від тридцяти років до шістдесяти. Хоча я одразу відігнав ці ниці думки, мушу признатися, вони й далі переслідували мене. Можливо, дух, який навів їх, жив у замку Тюільрі, під склепіннями королівських палат. Хто міг би в ті часи опинитися розбещеному впливу Людовіка XVIII, котрий казав, що ми пізнаємо справжні пристрасті лише в похилому віці, бо пристрасть прекрасна й несамовита, лише коли до неї домішується часточка немірності, що надає кожній насолоді того трепету, якого спізнає гравець, роблячи останню ставку. Дійшовши до кінця алеї, я обернувся й побачив, що Анрієтта все ще стоїть під деревом, тепер уже одна. І я повернувся сказати їй останнє прощай, скроплене сльозами скрухи, що її причину я приховав. Сам того не відаючи, я лив ці щирі сльози, оплакуючи наше чудове кохання, занепащене навек, наші невинні почуття, ясні квіти юності, яким ніколи не ожити, бо потім чоловік уже не дає, а тільки бере; в своїй коханці він любить самого себе, тоді як у юності він любить кохану в самому собі; пізніше ми передаємо свої уподобання, може, і свої вади тій, що кохає нас; а в молоді роки наша коханка прищеплює нам свої чесноти й ніжні почуття; вона прилучає нас до краси своєю усмішкою й навчає відданості своїм прикладом. Горе тому, хто не мав своєї Анрієтти! Горе й тому, хто ніколи не знав якоїсь леді Дадлей! Якщо перший одружується, він не утримає своєї дружини; другого ж покине коханка. Але щасливий той, хто здобуде обох жінок в одній; щаслива та людина, кого ви покохаєте, Наталі!

Вернувшись до Парижа, ми ще більше зійшлися з Арабеллою. Незабаром ми почали, непомітно для нас самих, ламати закони світського товариства, колись обов'язкові для мене: лише за суворого дотримання цих законів світ пробачає ось такі фальшиві ситуації, в яку поставила себе леді Дадлей. Суспільство вічно силкується проникнути за запону, яка приховує справжні взаємини людей, але як тільки розкриє таємницю, вимагає суворого додержання звичайності. Коханці, змушені жити в світі, діждуться жорстокого осуду, якщо надумують перекидати бар'єри, поставлені світською добропристойністю, і не шануватимуть правил етикету; тут ідеться вже не про інших, а про них самих. Турботи про те, як підійти до своєї симпатії, пильнуючи гречності; комедії, які ми розігруємо, і таємниці, які ми приховуємо, — вся ця стратегія щасливого кохання заповнює наше життя, оновлює бажання і не дає нам нудити світом від рутини. Але перші пристрасті марнотратні, як і самі юнаки, які вирубують усі дерева в садах своєї душі замість бережно плекати їх. Арабелла не визнавала цих міщанських поглядів і скорялася їм спочатку лише на догоду мені; але, мов той кат, який загодя обирає свою жертву, вона хотіла знеславити мене в очах усього Парижа, щоб зробити своїм *sposo*¹. Вона кокетувала й хизувалася, бажаючи утримати мене при собі; їй здавалися піснями наші галантні любовці, про які у світі не важилися говорити відкрито, за браком доказів, і лише шушукалися по кутках. Хіба міг я засумніватися в її коханні, бачачи, як безтямно вона робила нерозважливі вчинки, які загрожували зрадити наші взаємини? Віддавши радіщам забороненого кохання, я скоро збезнадійся, побачивши, що порушив усі настанови Анрієтти. І тоді я зовсім пустився берега, мов той сухітник, який уже наприкінці віку не дає вислухувати своїх хворих грудей: все одно пропадати! В моєму серці завжди залишався закамарок, до якого я не міг доторкнутися без болю; якийсь мстивий дух завжди викликав у мене думки, що на них спинятися я не смів. У листах до Анрієтти я нарікав на цю моральну недугу, чим завдавав їй нових прикрощів. «Ціною всіх жертв і втрачених скарбів я сподівалася бодай бачити вас щасливим», — говорила вона в єдиному одержаному мною листі. Але я не був

¹ Чоловіком (*it.*).

щасливий! Наталі, люба, щастя досконале, воно не терпить порівнянь. Коли перший жар кохання вичах, я захопився несамохіть порівнювати цих жінок; раніше я не усвідомлював, який вони складали контраст. Усяка сильна пристрасть так прибиває нас, що спочатку ніби стирає всі гострі кути нашої вдачі і згладжує борозни, прокладені в нашій свідомості добрими чи лихими звичками; але згодом у духовній подобі коханців, котрі краще пізнали одне одного, знов виявляються втрачені вже риси; тоді кожне осуджує другого, і часто характер вступає в змагання з почуттям, породжуючи антипатії, які спричиняються до чвар і розривів, а люди поверхові ставлять на карб людському серцю зрадливість. У наших стосунках настав такий злам. Уже не так засліплений припадами леді Дадлей, я почав, так би мовити, аналізувати свої розкоші і, сам того не бажаючи, зробив висновки, невтішні для неї.

Я відзначив насамперед, що їй бракує тієї гнучкості, яка відрізняє француженку від усякої іншої жінки і надає її коханню незрівнянного чару, за визнанням усіх, кому химерна доля судила випробувати, як люблять жінки в різних країнах. Покохавши, француженка стає іншою людиною; її кокетування потрібне лише на те, щоб оздоблювати своє кохання; її таке небезпечне марнословство їй уже не служить, бо вона бачить свою гординю лише в беззастережній любові. Вона цілком віддається інтересам, прикроцям і симпатіям коханого: за один день вона опановує мистецтво тонких комбінацій, не гірше за досвідченого ділка, вивчає кодекс законів або осягає складну машинерію кредитних операцій, які збагачують банкіра; на вдачу вітрогонка і марнотратка, вона не допустить жодної помилки і не змарнує жодного дуката; вона стає матір'ю, вихователькою, лікарем і в усіх своїх метаморфозах зберігає принаду щасливої жінки, в кожній дрібничці показуючи безмежне кохання. Вона поєднує в собі всі принади жінок різних країн і надає їм єдності завдяки своєму розумові, цьому щиро французькому генієві, який усе оживляє, все допускає, все виправдує, все перетворює, руйнуючи одноманітність почуття, заснованого на теперішньому часі одного-єдиного дієслова. Француженка кохає завжди, незмінно і повсякчас, кожну хвилину — і в товаристві, і zostавшись сама; в товаристві вона знаходить такий тон, що слова її лунають лише для одної людини;

навіть мовчанка її говорить без слів; якщо обставини забороняють їй говорити й дивитися, вона напише свою думку на піску, по якому ступає її ніжка; на самоті вона висловлює своє кохання навіть уві сні; коротко, вона підкоряє цілий світ своєму коханню. Англійка, навпаки, підкоряє своє кохання всьому світові. Звикнувши завдяки вихованню завжди зберігати крижаний спокій і ту британську зарозумілість, про яку я вам уже казав, вона так само легко відкриває і замикає своє серце, як міцний замок англійський. Вона носить непроникну машкару і скидає її й надіває з щиро англійською незворушністю; палка, як італійка, коли її ніхто не бачить, вона вбирається в свою холодну гідність, як тільки потрапляє на люди. Найпалкіше кохана людина починає сумніватися в своєму щасті, чуючи спокійний голос, бачачи незворушне обличчя і бездоганне вміння панувати над собою, яким вирізняється кожна англійка, як тільки вийде зі свого будуара. В такі хвилини її лицемірство переходить у байдужість: англійка все забуває. І зрозуміло, коли жінка може скинути з себе кохання, як одяг, вам здається, що їй неважко його поміняти. Яку бурю піднімає в нашому серці ображене самолюбство, коли ми бачимо жінку, котра приймає, уриває і знов підхоплює кохання, наче те жіноче рукоділля. Ці жінки надто добре панують над собою, щоб цілком віддаватися нам; вони надто підкоряються владі суспільства, щоб належати неподільно чоловікові. Там, де французенка нагороджує нас за довготерпіння ніжним поглядом, і, досадуючи на докучливих гостей, вдається до тонкої насмішки, англійка зберігає неприступну мовчанку, яка ятрить вам серце й дратує мозок. Ці жінки так звикли завше, за будь-яких обставин засідати на троні, що для більшості з них усемогутність fashion¹ переноситься навіть на їхні насолоди. Хто прибільшує свою чесноту, той прибільшує і кохання — такі англійки; для них декорум — це все, і водночас любов до форми не розвиває в них художнього смаку: хай би там що вони казали, різниця між протестантською та католицькою релігіями пояснює нам, чому почуття французенки затьмарює нам розсудливе й оглядне кохання англійки. Протестанство сумнівається, досліджує і вбиває віру, а тому несе смерть мистецтву і любові. Коли вищий світ наказує, світські

¹ Моди (англ.).

люди повинні коритися; проте люди палахкі одразу ж тікають з нього, бо такий гніт для них нестерпний. Ви розумієте тепер, як було вражене моє самолюбство, коли я виявив, що леді Дадлей не може обходитися без світського товариства, що і їй властиві британські метаморфози; підкоряться вимогам світу для неї не було жертвою, ні, вона легко і природно носила дві несумісні личини. Коли вона кохала, вона беззастережно віддавалася коханню; ні одна жінка ні в одній країні не могла з нею зрівнятися, вона переважила б цілий гарем; але тільки-но завіса впала після цієї чарівної сцени, як від неї не зосталося і спогадів. Арабелла уже не відповідала ні на усмішку, ні на погляд; вона не була ні володаркою, ні рабинею і, ніби дружина посланника, вимушена закругляти свої фрази і рухи, дратувала вас своїм спокоєм і ранила серце церемонною добропорядністю; вона зводила кохання до простої потреби замість підносити його, пориваючись до ідеалу. Вона не виявляла ні страху, ні жалів, ні бажань; але певної години її жага спалахувала, як бенгальський вогонь, наче кваплячись надолужити згаяне. Котрій з цих двох жінок мені треба було вірити? І тут, перенісши тисячі шпильок, я зрозумів, наскільки Анрієтта відрізнялася від Арабелли. Коли пані де Морсоф на хвилину покидала мене, все довкола нагадувало про неї; коли вона йшла, згортки її сукні втішали мій зір, а коли вона поверталася, їхній легкий шелест пестив мій слух; я відчував її ніжність навіть у повільному порухові повік, коли вона потуплювала очі; її голос, такий сумирний і чистий, лунав як тривалі пестощі; її розмова свідчила про сталість уподобань, вона завжди залишалася сама собою; вона не поділяла своєї душі на дві половини, одну полум'яну, а другу крижану; нарешті, пані де Морсоф користувалася грою свого розуму і блиском думки, щоб передавати свої почуття; її дотепні жарти розважали дітей і мене. У Арабелли, навпаки, розум не служив на те, щоб прикрашати життя, вона не старалася порадувати ним мене, її думка жила товариством і для товариства й проявлялася лише в дотепях; вона любила допікати, кусати, колоти, щипати не з бажання розважити мене, але на догоду власному уподобанню. Пані де Морсоф приховала б свою любов від усього світу, леді Арабеллі кортіло виставити свої любові напоказ усьому Парижу, і з жахливою непослідовністю вона дбала про світські манери, катаючись зі

мною перед очима в усіх по Булонському лісі. Ця суміш зухвальства і гідності, любові й холодності завжди вражала мені серце, все ще не займане й палке водночас; я не умів миттю перескакувати від крайнощів до крайнощів, і ці перепади гнітили мене; я ще трепетав від кохання, коли вона раптом надівала на себе личину неприступності; а якщо я вельми делікатно починав дорікати їй, вона одразу ж розпускала свого отруйного язичка, пересипаючи прибільшені вияви кохання уїдли-вими англійськими жартами, які я вже пробував передати. Як тільки я суперечив їй, вона розважалася тим, що ятрила мені серце і старалася принизити мене в суперечці, коротше, ліпила з мене, що хотіла, як з воску. Коли я казав їй, що слід дотримуватися міри в усьому, вона, глумлячись, доводила мої думки до абсурду. А якщо дорікав їй за вдавану холодність, вона питала, чи не хочу я, щоб вона кинулася мені на шию перед очима в усього Парижа, в Італійській опері; вона казала це цілком поважно, і, знаючи, як маркіза любить підсичувати плітки, я тремтів, як би вона не спевнила своєї погрози. Хоча вона кохала мене щиро, я ніколи не відчував в Арабеллі нічого зосередженого, глибокого, святого, як у Анрієтти; вона була невситима, як піщаний ґрунт під дощем. Я міг утихомирити пані де Морсоф одним поглядом або звуком свого голосу, бо вона відчувала мою душу, тоді як маркізу не міг схвилювати ні погляд, ні рукостискання, ні ніжне слово. Більше того! Для неї вчорашнє щастя сьогодні вже не існувало; її не дивував ніякий доказ кохання; вона спізнавала таку ненаситну жадобу руху, галасу, блиску, що, мабуть, нічим не могла її втамувати,— ось що породжувало шалені пориви її кохання, але в своїх надто палких звірваннях вона пам'ятала лише про себе, але не про мене. Лист пані де Морсоф, а цей лист сяє яскравим світочем над моїм життям, показує, що ця чеснотлива жінка незмінно зберігала душу француженки і з невсипущою пильністю й постійною увагою стежила за міналивою мовою долею; цей лист допоможе вам збагнути, з якою турботливістю вона вникала в мої матеріальні справи, політичні зв'язки, моральні перемоги і з якою палкістю скрашувала мені життя як тільки могла. До всіх цих сторін мого життя леді Дадлей виявляла цілковиту байдужість, ніби стороння. Вона ніколи не розпитувала ні про мої справи, ні про мої прибутки, ні про

роботу, ні про життєві труднощі, ні про друзів, ні про супротивників. Вона була марнотратна для себе, але не щедра, і, далєбі, надто різко відокремлювала кохання від інших інтересів; тоді як Анрієтта — я знав це, хоча не піддавав її випробі, — щоб врятувати мене від прикросців, пішла б на те, чого не зробила б для себе самої. Якби мене спостигло лихо, яке може вразити найбагатших і найвисокопоставленіших людей, — ми знаємо тому чимало прикладів з історії, — я звернувся б за порадами до Анрієтти, але дав би запроторити себе за ґрати, ні слова не сказавши леді Дадлей.

Досі я говорив про те, який контраст складали їхні почуття, але він проявлявся і в способі їхнього життя. У Франції розкіш віддає сутність людини, втілює її думки, відбиває поезію її душі; вона змальовує її вдачу і надає ціни найменшим турботам закоханого, оточуючи його світлом думки коханої істоти; але англійська розкіш, вигадливі принади якої зачарували мене, залишається якоюсь бездушною. Леді Дадлей не вклала в неї душі, її розкіш створювали слуги, її було куплено за гроші. Безліч ніжних знаків уваги, виявленої мені в Клошгурді, на думку леді Арабелли, були турботою слуг; кожен челядник мав свої обов'язки. Добирати лакеїв було справою її мажордома, ніби йшлося про коней. Ця жінка не прихилилася до своїх служників, смерть найкращого з них нітрохи її не засмутила б: за добрі гроші його замінили б іншим, таким же вишколеним. Що ж до наших ближніх, то я ні разу не бачив на її очах сліз співчуття чужому горю; її себелюбство доходило до такої наївності, що іноді здавалося просто кумедним. Цю натуру, ніби з бронзи відлиту, приховувала пурпурова мантия аристократки. Але вечорами зваблива одаліска, яка звивалася на м'яких килимах, така знадлива в своєму любовному навіженстві, швидко мирила мене з нечулою й сухою англійкою; ось чому я так повільно відкривав, на який неродючий ґрунт падає кинуте мною насіння, якому не судилося заврунитися. Пані де Морсоф зразу збагнула цю натуру під час їхньої короткої зустрічі; я згадав її пророчі слова. Анрієтта мала рацію в усьому, Арабеллине кохання робилося для мене нестерпним. Згодом я переконався, що в більшості жінок, чудових наїзниць, дуже мало ніжності. Мов тим амазонкам, позбавленим однієї груді, їм чогось бракує, в їхньому серці

ніби лежить крижинка, але мені важко сказати, звідки вона взялася.

На ту пору, коли я уже починав відчувати тягар того ярма, коли я знудився і тілом, і душею, коли я збагнув, якої святості надає кохання щире почуття, коли мене мучили клошгурдські спогади і я, незважаючи на відстань, вдихав аромат тамтешніх троянд, відчував теплий легіт, який обвивав знайомі тераси, і слухав тьохкання тамтешніх соловейків, коли я побачив кам'янисте річище потоку, змеженіле під опалою водою, мене вразив удар грому. Я ще й нині чую відлуння того грому. Я працював у кабінеті короля, який мав поїхати о четвертій годині; герцог де Ленонкур справляв службу в палаці. Він увійшов до кабінету, і король спитав його, як ся має графиня. Я рвучко звів голову, і цей рух зрадив мене. Король, роздратований моєю гарячковістю, глипнув на мене і збирався вже сказати якийсь дотеп — на них він був неабиякий мастак.

— Сір, моя бідолашна донька вмирає, — відповів герцог.

— Може, Ваша Величність дасть мені відпустку? — спитав я зі слізьми на очах, не боячись викликати спалах монаршого гніву.

— Летить, мілорде! — відповів він з усмішкою, вкладаючи ущипливу іронію в кожне слово і замінивши догану жартом.

Герцог, передусім придворний і лише потім батько, відпустки не просив і сів до карети, щоб супроводжувати короля. Я поїхав, не попрощавшись з леді Дадлей, якої, на щастя, не було вдома, і залишив їй цибулку, що їду з королівського наказу. Біля Круа-де-Берні я зустрів Його Величність, котрий повертався з Верр'єра. Взявши від мене букет квітів, який він упустив до своїх ніг, король кинув на мене погляд, сповнений тієї монаршої іронії, якою він умів убивати людей. «Якщо хочеш щось грати в політиці, приїзди швидше! Не марнуй часу на перемови з мерцями!» — здавалося, сказав його погляд. Герцог сумно помахав мені рукою. Дві пишні карети з запрягами на восьмеро коней, лакеями в золотих лібреях і пишним почтом промчалися, курячи, під крики: «Хай живе король!» Мені здалося, що двір потоптав тіло пані де Морсоф з тією байдужістю, з якою природа дивиться на людське горе. Хоча герцог був чудовою людиною, він, очевидно, збирався грати у віст з коро-

лівським братом, коли Його Величність піде відпочивати. Що ж до герцогині, то вона перша завдала дочці смертельного удару, написавши їй про леді Дадлей.

Блискавична моя подорож промайнула, як сон — як сон зруйнованого гравця; я був у розпачі, що мені нічого не передали. Невже сповідник пані де Морсоф був такий суворий, що заборонив приймати мене в Клошгурді? Я лаяв Жака, Мадлену, абата де Домініса — геть усіх, навіть пана де Морсофа. Коли я виїхав з Тура й піднявся на міст Сен-Совер, щоб спуститися на обсажену тополями дорогу в Понше, якою колись милувався, блукаючи в пошуках моєї прегарної незнайомки, я зустрів пана Оріже. Він здогадався, що я їду до Клошгурда; я збагнув, що він повертається звідти. Ми обидва спинили екіпажі й вийшли на шлях: я — аби узнати від нього новини, а він — аби переказати їх мені.

— Скажіть, як здоров'я пані де Морсоф? — спитав я.

— Сумніваюся, що ви застанете її живою, — відповів він. — Вона умирає страшною смертю — від виснаження. Коли вона покликала мене в червні, ніяка медицина уже була не в змозі боротися з хворобою; у неї виявилися ті жахливі симптоми, які вам, безперечно, описав пан де Морсоф, знайшовши їх у себе. Графиня не була тоді під скороминущим впливом душевного розладу, викликаного внутрішньою боротьбою: в такий стан може втрутитися лікар і поступово добитися покращання; не було це й гострим нападом, після якого здоров'я знову поправляється; ні, хвороба досягла такої стадії, коли наука безпорадна: це невиліковний наслідок важкого горя, як смертельна рана — результат удару кинджалом. Її недуга розвинулася через відмову органа, діяльність якого так само необхідна для життя, як биття серця. Скруха замінила удар кинджала. Будьте певні. Пані де Морсоф умирає від якоїсь незнаной скрухи.

— Незнаной? — перепитав я. — Її діти не хворіли тепер?

— Ні, — відповів він, поглядаючи на мене значуще, — і відтоді, як вона так тяжко захворіла, пан де Морсоф більше не мучить її. Я там уже не потрібний, при ній зостався пан Деланд з Азе; та їй нічим не допомогти, і муки її жахливі. Багата, молода, гарна, вона постарішала й вихудла, бо помирає з голоду! Ось уже сорок днів її шлунок ніби наглухо закритий і не приймає ніякої страви.

Пан Оріже міцно потиснув мені руку, ніби бажаючи мене підбадьорити.

— Кріпиться, пане, — сказав він, звівши очі до неба.

Слова його виражали жаль: він вважав, що мені також тяжко так само, як і їй; він і гадки не мав, як катували мене його слова, впиваючись у серце, наче отруєні стріли. Я знову скочив в екіпаж, обіцяючи візникові щедру винагороду, якщо він вчасно доведе мене до Клошгурда.

Незважаючи на всю мою нетерплячку, мені здалося, що ми їхали всього кілька хвилин, так я був поглинутий гіркими думками, які тислися мені в душі. Вона помирає з горя, а її діти здорові! Отже, вона помирає через мене! І моя мучителька совість винесла мені один з найнещадніших присудів, які не дають нам спокою ціле життя, а іноді і за його межами. Яке кволе, яке безпорадне людське правосуддя! Воно судить лише явні злочини. Чому воно прирікає на смерть і ганьбу убивцю, який стинає свою жертву одним ударом, великодушно підстерігаючи її уві сні і присипляє навік або вбиває зненацька, рятуючи від агонії? Чому воно дарує щасливе життя і пошану убивці, який вливає крапля по краплі смертельну отруту в щирю душу, підточуючи її снагу й руйнуючи тіло? Скільки у нас непокараних убивць! Які ми поблажливі до пороку в шовкових рукавичках! Як легко виправдуємо ми убивство, вчинене з допомогою моральних тортур! Якась невідома мстива рука нараз відхилила переді мною мальовану завісу, за якою ховається суспільство. І я побачив численні жертви, які ви так само добре знаєте, як і я: пані де Босеан, яка за кілька днів до мого від'їзду сховалася в Нормандії, щоб там сконати! Герцогиню де Ланже, скомпрометовану в очах товариства! Леді Брендон, яка втекла до Турені й померла в убогій хатинці, де леді Арабелла жила два тижні, — вам відома причина цієї жахливої смерті! Наша доба багата на такі події. Хто не чув про безталанну молоду жінку, яка отруїлася з ревнощів, тих ревнощів, що зараз убивають і пані де Морсоф? Хто не здригнувся, дізнавшись про долю гарної дівчини, загиблої наче ніжна квітка, згризена тлею, після двох років заміжжя, — жертви цнотливого невідання, занапащеної мерзотником, якому Ронкероль, Монриво, де Марсе досі потискують руку, бо він, бачте, підтримує їхні політичні інтриги? Хто не трепетав, слухаючи розповідь про останні

хвилини жінки, яка зосталася непохитною, незважаючи на всі благання, і не побажала ніколи зустрічатися з чоловіком по тому, як вона великодушно оплатила його борги? Пані д'Еглемон побачила перед собою відкриту могилу і, хто знає, чи лишилася б вона живою, якби не клопоти мого брата? Світське товариство і наука стають спільниками цих злочинів, які у нас не підлягають судовій відповідальності. Нібито ніхто не вмирає ні з горя, ні з кохання, ні з розпуки, ні з таємних докорів, ні з марних уповань, скільки разів плеканих і знов вирваних з коренем. У сучасній мові є безліч хитрих слів, якими можна все пояснити: такі, як гастрит, перикардит і тисячі хвороб жіночих; їхні назви шепчуть одне одному на вухо, і вони правлять за перепустку на той світ для небіжчиків, зрошених лицемірними слізьми, які швидко осушує ногарева рука. Чи криється в глибині цього нещастя якийсь незнаний нам закон? Чи повинен столітній дуб безжально встелювати землю трупом, знищуючи підлісок довкола себе для того, щоб заціліти самому: так мільйонер поглинає сили безлічі дрібних ремісників. Чи існує хижацьке плем'я, яке п'є кров ніжних і кволих створінь? Господи! Невже я з породи тигрів? Докори сумління краяли мені серце гострими пазурями і сльози котилися з очей, коли я ввійшов в алею, що вела до Клошгурда: стояв туманний жовтневий ранок, і вітер рвав зів'яле листя з тополь, посаджених за наказом Анрієтти в цій алеї, звідки вона недавно махала мені хусточкою, ніби кличучи назад. Чи жива вона? Чи встигну я ще відчутти її білі рученьки на своїй схиленій голові? За одну хвилину я спокутував усі насолоди, які спізнав з Арабеллою, і подумав, що вони дісталися мені надто дорого! Я заприсягся, що більше ніколи не побачу її, і зненавидів Англію. Хоча леді Дадлей була лише різновидом своєї породи, я суворо засудив геть усіх англійців.

Коли я ввійшов у Клошгурд, серце мені тьохнуло. Я побачив Жака, Мадлену та абата де Домініса вкляклих перед дерев'яним хрестом; його було вкопано на ділянці, що перейшла до графових угідь, як їх огорожено: ні граф, ні графиня не захотіли зносити хреста. Побачивши дітей, що зверталися до Бога, і поважного діда, я вискочив з екіпажа і підійшов до них, серце у мене болісно стискалося, лице заливали сльози. За кілька ступнів од них стояв старий берейтор без капелюха.

— Як вона? — спитав я в абата де Домініса, поцілувавши у чоло Жака й Мадлену, — діти, не уриваючи молитви, холодно глянули на мене.

Абат підвівся, я взяв його за руку і, спираючись на нього, спитав:

— Вона ще жива?

Він повільно кивнув головою з коротким і сумним виразом.

— Говоріть, благаю вас, говоріть в ім'я всього святого! Чому ви молитесь біля цього хреста? Чому ви тут, а не біля неї? Чому її діти надворі в такий холодний ранок? Скажіть мені все, щоб я не допустився з невідання якоїсь непоправної помилки.

— Ось уже кілька днів графиня пускає до себе дітей лише в певні години, — сказав абат. — Пане, — вів далі він, помовчавши, — можливо, вам краще почекати кілька годин, перш ніж іти до пані де Морсоф; вона дуже змінилася! Її слід підготувати до цього побачення, ви можете ще загострити її страждання... Тепер смерть була б для неї благодіянням.

Я потис руку цьому божому чоловікові, який і поглядом, і голосом зцілював рани ближнього, пом'якшуючи їхній біль.

— Тут ми всі молимося за неї, — вів далі він, — бо цю святу жінку, раніше таку сумирну й ладну померти, ось уже кілька днів терзає таємний страх смерті; її очі, звернуті до тих, хто повен життя, вперше затуманює недобре, задрісне почуття. Мені здається, що це потьмарення душі викликане не стільки боязню смерті, скільки мимовільними внутрішніми поривами, неначеб зів'ялі квіти юності п'янять її своїм болісним ароматом. Атож, злий дух змагається з небом за цю прекрасну душу. Графиня веде важку боротьбу, мов Христос на Оливній горі, і зрошує слізьми білі троянди, що оточують вінцем її голову й опадають одна по одній. Чекайте, не показуйтеся їй зараз: ви принесете до неї пишноту королівського палацу, вона побачить на вашому обличчі відблиски великопанських свят, і ви примножите її скорботу. Будьте милосердний до слабкості, яку сам Бог протистав Своему Синові, що став людиною. Яка була б наша заслуга, якби ми перемагали, не маючи ворога? Дозвольте ж її сповідникові і мені, двом дідам, хирність яких не може образити її зору, підготувати її до цього несподіваного побачення і до тих хвилювань, від яких вона відмо-

вилася на вимогу абата Біротто. Одначе всі справи земні пов'язані незримими нитками Божественного Промислу, помітними лише втаємниченому; і якщо ви прийшли сюди, можливо, вас привела провідна зоря, що сяє у світі духовному, показуючи нам шлях і до ясел, і до могили.

Потім він оповів мені, з тією лагідною красномовністю, яка освіжає душу, наче вранішня роса, що останні півроку графині все гіршало, попри турботи доктора Оріже. Протягом двох місяців лікар приїздив щовечора до Клошгурда, намагаючись вирвати у смерті її здобич, бо графиня сказала йому: «Врятуйте мене!»

«Але зцілити тіло можна, лише коли зцілиться душа!» вигукнув якимось старий лікар.

— Стан її дедалі погіршувався, і поступово сумірні речі цієї мучениці змінилися гіркими наріканнями, — мовив абат де Домініс. — Вона благає землю не відпускати її замість молити Бога взяти її до себе; але потім кається, що нарікала на управу Божу. Ці вагання катують їй серце і загострюють страшне змагання тіло і душі. Іноді перемагає тіло. «Як дорого ви мені обійшлися!» — сказала вона якимось Жакові й Мадлені, відштовхуючи їх від себе. Але одразу ж, глянувши на мене, вернулася душею до Господа і сказала Мадлені благословенні слова: «Щастя ближніх стає радістю для того, хто сам уже не може бути щасливим». І голос її лунав так сумно, що сльози бризнули мені з очей. Вона оступається, це правда, але знову встає і з кожним кроком піднімається все вище, до неба.

Бражений розповідями цих вісників, випадково здибаних мною на дорозі, і передчуваючи, що всі сумні голоси, які сплітаються в спільний скорботний хор, скоро залунають погребною мелодією, лебединою піснею конаючого кохання, я вигукнув:

— Ви вірите, що ця зрізана лілея знову розквітне в небесах?

— Вона була лілеєю, коли ви її покинули, — відповів він, — але тепер ви побачите її побляклою, очищеною в горні муки і чистою, як ще схований у землі діамант. Атож, ця ясна ангелиця, ця зірка людська вийде, сяючи, з хмар, що затьмарили її, і полетить до царства світла.

Коли я з палкою вдячністю потис руку цьому богобоязливому чоловікові, з дверей будинку визирнула зовсім біла голова графа; лице його виражало подив, і він кинувся до мене, кажучи:

— Вона сказала правду! Ось і він! «Фелікс, Фелікс, ось іде Фелікс!» — скрикнула допіру пані де Морсоф. Друже мій, — вів далі він, кидаючи на мене погляди, сповнені шаленого страху, — смерть уже прийшла! Чому вона не обрала мене, божевільного діда, до якого так давно підкрадається?

Я рушив до замку, зібравши всю свою відвагу, але на порозі довгої тераси, що перетинала весь будинок і виходила в бік моріжка, мене спинив абат Біротто.

— Пані графиня просила вас поки не входити до неї, — мовив він.

Озирнувшись, я зауважив, що вбиті горем домашні снують туди-сюди, з видимим подивом виконуючи накази Манетти.

— Що тут відбувається? — спитав граф, вражений цією метушнею, потерпаючи, чи не скоїлася страшна подія, і, як завжди, легко панікуючи.

— Каприз хворої, — відповів абат. — Пані графиня не хоче приймати пана віконтя в такій обстановці; вона бажає переодягтися, — навіщо їй перечити?

Манетта покликала Мадлену, і дівчинка, ненадовго зайшовши до матері, незабаром вибігла з її покою. Потім ми вийшли прогулятися вп'ятьох: Жак, його батько, двоє абатів і я — мовчки заходили по моріжку перед оселею. Я подивився на Монбазон, потім на Азе і окинув поглядом пожовклу долину, сумний вигляд якої перегукувався з почуттям, що хвилювали мене. Нараз я помітив хорошу дівчинку, яка квапливо зривала осінні квіти, щоб зібрати їх у букет. Коли я збагнув, який глибокий сенс в цій відповіді на мої давніші любовні визнання, щось перевернулося в мені, і в очах потемніло, і я схитнувся; два абати, між якими я простував, підхопили мене і віднесли на кам'яний поясок тераси, де я кілька хвилин лежав, ніби розбитий, хоча й при тямі.

— Бідолашний Феліксе, — мовив граф, — вона суворо заборонила мені писати вам: адже вона знає, що ви її любите.

Так, я наготувався страждати, але мене пригнітила ця увага, в якій злилися всі мої сногади про колишнє щастя.

«Ось вона, — подумав я, — висхла, безплідна ланда в світлі сірого осіннього дня, і посеред неї один-єдиний розквітлий куш, яким я милувався під час своїх прогулянок з почуттям забобонного трепету, — він заповідав мені цю скорботну годину!»

Все завмерло в маленькому маєтку, колись такому веселому й людному. Все було сумне й занедбане, все говорило про розпач. Алеї було лише наполовину розчищено, початі роботи зупинено, наймити стояли руки в боки й дивилися на замок. Хоча зараз ішло винобрання, не чути було ні шереху, ні гомону. Здавалося, виноградники збезлюдніли — така панувала довкола тиша. Ми йшли мовчки, як люди, чие горе не виносить банальних слів, і слухали графа, — він один говорив і далі. Віддавши належне своїй любові до дружини, уже любові-звичці, граф почав, як завжди, висловлювати невдоволення й нарікати на графиню. Його дружина ніколи не турбувалася про себе і не слухалася його розумних порад; він перший помітив симптоми її хвороби: адже він вивчив їх на собі; але він боровся з недугою і сам вилікував себе, дотримуючись суворого режиму й уникаючи хвилювання. Він цілком міг би вилікувати і графиню, але хіба чоловік наважиться взяти на себе таку відповідальність, надто коли бачить, що його досвід, на жаль, геть нехтується. Всупереч його доказам графиня обрала собі за лікаря Оріже; і цей лікар, який колись так зле лікував його, тепер згубив і дружину. Якщо ця хвороба — наслідок важких прикрощів, то сам він зазнав таких знегод, які мали неминуче викликати її. А які прикрощі мала його дружина? Графиня була щаслива, ніщо її не турбувало, ніхто їй не перечив. Завдяки його заходам і вдалим ідеям їхні статки зміцнено; він дав дружині порядкувати в Клошгурді; його діти були добре виховані, здоров'я їх не будило жодного побоювання; що ж могло спричинити її хворобу? І він просторікував далі, виливаючи своє горе в безглузких скаргах і обвинуваченнях. Але поступово спогади знову воскресили його прихильність до цього шляхетного створіння, і кілька сльозинок скропили його досі сухі очі.

Тут підійшла Мадлена і сказала, що її мати чекає на мене. Абат Біротто рушив за нею. Дівчина трималася суворо і зосталася з батьком, сказавши, що графиня хоче побалакати зі мною наодинці, бо її втомлює коли багато людей. Цієї урочистої години я відчував і внутрішній пал, і холодний дроз, які поймають нас у вирішальні хвилини життя. Абат Біротто, один з тих людей, котрих Господь окрив своєю ласкою, наділивши лагодою і простотою, терпцем і милосердям, одвів мене набік.

— Пане, — сказав він, — я зробив усе, що було в силах людських, аби завадити побаченню. Цього вимагав порятунок душі нашої страдниці. Я думав лише про неї, а не про вас. Тепер, коли ви вступаєте до тої, бачити яку вам мали перешкодити самі ангели, знайте: я лишуся між вами, щоб оборонити її від вас, а може, й від неї самої! Шануйте її слабкість. Я прошу помиловати її не як священник, а як відданий друг, якого ви досі не знали і який хоче звільнити вас від докорів сумління. Наша люба хвора помирає від голоду і спраги. Від сьогоднішнього ранку вона в лихоманковому збудженні, яке передує жакливій смерті, і я не можу потаїти від вас, що вона ніяк не хоче розлучитися з життям. Крики її бунтівної плоті завмирають у моєму серці, викликаючи лише ніжне співчуття; але ми з абатом де Домінісом вважаємо за свій святий обов'язок приховати видовисько її духовного згасання від цього благородного сімейства, яке не впізнає в ній тепер своєї колишньої зорі провідної; бо її чоловік, діти, слуги, всі питають: «Де вона?» — так змінилася графиня. При вас її скарги набудуть нової сили. Лишіть світські помисли, проженіть марноту з серця, будьте біля неї посланцем небесним, а не земним, аби ця праведниця не померла в хвилину сумнівів, зі словами розпачу на устах.

Я нічого не відповів. Моя мовчанка приголомшила бідного сповідника. Я бачив, чув, рухався, але мені здавалося, що я десь далеко від грішної землі. «Що ж сталося? В якому стані я застану її, якщо кожен намагається мене застерегти?» Ця думка викликала в мене моторошне передчуття, тим болісніше, що я не міг його визначити; у ньому ніби злилися всі мої тривоги. Ми підійшли до її дверей, які закурений абат розчинив переді мною. І тут я побачив Анрієтту. Вона сиділа в білій сукні на канапі біля каміна, оздобленого нашими вазами, повними квітів, квіти стояли і на столику при вікні. Глянувши на абата Біротто, який вражено озирав кімнату, таку, як колись, і прикрашену ніби на свято, я вгадав, що смертенна веліла повиносити зі спальні все, що нагадувало про хворобу. Вона зібрала всю свою снагу, щоб прибрати свою кімнату і гідно прийняти того, хто був їй зараз дорожчий над усіх на світі. Її вихудле, зеленясто-бліде личко, оточене хвилею мережива, нагадувало нерозквітлу квітку магнолії і здавалося лише замальовкою коханого обличчя, виведеного крейдою на полотні; але, щоб зрозуміти, який біль пронизав моє серце, уявіть собі, що художник

завершив і оживив очі на портреті, глибоко запалі, блискучі очі, які лякали своїм вогнем на цьому вигаслому виду. Вона вже не мала тієї спокійної величі, якої надавали їй вічні перемоги над стражданням. На чолі, єдиній частині лиця ще гарної форми, лежала печать зухвалих бажань і прихованих погроз. Незважаючи на восковий відтінок змарнілого обличчя графині, ви вгадували, як її палив внутрішній вогонь, від неї так і пашило жаром, схожим на бриніння повітря, коли над полями струмує марево. Її запалі скроні і втягнуті щоки підкреслювали внутрішню будову обличчя, а усмішка безкровних губів чимось нагадувала моторошну усмішку смерті. Сукня зі схрещеною на грудях пелериною не могла приховати худорби її колись повної постаті. Вираз на лиці говорив про те, що вона знає, як змінилася, це доводить її до розпачу. Тепер вона вже не була ні моєю прегарною Анрієттою, ні величавою і святою пані де Морсоф; вона стала істотою безіменною, і ця істота вела поєдинок з небуттям, про який мовить Боссюе; голод і невтолена жага штовхнули її на це відчайдушне змагання зі смертю. Я сів біля неї і, взявши її руку, щоб поцілувати, відчув, як від неї пашиє жаром. Анрієтта вгадала мій сумний подив з зусилля, яке я зробив, щоб приховати його. І її бліді губи розтяглися над вищиреними зубами, намагаючись скластися в одну з тих вимучених усмішок, за якими ми приховуємо і зловтіху, і нетерпляче бажання, і сп'яніння душі, і лють розчарування.

— На жаль, це смерть, любий Феліксе, — озвалася вона, — а ви не любите смерті! Та огидна смерть, що жахає всяку живу істоту і навіть душу найхоробрішого коханця. Тепер уже любов умерла, я це знала. Леді Дадлей ніколи не помітить на вашому лиці подиву від того, як вона змінилася. О, навіщо я так чекала на вас, Феліксе! А тепер, коли ви прийшли, я віддячую вам за відданість цим страшним видовищем, побачивши яке граф де Рансе став трапістом; я прагнула зостатися прекрасною і високою у вашій пам'яті, завжди бути вашою білою лілеєю — і от сама розбила ваші ілюзії! Щире кохання вільне від усяких розрахунків. Але не тікайте, посидіть зі мною. Пан Оріже сказав сьогодні вранці, що мені куди краще, я вернуся до життя, мене воскресять ваші погляди. А потім, коли снага почне вертатися до мене, коли я зможу знов їсти, до мене вернеться і колишня врода. Адже мені лише тридцять п'ять років, у мене ще можуть бути щасливі

роки. Щастя відмолоджує, а я хочу пізнати щастя. У мене чудовий задум: ми покинемо їх у Клошгурді, а самі поїдемо до Італії.

Сльози застували мені очі; я одвернувся до вікна, немовби роздивляючись квіти. Абат Біротто швидко підступив до мене і нахилився над букетом.

— Стримайте сльози! — мовив він мені на вухо.

— Анріетто, хіба ви більше не любите нашої долини? — спитав я, щоб пояснити, чому я відвернувся від неї.

— Люблю, — відповіла вона, пестливо припадаючи чолом до моїх губів, — але без вас вона мене пригнічує... Без тебе, — шепнула вона мені на вухо, черкнувши по ньому гарячими губами, і слова її пролунали, як легке зітхання.

Мене вжахнули ці шалені пестоші; вони сказали мені більше, ніж похмурі застереження обох абатів. Я вже встиг побороти подив, але якщо я й опанував себе, у мене не вистачило сили волі, щоб стримати дрижання, яке пробігало по моєму тілу під час усієї цієї сцени. Я слухав Анріетту, не відповідаючи, точніше, я відповідав застиглою посмішкою і лише кивав головою, щоб не заперечувати, поводячись із нею, як мати з нерозумною дитиною. Спершу мене вразила зміна, що сталася в її вроді, але потім я побачив, що ця жінка, раніше така велична, виявляла тепер у поведженні, в голосі, манерах, поглядах і думках дитячу наївність, простодушне кокетство, жадобу руху, глибоку байдужість до всього, окрім себе і своїх бажань, — коротко, всі слабкості, притаманні дитині, якій необхідна ваша опіка. Чи буває так з усіма вмирущими? Чи скидають вони свою соціальну маску, уподібнюючись дітям, які ще не встигли її надіти? Або, перебуваючи на порозі вічності, графиня з усіх людських почуттів зберегла тільки кохання і тепер виявляла його з чарівною невинністю, на зразок Хлої?

— Ви, як і раніше, вернете мені здоров'я, Феліксе, — озвалася вона, — та й повітря нашої долини буде для мене цілющим. Як можу я відмовитися від їжі, якщо її запропонуєте ви! Адже ви такий добрий доглядач! До того ж у вас стільки снаги і здоров'я, що ви передасте їх мені. Друже мій, скажіть же, що я не умру, що я не можу померти, не зазнавши щастя! Вони думають, що моя найважча мука — це спрага. О так! Я дуже хочу пити, любий друже. Мені боляче дивитися на води Ендру, але спрага

мого серця ще болісніше. Я прагнула тебе, — вела далі вона приглушеним голосом, стискаючи мої руки в своїх гарячих руках і притягаючи мене до себе, щоб сказати ці слова на вухо. — Я вмирала від того, що тебе не було зі мною. Хіба ти не велів мені жити? І я хочу жити. Я теж хочу кататися верхи! Я хочу все звідати: паризьке життя, бали, втіхи.

Ох Наталі! Цей моторошний зойк душі, цей бунт пригнобленої плоті, силу якого годі описати, дзвенів у вухах у мене і в старого священика; скорботні ноти цього чудового голосу говорили про боротьбу всього життя, про страждання щирого, але невтоленого кохання. Графиня раптом звелася в нетерплячому пориві, наче дитина, яка тягнеться до іграшки. Коли абат побачив, у якому стані його духовна дочка, бідолашний дід упав навколішки, склав руки до купи й заходився читати молитви.

— Так, я хочу жити! — сказала вона, змушуючи мене встати й опираючись на мою руку. — Жити справжнім життям, а не маною. Все було брехнею в моєму житті; за останні дні я перебрала в пам'яті всі ці брехливі вигадки. Чи може бути, щоб я вмерла! Адже я зовсім не жила, адже я ні разу нікого не ждала в ландах!

Вона замовкла, наче дослухаючись і вдихаючи крізь стіни незнані мені пахощі.

— Феліксе! Збирачки винограду скоро обідатимуть, а я, їхня господиня, — сказала вона з дитячою образою, — я голодна! Так і з коханням — вони щасливі, ці робітниці!

— Кіріє елейсон!¹ — вигукнув бідолашний абат, який, знявши руки і звівши очі вгору, голосно читав молитви.

Вона оповила мою шию руками і, палко поцілувавши, сказала, стискаючи мене в обіймах:

— Я нікому вас більше не віддам! Я хочу бути коханою, хочу шаліти, як леді Дадлей, я навчуся англійської, щоб узивати вас «*my dee*».

Вона кивнула мені головою, як робила колись, покидаючи мене й обіцяючи вернутися.

— Ми пообідаємо разом, — сказала вона, — я звелю Манетті...

Вона замовкла, охоплена раптовою квалістю; я підхопив її на руки і поклав одягнену на ліжко.

¹ Господи помилуй! (Гр.)

— Ось так ви якось уже носили мене,— промовила вона, розплющуючи очі.

Вона була легка-легесенька і вся пашіла; я відчував, як тіло її палає. Ввійшов лікар Деланд і здивовано оглянув прикрашену квітами кімнату, але моя присутність, здавалося, все йому пояснила.

— Як важко помирати, пане,— сказала йому графиня зміненим голосом.

Він присів, помацав хворій пульс, швидко звівся, сказав кілька слів на вухо священникові і вийшов; я рушив слідом.

— Що ви збираєтеся робити? — спитав я.

— Врятувати її від лютої агонії,— відповів він.— Хто міг сподіватися, що в неї збереглося стільки сил? Ми не розуміємо, як вона ще жива, знаючи перебіг її хвороби. Ось уже сорок другий день, як графиня не їсть, не п'є й не спить.

Пан Деланд покликав Манетту; абат Біротто повів мене до саду.

— Нехай порядкує лікар,— сказав він.— З допомогою Манетти він приспить її опієм. Ну от, ви чули її, чи можна думати, що вона усвідомлює цей напад шалу!..

— Ні,— відповів я,— це вже не вона.

Я отупів з болю. Та що більше я думав, то грізніше здавалася кожна подробиця цієї сцени. Я швидко вийшов через хвіртку нижньої тераси, спустився до річки і сів у човна, щоб сховатися від усіх і побути одному зі своїми болісними думками. Я намагався сам убити в собі силу, яка захочувала мене жити,— тортури, схожі на ті, якими татари карали перелюбника: йому затискували в колодки руку або ногу й залишали ножа, аби він міг сам відрізати її, якщо не хотів умирати з голоду; цю саму муку терпіла тепер моя душа, кращу половину якої я мав відірвати. Мое життя теж занапащено! Розпач насував мені найдикіші думки. То я хотів померти вкупі з нею, то думав постригтися в монастир Мейєре, де недавно оселилися трапісти. В очах у мене потемніло, і я не бачив нічого довкола. Я дивився на вікна кімнати, де катувалася Анрієтта, і мені здавалося, що я бачу світло, що соталося тієї ночі, коли я віддав їй своє серце. Хіба я не мав би прийняти те просте життя, яке вона створила для мене, і зберегти їй вірність, віддаючись лише роботі і справам державним? Хіба вона не звеліла мені стати великим мужем, бажаючи врятувати від нищих і ганебних пристрастей,

яким я віддавався, як і всі смертні? Хіба чистота не була тією найвищою ознакою, якої я не зумів зберегти? Кохання, як його розуміла Арабелла, нараз мені збридлилося. Я звів свою обважнілу голову, питаючи себе: звідки мені тепер чекати світла і надії, задля чого мені жити? — як раптом почув легенький шум. Обернувшись до тераси, я побачив Мадлену, вона самотньо походжала перед будинком. Поки я піднімався узбіччям, щоб спитати у любої дівчинки, чому вона так холодно глянула на мене під хрестом, вона сіла на лаву; але, ледве побачивши, що я йду до замку, звелася, вдаючи, ніби не помічає мене, щоб не залишатися зі мною наодинці; рухи її були квапливі, постава красномовна. Вона ненавиділа мене, вона тікала від убивці своєї матері. Підходячи до Клошгурда, я побачив, що Мадлена стоїть на терасі нерухомо, як статуя, і дослухається до шереху моєї ходи. Жак сидів на східцях, і вся його поза передавала цілковиту байдужість, що вразила мене, ще коли ми гуляли всі разом перед оселею; але тоді я не задумався про це; так ми відкладаємо деякі думки в якийсь куточок душі, щоб повернутися до них на волі. Я зауважив, що молодики, позначені тавром смерті, звичайно байдужі до втрати близьких. І я поклав собі зазирнути в цю похмуру душу. Я хотів знати, чи поділилася Мадлена своїми думками з Жаком, чи передала і йому свою ненависть до мене.

— Ти ж бо знаєш, Жаку, — сказав я йому, щоб почати розмову, — що я буду тобі найвідданішим братом.

— Ваша дружба мені не потрібна, я скоро піду за мамою, — відповів він, кинувши на мене погляд, сповнений гнівної муки.

— Жаку! — вигукнув я. — І ти теж?

Він закашлявся і відсунувся далі від мене; потім, вернувшись, показав мені нишком закривавлену хусточку.

— Розумієте? — спитав він.

Отож кожний з них приховував свою фатальну таємницю. Я помітив згодом, що брат і сестра цураються одне одного. Як тільки Анрієтта злягла, все розвалилося в Клошгурді.

— Пані заснула, — заявила Манетта, радіючи, що графиня перестала страждати.

В ці моторошні хвилини, коли кожен знає, що неминучий кінець наближається, наші почуття роздирає сум'яття і ми чіпляємося за найскупіші радощі. Хвилини

тягнуться віками, і нам хочеться вірити, що вони принесуть полегкість. Ми хочемо, щоб хворий лежав на ложі з троянд, ми хочемо перебрати на себе його муки, ми хочемо, щоб він не відчув, коли з його уст злетить останнє зітхання.

— Пан Деланд наказав прибрати квіти: вони надто збуджували нерви пані де Морсоф, — сказала Манетта.

Отже, ці квіти помутили їй розум. Вона ні в чому не провинна. Любовні зітхання землі, свято плодючості, запахущі квіти сп'янили її ароматом і, мабуть, пробудили мрії про щасливе кохання, які дримали в ній з далеких днів юності.

— Ідіть же, пане Феліксе, — сказала мені Манетта, — ідіть подивіться на нашу пані, вона прекрасна, як янголиця.

Я повернувся до вмирущої в ту хвилину, коли сонце золотило зубчасті дахи замку Азе. Довкола панували супокій і тиша. М'яке світло заливало ліжко, на якому спочивала Анріетта, приспана опієм. У цю хвилю її тіло нібито перестало існувати; обличчя відбивало лише сяйво душі і було ясне-яснісіньке, як чисте небо після бурі. Бланш і Анріетта — два променисті лики однієї жінки — здавалися тим гожіші, що мої спогади, думки та уява, допомагаючи природі, воскрешали кожную рисочку її зміненого личка, яке звитяжна душа освітлювала своїм промінням, таємничо зливаючись з її тихими зітханнями. Обидва священики сиділи при її узголів'ї. Граф стояв приголомшений, відчуваючи, що крила смерті черкають це кохане створіння. Я опустився на канапу, де вона допіру сиділа. Потім ми всі Perezирнулися, і в наших очах захват її небесною вродою злився зі слізьми скорботи. Її знову осяяне думкою обличчя говорило, що Бог не покинув одне з своїх найпрекрасніших творінь. Я глянув на абата де Домініса, і ми без слів повідали один одному наші мислі. Атож, ангели не покинула Анріетти! Їхні мечі блищали над цією гордою голівкою, і до неї верталася колишня велич цноти, живий відбиток душі, яка, здавалося, гомоніла з ясними духами. Риси її обличчя просвітліли, все в ній ставало досконалішим і шляхетнішим під незрими помахами кадил її охоронців серафимів. Зелений відтінок її лиця, викликаний фізичними муками, змінився рівною блідістю, матовою, холодною білиною — значить, смерть близька. Ввійшли Жак і Мадлена; і всі ми стенулися, коли Мадлена побожно

вклякла перед ліжком мрущої, згорнувши руки, як на молитву, і вигукнула:

— Нарешті я бачу мою матір!

Жак посміхався. Він був певен, що скоро піде за нею.

— Вона наближається до оселі небесної, — промовив абат Біротто.

Абат де Домініс поглянув на мене, ніби хотів сказати: «Адже я казав вам, що наша зоря знову зійде й засяє над нами!»

Мадлена не спускала з ока матір; вона дихала разом із нею, догляючи її легкі зітхання — тоненьку ниточку, яка пов'язувала графиню з життям, — а ми стежили за ними з трепетом, боячись, що ця нитка от-от урветься. Мов ангел біля воріт олтаря, уклінна дівчина залишалася спокійною і палкою, дужою і сумірною. В цю мить у селі почувся благовіст. Хвилі теплого повітря, вливаючись до кімнати, приносили лагідне бамкання, яке мовило нам, що в цю годину всі християни повторюють слова, сказані ангелом жінці, котра спокутувала гріхи своєї статі. Тихого вечора звуки «Ave Maria» показалися нам небесним благословенням. Пророцтво було таке ясне, а сумна подія така близька, що ми всі залилися слізьми. Вечірні шерехи, шепіт леготу у листі, пташиний щебет, дзижчання комах, як тихий приспів, плюскіт води, жалібне кумкання болотного співака — вся природа прощалася з прекрасною лілеєю цієї долини, оплакувала її просте, світле життя. Поезія молитви і глибока поезія природи так проникливо злилися в прощальному гімні, що до наших ридань незабаром прилучилися й інші. Двері до кімнати хворої стояли отвором, але ми були такі поглинуті нашим журним спогляданням, намагаючись навик закарбувати в пам'яті коханий образ, що не помітили за дверима уклінних домашніх, поринулих у палку молитву. Всі ці бідолашні люди, призвичаєні не втрачати надії, ще вірили, що їхня пані не піде від них, але таке виразне віщування збезнаділо їх. На знак абата Біротто старий берейтор вийшов, аби привести панотця із Саше. Лікар стояв біля ліжка, незворушний, як сама наука, і тримав безживну руку хворої; він дав зрозуміти сповідникові: настав останній час муки цієї покликаної Господом ангелиці. Пора братися до останнього святого мирування. О дев'ятій годині вона тихо розплющила очі, глянула на нас здивовано, але сумірно, і ми знов побачили нашу святу, таку саму прехорошу, як за її кращої пори.

— Матусю, ти така прегарна, що не можеш померти, життя і здоров'я знов повертаються до тебе! — вигукнула Мадлена.

— Люба моя дитино, я житиму, але в тобі, — мовила графиня, усміхаючись.

Потім почалися нестямні обійми: мати прощалася з дітьми, і діти прощалися з матір'ю. Пан де Морсоф побожно поцілував дружину в чоло. Графиня почервоніла, глянувши на мене.

— Любий Феліксе, — сказала вона, — от, здається, єдина прикрість, якої я вам заподіяла! Та забудьте все, що вам могла сказати безталанна причинна, адже я не тямилася себе!

Вона подала мені руку і, коли я взяв її, щоб поцілувати, сказала зі своєю колишньою ясною усмішкою:

— Як колись, Феліксе?

Ми вийшли з її покою й подалися до вітальні почекати, поки завершиться соборування. Я сів біля Мадлени. На людях вона мала дотримуватися ввічливості і не могла відкрито цуратися мене, але ні на кого не дивилася, і затято мовчала, ні разу не поглянувши на мене.

— Люба Мадлено, — стиха я спитав її, — чим я вас скривдив? Чому ви така холодна зі мною? Адже перед лицем смерті всі замирюються!

— Я подумки дослухаюся до того, що мовить зараз матінка, — відповіла вона з тим виразом, якого Енґр надав своїй «Богоматері» — скорботній Пріснодіві, ладній заступитися за грішну землю, де розіпнуть її Сина.

— І ви гудите мене в ту хвилину, коли ваша мати мене простила, навіть якщо я винний?

— *Ви, завжди тільки ви!*

В голосі її лунала зачаєна ненависть, затята, як у корсиканців, і непримиренна, як усі міркування людей, які ще не пізнали життя і не допускають ніякої поблажливості до того, хто ламає закони серця. Минула година в глибокій тиші.

Вислухавши останню сповідь пані де Морсоф, абат Біротто вернувся, і ми знову вступили до її покою. Спевняючи один з тих задумів, які народжуються лише у високих душах, вона попросила вбрати її в довгі шати, які мали стати їй за саван. Вона напівлежала на подушках, зворушлива в своєму каятті, з просвітленим надією лицем. Я побачив у каміні чорний попіл моїх щойно спалених листів — цю жертву вона хотіла принести лише

в свою останню хвилину, як сказав мені її сповідник. Вона зустріла нас своєю знайомою усмішкою. Її омиті слізьми очі свідчили про найвище просяння; перед нею уже відкривалася райська брама.

— Любий Феліксе, — промовила вона, взявши мене за руку і стискаючи її, — зостаньтеся! Ви повинні бути присутнім при одній з останніх сцен мого життя; вона буде така ж болісна, як і інші, але ви посідаєте в ній велике місце.

Вона подала рукою знак, і двері зачинилися. На її прохання граф сів. Ми з абатом Біротто стояли й далі. З допомогою Манетти графиня звелася, вклякла перед графом і завмерла в цій позі. Потім, коли Манетта вийшла з кімнати, графиня звела голову, схилену на коліна враженого графа.

— Я була вам вірною дружиною, — озвалася вона переривчастим голосом, — але, може, не завжди виконувала свій обов'язок; зараз я молила Господа послати мені сили, щоб просити у вас прощення за мої вчинки. Може, я надто палко віддавалася дружбі до людини не нашого сімейства, і виявляла їй увагу, яку мала виявляти тільки вам. Може, ви гнівилися на мене, коли порівнювали турботи, якими я оточувала її, з тими, що діставалися вам. Я почувала, — промовила вона тихо, — дружню прихильність, чії глибини не знав ніхто, навіть той, хто мені її нав'язав. Хоча я завжди зоставалася чеснотливою, не ламала людських законів і була для вас бездоганною дружиною, вільні чи невольні думки часто бентежили мою душу, і я боюся тепер, що надто легко піддалася їм. Але я ніжно кохала вас, була вам покірною жоною, адже хмари, що застують іноді небо, не плямують його чистоти, і тому я прошу у вас благословення з щирою душею. Я умру без єдиної гіркої думки, якщо ви знайдете лагідне слово для вашої Бланш, матері ваших дітей, і простіть її прогріхи, які вона сама простила собі лише по тому, як покалася перед Всевишнім судією, якому ми всі підвладні.

— Бланш! Бланш! — заволав старий, попускаючи сльози на голову дружини. — Ти хочеш убити мене? — Він підняв її з несподіваною силою, побожно поцілував у чоло і, не випускаючи з обіймів, вів далі: — Я мушу перший просити у тебе прощення! Хіба я не грубіянив часто тобі? Ти перебільшуєш свої дитячі провини!

— Можливо, — озвалася вона. — Але, друже мій, будьте поблажливий до слабкостей умирущої і заспокойте мене. Коли проб'є і ваша година, згадайте, що я покинула вас, благословляючи. Дозвольте мені залишити нашому другові цю запоруку мого глибокого почуття. — І вона показала на листа, що лежав на каміні. — Тепер він мій син приймак, от і все. Серце теж може мати заповіти: я передаю другові свою останню волю, і любий Фелікс має виконати покладений на нього святий обов'язок: маю надію, що я в ньому не помилилася, доведіть же, що я не помилилася і в вас, і дозвольте мені заповісти йому кілька думок. Я залишилася жінкою, — сказала вона, схилиючи голову з тихим смутком, — діставши прощення, я одразу ж прошу зробити мені ласку. Прочитайте його, але тільки по моїй смерті, — додала вона, подаючи мені це таємниче послання.

Помітивши, що дружина його поблідла, граф підхопив її й відніс на ліжку, ми обступили мрущу.

— Феліксе, — сказала вона, — може, я винна й перед вами. Часто завдавала вам прикрощів, дозволяючи сподіватися, що дам вам радощі, перед якими сама відступала; та тільки мужності дружини й матері я завдячую те, що можу вмерти, замирившись з усіма. Ви теж повинні мене простити, адже ви так часто винували мене; але й ваші несправедливі докори втішали мене.

Абат Біротто приклав палець до губів. Графиня, ослабнувши, похилила голову; вона подала знак рукою, прохаючи впустити священика, дітей і слуг; потім владним жестом показала мені на пригніченого горем графа і дітей. Глянувши на старого, чие божевілля було відоме лише нам з Анрієттою, теперішнього опікуна таких тендітних створінь, вона звернула до мене зір з мовчазним благанням, яке запалило в моєму серці святий вогонь. Перш ніж соборуватися, вона попросила прощення у своїх домашніх за те, що іноді бувала з ними надто сувора, заповіла їм молитися за неї й доручила кожного зокрема опіці графовій; вона благородно призналася, що в останній місяць з її уст зривалися скарги, недостойні християнки, які могли спантеличити її слуг; вона іноді відштовхувала дітей і виявляла негарні почуття; але вона пояснила свою непокору волі Божій нестерпними муками, що випали їй. Потім вона при всіх з зворушливою щирістю подякувала абатові Біротто, який відкрив їй усю марноту земного буття. Коли вона вмовкла, почалися

молитви; потім панотець із Саше причастив її. Через кілька хвилин її віддих стиснувся, очі стуманіли, та скоро знов проясніли; вона кинула на мене останній погляд і померла, оточена близькими, чуючи, можливо, скорботний хор наших ридань. Тут несподівано ми почули спів двох соловейків, що, до речі, не дивина у селі; їхні голоси ніби перегукувалися між собою, і не раз повторене, ясне і дзвінке тьохкання лунало, як ніжний заклик. У ту хвилину, коли останнє зітхання злетіло з її уст і замерла остання мука цього страдницького життя, сильний удар струснув мною з голови до ніг. Ми з графом просиділи цілу ніч біля її смертної постелі вкупі з двома абатами та сільським панотцем, пильнуючи при світлі свічок; тепер вона лежала, спокійна, на тій постелі, де так перемучилася.

То була моя перша зустріч зі смертю. Цілу ніч я не відривав очей від Анріетти, заворожений виразом чистоти й утихомиренья, який дає нам визвіл від життєвських бур, милуючись на білину цього личка, на якому я ще читав гру всіх її почуттів, але яке вже не озивалося на моє кохання. Яка велич у цьому зимному і безмірному мовчанні! Який прегарний цей глибокий спокій! Скільки владності в цьому безрухові! Він ще мовить про минуле і відкриває запону прийдешнього. Атож, я кохав її мертву так само сильно, як і живу! На світанні, такому тоскному для тих, хто пильнує над небіжчиком, граф пішов спочити, а три священники заснули з утоми. І тоді я без свідків поцілував її в чоло з усією любов'ю, якої вона ніколи не дозволяла мені виразити їй.

Через день, свіжого осіннього ранку, ми провели графиню в останню путь. Її несли старий берейтор, батько і син Мартіно і чоловік Манетти. Ми спустилися по тому шляху, яким я так радо піднімався того дня, коли знайшов її після тривалих пошуків; ми перетнули долину Ендру і вийшли до маленького кладовища в Саше, бідного сільського цвинтаря біля церкви, на схилі пагорба; тут Анріетта з християнського смирення веліла поховати її під простим хрестом з чорного дерева, як скромну мешканку полів, сказала вона. Коли ми спустилися в долину і я побачив сільську церкву і бідні могилки, мене охопив нестримний трепет. Гай-гай! У кожного з нас своя Голгофа, де ми залишаємо свої перші тридцять три роки життя, дістаємо в серце удар списом і відчуваємо на голові терновий вінець замість вінка з троянд; шлях на цей

пагорб став моїми хресними муками. За нами сунула величезна юрма, що зійшлася, аби передати скорботу всієї долини, яку графиня нишком обсіпала щедротами. Ми дізналися від Манетти, її повірниці, що, допомагаючи біднякам, Анріетта економила на своїй одежі, коли їй не вистачало заощаджень. Вона вдягала дітей бідарів, посилала немовлятам крижмо, підсобляла молодим матерям, купувала у млині лантух збіжжя для німецького діда, давала корову убогій родині — скільки добрих діл зробила ця християнка, любляча мати і власниця замку! Бувало, вона дарувала посаг дівчині, щоб поєднати два закоханих серця, або давала гроші хлопцеві, щоб він відкупився від рекрутчини, — зворушливі подарунки жінки, яка казала: «Щастя інших — утіха для того, хто сам не може бути щасливим!» Всі ці оповіді, які третю добу передавалися від уст до уст, зібрали величезний гурт. Я йшов за домовиною з Жаком та двома абатами. За звичаєм, граф і Мадлена з нами не пішли, вони залишилися в Клошгурді самі. Манетта неодмінно побажала провести графиню.

— Бідолашна пані! Бідолашна пані! Тепер вона щаслива! — приказувала вона, обливаючись сльозами.

Коли погребна процесія звернула з дороги, розітнувся спільний зойк, звідусіль почувися ридання; здавалося, ціла долина оплакує її смерть. Церква була запруджена людом. Після панахиди ми пішли на цвинтар, де її мали закопати під чорним хрестом. Почувши, як груддя глею і щебеню загупали по віковій труни, я втратив останню мужність, захитався і попросив Мартіно підтримати мене; батько з сином узяли мене попід руки й відвели, тільки живого й теплого, до замку Саше; господарі ласкаво прийняли мене, і я залишився в них. Признаюся вам, я не хотів повертатися до Клошгурда, але мені було б надто важко і у Фрапелі, звідки було видно замок Анріетти. Тут же я був біля неї. Я прожив кілька днів у Саше; вікна моєї кімнати виходили на ту тиху й одлюдну лощовинку, про яку я вам уже казав. На схилах цього глибокого яру ростуть двостолітні дуби, а внизу в дощ несеться бурчак. Природа тут відгукується тим глибоким і суворим роздумам, яким я хотів віддатися. За день, проведений у Клошгурді після фатальної ночі, я зрозумів, яке недоречне було б тепер моє перебування в замкові. Граф був прибитий смертю Анріетти, та він давно чекав цієї.

жахливої події і в глибині душі примирився з нею, а тому іноді здавався майже байдужим. Я помічав це не раз, а коли графиня перед смертю передала мені листа, якого я ще не насмів відкрити, коли вона говорила про свою прихильність до мене, цей недовірливий чоловік всупереч моїм чеканням не окинув мене лютим поглядом. Він пояснив Анрієттині слова надзвичайною чутливістю її сумління, бо знав, яка чиста його дружина. Така байдужість, властива себелюбцям, була цілком природна. Ці дві істоти не знали достеменного шлюбу, вони зоставалися чужими і духом, і тілом, їхні серця не зливалися в постійному спілкуванні, що оновлює наші почуття; вони ніколи не ділилися ні прикрощами, ні радощами; їх не зв'язували ті міцні нитки, які, уриваючись, завдають нам тисячі ран, бо вони сплітаються з усіма фібрами нашої істоти, з усіма струнами нашого серця і радують душу, яка освятила всі ці узи. Мадлена ворожість закривала переді мною клошгурдські двері. Ця сувора дівчина не побажала стримати свою ненависть навіть над матірною домовиною, і мені було б нестерпно важко жити між графом, який базикав би лише про себе самого, і господинею дому, яка підкреслювала б свою непереборну огиду до мене. Бути в такому становищі там, де раніше кожна квітка посилає мені вітання, де кожна приступка, здавалося, лагідно приймала мене, де балкони, карнизи, балюстради й тераси, дерева і стежини були овіяні поезією моїх спогадів; спіткати ненависть там, де все мене кохало, — ні, я не міг примиритися з цією думкою! Отож я одразу прийняв рішення. Леле! Такий був кінець найпалкішого кохання, яке коли-небудь знало серце людське! Сторонні, мабуть, зганьбили б моє поводження, але перед судом свого сумління я був праведник. Ось чим закінчуються найпрекрасніші почуття і найглибші драми нашої юності. Всі ми виходимо в дорогу вранці-рано, як я з Тура до Клошгурда, щоб завоювати весь світ, з серцем, спраглим кохання; потім, коли наші душевні багатства проходять через горно випробувань, коли ми стикаємося з людьми і подіями, все довкола нас непомітно дрібніє, і ми знаходимо лише лелітки золота в купі пустої породи. Таке життя! Життя без прикрас: великі задуми і вбога дійсність. Я довго міркував про свою долю, питаючи себе, що ж я робитиму по тому, як безжальна смерть скосила всі квіти моєї душі. І я

надумав присвятити себе політиці й науці, ступити на звивистий шлях честолюбства, прогнати жінок зі свого життя, стати державним мужем, холодним і байдужим, і залишитися вірним ясній ангелиці, яку я кохав. Думки мої полетіли геть-геть, а очі були все ще прикуті до могутніх дубів з золотими кронами і ніби відлитими з бронзи стовбурами, дубів, чиє листя поспліталось в пишній візерунок; я питав себе, чи не була Анрієттина чеснота лише невіданням і чи так я провинився в її смерті. Я намагався боротися з докорами сумління. Нарешті ясного осіннього дня, одного з таких чарівних у Турені днів, коли небо шле нам свою останню усмішку, я прочитав листа, якого за Анрієттиним заповітом мав розкрити лише по її смерті. Міркуйте самі, що я пережив, читаючи його!

ЛИСТ ПАНІ ДЕ МОРСОФ
ВІКОНТОВІ ФЕЛІКСОВІ ДЕ ВАНДЕНЕСУ

«Феліксе, мій друже палко коханий, тепер я мушу відкрити вам своє серце не тільки, щоб показати, як сильно я вас кохаю, але головне, на те, щоб ви знали, які глибокі й незцілимі заподіяні вами рани, і збагнули, які великі повинності покладають вони на вас. Тепер, коли я падаю, втомлена тернистим шляхом, знесилена ударами, одержаними в боротьбі, жінка, на щастя, вже вмерла в мені, лишилася тільки мати. Ви пробачте, любий, чому ви стали головною причиною моїх страждань. Якщо раніше я радо приймала ваші удари, то сьогодні я умираю від останньої заподіяної вами рани; але є незбагненна втіха у свідомості, що умираєш від руки коханого. Незабаром муки знесилять мене, і я користуюся останнім світлом мого ще не потьмареного розуму, щоб знову благати вас: заступіть біля дітей те серце, якого ви їх позбавили. Якби я менше вас кохала, я владно поклала б на вас цей обов'язок; але я волю, щоб ви самі взяли його на себе з почуття святого каяття і вважали його за продовження вашого кохання; адже до нашого кохання повсякчас домішувалися думки, сповнені каяття й страху перед спокутою. А я знаю, що ми все ще кохаємо одне одного. Ваша провина не мала б таких згубних наслідків, якби я не відвела вам такого великого місця у моєму серці. Хіба я не казала вам, що я ревнива? Така ревнива, що можу померти

від ревнощів? І от я умираю. Але не журіться, ви людських законів не переступили. Церква устами одного з найвірніших своїх служників сказала мені, що Бог милостивий до тих, хто зрікся чуттєвих бажань з Його направи. Коханий, узнайте ж усе, я не потаю від вас ні єдиної думки. Те, що я в останню хвилину повідаю Господу, повинні знати і ви, адже ви володар мого серця, як Він володар небес. До свята на честь герцога Ангулемського, єдиного свята, де я була присутня, я зоставалася, попри роки подружнього життя, в тому невіданні, яке надає жіночій душі ангельської краси. Я була матір'ю — нехай, але я не спізнала дозволенних радощів кохання. Як могло те статися? Не знаю, не знаю також, яка невідома сила раптово все перевернула в мені. Ви не забули ваших поцілунків? Вони вдерлися в моє життя, лишивши глибокий слід у моїй душі; жар вашої крові запалив мою кров, ваша молодість пробудила мою молодість, ваші бажання проникли до мого серця. Я гордо підвелася, але в мені спалахнуло почуття, якому немає назви жодною мовою, бо діти не знають слів, щоб передати народження світла в їхніх очах і подих життя у них на устах. Так, це була луна, що відбила звук, промінь світла, що прорізав пільму, поштовх, що дав рух усесвіту, — відчуття таке ж миттєве, як усі ці явища, але в сто крат прекрасніше, бо то було пробудження душі! Я зненацька збагнула, що в житті існує незнана мені таємниця, якась сила, ще прекрасніша, ніж думка, в якій зливаються всі думки, всі сили, цілий світ у єдиному почутті двох істот. Я відчувала себе матір'ю лише наполовину. Ця блискавка упала в моє серце і підпалила жагу, яка дримала в ньому невідомо для мене; я раптом збагнула, що хотіла сказати моя тітка, котра вигукнула, цілуючи мене в чоло: «Бідолашна Анрієтта!» Коли я вернулася до Клошгурда, весна, перше листячко, аромати квітів, білі хмарки, Ендр, погідне небо — все говорило зі мною досі не знайомою мені мовою і вливало в душу частку того життя, що ви вдмухнули в мої почуття. Може, ви забули ті страшні поцілунки, але я ніколи не могла прогнати їх з пам'яті; від них я умираю. Атож, щоразу, коли я зустрічала вас потім, я знов відчувала їхнє полум'я; трепет охоплював мене від одного погляду на вас, від одного передчуття, що я скоро вас побачу. Ні час, ні моя воля не могли перемогти цих владних поривів. Я несамохить

питала себе: «Які ж любовні розкоші?» Наші зустрічні погляди, ваші поштиві поцілунки, що горіли в мене на руках, ніжні інтонації вашого голосу, доторк до вашої руки, на яку я опиралася, — словом, кожний дріб'язок так хвилював мене, так збурював мої почуття, що очі мої туманіли, і в вухах шуміло. Ох, якби в таку хвилину, коли я старалася бути особливо холодною, ви обняли мене, я вмерла б від щастя! Іноді я прагнула, щоб ви мене взяли гвалтом, але одразу гнала молитвою ці лихі думки. Коли діти вимовляли «Фелікс», кров гарячим потоком бухала мені до голови; я наставляла сильця моїй безталанній Мадлені, щоб змушувати її повторювати ваше ймення, так я любила це солодке відчуття. Що мені ще сказати? Навіть ваше письмо таїло в собі такий чар, що я розглядала ваші листи, як милуються портретом. Коли з першого ж дня ви здобули наді мною якусь фатальну владу, ви розумієте, мій друже, що вона стала безмежною, коли я навчилася читати у вашій душі. Який захват поймав мене, коли я відкрила, що ви чистий душею, правдивий і щирий, маєте безліч високих прикмет, здатний на великі справи і вже пройшли через багато випроб! Мужчина і дитина, боязкий і мужній! Яку радість я відчувала, довідавшись, що ми були обое змолоду приречені на ті самі муки! Від того вечора, коли ми довірилися одне одному, я збагнула, що помру, якщо втрачу вас, і втримала вас біля себе з егоїзму. Пан де ла Берж повірив, що розлука з вами уб'є мене, і це зворушило його, бо він умів читати в моїй душі. Він зміркував, що я необхідна дітям і графові, і не наполягав, щоб я перестала зустрічатися з вами, бо я пообіцяла йому лишитися чистою і в помислах, і у вчинках. «Ми не вільні в наших помислах, — сказав він, — але ми приборкуємо їх, наражаючи себе на важкі випробування». — «Досить мені дати волю думкам, і я пропала! — відповіла я. — Врятуйте мене від самої себе! Зробіть, щоб він не покидав мене і щоб я лишилася чистою!» Суворий дід злагіднів, побачивши таку щиро-сердність. «Ви можете любити його як сина, призначивши йому вашу доньку», — сказав він. Я мужньо згодилася на життя, сповнене муки, щоб не втратити вас; і я любила ці муки, бачачи, що нам судилося разом зазнавати тих самих страждань. Боже милий! Я залишалася спокійною, була вірною моему чоловікові, Феліксе, і не давала вам і кроку ступити у вашому ж таки

власному королівстві! Ця велика любов вдмухнула в мене нову силу, і я дивилася на всі причіпки пана де Морсофа як на спокуту і переносила їх з гордістю, вважаючи карою за мої гріховні бажання. Раніше я ремствувала, відтоді, як ви ввійшли в моє життя, до мене вернулася бадьорість духу, і це мало благодатний вплив на пана де Морсофа. Якби не та сила, яку ви влили в мене, я б давно знемоглася від тягара родинного життя, я вам розповідала про нього. Якщо ви часто бували винні у допущених мною помилках, то так само часто допомагали мені виконувати свій обов'язок. Так само вийшло і з моїми турботами про дітей: я боялася, що позбавила їх частки своєї прихильності, і мені завжди здавалося, що я недостатньо опікуюся ними. Життя моє стало суцільною мукою, але я любила цю муку. Я відчувала, що стала не такою турботливою матір'ю, не такою доброчесною дружиною, і каяття мучило моє серце; боячись не виконати своїх обов'язків, я раз у раз збільшувала їх. Щоб не піддатися спокусі, я поставила між собою і вами Мадлену, призначивши вас одне одному, і намагалася звести між нами нездоланну перешкоду. Марні спроби! Ніщо не могло пригасити полум'я, яке ви запалювали в мені. Зі мною поряд або далеко від мене, ви мали ту саму владу. Я стала більше любити Мадлену, ніж Жака, бо вона мала стати вашою. Але і їй я поступилася вами після знятої боротьби. Я казала собі, що коли зустріла вас, то мала всього двадцять вісім років, а ви майже двадцять два, і намагалася скоротити відстань між нами, віддаючись нездійсненим мріям. Ох Феліксе, я роблю ці визнання, щоб звільнити вас від докорів сумління, а може, й на те, щоб показати вам, що я не була незворушною, що я поділяла з вами всі жорстокі муки любовні, і Арабелла ні в чому не переважала мене! Я теж одна з дочок грішного кодла, яких так кохають чоловіки. Певного часу боротьба моя була така важка, що я плакала цілі ночі поспіль; у мене почало падати волосся. Потім я подарувала його вам. Ви пам'ятаєте хворобу пана де Морсофа? Тоді велич вашої душі не тільки не піднесла, але принизила мене. Лишенько! В ті дні я прагнула віддатися вам у віддяку за вашу великодушність, але це навіженство тривало недовго. Господь допоміг мені позбутися його під час меси, на якій ви не захотіли бути присутнім. Жакова хвороба і Мадленине

нездужання я взяла за кару Божу: Бог захотів вернути до себе заблудлу вівцю. Потім ваша любов до цієї англійки відкрила мені таємницю, якої я й сама не відала. Я кохала вас ще дужче, ніж думала. Я страждала не за Мадлену. Безнастанні тривоги мого нерадісного життя, жорстока боротьба, яку я вела з собою, не маючи іншої підпори, окрім віри, — все це підготувало недугу, від якої я помираю. Останній страшний удар довершив руїницький вплив колишніх хворобливих нападів, що про них я нікому не казала. Я бачила в смерті єдине розв'язання цієї прихованої трагедії. За два місяці, що минули від того дня, як я довідалася від матері про ваші взаємини з леді Дадлей, і до вашого приїзду, я пережила ціле життя, моторошне життя, повне ревнощів і нестямної злості. Я ладна була летіти до Парижа, я прагнула крові, я бажала смерті цій жінці, мене не зворушували навіть пестощі дітей. Молитви, колись живлющий бальзам для моєї душі, уже не зцілювали її. Ревнощі завдали мені смертельної рани. Одначе лице моє здавалося спокійним. Так, ця жорстока боротьба зосталася таємницею поміж Богом і мною. Коли я переконалася, що ви кохаєте мене не менше, ніж я вас, що ви зрадили мене лише плоттю, але лишилися вірні в помислах, я знову воскресла... та було вже пізно! Бог простер наді мною свою милосердну десницю, як видно, пожалівши створіння, правдиве перед собою, правдиве перед вами і таке близьке в молитвах до райської брами. Так, коханий, Господь змилювався наді мною, пан де Морсоф, мабуть, простить мене, а ви, чи будете ви поблажливий до мене? Чи почуєте ви голос, що лунає з могили? Чи виправите нещастя, в якому завинили ми обоє, може, ви навіть менше, ніж я? Ви знаєте, про що я хочу просити вас. Будьте біля пана де Морсофа, як сестра-жалібниця біля хворого, говоріть з ним, любіть його, бо ніхто його не любитиме. Будьте посередником між ним і його дітьми, яким раніше була я. Вам недовго доведеться виконувати цей обов'язок: Жак скоро покине отчий дім і вирушить до дідуся в Париж, де ви обіцяли мені керувати ним серед житейських бур. Мадлена вийде заміж; ох, аби ви змогли завоювати її серце! Вона моє відбиття, але до того ж вона сильна, у неї є воля, якої мені бракувало, енергія, необхідна для подруги чоловіка, покликаного брати участь у політичній боротьбі, вона розумна

й прониклива. Якщо доля поєднає вас, вона буде щасливіша за свою матір. І, набувши таким чином права вести далі мою клошгурдську справу, ви виправите помилки, які я не зуміла спокутувати, хоча їх мені прощено на небі і на землі, бо я вірю, що Бог милостивий і простив мене. Ви бачите, я лишилася егоїсткою, але хіба це не доводить моєї безмежної любові! Я хочу, щоб ви любили мене в моїх близьких. Я не могла належати вам, але заповідаю вам мої думки та обов'язки. Якщо ви надто любите мене, щоб уволити мою волю, якщо не захочете одружитися з Мадленою, то все ж заспокойте мою душу, зробіть життя пана де Морсофа по змозі щасливим.

Прощай, кохана дитино мого серця! Я шлю тобі останнє прощай, ще повна життя, з ясним розумом; це прощай мовить тобі душа, котрій ти дав такі великі радощі, що не повинен катувати себе за те нещастя, до якого вони привели; я кажу «нещастя», думаючи, що ви кохаєте мене, бо йду до місця останнього спочиву, склавши жертву обов'язку, не без жалю, і це жахає мене! Але Богові відомо, чи виконала я Його святі закони, не ламаючи їхнього духу. Так, я часто оступалася, але ні разу не впала, і якщо моїм помилкам можна знайти виправдання, то воно полягає у великій силі спокус, що оточували мене. Я стану перед Всевишнім з такою самою трепетною покорою, як коли б не встояла в борні. Ще раз прощай! Вчора я сказала прощай і нашій прегарній долині, де я скоро спочиватиму і куди ти часто приходитимеш. Обіцяєш?

Анрієтта»

Коли переді мною розкрилися невідомі мені глибини цього життя, освітленого останнім сьйвом, я поринув у безодню роздумів. Моя егоїстична полуда спала. То вона страждала так само, як і я, більше, ніж я: адже вона померла. Вона вірила, що всі любитимуть її друга; вона була така поглинута любов'ю, що гадки не мала, як її дочка ненавидить мене. Цей останній доказ її ніжної любові завдав мені гострого болю. Бідолашна Анрієтта, вона хотіла віддати мені Клошгурд і свою доньку!

Наталі! Від того дня, такого похмурого для мого життя, коли я вперше ступив на кладовище, за домовиною моєї благородної Анрієтти, яку ви також знаєте тепер, сонце втратило для мене свій жар і світло, ніч стала похмуриша, мої рухи згубили жвавність, а думка

обважніла. Є близькі, яких ми кладемо в сиру землю, але є особливо дорогі нам істоти, яких ми ховаємо в своєму серці і спогади про них зливаються з кожним його биттям; думки про них постійні, як наш подих, вони живуть у нас, дотримуючись закону метаспихозу, якому підкоряється любов. Її душа живе в моїй душі. Коли я роблю щось гарне, коли мовлю шляхетні слова, це вона говорить, вона робить; все, що маю я гарного, від неї; так лілея сповнює повітря своїм ароматом. Ущигливість, злість, все, що ви ганите в мені, йде від мене самого. Тепер, Наталі, коли очі мої застуге мла і я відвертаю їх від землі, підносячи до неба, коли мої уста відповідають мовчанням на ваші слова й турботи, не питайте мене більше: «Про що ви замислилися?»

Люба Наталі, я на якийсь час урвав свої записки: надто вже схвилювали мене спогади. Тепер я мушу описати вам події, які сталися після цього нещастя, багато місця вони не заберуть у моїй повісті. Коли життя минає в русі і в дії, його недовго розповідати, але коли воно полягає у високих переживаннях душі, його не передати кількома словами. Анріеттин лист запалив надію в моєму серці. В життєвському морі, серед уламків корабля я помітив тихий острів, до якого лаштувався причалити. Лишитися у Клошгурді біля Мадлени, присвятити їй своє життя — ось доля, яка могла втихомирити всі тривоги, що мучили моє серце; але треба було пізнати щирі Мадленині почуття. До того ж треба було попроситися з графом Отож я вирушив до Клошгурда і на терасі спіткав пана де Морсофа. Ми довго гуляли з ним перед будинком. Спершу він говорив зі мною про графиню як людина, свідомо всього тягаря втрати, яка зруйнувала її домашнє вогнище. Але, вислухавши його перші гіркі скарги, я помітив, що він більше стурбований прийдешнім, ніж теперішнім. Він боявся доньки, котра не мала, за його словами, лагоди, якою вирізнялася матір. Тверда удача Мадлени, в якій до знадливих рис її матері домішувалося щось непохитне, лякала старого, призвичаєного до ніжної турботливості Анріетти: він угадував у Мадлені сильну волю, яку ніщо не може з'якшити. В цій безповоротній втраті його втішала тільки певність, що він скоро піде за дружиною: хвилювання і прикрощі останніх днів загострили його хворобу і оживили приспані болячки; боротьба, яка, безперечно, скоро почнеться між його

авторитетом і авторитетом дочки, майбутньої господині дому, приведе до того, що він печально завершить свої дні, бо там, де він долав дружину, йому доведеться поступитися доньці. До того ж син його скоро поїде, а дочка вийде заміж, і невідомо ще, якого зятя пошле йому доля. Хоча він і говорив про скору смерть, але відчував себе самотнім, занедбаним на довгі роки.

Він цілу годину говорив лише про себе, прохаючи мене про дружбу, в пам'ять його дружини, і переді мною виразно вималювалася велична постать Вигнанця, одного з найцікавіших типів нашої доби. Зовні він здавався кволим і зламаним, але цупко тримався за життя, завдяки поміркованості його звичок і сільському побуту. Зараз, коли я пишу вам, він ще живий. Мадлена, вийшовши на терасу, помітила нас, але не спустилася; вона кілька разів входила і виходила з дому, показуючи мені свою зневагу. Я мав побалакати з нею і, пославшись на те, що графиня просила мене передати їй свою останню волю, попросив графа покликати дочку, бо я не мав іншої змоги її побачити; граф привів її і лишив нас удвох на терасі.

— Люба Мадлено, — почав я, — мені треба побалакати з вами, і найкраще саме тут, де ваша мати говорила зі мною, коли їй траплялося нарікати не так на мене, як на життєві знегоди. Мені відомі ваші думки, але чи не лаєте ви мене, не розуміючи моїх учинків? Життя моє і щастя нерозривно пов'язані з тутешніми місцями, ви знаєте це — і проганяєте мене своєю холодністю, яка раптом замінила нашу братню дружбу, що її смерть мала б скріпити спільним горем. Люба Мадлено, в будь-яку хвилину я віддав би за вас життя, не сподіваючись ні на яку віддачу і навіть без вашого відома, — так сильно любимо ми дітей тих, хто керував нами в житті; аби ви знали, які наміри виношувала ваша обожнювана матінка протягом семи років, ви, мабуть, змінили б свої почуття, але я не хочу скористатися цією перевагою. Єдине, про що я благаю вас, — не позбавляйте мене права приходити сюди, вдихати повітря цієї тераси й терпеливо чекати, коли зміняться ваші погляди на життя, поки ж я постараюся їх не займати. Я шаную скорботу, яка відокремлює вас од мене, бо й вона позбавила мене здатності тверезо оцінювати обставини, в яких я опинився. Свята, що дивиться на нас з небес, схвалить мою стриманість і покору, з якою

я прошу вас лише бути справедливою до мене і не піддаватися лихим почуттям. Я надто люблю вас, незважаючи на вашу неприязнь, щоб розкрити графові план, який він прийняв би з захватом. Лишайтеся вільною. А згодом подумайте про те, що нікого на світі ви не узнаете так добре, як знаєте мене, що ні одна людина не буде така віддана вам, як я...

До цієї хвилини Мадлена слухала, потупивши зір, але тут вона спинила мене рухом руки.

— Пане,— сказала вона тремтячим від хвилювання голосом,— я також знаю усі ваші думки; але мої почуття до вас ніколи не зміняться, і я краще кинуся в Ендр, ніж зв'яжу з вами свою долю. Я не стану говорити вам про себе, але якщо ймення моєї матері має ще владу над вами, то її іменем прошу вас ніколи не бувати у Клошгурді, поки я тут. Сам ваш вигляд викликає у мене сум'яття, і я ніколи не зможу його подолати.

І, уклонившись мені з гідністю, вона відвернулася й повільно побрела до замку, не озираючись, незворушна, якою лише одного разу була її мати, але безжальна. Прозірливий дівочий погляд проник, хоча й з запізненням, в серце матері, і, може, Мадлена ненависть до того, хто здавався їй лиходієм, ще зросла: адже вона була мимовільною його співницею. Тут усе загинуло. Мадлена ненавиділа мене, не бажаючи зрозуміти, чи був я винуватцем, чи жертвою цього лиха; можливо, вона однаково зненавиділа б нас обох, свою матір і мене, якби ми були щасливі. Отож від ясного замку моїх сподівань лишилися самі руїни. Мені одному було дано охопити поглядом життя цієї великої непоцінованої жінки, я один осягнув таємницю її почуттів, я один пізнав глибину її душі: ні її батько, ні матір, ні чоловік, ні діти — ніхто не розумів її. Як дивно! Я порпаюся в цій купі попелу, і мені дає втіху перегрібати її перед вами; всі ми можемо знайти тут часточки наших найкоштовніших скарбів. Скільки родин мають свою Анрієтту! Скільки вдячних створінь покидають нашу землю, не спіткавши на своєму шляху проникливого спостерігача, який вивчив би їхнє серце і зміряв усю його глибочінь! Таке життя людське; часто матері не знають своєї дитини, як і дитина — своєї матері; те саме буває з подружжям, коханцями та братами! Чи міг я знати, що прийде день, коли над батьковою домовиною я судитимуся з Шарлем де Ванденесом, зі своїм братом, чийм

успіхам я стільки сприяв! Боже мій, яка повчальна буває найпростіша історія! Коли Мадлена зникла в замкових дверях, я вернувся, пригноблений, попроситися з графом і вирушити до Парижа; я дибав правим берегом Ендру, яким колись уперше прийшов до цієї долини. З журбою в серці минув я мальовниче селище Понде-Рюан. Одначе тепер я став багатий, я здобув успіхи в політичному житті і вже не був стомленим бідним мандрівцем, який блукав тут 1814 року. В ту пору серце моє було сповнене бажань, а сьогодні повне сліз; тоді мені треба було всього добитися в житті, тепер його було спустошено. Я був ще молодий, мені минуло двадцять дев'ять років, але серце моє зів'яло. Збігло лише кілька років, і дивовижний краєвид утратив свої яскраві барви, а життя здавалося мені препоганим. Ви можете зрозуміти, що я відчув, коли обернувся й побачив на терасі Мадлену.

Пойнятий глибокою зажурою, я не думав про те, куди і навіщо я їду. Я був далекій від думок про леді Дадлей, коли, сам того не помітивши, ввійшов на подвір'я її дому. Зробивши цю помилку, я вже не міг відступити. Ми жили з нею по-дружньому, і тепер, беручись сходами, я сумно міркував про всі прикромі, які спричинить розрив із нею. Ви знаєте характер і спосіб життя леді Дадлей і зрозумієте, яка недоречна була моя поява, коли мажордом ввів мене в подорожньому костюмі до вітальні, де Арабелла в пишному вбранні сиділа з п'ятьма гостями. Лорд Дадлей, один з найвидатніших державних діячів Англії, стояв перед каміном, поважний, холодний, зарозумілий, з тим насмішкуватим виразом, з яким він виступає в парламенті; він посміхнувся, почувши моє ймення. Біля Арабелли були її сини, напрочуд схожі на де Марсе, одного з позашлюбних дітей старого лорда; сам де Марсе також був присутній тут і сидів поряд з маркізою на маленькій канапі. Побачивши мене, Арабелла одразу прибрала пихатого вигляду, пильно роздивляючись мого подорожного кашкета, і кожним порухом, здавалося, питала, що мені тут треба. Вона зміряла мене зневажливим поглядом, мовбито їй відрекомендували сільського дворянина. Наша близькість, вічне кохання, присяги й запевнення, що вона помре, якщо я покину її, дивовижні чари Арміди — все зникло, як сон! Можна було подумати, що я ніколи не торкався до її руки, що я був

сторонньою людиною і вона навіть не знайома зі мною. Незважаючи на те, що я вже набув витримки дипломата, я був здивований, та і кожний би здивувався на моєму місці. Де Марсе ехидно посміхався, з підкресленою увагою роздивляючись свої черевики. Я швидко вирішив, як поводитися. Від усякої іншої жінки я прийняв би відставку без ремства; але я був уражений, побачивши цю героїню, яка запевняла, що помре з кохання, і тут же насміялася з такої смерті, і я захотів відповісти зухвальством на зухвальство. Вона знала про лихо, що скоїлося з леді Брендон; нагадати Арабеллі про неї — означало ударити в її серце кинджалом, хоча від цього могло зламатися його лезо.

— Пані, — сказав я, — маю надію, ви пробачите мені за несподіване вторгнення, коли довідаєтеся, що я прибув із Турені і що леді Брендон дала мені до вас доручення, яке не терпить зволікання. Я боявся, що ви вирушите до Ланкаширу і я можу вас не застати; але якщо ви застаєтеся в Парижі, я ждатиму тієї години, коли ви зволите прийняти мене.

Вона нахилила голову, і я вийшов. Від того дня я зустрічаю її тільки в товаристві, ми обмінюємося люб'язними уклонами, а іноді й шпильками. Я нагадую їй про невтішних жінок з Ланкаширу, а вона мені про французенок, у яких розпач викликає шлункові хвороби. Завдяки її старанням я придбав смертельного ворога в особі де Марсе, якому вона виявляє палку симпатію. А я кажу, що вона поєдналася з двома поколіннями. Отож я зазнав цілковитої поразки. Тепер я заходився здійснювати план, задуманий мною в Саше. Я з головою поринув у роботу, мене поглинула наука, література і політика. Після піднесення на трон Карла X я взявся до дипломатії, бо мою давню посаду за покійного короля скасовано. Я поклав собі не зважати ні на одну жінку, хай би яка прегарна, прерозумна чи віддана вона була. Це рішення я здійснив цілком; я набув незвичайної ясності розуму, величезної працездатності і збагнув, як багато сил ми марнуємо на жінок, які дарують натомість лише кілька солодких слів. Але всі мої наміри провалилися: ви знаєте, як і чому.

Люба Наталі, я розповів вам своє життя без утаювання і без прикрас, ніби говорив з самим собою; відкривши перед вами своє серце, яке в ту пору вас ще не знало; може, я несамохіть зачепив якусь струну у вашій чуйній

і ревнивій душі, але те, що розгнівало б жінку звичайну, для вас, я певен, стане ще однією причиною, щоб кохати мене. Жінці обраній суджена висока роль біля стражденного і хворого серця: вона стає сестрою-жалібницею і гоїть його рани, робиться матір'ю і все прощає своїй дитині. Страждають не лише великі поети й художники; люди, які живуть задля своєї країни, задля майбутнього народів, розширюючи коло їхніх думок і пристрастей, часто почувають себе безконечно самотніми. Вони потребують любові чистої й відданої істоти; повірте, вони уміють цінувати велич люблячої душі жіночої. Завтра я довідаюся, чи була моя любов до вас помилкою.

«ПАНОВІ ГРАФОВІ ФЕЛІКСОВІ ДЕ ВАНДЕНЕСУ

Любий графе, ви отримали від безталанної пані де Морсоф листа, який, за вашими словами, допоміг вам ввійти в світське товариство, йому ви завдячуєте ваше високе становище. Дозвольте ж мені завершити ваше виховання. Ради Бога, позбудьтесь огидної звички: не наслідуйте вдови, яка вічно мовить про свого першого чоловіка і дорікає другому чеснотами небіжчиковими. Я француженка, любий графе; я рада б одружитися з чоловіком, якого покохаю, але, далєбі, я не можу одружитися з пані де Морсоф. Прочитавши ваші записки з тією цікавістю, якої вони заслуговують, — а ви знаєте, як я цікавлюся вами, — я подумала, що ви дуже остогидли леді Дадлей, повсякчас підносячи перед нею над усяку міру досконалість пані де Морсоф, і заподіяли великого горя графині, катуючи її описами кохання англійки. Ви були нетактовний і зі мною, бідолашним створінням, — адже я не маю інших заслуг, окрім тієї, що подобаюся вам; ви дали мені зрозуміти, що я не вмю вас кохати ні як Анрієтта, ні як Арабелла. Я визнаю свої хиби й добре їх знаю сама, але навіщо так брутално нагадувати мені про них? Знаєте, кого мені жаль найбільше? Четвертої жінки, яку ви покохаєте. Їй уже доведеться вести боротьбу з трьома попередніми, і тому мені хочеться, на благо і вам, і їй, застерегти вас од небезпеки: начувайтесь, у вас страшна пам'ять! Я зрікаюся морочливої честі кохати вас: на те треба мати забагато вартостей, і католицьких, і англіканських, до того ж я не схильна боротися з привидами. Чесноти

вашої клошгурдської страстотерпиці можуть налякати найпевнішу себе жінку, і ваша безстрашна амазонка остуджує найпалкіші сподівання на щастя. Ні одна жінка, хоч як би вона намагалася, не може надіятися дати вам такі радощі, які давала Арабелла. Ні розумом, ні серцем ви не в змозі побороти своїх спогадів. Ви забули, що верхи часто їздимо й ми. Я не зуміла вернути сонцю жар, утрачений ним після смерті вашої святої Анрієтти, і біля мене вас, як і колись, обсіпатиме мороз. Друже мій, — бо ви назавжди зостанетеся мені другом, — утримуйтеся надалі від таких визнань: вони відкривають ваше розчароване серце, відлякують кохання і змушують жінку сумніватися в самій собі. Кохання, любий графе, живе лишень довірою. Жінка, яка перше ніж вимовити слово чи скочити в сідло, почне думати, що сказала б небесна Анрієтта або скільки грації виявила б вершниця Арабелла, ця жінка, запевняю вас, відчує, як у неї німіє язик і тремтять коліна. Признаюся, мені захотілося дістати кілька ваших хвилюючих букетів, але ви їх більше не збираєте. Тепер є багато речей, яких ви не важитеся робити, багато думок і радощів, які померли для вас. Ні одна жінка, повірте, не захоче вічно стикатися у вашому серці з покійницею, котру ви зберігаєте в ньому. Ви просите мене кохати вас з християнського милосердя. Не приховую, я можу багато чого робити з милосердя, все що заманеться — але тільки не кохати.

Іноді ви нудитеся і навіваєте нудьгу на інших, ви називаєте вашу журбу меланхолією, — що ж, справа ваша, але ви стаєте нестерпний для тієї, хто вас кохає, і насуваєте їй найпохмуріші роздуми. Я надто часто бачила між нами могилу вашої святої; я багато думала, я себе знаю і можу прямо сказати, що не хочу померти, як вона. Якщо ви втомили леді Дадлей, жінку незвичайну, то боюся, що, не маючи її непогамовної жаги, я охолону ще швидше, ніж вона. Зречемося кохання, адже ви можете бути щасливий, лише поділяючи його з померлою, і залишимося друзями — така моя воля. Як, любий графе, на зорі життя ви зустріли чарівну жінку, бездоганну коханку, яка опікувалася вашою долею, зробила вас пером, нестямно кохала вас і просила у вас тільки вірності, а ви завдали їй такого горя, що вона померла! Але ж це жахіття! Серед найпалкіших і найнещасніших молодиків, які оббивають паризьку бруківку, плекаючи амбітні мрії, ні один не відмовився б шануватися десять

років, навіть за половину тих ласк, на які ви відповіли чорною невдячністю! Коли вас так палко кохають, чого ще можна бажати?

Безталанна жінка! Як вона страждала, а ви, вимовивши кілька сентиментальних фраз над її могилою, думаєте, що вже по всьому. Ось яка віддяка чекає, мабуть, і мою ніжність! Дякую, любий графе, але я не хочу мати суперниці ні в цьому світі, ні в потойбічному. Якщо у вас на сумлінні такі злочини, то про них, принаймні, не слід говорити. Я поставила вам необачне питання: я вчинила як жінка, цікава Євина дочка; вам же треба було зважити, який відгук викличе ваша відповідь. Ви мали мене ошукати, згодом я була б вам за це вдячна. Невже ви не знаєте, в чому головна вартість мужчин, які мають успіх у жінок? Вони великодушно клянуться нам, що нікого не кохали, окрім нас, і що ми — їхнє перше кохання. Ваші наміри нездійсненні. Подумайте, друже мій, чи можна бути одночасно пані де Морсоф і леді Дадлей, адже це все одно що поєднати воду з вогнем! Ви, певне, жінок не знаєте! Вони завжди лишаються самими собою і зберігають хиби, властиві їхній статі. Ви зустрілися з леді Дадлей надто рано, щоб її поцінувати, і все лихе, що ви про неї говорите, мені здається помстою вашого ображеного самолюбства; ви зрозуміли пані де Морсоф надто пізно, і покарали одну за те, що вона не була другою; що ж буде зі мною: адже я ні та, ні друга?

Я так кохаю вас, що багато міркувала про ваше прийдешнє, адже я вас щиро люблю. Я бачила у вас рицаря Сумного Образу, і ви завжди глибоко зворушували мене: я вірила в сталість меланхолійних людей; але я й гадки не мала, що, ледве вступивши в світ, ви убили найпрекраснішу і найцнотливішу жінку на крузі земнім. І от я питала себе: що ж вам залишається робити? Я довго обмірковувала вашу долю. І зрозуміла, мій друже, що вам слід одружитися з такою собі пані Шенді, яка не знає ні кохання, ні гри пристрастей; її не бентежитиме ні леді Дадлей, ні пані де Морсоф, вона зостанеться байдужою в ті години, коли вас гризтиме нудьга, яку ви називаєте меланхолією, і коли ви сумні, як негодяний день; вона буде для вас тією бездоганною сестрою-жалібницею, яка вам потрібна. Але кохати, трепетати від одного слова, уміти дочекатися щастя, його ловити, переживати бурю пристрастей, радіти кожній примсі коханої жінки — ні, любий графе, це не для вас!! Ви надто суворо

дотримувалися порад ангела-охоронця: ви так ретельно уникали молодих жінок, що зовсім не знаєте їх. Пані де Морсоф правильно вчинила, що зразу так високо поставила вас, ви підбурили б проти себе всіх жінок і нічого б не досягли. Тепер вам уже пізно брати уроки, аби навчитися говорити нам те, що нам приємно чути, аби вчасно хизуватися своїми чеснотами і захоплюватися нашими слабкостями, коли нам здумається їх показати. Ми не такі дурні, як вам здається: коли ми кохаємо, ми ставимо нашого обранця над усе. Коли пропадає наша віра у вашу вищість, пропадає і наше кохання. Лестячи нам, ви лестите самим собі. Якщо ви збираєтеся і далі з'являтися в світі й цінуєте жіноче товариство, старанно приховуйте все, що ви мені розповіли: жінки не люблять кидати насіння свого кохання на кам'янистий ґрунт і роздавати свої пестоші, щоб утішити хвору душу. Всяка жінка одразу помітить сухість вашого серця, і ви ніколи не будете щасливий. Лише небагато з них будуть такі правдиві, що скажуть вам те саме, що кажу я, і такі доброзичливі, що підуть від вас без образи, запропонувавши вам свою дружбу, як зробила сьогодні та, яка щиро вважає себе вашою відданою приятелькою.

Наталі де Манервіль

Париж, жовтень 1835 року».

СТАРА ПАННА

Панові Ежену Огюсту Жоржу Луї Міді де ла Гренре Сюрвілеві, інженеру Королівського залізничного корпусу — на засвідчення щирої прихильності присвячує цей твір його швагер

де Бальзак.

Багатьом, напевне, траплялося зустрічати в деяких французьких провінціях одного або кількох шевальє де Валуа — адже один із них жив у Нормандії, другий перебував у Бурже, третій 1816 року гараздював у місті Алансоні, четвертого, можливо, мав на своїх теренах Південь. Однак перераховувати це валуаське плем'я тут недоречно. Всі оті шевальє, серед яких, звичайно, дехто був таким самим Валуа, як Людовік XIV — Бурбоном, зналися між собою так мало, що одному з них марна річ було й говорити про інших. Усі вони, зрештою, залишили Бурбонів у цілковитому спокої на французькому троні, оскільки добре відомо, що Генріх IV став королем через відсутність наступника чоловічої статі в старшому пагоні Орлеанського дому Валуа. Якщо ж існують де Валуа, то походять вони від Карла Валуа, герцога Ангулемського, сина Карла IX та Марії Туше, чий нащадки згасли ще до того, коли в особі абата де Ротлена були подані докази протилежного; а рід Валуа-Сен-Ремі, що походив від Генріха II, також обірвався на лихопомній Ламот-Валуа, причетній до справи про коралі.

Всі ці шевальє, коли відомості про них слухні, були на взір алансонського: старі дворяни, довготелесі, кощаві, без усяких статків. Шевальє буржський емігрував, туренський — переховувався, алансонський — воював у Вандеї і потроху *шуанив*. Більшу частину своєї молодості він провів у Парижі, де його, тридцятирічного гульвісу, під самий розпал любовних перемог захопила Революція. Алансонський шевальє де Валуа, якого вищі провінційні вельможі визнали за справжнього Валуа,

відзначався, як і всі його однофамільці, вишуканими манерами і вигляд мав людини великосвітської. Кожного дня обідав він по гостях, а вечорами грав у карти. Шевальє зажив слави великого дотепника завдяки одній зі своїх слабостей — він без кінця-краю розповідав анекдоти про Карла XV і перші дні Революції. Слухаючи ті історійки, присутні вважали, що він їх передає досить артистично. До речі, шевальє де Валуа, будучи людиною розважливою, ніколи не повторював своїх дотепів і ніколи не розводився про власні любовні походеньки, тільки манірні гримаски та посмішки красномовно доповнювали делікатно недоговорене. Цей милий чоловік, користуючись перевагами зятятого вельможі-вольтер'янця, ніколи й носа не показував у церкву, проте на його безбожництво дивилися вельми поблажливо, беручи до уваги прихильність бувалого шевальє до королівського трону. Якась надзвичайна привабливість була в його манері, видно, похоплений у Моле, з якою він брав пучку табаки зі старої золотої тютюнниці, прикрашеної портретиком княгині Горіци, чарівливої угорки, славетної красуні останніх років царювання Людовіка XV. Прив'язаний за своєї молодості до цієї знаменитої чужоземки, він завжди говорив про неї з глибоким зворушенням; за неї він бився на дуелі з паном де Лозеном. Шевальє, якому тоді було майже п'ятдесят вісім років, визнавав за собою лише п'ятдесят і міг дозволити собі цю безвинну брехню, бо зі всіх переваг, властивих кощавим блондинам, він іще зберіг молодечу поставу, що так приховує похилий вік як жінок, так і чоловіків. Еге ж, запам'ятайте, все життя — чи вся зграбність, що є виразом життя, — міститься в поставі. До багатьох прикмет шевальє слід віднести також і дивного носа, яким наділила його природа. Той ніс виразно ділив його бліде лице на дві частини, що, здавалося, не знали, не відали одна про одну; із них лише одна червоніла під час травлення. Цей факт заслуговує на те, щоб його підкреслити у добу, коли фізіологія приділяє стільки уваги вивченню людського серця. Отож запалювався лівий бік! Хоч довгі, тонкі ноги, хиряве тіло і блідість пана де Валуа й не свідчили про міцне здоров'я, однак він їв більше за всякого пенажеру і запевнював — мабуть, щоб виправдати свій величезний апетит, — ніби страждає від недуги, яку в провінції називають *гаряча печінка*. Переконувало в тому почервоніння однієї щоки; але в краю, де страви

впродовж чотирьох годин вишиковуюються шеренгою в тридцять-сорок тарелів, шунок шевальє здавався благом, що його цьому славному місту послало саме Провидіння. За тлумаченням деяких медиків цей жар лівої щоки свідчить про велелюбне серце. Галантне життя шевальє потверджує ці наукові тлумачення, і відповідальність за них, на щастя, не лежить на історикові. Незважаючи на такі симптоми, пан де Валуа був людиною чіпкої вдачі, тобто живучої. Якщо в нього горіла печінка, то, за давнім висловом, не менше палало і його серце. Якщо лице його було трохи зморщене, якщо його волосся стало сріблястим, досвідчене око людини спостережливої вбачало б у тому тавро пристрасті й ознаку любовних розкошів. Промовистими *гусячими лапками і палацовими сходинками* позначилися ці елегантні зморшки, що так цінуються в царстві Кіфери. Все в цьому кокетливому шевальє викривало жіночого догідника. Він так старанно вмивався, що, любо було глянути на його щоки, немовби натерті чарівним еліксиром. Частина черепа, якої вже не вдавалося приховати волоссям, виблискувала, наче слонова кістка. Його брови, як і чуприна, розправлені волосина до волосини, надавали йому молодечого вигляду. Шкіра його, і так біла, була ще більше вибілена якимись секретними мастями. Шевальє не вживав ніяких парфумів, але від нього ширилися пахощі, сказати б, молодості, що так освіжали йому обличчя. Його шляхетні руки, випещені, немов у чепурухи, звертали на себе увагу своїми нігтями, рожевими й акуратно оправленими пильничком. Коротше кажучи, якби не показний, вельми прикметний ніс, він би був молодчагою.

Доводиться зіпсувати цей портрет, дописавши до нього одну дрібничку. Шевальє затикав ватую вуха та ще носив дві маленькі діамантові сережки у вигляді негритянських голівок, щоправда, він дуже дорожив цими химерними дармовисами, запевнюючи, що тільки-но проколов собі вуха, як тут же куди й ділася ота мігрень; до того він вельми настраждався від неї. Ми не подаємо шевальє як людину якусь цілком досконалу; та чи не слід дещо прощати старим парубкам, чиє серце жене стільки крові до голови, їхню божественну химеродь, що ґрунтується, можливо, на високих тайнах? До того ж шевальє де Валуа спокутував своїх негрів стількома приємними рисами, що суспільство могло вважати себе цілком винагородженим. Ба й справді, він докладав чимало зусиль,

щоб приховати свої роки і подобатися знайомим. Треба передусім підкреслити його виняткову турботу про свою білизну — єдине франтівство, яке може статечна людина сьогодні собі дозволити в одязі. Щодо його вбрання, то воно визначалося охайністю, і хоч трохи приношене, на ньому не було ні плямини, ні зморшки. Для тих, хто помічав аристократичну зневагу шевальє до свого одягу, та охайність його здавалася чудом; він не доходив до того, щоб шкребти костюм шкельцем, вдаючись до химерної вигадки принца Уельського, проте пан де Валуа в своє наслідування початків англійської елегантності вкладав власну вишуканість, якої не змогли належно оцінити алансонські обивателі. Чи не повинен би світ шанувати того, хто заради нього нічого не пошкодує? Чи не було тут надто трудною для здійснення відплати добром за зло, як те проповідує Євангеліє? Ця свіжість одягу, ця випещеність дуже пасувала до голубих очей, до зубів слонов'ї кістки, до зовнішності білявого шевальє. Проте у всьому вигляді цього відставного Адоніса не було нічого мужнього і, здавалося, що він надолужував туалетом, аби приховати руйнівні сліди військових дій на службі галантності. До всього сказаного треба додати, що голос його ніяк не пов'язувався з тендітністю блондина. Якби ви додержувалися думки деяких спостерігачів людського серця і вважали, що голос шевальє мусив би відповідати його носові, то вас приголомшила б широта й багатство того голосу. Не володіючи могутнім баритоном, він милував приглушеним, як англійський ріжок, звучанням середніх нот, рівних і м'яких, сильних і оксамитових. Шевальє відмовився від кумедного костюма, якого й досі трималися деякі монархісти, і сміливо одягався по-сучасному: він завжди на людях носив фрак каштанового кольору із позолоченими гудзиками, короткі, напівоблеглі панталони з матового шовку, із золотими пряжками біля колін, білий жилет без усякого мережива, краватку, зав'язану на сорочці без комірця — рештки давньої французької моди, якої він не зрікся ще й тому, що в такий спосіб міг хизуватися своєю шиєю абата щедрої парафії. На чорних лакованих черевиках ряхтіли чотирикутні золоті пряжки, про походження яких до нас не дійшло жодних споминів. Шевальє виставляв напоказ два ланцюжки годинника, що тяглися від однієї до другої жилетної кишеньки, — також відгомін моди вісімнадцятого століття, якої не нехтували за Директорії.

Цей костюм перехідного часу, що єднав у собі дві епохи, шевальє носив з маркізівської грацією, секрет якої був утрачений на французькій сцені того дня, коли з помосту зійшов Флері, останній учень Моле. Особисте життя цього старого парубка, здавалося, було на очах у всіх, але насправді становило собою загадку. Він посідав принаймні скромне помешкання по вулиці дю Кур на третьому поверсі будинку пані Лардо, найкращої в місті пралі тонкої білизни і завше завантаженої роботою. Цим і пояснюється виняткова охайність білизни шевальє. На лихо, сталося так, що одного чудового дня всьому Алансонові довелося повірити, ніби пан де Валуа не завжди поводився, як то 'личить дворянинові, і під старість потай побрався з такою собі Цезаріною, матір'ю дитини, що набралася зухвальства явитися на світ непрошеною.

— Прачка так заповзятливо роздмухувала для нього свою праску, — пустив тоді поголос якийсь пан дю Бук'є, — що шевальє врешті й сам спалахнув полум'ям.

Цей страшний наклеп украй затьмарив на схилі віку життя вражливого дворянина, тим паче, що, як покаже дальша розповідь, він водночас пережив утрату давно плеканої надії, задля якої зніс чимало жертв. Пані Лардо винаймала панові де Валуа дві кімнати на третьому поверсі свого будинку за скромну платню — сто франків на рік. Достойний дворянин, щоденно обідаючи в гостині, вертався додому лише ночувати. Отже, витрачався він тільки на сніданки, що незмінно складалися з чашки шоколаду, хліба, масла і, в залежності від пори року, з яких-небудь фруктів. Він розпалював вогонь лише за великих холодів і щоразу по тому, коли прокидався. Від одинадцятої ранку до четвертої дня він гуляв, ходив читати газети, складав візити. Оселившись в Алансоні, шевальє чесно признався в своїй бідності, мовляв, усе його багатство складається з шестисот ліврів довічної ренти, останніх окрушин колишньої розкоші, їх чотири рази на рік висилає йому давній повірений, у якого зберігаються відповідні папери. І справді, місцевий банкір кожні три місяці відраховував йому півтораєста ліврів, що надходили з Парижа від якогось Бардена, останнього прокурора Шатле. Це набуло широкого розголосу з тієї причини, що шевальє просив першого, кому довірився, зберігати почуте в глибокій таємниці. Пан де Валуа дістав вигоду зі свого нещастя: в найкращих домах Алансона йому було забезпечене місце за столом і запрошення

на всі вечори. Його здібності гравця, оповідача, людини люб'язної і компанійської були настільки загальноновизнані, що вечір вважався невдалим, якщо на ньому бракувало цього єдиного в місті знавця добрих звичаїв. Господарі дому й жіноцтво потребували його схвальної гримаски. Коли якась молоденька дамочка почує з його уст: «На вас сьогодні пречудова сукня!» — вона цією похвалою тішиться більше, ніж заздощами суперниці. Пан де Валуа був єдиний, хто міг так невимушено повторювати вирази минулих років. «Серденько моє», «скарбе мій», «моя голубонько» — всі любовні пестливі слівця 1770 року набували в його устах несказанної чарівливості; коротше, тільки він тішився правами на високомовність. Його компліменти, на які він, зрештою, був не надто щедрий, здобули йому прихильність літніх жінок. Він лестив кожному, навіть чиновникам, які були йому геть ні до чого. В грі шевальє поводився з гідністю, що її оцінили б усюди: він ніколи не нарікав на невдачу, похвалами підтримував дух супротивників, коли ті програвали; ніколи не повчав їх як найкраще провести партію. Коли під час *здачі* зав'язувалися прикрі суперечки, шевальє жестом, гідним Моле, виймав тютюнницю і, поглядаючи на княгиню Горіцу, статечно відкривав кришку, розминав і обтрушував свою понюшку, розтирав її на порошок, насипав на купку; коли карти були роздані, він натоптував ніздрі табакою і засовував княгиню в жилетну кишеню, завжди в ліву! Лише дворянин славного століття (всупереч століттю *великому*) міг знайти такий перехід од зневажливої мовчанки до насмішки, якої ніхто не розумів. Сідаючи за карти, він брав у компаньйони невігласа і мав із того вигоду. Його чудова врівноважена вдача давала багатьом підстави казати: «Я в захопленні від де Валуа!» Його і мова, і манери — все здавалося таким ясним, як і його вигляд. Він намагався нікому не завдавати прикрості, ні чоловікам, ні жінкам. Поблажливий як до фізичних вад, так і до недоліків розуму, він за допомогою княгині Горіци терпеливо вислуховував людей, що розводилися перед ним про свої негаразди провінційного життя — про недоварене яйце на сніданок, про каву, в якій збурдилося молоко; про сміховинні подробиці щодо здоров'я, про раптове пробудження від переляку, про сні й візити. Щоб удати співчуття, шевальє мав наготові жалісливий погляд і класичну позу, які робили його чудовим слухачем; він завжди дуже доречно підкидав: «Ах! Подумати

лише!», «Ну, а що ж ви?» Він до самої смерті не давав нікому приводу запідозрити, що тим часом, коли накочувалася ота лава нісенітниць, він поринав у спомини про найзворушливіші епізоди свого роману з княгинею Горіцею. Чи коли-небудь спадали комусь на думку ті послуги, які може надати суспільству згасла пристрасть і користь любові як джерела товариськості? Може, цим пояснюється, чому шевальє, незважаючи на постійне щастя в картах, залишався улюбленцем всього міста, — адже він, вертаючись із гостини, завжди виносив із собою близько шести франків виграшу. Програші, про які він, до речі, так гучно роздзвонював, траплялися дуже рідко. Всі, хто знав його, говорили, що ніколи й ніде, навіть у єгипетському музеї в Турені, не натрапляли на таку милу мумію. В жодній країні світу паразитизм не набував такої привабливої форми. Не бувало випадку, щоб найревніше себелюбство прибиравало в кого-небудь приємнішої й безневиннішої подоби, аніж у цього дворянина; воно скидалося на найвірнішу дружбу. Коли хтось приходив до пана де Валуа просити про невеличку послугу, що вимагала якогось клопоту, то вертався від ласкавого шевальє у великому захопленні і, головне, впевненим, ніби той не може нічим зарадити, ба навіть нашкодив би його справі своїм втручанням.

Щоб пояснити загадку його більш-менш забезпеченого існування, історик, до якого Істина, ота жорстока підбурювачка, сікається з ножем до горла, змушений розповісти, як недавно, після сумнозвісних липневих днів, Алансон дізнався, що сума виграшів пана де Валуа за кожні три місяці становить близько ста п'ятдесяти екю і що кмітливий шевальє зважився пересилати самому собі довічну ренту, аби не вважатися безмаєтним у краю, де полюбляють солідність. Багато хто з його друзів (зауважте, на той час він уже помер) уперто заперечував ці поголоски, називав їх байками, вважаючи, що шевальє був статечним, гідним дворянином, якого оббрехали ліберали. На щастя спритних картярів, серед присутніх завжди трапляються й такі, що підтримують їх. Соромлячись виправдувати неправоту, ці шанувальники рішуче заперечують її; не приписуйте їм упертості — таким людям притаманне почуття власної гідності: уряди подають їм приклад цієї добродієчності, ховаючи після поразки своїх небіжчиків уночі без урочистої відправи. Якщо шевальє дозволив собі хитрий вчинок, завдяки якому, зрештою, здобув би пошану шевальє де Грамона, усмішку

барона де Фенеста, потиск руки маркіза де Монкада, то невже він через те став менш жаданим чи менш дотепним гостем, не таким незамінним партнером, не таким чудовим оповідачем, відрадою всього Алансона? А чим, власне, той крок, цілком узгоджений із законами власної волі, суперечив вишуканим дворянським звичаям? Якщо багато людей повинні турбуватися про посмертну ренту для інших, то що може бути звичайнішого, ніж добровільно платити її своєму ліпшому другові? Але Лай помер... Десь наприкінці п'ятнадцяти років такого життя шевальє зібрав десять тисяч і кількасот франків. З поверненням Бурбонів один із його друзів, маркіз де Помбретон, колишній лейтенант чорних мушкетерів, повернув йому, так говорив той же шевальє, тисячу двісті пістолів, що позичив, їдучи в еміграцію. Цей випадок спричинився до сенсації, і згодом на нього покликалися, коли виступали проти насмішок, що до них вдавалася газета «Конституьсьйонель», пишучи про те, як повертають борги деякі емігранти. Коли хто-небудь у присутності шевальє заводив мову про шляхетний вчинок маркіза де Помбретона, у цього бідолахи червоніла навіть і права щока. Кожен радувався тоді за пана де Валуа, що радився з людьми грошовитими, як йому ліпше скористатися з отих решток свого багатства. Здавшись на долю Реставрації, він уклав гроші в папери державної скарбниці, коли рента становила п'ятдесят шість франків двадцять п'ять сантимів. Панове де Ленонкур, де Наваррен, де Верней, де Фонтен і ла Біллардієр, котрі, за словами шевальє, знали його, виклопотали йому пенсію в сто екю з королівської скарбниці та хрест Святого Людовіка. Ніколи не дізнатися, в який спосіб старий шевальє домігся цих двох урочистих освячень — титулу і звання; але одне певно: грамота про вшанування його хрестом Святого Людовіка за заслуги в католицьких арміях Заходу давала шевальє право на чин відставного полковника. Отже, крім вигаданої довічної ренти, яка тоді нікого не обходила, шевальє мав тисячу франків річного прибутку. Незважаючи на такі підвищення, він і далі додержувався заведеного способу життя і своїх звичаїв; лише червона стрічка оздоблювала фрак каштанового кольору і, сказати б, довершувала дворянський полиск. Від 1802 року шевальє запечатував свої листи дуже старою золотою печаткою; вона була вирізьблена досить-таки неоковирно, проте з неї Катерани,

д'Егріньюони, Труавілі могли бачити, що на гербі його *французський щит, розділений вертикально навпіл: на червоному полі — подвійні косі смуги і на знову ж червоному полі — п'ять золотих навхрест зімкнутих вершинами ромбічних фігур; верх щита чорний із срібним хрестом; на самій верхівці лицарський шолом. Девіз: Valeo*¹. З таким шляхетним гербом тому, хто вважався нешлюбним пагоном де Валуа, можна й належало сидати у всі на світі королівські карети.

Багато хто заздрило на щасливе життя старого парубка, заповнене партіями в бостон, триктрак, реверсі, віст і пікет, добре травленими обідами, зграбно втягненими пучками табаки та спокійними прогулянками. Майже всі в Алансоні гадали, що це існування не відає честолюбства і серйозних турбот; але нема людини, чие життя було б таке просте, як це здається його заздрісникам. У найглухіших селах ви знайдете людських молюсків, коловерток, на вигляд мертвих, проте охоплених жадою до накопичення лускокрилих чи, до конхіології й ладних на все, аби здобути якого-небудь метелика або *concha Veneris*². У шевальє були не тільки свої черепашки, він ще й плекав честолюбні прагнення і сподівався здійснити їх із хитрістю, гідною пана Сікста V; він хотів женитися на такій собі багатій старій панні, звичайно, маючи намір використати шлюб як сходинку до вищих придворних кіл. Саме в цьому полягав секрет його царственої постави і його перебування в Алансоні.

Якось у середу, рано-вранці, під саму повняву весни шістнадцятого року, як то мав звичай говорити шевальє, в ту хвилину, коли він надягав старого халата шовкової зеленої тканини з витканими квітами, Валуа почув, хоч вуха були заткані ватою, легкі дівочі кроки на східцях. Скоро тричі обережно постукали в двері і, не чекаючи відповіді, в кімнату старого парубка в'юном прослизнула красива дівчина.

— О! Це ти, Сюзанно! — сказав шевальє де Валуа, не перериваючи початої роботи — правити на ремені бритву. — Що тебе пригнало сюди, каверзнице?

— Я прийшла щось сказати, думаю, воно вас і порадує, і засмутить.

— Чи не про Цезаріну?

¹ Бути могутнім (латин.).

² Вемерина мушля (латин.).

— Пхе! Дуже мені потрібна ваша Цезаріна! — відрубала вона з виглядом, водночас норолливим, серйозним і безтурботним.

Премила Сюзанна, чия втішна витівка мала так рішуче вплинути на долю головних персонажів цієї повісті, служила прасувальницею в пані Лардо. Кілька слів про топографію дому. Пральня займала весь нижній поверх. У маленькому дворі на волосяній мотузці сушилися вишиті носовички, комірці, шемізетки, манжети, сорочки з жабо, краватки, мереживо, гаптовані сукенки, вся тонка білизна найкращих домів міста. З кількості шемізеток дружини податкового начальника шевальє намагався вивідати всі подробиці її інтрижок, бо сорочки з жабо і краватки були в певному співвідношенні з шемізетками та комірцями. Хоча за допомогою такої, сказати б, подвійної бухгалтерії шевальє і знав про любовні інтриги всього міста, він ніколи не допускався безтактності, ні разу не дозволив собі двозначного натяку, що міг би зачинити перед ним двері якогось дому (а йому ж дотепності не позичати!). Отож можете вважати пана де Валуа за людину вельми добропристойну, чий таланти, як то часто буває, занепали в надто вузькому колі. Єдине, що дозволяв собі шевальє, — зрештою, він же чоловік, — це значущий пронизливий погляд, від якого жінок кидало в дрож; і все-таки його всі любили, переконуючись, яка глибока його скромність, скільки в нього співчуття до милих слабостей. Двері проти дверей із шевальє мешкала старша майстриня, права рука пані Лардо, сорочкап'ятирічна стара дівка, страшна почвара. Вище було горище, де взимку сушилася білизна. Кожна квартира, як і та, що займав шевальє, складалася із двох кімнат, одна — вікнами на вулицю, друга — в двір. Нижче нього жив дід пані Лардо, колишній корсар на ім'я Гревен, що колись під рукою адмірала Сімеза служив в Індії; тепер він був глухий, як пень. Щодо пані Лардо, яка займала другу квартиру другого поверху, то вона, при всій своїй слабості стосовно людей високого звання, могла вважатися сліпою стосовно шевальє. Для неї пан де Валуа був абсолютним монархом, — хоч би що він робив — усе гаразд. Якби котрась із її робітниць согрішила і ошчасливила шевальє, пані Лардо сказала б: «Він такий гідний любові!» Отже, хоч у цьому домі, як і в усіх провінційних домах, були, сказати б, прозорі стіни, та коли справа торкалася пана де Валуа, вони ставали непроникні, немов у злодій-

ському кублі. Із вродженим нахилом повірника любовних інтрижок усієї пральні, шевальє ніколи не проходив повз її двері, здебільшого відчинені, щоб не подарувати чогонбудь своїм «кішечкам»: шоколадки, цукерочки, стрічки, мережива, золотого хрестика, різних дешевих дрібничок, що ними дуже втішались гризетки. Тим-то дівчатка обожнювали шевальє. Жінки інстинктивно відчують чоловіків, котрих приваблює до них саме шелестіння їхніх спідничок, котрі щасливі од самої їхньої близькості і ніколи не доходять до такого безглуздя, щоб допоминатися відсотків зі своєї люб'язності. Щодо цього в жінок нюх собаки, який серед людського гурту йде простісінько до того, хто щиро любить тварин. У бідолашного шевальє де Валуа збереглась од колишнього життя потреба виявляти галантне заступництво, що колись вирізняло знатного вельможу. Тримаючись ніби в позаміському будиночку для інтимних побачень, він полюбляв обдаровувати жінок — єдиних істот, які вміють спокійнісінько приймати подарунки, завжди маючи змогу віддячити. Хіба не дивно: в пору, коли школярі, тільки-но покинувши колеж, займаються пошуками стосовно якогось символу або порпаються в міфах, ніхто ще не вияснив, що породило жрицькохання вісімнадцятого століття? Чи не турніри п'ятнадцятого століття? 1550 року лицарі билися за честь своїх дам; 1750 року на прогулянках у Лоншані вони виставляли напоказ своїх коханок; сьогодні вони пускають там на перегони своїх коней; за всіх часів дворянин намагався створити свій власний спосіб життя. Загнуті носики черевиків у франтів чотирнадцятого сторіччя — те саме, що червоні обциси франтів вісімнадцятого століття, а в розкошах коханок 1750 року стільки само показного, скільки в почуттях мандрівного лицарства. Та не міг шевальє витратитися на коханку! Замість цукерок, загорнутих у банкноти, він люб'язно підносив хіба що пакуночок із солодкими сухариками. Проте, на славу Алансона кажучи, приймаючи оті дарунки, ними більше раділи, ніж колись раділа Дюте, дістаючи від графа д'Артуа позолочене туалетне приладдя або карету. Гризетки розуміли велич шевальє де Валуа, притаманну йому навіть у злиднях, і своє домашнє панібратство з ним тримали в глибокій тайні. Коли в місті, в деяких домах розпитували їх про шевальє де Валуа, вони шанобливо відгукувалися про цього дворянина, навмисне перебільшуючи його старість; за їхніми словами, шевальє такий

собі поштивий дідуган, що веде праведне життя; але сам на сам у кімнаті вони могли повсідатися йому на плечі, немов папуги. Він любив випитувати родинні секрети городян, і прачки, перед якими все було відкрите, заходили вранці до нього розповісти алансонські плітки; шевальє називав цих дівчаток своїми газетами в спідничках, живими фейлетонами. Пан де Сартін ніколи не мав вивідувачів таких кмітливих, таких дешевих, котрі зберігали б стільки шляхетності, виявляючи при цьому такий шахрайський розум. Зверніть увагу, що за сніданням шевальє втішався, як найщасливіша людина.

Сюзанна, одна з його улюблениць, розважлива й честолюбна, мала нахили якої-небудь Софі Арну; до того ж вона була вродлива, як найгожіша куртизанка, що її будь-коли Тіціан запрошував позувати на чорному оксамиті, щоб допомогла його пензлеві створити Венеру; проте обличчя її, хоч і з тонкими рисами очей і чола, грішило в нижній своїй частині недосконалістю ліній. То була нормандська краса, світла, яскрава, характерна округлістю, рубенсівською тілистістю, що личить мускулатурі Геркулеса Фарнезького, а не Венері Медицейській, граціозній подрузі Аполлона.

— Так-так, дитинко моя, кажи-но, що там у тебе за пригода чи пригодонька!

Цей шевальє від Парижа до Пекіна всюди привернув би до себе увагу батьківською ніжністю до гризеток; вони нагадували йому куртизанок минулих часів, тих знаменитих цариць Опери, що славились по всій Європі впродовж доброї третини вісімнадцятого сторіччя. Цілком зрозуміло, що дворянин, котрий жив серед цієї породи жінок — забутої вже, як і все велике, як забуті езуїти і флібустьєри, абати і відкупники, — засвоїв собі незворушну добродушність, зграбну легкість поводження, поблажливість без жодного егоїзму, подобу звичайного смертного, яку прибирав собі Юпітер в Алкмени, — подобу громобоя, що, даючи себе дурити, посилає до дідька вищість своїх перунів і ладен поглинути весь Олімп, марнуючи його на шаленства, на гульки, на юрмища жінок, аби тільки побути далі від Юнони. Незважаючи на свій старенький халат із зеленої камки, незважаючи на злиденність кімнати, що правила йому за вітальню, де замість килима на підлозі була нужденна простілка, де стояли засмальцьовані фотелі, де стіни були обклеєні корчемними шпалерами: тут — красувалися

профіль Людовіка XIV і члени його родини на тлі плакучої верби, там — текст найвищого заповіту, відбитий ніби на погребній урні, коротше кажучи, сентиментальні вигадки роялізму часів Терору; незважаючи на весь той занепад, від шевальє, що голився перед старим туалетним дзеркалом, задрапованим благодійним мереживом, віяло духом вісімнадцятого сторіччя!.. Вся вишукана розбещеність його молодості поставала у всій повноті: здавалося, він знову багатий — триста тисяч боргу і власна двоособова карета перед рундуком. Шевальє мав вигляд великого Бертє, що під час розгрому під Москвою віддавав накази батальйонам війська, якого вже не існувало.

— Пане шевальє,— жартівливо мовила Сюзанна,— мені здається, що нема потреби довго розводитись, досить лише глянути.

І вона стала в профіль, щоб підкріпити свої слова наочним доказом. Шевальє, бувалий у бувальцях — можете не сумніватись! — і далі, тримаючи бритву при горлі, скося зиркнув правим оком на гризетку і прикинувся, що зрозумів.

— Добре, добре, моя любонько, ми зараз усе обміркуюмо. Тільки мені здається, ти забігаєш наперед.

— Але ж, пане шевальє, невже мені чекати, поки моя матінка мене віддубасить, а пані Лардо прожене геть? Якщо я прожогом не махну в Париж, ніколи мені не вискочити заміж. Тут чоловіки такі химерні.

— Чого ж ти хочеш, дитино моя? Суспільство змінюється, жінки так само, як і знать,— жертви страшного безладдя, що насувається. За розгартієм політичним настає розгартієш моральний. Лишенько! Незабаром жінка й зовсім перестане існувати (він витягнув вату, щоб опорядити вуха); вона багато втратить, поринувши в почуття; вона попусе собі нерви й позбавить себе тієї любі невеличкої втіхи, якою в наші дні, не соромлячись, прагнули і якій віддавалися без манірності; тоді до істерики (він почистив свої сережки) вдавалися лише як до засобу, щоб домогтися свого; тепер вони перетворили її на хворобу, яку доведеться лікувати настоем із флердоранжа (він зайшовся сміхом). Нарешті, сам шлюб стане чимось (він узяв щипчики для вискубування волосків) страшенно нудотним, а це в мої роки була така забавна річ. Часи Людовіка Чотирнадцятого і Людовіка П'ятнадцятого, зятям це, дитино моя, були останнім «прощавай» найкращим у світі звичаям.

— Але ж, пане шевальє, ідеться про добропорядність, про честь вашої Сюзанни. Я надіюся, що ви мене не покинете.

— Як би то! — вигукнув шевальє, кінчаючи зачісуватися. — Я ладен скорше втратити своє ім'я!

— А! — вихопилося у Сюзанни.

— Послухай-но, моя мармизко! — мовив шевальє, відкинувшись на подушки глибокого фотеля, що в давнину називалося *дюшес*, пані Лардо десь доп'яла його для свого пожильця.

Він, притягнувши до себе прегарну Сюзанну, обійняв коліньми її ноги. Дівчина не пручалася, — тож така неприступна на вулиці, гордячка, що вже двадцять разів одмовлялася від багатства, як і з пихи, так і з глибокої зневаги до дріб'язкових розрахунків своїх алансонських зальотників! При цьому Сюзанна так зухвало виставляла перед шевальє свій нібито гріх, що старий зальотник, який за свій вік вивідав немало усіляких тайн у створінь набагато підступніших, з першого погляду втямив що до чого. Він добре знав, що будь-яка дівчина не жартує, коли постає загроза справжнього безчестя. Проте йому не хотілося розвалити споруду цього забавного обману.

— Ми зводимо наклеп на себе, — сказав шевальє, посміхаючись із невідомо тонким лукавством, — ми честотливі, як та біблійна красуня, чие ім'я ми носимо, ми можемо без найменшого страху вийти заміж, але нам не хочеться скніти тут, ми жадаємо Парижа, де чарівні створіння багатіють, якщо вони розумні, а ми ж таки не ликом шиті. Нас пориває до столиці втіх, ану ж там припасе навмисне для нас, молоденьких, шевальє де Валуа карету, діаманти, ложу в Опері. Росіяни, англійці, австріяки понавозили туди мільйонів, задля яких матуся видала нам замість посагу певну гарантію, привівши нас на світ, нівроку, красунею. Нарешті, нам не бракує і патріотизму: ми хочемо забрати наші гроші із кишень тих добродіїв. Хе-хе! Дорогенька моя бісівська ягничко, все це не погано. Може, у вашому родинному гніздечку й покричать трошечки, але успіх все виправдає. Одне кепсько, моє голуб'ятко, — безгрішів'я, а це наша спільна хвороба — твоя і моя. А що розуму в нас повнісінька комора, то ми й надумали скористатися з нашого доброго імені, впіймавши на гачок старого парубка. Тільки ж цей підтоптаний парубок, серденько моє, знає, як своїх п'ять пальців, усі жіночі викрутаси, — інакше кажучи, тобі легше буде на хвіст горобцеві насипати солі, ніж

змусити мене повірити, ніби я причетний до твоєї халепи. Їдь у Париж, моя крихітко, коштом марнослав'я якого-небудь холостяка, я не те що не стану тобі на заваді, ба навіть допоможу, бо старий парубок, Сюзанно, то справжній скарб, призначений самою природою для молоді дівчини. Але не вплутуй мене в цю справу. Послухай, моя царице, адже ти гаразд знаєш життя; ти ж завдала б мені багато лиха й шкоди, ти зруйнувала б мої шлюбні заміри в цьому краю, де надають такої ваги доброзвичайності; припустімо, що ти вскочила в біду — хоч я, шахрайко, це заперечую, — то ти ж знаєш, моя любко, що в мене ні кола, ні двора, що я бідний, немов церковний пацюк. О, якби мені оженитися на мадмуазель Кормон, якби мені знову розбагатіти, я, звичайно, віддав би перевагу тобі перед Цезаріною. Ти завжди здавалася мені тонесенькою, як пелюсточка сухозлітки, і створеною для великого вельможі. Я так вірю в твої здібності, що штучки, які ти тут розігруєш, аж ніяк не застудили мене зненацька, я цього чекав. Але для дівчини це — оголити шпату. Щоб на те зважитись, янголице моя, треба мати неабиякий розум. За це я тебе поважаю.

На potwierдження сказаного він провів рукою по її личку, як той єпископ.

— Але ж, пане шевальє, запевняю вас, що ви помиляєтесь і що...

Вона почервоніла, не сміючи казати далі. Шевальє з одного погляду розгадав і проник у її задуми.

— Авжеж, я тебе розумію, тобі хочеться, щоб я повірив! Ну, гаразд, я вірю. Але послухай моєї ради, йди до пана дю Бук'є. Адже ти, певно, вже місяців п'ять-шість односиш до нього білизна? Ну й добре. Я не питаю тебе, що там між вами буває, але знаю його; він самолюб, холостяк, вельми багатий, у нього дві з половиною тисячі ліврів ренти, а він не витрачає й восьмисот. Якщо ти розумниця, як я гадаю, то ти побачиш Париж його коштом. Іди, моя кізонько, іди й облутай його; головне, будь тонка, як шовк; і на кожному слові роби подвійну петлю з вузлом; це людина, що страх боїться скандалу, і якщо він дав тобі привід ославити його... Одне слово, ти розумієш, пригрози йому, що звернешся зі скаргою до дам із добродійного комітету. До речі, він честолюбний. Що ж! Чоловік може багато чого домогтися через жінку. А хіба ж ти не досить гарна, не досить мудра, щоб влаштувати добробут свого чоловіка?

Хе, достолиха! Та ти вродою заткнеш за пояс хоч би яку придворну даму.

Сюзанну, напучену останніми словами шевальє, розбирала така нетерплячка, що вона вже була готова мчати до пана дю Бук'є. Аби раптовим відходом не виявити надмірного поспіху, вона, допомагаючи шевальє одягатися, знай розпитувала його про Париж. Він догадався, що його наука справила на дівчину сприятливе враження і, щоб полегшити їй розставання, виправив прасувальницю до Цезаріни з проханням принести йому шоколад, що його пані Лардо щоранку готувала постояльцеві. Сюзанна кулею метнулася з кімнати, кваплячись до своєї жертви, чий життєпис ми подаємо далі.

Нащадок старовинного алансонського роду, дю Бук'є зачепився десь на середньому щаблі суспільної драбини між буржуа та дворянством. Його батько служив у суддівській управі на посаді кримінального судді. Опинившись по смерті батька без засобів до існування, Бук'є, як усі зруйновані провінціали, подався шукати щастя в Париж. На початку Революції він удався до комерції. Всупереч республіканцям, для яких революційна чесність — головна пристрасть, діла тогочасних махінаторів були аж ніяк не чисті. Політичний шпигун, біржовий гравець, постачальник війська, людина, яка разом із громадським старостою конфіскувала майно емігрантів, щоб потім самому ж купити й перепродати його, міністр і генерал — всі однаково погрузли в аферах. Од 1793 до 1799 року Бук'є був підрядником з постачання провіанту для французьких армій. Тоді він і придбав чудовий особняк, став одним із фінансових матадорів, укладав грошові оборудки на паях із Увраром, тримав одчинений дім і провадив скандальне життя, притаманне тій добі, життя Цінцінната, складаючи лантухи збіжжя, не власною працею набутого, життя, збагачене обкраданням солдатської пайки, сповнене втіх по розпутних вертепиках з великим вибором полюбовниць, де влаштовувались розкішні оргії на честь Директорії. Громадянин Бук'є був запанібрата із Баррасом, на коротку ногу з Фуше, досить близьким до Бернадотта і, сподіваючись вибитись у міністри, стрімголов перекинувся до партії, що до самісінької перемоги під Маренго потай орудувала супроти Наполеона. Якби не напад Келлермана, якби не смерть Дезе, пан дю Бук'є став би великим державним мужем. Він був одним із вищих чиновників

негласного уряду, що його щаслива зоря Наполеона змусила 1793 року вийти за лаштунки (Див. «Темна справа»). Несподівана рішуча перемога під Маренго стала згубною для цієї партії, яка вже заготовила видруковані відозви, що закликали вернутися до системи Гори на випадок, коли б перший консул зазнав поразки. Впевнений в цілковитій неможливості його перемоги, дю Бук'є вклав більшу частину своїх грошей у гру на зниження курсу і тримав двох вістових на полі бою: один чкурнув звідти в ту мить, коли перемога схилилася на бік Меласа, але через чотири години вночі примчав другий гінець із звісткою про те, що австрійців розбито. Дю Бук'є прокляв Келлермана й Дезе, проте не наважився проклясти Першого Консула, який був винен йому мільйони. Такий перехід від сподіванки на мільйонний зиск до повної руйнації відібрав у постачальника всі його розумові здібності, він на кілька днів обернувся на ідіота; дю Бук'є зазнав у своєму житті стільки розкошів, що йому забракло сил витерпіти цей громовий удар. Якби держава відшкодувала постачальникові дю Бук'є свої борги, йому залишилася б якась надія; незважаючи на всілякі підкупи, він наразився на ненависть Наполеона до всіх тих постачальників, які робили ставку на його крах. Пан де Фермон, що дістав таке смішне прізвисько *Фермон-Набий Капшук*, обдер пана дю Бук'є до нитки. Безпутність його приватного життя, зв'язок цього постачальника з Баррасом та Бернадоттом ще більше, ніж його біржові махінації, викликали незадоволення Першого Консула; коли, скориставшись рештками свого впливу, дю Бук'є домігся, щоб його занесли в списки на посаду головного збирача податків по Алансону, Наполеон викреслив його прізвище. Від великого багатства дю Бук'є залишилося всього тисяча двісті франків довічної ренти, і цей вклад — звичайна примха — врятував його від злиднів. Нічого не знаючи про наслідки ліквідації, кредитори залишили йому тисячу ліврів консолідованої ренти; але їм повністю виплатили після стягнення за борги та продажу особняка де Босеанів, який уже належав дю Бук'є. Таким чином спекулянт, ледь уникнувши банкрутства, вберіг од ганьби своє ім'я. Чоловік, що його зруйнував Перший Консул, оточений гучною славою, яку створили йому зв'язки з колишнім керівництвом попередніх урядів, його спосіб життя та скороминуще владарювання, зацікавив місто Алансон, де негласно

панував роялізм. Розлючений на Бонапарта, дю Бук'є, що розповідав про нікчемність Першого Консула, про марнотратство Жозефіни й приховані неподобства революційного десятиліття, був зустрінутий досить прихильно. О тій порі дю Бук'є сягнув уже добрячих сорока років, однак тримався тридцятишестирічним парубком; середнього зросту, опасистий, як і всякий постачальник, він хизувався повними литками такого собі хвацького прокурора; у нього були виразні риси обличчя, приплюснутий ніс із заволосатілими ніздриями, чорні очі, що кидали з-під густих брів проникливий, мов у Талейрана, погляд, уже трохи пригаслий; він зберігав республіканські бакенбарди і відпустив аж до пліч темну чуприну, його багатирські руки з пучками волосся на суглобах пальців із розбухлими темними жилами свідчили про добре розвинену мускулатуру. Нарешті в нього були груди Геркулеса Фарнезького, а плечі могли правити за надійну підпору несталій державній ренті. Такі плечиська сьогодні можна побачити хіба що при вході до кав'ярні Тортоні. Цей надмір чоловічої снаги був дуже влучно визначений одним висловом, уживаним минулого століття, а тепер уже мало відомим: за галантним стилем тих часів дю Бук'є можна б вважати справжнім *надолужувачем чужої несплати боргів*. Однак, як і в шевальє де Валуа, в дю Бук'є були риси, що суперечили його зовнішності. Скажімо, голос колишнього постачальника не відповідав його мускулатурі: не те щоб він скидався на кволий писк, що інколи вихоплюється з горла яких-небудь двоногих тюленів, — навпаки, голос у нього був сильний, але глухий, який можна передати лише звуком пилки, що вривується в м'яке сире дерево; одне слово, голос загнаного, аж дихавичного постачальника.

Дю Бук'є довго ще носив костюма, модного в пору його слави: чоботи із закатом, білі шовкові панчохи, короткі панталони із смугастого коричневого сукна, жилет а ля Робесп'єр та синій фрак. Незважаючи на те, що гнів Першого Консула певною мірою привертав до нього провінційних роялістських вельмож, пана дю Бук'є все-таки не приймали в семи-восьми родинях, що становили, сказати б, Сен-Жерменське передмістя Алансона, куди мав вільний доступ шевальє де Валуа. Постачальник пробував, ні сіло ні впало, свататись до панни Арманди, сестри одного з найвизначніших аристократів міста, що за його розрахунками міг би допомогти йому

в здійсненні майбутніх планів, бо пан дю Бук'є мріяв узяти реванш. Йому було відмовлено. Зате він утішався прихильністю якогось десятка багатих родин, що колись виробляли алансонські мережива, володіли пасовищами чи волами, вели широку торгівлю полотнами, — тут могла трапитися вигідна партія. Старий парубок уперто покладав усі надії на щасливий шлюб, і його вдатність до всякого діла нібито давала йому підстави сподіватися на таку вдачу, бо в нього була, крім усього, жилка спритного фінансового ділка, що багато кому ставала в пригоді. Немов той збанкрутілий гравець, який напучував новачків, дю Бук'є замишляв спекуляції, підказував влучні заходи, шанси й шляхи їх здійснення. Він зажив собі слави вмілого адміністратора; частенько поставало питання, чи не обрати б його на мера Алансона, та перешкождали цьому його зв'язки з республіканськими урядами; Бук'є ні разу не було прийнято в префектурі. Всі уряди, що змінювали один одного, навіть уряд Ста днів, одмовлялися затвердити його алансонським мером, — вигідний пост, на якого він пожадливо важив, бо від того, видно, залежало його одруження з однією старою дівкою, на котрій він, кінець кінцем, зосередив усі свої надії. Осоруга до імператорського уряду спершу кинула його до республіканської партії, де він і перебував, незважаючи на повсякчасні образи, але з поверненням Бурбонів, під впливом префектури його було виключено з роялістської партії, і ця нова відмова збудила в нього ненависть до королівської династії, таку саму глибоку, як і зачаєну, адже зовні він зберігав їй вірність. Тим часом колишній постачальник потай очолив ліберальну партію Алансона, незримо керував виборами і, пускаючись на приховані махінації та підступні хитрощі, обернувся на страшного бича Реставрації. Дю Бук'є, як усі, кому тільки й залишалося, що жити розважливо, надавав своїй ненависті спокою струмка, не бурхливого, але невичерпного. Гнів його, немов гнів негра, був такий тихий, такий терпеливий, що збивав з плигу ворога. Його жадобу помсти, яку він таїв у собі впродовж п'ятнадцяти років, не могла вгамувати ніяка перемога, навіть червневі дні 1830 року.

Шевальє де Валуа не без лихого наміру спровадив Сюзанну до дю Бук'є. Ліберал і рояліст розкусили один одного, незважаючи на те, що спритно приховували від усього міста свої однакові задуми. Два старі парубки були суперниками. Кожен із них плекав у душі наміри

женитися на тій самій панні Кормон, про яку пан де Валуа згадав у розмові з Сюзанною. Обидва вони, приховуючи свої зазіхання вдаваною байдужістю, вичікували хвилини, коли трапиться щаслива нагода укоськати оту стару дівку. Отже, якби навіть цих двох старих парубків і не розділяли їхні політичні переконання, то саме суперництво зробило б їх ворогами. Люди набувають тієї барви, якої надає їм епоха, що їх створила.

Ці два чоловіки підкріплюють слушність згаданої аксіоми протилежністю свого історичного забарвлення, яке позначило їхні обличчя, їхні розмови, погляди й костюми. Один — гострий, енергійний, широкої натури, рвучкий, брутальний, крутий на слово, смуглявий, з чорною чуприною й похмурим поглядом, суворий на вигляд, а насправді безсилий, як бунт, — був утіленням Республіки. Другий — лагідний і м'який, елегантний, випещений, що пильно дбає про власне здоров'я, до мети простує повільно, але впевнено, тримаючись приписів дипломатії, не зневажаючи при цьому певного такту, — достеменний образ колишнього царедворця. Ці два вороги зустрічалися майже щовечора на тому самому полі бою. Шевальє провадив війну чемно і добродушно, по-лицарськи, а пан дю Бук'є — не надто дбаючи про делікатність, хоча й не виходячи за межі доброзвичайності, якої вимагав світ: адже йому не хотілося, щоб його нагнали з поля бою. Вони добре розуміли один одного. Незважаючи на тонку спостережливість, з якою провінціали приглядаються до усіх подробиць доволі щільного життя, ніхто в місті не підозрював суперництва цих двох залицяльників. Пан шевальє де Валуа був у вигіднішому становищі; він ніколи не домагався руки панни Кормон, тоді як дю Бук'є, зазнавши поразки в найшляхетнішому домі краю, опинився в числі зітхальників: йому було відмовлено. І все-таки шевальє й досі приписував своєму суперникові чималі шанси на успіх, коли завдав йому в спину удару таким гострим і нищівним мечем, яким була Сюзанна. Шевальє закинув щуп у води дю Бук'є і, як буде видно, не схибив у жодному зі своїх припущень.

Сюзанна щодуху помчала з вулиці дю Кур вулицями Порт де Сеез та дю Беркай на вулицю дю Сінь, де п'ять років тому дю Бук'є купив провінційного будиночка, вимуруваного з сірого піщаника, подібного до нормандського гранітного буту чи бретонського лупака. Колишній постачальник улаштувався комфортабельніше, аніж

будь-хто в місті, бо від давньої пишноти у нього збереглося дещо з меблів, щоправда, під дією провінційного побуту мало-помалу потьмяніло сяєво загиблого Сарданапала. Сліди колишньої розкоші так личили його будиночкові, як кришталева люстра клуні. У великому і в дрібницях тут бракувало того, що пов'язує в єдине ціле всі витвори божеських та людських рук, — гармонії. На прекрасному комоді бовванів кухоль з покришкою, якого ще можна побачити хіба що десь біля Бретані. Якщо підлога була застелена гарним килимом, то на вікнах висіли рожеві фіранки з нужденного набивного ситцю. Камін з неоковирно помальованого каменю аж ціяк не пасував до чудового годинника, споганеного сусідством жалюгідних свічників. Східці, якими всі входили, не витираючи ніг, були не фарбовані. Нарешті, двері, що їх поквацяв тутешній маляр, вражали око кричущими кольорами. Достоту як ціла епоха, представником якої був дю Бук'є, цей будинок становив собою безладне нагромадження всіякого нікчемного мотлоху та прегарних речей. Дю Бук'є, людина, котру вважали тут за багача, провадив паразитичний спосіб життя, а той і багатіє, хто не розтринькує своїх прибутків. Уся його прислуга складалася із сільського хлопчини, сказати б, такого собі Жокріса, доволі прицюцькуватого, який мало-помалу призвичаївся до вимог дю Бук'є, що навчив його, немов орангутанга, натирати підлогу, обмітати пил із меблів, глянсувати взуття, чистити одяг, а вечорами, коли господар бував у гостині, приходити по нього в хмуру годину з ліхтарем, а в дощову — ще й з дерев'яними черевиками. Як то властиво деяким істотам, у цього хлопчиська не бракувало хисту лише на одну ваду — він був ненажера. Не раз бувало, коли десь давали званий обід, дю Бук'є змушував його перемінити на ліврею куценьку куртинку з синьої картатої бавовняної тканини з великими, що відпучувалися по боках, кишенями, завше напханими носовою хустиною, ножиком, фруктами або якимись пундиками, і брав його слугувати за столом. Отоді разом із лакеями Рене наїдався донесхочу. Таким перетворенням його обов'язків на винагороду дю Бук'є купував у слуги-бретонця цілковите збереження всіх домашніх таємниць.

— О панянка! — мовив Рене, побачивши Сюзанну. — Але ж це не ваш день, у нас іще не зібралося білизни для пані Лардо.

— Гладкий телепень! — засміявшись, відрубала Сюзанна.

Гарненька дівчина вийшла нагору, залишивши Рене доїдати миску молочної гречаної каші. Дю Бук'є, й досі лежачи в постелі, обмірковував план свого збагачення, бо йому тепер були доступні лише честолюбні мрії, як і всім, хто тільки й жив тим, що зривав квіти безконечних утіх. Честолюбство й картярський запал невичерпні. Отож у людей з тверезим розумом головні пристрасті живуть довше за пристрасті сердечні.

— Ось і я! — вигукнула Сюзанна, всідаючись на ліжко і владним рухом так рвучко шарпнула вбік заслону, аж кільця завищали на металевому пруті.

— Що скоїлось, любонько? — спитав старий парубок, сідаючи в ліжку.

— Пане, — повагом заговорила Сюзанна, — ви, певно, здивовані, що я несподівано вдерлась, але я вскочила в таку халепу, коли вже не думавш, що про тебе скажуть.

— На тобі! В чім же річ? — мовив дю Бук'є, склавши навхрест руки.

— Невже ви не розумієте? — спитала Сюзанна. — Я знаю, — вела вона далі, зробивши милу гримаску, — як смішно виглядає бідна дівчина, прийшовши набридати чоловікові тим, на що йому начхати. Але, пане, близько зазнайомившись зі мною, визнавши, що я ладна на все задля чоловіка, котрий був би такий прив'язаний до мене, як, скажімо, я до вас, — ви ніколи не пошкодували б узявши мене за дружину. Тут, звичайно, я не змогла б вам чимось прислужитися, та коли б ми подалися в Париж, ви самі побачили б, як я підсобляла б кар'єрі людини з вашим розумом і засобами, особливо тепер, коли уряд згори до самого низу наповнений людьми посередніми і де верховодять чужоземці. Одне слово, між нами кажучи, хіба те, що мене привело до вас, таке вже лихо? А може, це і є те щастя, за яке ви коли-небудь дорого б заплатили. Подумайте, для кого ж ви живете, на кого працюєте?

— Сам на себе! — бовкнув дю Бук'є.

— Старий виродок! Ніколи вам не бути батьком, — відтяла Сюзанна, надавши своїм словам відтінку лихого віщування.

— Досить пашекувати, Сюзанно, — не втримався дю Бук'є. — Мені здається, що я й досі сню.

— Якої ж вам іще дійсності? — вигукнула Сюзанна, встаючи.

Дю Бук'є збив на потилицю свого ковпака з такою рішучістю, яка виразно свідчила, що в голові його шалено завирували бентежні думки.

«Він, либонь, таки повірив, — подумала Сюзанна, — ба навіть, підлещений! Боже милий, як оцих чоловіків легко вбрати в шори!»

— Сюзанно, якого ж ти біса хочеш од мене! Все це так химерно. Я ж собі гадав... А вийшло... Та ні, ні, не може бути!..

— Що! Ви не можете на мені женитися?

— Хе, он куди! Ні, я вже маю обов'язок.

— Щодо мадмуазель Арманди чи, може, панни Кормон, котрі вам уже відмовили? Слухайте-но, пане дю Бук'є: моя честь не потребує захисту з допомогою жандармів, які потягли б вас у мерію. Чоловіків вистачає, знайдеться і для мене, а того, який не зумів оцінити мене по заслугах, я й сама не хочу. Коли-небудь вам, може, іще доведеться каятись, що ви таку повелися зі мною, бо нічим у світі — ні сріблом, ні золотом, ні грішми ви не зможете мене вернути вам ваше *добро*, якщо ви сьогодні відмовляєтеся визнати його за своє.

— Але ж, Сюзанно, чи певна ти, що?..

— Ах, пане! — обірвала його гризетка, огортаючись мантією доброчесності, — за кого ви мене маєте? Я ж не нагадую вам ваших обіцянок, на які ви були колись такі щедрі і тим погубили бідолашню дівчину, винувату лише в тому, що дбає про добру славу так само, як і прагне любові.

Дю Бук'є роздирало безліч суперечливих почуттів, — радості, підозріння й розрахунків. Він давно вже вирішив побратися з панною Кормон, бо Хартія, про яку він оце міркував, одкривала його честолюбству чудову політичну кар'єру депутата. А шлюб із старою панною мав би так піднести його в очах міста, що він став би в Алансоні впливовою людиною. Тим-то буря, яку зчинила Сюзанна, вкинула пана дю Бук'є у велике сум'яття. Якби не оті його затаєні честолюбні заміри, він, анітрохи не вагаючись, оженився б на Сюзанні. Він би з чистою душею очолив ліберальну партію Алансона. Взявши такий шлюб, він тим самим одступився б від вищого товариства, щоб знову пристати до буржуазного стану — купців, багатих фабрикантів, власників пасовищ, які, звісна річ, висунули б його як свого кандидата. Дю Бук'є вже передбачав зміцнення партії лівих. Він не приховував

своїх далекосяжних роздумів і, проводячи рукою по голові, зовсім оголив лисину, бо ковпак зсунувся геть. Як і всякий, хто домігся більшого, ніж хотів і сподівався, Сюзанна спантеличилась. Щоб не виявити свого здивування, вона прибрала сумовитої пози дівчини, одуреної облесником, але про себе сміялась, як сміється пронизлива гризетка, що когось обхитрила.

— Е, не такий я лопух, щоб уклепатися.

Отак коротко відрубавши, завершив свої роздуми колишній постачальник. Дю Бук'є пишався своєю приналежністю до школи філософів-циніків, які, не бажаючи, щоб їх *попугала* жінка, зараховують кожному з них до однієї категорії *підозрілих*. Ці твердолобі й переважно слабкодухі чоловіки мають щодо жінок власні заповіді. В їхніх очах усі вони, від королеви Франції до модистки, за своєю суттю розбещені негідниці та душогубки, а то ще й хапковиті, брехливі, нездатні думати ні про що, крім усіяких дрібниць. Жінки для них всього-на-всього лиходійні баядерки, яким личить одне, — співати, танцювати й хихикати; в жінках вони не бачать нічого сінько святого, нічого величного, для них не існує поезії почуттів, а сама лиш брутална хтивість. Вони схожі на ненатлих обжер, для яких їдальня — всього лише корито. За їхнім переконанням, якщо жінку не мордувати, вона оберне чоловіка на раба. Дю Бук'є з того погляду становив цілковиту протилежність панові де Валуа. Мовивши останні слова, постачальник шпурнув свого ковпака в ноги ліжка достоту так, як папа Григорій міг би перекинути запалену свічку, проголошуючи грізну анафему, і тут Сюзанна побачила, що старий парубок оздоблював собі череп накладним чубчиком.

— Затямте, пане дю Бук'є, — зпишна мовила Сюзанна, — що, йдучи до вас, я виконала свій обов'язок; пам'ятайте, я була вимушена запропонувати вам свою руку і просити вашої; та запам'ятайте й те, що в моїх вчинках не було нічого не гідного жінки, яка себе поважає. Я не принизилась до того, щоб плакати, як дурнувате дівчисько, я ні на чому не наполягала, не набридала вам. Тепер ви знаєте, в якому я становищі. Ви розумієте, що я не можу залишитися в Алансоні; мати мене приб'є, а пані Лардо, яка знай розводиться про доброзвичайність та все ковзає по ній, ніби совгає своєю праскою, вона ж мене прожене геть. Що станеться зі мною, бідолашною трудівницею, — шпиталь, старцювання? Ні, скорше кинуся в воду

Брильянти або Сарті. А може, ліпше податися в Париж? Мати вигадєє привід для мого від'їзду — якогось дядька, що чекає на мене, таку собі тітоньку, що стала вже на Божу дорогу, чи просто добродійницю, що зичить мені добра. Заковика лише з грішми, необхідними на дорогу, та ще на те, що ви й самі добре знаєте...

Почута новина мала для дю Бук'є тисячу разів більше значення, ніж для пана де Валуа, а чому — знав лише він та шевальє, і ця таємниця має розкритися тільки з розв'язкою нашої повісті. А зараз досить буде сказати, що Сюзаннина затія так замакітрила голову старому парубкові, аж він не міг спокійно всього обміркувати. Якби його душу не опанувало таке сум'яття й радість, — бо ж підлещене самолюбство — це пастка, в яку попадається кожен бевзь, — він би здогадався, що на місці Сюзанни всяка порядна дівчина, чие серце ще не зіпсуге, скорше погодилася б сто разів померти, ніж наважитися на таку розмову і навіть просити грошей. Він помітив би в гризетчинім погляді хижачьку ницність гравця, ладного на вбивство задля грошей, аби продовжити гру.

— Виходить, тобі хочеться в Париж? — спитав він.

Коли Сюзанна почула ці слова, блискавка радості позолотила їй очі, та щасливий дю Бук'є нічого не помітив.

— Авжеж, пане!

Постачальник почав скаржитись на недоречну скруту; мовляв, оце щойно вніс останню плату за будинок, а ще ж треба розрахуватися з малярюм, пічником, столярюм. Але Сюзанна не перебивала його, вона чекала, щоб він назвав цифру. Дю Бук'є запропонував сто екю. Сюзанна вдалась до того, що театральною мовою називають *фальшивим* виходом, — вона попрямувала до дверей.

— Ну, й куди ти? — стурбовано мовив дю Бук'є. «Оце тобі парубочі втіхи! — подумав він. — Хай мене чорти вхоплять, коли я щось таке пригадую. Хіба лише міцненько пригорнув, та й тільки. І на тобі! Дозволила пожартувати з собою, а тепер — добридень, мої родичі, — подає вексель на оплату».

— Я йду, пане, — мовила Сюзанна крізь сльози, — до пані Грансон, скарбівничої Допомогового товариства матерям, яка, наскільки знаю, майже з води витягла одну сердешну дівчину, що її ввели в таку саму неславу.

— До пані Грансон?

— Еге ж, — відповіла Сюзанна, — до родички панни Кормон, голови Товариства допомоги матерям. Не супроти вашої честі сказати, дами нашого міста заснували спілку, яка не допустить до того, щоб нещасні покритки вбивали своїх дітей і самі гинули, як то сталося три роки тому в Мортані з аржантанською красунею Фаустиною.

— На, Сюзанно, — сказав дю Бук'є, простягаючи їй ключа, — відімкни сама секретер і забери почату вже торбину, там зосталося шістсот франків, це все, що я маю.

Старий постачальник усім своїм приголомшеним виглядом показував, з якою нехиттю він іде на цю вимушену милість.

«Старий скупердяга! — подумки сказала Сюзанна. — Нехай-но я роздзвоню про твого накладного чубчика».

Вона порівняла дю Бук'є з чарівливим шевальє де Валуа, який хоч і нічого їй не дав, зате зрозумів її, допоміг своїми порадами, та й взагалі сердечно підтримував гризеток.

— Начувайся, Сюзанно, якщо ти мене дуриш! — вигукнув дю Бук'є, дивлячись, що вона засунула руку до шухляди. — Ти...

— З якого б то дива я мала вас дурити, пане? — перебила вона постачальника з царственою погордою. — Хіба б ви й так не дали б мені цих грошей, якби я попросила?

Коли йому вже нагадали в такий спосіб про галантність, постачальникові тільки й залишалося ствердно промимрити щось невиразне. Сюзанна взяла торбину й вийшла, підставивши старому парубкові чоло для поцілунку, і той торкнувся до нього устами так, ніби казав: «Оце те право, яке мені дорого коштує. Ну, та вже ліпше це, ніж вислуховувати, як тебе адвокат тавруватиме, звиваючи спокусником дівчини, звинуваченої в дітогубстві».

Сюзанна сховала торбинку в щось на кшталт плетеного з лози ягдташа, який висів у неї на руці, і прокляла скнарність дю Бук'є: адже вона важила на тисячу франків. Якщо дівчина, спокушена дияволом, один раз ступить на шлях шахрайства, її вже не втримати. Йдучи вулицею дю Беркай, Сюзанна думала: «Ану ж Допомогове товариство, що його очолює панна Кормон, доповнить суму, призначену на дорожні витрати, досить значні для

алансонської гризетки!» До того ж вона ненавиділа дю Бук'є. Їй здалося, що старий парубок боїться, як би чутки про його уявний злочин не дійшли до пані Грансон. Тому Сюзанна, ризикуючи не дістати й шеляга від Допомогового товариства, вирішила перед виїздом із Алансона оплатити колишнього постачальника тенетами провінційних пліток. Кожна гризетка має децицію мавп'ячої підступності. Отже Сюзанна, прибравши скорботного вигляду, зайшла до пані Грансон.

Вдова артилерійського підполковника, вбитого під Ієною, пані Грансон мала всього-на-всього мізерну пенсію — дев'ятсот франків, сто екю особистої ренти та сина-одинака, на виховання й утримання якого витратила всі свої заощадження. Вона мешкала по вулиці дю Беркай на нижньому поверсі одного з тих понурих будинків, що їх, проїжджаючи головною вулицею якого-небудь провінційного містечка, подорожній легко охоплює одним поглядом. До його бокових дверей вели три пірамідальних приступки; в кінці коридора, що виходив у внутрішній двір, були криті дерев'яні сходи. По один бік коридора містилася їдальня і кухня, по другий — вітальня на всі випадки життя та вдовина спальня. Атаназ Грансон, двадцятитрилітній молодик, який мешкав на мансарді, над другим поверхом цього будинку, вносив у вбоге материне хазяйство шістсот франків, що отримував у мерії, ведучи там запис актів громадянського стану; цю скромну посаду обійняв він на клопотання своєї родички панни Кормон. Після всього сказаного легко уявити собі, як пані Грансон у своїй холодній вітальні з жовтими фіранками, з меблями, оббитими жовтим трипом, розправляє після відходу гостей маленькі солом'яні простілки, порозстелювані перед стільцями, щоб не бруднилася червона натерта підлога; по тому вона за звичаєм, узявши з робочого столика своє рукоділля, знову сідає в обкладене подушечками крісло під портретом артилерійського підполковника, між двох вікон, звідки, охоплюючи оком усю вулицю дю Беркай, споглядає всякого перехожого. Це була добродушна бабуся, зодягнена по-міщацьки просто, відповідно до її блілого обличчя, що ніби збіглося від горя. Жорстока скромність нужди відчувалась у всій обставі цієї оселі, де водночас були помітні чесні й суворі звичаї провінції. Саме зараз син і мати сиділи в їдальні, вони снідали чашкою кави й редискою з маслом. Щоб стало зрозуміло, чому такий

приємний був для пані Грансон Сюзаннин прихід, потрібно розкрити таємні заміри матері й сина.

Атаназ Грансон був хлопець середнього зросту, сухо-рлявий і блідий, з худим лицем, на якому чорні, немов дві вуглики, очі іскрилися думкою. Трохи вуглуваті риси його обличчя, заломиста лінія уст, випнуте підборіддя, ніби вирізьблене з мармуру, гарне чоло, сумовитий вираз, який походить із усвідомлення власного убозтва, що суперечило силам, які він відчував у собі, — все виявляло в ньому сковану талановиту людину. Тим-то всюди, крім Алансона, така зовнішність забезпечила б йому підтримку впливових людей чи жінок, здатних упізнавати приховану геніальність. Якщо це й не був геній, то це була форма, якої він прибирає; якщо це не була сила великого духу, то це був одблиск її, відображений в погляді. Хоча Атаназ був наділений найвищими почуттями, сором'язливість приглушувала в ньому все, навіть чар молодості, так само як крига злиднів сковувала його відвагу поривань. Провінційне животіння, безвихідь, брак підтримки похвалою, підбадьоренням окреслили коло, де згасла думка, світанок якої ще й не починався. До того ж в Атаназа була шалена гордість, властива обраним натурам, яка, вельми збуджуючись під впливом убозтва, надає сил у боротьбі з людьми та обставинами, однак на початку життєвої дороги ставить перешкоди їхньому поступові. Геній діє двома способами: або він, подібно до Наполеона і Мольєра, бере своє добро відразу, тільки-но нагляне його, або, виявивши себе, терпеливо чекає, поки про нього нагадають. Молодий Грансон належав до тієї категорії обдарованих людей, котрі не знають собі ціни і легко занепадають духом. За своєю вдачею він був споглядачем і жив здебільшого думкою, аніж чином. Для всякого, хто не визнає генія без яскравої пристрасті на французький штиб, Грансон, либонь, видався б натурою не цільною; проте його внутрішній світ був багатий, і бурхливі почуття, приховані від людей пересічних, могли надати йому тієї несподіваної рішучості, яка призводить до лихого кінця і дає привід нікчемам запевняти: «*Він навіжений!*» Зневага, якою світ таврує убозтво, вбивала Атаназа. Виснажлива задума самотності без припливу свіжого повітря послаблювала тязиву його волі, яку раз по раз доводилося натягувати, і ця страшна, марна гра виснажувала йому душу. Анатаз був людиною, котра могла посісти місце серед славетних

мужів Франції; але орлові, закритому в клітці й утримуваному там без корму, доводилося загинути з голоду, надивившись палким зором на альпійські вершини, над якими ширяє геній. Хоча його занять у міській бібліотеці ніхто й не помічав, він ховав у душі свої мрії про славу, бо вони могли йому нашкодити; та ще глибше заховував він таємницю свого серця — пристрасть, від якої у нього позападали шоки й пожовкло чоло. Він кохав свою далеку родичку, ту ж таки панну Кормон, на яку чигали шевальє де Валуа та дю Бук'є, невідомі йому суперники. Ця любов зародилась із розрахунку. Панну Кормон вважали за одну з найбільших багачок у місті, тож бідолашного хлопця схилили до любові жадою матеріальних благ, постійне бажання скрасити материні старечі дні, прагнення добробуту, необхідного людям, що живуть надіями; але таке походження пристрасті, зрештою й безневинне, зневажало його у власних очах. До того ж він боявся, що світське товариство глузуватиме з кохання двадцятирічного юнака до сорокалітньої панни. І все-таки почуття його було щире: адже те, що в таких справах може всюди здаватися чимось удаваним, у провінції — звичайнісіньке явище. Ба й справді, тамтешній спосіб життя, де не буває ні випадковостей, ні перемін, ні таємниць, перетворює шлюб на необхідність. Жодна родина не прийме до себе молоденького шелихвоста. Хай у столиці любовний зв'язок такого молодика, як Атаназ, із красунею на взір Сюзанни, здавався б цілком звичайним, у провінції він вселяє людям страх і заздалегідь унеможлиблює шлюб для бідняка, хоча й тут, безперечно, гроші багатих женихів змушують заплющувати очі на прикре минуле. Людина, котра має серце і не має багатства, не стане вагатися у виборі між розбещеністю та чистим коханням, — вона воліє страждати від доброзвичайності, аніж од пороку. Та в провінції таких жінок, якими беззастережно зміг би захопитися молодий хлопець, не вельми густо: в краю, де все ґрунтується на вигодах, юнакові до молодої багатой красуні не доступитися, а бідну кохати не випадає: це означало б, як кажуть провінціали, повінчати злидні з нуждою; тим часом чернеча самотність у молодому віці небезпечна. Цими обставинами можна пояснити, чому провінційне життя так міцно засноване на шлюбі. Через те живі й запальні генії, змушені опиратися на незалежність бідняка, геть усі повинні залишати ці холодні терени, де людині

науки чи мистецтва не знайти жінки, яка могла б і захотіла стати йому за сестру-жалібницю. Хто спроможний збагнути Атаназову пристрасть до панни Кормон? Звісно, не багатії, ці султани нашого суспільства, яким доступні всі гареми, і не звичайні городяни, котрі простують битим шляхом, що його проторували забобони, та й не жіноцтво, яке, не бажаючи нічого знати про жагу артистичних натур, вимагає, щоб вони втішалися свідомістю своєї доброчесності, і гадає, ніби обидві статі улягають тим самим законам. Тут, либонь, доречно буде звернутися до юнаків, одержимих стражданням першої жаги, що її змушені вони тамувати саме в тому віці, коли всі їхні сили б'ють через край; до художників, які вболівають за свій талант, задушений в лещатах злиднів; до людей, обдарованих хистом, яких спершу цькували, які не мали жодної підтримки, ба навіть друзів, і кінець кінцем стали переможцями невдоволеності, і душевної, й тілесної, однаково болісних. Той, хто сам зазнав нападів пронизливого болю, що мордував Атаназа; той, хто, поставивши перед собою мету, таку величезну, якої неможливо здійснити, поринав у довгі й жорстокі роздуми; той, хто зазнав незбагнених невдач генія, що сіє зерна в неплодний пісок, — саме ті знають, що велич бажань відповідає широті уяви. Що вище вони злітають, то нижче падають; а скільки при цьому падінні розбивається зв'язків! Вони, як і Атаназ, вірили, що на них чекає блискуче майбутнє, вони, проникнувши туди своїм зором, були певні, що їх відділяє від мети всього лише серпанкова заслона; та цю незриму заслону суспільство перетворило на залізний мур. Під принукою покликання, любові до мистецтва вони також неодноразово намагалися здобути для себе зиск із почуттів, що їх суспільство підпорядковує своїм матеріальним вигодам. Що? Провінційні обивателі влаштовують вигідні шлюби, дбаючи про власні блага, а бідному художникові або вченому невільно ставити щодо шлюбу подвійну мету — створити засоби до існування і водночас забезпечити здійснення творчих задумів? Керуючись такими міркуваннями, Атаназ Грансон спершу вбачав у своєму одруженні з панною Кормон спосіб улаштувати своє життя, зміцнити власне становище. Він дістав би змогу допоминатися слави, ошчасливити матір, а що він здатний щиро любити панну Кормон, у нього не було жодного сумніву. Невдовзі із тих намірів народилася справжня

любов: він став придивлятися до старої панни і, поволі звикаючи до неї, дійшов до того, що перестав помічати в ній вади, ба навіть знаходив уже самі приваби. В коханні двадцятитрилітнього хлопця дуже багато важить чуттєвість. Із її пломеню виникає така собі призма, крізь яку дивляться на об'єкт захоплення. З цього погляду сцена в Бомарше, де Керубіно пориває в обійми Марселіну, справді геніальна. Отож, коли подумати, що в глибокій самотності, до якої прирекло Атаназ убозтво, панна Кормон була єдиною жінкою, доступною його зорові, що вона раз у раз принаджувала його очі, що на неї падало найяскравіше світло, — то хіба не здаватиметься така любов цілком природною? Глибоко приховане почуття повинно було щодень зростати. Бажання, муки надії та роздуми в тиші й безгомінні наповнювали Атаназову душу, як вода крапля за краплею щогодини наповнює озеро. Що більше поширювалося коло, окреслене в його душі уявою, яку посилювали почуття, то принаднішою здавалася Атаназові панна Кормон, і водночас зростала його сором'язливість. Мати здогадалася про все. Вона, як достеменно провінціалка, в душевній простоті вже подумки прикидала, які будуть вигоди з такого шлюбу. Їй здавалося, що панна Кормон мала б за велике щастя обрати собі за чоловіка двадцятитрилітнього, наділеного неабиякими талантами хлопця, котрий прославив би і свою родину, і навіть увесь край; але мізерні Атаназові статки та роки панни Кормон, гадала старенька, постануть нездоланною перешкодою: не знаходячи на те жодної ради, вона покладалася лише на терпіння. У неї, як і в дю Бук'є і шевальє де Валуа, були свої плани, вона чатувала на слушну нагоду, очікувала сприятливої години з тією хитрістю, на яку може навести прагнення вигоди й материнська любов. Пані Грансон анітрохи не побоювалася шевальє де Валуа, але підозривала, що дю Бук'є, хоч йому й відмовлено, і досі не зрікся своїх зазіхань. Спритний і прихований ворог старого постачальника, пані Грансон завдавала йому нечуваної шкоди, тим самим діючи на руку синові, якому, зрештою, ніколи й слівцем не проходила про свої підступи. Хто б тепер не збагнув, якої загрози могла б бути Сюзаннина вигадка, якби вона розповіла про все пані Грансон? А яка зброя попала б до рук отієї дами-добродійниці, скарбівничої Допомогового товариства

матерям! Як вона солодкомовно візьметься повсюди розголошувати цю новину, збираючи пожертви цнотливій Сюзанні!

Саме о цій порі Атаназ, замислено зіпершись ліктями на стіл, знічев'я водив ложечкою по порожній чашці, ковзаючи заклопотаним поглядом по вбогій ідальні — по червоній підлозі, по стільцях із солом'яними сидіннями, по буфету з простого пофарбованого дерева, по фіранках в рожеву й білу кратку, що нагадували шахівницю, по стінах, обклеєних полинялими шпалерами, та по скляних дверях, що вели на кухню. Оскільки сидів він лицем до матері, а спиною до каміна, що був майже навпроти дверей, то перед очима в Сюзанні раптом постало його бліде обличчя, яскраво освітлене з боку вікна й обрамлене буйним чорним чубом, його очі, оживлені розпукою і запалені вогнем поранкових роздумів. Гризетка, непомірно чутлива до злиденності й сердечних страждань, відчула укол тієї електричної іскри, що не знати звідки вона береться й чим пояснюється, і яку дехто з вільнодумців заперечує, хоча багато жінок і чоловіків відчули на собі її добродійний поштовх. Це водночас і промінь, що освітлює темряву майбутнього, і передчуття чистих радощів поділеної любові та впевненість у взаємному розумінні. Але передусім — це ніби доторк вправної дужої руки майстра до клавіатури почуттів. І враз — погляд, зачарований нездоланим потягом, серце збентежене, в душі й вухах брентить мелодія щастя, якийсь голос вигукує: *Це він!* А по тому розум часто жбурляє хвилю холодної води на ті збурені почуття, — і по всьому! В єдину мить, раптовий, як удар грому, цей одностайний постріл думок вразив Сюзанну в саме серце. Блискавка щирої любові спалила нікчемний бур'ян, що вибував під згубним повітом розпусти й легковажності. Вона збагнула, скільки втрачає чистоти й шляхетності, сама себе надаремне вкриваючи ганьбою. Те, що напередодні було на її погляд всього лише забавною витівкою, обернулося на суворий вирок для неї. Вона вже ладна була відступитися від недавнього успіху. Проте безвихідне становище, Атаназове убозтво, бліда надія забагатіти і, вернувшись із Парижа не з порожніми руками, сказати: «Я тебе давно кохаю!», сама доля, якщо хочете, воліла, щоб цей благодатний дощ умить усух. Честолюбна гризетка несміливо попросила пані Грансон уділити їй хвилину для розмови, і господиня провела

дівчину до себе в опочивальню. Виходячи, Сюзанна ще раз глянула на Атаназ, вона побачила його в тій самій позі й затамувала сльози. Щодо пані Грансон, то вона сяяла від радості. Нарешті вона мала в своїх руках страшну зброю проти дю Бук'є і могла завдати йому смертельної рани. Звичайно, вона пообіцяла бідолашній звабленій дівчині підтримку всіх жінок благодійниць, усіх жертводавців Товариства допомоги матерям; вона вже намітила собі з десяток візитів, — заняття на цілий день, — тим самим накликати справдешню бурю на голову старого парубка. Шевальє де Валуа загалом передбачав, у якому напрямі розгортатиметься справа, однак не покладав надій на такий скандал.

— Дитино моя, — звернулася пані Грансон до сина, — ти знаєш, що ми сьогодні обідаємо в мадмуазель Кормон, одягни щось пристойніше. Даремно ти нехтуєш свій туалет, поглянь на себе: ніби якийсь злодієнко. Одягни свою красиву сорочку з жабо й зеленого фракка ельбефського сукна. Я маю на те свої підстави, — додала вона з лукавим виглядом. — До того ж мадмуазель Кормон виїжджає до Пребоде, і в неї збереться багато людей. А коли молодик на порі одруження, він мусить удаватися до всіляких засобів, аби сподобатись. Якби дівчата були відверті, Боже милий, ти б, сину, неабияк здивувався, дізнавшись, що їх приворожує: для того часом буває досить чоловікові погарцювати на чолі артилерійського загону або з'явитися на бал в костюмі, який йому личить. Часто з того, як тримаєш голову, з сумовитої пози здогадуються про все твоє життя. Ми, жінки, складаємо собі цілий роман, судячи із зовнішності героя; часто-густо буває заплішений дурень, а шлюбний зашморг уже накинута! От тобі варто придивитися до шевальє де Валуа, вивчи його, перехопи манери; ти тільки поглянь, як невимушено він тримається в товаристві, у ньому немає жодної скутості — не те що в тебе. Та будь трохи говіркіший. А то можна подумати, що ти такий собі невіглас, а ти ж вивчив навіть гебрайську мову.

Атаназ вислухав матір з подивом, але покійно, тоді взяв картуза й подався в мерію, міркуючи: «Невже мама розгадала мою таємницю?» Він попрямував вулицею дю Валь-Нобль, де жила панна Кормон, — невеличка втіха, яку він дозволяв собі щоранку, подумки перебираючи при цьому тисячу химерних фантазій: «Вона, звичайно,

їй не підозрює, що в цю хвилину повз її будинок проходить хлопець, котрий палко в неї закоханий, ладен бути їй вірним і zostавити за нею повне право порядкувати своїми статками, зовсім не втручаючись у те. Господи! Яка доля! Жити двом людям в одному місті, за кілька кроків одне від одного, бути кривно зв'язаними і не мати ніякої змоги зблизитись. А може, сказати їй про все цього ж вечора?»

Тим часом Сюзанна вернулася до своєї матері, весь час думаючи про бідолаху Атаназа, і, як багато жінок, що ладні піти на все задля обожуваного чоловіка, відчувала, що змогла б при своїй вроді стати для нього сходиною, з якої він міг би досягти швидко свого.

Тепер необхідно зайти в дім старої панни, що стала об'єктом стількох корисливих поривань і мала цього вечора вітати в себе всіх персонажів нашої повісті за винятком Сюзанни. Ця ж рішуча й гарна особа, досить відважна, щоб, тільки-но ставши на життєву дорогу, спалити як той Александр Македонський, вщент кораблі, почала бій з вигаданого переступу, а по тому зійшла зі сцени, надавши оповідці напруженої цікавості. Її прагнення, до речі сказати, цілком справдилися. За кілька днів вона покинула рідне місто, наділена грішми й гарненькими недоносками, серед яких була чудова сукня зеленого репсу і красивий зелений капелюшок з крисами, підбитими рожевою тафтою, подарований паном де Валуа, — цей дарунок був їй дорожчий над усе, навіть над гроші, що їх пожертвували дами з Допомогового товариства матерям. Якби шевальє приїхав до Парижа в пору її пишного свята, вона, звичайно, кинула б усе задля нього. Прибравши подобу цнотливої біблійної Сюзанни, яку старигани мимохіть ледве помітили, вона, щаслива й сповнена надій, влаштувалась у Парижі, тимчасом як весь Алансон оплакував її горе, до якого жіноцтво обох Допомогових товариств — бідності та материнству — виявляли найщиріше співчуття. Коли Сюзанна може правити за взірєць тих красунь нормандок, котрі, на думку одного вченого медика, становлять третину жінок відомої категорії, що їх поглинає страхіття — Париж, то вона залишалася в найвищих та благопристойних колах. За часів, коли, мовляв той же пан де Валуа, жінка перестала існувати, Сюзанна обернулася лише на пані *дю Валь-Нобль*; колись вона була б суперницею Родоп, Імперії та Нінон. Один із найдостойніших письменни-

ків Реставрації взяв її під свою опіку: може, він і одружився з нею? Він, як журналіст, зневажає громадську думку, оскільки сам кожні шість років фабрикує нову.

У Франції трохи не по всіх другорядних префектурах є салони, куди сходяться всі статечні й шановані люди, які проте не належать до вибраного товариства. Господар і господиня дому зараховуються до міської верхівки, їх приймають повсюдно, куди їм захочеться, в місті не обходиться жодного святкування, ні жодного дипломатичного обіду, куди не запросили б їх; однак вельможі замків, пери — власники великих земель, дворянство департаменту не бувають у них попросту, обмежуючись хіба що навзаєм офіційними візитами та запрошеннями на обід або на вечір. Такі змішані салони, де збирається добірне дворянство, духовництво, суддівські чини, користуються великим впливом. Розум і дух усього краю зосереджуються в цьому товаристві, статечному й не бундючному, де кожен знає прибутки сусіда, де сповідають цілковиту байдужість щодо розкішної обстави й вишуканих уборів, вважаючи все те за нікчемний дріб'язок супроти якого-небудь *кляптя* десятидванадцятиарпанного пасовища, що його купля обміркувалася роками й вимагала безмірної кількості спритних комбінацій. Непохитний у своїх упередженнях, справедливих чи несправедливих, цей гурток прямував тим самим шляхом, вдивляючись уперед і не оглядаючись назад. Він не приймав нічого паризького без довгої перевірки, а також уперто відмовлявся від усіляких кашемірових витребеньок, як і від укладання капіталу в папери державної скарбниці, зневажливо ставився до будь-яких новацій, нічого не читав і все нехтував: науку, літературу, промислові винаходи. Він спроможний добитися зміни префекта, котрий не відповідає його інтересам, а коли якийсь адміністратор має сили опиратися, то гурток ізолює його, як то роблять бджоли, заліплюючи прополісом слимака, що заліз у вулик. Нарешті, тут нікчемне базікання часто перетворюється на врочисті вироки. Отже, хоч однодумці гуртка тільки й того, що грають у карти, проте вряди-годи в їхню компанію приходять і жінки, шукаючи похвал своїм манерам та визнання своєї ваги в товаристві. Перевага, що її при цьому надають одному домові, часто-густо вражає самолюбство декого із буржуа, та вони втішаються, підрахувавши, скільки коштує утримання такого салону,

яким вони користуються задарма. Коли в місті не знаходиться досить заможної людини, спроможної тримати відкритого дому, місцеві великі цабе вибирають для своїх збіговиськ, як це робили алансонці, вігальню такої собі плохенької особи, що за способом життя, за характером чи становищем надавала гостям у себе повну волю, не затьмарюючи нічийого марнославія, нічиїх інтересів. Отож високе алансонське товариство віддавна збиралося у старій панні, на багатство якої без її відома цілилась пані Грансон — її далека родичка, та обидва старі парубки, про чії таємні надії ми вже розповіли. Ця панна жила разом зі своїм дядьком по матері, колишнім славним вікарієм Сеєзької єпархії, що був колишнім її опікуном і мав одписати небозі свою спадщину. Родину, єдиним представником якої на той час була Роза Марія Вікторія Кормон, здавна зараховували до найшанованіших в провінції. Хоч і походила з простолюду, вона була пов'язана з аристократією і часто з нею родичалась; свого часу ця родина постачала управителів герцогам алансонським, суддів — магістратурі та багатьох єпископів — церкві. Пана де Спонда, діда панни Кормон по материнській лінії, було обрано до генеральних штатів від дворянства, а пана Кормона, батька її, — від третього стану; але обидва вони не взяли на себе тих повноважень. Протягом майже всього останнього сторіччя дівчата цієї родини виходили заміж за тутешніх дворян, і сім'я Кормонів так міцно *вкорінилася* в Алансонському герцогстві, що оповивала тут трохи не кожне генеалогічне дерево. Ніякі інші буржуа не скидалися достеменніше на аристократію.

Будинок, де жила панна Кормон, спорудив за Генріха IV П'єр Кормон, управитель останнього герцога Алансонського, і він завжди належав родині Кормонів; зі всіх зримих скарбів, що їх посідала стара панна, він найбільше розпалював прагнення обох її старих залицяльників. А тим часом із цього будинку не було жодного зиску, навпаки, він був причиною самих лише витрат. Проте в провінції так рідко трапляється будинок, який був би в центрі міста і водночас далеко від прикрого сусідства, гарний зокола, зручний всередині, що весь Алансон поділяв бажання заволодіти цим будинком. Старий особняк стояв по самій середині вулиці дю Валь-Нобль, що її хибно називали Діл-Нобль, певно, через положисту площину, розмиту в цьому місці Брильянтою,

маленьким струмком, який перетинав Алансон. Цей будинок прикметний фортечною архітектурою, що її запровадила Марія Медічі. Хоча він складений із граніту, породи, яку трудно тесати, його наріжні деталі, віконні й дверні лиштва оздоблені вирубаними рустиками з діамантовим вкрапленням. Споруда двоповерхова; з її високого даху виступають вікна з ліпними фронтонами; ці виступи майстерно підігнані до ринв, всередині обшитих свинцем, а зокола прикрашених балясами. Внизу між вікнами стримлять пащі фантастичних тварин без тулубів, що правлять за водостоки й вивергають дощову воду на великі кам'яні плити з п'ятьма отворами. Гребінь даху з обох кінців оздоблений свинцевими букетами — символом буржуазії, оскільки в давнину право ставити флюгери належало тільки вельможам; у дворі, праворуч, розташовано каретні повітки й стайні; ліворуч — кухня, дровітня й пральня. Одна ворітниця, в якій була хвіртка із дзвінком і «очком», залишалась одчинена, що давало змогу перехожим бачити просторий двір із клумбою посередині, земляний насип якої був оточений низеньким живоплотом із жимолості. Кілька трояндових кущів, що цвіли цілий рік, левкої, свербіжник, лілеї та іспанський дрік становили пістрявий масив, довкола якого влітку виставляли в кадобах лаврові, гранатові й миртові дерева. Вражаюча, аж до дріб'язковості, чистота двору та всіх служб могла б заїжджу людину навести на думку, що тут живе стара дівка. Око, котре пильнувало цього хазяйства, очевидно, було оком суворим і прискіпливим не стільки своєю вдачею, скільки з необхідності діяти. Лише стара панна, прагнучи чимось заповнити порожнечу кожного свого дня, могла наказувати, щоб ретельно виполювали найменшу білинку між кам'яними плитами, мила гребінь кам'яної загорожі, вимагати, щоб раз у раз підмітали двір, а шкіряні заслони каретної повітки ніколи не залишалися розгулені. Тільки вона була здатна знічев'я пильнувати голландської охайності в маленькій провінції, розташованій між Першем, Бретанню та Нормандією, областями, де зухвало сповідують зневажливе ставлення до *комфарту*. Ні шевальє де Валуа, ні дю Бук'є, піднімаючись східцями, що з двох боків вели на ганок, ніколи й разу не пройшли, щоб не подумати: один — що такий дім личив би й перові Франції, другий — що в ньому жити б мерові міста. З ганку скляні двері провадили до перед-

покою, освітленого такими самими дверима, які виходили на другий ганок із боку саду. Ця, сказати б, галерея, з вимощеною червоними квадратними плитками підлогою, обшита панелями заввишки по груди, становила собою шпиталь для інвалідів — родинних портретів: в одного подряпане око, в іншого покалічене плече; цей тримав у відсутній уже руці капелюха, в того була ампутована нога. Тут гості залишали плащі, сабо, шкіряні галоші й парасолі, головні убори та шуби. Це був арсенал, де кожен завсідник, приходячи, складав свою амуніцію, а, йдучи додому, забирав її назад. Крім того, попід стінами стояли лави для слуг, що сходилися сюди з ліхтарями; бовваніла тут у кутку й велика піч, її розтоплювали, коли тягнув холодний вітер з двору і саду. Отже, дім був розділений навпіл. В одній половині, з боку двора, містилися сходи на другий поверх, велика їдальня вікнами в сад і кабінет вікнами в двір. На другому поверсі була повна сімейна оселя і помешкання, де жив старий абат де Спонд. На мансарді також було кілька кімнат, що їх з давніх-давен захопили щурі й миші; про їхні нічні подвиги розповідала мадмуазель Кормон панові де Валуа, дивуючись при тому, що всі засоби вигублення отих завзятих гризунів виявляються марними. Сад, на якихось шварпана, оперізувала Брильянта, названа так тому, що все її дно, всіяне пластівцями слюди, здається, ряхтить коштовними блискітками, хоча це ніяк не пасує до Валь-Нобль, де нужденні води цієї річки каламутні од фарб і покидьків із міських промислів. Як по всіх провінційних містах, де протікає річка, береги Брильянти щільно нашпиговані будиночками, в яких процвітають лихі заклади. Та, на щастя, за тих часів навпроти садиби Кормон жили мирні люди, скромні городяни — пекар, шерстемийник, червонодеревники. Сад, повний простих квітів, закінчувався природною високою терасою, ніби набережжям з кількома сходишками, щоб спускатися до Брильянти. Уявіть собі на терасній балюстраді білі й сині великі фаянсові вази, звідки підіймають голівки левкої; погляньте ліворуч і праворуч, де вздовж мурів сусідських будинків тягнуться довгі густі алеї, обсажені акуратно підстриженими липами, і ви матимете уявлення про краєвид, сповнений світлої благодущності, цнотливої чистоти, про ту скромну містечкову картину, що її становлять протилежний берег з його простенькими будиночками, мілковода Брильянта, сад з густими алеями,

прилеглими до сусідських мурів, і поважну оселю Кормонів. Який спокій! Яка тиша! Нічого пишного, водночас нічого с́короминущого: тут усе здається вічним. Отже, нижній поверх призначався для прийомів. Тут усе дихало старою непорушною провінцією. Велика квадратна вітальня на четверо вікон, із чотирма дверима, була скромно облямована дерев'яними панелями, пофарбованими на сірий колір. Над каміном висіло єдине дзеркало, а на простінку вгорі — каменя, де зображено День, що його веде Час. Не бракувало такого ж гатунку творінь над кожними дверима, де художник на всі лади товк заяложеному тему — чотири пори року, — яка своєю присутністю в більшості французьких осель збуджує огиду до тих осоружних амурчиків, що збирають врожай, пурхають на ковзанах по льоду, засівають ниви чи перекидаються квітами. Фіранки із зеленого дамасту, перехоплені шнурком із пишними китицями на кінцях, утворювали під кожним вікном величезні балдахіни. Меблі з пофарбованого й полакованого дерева, оббиті вишитою по канві тканиною, вирізнялися гнучими формами, такими модними в минулому віці, і нав'язливими медальйонами з малюнками на сюжети Лафонтенових байок; але подекуди краями оббивка на кріслах і фотелях була вже церована. Із середини стелі, розділеної навпід грубим сволоком, звисала старовинна люстра гірського кришталю в зеленому чохлі. На каміні, поміж двох голубих севрських ваз та прикріплених до стіни старожитніх жирандолей, стояв годинник із зображенням останньої сцени «Дезертира», що свідчило про великий успіх Седенового твору. Цього годинника позолоченої бронзи приоздоблювали одинадцять людських фігурок, завбільшки в чотири дюйми, на задньому плані — дезертир, оточений конвоем, виходить із тюрми; на передньому — молода жінка, що знепритомніла, показавши йому наказ про помилування. Камінна решітка, совки й щипці були в такому самому стилі, як і годинник. На облямованих деревом стінах висіли найновіші портрети родини Кормонів, кілька робіт пензля Ріго, три постелі Латура. Чотири столи для гри в карти, деко для триктраку і стіл для пікету захарашували цю простору кімнату, до речі, єдину, де була дерев'яна підлога. Робочий кабінет із старожитньою лакованою обшивкою, темно-червоною із золотом, по кількох роках мав бути шаленої вартості, що й на думку не спадало панні

Кормон; зрештою, вона не віддала б його й по тисячі екю за кожну тафлю, бо мала звичку нічого не збувати. Провінція й досі вірить у заховані дідами скарби. Будар, яким ніхто вже не користувався, був обтягнений зеленаво-синьою старовинною тканиною, що за нею в наші дні вганяють усі аматори так званого стилю Помпадур. Ідальня з кам'яною долівкою, викладеною чорними й білими кахлями, з пофарбованими балками, що заміняли стелю, була заставлена страхітливо величезними буфетами з мармуровою стільницею, необхідною для боїв, які в провінції ведуть зі шлунками. Стіни покривало малювання, що зображувало квіткові трельяжі. Стільці були з лакованої тростини, а двері — зі справжнього горіха. Все тут чудово довершувало патріархальний побут, яким дихав цей будинок як усередині, так і зокола. Провінційний дух зберіг тут геть усе. В цій оселі ніщо не було ні нове, ні старосвітське, ні молоде, ні збудь-вік. Холодна ретельність панувала над усім.

Кожному туристові, котрий бував у Бретані, Нормандії, Мені й Анжу, доводилось бачити в головних містах цих провінцій який-небудь будинок, більш чи менш подібний до особняка Кормонів, бо він править за типовий взірць буржуазних домів великої частини Франції і заслуговує на своє місце в цьому творі, тим паче, що в ньому відображені звичаї і втілений цілий світогляд. Хто ж іще не відчув, яке спокійне й закостеніле життя, що минає за мурами цього старого дому? Там була бібліотека, але містилася вона трохи нижче рівня Брильянги; пилюка нітрохи не шкодила її опрацюванню і акуратно розставленим книжкам, вона надавала їм ще більшої вартості. Книжки тут зберігались так само дбайливо, як зберігаються у безвиноградних провінціях тонкі, натуральні, вишукані, запахущі й роками вистояні творіння Бургундських, Туренських, Гасконських та Південних чавилень. Перевезення коштує занадто дорого, щоб замовляти абиякі вина.

Товариство, яке збиралося в панни Кормон, налічувало близько півтора ста осіб; дехто від'їздив на село, одні хворіли, інші мусили в особистих справах роз'їжджати по департаменту, однак були й вірні завсідники, що, крім званих вечорів, приходили щодня, як, бува, деякі люди з обов'язку, чи то заведеним уже звичаєм, безвиїзно живуть у місті. Все це були люди літні; мало хто з них подорожував, майже всі вони трималися провінції,

декотрі свого часу були причетні до шуанства. Після того, як почали нагороджувати всіх тих, хто відзначився в тій війні, стало можливим говорити про неї, не боячись. Пан де Валуа, один із провідників останнього повстання, під час якого загинув маркіз де Монтوران, виданий своєю полюбовницею, і відзначився знаменитий Плазуй-по-Землі, що перегодя спокійнісінько торгував худобою поблизу Майєнни, — впродовж шести місяців давав ключа до розгадки деяких витівок, до яких вдавалися заколотники в сутичках із старим республіканцем на ймення Юло, командиром півбригади, розквартированої в Алансоні від 1798 до 1800 року, що залишив по собі пам'ять у цьому краю (див. «Шуани»). Жіноцтво не вельми дбало про свої убори, хіба що по середах — того дня, коли мадмуазель Кормон давала званий обід, і ті з гостей, котрі обідали в неї минулої середи, приходили з пообіднім візитом. По середах увечері відбувався парадний прийом: збиралося численне товариство, звані гості й завсідники, вифранчені *in fiocci*¹; кілька жінок, захопивши з собою таке-сяке рукоділля, плели або вишивали; деякі з дівчат, анітрохи не ніяковіючи, мудрували над взірцями алансонських мережив і тим заробляли на свої потреби; траплялися й такі кмітливі чоловіки, котрі приводили своїх жінок, бо сюди рідко навідувалися молодики; тут, бувало, й слова не шепнеш на вушко, щоб цього не помітили, отож ні молоденькій жіночці, ні дівчині не загрожувала небезпека вислухати любовне освідчення. Щовечора довгий передпокій наповнювався різними речами: завсідники складали тут хто ціпка, хто плаща, хто ліхтаря. Всі ці люди так добре знали одне одного, їхні звички були такі природно патріархальні, що якби випадково старий абат де Спонд забарився в саду, а панна Кормон — у своїй кімнаті, то ні покоївка Жозетта, ні лакей Жаклен, ані куховарка не доповідали б їм про те, що прийшли гості. Хто приходив перший, спокійнісінько ждав на прихід інших; потім, коли набиралася необхідна кількість партнерів для гри в пікет, бостон чи віст, починали гру, не чекаючи абата Спонда чи господині; а починало сутеніти, на дзвоник одразу з'являлися Жозетта або Жаклен і запалювали свічки. Побачивши у вікнах світло, до гостей хапливо дріботів абат. Кожного вечора всі місця

¹ Із шиком (*it.*).

для гри в триктрак, за трьома столами для бостону та за столами для вісту й для пікету бували заповнені, що разом із тими, котрі собі розмовляли, становило в середньому від двадцяти п'яти до тридцяти чоловіка, але часто гостей набиралося до сорока осіб. Тоді Жаклен освілював ще й кабінет і будуар. Між восьмою і дев'ятою починали сходитися за своїми хазяями лакеї, а на десяту у вітальні не залишалось ні душі, і цей звичай міг би порушити хіба що вибух революції. На той час завсідники розтікалися вулицею групами, обмірковуючи окремі моменти гри або й далі обмінюючись зауваженнями щодо якихось *латок* пасовиська, дільби чиеїсь спадщини, суперечок поміж спадкоємців та претензій аристократичного товариства. Все відбувалося точнісінько, як у Парижі, коли роз'їжджаються з театру. Дехто з гостей розводився про поезію, нічого в ній не тямлячи, ганив провінційні звичаї; але поставте ногу на камінний таган, зіпріться ліктем лівої руки на коліно, схиліть чоло на долоню і по тому, коли виразно уявите навколишній краєвид, самий той будинок, його внутрішнє життя, тутешнє товариство з його інтересами, що дедалі розширюються завдяки своїй ґрунтовності, немов тонесенька золота платівка, розплющена між аркушами пергаменту, задумайтеся над усім тим і спитайте себе, що таке людське життя? Спробуйте вирішити, кому ви віддасте перевагу: тому, хто вирізьбить птахів на єгипетських обелісках, чи тому, хто двадцять років поспіль грав у бостон із дю Бук'є, паном де Валуа, мадмуазель Кормон, головою суду, прокурором, абатом де Спондом, пані Грансон, *e tutti quanti* ¹?

Якщо день при дні, не оступаючись, ходити однією і тією самою стежиною, то люди, яких життєві бурі навели на думку про блаженство супокою, можуть саме таке існування назвати цілковитим щастям.

Щоб виразити цифрами важливість салону панни Кормон, досить сказати, що за підрахунками дю Бук'є, присяжного статиста цієї громади, стали відвідувачі салону володіли сто тридцять одним голосом у виборчій колегії, а річні прибутки із земель, що належали їм у цій провінції, становили загалом мільйон вісімсот тисяч ліврів. Однак Алансон не весь був представлений цим салоном; аристократична верхівка мала свій; крім того, дім головного

¹ Усіма, скільки б їх не було (*it.*).

податкового начальника був чимось на кшталт підтримуваного урядом адміністративного шинку, де всі завсідники того кола танцювали, снували інтриги, гулятьювали, закохувались і вечеряли. За посередництвом осіб змішаного типу останні два салони спілкувалися з салоном Кормон; проте завсідники салону Кормон суворо засуджували все, що творилося в тих двох таборах; гудили розкішні обіди, визначали якість морозива, обговорювали поведження жінок, убрання, всі ті новації, що там заводились.

Панна Кормон — свого роду фірма, під котрою розумілася впливова група, що сама собою мусила стати прицільною точкою для двох таких затятих честолюбців, як шевальє де Валуа та дю Бук'є. Для обох вона була сходинкою до депутатського крісла, а в майбутньому, отже, до звання пера — для дворянина і до посади управителя податкових стягнень — для постачальника. Створити панівний салон у провінції таж само складно, як і в Парижі, а гурток у домі Кормон уже було створено. Побратися з панною Кормон означало царювати над Алансоном. Із трьох претендентів на руку старої дівки лише один Атаназ ні на що вже не важив: він так само щиро любив панну, як і її багатство. Чи не було своєрідної *драми* — коли послуговуватися заяложеним сьгодні слівцем — у становищі цих трьох персонажів? Однак, хоч усе сказане дозволяє вважати безмужність цієї панни за щось незвичне, неважко пояснити, як і чому така багата відданиця при наявності трьох претендентів і досі ходила в дівках. Перш за все, за родинним звичаєм панна Кормон прагнула вийти заміж неодмінно за дворянина, та від 1789 року обставини аж ніяк не сприяли для її вимог. Їй хотілося стати вельможною дамою, але вона страшенно боялася революційного трибуналу. Ці двоє почуттів, однаково сильних, призвели її до стану заціпеніння, згідно з законом, що діє як у статистиці, так і в психіці. Зрештою, невиразність становища дівчатам подобається до пори, поки вони ще певні, що молоді, й мають право вибирати собі чоловіка. Франція знає: через політичну систему, якої тримався Наполеон, багато жінок овдовіло. За його режиму кількість жінок не відповідала кількості багатих женихів. Коли Консульство встановило внутрішній лад, зовнішні труднощі й далі стояли на заваді одруженню панни Кормон. Якщо, з одного боку, Роза Марія Вікторія відмовлялася вийти за старого, то з другого,

побоювання насмішок і становище утримували її від шлюбу з якимось зеленим юнаком; а тим часом батьки квапились якомога швидше поженити своїх синів, щоб урятувати їх від призову до війська. Нарешті, міцна прив'язаність до власності не давала панні Кормон побратися з військовим, бо вона вибирала собі чоловіка не для того, щоб віддати Імператорові, їй хотілося тримати його при собі. А вже від 1804 до 1815 року їй було не до снаги змагатися з молодими дівчатами, що сперечалися між собою за показних женихів, ряди яких порідшали під гарматними жерлами. Крім погоні за шляхетним іменем, панна Кормон була пойнята цілком прощеною манією: вона хотіла, щоб її любили заради неї самої. Подумайте лишень, до чого довело її це бажання. Щоб перевірити щирість отих зальотників, вона вдавалася до своєї кмітливості, вигадувала тисячі пасток; вона так спритно розставляла свої капкани, що бідолахи усі до одного попадалися в них, не витримавши химерних випробувань, яким вона їх непомітно піддавала. Панна Кормон не просто вивчала їх, вона шпіювала за ними. Досить було легковажно зронити якесь слово, жарт, часто їй не зовсім зрозумілий, щоб одразу домагальника відхилити, як негідного: у цього — ні душі, ні серця, той — брехун і кепський християнин; один прагнув одруження, щоб потім вирубати її ліси і на тому пожитися; другий був не такої вдачі, щоб ошчасливити її; тут вона виявила спадкову лиху недугу, там її налякало неморальне минуле; вона так само, як церква, допоминалася безгрішного служителя перед своїм вітарем; до того ж їй хотілося стати обраницею завдяки своїй позірній неподобі й вигаданим вадам, як інші жінки бажать, щоб на них женилися задля їхніх відсутніх вартостей та сумнівних приваб. Домагання панни Кормон походили із найтонших почуттів жіночого серця; вона сподівалась ошчасливити згодом свого милого, виявивши тисячі своїх чеснот після весілля, коли інші жінки виявляють тисячі пороків, які старанно приховували; але її хибно зрозуміли: шляхетній дівчині траплялися ниці душі, що керувалися грубими інтересами і не розумілися на високих розрахунках почуттів. Що ближче йшлося до тієї фатальної пори, яку так влучно називають *другою молодістю*, то більше зростала її недовірливість. Вона навмисне виставляла себе у край невідгідному світлі і так спритно грала свою роль, що й останні завербовані женихи вже

не наважувалися поєднати свою долю з долею особи, чия добродішність, граючи з ними в піжмурки, вимагала тривалого вивчення, до якого мало охочих серед чоловіків, котрі воліють добродішність, виставлену на огляд. Через постійний страх дівчина зробилася надміру неспокоїною й підозріливою; вона почала впадати за багатими, але багатії могли досягнути й до знатних відданиць; вона, боячись бідняків, заперечувала їхню безкорисливість, якій надавала такого великого значення в подібних питаннях; тож не дивно, що її прискіпливість і обставини відштовхнули від неї претендентів, яких вона пильно перебирала, немов зелений горошок на кухонній стільниці. І кожен жених, до якого бідлашна дівчина після невдалого сватання проймалася огидою, поставав перед нею в хибному світлі. В її характері неминуче з'явилися риси глибокої мізантропії, що надавало їй мові відтінок певної гіркоти, а поглядові якоїсь суворості. Беззаміжжя привело її до закостенілого способу життя, бо, втративши надію на щасливе одруження, вона зайнялася самовдосконаленням. Шляхетна помста! Вона шліфувала для Бога неопрацьований діамант, що його не помітили чоловіки. Незабаром проти неї повстала громадська думка, адже юрба підтримує вирок, який сама собі винесла незаміжня особа, уникаючи шлюбу, нехтуючи або відхиляючи претендентів. Кожен гадав, ніби оте нехтування ґрунтується на якихось таємних причинах, що їх завжди витлумачують у невігідному світлі. Одні подекували про якийсь фізичний гандж; інші привинювали їй тайні збочення, проте сердега була чиста, мов ангел, здорова, як дитя, і сповнена добрих поривань до шлюбного життя, бо сама природа призначила її для всіх родинних втіх, радощів і клопотів материнства.

Одначе зовнішність панни Кормон нітрохи не сприяла здійсненню її прагнень. У неї була тільки та краса, котру без усяких підстав називають *диявольською*, — сама лише пишність юності, яка з богословського погляду дияволу не доступна, принаймні, коли тут не йдеться про постійну його жадоху освіжитися. Ноги цієї спадкоємиці не відзначалися жіночою тендітністю; тимчасом вона, бувало, в простоті душевній виставляла їх напоказ, коли підбирала сукню, виходячи під дощ із дому або з церкви Святого Леонарда. То були м'язисті ноги з невеликими литками, опуклими й жилавими, як у матроса, з широкими й пласкими ступнями. Повний, кремезний стан, тілістість

годувальниці, пухлі руки з червоними долонями — усє пасувало до її пишних форм і сліпучої білини, при таманної нармандським красуням. Вирлуваті очі, невиразного кольору, надавали їй круглястому обличчю, в рисах якого не було нічого шляхетного, виразу баранячої простоти, що, зрештою, личило старій дівці. Якби Роза Кормон і не була простухою, вона на неї скидалася б. Її орлиний ніс не пасував до низького лоба, бо така його форма майже завжди поєднується з красою чола. Незважаючи на пухлі червоні уста, ознаку великої доброти, це чоло засвідчувало таке убозтво мислі, коли розум неспроможний керувати серцем; вона була добродійна, але не досить привітлива. Ми суворо засуджуємо добродичинців за їхні вади, а тимчасом до лихих людей ставимося поблажливо. Надзвичайно довгі каштанові коси надавали Розі Кормон тієї краси, яка походить од сили та щедрості, двох головних рис її натури. У найкращу свою пору панна Кормон намагалася тримати голову трохи набік, аби показати гарненьке вушко, що вигідно виділялося на голубуватій білині шиї та скроні, підкреслених величезною шапкою волосся. Під таким ракурсом, в бальних шатах, вона могла зійти за красуню. Її розкішні форми, її стан, міцне здоров'я викликали в офіцерів Імперії захопленій вигук: «Оце то дівка!» Та з роками під впливом скромного й добродічного життя вся та опасистість поволі й так нерівномірно розподілялася по всій статурі, що трохи спотворила її первісні пропорції. Тепер ніякий корсет не окреслив би стегон сердешної дівчини, що почала нагадувати кадіб. Не стало юної помірності грудей, великий обсяг яких будив побоювання, що тільки-но панна Кормон нагнеться, як верхня її маса переважить і потягне додолу всю постать; але їй було наділено природною противагою, яка робила зайвими оманливі маніпуляції *турнюра*. У неї все було без фальшу. Підборіддя, потроївшись, укоротило шию і тому незграбно поверталася голова. В Розі не було зморщок, у неї були складки; і жартівники запевнювали, ніби вона змушена була вдаватися до дитячої присипки, щоб не спарювалася шкіра. Проти знадливих спокус цієї опасистої дівки не міг устояти збентежений жагучими мріями такий юнак, як Атаназ. Молодечу уяву, жадібну та сміливу з самої природи, приваблює пишна живлюща краса. Це була сита куріпка, що сама проситься під ніж ласуна. Багато елегантних парижан, що захрясли в боргах, охоче скорилися б

необхідності в найкращий спосіб запевнити щастя панні Кормон. Та бідоласі уже перевалило за сорок! Тепер, після тривалих намагань заповнити своє життя тими інтересами, без яких жінка — не жінка, Роза Кормон, хочеш не хочеш, змушена ходити в дівках, зміцнювала свою добродішність найсуворішою побожністю. Її прихистком стала релігія, ця велика розрадниця суворо дотримуваної цноти. Три роки панна Кормон, покірنا своєму досить нікчемному сповідувачеві, вбивала плоть, три роки вона під його напучуваннями вдавалася до таких засобів самобичування, які, коли вірити новітній медицині, діють зовсім не так, як сподівався цей нещасний отець, не надто обізнаний з гігієною. Це безглузде благочестя призвело до того, що чернича блідість стала поволі ширитися по всьому обличчю Рози Кормон, яка впадала у відчай, помічаючи, як її колись біла шкіра береться жовтизною — провісницею передтиглоті. Легенький пушок, що відтінював куточки верхньої губи, погнався в ріст і наклав на них ніби поволоку кіптяви. Скроні мало-помалу прибирали сріблястих тонів. Одне слово, молодість пішла на спад. В Алансоні довідне знали, що кров мордувала панну Кормон; вона змушувала шевальє де Валуа вислуховувати її відверті зізнання, перераховувала перед ним свої ножні ванни, разом із ним вигадувала засоби охолодження. В таких випадках лукавий хитрун діставав із кишені свою тютювницю і дивився на княгиню Горіцу, ніби в експерта, допитуєчись у неї висновку.

— Єдині ліки на те, дорога панно, — вирікав він, — дебелий, запопадливий чоловік.

— Але ж кому довіритись? — озивалася вона.

Тут залицяльник заходжувався витрушувати тютюнові окрушини, що понабивалися між складки жилета чи шовкових панталонів. Усьому світові цей жест видався б цілком звичайним, але бідолашну дівчину він кожного разу бентежив. Збудження цієї безпредметної жаги було таке велике, що Роза не наважувалася глянути в лице жодному чоловікові, боячись виявити поглядом свої почуття, які завдавали їй неабияких страждань. Через дивацтво, що, либонь, було всього лише продовженням її дотеперішнього способу дій, потерпаючи, як би хтось не подумав, ніби вона в гонитві за женихами відбилася глузду, панна Кормон не дуже-то панькалася із тими, хто надавався в чоловіки і подобався їй. Більшість людей

з її товариства, не здатних розгадати завжди шляхетні мотиви старої панни, вважали, що з парубками, своїми товаришами по нещастю, вона поводить ся так, щоб помститися за колишне або передбачуване задалегідь нехтування. На початку 1815 року мадмуазель Кормон сягнула фатального, старанно приховуваного віку — сорока двох років. Тепер її прагнення вийти заміж дійшло напруження, що межувало з навіженством, бо вона відчула загрозу втратити будь-які надії на продовження роду; а Роза Кормон у своєму невіданні над усе в світі жадала мати дітей. В Алансоні не знайдеться людини, котра закинула б цій непорочній діві хоч би єдиний нечистий любовний помисел; вона, сповнена жаги, так нічого й не знала про любов; то була католицька Агнеса, нездатна на жодне лукавство мольєрівської Агнеси. Впродовж кількох місяців вона покладалася тільки на щасливу нагоду. Розпуск імператорських військ і відновлення Королівської армії зробили переворот у долі багатьох військових; кожен вертався в рідні місця, хто з половинною платнею, хто з пенсією, хто без неї, але всі з думкою позбутися лихої долі, поклавши їй край, який для панни Кормон міг стати чудовим початком. Важко повірити, щоб по всіх околицях з-поміж усіх, хто повернувся, не трапилося якого-небудь пристойного, почесного воїна, а головне — людини міцного здоров'я й підходящого віку, лагідної вдачі, за що можна дарувати їй бонапартистські погляди; а чи знайшовся б навіть такий, котрий став би роялістом, аби вернути собі втрачене місце в суспільстві. На ґрунті таких розрахунків панна Кормон — початку року ще зберігала чоловіками колишню суворість. Проте військові, що осіли в Алансоні, всі виявилися або надто старими, або надто молодими, надміру запеклими бонапартистами, або великими негідниками, людьми, які провадили життя, несумісне із звичаями, гідністю та багатством мадмуазель Кормон, і вона щодень западала в іще більший розпач. Старші офіцери ще за Наполеона скористалися зі своїх переваг і всі переженилися, вони й стали роялістами задля вигод своїх сімей. Панна Кормон ревно молила Бога, щоб, змилосердившись над нею, послав їй чоловіка, аби вона могла бути по-християнськи щасливою, та, видно, на роду було їй написано вмерти дівою-страдницею, бо не траплялося жодного претендента, який годився б їй на чоловіка. Розмови, що точилися вечором в її вітальні, давали такий

докладний поліційний огляд усього міста, що не встигав хто-небудь з'явитися в Алансоні; як мадмуазель Кормон діставала цілком певну довідку про його спосіб життя, статки й достоїнності. Та Алансон — місто, яке нічим не приваблює для приїжджих, крізь нього не пролягає шлях до жодної столиці, тому тут не буває щасливих випадковостей. Моряки, що прямують із Бреста в Париж, навіть не зупиняються тут. Бідолашна дівчина кінець кінцем зрозуміла, що мусить обмежитися земляками; он чому її погляд ставав інколи хижим, на що хитрий шевальє відповідав проникливим зором і, витягуючи при цьому тютюнницю, споглядав свою княгиню Горіцу: пан де Валуа знав, що з погляду жінки вірність минулому — надійна запорука майбутнього. Але панна Кормон, признатися, була не вельми кмітлива: вона нічого не тямилася в грі з табакеркою. Вона подвоїла пильність у боротьбі з *лукавим*. Непохитна побожність і найсуворіші засади сприяли тому, що її люте страждання залишалося таємницею її приватного життя. Кожного вечора, випровадивши гостей, вона думала про свою загублену молодість, про збляклу свіжість, про вимогу ошуканої природи і, складаючи як жертву до підніжжя хреста свої поривання — поєми, яким судилося назавжди зостатися в столі, — вона дала собі непорушне слово: коли трапиться їй чоловік, ладний побратися з нею, піддавати його ніяким випробам, а прийняти таким, який він є. Часто, особливо гнітючими вечорами, стара панна, приглядаючись до своїх сердечних нахилів, подумки погоджувалася вийти за якого-небудь підпоручника, затятого курця, якого своїм піклуванням, лагідністю й поступливістю сподівалася обернути на найкращу людину в світі; вона вже не зважала навіть на те, що колишній воїн по вуха в боргах. Але для вигадування таких химерних шлюбів потрібна була нічна тиша, і тоді Розі Кормон любо було грати шляхетну роль ангела-охоронця. А вранці, хоча Жозетта й помічала геть зіжмакану постіль панни Кормон, зате її господиня була сповнена почуття власної гідності. Одначе після сніданку Розі вже хотілося іншого чоловіка — добродушного діди́ча років під сорок, молодявого, при добрім здоров'ї.

Абат де Спанд був нездатний чимось зарадити небозі в її матримоніальних мудруваннях. Цей старенький добрага, близько сімдесяти років, гадав, що всі лиха французької Революції наперед визначило Провидіння,

і вбачав у тому кару, послану на церкву, яка дійшла до повного розкладу. Тим-то отець де Спонд кинувся на давно занедбану дорогу, що її торували колись пустельники до царства небесного: він провадив покутницьке життя, не вдаючись у пишномовність і показну врочистість. Він скривав од світу свої добродієння, нескінченні молитви та бичування своєї плоті; він вважав, що в ці лихі часи священники повинні чинити так само, і повчав їх своїм прикладом. Звертаючи до світу спокійне всміхнене обличчя, він кінець кінцем одлучився від мирської суєти, його мислі були поглинуті турботами про долю нещасних, про потреби Господнього храму, про спасіння душі. Він передав управління всіма своїми статками небозі, яка віддавала йому прибутки, а він, призначивши скромну суму на своє утримання, решту грошей нишком роздавав бідним і жертвував на церкву. Вся абатова ніжність зосереджувалась на племінниці, яка шанувала його, як батька; але цей батько був якийсь неземний; зовсім не відаючи бентеження плоті, він складав подяку Богові за те, що той підтримує його дорогу дочку в безшлюб'ї, бо сам абат замолоду дотримувався поглядів Святого Іоанна Златоуста, який писав, що *«дівочтво настільки вище за шлюб, наскільки Ангел вищий за Людину»*. Звична шанувати дядечка, панна Кормон не сміла признатися йому, як вона жадає перемін у своєму родинному становищі. Зрештою, старенькому, що привик до заведених у домі звичаїв, мабуть, не дуже сподобалося б, щоб тут хазяйнував якийсь господар. Заклопотаний думкою про вбогих та знедолених, котрим він допомагав, занурений в глибину молитов, абат де Спонд часто виявляв неухильність, що її люди його кола вважали за старечу замкненість. Високого зросту, кощавий, статечний і величний в поведженні, з обличчям, що завжди виражало смиренність та глибокий душевний супокій, цей чоловік своєю присутністю надавав усьому домові священної значущості. Він дуже любив вольтер'янця шевальє де Валуа. Ці два величні уламки дворянства та духівництва, хоч і відрізнялися характером, відчували один в одному щось спільне. Зрештою, ставлення шевальє до абата де Спонда було настільки ж солодкавим, наскільки воно було батьківським до гризеток.

Дехто може подумати, що мадмуазель Кормон, шукаючи засобів до здійснення своєї мети, вдавалась до законних, дозволених жінці хитрощів, наряджалась у вишукані

убори, добирала корсажів з низькими вирізами, дозволяла собі осудливе хизування своїми чудовими обладунками. Аж ніяк! Вона трималась у своїй шемізетці героїчно і нерухомо, як солдат на посту. Її капелюшки, сукні та інше вбрання виготовляли дві алансонські модистки, сестри-горбулі, не позбавлені доброго смаку. Всупереч наполяганням обох майстринь, мадмуазель Кормон відхиляла химерні вигадки елегантності; вона любила досконалість і розкіш у всьому — і в постаті, і в туалеті. Проте, її обличчю, либонь, таки найбільше пасував важкуватий крій її суконь. Нехай собі кепкують із бідолашної дівчини! Але ви, шляхетні душі, ті, хто нехтує форму, у якій містяться почуття, хто милується на них повсюди, хоч би чим вони були оповиті, — ви вважатимете її прекрасною! Тут деякі верхоглядні жінки намагатимуться заперечувати вірогідність цієї оповіді, вони запевнятимуть, що у всій Франції не знайдеться такої недоколиканої, яка б не змогла спритно підхопити собі чоловіка, що панна Кормон — один із тих нісенітних винятків, що їх здоровий глузд не дозволяє виставляти як тип; що найцнотливіша, без жодного життєвого досвіду дівчина, надумавши зловити ковблика, завжди знайде приманку для своєї вудочки. Та ця критика відпадає, коли подумаєш, що велика римсько-католицька та апостольська віра ще міцно тримається в Бретані й колишньому алансонському герцогстві. Віра й побожність не допускають ніяких хитрощів. Панна Кормон прямувала шляхом спасіння душі, і терня свого занадто затягнутого дівочтва вона воліла над зло ошуканства й гріховність криводушності. В дівчини, захищеної набожністю, доброчесність не могла піти на поступки; тому любов і розважливність повинні були б самі чинити рішучий опір. Потім наберемося відваги, щоб зробити признання, жорстоке в ті часи, коли для одних релігія — лише засіб, для інших — сама поезія. Набожність вадить душевній прозорливості. З ласки Провидіння вона позбавляє душі, що пориваються до вічності, їхньої здатності помічати силу-силенну земних дрібниць. Коротше, святенники багато в чому обмежені. Зрештою, ця обмеженість свідчить про ревність, із якою вони здійсмають свій дух до небесних високостей; хоча за словами вольтер'янця шевальє де Валуа, надзвичайно важко вирішити, чи придуркуватим жінкам притаманне святенництво, чи святенницям властива дурість. Повірте, найчистіша

католицька добродієність з її готовністю випити до дна гірку чашу, з її святобожною покорою Господньому велінню, з її вірою в печать божественного перста на всіх живих створіннях — і є те скрите сяйво, що, проникнувши в останні ланки нашої історії, підкріпить її істинний сенс і, безперечно, підійме в очах кожного, хто ще не втратив благочестя. Воднораз, якщо в світі існує безглузддя, чому не подумати про страждання безглуздох людей, як думають про страждання людей геніальних? Перші суспільний елемент, безмірно більше поширений, ніж другі. Тож панна Кормон грішила в очах світу через божественне невідання неблазної діви. Вона була нітрохи не спостережлива, про що виразно свідчить її поведження з женихами. У наші дні молоденька шістнадцятилітня дівчинка, яка ще не розгортала жодного роману, могла б прочитати сотні сторінок любові в Атаназових очах, тимчасом як панна Кормон нічогосінько в них не помітила, вона не взнала в тремтливій мові силу почуття, якому бракувало сміливості себе висловити. Сором'язлива сама, вона не вгадувала сором'язливості в інших. Схильна до вигадування всіляких тонкощів високого чуття, що було згубним для неї напочатку, вона не розпізнала їх в Атаназі. Це психологічне явище не здається надзвичайним для людей, котрі знають, що достойні серця не залежать від достоїнств розуму, як геніальність не залежить від душевної шляхетності. Люди досконалі — рідкість; ще Сократ, одна з чудових перлин людства, погоджувався з френологом свого часу, що він, Сократ, народився, щоб стати великим шахраєм. Великий полководець спроможний і врятувати свій край під Цюрихом, і порозумітися з постачальниками. Банкір сумнівної порядності може виявитися державним діячем. Великий музикант, здатний творити дивні мелодії, може вдаватися до фальшування паперів. Жінка з чутливим серцем може бути дурна як гуска. Нарешті, набожна дівчина може мати шляхетну душу і не почути поруч іншої прекрасної душі. Химери можуть походити як і з фізичного, так і з духовного убозтва. Панна Кормон, це добродушне створіння, яке побивалося, що, крім неї та дядечка, нікому поласувати її варенням, обернулася трохи не на посміховисько. Навіть дехто з тих, у кого стара дівка збуджувала симпатію своїм частуванням, а в інших навіть своїми вадами, глузував зі сватань до неї, які закінчувалися нічим. Бувало,

в розмовах торкалися питання про те, що станеться з таким поважним багатством і господарством мадмуазель Кормон і спадщиною її дядечка. Вже давненько підозрівали, що вона, незважаючи на видимість, була по суті *дівчина оригінальна*. В провінції не дозволялося бути оригінальним: це означало мати нікому не відомі ідеї, а тут хотіли однаковості розуму й однаковості характерів. Шлюб панни Кормон став від 1804 року настільки сумнівним, що вислів: *вийти заміж, як панна Кормон*, став серед алансонців примовкою і був рівнозначний найглузливішому запереченню. Мабуть, наші смішка відповідає одній із найдоконечніших потреб француза, якщо в Алансоні могли кепкувати з такої чудової особи. Вона не лише вітала в себе все місто, а й була добродійна, набожна і нездатна на лихе слово; крім того, вона так злилася з духом і звичаями алансонців, що вони любили її як найчистіший символ свого життя, — адже вона захиріла в буденному животінні провінційної глухомані, вона ніколи не залишала її, поділяла її забобони, брала до серця її інтереси, обожувала її. Незважаючи на вісімнадцять тисяч ліврів прибутків із земельної власності — неабиякі статки в провінції, — вона в усьому трималася так само, як і в домах не таких багатих. Вибираючись у свій маєток Пребоде, вона їхала в старенькій бідці, плетений васажок якої висів на двох широких пасах із сириці, а зверху був нап'ятий подвійний ремінний дашок, поруділий від старості. В бідку запрягали велику загнану кобилу. За цим знакомитим в усьому місті дрендулетом Жаклен упадав, ніби за найпишнішим паризьким повозом. Панна Кормон вельми дорожила ним, вона їздила в цій бідці вже дванадцять років і завжди виставляла те перед приятелями, з переможним виглядом втішаючись, що ця скупість обходиться щасливо. Більшість городян були вдячні панні Кормон за те, що вона не пригнічувала їх своїми розкошами, не хизувалася ними; якби вона виписала з Парижа коляску, можна гадати, вони більше б теревенили про те, ніж про невдалі сватання. Ну та й стара бідка відвозила її в Пребоде з такими ж вигодами, як міг би це саме виконати найшикарніший екіпаж. А провінція, що завжди бачить кінцеву мету, не надто дбає про красу засобів, головне, щоб вони слугували надійно.

Для повного змалювання родинних звичаїв цього дому необхідно довкола панни Кормон та абата де Спонда

згуртувати Жаклена, Жозетту й куховарку Маріетту, які піклувалися про добробут дядька й небоги. Жаклен, сорокарічний чолов'яга, товстий, оземкуватий, червонощокий, з темною чуприною, обличчям схожий на бретонського матроса, служив тут уже двадцять два роки. Він слугував при столі, доглядав коней, працював у саду, глянсував абатові черевики, був на побігеньках, рубав дрова, правив бідкою, привозив із Пребоде овес, сіно й солому, а вечорами, сонний, немов бабак, стовбичив у передпокої. Ходили чутки, ніби він кохає Жозетту, дівчину тридцяти шести років, що її панна Кормон негайно позбулася б, коли б та вийшла заміж. Тому сердешні закохані відкладали свій зарібок і нішком любили одне одного, очікуючи й жадаючи одруження панни, як євреї — приходу Месії. Жозетта, родом з якогось села між Алансоном та Мортанню, була маленька й огрядна; її лице, що скидалося на забруднений абрикос, вражало своїм розумним виразом; подейкували, нібито вона собкає своєю господинею. Жозетта й Жаклен не сумнівалися в щасливому кінці, їхній задоволений вигляд наводив на думку, що цих двійко закоханих не відкладали щастя на далеке майбутнє. Куховарка Маріетта, яка й собі прожила тут п'ятнадцять років, смачно готувала всі страви, шановані в цьому краї.

Негоже було б не віддати належного старій ширококлубій нормандській кобилі гнідої масті, що возила панну Кормон у її маєток Пребоде, бо всі п'ятеро пожилеців дому відчували до цієї тварини якусь зворушливу прихильність. Називали її Пенелопою, і слугувала вона вже вісімнадцять років. Коняку дбайливо доглядали, вчасно давали обрік і напували. Жаклен і панна надіялися, що вона ще прослужить їм років десять або й більше. Кобила була предметом постійних розмов і турбот; бідолашна мадмуазель Кормон, не маючи змоги вилити свої материнські почуття на дітей, здавалося, перенесла їх не витраченими на цю щасливу тварину. Через Пенелопу панна не заводила канарок, котів, собак — усього, що заступає сім'ю для істот, приречених в людському товаристві на самотність.

Четверо вірних слуг — адже своєю кмітливістю Пенелопа піднялася до рівня цих челядників, тимчасом як вони опустилися до терпеливості безсловесних тварин, — день при дні виконували ту саму роботу, неухильно й ретельно, ніби автомати. «Нічого не вдієш, — казали

вони своєю мовою, — хто не робить, той не їсть». Мадмуазель Кормон, як і всі, кому настирлива ідея збурила нерви, ставала дедалі прискіпливіша, не так через свою вдачу, як із жадою активної діяльності. Позбавлена можливості клопотатися про чоловіка й дітей, вона хапалася за всілякі дрібнички, годинами розводилася про ніщо, бурчала, коли якась дюжина серветок, позначених літерою «Z», була покладена над дюжиною, позначеною літерою «O».

— Ну й що собі думає ота Жозетта! — вигукувала вона. — Ні про що їй голова не болить.

Якогось тижня панна щодня питала, чи не забули о другій годині дати Пенелопі вівса, — і це тільки тому, що Жаклен один раз зробив те невчасно. Вбога уява панни Кормон завжди була заклопотана абичим: то десь зосталася смужечка пилу, не підхоплена мітелкою, то Марієтта недостатньо підсмажила грінки, то Жаклен запізнився заслонити від сонця вікна, щоб не линяла обшивка на меблях — усі ці нікчемні провини призводили до гучної сварки, і панна вибухала гнівом. Далєбі, все на світі міняється, скаржилась вона, давніх слуг тепер і не впізнати, — геть розпаскудились, а все, мовляв, через її доброту. Якось Жозетта подала їй «День християнина» замість «Великодньої сідмиці». Того ж таки вечора все місто взнало про те лихо. Мадмуазель була змушена піти з церкви Святого Леонарда й тим самим потурбувати всіх, хто молився, і несподіваним відходом дати привід для нескромних жартів — ото ж вона змушена була сказати друзям причину цієї події.

— Жозетто, — лагідно мовила вона, — щоб цього більше не було.

Мадмуазель Кормон, сама того не відаючи, була дуже рада з тієї маленької суперечки, що призвела до виходу зайвої жовчі. Розум має свої вимоги, у нього, як і в тіла, своя гімнастика. Такі переміни гумору Жозетта й Жаклен сприймали, як хлібороби сприймають переміну погоди. Трійко добрих людей казали: «гарна година» або «задощило», не ремствууючи на небо. Інколи, прокинувшись, вони вранці запитували на кухні одне одного, з якої ноги встане сьогодні господиня, — отак, бувало, фермер намагається передбачити погоду крізь ранковий туман. Кінець кінцем панна Кормон, як і слід було чекати, стала милуватися на власне відображення в безконечно малих величинах свого життя. Вона та

Бог, її сповідник та прання білизни, її варення та церковні відправи й піклування про дядечка все це поглинало кволий розум старої дівки. Численні дрібнички нікчемного існування через оптичні властивості людського егоїзму, природженого чи набутого, розросталися до неймовірності. В неї було таке чудове здоров'я, що найменше розладнання шлунку вона розцінювала як страшну загрозу. Щоправда, мадмуазель жила за найсуворішими приписами медицини наших бабунь і чотири рази на рік завбачливо заживала проносне, від якого й Пенелопа відкинула б копита, а проте дівка відбувалася легкою бігункою. Якщо Жозетта, одягаючи панну, помічала десь на лопатці, ще й досі атласно гладенькій, якогось прищика — це викликало найпильнішого розслідування всіх складників страви за минулий тиждень. Скільки переможних вигуків лунало, коли Жозетта нагадала господині про якийсь там кусник переперченої зайчатини, що через нього й міг вискочити проклятий прищик! З якою радістю вони вигукували:

— Авжеж, це тільки через зайця!

— Маріетта передала приправи, — вела далі панна. — Я їй без кінця краю товчу в голову, мовляв, готуй *солодке* для дядечка й для мене, ну та в Маріетти пам'ять не довша від...

Заячого хвоста, — підказувала Жозетта.

— Твоя правда! — відповідала мадмуазель. — У неї пам'ять коретша від заячого хвоста. Це ти як в око вліпла.

Чотири рази на рік, з початку весни, осені, літа й зими, панна Кормон виїздила на певний час у свій маєток Пребоде. Події, про які йдеться, сталися в середині травня, о тій порі, коли панні Кормон потрібно було подивитися, чи яблуні її дали достатньо *снігу*, — так у тім краю називають цвіт, що, облітаючи з яблунь, устигає землю. Якщо пелюстки того цвіту лежать довкруги дерев щільним, як злежаний сніг, грубим шаром, господар може сподіватися на щедрі запаси сидру. Прикидаючи в такий спосіб, на скільки барил сидру можна сподіватися, панна Кормон водночас наглядала за роботами в саду і на городі, що забезпечувало їй багато припасів. Кожен сезон приносив свої турботи. Перед виїздом із міста вона влаштовувала своїм вірним друзям, сказати б, прощальний обід, хоча верталася назад всього за три тижні. Щоразу вістка про від'їзд мадмуазель Кормон

ширилась по всьому Алансону. Завсідники, пропустивши перед тим один візит, квапилися тоді побачитись із нею; її вітальня бувала повнісінька; кожен зичив їй щасливої дороги, неначебто вона вируждалась у мандрівку до Калькутти. А на ранок торговці виходили за поріг своїх крамниць. Старе й мале торопило, як проїжджала бідка, здавалося, вони сповіщали надзвичайну новину, повторюючи одне одному: «Панна Кормон їде в Пребодє!» Ось тут чути гомонять: «Дбає про поле, то й повні стодоли!» — «Ну, голубе, — відказує сусіда, — це не панна, а золото: якби в таких гроші осідали, то ми й злидарів би не знали!» А ген звідти долинає: «Еге, видно, цвітуть виноградники — панна ж Кормон уже в Пребодє спішить. Дивно: чому біля неї женихів не густо?» — «А я на ній і завтра б женився», — озивався якийсь жартівник. «Ну що ж? Раз одна сторона погоджується — вважай, весілля наполовину вирішене... Тільки тут маленька заковика: друга сторона не хоче. Шкода й мови: не про пса ковбаса, — цей шмат для пана дю Бук'є!» — «Для пана дю Бук'є?.. Вона його відшила...» Того ж таки вечора по всіх вітальнях тільки й мови було: «Мадмуазель Кормон від'їхала», або: «Отже, ви дали панні Кормон виїхати!»

Середа, день, що його обрала Сюзанна для скандального викриття, випадково збігся саме з днем від'їзду панни Кормон, коли вона своїм рихтуванням у дорогу доводила Жозетту до очманіння. Таким чином, того ранку в місті діялось і говорилося чимало всякої всячини, що надавало неабиякої цікавості прощальному зборищу приятелів. Поки стара панна обмірковувала, що їй може знадобитися в дорозі, а хитрий шевальє грав у пікет в цариці аристократичного табору мадмуазель Арманди, сестри старого маркіза д'Егрін'йона, — пані Грансон тим часом устигла обігати десяток домів і розкалантирити про подію в усі дзвони. Коли не було людей, байдужих до того, щоб подивитися, яку міну скривить спокусник на вечорі, то для шевальє де Валуа й пані Грансон важливо було дізнатися, як сприйме ту новину панна Кормон у своїй подвійній ролі дівчини на виданні та голови Допомогового товариства матерям. Що ж до безневинного пана дю Бук'є, то він, прогулюючись міським бульваром, міркував над тим, чи не пошила його в дурні Сюзанна; ця підозра впевнювала його в слушності засад щодо жіноцтва.

У такі врочисті дні стіл панни Кормон накривали о пів на четверту. На ту пору фешенебельне амансонське товариство лише у виняткових випадках обідало о четвертій годині. За часів Імперії там сідали до обіду, дотримуючись давніх звичаїв, о другій по полудні; але там уже й вечеряли! Панна Кормон відчувала велику втіху, незлобиву, проте, звичайно, трохи егоїстичну, — свідомо того, що зодягнена, як то личить господині дому, яка має вітати гостей. Коли вона вбиралась отак у бойові обладунки, промінець надії проникав у темряву її серця; якийсь голос нашіптував дівчині, що ненамарне її так щедро наділила пригода, що скоро перед неї постане жених. І це надавало свіжості її бажанням так само, як і вона надавала свіжості своєму тілу; вона, виряджена в сукню з двосторонньої тканини, сп'яніло роздивлялася себе в дзеркало; потім це почуття самотіхи не покидало її, коли вона спускалася на нижній поверх, щоб прискіпливим зорем окинути вітальню, кабінет і будуар. Вона походжала з простодушним задоволенням багача, який раз по раз вертається до думки, що він заможний і ніколи не знатиме нужди. Вона оглядала свої предковичні меблі, старожитні набутки, китайський лак; вона думала, що всі ці пречудові речі очікують свого господаря. Намилувавшись на ідальню, де вздовж довжелезного стола, застеленого білосніжним обрусом, було педантично розставлено близько двох десятків кувертів; скінчивши огляд ескадрону пляшок, найсолідніших марок, вибраних за її вказівкою; пильно перевіривши квиточки з іменами гостей, що їх вивела тремтяча абатова рука, єдиний покладений на нього хазяйський обов'язок, який часто призводив до крутих суперечок за місце кожного запрошеного, — мадмуазель у своїй ошатній сукні приєднувалася до дядечка, що о тій порі, найкращій порі дня, гуляв по набережній Брильянти, наслухаючи щебету пташок, які гніздилися в зеленій гущавині алеї, де їх не полохали ні шибеники-хлоп'ята, ні мисливці. В ці години очікування Роза щораз підходила до абата де Спонда з якимись безглуздими запитаннями, аби втягти добрягу в цікаву, на її розсуд, суперечку. Тут бачимо ще одну Розину особливість, яка й завершить змалювання характеру цієї чудової панни.

Мадмуазель Кормон вважала розмову своїм священним обов'язком: не те щоб вона була слизька на язик,

на лихо, стара дівка мала занадто мізерний запас думок і заготовлених фраз для тривалих теревень; однак вона вбила собі в голову, ніби тією балаканиною dokonує громадський обов'язок, що його приписує церква, яка велить нам бути ласкавими зі своїми ближніми. Цей обов'язок коштував їй так дорого, що вона радилась із своїм наставником абатом Кутюр'є стосовно такої шанобливої дитинної ввічливості. Незважаючи на смиренне зізнання своєї духовної дочки в тому, що її довгенько доводиться сушити собі голову, аби знайти якусь тему для розмови, старий панотець, неблаганний у питаннях самобичування, нагадав їй цілий шматок із писання Святого Франціска Сальського про обов'язок світської жінки, про доброзвичайну привітність набожної християнки, якій слід тримати свою суворість при собі і виявляти приязну увагу до ближнього, щоб він не нудьгував у їхньому домі. Пройнявшись свідомістю свого обов'язку і боязню не послухатися сповідача, який велів їй підтримувати привітні розмови, бідолашна дівчина, коли бесіда ставала млявою, аж пітніла в своїм корсеті, так вона страждала, намагаючись вичавити з себе хоч якусь думку і тим оживити розмову, що починала згасати. Нарешті вона розходилась і сипала дивними фразами, як-от: *ніхто не може бути водночас у двох місцях*, хіба що пташка, — і цим не без успіху збудила якомось диспут про всюдисущність апостолів, у чому сама так нічого й не второпала. Таким, сказати б, *відкриттям*, стара дівка заробила в своїм колі прізвисько *доброї мадмуазель Кормон*. В устах дотепників її товариства це означало: «вона дурна, як пень, і трохи змотеличена». Зрештою, багато людей її рівня, не добравши справжнього значення епітета, витлумачували його по-своєму і навіть потакували: «О, звісно, мадмуазель Кормон і справді прекрасна людина!» Інколи, прагнучи зробити гостям приемність і таким чином виконати свій світський обов'язок, вона ставила такі химерні запитання, що присутні заходилися реготом. Скажімо, вона запитувала, куди отой уряд пускає податки, що стягує з давніх-давен; чому Біблію не було видруковано за часів Ісуса Христа, якщо її склав іще Мойсей? Вона не переважила б силою свого розуму отого *country gentleman*'а¹, котрий, наслухавшись у Палаті громад нескінченних розмов про

¹ Поміщика (англ.).

нащадків, підвівся, щоб проголосити *спіч*, яким зажив собі чималой слави: «Панове, я тільки й чую тут розмови про нащадків, мені вельми кортить дізнатися, що вони зробили для Англії?» В таких випадках хоробрий шевальє де Валуа, помітивши посмішку, якою обмінювалися немилосердні напівзнайки, спрямовував на виручку старої дівки всі сили своєї дипломатичної спритності. Старий дипломат, що полюбляв обдаровувати жінок, уділяв частку свого розуму панні Кормон, підтримуючи її парадоксальним крутіством; він так хитромудро прикривав її відступ, що інколи могло видатись, ніби стара дівка не бовкнула нічого безглузлого. Якось вона цілком серйозно призналася йому, що не знає, яка різниця між бугаєм і волем. Чарівливий шевальє, вгамувавши вибух реготу, пояснив, що воли можуть годитися хіба лише у дядечки для теличок. А було й таке: чуючи міркування про конярство і труднощі в цій галузі, розмови особливо поширені в краю, де є великий кінний завод Пена, — вона спитала, чому кобил не водять на *злучку* двічі на рік! Шевальє перевів сміх на себе:

— Це було б цілком можливе, — сказав він. Присутні напружили слух. — У всьому винні, — вів далі шевальє, — природознавці, які досі не зуміли змусити конематок ходити жеребними менше одинадцяти місяців.

Бідолашна дівчина не більше тямала, що таке *злучка*, ніж могла відрізнити вола від бика. Шевальє де Валуа слугував невдячній, бо панна Кормон не зрозуміла жодної з його лицарських послуг. Помітивши, що розмова пожвавляється, вона починала вважати себе не такою дурною, як їй здавалося. Кінець кінцем Роза перестала помічати своє невігластво й почувалася зовсім гаразд, уподібнившись героєві «Неуважного», герцогу де Бранкасові, який так затишно вмовився в рівчаку, куди необачно впав, що, коли прийшли витягувати його, спитав, чого від нього хочуть. Віднедавна стара панна позбулася своєї несміливості й навіть пройнялася само впевненістю, яка надавала їй відкриттям того врочистого відтінку, що його англійці вносять у свої безглузді патріотичні витівки і який скидається на хизування дурістю.

Статечно підходячи до дядечка, вона заздалегідь смакувала заготовлене питання, щоб вивести його із мовчанки, яка завжди непокоїла сердегу, — вона думала, що старий нудьгує.

— Дядечку,— почала вона, повисаючи на його руці й радісно тулячись до нього (ще одна уявлювана втіха,— вона думала: «Був би у мене чоловік — я ходила б із ним отак!»),— якщо на землі все відбувається з Господньої волі, значить усе має свій сенс?

— Звісно,— поважно мовив абат де Спонт, який, щиро люблячи небогу, завжди з ангельським терпінням одривався від своїх дум.

— А якщо, припустімо, я зостануся в дівках, то це, виходить, Господня воля?

— Так, дитино моя,— відповів панотець.

— Але оскільки нічого не перешкоджає мені хоча б узавтра вийти заміж, то це означає, що я могла б власною волею зламати Господню волю?

— Це було б слушно, якби ми знали достеменно Господню волю,— відповів колишній настоятель Сорбонни.— Зауваж, доню моя, ти ж кажеш, якщо.

Бідолашна дівчина, сподіваючись за допомогою згадки про *Господню всемогутність* утягти дядька в матримоніальну суперечку, була геть спантеличена; але люди з кволим розумом діють за страшною логікою дітей, які переходять од відповіді на своє питання до нових запитань і часто заганяють дорослих на слизьке.

— Дядечку, ле ж Господь створив жінок не на те, щоб вони залишалися в дівках; вони мали б усі бути або дівчатами, або всі жінками, а так ролі розподіляються несправедливо.

— Дочко моя,— сказав на те абат,— ти заперечуєш учення церкви, яка приписує безмужність як найпевнішу дорогу до царства Божого.

— Але, якби церква мала рацію, і всі стали добрими католиками, то людський рід припинився б, дядечку?

— У тебе, Розо, надто багато розуму, його не треба стільки, щоб бути щасливою.

Ці слова викликали задоволену усмішку на устах сердешної дівчини і зміцнили добру думку, що почала в неї складатися про власну особу. Он як світ — друзі й недруги — підпирає наші вади! На цьому їхня розмова обірвалася, бо стали один за одним надходити гості. В такі врочисті дні тутешні звичаї, дозволяли деяке панібратство між челядниками та гостями. Марієтта, помітивши голову суду, неперевершеного ласуна, заговорила з ним:

— Ах, паночку де Ронсере, я саме для вас приготувала цвітну капусту в сухарях, бо панна, знаючи, як ви любите цю страву, сказала мені: «Марієтто, дивись же, не забудь про цвітну капусту, адже до нас сьогодні зволить приїхати пан голова!»

— О, ця добра мадмуазель Кормон! — сказав міський судовик. — Марієтто, сподіваюся, капусточку тушковано не в бульйоні, а в соку? Так воно смачніше!

Голова суду нітрохи не гребував зайти до кулінарної палати, де Марієтта виносила свої остаточні рішення, які він оцінював поглядом дегустатора-ласуна і підтримував порадами знавця.

Добрий день, мадам, — звернулася Жозетта до пані Грансон, яка щоразу намагалася придобритися до покоївки, — мадмуазель подбала про вас: буде для вас рибна страва.

Щодо шевальє де Валуа, то він казав Марієтті невимушеним тоном великого вельможі, котрий тримається безцеремонно:

— Ну, що, вправна куховарко, гідна хреста Почесного легіону, чи не залишити місце для якогось особливого ласенького шматочка?

— Авжеж, авжеж, пане де Валуа, буде заєць, привезений із Пребоде, нічогенький нівроку, хунтів на чотирнадцять!

Дю Бук'є запрошення не дістав. Мадмуазель Кормон, вірна відомій уже своїй системі, ставилася досить стримано до цього п'ятдесятилітнього парубка, до якого в неї було якесь невиразне почуття, скрите в глибині серця; хоч вона відхилила його, проте інколи й каялась у тому; бувало, її охоплювало і передчуття, що вона врешті побереться з ним, а водночас і жах, який заважав їй прагнути цього шлюбу. Під впливом таких думок її душа була постійно зайнята паном дю Бук'є. Республіканець з гераклівською статурою подобався їй, хоч вона собі в тому й не признавалася. Хай пані Грансон та шевальє де Валуа і не могли збагнути суперечностей панни Кормон, проте, перехопивши кілька разів її простодушні красномовні погляди, що їх вона крадькома кидала на пана дю Бук'є, вони обоє намагалися розбити надії колишнього постачальника — ті надії один раз уже обманули його, але він не зрікався їх. Двоє запрошених, заклопотаних справами, — це й було підставою, щоб простити їх, — примусили чекати на себе; один із них —

пан дю Кудре, чиновник опікунської ради; другий — пан Шуанель, колишній управитель де Гордів, нотар вищої аристократії, яка приймала його й виявляла йому заслужену пошану: це, до речі, була людина досить багата. Коли вони обидва прийшли, Жаклен, побачивши, що прибульці простують до вітальні, сказав їм:

— Вони всі в саду.

Безперечно, шлунки гостей відчували нетерплячку, бо поява чиновника опікунської ради — одного з найприємніших людей міста, на карб котрому ставили тільки те, що він одружився задля грошей із нестерпною бабою та раз у раз повторював безглузді каламбури і сам же при тому сміявся, — збудила пожвавлений гомін, яким зустрічають останніх запізнілих гостей. Очікуючи на офіційні запросини до столу, компанія прогулювалася доріжкою вздовж Брильянти, роздивляючись водорості, мозаїку річного дна й мальовничі подробиці будиночків, що приліпилися по той бік річки, вікна з блаженськими підвіконнями, підпори якихось перехняблених повіток, готових повалитися в річку, палісадники, де сушиться рам'я, — одне слово, вбогу околицю глухого містечка, якому сусідство річки, віття плакучої верби, такий-сякий трояндовий кущик надають хтозна-якої дивної приваби, гідної пензля пейзажиста. Шевальє вивчав обличчя всіх присутніх, знаючи, що його запальне ядро долетить до вищих міських кіл; але про гучну новину щодо дю Бук'є і Сюзанни ніхто вголос не прохопився. Провінціали якнайкраще володіють мистецтвом пропускати через сито плітки; ще не настала мить зав'язати у вітальні розмову про цю химерну пригоду, треба було всім змовитись. Отож гості перешіптувалися на вухо: «Ви знаєте? — Авжеж. — Про Бук'є? — Ну й про красуню Сюзанну! — А мадмуазель Кормон нічого не знає? — Ні. — Ах!» Це пліткарське ріано¹ дедалі ставало rinforzando² і мало вибухнути на всю силу за обідом, коли подадуть другу страву. Раптом пан де Валуа помітив пані Грансон у зеленому капелюшику, оздобленому букетиками рясту: вдовине обличчя пересмикувалось. Чи не поривало її розпочати концерт? Хоча в одноманітному житті міста така новина стала для його жителів чимось на зразок золотої жили, та спостережливому й підозріливому

¹ Тихо (муз. *it.*).

² Гучніше (*it.*).

шевальє видалося, що він помітив у цієї старої ознаки якогось особливого захопленого почуття, — радості, яка походить із перемоги її особистих інтересів!.. Він тут же оглянувся, щоб роздивитися Атаназу, і зауважив: хлопець мовчав, зберігаючи значущий, зосереджений вираз. Тоді погляд, що його кинув молодик на бюст панни Кормон, вельми подібний до двох полкових литаврів, осяяв душу шевальє рятівним світлом. Цей спалах дозволив йому оглянути все минуле.

«Хай йому біс! — подумав він. — Якого облизня міг я схопити!»

Пан де Валуа підійшов до мадмуазель Кормон, щоб, подавши руку, мат змогу провести її до обіднього столу. Стара панна відчувала до нього велику пошану, бо ім'я й місце, яке він посідав в аристократичних сузір'ях департаменту, робило його найблискупішою окрасою її салону. Сказати щирі правду, мадмуазель Кормон уже дванадцять років тільки й мріяла стати панею де Валуа. Це ім'я було, сказати б, гілкою, на якій висіли всі її уявлення, що роїлися в голові дівчини стосовно шляхетності, рангу або зовнішніх чеснот, яких вона прагнула від жениха; однак, якщо шевальє де Валуа був обранцем її розуму, душі й честолюбства, то ця стара руїна, хоч і закучерявлена, як Іоанн Хреститель у церковній процесії, лякала панну Кормон; якщо її й приваблювало в ньому дворянство, то відданиці аж ніяк не пасував такий чоловік. Удавана байдужість шевальє до шлюбу, а надто показна чистота його звичаїв у домі, повному гризеток, всупереч сподіванням пана де Валуа, вельми уймала йому честі в очах панни Кормон. Аристократ, що так обачно діяв у справі довічної ренти, тут промахнувся. Стара дівка й не підозрювала, що її думки про виняткову доброзвичайність шевальє можна виразити словами: «Як шкода, що він анітрохи не навіжений!» Спостерігачі людського серця, помітивши схильність святенників до нікчемства, дивуються з такого потягу, що його самі вважають несумісним із християнськими чеснотами. Та насамперед, чи можете ви запропонувати порядній жінці що-небудь ліпше, ніж щастя очищати, як вугільний фільтр, каламутні води пороку? А потім, як не зрозуміти, що для шляхетних істот, котрі пильнують суворих засад і тим самим зберігають шлюбну вірність, так природно прагнути чоловіка з великим досвідом. Негідники — великі знавці жіночого серця.

Тож бідолашна дівчина побивалася, що її келих любові розбито навпіл. Тільки єдиний Господь спроможний злютувати шевальє де Валуа та дю Бук'є. Щоб краще прояснити суть небагатьох слів, якими зараз мали обмінятися мадмуазель Кормон із шевальє де Валуа, необхідно сказати про дві важливі обставини, котрі збудили в місті поголос і різні думки. Зрештою, до того спричинилося таємне втручання дю Бук'є. Одна справа торкалася алансонського священика, що колись запрягнув конституції, а нині почав переборювати осоругу з боку католиків, виявляючи взірць найзапопадлившої доброзвичайності. То був Шеверюс в мініатюрі, і його стали так цінувати, що смерть панотця оплакувало все місто. Мадмуазель Кормон та абат де Спонд належали до малої церкви, величної в своїй правовірності, яка була для римської курії тим, чим мали стати ревні роялісти для Людовіка XVIII. Абат де Спонд не визнавав церкви, що з принуки йшла на спілкування з конституціоналістами. Священика Шеверюса не приймали в домі Кормон, зате люб'язно вітали кюре церкви Святого Леонарда аристократичної парафії Алансона. Дю Бук'є, цей зятий ліберал у шкурі рояліста, добре знав, що невдоволені, якими поповнюється кожна опозиція, мусять мати резерв, і вже привернув симпатії середнього класу до цього кюре. А тепер друга справа. З прихованої намови того ж таки настирливого дипломата в Алансоні зародилася думка збудувати театр. Сеїди пана дю Бук'є не знали свого Магомета, проте діяли ще з більшим завзяттям, гадаючи, ніби захищають власні задуми. Атаназ був одним зі найпалкіших поборників спорудження залу для спектаклів і вже кілька днів клопотався в різних відділах мерії про цей план, до якого прилучилася вся міська молодь.

Дворянин запропонував старій панні руку, щоб прогулятися; вона прийняла запрошення, подякувавши ошчасливленим поглядом за таку увагу, і шевальє мовив, хитро моргнувши в Атаназів бік:

— Чи не слід би вам, мадмуазель, позаяк ви добре розумієтеся на засадах суспільної пристойності, та й, крім того, цей молодик доводиться вам якимось родичем...

— Дуже далеким, — перебила вона.

— То чи не слід би вам, — провадив шевальє, — скористатися зі свого впливу на матір і сина, щоб застерегти

Його від згуби? Не кажу вже про те, що він не досить набожний і підтримує священика, який присягнув конституції; та це не все. Є дещо й серйозніше: він нерозважливо стрімголов кинувся на шлях опозиції, не розуміючи, як це вплине на його майбутнє; задля будівництва театру він удається до всіляких підступів; у всій цій затії він став жертвою ошуканства отого облудного республіканця дю Бук'є.

— Боже милий! Пане де Валуа, — мовила на те панна Кормон, — його мати казала мені, що він хлопець розумний, а насправді й двох слів не зв'яже; знай стовбичить перед тобою, немов той бовван...

— Який до розмови жодної думки не кине, — втрутився чиновник опікунської ради. — Я впіймав на льоту вашу фразу. Моє шануваннячко, пане де Валуа, — додав він, вклоняючись аристократові з такою самою підкресленою безцеремонністю, що її Анрі Моньє приписував Жозефові Прюдому, цьому винятково типовому представникові класу, до якого належав чиновник опікунської ради.

Пан де Валуа відповів на вітання стримано й з висока, як вельможа, що тримається певної віддалі; по тому він повів панну Кормон геть набік, де стояли в горщиках якісь квіти, подаючи тим самим на здогад порушникові розмови, що бажає уникнути підслуховування.

— Та й яких думок хочете ви, — стиха казав шевальє, нахилившись до самого вуха панни Кормон, — од молодиків, вихованих у тих осоружних імператорських ліцеях? Тільки добрі звичаї й шляхетне товариство породжують прагнення до високих ідей та щирого кохання. Неважко, споглядаючи його, передбачити, що бідолашний хлопець зсунеться з глузду і сумно скінчить життя. Погляньте, який він блідий та худющий!

— Його мати запевнює, що він занадто багато працює, — простодушно зауважила стара панна. — Він ночами займається, але чим? Усе читає й пише! А що воно може дати молодикові, оте нічне писання?

— Тим-то він і звівся нінащо, — правив своєї шевальє, намагаючись скерувати думки старої дівки на такий ґрунт, де, як він сподівався, за його допомогою вона пройметься огидою до Атаназя. — Звичаї в тих імператорських ліцеях і справді були жахливі.

— Та вже ж! — мовила наївно панна Кормон. — Їх же, здається, виводили на прогулянку під барабанний

бій? А наставники їхні — то ж усі безбожні погани. Сердешних дітей навіть одягали в мундири, як справжніх солдатів! Тож подумайте!

— І он що з того вийшло, — сказав шевальє, кивнувши на Атаназа. — Це б за моїх часів молодик соромився глянути на гарненьку жінку! А він, побачивши вас, опускає очі. Цей хлопчисько непокоїть мене, бо я не байдужий до нього. Скажіть йому, хай він перестане чинити каверзи в одному запрягу з бонапартистами, як це робить зараз, турбуючись про театральну залу; хай оті жовтороті відмовляться від бунтарства, — для мене конституціоналіст — те саме що бунтар, — тоді міська влада сама збудує театр. Та й матері скажіть, щоб не спускала з нього ока.

— О! Вона заборонить йому водитися з тими людьми, що живуть на півзаробітка, і триматися лихої компанії. Я зараз поговорю з ними, — сказала мадмуазель Кормон, — бо, чого доброго, він утратить місце в мерії. А з чого вони тоді житимуть? Від того всього аж мороз проймає!

Як Талейран казав про свою дружину, так шевальє подумав, дивлячись на панну Кормон: «Дурнішої не знайти! Слово дворянина! Доброчинство, що межує з дурістю, — той самий порок! Зате яка чудова дружина для чоловіка моїх років! От де звичаї! От де поведження!»

Ви вже й самі знаєте, що цей монолог, звернений до княгині Горіци, супроводжувався приготуванням пучки табаки.

Пані Грансон догадалася, що шевальє щось говорить про Атаназа. Цікава дізнатися про наслідки цієї розмови, вона, не переступаючи добрих звичаїв, ішла кроків за шість від панни Кормон, що простувала до молодика. Але тут Жаклен прийшов доповісти, що страви на столі. Стара панна поглядом підізває шевальє. Галантний чиновник опікунської ради, вбачаючи в поведженні старого аристократа бундючність, бо на той час провінційне дворянство вже зводило бар'єр між собою та буржуазією, був дуже радий обскакати шевальє де Валуа; сталося так, що він опинився поблизу мадмуазель Кормон і зігнув руку, яку вона мусила прийняти. Шевальє з дипломатичних міркувань кинувся до пані Грансон.

— Мадмуазель Кормон виявляє найщиріше зацікавлення долею вашого любого Атаназа, пані, — мовив він,

повільно ступаючи позаду довгої низки гостей, — та це зацікавлення хутко минеться з вини вашого сина: він безвірник, він ліберал, він розпинається за той театр, водиться з бонапартистами і співчуває священникові-конституціоналісту. Таке поводження може призвести до втрати місця в мерії. Ви ж самі знаєте, як королівський уряд дбає про благопристойність. А коли ваш дорогий Атаназ втратить службу, чи знайде він нове місце? Дивіться, як би він не зажив собі лихої слави в очах начальства!

— Пане шевальє, — мовила налякана нещасна мати, — красно вам дякую. Ваша правда, мого сина збила з розуму небезпечна згряя. Треба негайно відкрити йому очі.

Шевальє ще з першого погляду проник в Атаназову душу і з деяких ознак упевнився в непохитності його республіканських ідей, за які ладні всім пожертвувати молодики його віку, захоплені словом «воля», вельми невизначним, вельми неясним, яке, одначе, для знедолених править за прапор повстання; а повстання для них означає помсту. Атаназ не міг не відступитися від своєї віри, бо його переконання були зіткані зі страждань художника, з його болісних споглядань соціального ладу. Він не знав, що в тридцять шість років, коли вже складається думка про людей, про їхні взаємини, про соціальні потреби, ті переконання, задля яких він тепер жертвував усім своїм майбутнім, мусили в нього змінитися, як відбувається у всіх людей справді високого розуму. В Алансоні залишатися вірним лівим ідеям означало впасти в неласку мадмуазель Кормон. І саме це дуже добре знав пан шевальє. Отже, товариство, таке сумірне на вигляд, всередині нуртувало, як дипломатичні кола, де хитрощі, пронизуватість, пристрасті, користолюбство гуртуються довкола найважливіших питань міжнародної політики.

Кінець кінцем гості порозсідалися при столі, заставленому наїдками, і накинулись на страви, як безцеремонно накидаються в провінції, нітрохи не соромлячись за свій апетит, не те що в Парижі, де рухання щелепами улягає якимось особливим законам, які намагаються діяти всупереч законам анатомії. В Парижі їдять ніби знехотя, жують передніми зубами, приховуючи свою жадобу; тим часом у провінції все відбувається природно, і сенс життя, може й надмірно, зосереджується на тому великому, всезагальному засобі, що забезпечує

існування, засобі, на який сам Господь Бог прирік свої створіння. Коли було скінчено з першою стравою, мадмуазель Кормон кинула знамениту *репліку*, про яку говорили потім іще понад два роки: про неї згадують і досі у вітальнях дрібних алансонських городян, тількино заходить мова про одруження старої панни. На той час, коли заатакували передостанню страву, розмова стала надто багатослівною, жвавою і, звісно, торкнулася театру і священика, що заприсягнув конституції. За першої гарячковості, 1816 року, ті, кого згодом прозвали місцевими єзуїтами, в своєму ревному слугуванні роялізмові, хотіли прогнати абата Франсуа з його парафії. Дю Бук'є, якого пан Валуа звинувачував у тому, що той підтримував священика і був призвідцем усіх чвар, які шляхетний шевальє ладен був із властивою йому спиритністю поставити на карб постачальникові, — опинився на лаві підсудних без оборонця. Лише єдиний Атаназ був такий щиросердий, що міг заступитися за дю Бук'є, але зі скромності не наважувався висловлювати своїх переконань перед алансонськими верховодами, хоч і вважав їх за бовдурів. Ніде, крім провінції, не знайдуться молодики, які виявляють пошану до літніх людей, не насмілюючись ні ставати проти них, ні перечити їм. Поява на столі чудової качки з оливками раптом урвала розмову. Панна Кормон, бажаючи позмагатися зі своїми качками, надумала стати на захист дю Бук'є, якого змалювали як ницого інтригана, ладного перекинути все шкереберть, і сказала:

— А я ж гадала, ніби пан дю Бук'є займається лише хлопчачими вибриками.

За тих обставин слова панни Кормон справили надзвичайне враження. Вона здобула цілковиту перемогу, змусивши княгиню Горіцу вткнутися носом у стіл. Шевальє, який не сподівався від своєї Дульцінеї подібної кмітливості, був у захопленні і навіть не міг зразу знайти слушної похвали; він безшумно зааплодував кінчиками пальців, як то заведено в Італійській опері.

— Вона божественно дотепна, — сказав він, повернувши голову до пані Грансон. — Я завше запевняв, що настане такий день, коли панна Кормон виставить свою артилерію.

— В інтимному колі вона просто чарівна, — відповіла вдова.

— В інтимному колі, мадам, усі жінки розумні,— зауважив шевальє.

Коли гомеричний сміх улігся, панні Кормон захотілося взнати причину свого успіху. І тут плітки посипались, як із мішка. Дю Бук'є перетворився на матінку Жігонь чоловічої статі, на парубка-страховіття, що, мовляв, ось уже п'ятнадцять років тримає притулок для своїх же байстрят. Нарешті виявилася розпутна вдача постачальника, вона пасувала до його паризьких оргій і т. д. і т. ін. Увертюра під орудою де Валуа, наймайстернішого диригента пліткарських концертів, була пречудова.

— Я не знаю,— сказав він із найдобродушнішим виглядом,— хто міг би завадити цьому дю Бук'є женитися на отій панні Сюзанні, чи як її там? Ви кажете, що її зовуть Сюзетта? Я, правда, живу в пані Лардо, але знаю тих дівчаток хіба лише на вигляд. Якщо ця Сюзон і є та сама висока красуня з сірими очима, струнким станом та маленькими ніжками, то вона, хоч я й не дуже придивлявся, видалась мені досить нахабною, проте слід зауважити, що її манери набагато кращі за манери дю Бук'є. До того ж Сюзанна визначається шляхетною вродою; з цього погляду подібний шлюб був би для неї не зовсім відповідний. Чи відомо вам, що імператор Йосиф, запалившись бажанням побачити дю Баррі в особі Люсьєни, запропонував їй пройтися об руку; сердешна дівчина, стороніла з такої честі, не насмілилася прийняти його руку, але імператор сказав: «Красуня — завжди королева». Зверніть увагу, то був австрійський німець,— додав шевальє.— І повірте мені, Німеччина, яку вважають у нас за країну репаних мугирів, насправді ж — це країна лицарської шляхетності й прекрасних манер, особливо та частина, що наближена до Польщі й Угорщини, де можна зустріти...

Тут шевальє осікся, боячись, як би не вибовкати чогось про свої власні втіхи. Він кінчив тим, що взяв тютюницю і звирив кінець анекдота княгині, яка всміхалась йому впродовж тридцяти шести років.

— Як на Людовіка П'ятнадцятого, все це занадто делікатно,— сказав дю Ронсере.

— Але, наскільки я зрозуміла, йдеться про імператора Йосифа,— втрутилася мадмуазель Кормон з виглядом людини тямковитої.

— Річ у тім, пані,— відповів шевальє, помітивши, як голова суду, нотар та член опікунської ради обмінялися

лукавими поглядами, — що мадам дю Баррі була Сюзанною для Людовіка П'ятнадцятого, а це обставина, яку добре знають такі шелихвости, як ми, але не повинні знати молоденькі діви. Ваше невідання щодо подібних речей свідчить, що ви діамант найчистішої води: оповідки про пороки історичних осіб не діткнулися ваших вух.

Абат де Спонд ласкаво глянув на шевальє де Валуа і на знак схвалення нахилив голову.

— Хіба мадмуазель не ознайомлена з історією? — спитав чиновник опікунської ради.

— Якщо ви приплутуєте Сюзанну до Людовіка П'ятнадцятого, то де вже мені знати вашу історію! — відказала янгольська мадмуазель Кормон, вельми задоволена, що тарелі з качками опустошено й гості так жваво гомонять, а на останні слова господині засміялися з повними ротами.

— Бідолашне створіння! — мовив абат де Спонд. — Коли сталося лихо, то любов до ближнього, — а ця божественна любов така сама сліпа, як і любов поганська, — повинна закривати очі на провину. Ви, небого, очолюєте Допомогове товариство матерям, треба підтримати цю дівчину, їй важко знайти собі чоловіка.

— Сердешне дівча! — сказала панна Кормон.

— Як ви гадаєте, чи дю Бук'є візьме її собі за жінку? — спитав голова суду.

— Коли б він був людиною порядною, то мусив би так і зробити, — відповіла пані Грансон, — але мій пес, їй-Богу, набагато чеснотливіший.

— А проте ваш Азор, сподіваюся, вправніший за постачальника, — з багатозначним виглядом сказав чиновник опікунської ради, вважаючи, що його репліка вельми дотепна.

За десертом і далі точилася розмова про дю Бук'є, сипали нескінченними жартами, яким вино надавало певної грайливості. Кожен гість, підстречений опікунським чиновником, відповідав на каламбур каламбуром. Навперебій казали, що старий гріховода став ба-теньком, наробив шкоди і принишк, десь йому серце тенькає. Якщо цей та-тунець не скуштує батуги, то й далі ковтатиме дівчаток, як справжній кашалот. От і маєте, прихований та-тулька! — Яка там у біса тулька, погляньте на його черево: цілісінька та-туша! Такого батька давно пора від-батужити; ба й справді, ходить собі в парубках і знайкує діток. — Еге ж, він мусить бать-кувати, годувати їх!

— Не всякий батько стає годувальником своїх дітей, — сказав абат де Спанд серйозним тоном, і всі перестали реготати.

— Звісно, на шляхетного батька дю Бук'є аж ніяк не показує, — підкинув шевальє де Валуа.

Церква і дворянство опустилися до каламбурної арени, зберігаючи цілковиту власну гідність.

— Тихо! — шепнув опікунський чиновник. — Я чую, дю Бук'є *хочеться* сюди в своїх як завжди скрипучих чоботях з *закотами*.

Майже завжди трапляється так, що людина не відає про свою неславу; все місто перетирає її на зубах, зводить на неї наклепи, ганьбить її ім'я, та коли в неї немає друзів, вона так нічого і не визнає. І ні в чому не винний Бук'є, Бук'є, якому так хотілося бути винуватцем несподіваної події, який потерпав, щоб Сюзанна його не обдурила, дю Бук'є, який гордився своїм батьківством, так нічого й не відав; ніхто йому не сказав про Сюзаннине викриття, до того ж кожен вважав за незручне розпитувати його про таку дразливу справу, адже людина, якої це стосується, інколи змушена мовчати, приховуючи свою таємницю. Проте присутні вбачали щось задирливе, ба навіть обурливе в появі дю Бук'є, що ввійшов саме тоді, коли все товариство перейшло з їдальні пити каву до салону, де вже зібралося кілька вечірніх гостей. Мадмуазель Кормон, зніяковівши, не наважувалася глянути на страшного спокусника; вона підхопила Атаназу й взялася навчати його доброзвичайності, витлумачуючи йому найхимерніші місця роялістської політики та релігійної моралі. Не маючи, як шевальє де Валуа, рятівної тютюнниці, оздобленої портретом княгині, бідолашний поет очманіло слухав нікчемні теревені тієї, котру обожував, і споглядав її непомірно пишній бюст, що дихав цілковитим супокоем, притаманним усьому масивному. Жадоба п'янила хлопця і перетворювала цвірінкання старої дівки на солодке лебедіння, а її втерті міркування — на глибоку мудрість.

Любов — великий фальшивомонетник, який завжди перетворював і мідяки на золото; а то інколи й золото на мідяки.

— Отже, Атаназе, обіцяєте мені?

Ці останні слова вразили слух щасливого юнака, як розбуджує нас несподіваний шум.

— Що саме, мадмуазель? — отямився він.

Мадмуазель Кормон рвучко встала, дивлячись на дю Бук'є, який скидався в цю мить на тілистого бога торгівлі, що його Республіка вибила на своїх срібних монетах; господиня підійшла до пані Грансон і шепнула їй на вухо: — Бідолашний мій друже, таж ваш син — заплішений дурень. Лицей геть занастив його, — докинула вона, згадавши, що шевальє де Валуа розводився про погане виховання лицейців.

Який громовий удар! Бідолашний Атаназ, сам того не знаючи, мав нагоду кинути запаленого віхтя на купу сухого смизу, складеного в серці старої дівки; якби він був прислухався до її слів, то легко змусив би її зрозуміти його пристрасть, — адже панна Кормон була така схвильована, що вистачило б одного слова, але його безглузда жадоба, притаманна молодечій щирій любові, загубила його; так, буває, через невідання вбиває себе дитина в розквіті життя.

— Ну й що ти там наговорив панні Кормон? — спитала пані Грансон сина.

— Нічого.

«Хм! Нічого! Це я з'ясую!» — сказала вона подумки, відкладаючи на завтра всі важливі справи, бо, впевнена, що дю Бук'є впав в очах старої панни, не дуже зважала на це «нічого».

Незабаром гравці повсідалися за чотирма столами. Четверо гостей захопилися пікетом, найдорожчою грою, в якій втрачали багато грошей. Пан Шуанель, королівський прокурор і дві дами перейшли до червоного лакового кабінету зіграти партію в триктрак. Позасвічувано канделябри; потім цвіт товариства панни Кормон, що розсівся в кріслах при каміні й довкола столу, збільшувався з кожним прибулим подружжям, яке знай запитувало панну Кормон:

— Отже, взавтра ви від'їжджаєте в Пребоде?

Господиня дому, здавалося, була чимось занепокоєна. Пані Грансон перша помітила, що стара дівка в якомусь незвичайному стані; мадмуазель Кормон над чимось сушила собі голову.

— Про що ви думаєте, кузино? — нарешті спитала вона, входячи до будуара, де сиділа панна Кормон.

— Ніяк не можу забути оту нещасну дівчину, — відказала панна Кормон. — І я не я буду як голова Допомогового товариства матерям, коли для неї не доможуся десяти екую!

— Десяти екую! — вигукнула пані Грансон. — Таж ви нікому не давали стільки.

— Але, ласкава моя, це ж так природно мати дітей!

Ці протиморальні слова, що походили з глибини серця, приголомшили скарбівничу Товариства. Дю Бук'є, видно, піднявся в очах панни Кормон.

— Далєбі, дю Бук'є не те що бузувір, але й справжній негідник, — сказала пані Грансон. — Накоїв лиха, відповідай! Його, а не наш клопіт допомагати отому дівчиську, яке, незважаючи ні на що, здається мені великою паскудою, — адже в Алансоні можна було знайти щось вартніше за цього циніка дю Бук'є! Потрібно бути геть розбещеною, щоб полакомитися на нього.

— Цинік? Це ваш син, дорога моя, навчив вас цих незрозумілих латинських слівець. Звісно, я не збираюся виправдувати пана дю Бук'є, але поясніть мені, в чому його вина, коли жінка віддала перевагу тому, а не іншому чоловікові?

— Дорога кузино, уявіть-но, вийшли б ви за мого сина Атаназ, що було б цілком природно, бо він молодий, гарний, нівроку, подає надії, він прославить Алансон; але всі вважали б, що ви обрали собі такого молодого чоловіка, щоб зазнати повноти щастя; лихо-мовіці патякали б, що ви заготовили собі щастя у великій кількості, аби не знати нестачі в ньому; знайшлися б заздрісні жіночки, які закидали б вам певне збочення. Ну й хай собі! Вас вірно, щиро кохали б! Коли Атаназ видався вам таким собі йолопом, то тільки через те, любонько, що в нього повна комора ума; крайнощі збігаються. То чиста правда — живе він, як п'ятнадцятирічна дівчинка; він не закалявся в паризькому багні! А тепер *звольте*, як, бувало, казав мій бідолашний чоловік, порівняти його з іншими. З вами все виглядало б так само, як у дю Бук'є та Сюзанни; але те, що торкалося б вас, — було б наклепом, а те, в чому звинувачувано дю Бук'є, — чистісінька правда. Ви зрозуміли?

— Не більше, якби ви оце говорили мені латиною, — відповіла мадмуазель Кормон, широко відкривши очі й напружуючи всі сили свого розуму.

— Гаразд, кузино, якщо вже доводиться розставляти всі крапки над *i*, то я вам скажу, що Сюзанна не може кохати дю Бук'є. А коли в серці порожнеча, то говорити про такі справи...

— Але, кузино, чим же кохати, як не серцем?

Тут пані Грансон сказала сама собі те, що думав шевальє де Валуа: «Бідолашна кухня неприпустимо дурна».

— Дороженьке дитя, — вела вона далі вголос, — мені здається, для того, щоб родити дітей, духовної любові не досить.

— Як же, дорога моя, адже Пресвята Діва...

— Але, любонько, дю Бук'є не Святий Дух!

— Правда, — сказала на те стара дівка, — він чоловік! А чоловіки його типу занадто обачні, щоб їх могли друзі схилити до одруження.

— Ви, кузино, можете домогтися свого...

— Ну! Яким чином? — похопилася стара дівка з християнським милосердям до ближнього.

— Не приймайте його в себе, доки він не одружиться; за таких обставин ради пристойності й доброзвичайності ви зобов'язані подати приклад суворого осуду.

— Повернувшись із Пребоді, я про це ще з вами поміркую, дорога моя пані Грансон. Треба порадитись із дядечком та абатом Кутюр'є, — відказала мадмуазель Кормон, виходячи до вітальні, де на цей час пожвавлення сягало найвищого ступеня.

Яскраве світло, ошатно вбрані жінки, врочистий тон, значливий вигляд цього зборища, вся його аристократична пишнота сповнювали панну Кормон гордощами не менше, ніж її гостей. Багато хто вважав, що навіть і в добірному паризькому товаристві не побачиш нічого кращого. Тим часом дю Бук'є, який грав у віст із паном де Валуа та двома літніми дамами, панею дю Кудре та панею де Ронсере, був об'єктом скритої цікавості. Кілька молодих жіночок, вдаючи, ніби захоплені грою, позирали на нього, хоч і крадькома, але так дивно, аж старий парубок кінець кінцем подумав, чи не допустився він якогось недогляду в своїм туалеті.

«Чи не вибилось з-під парика пасмо волосся?» — подумав він, проймаючись однією з тих страшних тривог, від яких потерпають старі парубки.

Дю Бук'є скористався зі свого програшу, що завершував сьомий *робер*, щоб вийти з-за столу.

— Яку б я карту не взяв — невдача, — сказав він. — Рішуче не щастить мені в картах.

— Зате щастить у чомусь іншому, — озвався до нього шевальє, кинувши лукавий погляд.

Ця репліка, звичайно, облетіла всю вітальню, де кожен голосно захоплювався тонкою дотепністю шевальє; тутешнього Талейрана.

— Ну й пан де Валуа! Дотепнішого в світі не знайти, — озвалася небога кюре церкви Святого Леонарда.

Дю Бук'є пішов оглянути себе в довгастому люстерку над «Дезертиром», але так ніякої вади в своїм туалеті і не виявив. Після нескінченного повторювання тієї самої теми, міняючи її на всі лади, близько десятої години гості почали виходити з довгого, немов дебаркадер, передпокою; мадмуазель Кормон декого зі своїх улюбленців проводжала, цілуєчись з ними на ганку. Розходилися групами, одні бретонською дорогою, інші в бік кварталу, що виходив на берег Сарти. Заведеним звичаєм тоді починалися розмови, які ось уже двадцять років лунали цієї години на цій вулиці. То були одні й ті самі слова: «Мадмуазель Кормон була сьогодні чудова. — Мадмуазель Кормон? Вона мені видалася дивною. — Як захирів цей сердешний абат! — Ви помітили, він весь час дрімає? Він уже не годен второпати, де його карти, геть усе забуває. Скоро, о лишенько, ми його втратимо. — Погідна година, на завтра заповідається хороший день. — Стоять чудові дні для перецвітних яблунь. — Ви нас обіграли, як завше, коли з вами в парі грає пан де Валуа. — А скільки він виграв? — За нинішній вечір три-чотири франки. Він ніколи не програє. — Звісно. А тепер зважте, рік має триста шістьдесят п'ять днів. За цей час набіжить такий гріш, що він може купити ферму. — Ах, скільки ходів за вечір нам довелося відбити! — Щастить вам, панове: от ви й удома, а нам іще половину міста тупати. — Так вам і треба, — могли б уже придбати бідку і не ходити пішки. — О пане-добродію, одне колесо йде на придане дочці, а друге — на утримання сина в Парижі. — Ви таки рихтуєте його на урядовця? — А куди тепер можна, по-вашому, приткнути молодого хлопця?.. Та, зрештою, всяка служба королю — гідна шани».

Бувало, точилися дорогою розмови про сидр, про льон і все тими ж утертими словами і в ту ж саму пору року. Жив би на цій вулиці який-небудь спостерігач людських сердець, він по цих розмовах безпомильно визначав би місяць.

Але того вечора тільки й сипалися грайливі жарти, бо дю Бук'є, самотно йдучи попереду, мугикав собі,

навіть не підозрюючи, наскільки то було доречно, знамениту арію: «Чи чуєш, голубонько, дитяче белькотання?...» Дехто вважав, що дю Бук'є людина путяща, але його обмовлено. Відтоді, як новою королівською постановою пана дю Ронсере було затверджено на посаді голови суду, він дедалі більше прихилився до дю Бук'є. На думку інших, постачальник — людина небезпечна, аморальна, здатна на все. В провінції, як і в Парижі, людина на видноті скидається на статую з чудової алегоричної казки Аддісона: два лицарі, заховавшись із різних боків на розпутті, де височить ця статуя, зчепилися через неї, бо один казав, що вона біла, другий запевняв, що чорна; коли ж обидва, вже повалені на землю, побачили, що вона з правого боку біла, а з лівого чорна, над'їхав їм на допомогу третій і сказав, що статуя червона.

Вертаючись додому, шевальє де Валуа міркував: «Настав час пустити поголос, що я женюся на мадмуазель Кормон. Новина вийде з салону д'Егрін'йонів, проникне прямісінько на вулицю Сеез до єпископа, вернеться через головного вікарія церкви Святого Леонарда, і той неодмінно перекаже все абатові Кутюр'є; таким чином моє ядро проб'є мур непорушної фортеці мадмуазель Кормон. Старий маркіз д'Егрін'йон запросить абата де Спонда на обід, щоб припинити плітки, що зашкодили б мадмуазель Кормон, якби я став проти такої обгородки, та, зрештою, й мені, коли б вона відхилила мою кандидатуру. Абат, як і слід сподіватися, геть заплутається; тоді мадмуазель Кормон не встоїть перед візитом мадмуазель д'Егрін'йон, яка переконає її у величчї й слушності такої спілки. Абатова спадщина перевершує сто тисяч екю, заощадження панни повинні сягати двохсот тисяч ліврів з гаком, у неї власний дім, Пребоде та ще ренти п'ятнадцять тисяч ліврів. Одне слівце моему другові графу де Фонтенові, і я — мер Алансона, депутат; а там, посівши місце на лаві правих, ми доскочимо й перства, вигукуючи: «Досить дебатів!» або: «До порядку!»

Пані Грансон, вернувшись додому, відразу ж узялася за сина, що не хотів зрозуміти, який, власне, зв'язок між його політичними поглядами й любов'ю. То була перша сутичка, яка порушила мирне життя цієї вбогої сім'ї.

Вранці, о дев'ятій годині, панна Кормон, усівшись разом із Жозеттою в свою бідку і бовваніючи, немов

піраміда, над океаном свого багажа, бралась догори вулицею Сен-Блез у напрямі Пребоде, де з нею мала статися подія, що прискорила її одруження, якого не сподівалися ні пані Грансон, ні Бук'є, ні пан Валуа, ні сама мадмуазель Кормон. Випадок вигадливіший за будь-якого письменника.

Другого дня по приїзді в Пребоде, о восьмій годині ранку, за сніданком, коли панна Кормон спокійнісінько вислуховувала звіти сторожа й садівника, до їдальні вдерся геть ошелешений Жаклен.

— Мадмуазель, — почав він, — пан абат прислав вам листа, вирядивши навмисне кур'єра, сина тітки Громор. Хлопчисько вийшов із Алансона вдосвіта і, маєте, він уже тутечки. Молодець гнався, немов Пенелопа! Може б, варто його почастувати шкляночкою вина?

— Що б це могло скоїтися, Жозетто? Ану ж там дядечко...

— Він би тоді не зміг писати, — відповіла покоївка, вгадавши острах своєї господині.

— Швидше! Швидше! — вигукнула панна Кормон, бігцем прочитавши перші рядки. — Хай Жаклен мерщій запрягає Пенелопу. Постарайся, голубонько, щоб за півгодини все було знову вкладено, — сказала вона Жозетті. — Ми вертаємося до міста...

— Агов, Жаклене! — гукнула Жозетта, скоряючись нетерпінню, що відбилось на лиці панни Кормон.

Жаклен, якого попередила Жозетта, ввійшовши до кімнати, сказав:

— Отакої, мадмуазель: Пенелопа не встигла поїсти — і знову запрягай?

— То мене не обходить! Я хочу зараз же виїхати.

— Але ж, мадмуазель, заноситься на дощ!

— Ото лихо! Не розкиснемо.

— Ну й припекло додому! — буркнула Жозетта, вражена з того, що господиня навіть не слухає, а знай читає й перечитує листа.

— Хоч би каву допили, подбали про себе. Он як почервоніли, гляньте лишень!

— Я почервоніла, Жозетто? — стрепенулася стара дівка й метнулася до дзеркала з полупленою амальгамою, де відбилось її страшенно спотворене лице. «О Господи! — подумала вона. — Що, як я видамся поганою!» — Хутчій, Жозетто, ходімо, допоможи мені, люба, зодягнутися. Я хочу зібратись, поки там Жаклен

запрягає Пенелопу. А не встигнеш укласти всіх речей, краще хай залишаються, ніж я змарную зайву хвилину.

Коли ви до кінця збагнули, як далеко сягнула панна Кормон у своїй манії за всяку ціну вийти заміж, то зрозумієте її хвилювання. Поштивий дядечко сповіщав свою небогу, що пан де Труавіль, внук його ліпшого друга, відставний військовий російської армії, захотів оселитися в Алансоні й просить надати йому притулок на засвідчення приязні, яку абат почував до його діда, віонта де Труавіля, контрадмірала Людовіка XV. Вкрай збентежений, колишній старший вікарій наполегливо просив небогу вернутися, щоб допомогти йому прийняти гостя й підтримати честь дому, бо лист припізнівся в дорозі і пан де Труавіль може впасти, як сніг на голову, сьогодні ж увечері. Прочитавши листа, хіба можна було дбати про якісь там потреби Пребоде? В таку хвилину сторож і садівник, свідки надзвичайного хвилювання господині, припишкли, чекаючи на вказівки. Коли вона проходила повз них, вони зупинили її, сподіваючись дістати якісь накази, але вперше в житті панна Кормона, ця деспотична стара дівка, що сама стежила в Пребоде геть за всім, сказала: *робіть, як вам заманеться!* Від того їх ніби в правець поставило, бо адміністративні турботи їхньої господині доходили до того, що вона рахувала фрукти й стежила за сортуванням, щоб потім їх використовувати залежно від запаху та гатунку.

— Мені здається, все це сон, — сказала Жозетта, дивлячись, як господиня пурхає по східцях, немов слон, що його Бог наділив крильми.

Незважаючи на рясний дощ, панна кинула напропале масток, давши волю наймитам порядкувати в садибі. Жаклен не насмілювався вжити належних заходів, щоб додати ентузіазму плохенькій Пенелопі, яка, немов та прекрасна цариця, чие ім'я вона гордо носила, здавалося, ступала стільки само кроків уперед, як і назад. Спостерігаючи такий алюр, мадмуазель рішуче наказала Жакленові гнати бідолашну здивовану кобилу вчвал, переїцати батогом: так панна боялася, що не встигне належно впорядкувати дім для вітання пана де Труавіля. За її вирахунками внукові дядечкового друга було не більше ніж сорок років; як військовий, він, безперечно, ще не одружений, — тож вона постановила собі, що за

допомогою дядечка не дасть вислизнути панові де Труавілю зі свого дому, доки він не розстанеться з парубоцьким статусом. Хоча Пенелопа і гнала навскач, панна Кормон, заклопотана турботами про свої убори та мріями про першу шлюбну ніч, раз по раз докоряла Жакленові за повільну їзду. Вона вертілася на всі боки, не відповідала на Жозеттині розпити і гомоніла сама з собою, немов людина, що обмірковує плани великої ваги. Нарешті бідка дісталася головної вулиці Алансона, яка з боку Мортані називається вулицею Сен-Блез, біля «Готелю Мавра» має назву вулиці Порт де Сеез, а виходячи на бретонську дорогу, перетворюється на вулицю дю Беркай. Якщо від'їзд панни Кормон супроводився гучним розголосом, то легко собі уявити, якого шелесту наробило її повернення вже на другий день по приїзді в Пребеде, та ще під ливень, що поросив по її обличчю, чого вона, здавалося, й не відчувала. Всі помітили шалений чвал Пенелопи, тим паче такої ранньої години, лукавий вигляд Жакалена, безладно понакидані в бідку клунки і, нарешті, якусь жваву розмову Жозетти й панни Кормон, а надто їхню відверту нетерплячку.

Маєтки дому де Труавіль лежали між Алансоном та Мортаньо. Жозетта знала нащадків різних пагонів роду Труавілів. Одне слівце, що його проронила мадмуазель, коли вже їхали алансонською бруківкою, дозволило Жозетті дещо похопити з того, що затівалося; спільні обмірковування привели обох до висновку, що очікуваний де Труавіль, очевидно, — дворянин сорокасорока двох років, неодружений, не багатий і не бідний. Мадмуазель Кормон уже бачила себе віконтесою де Труавіль.

— А дядечко нічого не з'ясовує, нічого не відає, ні про що не повідомляє! О, як це схоже на нього! Він і власного носа вмудрився б загубити, якби той не так міцно тримався на його лиці!

Ви, певно, помітили, що за таких обставин старі дівки нагадують Річарда III; вони стають дотепні, жорстокі, сміливі, щедрі на обіцянки і, немов захмелілі клерки, тоді їм море по коліна. Відразу ж увесь Алансон, од верхнього кінця вулиці Сен-Блез до Порт де Сеез, дізнався про те хапливе повернення, що його викликали важливі обставини; ця новина передавалася всіма засобами громадського й домашнього зв'язку.

Куховарки, крамарі, перехожі поширювали її від дому до дому, а потім вона піднялася й у вищі сфери. Скоро слова: «Мадмуазель Кормон вернулася!» зчинили переполох у кожній родині, немов вибух бомби.

Аж ось, нарешті, Жаклен зісчочив із козлів, які він за свою довголітню службу відполірував способом, що про нього не відає ні один червонодеревник. Він сам відчинив закруглені зверху зелені ворота, замкнені на знак трауру: за відсутності мадмуазель Кормон дім завжди було закрито для гостей. Вірні відвідувачі його по черзі вітали в себе абата де Спонда. Пан де Валуа, щоб сплатити свій борг, запрошував його на обід до маркіза д'Егріньюона.

Жаклен покликав Пенелопу, zostавлену посеред вулиці; кобила, призвичаєна до цієї манери, сама повернула у ворота і, зайшовши в двір, обігнула його так, щоб не поцувати квітника. Жаклен узяв її за гнuzдечку й підвів бідку до ганку.

— Маріетто! — гукнула мадмуазель Кормон.

Але Маріетта саме зачиняла ворота.

— Що, панночко?

— Гість не приїхав?

— Ні, панночко.

— А де дядечко?

— Вони в церкві, панночко.

Жаклен і Жозетта стояли на першій приступці ганку й простягали руки, щоб допомогти господині, яка вилізла з бідки і ступила на дишель, тримаючись за ремінні фартухи. Мадмуазель кинулась на руки слугам: вона вже два роки не ризикувала ступати на залізну підніжку, прикріплену до васажка двома хомутами з якимись страхітливими шворнями. Вибравшись на ганок, панна Кормон задоволено оглянула двір.

— Маріетто, киньте оті ворота, ідіть-бо сюди.

— Справжнісінький содом! — буркнув Жаклен Маріетті, коли куховарка підійшла до бідки.

— Ну, люба моя, що там у тебе є попоїсти? — спитала панна Кормон, сідаючи на лаву в довгім передпокої з виглядом геть знесиленої людини.

— Та нема нічого, — відказала Маріетта, упершись кулаками в боки. — Ви ж добре знаєте, панночко, коли вас немає, пан абат обідає не вдома, а в гостях; учора ввечері я ходила за ним, — він був у мадмуазель Арманди.

— А де ж він зараз?

— Пан абат у церкві, вони не вернуться раніш як о третій годині.

— Він ні про що не дбає, мій дядечко. Чому б не послати тебе на базар! Маріетто, рушай туди зараз же, та дивись, не тринькай грошей, але й не скупись, бери все найліпше, все найсмачніше, саме вишукане. Заскоч у контору дилжансів і взнай, як виписати паштети. Я хочу дістати раків зі струмків Брильянти. Котра година?

— За чверть дев'ята.

— Боже милий, Маріетто, не марнуй часу на теревені, — дядечків гість може над'їхати з години на годину. Якими очима ми будемо дивитися, коли доведеться подавати гостеві сніданок?

Маріетта повернулась до геть змиленої Пенелопи й подивилася на Жаклена з таким виглядом, ніби хотіла сказати: «Ну, на цей раз мадмуазель не випустить жениха із рук...»

— Тепер нам обом, Жозетто, неабиякий клопіт, — сказала стара панна, — треба подбати про спальню для пана де Труавіля.

З яким блаженством вона вимовила фразу *подбати про спальню для пана де Труавіля* (вона сказала *Тревіля*); скільки змісту було вкладено в ці слова! Стару панну затопили надії.

— Може, зволите поселити його в зеленій кімнаті?

— В кімнаті монсен'юра єпископа? Ні, вона занадто близько від моєї, — відказала панна Кормон. — Це личить для монсен'юра, людини святобливої.

— Приділіть йому помешкання вашого дядечка.

— Воно таке порожнє, що це було б непристойно.

— Надумала, є вихід, мадмуазель! Ви тільки накажіть і за мить поставимо ліжко у вашому будуарі, там же є й камін. Моро хутко знайде в своїй крамниці ліжко, що пасувало б до обшивки стін.

— Твоя правда, Жозетто. Гарзд. Скоч до Моро, порадься з ним про все. Здаюсь на тебе. Я погоджуюсь, якщо ліжко (ліжко для пана де Труавіля!) поставлять сьогодні ввечері непомітно для пана Труавіля, навіть тоді, коли б він, з'явившись, застав тут Моро. Якщо ж Моро не візьметься за це, я влаштую пана Труавіля в зеленій кімнаті, незважаючи на те, що він буде дуже близько від мене.

Жозетта вже виходила, коли господиня зупинила її.

— Поясни все Жакленові — хай він іде до Моро сам! — гукнула вона голосом рішучим і сповненим страху. — Лишенько! Я ж не переодяглася! Що, коли пан Труавіль застане мене в такому вигляді, адже дядечка нема, щоб привітати гостя! Ах, дядечку, дядечку! Ходімо, Жозетто, ти мене вдягнеш.

— А Пенелопа? — необачно мовила Жозетта.

Вперше в житті очі мадмуазель Кормон блиснули.

— Завжди ота Пенелопа! Пенелопа тут, Пенелопа там! Що, в цьому домі господиня — Пенелопа?

— Але ж вона вся в милі; їй ще й досі не всипали оброку!

— Та бодай вона здохла! — крикнула стара дівка, а подумки додала: «Аби я вийшла заміж!»

Почувши такі вбивчі слова, Жозетта на мить остовпіла; але враз від одного жесту господині вона кулею метнулася з ганку.

— Жаклене, наша панночка геть очманіла! — такі були перші слова, що їх кинула Жозетта.

Так усе того дня складалося для чудового спектаклю, який визначив подальше життя мадмуазель Кормон. Місто вже й так збурили п'ять утяжливих обставин, що супроводили раптове повернення панни Кормон, а саме: ливний дощ, шалений галоп Пенелопи, яка примчала засапана, вся в милі, з запаленими здухами, надто рання година приїзду, безладно накидані в бідку вузли і геть розгублений вигляд старої дівки. Та коли Марієтта зробила спустошливий набіг на ринок, коли Жаклен, шукаючи відповідного ліжка, примчав до найкращого в Алансоні меблевого торговця, що по вулиці Порт де Сеез, за два кроки від церкви, — це спричинилося до найсерйозніших здогадів. Дивну подію обмірковували на Проспекті, на міському бульварі; вона захоплювала геть усіх, навіть мадмуазель Арманду, в якій на той час був шевальє де Валуа. Протягом двох днів Алансон був настільки збурений такими важливими подіями, що деякі кумасі вигукували: «Далєбі, настає кінець світу!» Ця остання новина, що її перетирали на зубах по всіх домах, призводила до єдиного запитання: «Що воно там діється у Кормонів?» Абат де Спанд, якого дуже спритно випитали, коли він, вийшовши з церкви Святого Леонарда разом із абатом Кутюр'є, подався прогулятися Проспектом, простодушню

розповів, що він чекає віконт де Труавіля, дворянина, який служив під час еміграції в Росії і тепер повертається на постійне проживання в Алансон. Від двох до п'яти працював такий собі усний телеграф, оповіщаючи алансонців, що мадмуазель Кормон, нарешті, знайшла собі чоловіка за допомогою листування і готується вийти заміж за віконт де Труавіля. Одні казали: «Моро вже майструє ліжко», інші додавали: «Воно буде на шести ніжках». На вулиці дю Беркай, у пані Грансон, ліжку лише вдіяли чотири ніжки. «Звичайнісінька кушетка!» — казали в дю Ронсере, де обідав дю Бук'є. Дрібні буржуа запевняли, ніби ліжко обійшлося тисячу сто франків. А всі разом сходилися на тому, що це *шкура невбитого ведмедя*. Договорилися навіть до того, ніби подорожчали коропи, бо Марієтта, накинувшись на ринок, геть його спустошила. У верхній частині вулиці Сен-Блез подейкували, начебто Пенелопа вже задубіла. Щоправда, ця чутка викликала сумнів у головного управителя податкових стягнень. Однак у префектурі було достеменно відомо, що сердешна тварина спустила дух, повертаючи до воріт особняка Кормон, — так шалено гнала стара дівка за своєю жертвою. Римар із вулиці Порт де Сеєз насмілювався прийти нібито дізнатися, чи не поламалося що-небудь у бідці панни Кормон, а насправді вивідати, чи не здохла Пенелопа. Від верхнього кінця вулиці Сен-Блез до нижнього кінця вулиці дю Беркай уже знали, що тільки завдяки піклуванню Жаклена Пенелопа, ця безмовна жертва хазяйчиної нетерплячки, ще жива, але насилу сапає. На думку мешканців Бретонської дороги віконт де Труавіль був молодшим пагоном сім'ї, без сантима в кишені, бо маєток у Перше належав маркізові де Труавілю, перові Франції, в якого було двоє дітей. Для вбогого емігранта цей шлюб міг би бути великим щастям, та й для мадмуазель Кормон віконт — цілком підходяща пара; аристократія, що жила по Бретонській дорозі, схвалювала цей шлюб; а стара панна не змогла б знайти кращого вжитку для своїх статків. Однак в очах буржуазії віконт де Труавіль був російським генералом, який бився проти Франції і вернувся з великим багатством, нажитим при Санкт-Петербурзькому дворі; це, мовляв, *чужоземець*, один із *союзників*, ненависних для лібералів. Абат де Спонд нібито був таємним посередником цього шлюбу. Всі, хто користався з привілеїв вільно входити в дім панни Кормон,

вирішили неодмінно завітати до неї ввечері. Серед цього загального сум'яття, через яке вже майже забули про Сюзанну, панна Кормон хвилювалася найбільше; її опанували зовсім інші почуття. Оглядаючи свою вітальню, свій будуар, кабінет, їдальню, вона проймалася гнітючим страхом. Щось схоже на демона, посміхаючись, показувало їй на цю старожитню розкіш; прегарні речі, якими вона ще з дитинства милувалася, тепер викликали сумнів з огляду на їхню старомодність. Коротше кажучи, її поймав страх, який опановує майже всіх письменників, коли вони читають свій твір, на їхній розсуд цілком досконалий, якомусь прискіпливому та пересиченому критикові: оригінальні ситуації здаються втертими, найкращі фрази, ретельно відточені звороти раптом виявляються невизначними або просто кульгавими; образи — неприродні чи суперечливі; впадає в око не-оковирність. Отак і сердешна дівчина дрижала, заздалегідь бачачи зневажливу посмішку пана / де Труавіля, що споглядає цю вітальню, обставлену на єпископський смак; вона боялася перехопити холодний погляд, кинутий на цю старосвітську їдальню; нарешті, дівчина потерпала: ану ж ота рама надає картині ветхості, а що, коли ця старовина відіб'ється на ній? На це питання, що вона задавала його сама собі, мороз перебігав у неї по шкірі. В цю мить вона ладна була віддати чверть своїх заощаджень, аби тільки дістати змогу за хвилину, єдиним помахом чарівної палички оновити власний дім. Ба й справді — яким би самовпевненим хвальком мав бути той генерал, котрого не кидало б у дроз напередодні бою? Бідолашна дівчина почувала себе між Аустерліцом та Ватерлоо.

«Віконтеса де Труавіль, — подумки сказала вона, — чудове ім'я! Принаймні наше багатство перейшло б до славного роду».

Її охопило збудження, від якого тремтіли найтонші розгалуження нервів, так давно заплілі жиром. Уся її кров, збурена надією, шалено пульсувала. Вона відчувала силу вести, якщо було б потрібно, розмову з паном де Труавілем. Нема потреби говорити про гарячковість, з якою орудували Жозетта, Жаклен, Марієтта, Моро та всі інші помічники. То була ревна запопадливість мурашок, заклопотаних кладкою яєць. Усе, що й так завдяки щоденному піклуванню сяяло чистотою, було наново випране, випрасуване, почищене й натерте. З такої

нагоди побачила світло порцеляна, призначена на особливі дні. Із скрині повитягувано позначені літерами А, В, С, D скатерки з візерунчастого полотна, де вони лежали під охороною потрійної обгортки, захищені грізною шерогою шпильок. Були ретельно переглянуті найцінніші полиці книгозбірні. Нарешті, мадмуазель не поскупилася на три пляшки лікеру пані Анфу, найзнаменитішої серед заморських виноробів, — ім'я, любезнавіям вина. Завдяки самовідданості свого воїнства мадмуазель була готова прийняти бій. Всілякі види зброї, ядра, кухонна артилерія, батарея комори, провіант, амуніція, бойові резервні частини, — все було наготові по всьому фронту. Жакленові, Марієтті й Жозетті було дано наказ надягнути парадну форму. Доріжки в саду підметено. Стара панна шкодувала, що не може домовитись із солов'ями, котрі гніздилися в кушах, і замовити їм найніжніші трелі. Нарешті о четвертій годині, саме в хвилину, коли вернувся абат де Спанд, коли мадмуазель подумала, що даремно вона так розкішно накрила стола і наготувала вишуканий обід, з вулиці Валь-Нобль долинуло калатання.

«Він!» — подумала Роза, відчуваючи, що ці звуки відзиваються в її серці.

І справді, випереджений стількома плітками, поштовий кабріолет із пасажиром спустився вулицею Сен-Блез, потім повернув на вулицю дю Кур і зчинив такий переполох, що кілька хлопчаків і дорослих подалися за ним і збилися біля брами особняка Кормон, щоб подивитись, як виходитиме з повоза приїжджий. Жаклен, що вчував наближення власного весілля, вловив калатання коліс на вулиці Сен-Блез і одчинив навстіж обидві ворітницькі брами. Кучер, його знайомий, женучи вскач, спритно повернув і раптом зупинив коней під самим ганком. Жаклен, самі розумієте, почастиувавши знайомого, як і годиться, відпустив його напідпитку. Абат вийшов назустріч гостеві, поки екіпаж розвантажували з поспіхом, на який здатні тільки злодії під загрозою небезпеки. Речі позносили в приміщення, ворота зачинили і на якусь хвилину не було й сліду, що приїхав пан де Труавіль. Ніколи дві хімічні речовини не змішувалися так швидко, як дім Кормон поглинув віконта де Труавіля. Хоч серце панни тіпалося, як у яшірки, що її впіймав пастух, вона героїчно залишилась у своїм кріслі перед каміном. Жозетта відчинила двері, і віконт

де Труавіль у супроводі абата де Спонда постав перед старою панною.

— Небога — пан віконт де Труавіль, внук одного з моїх шкільних товаришів. Пане де Труавіль — моя небога, мадмуазель Кормон.

«Ах, любий дядечко, як він ловко відрекомендував нас одне одному», — подумала Роза Марія Вікторія.

Віконт де Труавіль, якщо змалювати його двома словами, був дю Бук'є-дворянин. Вони відрізнялися один від одного, як відрізняються груба й шляхетна породи. Поставте зараз їх поруч, ні один ліберал не міг би заперечувати існування аристократії. Сила віконта відзначалась елегантністю; його постава зберігала високу гідність; у нього були голубі очі, чорне волосся, смуглява шкіра; було йому, мабуть, років сорок шість. Ви могли б сказати, що це іспанець, врода якого збереглась в снігах Росії. Його манери, хода й постава — все виявляло дипломата, котрий повидавав Європу. Він був одягнений так, як пристало одягатися в дорогу світській людині. Пан де Труавіль здавався стомленим; абат запропонував гостеві пройти до призначеної йому кімнати і був спантеличений, коли небога відчинила двері в будуар, перетворений на опочивальню. Панна Кормон і дядечко дали змогу приїжджому зайнятися своїм туалетом з допомогою Жаклена, що приніс всі необхідні пакунки. Очікуючи, коли пан де Труавіль опорядиться, абат де Спонд і його небога пішли прогулятися берегом Брильянти. Хоч абат де Спонд, дивна випадковість, здавався більше, ніж звичайно, неуважним, панна Кормон не менше за нього була заглиблена в свої думи. Обое простували мовчки. Стара дівка ніколи не зустрічала такого привабливого чоловіка, як цей олімпієць-віконт. Вона не могла сказати собі на німецький лад: «Ось мій ідеал!», однак почувалася від голови до п'ят закоханою і знай повторювала подумки: «Оце те, що мені підходить!» Раптом вона кинулась до Маріетти, щоб узнати, чи можна зачекати з обідом, не ризикуючи тим, що він утратить смак.

— Дядечку, цей пан де Труавіль дуже люб'язний, — сказала вона, вернувшись.

— Але ж він, дочко моя, ще не перекинувся з вами жодним слівцем, — усміхаючись, мовив абат.

— Та це ж знати з його манер, з обличчя. Чи він одружений?

— Не знаю,— відповів абат, міркуючи про свою суперечку із панотцем Кутюр'є щодо сутності благодаті.— Пан де Труавіль писав мені, що він хоче придбати тут будинок. Якби він був одружений, то приїхав би не один,— провадив він безтурботно, бо йому й на думку не спадало, що небога може мріяти про шлюб.

— Чи багатий він?

— Він молодший із молодшого пагона,— відповів дядько.— Його дід командував ескадрою; але батько цього молодика невдало оженився.

— Молодик! — повторила стара дівка.— А мені здається, дядечку, що йому певних сорок п'ять років,— заперечила вона, бо їй безмірно хотілося, щоб їхні роки збігалися.

— Воно-то так,— мовив абат.— Але, Розо, бідолашному сімдесятилітньому священникові чоловік сорока років здається молодим.

На цей час весь Алансон уже знав, що до панни Кормон приїхав віконт де Труавіль. Незабаром гість приєднався до господарів і став захоплюватися краєвидом Брильянти, садом і будинком.

— Пане абате,— сказав він.— Я був би щасливий, якби знайти собі оселю, подібну до вашої.

Стара панна ладна була вбгати в ці слова освідчення і опустила очі.

— Вам тут, видно, дуже подобається, мадмуазель? — вів далі віконт.

— Як би мені могло тут не подобатись? Цей дім належить нашій родині від 1574 року, коли один із наших предків, управитель герцога Алансонського, придбав тут землю й поставив цей будинок,— сказала мадмуазель Кормон.— Він стоїть на палях.

Жаклен доповів, що обід подано, і пан де Труавіль запропонував руку ошасливленій дівчині; вона намагалася не дуже спиратися на неї, боячись, щоб не видатися нав'язливою.

— Тут усе в цілковитій гармонії! — зауважив віконт, сідаючи до столу.

— У нас на деревах повно птахів, тож ми маємо дармову музику; ніхто їх не полохає, і солов'їна пісня лине цілісіньку ніч,— сказала мадмуазель Кормон.

— Я кажу про гармонійність всієї обстави вашого дому,— пояснив віконт, що й досі не потрудився придивитися до старої дівки, ба навіть не помітив убозтва

її розуму. — Так, усе тут коштує одне одного — кольори, меблі, обличчя.

— А, звісно. Будинок коштує нам дорого, податки великі, — відказала неперевершена дівчина, вловивши слово *коштує*.

— Он що! Тут великі податки? — спитав віконт, надто заклопотаний власними думками, щоб похопити нісенітницю у її відповіді.

— Я не знаю, — відповів абат. — Небога відає своїми й моїми статками.

— Податки — дурниця для багатих людей, — тут же мовила мадмуазель Кормон, не бажаючи видатися скупю. — Що ж до меблів, то мені хотілося б залишити їх такими, як вони є, й нічого не міняти, в усякому разі, доки не вийду заміж, бо вже тоді все буде на смак господаря.

— У вас, мадмуазель, шляхетні звичаї, — усміхаючись, мовив віконт. — Ви ощасливите чоловіка.

«Ніколи ніхто не казав мені таких чудових слів», — подумала стара дівка.

Віконт наговорив панні Кормон компліментів з приводу домашнього ладу, поштивості слуг, признавшись, що вважав провінцію відсталою, а, виявляється, вона вельми *комфортабельна*.

«Господи Боже, що воно означає, оте слово? — подумала панна Кормон. — І де той шевальє де Валуа, щоб розтлумачив? Хм! Ком-фор-табельна! А може, це кілька слів? Ну й хай! Сміливіше! Не повинна ж я відповідати на все».

— А знаєте, пане, — знову заговорила вона голосно, набравшись сміливості, відчуваючи, що язик у неї розв'язався, і раптом упала в таке красномовство, на яке здобуваються майже всі людські істоти за важливих обставин. — У мене збирається все місто, весь його цвіт. Сьогодні самі матимете нагоду міркувати про те: адже дехто з наших вірних друзів, звичайно, вже взнав про моє повернення і негайно навідає мене. Є в нас знатний вельможа, шевальє де Валуа, його приймали при дворі, людина надзвичайно тонкого розуму й смаку; далі маркіз д'Егрін'йон та його сестра мадмуазель Арманда (на цьому панна Кормон прикусила язика й вирішила заглядати не обачність) — дівчина з певного погляду хороша, — додала Роза, — вона зареклася виходити заміж, аби залишити свої статки брату й небожеві.

— А! Так, так, д'Егрін'йон... пригадую,— вставив віконт.

— Алансон — місто дуже веселе,— торочила безупинно стара дівка.— Тут щодня розваги. Головний податковий управитель влаштовує бали, префект — людина вельми люб'язна; монсен'йор єпископ інколи вшановує нас своїми відвідинами...

— Виходить, я гаразд учинив,— усміхнувся віконт,— надумавши вернутися сюди, щоб, як той заєць, померти в своїй норі.

— Я також,— сказала стара панна,— як заєць, помру у власному кублі.

Прислів'я, так дивно повторене, віконт сприйняв за жарт і всміхнувся.

«Ах, усе йде на лад,— мовила про себе стара панна.— От хто мене розуміє».

Розмова точилася про всяку всячину. Під впливом якоїсь таємничої, незбагненої сили мадмуазель Кормон, прагнучи бути люб'язною, знаходила в своєму мізку всі звороти й фрази шевальє де Валуа. Це була, сказати б, дуель, у якій сам диявол наводив дуло пістоleta. Ніколи ще не брали краще супротивника на мушку. Віконт був занадто світською людиною, щоб говорити про чудовий обід, але сама його мовчанка вже була похвалою. Попиваючи прекрасні вина, що їх щедро підливав йому Жаклен, він, здавалося, знов із щирою радістю знаходив своїх кращих друзів,— справжній цінитель не плеще в долоні, він смакує. Пан де Труавіль поцікавився цінами на землю, будинки, ділянки під забудову; він примусив мадмуазель Кормон докладно описувати місце, де зливаються Брильєнта з Сартою. Гість дивувався, що місто розташоване далеко від великої ріки, його жваво цікавила топографія краю. Мовчазний абат дав небозі самій підтримувати розмову. Мадмуазель навсправжки повірила, ніби зацікавила пана де Труавіля, що прихильно всміхався їй і, як вона ждала, під час тільки цього обіду більше влип, аніж найупадливіші женихи впродовж двох тижнів. Отож вона, зверніть увагу, ще ніколи так не піклувалася про жодного гостя, жодному не приділяла такої уваги. Здавалося, ніби дорогий улюбленець своїм приїздом ошчасливив цю оселю. Панна завбачливо подавала віконту хліб, вона не зводила з нього погляду; тільки-но він одверне голову, вона хутенько підкладала йому тієї страви, котра

гостеві, здавалося, смакувала. Якби він був ласуном, вона його начиняла б, що й луснув би; а хіба це не було чудовим взірцем того, що вона гадала робити після одруження? Їй не бракувало кмітливості, щоб не схибити, вона сміливо понапинала всі вітрила, підняла прапора, поводилась як алансонська королева й пишалася своїм варенням. Кінець кінцем стара дівка, переступивши всякі межі, почала сама себе вихвалити, немовби перевелись у неї облесники-хвалії. Мадмуазель помітила, що прийшлась до вподоби віконтові, — адже надії так перемінили її, що вона стала трохи не жінкою. За солодкими стравами дівчина не без прихованої втіхи прислухалась до метушні в передпокої, до гомону й шереху у вітальні, котрі були вістунами її завсідного зборища. Вона звернула увагу на те пожвавлення дядечка й пана де Труавіля, вбачаючи свідчення в любові до неї в тому, що насправді було тільки наслідком настирливої цікавості, яка охопила все місто. Палко прагнучи показати себе у всій пишноті, господиня наказала Жакленові подати каву й лікери у вітальню, де слуга поставив перед виборним товариством прекрасний кавовий сервіз саксонської порцеляни, що його виймали з буфета тільки двічі на рік. Цю обставину помітила вся компанія і в тому гаморі коментувала її по-своєму.

— Отуди к дідьку, — мовив дю Бук'є. — Та це ж лікери пані Анфу. Тут їх подають лише чотири рази на рік, — хіба що на великі свята.

— Їй-Богу, заноситься на весілля. Видно, це ще рік тому підлаштували за допомогою листування, — озвався голова суду дю Ронсере. — Ось уже рік, як директор поштових контор дістає листи з одеським штампом.

Пані Грансон здригнулась. Пан шевальє де Валуа, в якого побіліла ліва щока, хоч він пообідав за чотирьох, відчув, що вибовкає свою таємницю, і сказав:

— Вам не здається, що сьогодні холодно? Я геть задубів!

— Це сусідство Росії, — сказав на те дю Бук'є.

Шевальє кинув на нього погляд, який говорив: «Спритно прикидаєшся!»

З'явилася мадмуазель Кормон; її лице сяяло такою перемогою, що вона здавалася справді гарною. Цей незвичайний блиск викликало не лише почуття; вся кров нуртувала в ній ще зранку, і нерви були вкрай збуджені від передчуття головних подій: лише всі ці

обставини могли так до невпізнання змінити її. З виразом якогось щастя відрекомендувала вона віконта панові де Валуа, а пана шевальє — віконту, весь Алансон — панові де Труавілю, і пана де Труавіля — Алансонові! З причин, досить зрозумілих, віконт і шевальє, ці дві аристократичні натури, скоро відчували взаємну прихильність: вони вбачали один в одному людину свого кола. Вони розговорилися, стоячи перед каміном. Їх обступили, і до їхньої бесіди, хоч і точилася вона впівголоса, прислухались у святобливій мовчанці. Щоб певніше збагнути сіль цієї сцени, треба уявити мадмуазель Кормон, що стояла спиною до каміна, заклопотану приготуванням кави для того, з ким була вже посватана поголосками.

Пан де Валуа.

Кажуть, пане віконте, ви приїхали оселитися тут?

Пан де Труавіль.

Так, добродію, я приїхав купити дім... (*Панна Кормон обертається з філіжанкою в руці*). І мені потрібний великий дім, щоб розташувати (*панна Кормон протягає філіжанку*) всю свою сім'ю. (*В очах старої дівки переляк*).

Пан де Валуа.

Ви одружені?

Пан де Труавіль.

Вже шістнадцять років, з дочкою княгині Шербелової.

Панна Кормон впала, як громом уражена; помітивши, що вона захиталася, дю Бук'є метнувся і підхопив її на руки; перед ним розчинили двері, щоб він міг вільно пройти зі своєю величезною ношею. Палкий республіканець знайшов у собі сили, щоб, діючи за вказівками Жозетти, віднести стару панну в спальню і вкласти на ліжко. Жозетта, озброївшись ножицями, розрізала надмірно затягнений корсет. Дю Бук'є, не церемонячись, бризнув воду в обличчя панни Кормон і на її груди, широкі, як Лаура в повіль. Хвора розплющила очі, побачила дю Бук'є і, впізнавши його, сором'язливо зойкнула. Дю Бук'є залишив спальню, поступившись місцем шести жінкам, які ввійшли на чолі з пані Грансон, що

сяяла з радості. Як у цій ситуації повівся пан де Валуа? Вірний своїм засадам, він прикрив відступ.

— Бідолашна мадмуазель Кормон,— сказав він, звертаючись до пана де Труавіля, не зводячи очей з присутніх і відразу припиняючи сміх високодумним поглядом,— вона страждає повнокрів'ям, але не хотіла пускати кров перед від'їздом у Пребоде (її маєток),— і ось наслідок, такі припливи частішають і навесні.

— Вона вернулася сьогодні під дощем,— втрутився абат де Спонд.— Видно, трохи застудилась, а від того й цей напад, вони в неї бувають. Ну та все вляжеться.

— Вона позавчора казала мені, що в неї не було нападу вже три місяці і додала, що дуже побоюється, як би не сталося цієї напасті.

«Еге, то ти одружений?» — подумав Жаклен, поглядаючи на пана де Труавіля, що знай прихлискував собі каву маленькими ковтками.

Вірний слуга поділяв ошукані сподівання на одруження своєї господині. Хлопець кмітливий, він забрав зі столу лікери пані Анфу, що їх призначали для парубка, а не чоловіка якоїсь там росіянки. Всі ці дрібнички були помічені й стали приводом до насмішок. Абат де Спонд знав, з яким наміром їхав пан де Труавіль до Алансона, та через неухважність нічого про те не сказав: адже ж йому й на думку не спадало, що небога може хоч трохи захопитися паном де Труавілем. Що ж до віконта, то, поглинутий метою своєї подорожі і, як більшість чоловіків, не дуже схильний говорити про свою дружину, він не мав нагоди оголошувати себе жонатим; зрештою, він думав, що мадмуазель Кормон знає про це. Коли дю Бук'є вернувся, його почали без кінця-краю розпитувати. У вітальню зайшла одна з шести жінок і повідомила, що прийшов лікар, що панні Кормон стало набагато краще, але вона мусить залишитися в ліжку і, мабуть, доведеться пустити їй кров. Незабаром вітальня була повнісінька. Відсутність панни Кормон розв'язала жінкам язика; вони багато говорили, розписуючи, перебільшуючи, роздували трагікомічну сцену, що розігралася з участю панни Кормон, сцену, якій судилося на другий день бути розголошеною на весь Алансон.

— От молодчага пан дю Бук'є! Як він вас доніс! Ну й сила! — сказала Жозетта своїй господині.— Він зблід, як побачив, що вам стало зле; виходить, він справді й досі вас любить.

Цією фразою завершився врочистий і страшний день.

На другий ранок розповіді про найменші обставини цієї комедії облетіли всі доми Алансона і, сказати на сором цього міста, вони викликали повсюдний регіт. Але затяті насмішники були б вражені з величі мадмуазель Кормон, коли б вони могли побачити, як другого дня після пускання крові, що дуже їй допомогло, вона з шляхетною гідністю і щирою християнською покірністю долі подала руку незумисному містифікаторові, щоб іти до сніданку. Послухали б ви, жорстокі жартівники, котрі глузували з неї, як вона казала віконтові:

— Пані де Труавіль важко буде знайти в Алансоні належне помешкання; зробіть мені ласку, пане, — займайте мій дім на весь час, поки влаштуєтесь у нашому місті...

— Але, мадмуазель, у мене дві дівчинки і два хлопчики, ми завдали б вам великої мороки.

— Не відмовляйте мені, — мовила вона, скорботно дивлячись на нього.

— Це саме пропонував вам у відписному листі і я, що послав його навмання, — сказав абат, — але ви його не отримали.

— Що, дядечку, ви знали...

Сердешна дівчина осіклась. Жозетта зітхнула. Ні віконт де Труавіль, ні дядечко нічого не помітили. Після сніданку абат де Спонт повів віконта, як було домовлено напередодні, оглянути будинки на продаж і придатні для забудови ділянки, що були в Алансоні.

Зоставшись сама у вітальні, мадмуазель Кормон із жалісливим виглядом сказала Жозетті:

— Дитино моя, тепер я стала людським посміховищем для всього міста.

— Ну й хай! А ви, мадмуазель, виходьте заміж!

— Але ж, голуб'ятко, не можу я отак, ні сіло не впало, зробити вибір.

— Овва! Я б на вашому місці вибрала собі дю Бук'є.

— Жозетто, пан де Валуа каже, що це такий республіканець!..

— Усі вони самі не знають, що патякають: адже розпускають чутку, ніби він обікрав республіку, — виходить, не так уже він піклується про неї, — відтяла Жозетта, виходячи з вітальні.

«Ця дівчина навдивовижу мудра», — подумала мадмуазель Кормон, zostавшись сама.

Її передбачливість підказувала, що тільки одруження втихомирить місто. Ця остання невдача, така відверто ганебна, могла довести її до крайнощів, бо людям, не наділеним розумом, тяжко відмовитись од раз обраного шляху, доброго чи лихого. Обидва підтопані парубки зрозуміли, в якому становищі могла б опинитися стара панна, тому кожен із них постановив неодмінно навідати її вранці — дізнатися про її самопочуття і, висловлюючись по-парубочому, *закинути вудочку*. Пан де Валуа вирішив, що обставини вимагають ретельного туалету, він прийняв ванну, він прибрався старанніше, ніж звичайно. Вперше і востаннє Цезаріні випало бачити, з якою неперевершеною майстерністю він наклав легкий шар рум'ян. А дю Бук'є, цей незграбний республіканець, опанований нестримним прагненням, не надавав ніякої ваги туалетові, але примчав першим. Такі дрібнички вирішують людську долю так само, як і долю держав. Атака Келлермана під Маренго, приїзд Блюхера до Ватерлоо, презирство Людовіка XIV до принца Ежена, дененський кюре — все це поважні причини успіхів і катастроф, історики відзначають їх; однак нікого ті причини не застерігають від нехтування дрібничок власного життя. А погляньте, до чого це призводить. Герцогиня де Ланже (див. «Історію тринадцяти») постригається в черниці через брак терпіння зачекати десять хвилин; слідчий Попіно (див. «Справу про опіку») відкладає на один день допит маркіза д'Еспара. Шарль Гранде вертається через Бордо замість того, щоб вернутися через Нант, — і все це називається випадковість, фатум. Хвилина, витрачена, щоб підрум'янитись, розбила всі надії шевальє де Валуа, — цей дворянин мав загинути саме в такий спосіб: він жив під опікою Грацій і мусив померти від їхньої руки. Саме в ту мить, коли шевальє кинув останній погляд на свій туалет, товстий дю Бук'є зайшов у вітальню вбитої горем жінки. Він трапив під ту хвилину, коли в її роздумах, де перевагу вже було повністю віддано панові шевальє, в неї зблиснула єдина думка на користь республіканця. «Самому Богові так угодно», — подумала стара дівка, побачивши дю Бук'є.

— Мадмуазель, не тлумачте криво мого поспіху. Я примчав сам, бо мені не хотілося доручати стому бовдурові Рене таку делікатну справу, як дізнатися про ваше здоров'я.

— Я цілком здорова, — відповіла вона зворушено. — Спасибі вам, пане дю Бук'є, — додала вона по невеликій паузі з особливим виразом у голосі, — за виявлену мені увагу й за клопіт, якого я вчора вам завдала..

Вона пригадала себе в обіймах дю Бук'є: цей випадок особливо видався їй виявом небесної волі. Вперше чоловік бачив її такою: із розірваним поясом, з розрізаною шнурівкою, зі всіма своїми жіночими скарбами, брутально витягненими з футляра, що їх приховував.

— Я ніс вас із такою приємністю, що ви мені видалися зовсім легенькою.

Тут мадмуазель Кормон поглянула на дю Бук'є, як іще не дивилась на жодного чоловіка в світі. Підбадьорений постачальник метнув на стару дівку багатозначний погляд, який пройняв її серце.

— Мені дуже шкода, — додав він, — що це не дало мені права тримати вас у своїх руках довіку. (Вона слухала його із зачарованим виглядом). Між нами кажучи, неприємна, там, на ліжку ви були прекрасні. Ніколи в житті я не бачив гарнішої жінки! Повні жінки саме тим і хороші, що, тільки-но відкриють свою красу, як тут же святкують свою перемогу!

— Вам захотілося поглузувати наді мною, — мовила стара дівка. — А це негаразд, бо все місто й так, мабуть, лихословить про те, що сталося зі мною вчора.

— Пані, мої почуття до вас ніколи не мінялися, — це така сама правда, як зовуть мене дю Бук'є. Навіть ваша відмова не вбила в мене надії.

Стара дівка опустила очі. Її хвилинна мовчанка жорстоко мордувала дю Бук'є. Та панна Кормон уже зважилась, вона звела очі, повні сліз, і ніжно глянула на нього.

— Якщо це так, пане, — почала вона тремтячим голосом, — обіцяйте мені лише жити по-християнськи, ніколи не суперечити моїм релігійним звичкам, залишити за мною право обирати собі сповідника, і я даю вам руку, — закінчила панна, простягаючи її своєму обранцеві.

Дю Бук'є схопив цю добру, тілисту руку, повнісіньку еку, й святобливо обцілував її.

— Але я прошу іще про одне, — вела далі панна, не відбираючи руки.

— На все пристаю, і якщо цього навіть неможливо виконати — виконаю (вираз Божона).

— Лишенько! — мовила стара панна. — В ім'я любові до мене вам доведеться взяти на душу один великий гріх,

я розумію, бо брехня — один із семи смертних гріхів, але ви покаєтесь згодом, правда ж? Ми разом спокутуємо його... (Вони ніжно перезирнулися). Зрештою, може, це буде брехня, яку сама церква назвала «спасенна лжа»?

«Чи не буде й ця такою самою, як Сюзанна, — подумав дю Бук'є. — Ну й таланить!»

— Отже, мадмуазель? — сказав він.

— Ви повинні, — вела вона далі, — самі оголосити...

— Що?

— Що шлюб наш був домовлений півроку тому.

— Чарівна жінка! — сказав постачальник тоном щиро відданої людини.. — На таку жертву можна погодитися заради істоти, яку обожуєш уже десять років.

— Навіть незважаючи на мою суворість? — спитала вона.

— Так, незважаючи на вашу суворість.

— Пане дю Бук'є, я була хибно думала про вас.

Вона знову простягнула йому свою тілисту, червону руку, яку дю Бук'є знову поцілував.

У цю мить двері відчинилися, й заручені, поглянувши, хто йде, побачили пречудового, але спізнілого шевальє де Валуа.

— А, ви вже на ногах, прекрасна владарко! — сказав він.

Вона всміхнулася панові шевальє і відчула, як серце їй защеміло. Пан де Валуа, чудово помолоділий і принадливий, скидався на Лозена, що входить в Пале-Рояль до принцеси.

— Ну, дорогий Бук'є, — почав він насмішкувато, настільки був певний свого успіху, — пан де Труавіль з абатом де Спндом обмірюють ваш будинок, як присяжні оцінювачі.

— Відверто кажучи, — озвався дю Бук'є, — коли б віконт де Труавіль тільки захотів, я готовий хоч і сьогодні віддати йому свій будинок за сорок тисяч франків. Він мені тепер непотрібний!.. Якщо мадмуазель дозволить... Зрештою, рано чи пізно, а доведеться сказати... мадмуазель, можна сказати?

— Авжеж.

— Гаразд, — сказав колишній постачальник, — будьте першим, кому я оголошу: ну, *дорогий шевальє...* (мадмуазель Кормон потупила очі) оголошу про виявлену мені честь, яку я тримаю в таємниці вже близько півроку. За кілька днів ми поберемося, шлюбна угода вже готова,

взавтра ми її підпишемо. Отже, ви розумієте, що мій дім по вулиці дю Сінь тепер мені зайвий. Я стиха підшукував покупця, тож абат де Спонд, що знав про це, цілком зрозуміло, повів пана де Труавіля до мене...

Ця незграбна брехня здавалась такою правдоподібною, що шевальє клюнув на неї. Слова *дорогий шевальє* були певною мірою реваншем Петра Великого Карлові XII під Полтавою за всі давніші поразки. Це була солодка помста за тисячі шпильок, які дю Бук'є ковтав мовчки. Втішений перемогою, він рухом бравого молодика провів рукою по волоссю і... зсунув парика.

— Вітаю вас обох, — сказав шевальє з приємним виразом, — і бажаю вам того, чим кінчаються чарівні казки: і жили вони, поживали, добра наживали, та й мали вони гурт *діточок!* — І він заходився розминати понюх табакки. — Але, пане добродію, ви забули, що у вас фальшивий чуб, — докинув він ущипливо.

Дю Бук'є почервонів. Парик його дюймів на десять з'їхав на потилицю. Панна Кормон звела очі, побачила голий череп і цнотливо потупилась... Дю Бук'є кинув на шевальє найотруйливіший погляд, якого будь-коли зупиняла жаба на своїй жертві.

«Бісові аристократи, ви всіяко нехтували мене, та настане день, коли я перечавлю вас!» — подумав він.

Панові де Валуа здалося, що він знову взяв гору. Та панна Кормон була аж ніяк не з тих відданиць, котрі здатні зрозуміти зв'язок між париком дю Бук'є та побажанням шевальє Валуа; зрештою, якби вона й зрозуміла, — її рука вже була віддана. Пан де Валуа швидко зрозумів, що все втрачено. Справді-бо, помітивши мовчання чоловіків, простодушна жінка намислила розважити їх.

— Пограйте вдвох в пікет, — сказала вона без лихої думки.

Дю Бук'є всміхнувся і, як майбутній господар дому, пішов по ломберний столик. Шевальє де Валуа, чи то втративши голову, чи прагнучи зараз узнати причину своєї поразки й зарадити лихові, покірно поплентав за постачальником, немов той баран, котрого ведуть до різниці. Він, здавалося, зазнав удару довбнею по голові, найтяжчого удару, що його будь-коли діставав чоловік; адже й дворянин, що не кажіть, може бути ошелешений. Невдовзі вернулись абат де Спонд і віконт де Труавіль. Мадмуазель Кормон миттю схопилася, метнулася у передпокій, відвела дядечка вбік і сказала йому на вухо

про своє рішення. Дізнавшись, що будинок по вулиці дю Сінь відповідає запитам пана де Труавіля, вона попросила майбутнього чоловіка про одну послугу — сказати, нібито дядечкові було відомо, що дім продається. Вона, знаючи абатову неухважність, боялася довірити цю брехню старенькому. Брехня розцвітала буйно, так немовби то була найщиріша чеснота. Увечері весь Алансон знав уже важливу новину. Протягом чотирьох днів місто було збентежене, як у дні лихопомних 1814—1815 років. Одні сміялися, інші припускали можливість такого шлюбу; ці ганили, ті схвалювали. Середній стан Алансона був щасливий, вбачаючи в тому свою перемогу. Другого дня в колі своїх друзів шевальє де Валуа мовив убивчі слова:

— Кормони кінчили тим, із чого вони й почали! Від управителя до постачальника — рукою подати!

Новина про вибір, що його зробила панна Кормон, прошила серце бідолашному Атаназові, та він нічим не виказав жахливого збентеження, що опанувало його. Про заручини він довідався в домі голови суду дю Ронсере, де його мати грала в бостон. Пані Грансон глянула на сина в дзеркало, їй здалося, що він зблід, але син був блідий іще зранку, бо невиразні чутки дійшли до нього. Мадмуазель Кормон була для Атаназ картою, на яку він ставив своє життя, і тепер його обіймало крижане передчуття катастрофи. Коли душа й уява перебільшують лихо і перекладають його надто гнітючий тягар на плечі й чоло; коли розбивається здавна виплекана надія, що своїм здійсненням приборкала б вогненного коршака, який уп'явся пазурями в серце; коли людина, зневірившись у власних силах, водночас утрачає надію на майбутнє і вже не покладається на всесильного Бога,— вона розбивається на смерть. Атаназ за своїм вихованням був продуктом імператорської епохи. Віра в своє призначення, ця релігія Імператора, спустилася з трону до останніх рядів армії, до самих шкільних парт.

Атаназ, утупившись очима в карти пані Ронсере, стояв в заціпенінні, яке надавало йому байдужого вигляду, і пані Грансон подумала, що вона помилялася стосовно синових почуттів. Удавана байдужість Атаназ пояснювала його відмову покласти на жертву цьому шлюбові свої *ліберальні* погляди — слово, навмисне створене для імператора Олександра, і пустила його у вжиток пані де Сталь за допомогою Бенжамена Констана. Починаючи

з цього фатального вечора, сердешний хлопець обрав собі для прогулянок наймальовничіший куточок на березі Сарти, звідки пейзажисти, залюблені в Алансон, робили етюди його панорами. У цій місцині розташувалося кілька млинів. Річка звеселяла навколишні луги. Сартське узбережжя оздоблювали кристалі дерева, мальовничо розкидані уздовж річки. Хоча ці обшири й здавалися трохи пласкими, їм не бракувало скромної зграбності, такої властивої для Франції, де світло не стомлює очей східною яскравістю, а тумани не пригнічують надмірною тривалістю. Це була пустельна околиця. В провінції ніхто не милується красою природи, чи то зазнавши переситу, чи то через цілковиту відсутність поетичного бачення. Якщо в провінції трапляються алеї для прогулянок, якась набережна, звідки одкривається далечінь, — туди нікого не вабить. Атаназ уподобав цей відлюдний, пожвавлений річкою закуток, де під першими усмішками весняного сонця насамперед зеленіли луки. Ті, кому випадало бачити, як він сидить там під тополею, хто помічав його глибокий погляд, інколи казали пані Грансон: «У вашого сина є щось на душі».

— Я знаю, чим він заклопотаний, — відповідала мати із задоволеним виглядом, даючи зрозуміти, що він міркує над великим трудом.

Атаназ уже не втручався в політику, він більше не висловлював власної думки, вряди-годи він здавався веселим, іронічно веселим, як людина, що подумки ганьбить увесь світ. Цей юнак, який не поділяв провінційних поглядів і провінційних задовольень, мало кого обходив, ба навіть не викликав ні в кого зацікавлення. Коли ж хтось починав про нього розмову з його матір'ю, то хіба що з поваги до неї. Не було жодної душі, котра виявляла б якусь прихильність до душі Атаназа; жодна жінка, жоден друг не приходили осушити йому сльози, він ронив їх у води Сарти. Якби на ту пору появилася тут чарівна Сюзанна, скільки бід відвернула б зустріч цих двох істот, бо вони кохали б одне одного. А вона таки приїхала сюди. Розповідь про одну досить незвичайну пригоду, яка почалася близько 1799 року в «Корчмі Мавра», збудила Сюзаннине честолюбство і зворушила її по-дитячому примхливу уяву. Одну паризьку дівчину, прегарну, мов янгол, поліція підіслала, щоб звабити маркіза де Монторана, одного з ватажків, що їх призначали Бурбони для командування шуанами; вона зустрілася з ним

у «Корчмі Мавра» саме тоді, коли він вертався з походу на Мортань; вона його звабила і зрадила. Ця легендарна особа, ця влада краси над чоловіком, усі взаємини між Марі де Верней та маркізом де Монтораном засліпили Сюзанну; вже з молодого віку вона прагнула верховодити над чоловіками. За кілька місяців після своєї втечі, вирядившись із якимось художником до Бретані, вона не втрималася від утіхи заглянути по дорозі в рідне місто. Їй кортіло побачити Фужер, де сталася розв'язка маркізової пригоди, і відвідати театр тих яскравих дій, про трагічні епізоди яких, недостатньо вивчені, вона чула ще з дитинства. Крім того, вона хотіла показатися в Алансоні, тим паче в такому блискучому супроводі й до того перемінившись, що й не впізнати. Вона мала намір водночас допомогти своїй матері і в якийсь делікатний спосіб передати бідолашному Атаназові певну суму грошей: адже в наш час гроші для генія те саме, що в середні віки бойовий кінь та обладунок, що його Ревекка здобула для Айвенго.

Цілий місяць у місті робили найхимерніші припущення щодо одруження панни Кормон. Склалися дві партії — недовірків, що заперечували можливість цього шлюбу, та віруючих, котрі стверджували його. Наприкінці другого тижня партія недовірків зазнала разючого удару: будинок дю Бук'є був проданий за сорок тисяч франків панові де Труавілю, який хотів купити в Алансоні зовсім скромний будинок, бо згодом, по смерті княгині Шербелової, мав переселитися до Парижа: він мав намір спокійно очікувати на спадщину, впорядковуючи тим часом свій маєток. Сам продаж будинку здавався переконливим фактом. Недовірки однак не поступалися. Вони стояли на своєму, мовляв, жениться чи не жениться пан дю Бук'є, а на самій обладунці він таки добре погрів руки: адже будинок обійшовся йому всього в двадцять сім тисяч франків. Віруючих обеззброїла така рішуча заява недовірків. Шуанелеві, нотарю панни Кормон, запевняли ті ж таки недовірки, досі ніхто й словом не обмовився про шлюбну угоду. На двадцятий день недовірки, непохитні в своєму переконанні, здобули перемогу над віруючими. Пан Лепрессуар, нотар лібералів, прийшов у дім панни Кормон, і там було підписано шлюбну угоду. Це була перша з численних жертв, що їх панна Кормон надалі мусила підносити своєму чоловікові. Дю Бук'є палав лютою ненавистю до Шуанеля; він

приписував його впливові відмову, яку дістав колись від мадмуазель Арманди, а через те, мовляв, і панна Кормон йому відмовила. Старий дебелень Директорії умудрився підвестися до поважної панни, яка вважала, що не зуміла збагнути прекрасної душі постачальника, і тому їй хотілося загладити свою провину перед ним: задля любові вона пожертвувала своїм нотарем. Усе-таки вона ознайомила його з угодою, і Шуанель, людина, гідна бути Плутарховим героєм, письмово запевнив інтереси панни Кормон. Саме ця обставина й стала єдиною причиною, через яку зволікали з весіллям. Панна Кормон одержала кілька анонімних листів. На великий подив, вона дізналася, що Сюзанна своєю непорочністю могла б перевершити її саму і що спокусник у парику вже нездатний на такі подвиги в любовних походеньках. Панна Кормон до анонімних листів поставилася зневажливо; проте вона написала Сюзанні, щоб з'ясувати справи, що стосувалися Товариства допомоги матерям. Сюзанна, яка, зрозуміло, довідалася про майбутнє одруження дю Бук'є, призналась у своїх хитрощах і вернула Товариству тисячу франків, зробивши вельми кепську послугу колишньому постачальникові. Панна Кормон скликала нараду Товариства, де постановили надалі подавати допомогу не з огляду на майбутнє лихо, а тільки по тому, як воно станеться. Незважаючи на каверзні підступи, що на втіху всього міста стали приводом до пліток, поширюваних із неабияким смакуванням, шлюбну угоду оголосили в церкві і в мерії. Атаназові довелося підготувати свідоцтво про шлюб. Задля суспільної цнотливості й загального спокою наречена виїхала до Пребоде, куди, навідуючи її, двічі на день приїздив дю Бук'є: вранці з пишним неоковирним букетом і надвечір, десь під обідню пору. Кінець кінцем одного сьботавого червневого дня, в передобідню пору, в алансонській парафіяльній церкві, на очах усього міста відбулося вінчання панни Кормон і *сумнівного*, як подейкували недовірки, пана дю Бук'є. З дому до мерії і з мерії до церкви їхали в розкішній, як на Алансон, колясці, що її дю Бук'є тайкома виписав із Парижа. Все місто розцінювало втрату старої бідки як своєрідне громадське лихо. Римар із вулиці Порт де Сеез галасливо бідкався з того приводу, бо втратив п'ятдесят франків річного прибутку, що діставав за лагодження того тарантаса. Алансонцям нагнала страху розкіш, яка заводилася у місті завдяки домові Кормонів.

Кожен побоювався, що подорожчають харчі, підскочить плата за комірне і плавом попливуть до міста предмети паризького вмеблювання. Декотрих розбирала така цікавість, що вони давали Жакленові по кілька су, аби зблизька роздивитися коляску, яка зазіхала на економіку краю. Пара коней, куплених в Нормандії, також неабияк налякала городян.

— Уже нам не продати коней свого заводу приїжджим баришникам, коли ми самі купуємо їх бозна-де, — казали в колі дю Ронсере.

Хоч на перший погляд цей висновок і здавався безглуздим, проте в ньому була глибока думка щодо можливостей краю загрибати чужі гроші. На думку провінції, національне багатство полягає не так в активному обігові грошей, як у безцільному накопичуванню. І врешті-решт справдилося пророцтво старої дівки. Пенелопа здохла від плевриту, на який вона захворіла за півтора місяці до весілля господині; нічого не могло її врятувати. Пані Грансон, Марієтта, пані дю Кудре, пані дю Ронсере — все місто помітило, що мадам дю Бук'є ступила в церкву *лівою ногою*: прикмета тим більше жахлива, що о тій порі слово *лівий* стало набувати політичного значення. Священик, який мав виголосити проповідь, ненароком розгорнув молитовника на *задушній* молитві. Отже, це одруження супроводжувалося такими фатальними обставинами, такими грізними, такими зловісними, що ніхто не передбачав у ньому нічого доброго. Все склалося геть зовсім кепсько. Весілля ніякого не гуляли, бо обоє повінчані відразу поїхали до Пребоде. Тож люди гомоніли, що паризькі звичаї беруть гору над провінційними. Ввечері алансонці тільки й правили теревені про всі ті нісенітниці; ті, хто сподівався на лукуллівський бенкет, неодмінний на провінційних весіллях, що його вважали за обов'язкову данину, майже всі обурювалися. Зате весілля Жозетти й Жаклена відбулося весело; лише ця пара і спростувала лихі віщування.

Дю Бук'є захотілося пустити всі гроші за власний будинок на ремонт і осучаснення старого особняка Кормонів. Тому він вирішив прожити півроку в Пребоде і переселив туди дядечка де Спонда. Ця новина вжахнула все місто, кожного пойняло передчуття, що дю Бук'є заповзвся потягти край на згубний шлях комфорту. Цей страх ще збільшився, коли одного ранку городяни побачили, що дю Бук'є, їдучи із Пребоде у Валь-Нобль,

щоб припилувати, як посуваються роботи по ремонту особняка, сидить у тільбюрі, куди запряжено недавно купленого коня, а поруч красується виряджений у лібрею Рене. Почав дю Бук'є свою господарську діяльність із того, що вклав усі жінчині заощадження в ренту державної скарбниці, яка йшла по шістдесят сім франків п'ятдесят сантимів. Постійно граючи на підвищення, він за рік зробив собі особистий капітал, що майже дорівнював жінчиному. Та всі грізні віщування, всі згубні новації перевершила одна подія, котра була тісно пов'язана з цим шлюбом і надала йому, здавалося, ще більшої фатальності. Весільного вечора Атаназ із матір'ю по обіді сиділи за десертом у вітальні перед коминком, в якому служниця розвела невеликий вогонь, що його по-тамтешньому називають почастиувальним.

— Так і буде! Якщо ми залишилися уже без мадмуазель Кормон, доведеться ввечері піти до голови дю Ронсере, — сказала пані Грансон. — Господи, ніяк не звикну звати її пані дю Бук'є, навіть язик не повертається вимовити це ім'я.

Атаназ печально й силувано глянув на матір; йому бракувало сил усміхнутися їй, але він хотів якось подякувати за цю простодушну спробу, яка хай і не гоїть ран, зате полегшує страждання.

— Матусю, — промовив він, і голос його прозвучав так по-дитячому, так ніжно, як звучало давним-давно це забуте звернення. — Люба матусю, не йдім іще, тут так добре перед вогнем!

Мати, не збагнувши розумом, серцем пристала на це останнє прохання горем убитого сина.

— Добре, дитино моя, зостанемось, — сказала вона. — Мені, звичайно, приємніше погомоніти з тобою, послухати, які в тебе плани, аніж провести вечір за грою в бостон, де я можу програти якийсь гріш.

— Ти сьогодні дуже гарна, і мені любо дивитися на тебе. До того ж і думи мої пасують до цієї нужденної віталеньки, де нам довелось чимало вистраждати.

— Де нам належить і далі страждати, бідолашний мій Атаназе, доки ти не досягнеш успіху. Мене не лякають злигодні, але як мені, скарбе мій, дивитися, що так безрадісно минає твоя прекрасна молодість! Усе ж твоє життя — самий лише труд! Ці думки — найважча хвороба для матері; вони мордують мене вечорами, а вранці під їхнім тягарем я прокидаюся. Боже мій, Боже

мій! Чим я прогнівила тебе? За які гріхи ти караєш мене?

Вона пересіла з крісла на дзиглик і нахилилася до Атаназа, притуливши голову йому до грудей. У щирих материнських почуттях завжди є чарівність залюбленості. Атаназ цілував очі, чоло, сиве материне волосся зі святим почуттям, прагнучи припасти душею до всього, до чого торкалися губи.

— Я вже ніколи нічого не досягну, — сказав він, намагаючись приховати від матері фатальний намір, що заврався йому в голову.

— Отакої! Ти що, падаєш духом? Ти ж сам казав, що розум усе зможе. Хіба Лютер, маючи всього лише десять пляшечок чорнила, десять стоп паперу й непохитну силу волі, не збував усієї Європи? Ти заживеш великої слави і творитимеш добро тими самими засобами, якими він творив зло. Чи не твої це слова? Сам бачиш, як уважно я слухаю тебе; я розумію тебе краще, ніж ти гадаєш, бо ще й досі ношу тебе під серцем, і найменша твоя думка відбивається в мені, як відбивався колись твій найменший порух.

— Розумієш, мамо, я тут не доб'юся нічого, і мені не хочеться, щоб ти була свідком моїх страждань, моїх зусиль, моєї скорботи. О моя матусю, дозволь мені покинути Алансон; я волю страждати далеко від тебе.

— А я хочу завжди бути біля тебе, — з гідністю мовила мати. — І то б я погодилася, щоб ти страждав далеко від мене, твоєї сердешної матері, що стане тобі за наймичку, коли виникне потреба, а буде на те твоя воля, — зникне, щоб не стояти на заваді тобі, і навіть тоді не нарікатиме, що ти загордився. Ні, ні, Атаназе, ми ніколи не розлучимось.

Атаназ так палко обняв матір, як умирущий обіймав би саме життя.

— І все ж таки я так хочу, — наполягав він, — інакше ти мене втратиш. Страждати подвійно, за тебе й за себе — то для мене смерть. Адже ти хочеш, щоб я жив?

Пані Грансон розгублено дивилася на сина.

— Он що в тебе на думці! Мені вже про те казали. Отже, ти їдеш?

— Так.

— Ти не поїдеш, не сказавши мені всього, не попередивши мене. Тобі ж потрібні речі, гроші. У мене в нижній спідниці зашиті кілька золотих, візьми їх.

Атаназ заридав.

— Це все, що я хотів тобі сказати, — знову почав він. — Тепер я проведу тебе до голови. Ходімо...

Мати й син вийшли. Атаназ розстався з матір'ю на порозі дому, де вона мала провести вечір. Він довго дивився на світло, що пробивалося крізь щілини віконниць; притулившись до них, він слухав, і його поійняла якась шалена радість, коли десь за чверть години до нього долинув голос матері: *«Великий шолом у чирви!»*

— Бідолашна матусю! Я одурив тебе, — мовив він, виходячи на берег Сарти.

Він підійшов до гарної тополі, під якою стільки передумав за останні півтора місяці й де влаштував собі сидіння з двох великих каменів. Він милувався на красиву природу, що була о тій порі освітлена місяцем; протягом якогось часу перед ним проплили вимріяні картини його славного майбутнього: він пройшов крізь міста, охоплені хвилюванням від самого звучання його імені; він чув вітальні оплески юрби, він вдихав фіміам свят, він уклонився видінню свого життя, він купався в сяйві власної слави, він спорудив собі монумент, він подумки скликав всі свої нездійсненні мрії, щоб сказати їм на останньому олімпійському бенкеті «простіть мене». Таке чарівне видиво могло тривати лишень якусь хвилину, і раптом воно розвіялося навіки. В цю останню мить він обійняв прекрасне дерево, до якого прихилився, як до вірного друга; тоді запхав до кишені сюртука два камені й застібнув гудзики. З дому він навмисне вийшов без капелюха. Він одшукав те глибоке місце, що його давно вже намітив; потім рішуче ковзнув у воду, намагаючись, щоб не було ніякого шуму, і все сталося безшумно. Коли десь о пів на десяту пані Грансон вернулася додому, служниця нічого не сказала їй про Атаназа, вона подала господині листа; пані Грансон розгорнула його й прочитала ці кілька слів: *Добра моя матусю, я виїхав, не гнівайся на мене.*

— От тобі й маєш! — вигукнула вона. — Добре діло. Він мене підвів. А білизна? А гроші! Ну, та він напише, і я поїду до нього. Діти завжди гадають, ніби вміють перехитрити батьків! — І вона спокійно лягла спати.

За день до цього, вранці, як і сподівалися рибалки, Сарта розлилась. О такій порі збурені води гонять силу-силенну в'юнів із її струмків. Он чому на тому місці, де пірнув горопашний Атаназ, певний що його ніколи

не знайдуть, опинилися сіті. Близько шостої години ранку рибалка витягнув труп молодого самогубця. Дві-три приятельки, які прийшли до нещасної вдови, з великою обережністю підготували її до прибуття страшних останків. Неважко собі уявити, як звістка про самогубство прогриміла на весь Алансон. Ще напередодні в бідолашного генія не було жодного прихильника; другого ж дня по його смерті тисяча голосів вигукували: «Хто-хто, а я, звісно, допоміг би йому!» Як вигідно виставити себе благодійником, нічого не втрачаючи! Шевальє де Валуа прояснив це самогубство. З почуття помсти дворянин розводився про чисте, щире, прекрасне Атаназове кохання до панни Кормон. Пані Грансон, яку під'юдив шевальє, згадала найдрібніші обставини і потвердила розповідь шевальє. Історія ставала дуже зворушливою, деякі жінки плакали. Горе пані Грансон було зачаєне, німе, не кожному зрозуміле. Материнська скорбота по дітях буває двояка. Інколи люди розуміють глибину цієї печалі. Втрата сина, шанованого, любого, молодого й вродливого, що був на шляху до успіху та багатства, чи вже прославленого, збуджує загальне співчуття; світ поділяє це горе і, надаючи йому більшої сили, полегшує його. Але є інша скорбота, скорбота матері, яка сама-одна знає, що важив для неї син, яка сама-одна помітила скарби цього, немилосердно рано стятого життя; в такому горі приховують свій креп, проти якого бліднуть кольори всіх інших жалобних знаків. Горя цього не змалювати; на щастя, мало жінок знає, яку струну серця воно обриває назавжди. Ще до того, як пані дю Бук'є вернулася до міста, дружина голови дю Ронсере, одна з палких прихильниць Рози, поспішила кинути цього трупа на троянди її втіх і повідомила приятельку, якого кохання вона зреклась; головиха нишком улила не одну краплю полинової горілки в мед першого місяця її пошлюбного життя. Вертаючись до Алансона, мадам дю Бук'є випадково здибалася на розі вулиці дю Валь-Нобль із панею Грансон. Погляд мрущої з горя матері вразив стару дівку в саме серце. В тому погляді було тисячократне повторення прокляття — тисяча іскор в промені. Той погляд вжахнув пані дю Бук'є, він віщував їй, він накликав на неї нещастя. Того самого вечора, коли сталася катастрофа, пані Грансон, одна з тих, хто був найворожіше настроєний проти міського кюре, хто завжди тягнув руку за вікарія церкви Святого Леонарда,

здригнулася на саму думку про непохитність католицького вчення, яке проповідувала його партія. По тому як вона власноручно одягла сина в саван, згадуючи Богоматір, пані Грансон, страждаючи душею від страшної скорботи, подалась до свого панотця. Вона застала скромного священика за роботою: він розкладав ручки лляного прядива, що їх давав прясти всім тим бідним жінкам і дівчатам, котрі не могли знайти в місті роботи; це було розумне добродієство, яке врятувало од злиднів не одну родину, нездатну до жебрацтва. Кюре залишив своє прядиво й поспішив провести пані Грансон у вітальню. Зажурена мати побачила приготовлену для нього скромну вечерю, що нагадувала її власний стіл.

— Пане абате,— почала вона,— я прийшла вас благодати...— вона залилася слізьми, не маючи сили закінчити фразу.

— Знаю, що вас привело,— мовила свята людина.— Покладаючись на вас, пані, і на вашу родичку пані дю Бук'є, гадаю, вам пощастить уласкавити сеєзького єпископа. Так, я помолюся за вашу нещасну дитину; так, я відслужу по ній парастас; але постараємось уникнути розголосу, не дамо приводу лихим людям напхатися в церкву зі всього міста... я сам-один, без причету, вночі.

— Авжеж, авжеж, як уже самі zvolите, аби лише він покоївся у святій землиці,— сказала бідолашна мати, беручи й цілуючи священикові руку.

Отож близько півночі чотири хлопці, найщиріші Атаназові товариші, крадькома перенесли домовину до парафіяльної церкви. Там уже зібралося кілька подруг пані Грансон — гурток зодягнених у чорне жінок, із опущеними вуаями, та ще сім-вісім юнаків, котрим звіряв свої думи цей занапащений талант. Чотири свічники освітлювали домовину, покриту чорним крепом. Панотець, якому прислужував скромний хлопчина з криласу, проказав молитву за упокій душі. По тому самогубця однесли в самий закут цвинтаря, де хрест із почорнілого дерева, без напису, позначував матері його могилу. Атаназ жив і помер у темряві. Ніхто жодним словом не звинуватив священика, єпископ мовчав. Материнське благочестя спокутувало синову безбожність.

Минуло кілька місяців, і якось увечері сердешна, знавісніла від горя жінка, пойнята, як і всякі знедолені, незбагненним жаданням припасти палкими устами до своєї гіркої чаші, надумала подивитися на місце синового

самогубства. Може, то інстинкт підказав їй, що під тополею вона розгадає його передсмертні думи; а може, їй захотілося побачити те, на що востаннє дивився син. Для одних матерів таке місце — плаха, для інших — святиня. Терпеливі анатоми людської природи ніколи не перестануть повторювати істин, що об них повинні розбиватися всі теорії, закони й філософські системи. Скажемо ще раз про те, що намагання міряти людські почуття єдиною мірою — безглуздя; у кожної людини почуття поєднуються з елементами, властивими лише їй, і прибирають її подобу.

Пані Грансон ще здаля помітила жінку, яка, підійшовши до фатального місця, вигукнула: «*Так ось де це сталося!*» Лише одна істота оплакувала Атаназа так, як оплакувала його матір. Цією істотою була Сюзанна. Приїхавши вранці до «Готелю Мавра», вона дізналася про нещастя. Якби бідолашний Атаназ був живий, вона, мабуть, зробила б те, про що мріють шляхетні, але вбогі, і що ніколи й на думку не спадає багачам. вона послала б йому кілька тисяч франків, написавши: «*Гроші, що їх позичив ваш батько другові, боржник вертає вам*». Цю янгольську хитрість Сюзанна надумала під час подорожування.

Куртизанка помітила пані Грансон і покvapно пішла, промовивши: «Я його кохала!»

Сюзанна, згідно зі своєю вдачею, не поїхала з Алансона, доки не обернула на водяні лілеї флердоранж, що прикрашав молоду; вона перша оголосила, що мадам дю Бук'є назавжди останеться панною Кормон. Єдиним слівцем вона відомстила і за Атаназа, і за дорогого їй шевальє де Валуа.

Алансон став свідком іще одного самогубства, але повільного, що збуджувало зовсім інший жаль, бо Атаназ швидко забула громадськість, яка намагається та й мусить скоріше забувати своїх небіжчиків. Горопашний шевальє де Валуа вмирав живцем, він убивав себе, тільки-но прокидаючись, щоденно чотирнадцять років поспіль. Через три місяці після одруження дю Бук'є алансонське товариство не без подиву помітило, що сорочка шевальє пожовкла, а волосся зачесане абияк. Закошлатілий шевальє де Валуа перестав існувати! Кілька зубів, білих як слонова кістка, дезертирували з бойового поста, і ні один спостерігач людського серця не міг би сказати, не міг би встановити, до якого корпусу

вони належали, чи були вони з туземного легіону, рослинного чи тваринного походження, чи відібрав їх у шевальє час, чи він сам забув їх у шухлядці туалетного стола. Краватка, збайдужівши до елегантності, скрутилась, як мотузка. Серги забруднилися й поблякли. Зморшки на обличчі поглибшали, потемніли, а шкіра стала подібна до пергаменту. Занедбані нігті частенько були обведені чорною смужкою. На жилеті залишалися плями тютюнової потерті, що нагадували осіннє листя. Вата в вухах поновлювалася вряди-годи. На чоло осів смуток і жовтою пеленою опускався в западини зморшок. Одне слово, прегарна споруда, так пильно підтримувана, дала тріщину і показала могутню силу духу над плоттю; адже наш білявий шевальє, наш герой-залицяльник загинув, тільки-но розбилась його надія. Досі ніс шевальє виставляв себе в найвигіднішому світлі; ніколи не ронив ні чорних крупинок ні бурштинових крапель; але тепер цей ніс, забруднений тютюновими окрущинами, що виглядали з ніздрів, знеславлений слиззю, яка стікала жолобком над верхньою губою, — цей ніс, що вже не дбав про свій приємний вигляд, показав, яких неймовірних зусиль доводилося докладати панові шевальє, щоб тримати його в належному стані, цей ніс показував ту велику турботу, яку раніше старий парубок приділяв піклуванню про власну персону і яка своєю наполегливістю свідчила про всю велич і непохитність шлюбних зазіхань шевальє на панну Кормон. Пан де Валуа був геть розчавлений каламбуром де Кудре, який, зрештою, завдяки шевальє позбувся служби. То була перша відомста, до якої вдався добродушний шевальє. Одначе, каламбур був убивчий і на сто кроків залишив позаду всі можливі каламбури чиновника опікунської ради: пан Кудре, споглядаючи ту носову революцію, назвав шевальє Нерестаном.¹

Кінець кінцем анекдоти шевальє пішли за прикладом його ж зубів; далі порідшали й дотепні слівця; зате апетит не підупав: серед усіх потрощених надій уцілів лише єдиний шлунок; якщо шевальє готував свої понюхи табаки досить мляво, то їв він із колишньою ненадлистю. Вам стане ясно, до якого убозтва думки призвела його ця катастрофа, коли визнаєте, що тепер пан

¹ Це прізвисько утворене з двох французьких слів: іменника *néz*, що означає ніс, та дієслова *rester* — залишатися. Отже, Нерестан — той, що zostався з носом, тобто, дістав одкоша.

де Валуа навіть рідше, ніж колись, пускався в розмови з княгинею Горіцею. Коли шевальє якось прийшов до мадмуазель Арманди, одна з його литок опинилась попереду великої гомілкової кістки. Делебі, таке банкрутство елегантності було страхітливе й ошелешило весь Алансон. Молодявий бадьорий чоловік перетворився на діда. Добродій, сповнений снаги, через душевний занепад сил, переступивши з п'ятдесяти років одразу в дев'яносто, налякав товариство. До того ж він виявив свою таємницю: всі здогадалися, що він чигав на мадмуазель Кормон; терпеливий мисливець, шевальє цілився впродовж десяти років і... прогавив свою здобич. Нарешті німецька Республіка взяла гору над мужньою Аристократією, і то в самий розпал Реставрації! Форма перемогла зміст, дух пододала матерія, дипломатію — бунт. Останнє лихо! Якесь покривджена гризетка викричала ранкові втіхи шевальє, і про нього пішла неслава, як про людину розпутну. Ліберали поклали йому на карб всіх байстрят, що їх досі привинювали дю Бук'є, і Сен-Жерменське передмістя Алансона з великою гордістю зустріло цю новину; посміхаючись, воно говорило: «Молодчага шевальє, а що йому залишалося робити?» Воно пожаліло шевальє, прийняло його в своє лоно, воскресило його усмішки, а над головою дю Бук'є нависла грізна зненависть. Одинадцять осіб покинули салон Кормон і перекинулися в табір д'Егріньйонів.

Через цей шлюб в Алансоні найперше окреслилися дві партії. Дім д'Егріньйонів репрезентував тут вищу аристократію, бо, вернувшись на батьківщину, до нього пристали Труавілі. Дім Кормонів, спритними заходами дю Бук'є, став виразником тих згубних поглядів, які, не будучи ні справді ліберальними, ані рішуче роялістськими, породили виступ двохсот двадцяти одного депутата саме того дня, коли визначилася боротьба між найсвятеннішою і найбільшою, єдино достеменною *королівською владою* та найоблуднішою, найдеспотичнішою, так званою *парламентською*, що її здійснюють виборчі зібрання. Салон дю Ронсере, таємно зв'язаний із салоном Кормон, став одверто ліберальним.

Після повернення з Пребоде абат де Спанд терпів безперервні мордування, що їх він приховував у душі, нічого не кажучи про них небозі; однак він одкрив душу тільки мадмуазель Арманді, признавшись їй, що віддав би перевагу, якби до того дійшло, панові де Валуа

перед, з дозволу сказати, паном дю Бук'є. Ніколи ласкавий шевальє не дозволив би собі безцеремонно перечити в чому-небудь бідолашному старому, якому залишалося жити кілька днів. Дю Бук'є все в домі зруйнував. Немічні сльози навернулися на згаслі очі абата, коли він бідкався:

— Мадмуазель, у мене нема вже затишних алей, де я прогулювався протягом п'ятдесяти років. Мої улюблені липи позрізувані під самий корінь. В годину моєї смерті Республіка ще раз являється до мене в подобі страшного руйнівника моєї оселі.

— Будьте вибачливі до своєї небоги, — сказав на те шевальє де Валуа. — Республіканські ідеї — перша хиба молодості, що шукає свободи, а знаходить найжахливіший деспотизм, деспотизм безсилої черні. Вашу нещасну небогу не по вині покарано.

— Що очікує мене в цьому домі, де на стінах понамальовані голі танцівниці? Де віднайти мені липи, під якими я читав молитовника?

Так само, як і Кант, що втратив нитку своїх думок по тому, як зрубали сосну, на яку він він звик дивитися під час своїх розмірковувань, бідолашний абат не знаходив натхнення в молитвах, проходячи алеями, де вже не було тіні. Дю Бук'є наказав насадити там англійський парк!

— Так ліпше, — всупереч власній думці сказала пані дю Бук'є, скоряючись напученням абата Кутюр'є, що велів їй всіляко догоджати чоловікові.

Старий дім після реставрації втратив свою колишню пишноту, свою старожитню чарівливу подобу. Як шевальє де Валуа, занедбавши свій вигляд, утратив самого себе, так буржуазна велич салону Кормон розвіялась, тільки-но перефарбували його на біло-золоті тони, оббили стіни голубим шовком і обставили турецькими диванами червоного дерева. В їдальні, опорядженій в новітнім стилі, страви, здавалося, простигали швидше і їли там уже не так, як перше. Пан дю Кудре запевняв, що навіть каламбури застрягали в горлі, тільки-но він скине погляд на всі намальовані на стінах фізіономії, які витріщають на нього очі. Зокола будинок дихав іще провінцією, та всередині вже відчувався смак постачальника часів Директорії. На всьому було помітно відбиток поганого смаку біржового маклера: колони оздоблені під мармур, дзеркальні двері, грецькі профілі, ліпні карнизи, мішанина

всіх стилів, недоречна пишнота. В Алансоні тижнів зо два тільки й розмов було, що про нечувану розкіш. За яких два місяці стали нею пишатися деякі багаті фабриканти, поновивши обставу, влаштували в себе прекрасні вітальні. В місті почали з'являтися модні меблі. Тут можна було побачити навіть астральні лампи! Абат де Спонд один із перших збагнув зачаєне горе, що його цей шлюб вніс в особисте життя улюбленої небоги. Шляхетна простота — особливість, яка визначала їхнє спільне існування, зникла першої ж зими коли дю Бук'є справляв по два бали на місяць. Цигикання скрипок і нечестива музика світських гулянь у цій священній господі! Абат, укланувши навколішки, молився весь час, поки тривали веселощі! Згодом мало-помалу переінакшилась і політична система, що панувала в цьому статечному домі. Головний вікарій розкусив дю Бук'є, він здригнувся від його наказового тону; він, бувало, помічав сльози на очах небоги, коли вона втратила змогу розпоряджатися своїми статками, коли її чоловік довірив їй піклуватися лише білизною, столом і всім тим, що було призначено жінці. Роза вже не командувала слугами; вони тепер виконували вказівки тільки самого хазяїна; на Жаклена покладено лише кучерські обов'язки, Рене було призначено на грума, із Парижа привезли нового кухаря, Маріетту поставили перемивати посуд. Під рукою пані дю Бук'є залишилася тільки Жозетта. А знаєте ви, чого коштує позбавлення солодкої звички владарювати? Якщо тріумф волі — одне з п'яних вдоволень у житті великих людей, то для людей обмежених — у тому все життя. Треба побути міністром і впасти в неласку, щоб збагнути страждання, що його терпіла пані дю Бук'є, коли її було принижено до становища цілковитого закріпачення. Як часто вона мусила сідати в екіпаж проти своєї волі, зустрічатися з людьми, котрі їй були не до серця; вона більше не тримала в руках своїх любимих грошей, вона, що звикла вільно витратити, скільки їй завгодно, тепер була позбавлена такої можливості. Хіба всяке нав'язане обмеження не викликає бажання переступити його? Хіба все, що порушує свободу волі, не завдає страждань? Та все це були лише квіточки. Кожна поступка, що її ця бідолаха робила матримоніальній владі, походила тоді з любові до чоловіка. Попервах дю Бук'є добре ставився до дружини; він був чудовий, кожного разу зазіхаючи на її право, він

спирався на переконливі доводи. В кімнаті, так довго порожній, вечорами перед каміном чулися подружні голоси. Тож два перші роки свого шлюбного життя пані дю Бук'є здавалася дуже задоволеною. В неї був той невимушений, трошки лукавий вигляд, яким відзначається більшість молодих жінок, що вийшли заміж з любові. Кров більше не бентежила її. Зовнішність пані дю Бук'є пантеличила насмішників, спростовувала чутки, які ходили стосовно дю Бук'є, і привела в сум'яття спостерігачів людського серця. Роза Марія Вікторія так боялася обриднути чоловікові, чимось уразивши, втратити його прихильність і його товариство, що ладна була поступитися геть усім, навіть пожертвувати дядечком. Дріб'язкові нікчемні радощі пані дю Бук'є ошукали бідолашного абата де Спонда, якому легше було терпіти власні страждання, гадаючи, що небога щаслива. Спершу Алансон думав так само, як і абат. Та все те бачила одна людина, котру важче було ввести в оману, ніж усе місто! Шевальє де Валуа, принишкнувши на верхів'ях аристократичного товариства, коротає життя у д'Егрін'йонів; він прислухався до лихослів'я і всіляких теревенів, дні і ночі тільки й думаючи, як би не вмерти, не помстившись. Він уже здолав майстра каламбурів і тепер цілився в самісіньке серце дю Бук'є. Сердега абат давно збагнув усю ницість першого й останнього милого своєї небоги, він здригнувся, розгадавши лукаву природу її чоловіка, його підступні махінації. Хоч дю Бук'є стримував себе, пам'ятаючи про дядечкову спадщину, і не хотів чинити ніяких капостей, однак завдав йому смертельного удару, який звів старого в могилу. Якщо ви хочете пояснити слово *нетерпимість* словами *непохитність засад*, якщо ви не вважаєте за потрібне засудити колишнього вікарія-католика за той стоїцизм, яким Вальтер Скотт змушує вас захоплюватися в пуританинові, отцеві Дженні Дінс, якщо принцип *potius mori quam foedari*¹, що йому дивується у республіканському світогляді, ви ладні побачити і в римо-католицькій церкві, то ви зрозумієте скорботу, що охопила абата де Спонда, коли в салоні чоловіка своєї небоги він зустрів священника, який присягнув Конституції і якого він вважав за зрадника, розкольника, еретика, за ворога церкви, кривоприсяжника. Дю Бук'є, що потай прагнув до панування над усією округою,

¹ Краще вмерти, ніж згн'ябитися (*латин.*).

намагався, як першої запоруки своєї влади, добитися можливості примирити священика церкви Святого Леонарда із парафіяльним кюре, і він досягнув своєї мети. Його дружина вважала, що, вітаючи в себе абата Франсуа, вона сприяє справі миру, а на думку непохитного абата де Спонда — це була зрада. Пан де Спонд побачив, що він самотній у своїх переконаннях. До дю Бук'є приїхав єпископ і, здавалося, був задоволений, що ворожнечі настав край. Чесноти абата Франсуа всіх перемогли, за винятком ревного католика, ладного вигукнути разом із Корнелем: «Во ім'я Господнє добродійство зневажаю!»

Абат помер, коли в єпархії згасла правдивість.

1819 року завдяки спадщині абата де Спонда земельні прибутки пані дю Бук'є зросли до двадцяти п'яти тисяч ліврів, не враховуючи ні Пребоде, ні будинку по вулиці дю Валь-Нобль. Саме на цей час дю Бук'є повернув дружині її заощадження, які вона йому довірила; він примусив пустити ці гроші на купівлю землі, суміжної з Пребоде, і таким чином перетворив цей маєток на один із найкращих у департаменті, бо з Пребоде сусідили й землі абата де Спонда. Ніхто не знав розмірів особистого капіталу дю Бук'є, він дав його в обіг Келлерам у Парижі, куди їздив чотири рази на рік. У всякому разі, о тій порі він уже вважався найбагатшою людиною в Орнському департаменті. Цей жмикрут, постійний кандидат лібералів, якому щоразу не вистачало семи-восьми голосів у всіх виборчих баталіях, що відбувалися за Реставрації, вдавав, ніби зрікається лібералів, прагнучи, щоб його обрали як міністерського рояліста; проте урядові кола завжди ставилися до нього з великою відразою, незважаючи на підтримку його кандидатури з боку конгрегації та магістратури; цей злобивий республіканець, збурений жадобою честолюбства, задумав боротися з роялізмом та аристократією в краю, де вони на той час перемогли. Дю Бук'є опирався на духівництво, розігруючи з себе людину побожну: він супроводив дружину до церкви на обідню, жертвував на місцеві монастирі, грішми допомагав конгрегації Серця Ісусового, висловлювався за духівництво щоразу, коли воно виступало проти міста, департаменту чи держави. Дістаючи таємну підтримку лібералів, користуючись заступництвом церкви, дю Бук'є, залишаючись конституційним роялістом, завсігди йшов пліч-о-пліч із департаментською аристократією з наміром загубити її, — і він таки згубив її.

Хапаючись за кожен помилку аристократичної верхівки й уряду, він із підтримкою буржуазії здійснював у місті всілякі поліпшення, якими мали опікуватися дворянство, пери та міністерства, тоді як вони, навпаки, гальмували кожне поліпшення через безглузде суперництво, притаманне французьким правителям. Конституційні погляди втягли його в боротьбу з абатом Франсуа щодо будівництва театру, міського благоустрою, що його він передбачав, пропонував од ліберальної партії і в розпалі дебатів ревно підтримував задля добра краю. Дю Бук'є стояв за розвиток промисловості в департаменті. Він прискорював розквіт провінції з ненависті до аристократичних родин, що мешкали в особняках уздовж Бретонської дороги. В такий спосіб він готував свою помсту владарям замків і надто д'Егрін'їонам, яких ладен був першого-ліпшого дня проткнути отруєним кинджалом. Він дав кошти на відновлення виробництв алансонського мережища, він оживив торгівлю тканинами, в місті відкрили прядильню. Так, беручи участь у всіх цих заходах, що глибоко зачіпали інтереси широких мас, здійснюючи все те добре, про що нітрохи не дбала королівська влада, дю Бук'є не ризикував нічим ні на гріш. Посідаючи таке багатство, як у нього, він міг очікувати від здійснення своїх задумів чималого зиску, тимчасом як люди заповзятливі й ділові, але обмежені в коштах, часто змушені були поступитися вигідними обладнаннями на користь своїх промітних щасливців. Дю Бук'є виступав у ролі банкіра. Цей дрібний Лаффіт давав під заставу гроші на всі новачії. Він успішно вершив свої власні діла, водночас віддаючись корисній громадській діяльності: він започаткував страхові товариства, опікувався новими підприємствами громадського транспорту; він порушував питання про подачу петиції уряду, щоб добитися від нього прокладання необхідних нових доріг та спорудження мостів. Оскільки дю Бук'є випередив в усіх тих затіях місцевих правителів, то вони вбачали в тому зазіхання на їхні права. Зав'язувалася безглузда боротьба — адже блага краю вимагали поступок префектури. Дю Бук'є нацьковував провінційних вельмож проти придворних і проти перства. Кінець кінцем він підготував украй небезпечне приєднання значної частини монархічно-конституційної партії до боротьби проти трону, яку підтримували «*Журналь де Деба*» та пан де Шатобріан — недолуга опозиція, що постала на ґрунті

нищого користолюбства і спричинилася до перемоги буржуазії й газетярів 1830 року. Отож панові дю Бук'є, як і тим, кого він репрезентував, випало щастя споглядати похорони королівської влади, яку провінція проводжала без усякого співчуття, збайдужівши до неї з тисячі причин, наведених тут не повністю. Затятий республіканець, що не пропустив жодної обідні впродовж п'ятнадцяти років, грав комедію, щоб, нарешті, втішитися помстою, власноручно, під оплески натовпу, зірвав білого прапора з будинку мерії. Жодна людина у Франції не кидала на новий трон, зведений у серпні 1830 року, погляду більше сп'янілого від радощів помсти. Як на нього, вступ на престол молодшого пагона було торжеством Революції. Перемогу триколірного прапора він вважав відродженням Гори, що на цей раз повинна була знищити дворянство, хай і не такими жорстокими, проте певнішими засобами, ніж гільйотина. Перство, позбавлене права спадкоємності, організація Національної гвардії, що кладе на одне похідне ліжко дрібного крамаря і маркіза, скасування майорату, що його проголосив якийсь буржуазний повірник, позбавлення католицької церкви привілеїв на верховодство — всі законодавчі нововведення в серпні 1830 року були для дю Бук'є лише спритнішим застосуванням принципів 1793 року. Від 1830 року цей чоловік стає головним податковим начальником, чого він домігся завдяки своїм зв'язкам із герцогом Орлеанським, батьком нового короля Луї Філіппа, та з паном де Фельмоном, колишнім управителем овдовілої герцогині Орлеанської. Поголос приписує йому вісімдесят тисяч ліврів річних прибутків. В очах усього краю пан дю Бук'є — людина добромисна, шанована, людина непохитних принципів, невідкупна, надійна. Завдяки йому Алансон прилучився до розвитку промисловості, став першою ланкою, яка, можливо, одного дня зв'яже Бретань із тим, що ми називаємо сучасною цивілізацією. Населення Алансона, де 1816 року не нараховувалося й двох приватних екіпажів, по десяти роках, нітрохи не дивуючись, дивилося на коляски, карети, ландо, кабріюлети й тільбюрі, що мчали вулицями їхнього міста. Буржуазія й землевласники, спершу налякані ростом цін, згодом побачили, що це окупається збільшенням їхніх прибутків. Із словами голови дю Ронсере: *Дю Бук'є — велика сила!* погоджувався весь край. Та, на лихо його дружини, в цих словах було страшне протиріччя.

Дю Бук'є як чоловік був нітрохи не схожий, на дю Бук'є — громадського й політичного діяча. Цей великий громадянин, поза домом такий ліберальний, такий добродушний, ладний на все з великої любові до свого краю, вдома — деспот, цілком позбавлений шлюбних почуттів. Цей чоловік, наскрізь підступний, двоєдушний і хитрий, цей Кромвель Валь-Нобля поводить в родинному житті, як поводився з аристократією, до якої підлещувався, щоб перегризти їй горло. Так само, як і його друг Бернадотт, він надів оксамитову рукавичку на свою залізну руку. Дружина не принесла йому потомства. Сюзанніні слова й натяки шеваље де Валуа справдились. Але ліберальна буржуазія, буржуазія монархо-конституційна, дрібне дворянство, магістратура і, як висловлювалась «Конститюсьйонель», «попівська партія» — всі закидали ту безпотомність пані дю Бук'є. Мовляв, вона тоді, коли пан дю Бук'є одружився, була зовсім стара! Зрештою, бідолашній жінці поталанило, бо в її віці родити вже небезпечно! Коли пані дю Бук'є зі сльозами на очах, бувало, звіряла свою розпуку пані дю Кудре та пані дю Ронсере, вони казали їй: «Ну, ви, голубонько, втратили тяму, ви самі не знаєте, за чим побиваєтесь; таж для вас дитина — певна смерть!» Крім того, дехто з чоловіків, котрі, як, скажімо, дю Кудре, покладали власні надії на перемогу дю Бук'є, намовляли своїх жінок співати йому хвалу. Стару дівку вбивали оті жорстокі фрази:

— Яка ви щаслива, любонько, що вийшли за таку мудру людину, вас обминає лиха доля багатьох жінок, які нерозважливо повійскакували заміж за чоловіків, м'яких та нерішучих, нездатних ані вести власне господарство, ані наставляти своїх дітей.

— Адже ваш чоловік, серденько, обернув вас на царицю всього нашого краю, з таким не знати вам ніякого лиха! Під його рукою весь Алансон.

— Проте мені хотілося б, — сказала на те бідолашна жінка, — щоб він менше клопотався про чужих, а більше...

— Ну, ви занадто вимогливі, люба пані дю Бук'є. Всі жінки заздять, що вам дістався такий чоловік.

Ця християнка, яку, погано розуміючи, почав засуджувати світ, знаходила в своїй господі широке поле, де могла прикласти власні чесноти. Вона коротала вік у сльозах, але на людях її лице завжди виражало непорушний спокій. Хіба для такої побожної душі не здавалася

злочинною сама думка, від якої нило серце: «Я любила шевальє де Валуа, а вийшла за дю Бук'є!» Атаназове кохання також збуджувало докори сумління і переслідувало її в снах. Смерть дядечка, що виявила всі його страждання, спричинилася до ще боліснішого її мордування, бо вона весь час думала про те, як мусив старий катуватися, спостерігаючи зміну політичних і релігійних звичаїв у домі Кормонів. Горе часто вражає нас зі швидкістю блискавки, як то сталося з панею Грансон. Але в старій панні воно розпливалося, ніби олійна крапля, що не сходить із тканини, а повільно просякає вглиб.

Шевальє де Валуа був каверзним винуватцем горя пані дю Бук'є. Він хотів відкрити їй очі; бо шевальє, добре тертий в любовних справах, незгірше розкусив дю Бук'є жонатого, ніж дю Бук'є парубка. Та бувалого республіканця важко було впіймати на слизькому; його салон, звичайно, був закритий для шевальє де Валуа, як і для всіх, хто в перші дні після весілля відступився від дому Кормон. До того ж дю Бук'є, посідаючи велике багатство, не боявся стати смішним, — він царював над Алансоном, а про жінку думав не більше, ніж Річард III міг би думати про свого вбитого на його очах коня, за допомогою якого виграв бій. На догоду своєму чоловікові пані дю Бук'є майже порвала близькі взаємини з домом д'Егрін'йонів, однак, залишаючись на самоті під час від'їзду чоловіка в Париж, вона, бувало, відвідувала мадмуазель Арманду. Аж якось після двох років по одруженню пані дю Бук'є в річницю смерті абата де Спонта, виходячи з церкви Святого Леонарда, де відбулася панахида, мадмуазель Арманда підійшла до неї. Щиросерда дівчина вирішила, що такі обставини зобов'язують її сказати кілька слів плачущій спадкоємиці. Розмовляючи про дорогого покійника, вони пройшли разом від церкви Святого Леонарда до Проспекту, а звідти — до забороненого особняка, куди й вступила пані дю Бук'є, захоплена приємною розмовою з мадмуазель Армандою. Для бідолашної, вбитої горем жінки, мабуть, була гіркою втіхою розмова про дядечка з тією, котру він так любив. А потім їй хотілося почути співчутливі слова з уст старого маркіза, якого вона не бачила вже близько трьох років. Було половина на другу, вона застала там шевальє де Валуа, що підіспів на обід; віддавши низький уклін, він узяв її за руки.

— Отже, дорога, високошановна пані дю Бук'є, — мовив він схвильовано, — ми втратили нашого друга; то

була свята людина; ми поділяємо вашу скорботу; авжеж, тут ваша втрата відчувається так болісно, як і в вашому домі... навіть гостріше, — додав він, натякаючи на дю Бук'є.

Коли кожен із присутніх висловив своє співчуття, сказавши якусь фразу погребного змісту, шевальє шанобливо взяв під руку пані дю Бук'є і відвів її до віконної ніші.

— Чи ви принаймні щасливі? — спитав він з батьківською сердечністю.

— Авжеж, — відповіла вона, опустивши очі.

Почувши те *авжеж*, мадам де Труавіль, дочка княгині Шербелової, і стара маркіза де Катеран приєдналися до шевальє в супроводі панни Арманди. В очікуванні обіду всі вийшли в сад прогулятися; пані дю Бук'є, пригнічена горем, і не помітила маленької змови, що її затіяли проти неї шевальє з дамами, яких розпалювала цікавість: «Нарешті ми її впіймали, чи не вдасться нам вивідати розгадку?» — можна було прочитати з поглядів, якими вони обмінювались.

— Для цілковитого щастя, — почала мадмуазель Арманда, — оце б вам придбати ще діточок, отакого б хлопчика, як мій племінник...

На очі пані дю Бук'є навернулися сльози.

— Я чула, що то ваша вина, піби ви боялися вагітності, — не відступав і шевальє.

— Я? — простодушно мовила вона. — Та я б заплатила за дитину ста роками пекельних мук!

Довкола підступно поставленого питання зав'язалася суперечка, що її з винятковим тактом направляла віконтеса де Труавіль і стара маркіза де Катеран, які так обкрутили бідолашну стару дівку, аж вона, сама того не підозріваючи, вибовкала свою подружню таємницю. Мадмуазель Арманда взяла під руку шевальє, і вони вийшли, залишивши жінок теревенити про шлюбні справи. І тут у пані дю Бук'є розсіялись тисяча ілюзій щодо її одруження. Оскільки ж вона осталась такою ж, як і була, *пришелепуваною*, то повірниці втішались з її чарівливої наївності. Хоча фіктивний шлюб панни Кормон спершу насмішив усе місто, що вмить узнало цю новину, проте жіноцтво співчувало пані дю Бук'є. Коли мадмуазель Кормон іще безуспішно ганялася за женихами, кожне глузувало з неї; а коли стало відоме виняткове становище, в яке вона попала через суворість власних ре-

лігійних принципів, усе місто захоплювалося нею. «Бідолашна пані дю Бук'є опинилася у становищі доброї панни Кормон». Таким чином шевальє зумів на якийсь час поставити дю Бук'є в смішне становище, та з часом смішне згладилось, а коли язика вволю наплескалися, лихослів'я вляглося. Зрештою, багато хто вважав, що в п'ятдесят сім років скритий республіканець має право й спасувати. Ця подія так розпалила осоругу дю Бук'є до д'Егрін'йонів, що він був немилосердний у своїй жадобі помсти. Пані дю Бук'є дістала наказ ніколи не переступати порога їхнього дому. Аби помститися за жарт, що його де Валуа утнув із ним, дю Бук'є, який щойно заснував газету «Вісник Оранського департаменту», помістив у ній таке оголошення:

«Особі, котра зможе довести існування пана де Помбретона до, під час і після Еміграції, буде видано чек на тисячу франків ренти».

Незважаючи на те, що, по суті, шлюб пані дю Бук'є був ущербний, вона вбачала в ньому й певні вигоди: набагато приємніше було піклуватися про найвизначнішу людину в місті, ніж жити самотньо. Краще вже дю Бук'є, аніж собаки, коти й канарки, яких обожують старі дівки; та все-таки він ставився до дружини ширіше і не так розраховував на якісь вигоди, як слуги, сповідач та охочі до спадщини. Згодом вона стала вбачати в своєму чоловікові засіб Господнього гніву, бо визнала за безмірно гріховні всі свої прагнення вийти заміж; вона вважала, що заслужила цього покарання за горе, якого завдала пані Грансон, та за передчасну смерть дядечка. Покірنا тій релігії, що велить цілувати лозину, котра карає, вона вихваляла свого чоловіка і на людях підтримувала всі його вчинки; але на сповіді або під час вечірньої молитви часто плакала, благаючи Бога простити відступництво чоловіка, який бажав загибелі аристократії й церкви — двом святиням Кормонового дому, який говорив одне, а думав зовсім інше. Навіть вважаючи, що її почуття потоптані й принесені в жертву, вона, дотримуючись обов'язку дбати про благо чоловіка, оберегала його від усього, що могло піти йому на шкоду, й була прив'язана до нього незбагненним почуттям, яке виникло, мабуть, із звички, — тим-то життя її стало повсякчасною суперечливістю. Побралась вона з людиною, чий спосіб дій і мислення був їй осоружний і про яку

вона, однак, мусила піклуватися з усією належною ніжністю. Інколи вона почувалася на сьомому небі,— це траплялося, коли дю Бук'є ласував її варенням або хвалив смачний обід. Вона пильнувала, щоб виконувались усі його будь-які забаганки. Якщо він залишав на столі бандероль, зірвану з газети, пані дю Бук'є, не чіпаючи її, казала служникові: «Залишіть, Рене, недарма ж пан поклав її тут». Виїжджав він кудись — вона турбувалася про його плащ і білизну; вона дбала про його матеріальні потреби з найбільшою завбачливістю. Коли він вибирався до Пребоде, вона вже напередодні поглядала на барометр, чи буде сприятлива погода. Вона втуплювалася йому в очі, намагаючись угадати, чого йому хочеться,— так собака і ві сні бачить і чує свого господаря. Коли, бувало, окадькуватий дю Бук'є, скорений цією любов'ю, з почуття обов'язку обіймав дружину за талію й, цілючи їй чоло, казав: «Хороша ти дружинонька!» — на очі цього нещасного створіння наверталися сльози радості. Певно, дю Бук'є вважав за свій обов'язок виявляти подібні свідчення прихильності, які забезпечували йому святобливу покору Розі Марії Вікторії,— адже навіть католицька добродійність не спонукає до такої міри приховувати свої погляди, як доводилось до цього вдаватися пані дю Бук'є. Та, бувало, ця свята жінка торопіла з жаху, почувши в себе в домі ненависні розмови людей, що скривалися під виглядом монархістів-конституціоналістів. Вона вся тремтіла, передбачаючи погибель церкви, вряди-годи вона наважувалась підкинути якесь недоречне слівце чи зауваження, яке дю Бук'є обривав самим поглядом. Таке повне суперечливості життя призвело пані дю Бук'є до цілковитого отупіння, і вона вирішила, що простіше й достойніше приховати свої думки й не виявляти їх, животіти як тварина. Отож вона впала в рабську покірливість, гадаючи, що з Господньої волі вона мусить терпіти принизливе становище, в яке її поставив чоловік. Покірна чоловіковій волі, вона ніколи ні в чому не перечила йому й не ремствувала. Відтоді ця плохенька вівця пішла дорогою, що призначив їй пастир; вона не покидала лона церкви й найревніше пильнувала всіх церковних обрядів, не допускаючи й думки ні про диявола, ні про його спокуси, ні про підступництво його... Отже, вона поєднувала в собі найчистіші християнські чесноти, і дю Бук'є став, безперечно, одним із найщасливіших чоловіків королівства Франції і Наварри.

— Вона так і залишиться нікчемою до останнього свого подиху! — жорстоко сказав колишній чиновник опікунської ради, який, однак, обідав у пані дю Бук'є двічі на тиждень.

Наша повість видалася б якоюсь дивно неповною, коли б ми не згадали про те, що смерть шевальє де Валуа збіглася зі смертю Сюзанниної матері. Помер він разом із монархією в серпні 1830 року. Шевальє поїхав до Нонанкура і там приєднався до почту короля Карла X, по-божно супроводив його до Шербура разом зі всіма Труавіями, Катеранами, д'Егрін'йонами, Вернеями та іншими монархістами. Старий дворянин узяв із собою п'ятдесят тисяч франків, суму, яку становили всі його заощадження і вартість ренти; він дав ці гроші одному з вірних друзів своїх володарів для передачі королеві, покликаючись на свою близьку смерть і на те, що ця сума дісталась йому з ласки Його Величності й, нарешті, на те, що гроші останнього де Валуа належать Короні. Важко сказати, чи здолав він своєю запопадливістю неприступність Бурбона, котрий покидав Францію, своє чудове королівство, не прихопивши ні одного ліара, і котрого мала б розчулити щира відданість шевальє; зате напевно відомо, що Цезаріні, єдиній законній спадкоємиці пана де Валуа, навряд чи дісталось шістсот франків ренти. Шевальє вернувся до Алансона, страшно пригнічений горем та виснаженням, і віддав Богові душу, коли Карл X ступив на чужу землю.

Пані Валь-Нобль та її ласкавець, який на той час боявся помсти ліберальної партії, раді були скористатися приводом, щоб виїхати на село, де померла Сюзаннина мати. Коли, відразу ж по смерті шевальє де Валуа, розпродавали його майно, Сюзанна, бажаючи купити на спомин про свого першого й доброго друга його тютюнницю, набила на неї надмірно велику ціну — тисячу франків. Та й портрет княгині Горіци сам-один коштував таких грошей. Через два роки якийсь молодий франт, що колекціонував тютюннички минулого століття, випросив у Сюзанни тютюнницю покійного шевальє, понадившись на її чудове оздоблення. Таким чином, коштовна витребенька, повірниця найщирішого в світі кохання, втіха всієї старості шевальє, сьогодні виставлена напоказ у своєрідному приватному музеї. Знали б мертві, що діється по їхній смерті, то в шевальє почервонів би й лівий бік голови.

Якби ця історія досягла тільки однієї мети — навіяла володарям цих побожно шанованих реліквій святоблिवий страх і закликала їх робити приписку до заповіту, щоб з певністю визначити долю отих коштовних сувенірів проминулого щастя, передаючи їх в дружні руки, — вона б і тим зробила велику послугу лицарській і закоханій частині людей, а в ній же міститься мораль, куди величніша. Чи не свідчить вона про необхідність нової системи виховання? Чи не закликає вона до освіченого сприяння міністрів народної освіти, що мушили б створити кафедри антропології, науки, в якій Німеччина випереджує нас? Сучасні міфи ми розуміємо ще менше, ніж стародавні міфи, незважаючи на те, що вони даються нам взнаки. Міфи тиснуть на нас звідусіль, вони заміняють усе. Якщо вони, згідно з тлумаченням гуманітарної школи, — світочі історії, то вони врятують імперії від будь-якої революції за однієї умови, що професори доведуть роз'яснення цих міфів до широких мас французької провінції. Якби мадмуазель Кормон була освічена, якби був в Орнському департаменті професор антропології, нарешті, якби вона прочитала Аріосто, то хіба скоїлись би страшні біди її шлюбного життя? Вона, мабуть, збачнула б, чому італійський поет змусив Анжеліку віддати перевагу Медорові, тому ж білявому шевальє де Валуа, перед Роландом, що втратив бойового коня та тільки й знав, що впадати в шалену лютю. Чи не обернувся б Медор на міфічну постать царедворця жіночої держави, а Роланд не став символом безладних, жорстоких безсилив революцій, які, все руйнуючи, нічого не створюють? Така думка одного з учнів пана Балланша, і ми, покликаючись на нього, складаємо з себе всяку відповідальність.

До нас не дійшло жодних відомостей про сережки в формі діамантових голівок негрят. Ви можете сьогодні бачити пані дю Валь-Нобль в Опері. Завдяки першому наставництву з боку шевальє де Валуа вона скидається на світську жінку, будучи лише пристойною жінкою.

Пані дю Бук'є ще жива, — чи не означає це, що вона страждає й досі? Досягши шістдесятилітнього віку, тієї пори, коли жінки можуть дозволити собі певну відвертість, вона по секрету призналася пані дю Кудре, чоловік якої в серпні 1830 року знову посів свою посаду, що їй нестерпна думка вмерти незайманою дівчиною.

Париж, жовтень 1836 р.

МУЗЕЙ СТАРОЖИТНОСТЕЙ

Баронові де Гаммер-Пургшталю,
придворному радникові, автору
«Історії Оттоманської імперії»

Дорогий бароне!

Ви так співчутливо зацікавилися моєю довгою та розлогою історією французьких звичаїв дев'ятнадцятого сторіччя і так підбадьорювали мене в моїй роботі, що тим самим дали мені право присвятити Вам один з уривків, які складатимуть названий вище великий художній твір: Зрештою, ви належите до найповажніших представників Німеччини — країни, уславленої напрогледивим та сумлінним ставленням до наук, і Ваше схвалення, безперечно, змусить і інших дослідників високо оцінити мою працю й протегувати мені в моєму починанні. Я був дуже гордий Вашою високою оцінкою і намагаюся виправдати її, і далі трудячись із тим самим самозабуттям, з яким Ви трудилися над вивченням архівних документів, без чого літературний світ не мав би величного пам'ятника, що його спорудили Ви. Ваша самовіддана праця, присвячена дослідженню Сходу в часи його найвищого розквіту, часто надихала мене в нічні години, коли я з усіма подробицями відтворював на папері життя нашого нинішнього суспільства. Гадаю, Вам приємно буде це знати, Вам, чию простодушну добрість можна порівняти з добрістю нашого Лафонтена.

Я від усієї душі прагну, дорогий бароне, щоб моя повість — свідчення глибокої пошани до Вас та Вашої праці — знайшла Вас у Доблінгу й нагадала Вам та й усій Вашій родині — про Вашого щирого шанувальника й друга

де Бальзака.

Дім, де мешкає родина, про яку йтиметься в нашій повісті, стоїть на розі вулиці у центрі головного міста однієї з найнезначніших префектур Франції; але автор змушений приховати назву цієї вулиці, як і назву самого міста. Кожен зрозуміє, що цього вимагають і розважливність, і правила доброго тону. Стаючи літописцем нашого часу, письменник роз'ятрює надто багато ран!.. Дім називався «палац д'Егріньйонів», але сприймайте прізвисьце власника дому як вигадане і не більш реальне,

ніж усі оті Бельвалі, Флорікури, Дервілі з комедій або Адальбери чи Монбрезі з романів. Імена головних дійових осіб теж буде змінено. Авторкові хотілося б нагромадити тут якомога більше анахронізмів та суперечностей, щоб поховати істину під купою малоймовірних та невірогідних подробиць; хоча істина, попри всі його намагання, однаково проб'ється назовні, як пробивається до світла і пускає рясне пагіння невисмикнутий корінь лози на перекопаному винограднику.

«Палац д'Егріньйонів» був звичайним будинком, у якому мешкав старий дворянин на ім'я Шарль Марі Віктор Анж Кароль, маркіз д'Егріньйон або, як писали цей титул у старовину, де Гріньйон. Його скромну оселю місцеві купці та буржуа колись задля глузу назвали «палацом», але більшість жителів міста за двадцять років звикли до цієї назви і вживали її цілком серйозно.

Ім'я Кароль (брати Тьєррі, напевне, писали б «Каро-уль») носив один з найславетніших воєначальників, які прийшли з півночі, щоб підкорити й закріпити галлів. Каролі ніколи не схиляли голови ні перед міськими комунами, ні перед королями, ні перед церквою, ні перед грішми. З давніх-давен їм було доручено нести охорону «марки», однієї з прикордонних областей Франції, і відтоді титул маркіза став для них символом честі й обов'язку, а не ознакою васальних повинностей. Ленне володіння д'Егріньйонів завжди належало їхньому роду. Справжні провінційні аристократи, хоч і забуті при дворі ось уже двісті років, вони не мали в крові ні краплі плебейських домішок і були переконані, що належать до найвищого суспільного стану; місцеве населення шанувало їх, як шанують у народі забобони або образ Святої Діви, що зціляє від зубного болю; рід д'Егріньйонів зберігся в глухій провінції, як зберігаються на річковому дні почорнілі палі стародавнього мосту, збудованого ще за Цезаря. Протягом тринадцяти сторіч дівчата з роду д'Егріньйонів або виходили заміж без посагу, або постригалися в черниці; молодші сини одержували свою законну частку від материнської спадщини і ставали воїнами, єпископами або одружувалися з придворними дамами. Один з таких представників молодшої гілки роду д'Егріньйонів дослужився до адмірала, здобув герцогський титул, став пером і помер, не залишивши нащадків. Але маркіз д'Егріньйон, глава старшої гілки, не захотів прийняти титул герцога.

— Я володію титулом маркіза — тим самим правом, яким король володіє Францією, — заявив він конетаблеві де Люїню, що в його очах був незначною особою.

В часи смуту не одному з д'Егрін'йонів довелося скласти голову на ешафоті. І до 1789 року представники цього роду зберегли чистоту франкської крові, відвагу й гордість франків. Маркіз д'Егрін'йон, про якого йдеться в нашій повісті, не виїхав у еміграцію: адже він повинен був захищати довірену йому «марку». Місцеві селяни ставилися до нього з пошаною, і це врятувало його від гільйотини; але протягом якогось часу він мусив переховуватись, і ненависть справжніх санкюлотів проявила себе в тому, що його таки занесли в списки емігрантів.

Ім'ям суверенного народу революційна влада округу конфіскувала землі д'Егрін'йонів, а їхні ліси продали як національне добро, хоча маркіз, якому тоді виповнилося сорок років, звертався з особистим проханням до уряду, щоб їх йому зберегли. Правда, його молодшій сестрі, панні д'Егрін'йон, яка на той час ще не досягла повноліття, пощастило врятувати невелику частку спадкових володінь за допомогою молодого управителя д'Егрін'йонів, який від її імені зажадав розподілу спадщини, і коли Республіка підбила підсумки, панна д'Егрін'йон одержала замок та кілька ферм. Маркіз дав гроші, й вірний Шенель зумів придбати на своє ім'я ще кілька ділянок та будівель, наймиліших його панові: церкву, церковний дім та прилеглі до замку сади.

Бурхливі роки Терору, яким, здавалося, кінця не буде, нарешті лишилися позаду, і маркіз д'Егрін'йон, котрий завдяки своїй твердій вдачі здобув глибоку повагу серед навколишніх жителів, захотів повернутися й оселитися у своєму замку разом з сестрою, панною д'Егрін'йон, щоб привести до ладу ті свої володіння, які пощастило врятувати вірному Шенелю, його колишньому управителю, а тепер нотареві. Та де там! Розграбований та вкрай занедбаний замок був надто великий, і відбудувати його власникові виявилось не до снаги; адже всі феодальні виплати було скасовано, ліси вирубані, а з уцілілих земель свого старовинного маєтку він міг узяти щонайбільше дев'ять тисяч франків річного прибутку.

Коли в жовтні 1800 року нотар привіз свого колишнього пана в його родовий замок, він не зміг приховати

глибокого хвилювання, стоячи поруч із маркізом. Гордий нащадок франків нерухомо застиг посеред двору, сумно дивлячись на засипані рови та напіврозвалені вежі. Він мовчав, то зводячи погляд у небо, то втуплюючи його в те місце, де колись височіли готичні вежки, увінчані різьбленими флюгерами, і, здавалося, запитував Бога, за які провини Він наслав на Францію таке лихо. Один тільки Шенель міг зрозуміти горе маркіза, якого тоді йменували «громадянин Кароль». Представник славетного вельможного роду довго не озивався, дихаючи повітрям свого рідного гнізда, а тоді з глибоким смутком промовив:

— Шенелю, ми повернемося сюди, коли закінчиться смута. До виходу указу про замирення я однаково не зможу жити у своєму маєтку, бо вони забороняють мені відновити тут мій герб.

Він показав рукою на замок, відвернувся, сів на коня і поїхав геть разом із сестрою, що сиділа в поганенькій плетеній тарадайці нотаря.

А в місті дому д'Егрін'йонів уже не було. Стародавню будівлю знесли і на тому місці, де вона стояла, спорудили дві фабрики. Метр Шенель витрусив останню торбинку з луїдорами, яка лишилася в маркіза, і на ті гроші придбав старий дім з крутим двосхилим дахом, флюгером, вежкою та голубником, що стояв на розі майдану; колись він теж належав родині д'Егрін'йонів, згодом у ньому містився сеньйоріальний, а потім і президіальний суд. За п'ятсот луїдорів скупник національного добра повернув старий будинок його колишньому законному власникові. Саме тоді — почасти глузливо, почасти серйозно — цей дім і назвали «палацом д'Егрін'йонів».

В 1800 році емігранти почали повертатися до Франції, і домогтися, щоб те або те прізвище викреслити з фатальних списків, було вже неважко. Одними з перших з'явилися в місті барон де Нуатр та його дочка: вони були розорені. Маркіз д'Егрін'йон великодушно запропонував їм притулок у своєму домі, де через два місяці барон і помер, не витримавши біди, яка звалилася на нього. Панні де Нуатр було двадцять два роки, в її жилах текла найчистіша дворянська кров, і маркіз д'Егрін'йон одружився з нею, щоб його рід не згас. Але з вини невмілого лікаря вона померла під час пологів — на щастя, встигши народити д'Егрін'йонові сина. Бідолашний старий вельможа (хоча маркізові було тільки п'ятдесят три роки, життєві знегоди та горе рано його зістарили),

втратив останню втіху свого життя, бо небіжчиця була прегарною і глибоко шляхетною істотою, в якій ніби відродилася чарівна знада жінок XVI століття, що давно перейшла в легенду. Її смерть стала для маркіза одним з тих страшних ударів, наслідки яких відчуються протягом усього життя. Простоявши кілька хвилин біля смертного ложа дружини, що спочивала, наче свята, зі складеними на грудях руками, маркіз поцілував її в чоло; потім дістав годинника, зламав механізм і повісив годинник над каміном. Була одинадцята година ранку.

— Панно д'Егрін'йон, помолімося, щоб цей час перестав бути фатальним для нашого роду, — сказав маркіз. — Об одинадцятій годині було вбито мого дядька архієпископа; о цій же годині помер мій батько.

Він опустився навколішки біля ложа і припав до нього головою; сестра зробила те саме. Через хвилину обое підвелися; панна д'Егрін'йон залилася слізьми, але старий маркіз дивився на дитину, на речі, які були в кімнаті, та на мертву дружину сухими очима. Незламна вдача стародавнього франка поєднувалася в ньому з християнською твердістю духу.

Все це відбулося на другому році нашого століття. Панні д'Егрін'йон було тоді двадцять сім років. Її вважали красунею. Один місцевий вискочень, постачальник республіканських армій, який мав тисячу екю річного прибутку, після тривалих умовлянь домігся від нотаря Шенеля згоди переказати панні д'Егрін'йон, що він пропонує їй руку й серце. Подібне зухвальство розгнівало панну Арманду не менше, ніж її брата. Шенель був у розпачі, що піддався на умовляння якогось дю Круазьє. Від того дня ні в словах, ні в ставленні маркіза д'Егрін'йона нотар уже не відчував тієї ласкавої доброзичливості, яка майже дорівнювала дружбі. Тепер маркіз виявляв до нього тільки вдячність, і хоча це почуття було щирим та сповненим благородства, воно змусило Шенеля пережити чимало гірких хвилин. Існують високі душі, для яких вдячність — надто розкішна винагорода, вони віддають перевагу почуттю не такому сильному, а спокійнішому, почуттю, яке виникає внаслідок гармонії помислів і добровільного злиття сердець. І раніше, коли маркіз підносив його до свого рівня, нотар спізнав утіхи такої почесної дружби. Старий вельможа дивився на Шенеля як на щось середнє між сином

і слугою, як на добровільного васала і кріпака, прив'язаного всіма можливими узами до свого сюзерена. Д'Егрін'йонам було байдуже, що Шенель — нотар, взаємини з ним вони будували на давній і щирій взаємній прихильності. Офіційне становище Шенеля не мало в очах маркіза аніякісінької ваги, він дивився на це так, ніби його вірний слуга просто перерядився нотарем. А в Шенелевих очах маркіз і далі лишався істотою божественного походження. Колишній управитель схилився перед вельможною знаттю, йому було анітрохи не соромно згадувати, що його батько відчиняв двері вітальні в домі д'Егрін'йона й оголошував: «Істи подано, пане маркізі!» Відданість Шенеля розореному аристократові пояснювалася не тільки вірою в божественне походження знаті, а й егоїзмом, бо він завжди мав відчуття, ніби належить до цієї родини. Тому його страшенно засмутило, коли маркіз змінив своє ставлення до нього. Кінець кінцем, незважаючи на заборону, він зважився попросити пробачення за свою помилку.

— Шенелю, — дуже серйозним тоном відказав йому старий вельможа, — адже до смути ти не осмілився б передати моїй сестрі таку образливу пропозицію. Які ж ці нові доктрини, коли вони розбестили навіть тебе?

Метрові Шенелю в місті довіряли, він був у пошані. Непідкупна чесність і чималий статок сприяли його авторитету. Після згаданого випадку в його душі спалахнула непереборна відраза до дю Круазьє. Хоча нотар не був злопам'ятний, він зумів передати свою неприязнь багатьом родинам. Дю Круазьє, чоловік злостивий і здатний виношувати почуття помсти хоч би й двадцять років, затаїв проти нотаря та родини д'Егрін'йонів ту глуху і нещадну ненависть, яку можна зустріти лише в провінційній глушині. Спіймавши облизня із своєю шлюбною пропозицією, він одразу низько впав у очах насмішуватих провінціалів, серед яких він збирався жити і над якими мріяв панувати. Катастрофа, що його спіткала, була відчутною, і її наслідки швидко далися взнаки. Одна стара діва, до якої він з горя посвтався, теж відкинула його домагання, і виплекані ним амбітні плани зазнали повного краху: адже через відмову панни д'Егрін'йон він утратив усяку надію проникнути в Сен-Жерменське передмістя провінції, а коли йому відмовила й стара діва, його репутація зазнала такого удару, що

він мусив докласти неймовірних зусиль, аби втриматися бодай у другорядних колах місцевого світського товариства.

В 1805 році через посередництво Шенеля з шлюбною пропозицією до Арманди д'Егрін'йон звернувся пан де Ларош-Гюйон, старший син одного з найродовитіших сімейств округи, колись порідненого з д'Егрін'йонами. Марі Арманда Клер д'Егрін'йон не захотіла навіть вислухати нотаря.

— Ви повинні були б здогадатися, мій дорогий Шенелю, що я тепер мати, — сказала вона, вкладаючи спати племінника, гарненького п'ятирічного малюка.

Старий маркіз підвівся, підійшов до сестри, яка щойно відступила від ліжечка, і шанобливо поцілував їй руку; потім знову сів і нарешті здобувся на слово.

— Ви справжня д'Егрін'йон, сестро! — сказав він.

Великодушна дівчина здригнулася і заплакала. Будучи уже в похилому віці, пан д'Егрін'йон, маркізів батько, одружився з онукою відкупника, що дістав дворянський титул за Людовіка XIV. Цей шлюб у родині д'Егрін'йонів вважали страхітливим мезальянсом, одначе йому не надавали особливої ваги, бо народилася від нього тільки одна дочка. Арманда знала про це. Хоча брат ставився до неї з винятковою чуйністю, досі він бачив у ній чужу, а тепер такими своїми словами ніби узаконив її належність до родини. Адже відповідь на пропозицію де Ларош-Гюйона була вінцем усієї її благородної поведінки, бо з дня її повноліття протягом останніх одинадцяти років кожен її вчинок був позначений беззастережною відданістю родині. А брата вона обожнювала.

— Я помру панною д'Егрін'йон, — просто відповіла вона нотареві.

— Це найвищий титул, якого ви гідні, — заявив Шенель, вважаючи, що сказав комплімент.

Бідолашна дівчина зашарілася.

— Ти бовкнув дурницю, Шенелю, — зауважив старий маркіз, водночас і потішений словами старого слуги, і невдоволений, що вони засмутили сестру. — Для уродженої д'Егрін'йон наш титул — не межа, вона може вийти навіть за Монморансі; в нашій крові менше домішок, ніж у них. Дев'ятсот років існує наш герб, і сьогодні він достоту такий, як і в перший день. На ньому золото і червінь (з правого боку — рицар у золотому обладунку, з лівого — лев, оперезаний двома

ясночервоними смугами), а внизу девіз CIL EST NOSTRE¹, прийнятий на одному з турнірів Філіппа Августа.

«Я не пригадую, щоб коли-небудь мені зустрілася жінка, яка вразила б мою уяву так сильно, як вразила її панна д'Еґріньйон,— пише Блонде, бо цю історію сучасна література завдячує саме йому.— Я був тоді, правда, ще зовсім юним, майже дитиною, і, можливо, яскраве враження, яке вона залишила в моїй пам'яті, пояснюється станом душі, що в тому віці вабить нас до всього чудесного. Коли я ще здалеку бачив, як, ведучи за руку свого небожа Віктюрнієна, вона йде вулицею, де я грався з іншими дітьми, мене мовби проймало гальванічним струмом. Хоч який я був юний, мені здавалося, ніби в мені пробуджується нове життя. В панни Арманди було світло-руде волосся, а її щоки покривав тонесенький із сріблястим полиском пушок, і я любив милуватися ним, ловлячи ту мить, коли сонце освітлювало весь овал її обличчя; я бездумно віддавався чарам її замріяних смарагдових очей, які наче зблискували сліпучим вогнем, коли я зустрічався з ними поглядом. Я качався по траві, вдаючи, ніби граюся, а насправді, щоб підкотитися до її маленьких ніжок і зблизька помилуватися ними. Шовковиста білість її шкіри, витонченість рис, чисті лінії чола, тендітність стану вражали мене, хоч я тоді й не усвідомлював, що стан у неї стрункий, чоло прекрасне, а овал обличчя — бездоганний. Я захоплювався нею з тим самим почуттям, з яким діти моляться, звертаючись до Бога і самі не розуміючи, чого їм від нього треба. Коли мої наполегливі погляди нарешті приваблювали її увагу, і вона запитувала своїм мелодійним голосом, що здавався мені наймилозвучнішим з усіх голосів на землі: «Що ти тут робиш, хлопчику? Чого ти на мене так дивишся?» — я підходив до неї, переминався з ноги на ногу, гриз нігті, червонів і казав: «Не знаю». Іноді вона гладила мене своєю білосніжною рукою по голові, запитуючи, скільки мені років, і тоді я кидався навтіки й уже здалеку кричав: «Одинадцять!» Коли в казках «Тисяча й однієї ночі» я читав про якусь царицю або фею, я наділяв їх обличчям і ходою панни д'Еґріньйон. А коли мій учитель давав мені завдання змалювати ту або ту античну голову, я помічав, що зачіски в них точно такі, як у панни д'Еґріньйон. Відтоді минуло багато часу,

¹ Це наш герб (латин.).

і поступово мої навіжені мрії одна за одною розвіялись, але панна Арманда, з чією появою на головній вулиці чоловіки шанобливо розступалися, даючи їй дорогу, озираючись їй навздогін і милуючись хвилястими складками її довгої брунатої сукні, аж поки вона зникала з виду, — панна Арманда залишилася жити в куточку моєї пам'яті як яскравий тип жіночої краси. Витончені обриси її фігури, знадливі округлості, які іноді окреслював порив вітру і які я вгадував навіть під її широкою сукнею, знову відродилися в моїх юнацьких мріях. А ще пізніше, коли я наполегливо намагався розкрити деякі таємниці людської душі, пам'ять підказала мені, що моя глибока пошана до панни д'Егрін'йон, можливо, була викликана почуттями, які відбивалися в неї на обличчі та в усій її поведінці. Погідний спокій ясного чола в поєднанні з палкою вдачею, благородна гідність рухів, святе відчуття виконуваного обов'язку — все це глибоко зворушувало і підкоряло мене. Діти набагато сприйнятливіші до невидимого впливу ідей, ніж заведено думати: вони ніколи не сміються з людини, гідної шани, справжня чарівність їх хвилює, краса приваблює, бо й самі вони прекрасні, а між явищами однієї природи існує таємничий зв'язок. Панна д'Егрін'йон була для мене предметом святоблिवого поклоніння, і коли тепер моя буйна уява іноді веде мене по кручених сходах середньовічного замку, вона неодмінно малює там образ панни Арманди як символ далеких рицарських часів. А коли я читаю стародавні хроніки, вона знову й знову постає переді мною в образах уславлених жінок — то вона Агнеса, то Марі Туше, то Габрієла, — і я наділяю її тією здатністю кохати, яку вона навіки поховала в своєму серці. Вона як небесне видіння, що витає серед моїх туманних дитячих ілюзій, і тепер звивається мені крізь марево моїх мрій».

Запам'ятайте цей портрет, він правильно передає і духовні, і фізичні риси оригіналу. Панна д'Егрін'йон — одна з найповчальніших постатей у цій повісті, вона — наочний приклад того, що й висока добродієність може завдати шкоди, якщо вона не осяяна світлом розуму.

Протягом 1804—1805 років дві третини аристократичних родин повернулися до Франції і майже всі, хто був з тієї самої провінції, що й маркіз д'Егрін'йон, знову оселилися у своїх родових маєтках. Не обійшлося й без відступників. Декотрі дворяни пішли на службу до

Наполеона — одні опинилися в його армії, інші — при дворі. Були й такі, що породичалися з сімействами нових багатіїв. Усі, хто поєднав свою долю з Імперією, повернули собі багатство і, завдяки щедрості імператора, одержали назад свої землі та ліси; чимало з них оселилося в Парижі. Але вісім або дев'ять стародавніх дворянських родин залишилися вірні вигнаній аристократії і поваленій монархії: Ларош-Гюйони, Нуатри, Верней, Катерани, Труавілі та кілька інших. Були серед них багаті, були й бідні. Але не золото вони ставили над усе; насамперед цінували вони стародавність роду й чистоту крові — так для антиквара вартість монети не в тому, скільки вона важить, а в чіткості літер та зображення і в тому, як давно її викарбували. Ці родини визнали маркіза д'Егрін'йона за свого ватага \ його дім став місцем їхніх зустрічей. Тут імператор і володар Франції незмінно залишався паном Буонапарте, а верховним повелителем був Людовік XVIII, який тоді жив у Мітаві; тут департамент, як і колись, називали провінцією, а префектуру — інтендантством. Прямотою вдачі, дворянською чесністю та відвагою маркіз д'Егрін'йон здобув собі щирю повагу в своєму колі; а за твердість у нещасті та непохитну вірність своїм поглядам його глибоко шанували і в місті. Маркіз, наче екзотична руїна, зберігав усю велич, властиву грандіозним уламкам минулого. Його рицарська делікатність була настільки відома, що в більшості випадків сперечальники однастайно обирали його суддею. Всі добре виховані люди з числа прибічників Імперії і навіть власті ставилися до його забобонів поблажливо, а до його особи — з повагою. Проте чимало представників нового суспільства, люди, яких під час Реставрації стали називати лібералами і яких таємно очолював дю Круазье, глузували з аристократичної оази — «палацу д'Егрін'йонів», куди допускали тільки чистокровних дворян і притому бездоганної поведінки. Їхня ворожнеча підсилювалася тим, що багато статечних людей, цілком достойні маломаетні дворяни і навіть деякі високі урядовці вперто вважали салон маркіза д'Егрін'йона єдиним місцем, де збирається порядне товариство. Префект, будучи камергером імператорського двору, марно намагався проникнути в «палац д'Егрін'йонів» і смиренно посилав туди свою дружину, вроджену де Гранлье. І ось ті, хто не мав доступу в це провінційне Сен-Жерменське передмістя

в мініатюрі, з ненависті до товариства, що збиралося в маркіза д'Егрін'йона, прозвали його дім Музеєм старожитностей. А самого маркіза вони вперто йменували «пан Кароль», причому збирач податків, надсилаючи йому повістки, завжди додавав у дужках: «колишньому де Грін'йону», — певне, йому здавалося, що, пишучи маркізове прізвище на старовинний лад, він очевидніше виражає свою насмішку.

«Щодо мене, — писав Еміль Блонде, — то, звертаючись до спогадів дитинства, я мушу признатися, що назва Музей старожитностей завжди видавалася мені смішною, незважаючи на всю мою пошану — навіть можна сказати любов — до панни Арманди. «Палац д'Егрін'йонів» стояв на розі кварталу: два вікна вітальні виходили на одну вулицю, два інші — на другу. Звідти було всього кроків п'ятсот до Ринкового майдану, і перехожих там ніколи не бракувало. Вітальня нагадувала скляну клітку, і кожен, хто проходив повз неї, незмінно зазирає у вікна. Мені, дванадцятирічному хлопцеві, ця кімната видавалася однією з тих рідкісних дивовиж, які згодом, коли про них згадуєш, виникають в уяві десь на межі дійсності і фантазії, причому ти так і не можеш збагнути, до чого та проява була ближче. Під вітальнею — в минулому залю судювх засідань — було підвальне приміщення із загратованими продухвинами; колись туди садювили місцевих злочинців, а за маркіза там обладнали кухню. Я не певен, що я більше здивувався, побачивши величезний, розкішно оздоблений камін у Луврі з його чудювими скульптурами, аніж тоді, коли вперше мій погляд упав на теж чималий камін цієї вітальні, строкатий, мов диня, й угорі прикрашений барельєфом у позолоченій рамці, що зображував Генріха III на коні (при ньому цю провінцію — колись самостійне герцогство — було приєднано до королівських земель). Стелю підтримювали каштанові сволоки, які, перехрещуючись, утворювали квадрати, прикрашені всередині арабесками. Ця розкішно оздоблена стеля мала на краях позолоту, але позолота вже потьмяніла й почасти облупилася. Стіни були обтягнуті фламандським шовком; на них висіли шість картин, що зображювали Соломонів суд, а на різьблених позолочених рамах пусували амури й сатири. Маркіз звелів настелити у вітальні паркет. Серед усякого мотлоху, що залишився після продажу замків

у 1793 — 1795 роках, нотар знайшов консолі в стилі Людовіка XIV, обтягнуті гобеленовою тканиною меблі, столи, настінні дзигарі, люстри, канделябри, що чудово доповнили обстановку величезної вітальні, розміри якої зовсім не відповідали розмірам дому — лише суміжний з нею передпокій — колишня приймальня президіального суду — був тієї самої висоти. До цього ж таки приміщення прилягала кімната для нарад, перетворена маркізом на їдальню. Серед цієї збляклої розкоші походжали вісім-десять вдів-аристократок — ці жалюгідні останки давноминулого часу впадали у вічі насамперед. У одних тряслась голова, інші були висхлі й чорні, наче мумії; деякі були випростані, мов дрючки проковтнули, інші — зігнуті в три погібелі; і всі виряджені в більш або менш фантастичну одіж, що була в цілковитій суперечності з модою. Напудрене волосся вони завивали в буклі й носили чепчики з бантами та поруділим мереживом. Жоден живопис, ні карикатурний, ні серйозний, не зміг би передати химерної поезії, що огортала тих старих дам, які досі виникають у моїх сновидіннях і кривляються в моїй пам'яті після кожної зустрічі з літньою жінкою, бодай трохи схожою на них обличчям або вбранням. Може, тому, що біда навчила мене проникати в найпотаємніші куточки зболеного людського серця, навчила розуміти всі людські почуття, а надто старечий смуток і жаль за безповоротно втраченим, мені тепер здається, що ніде більше, ні в умирущих, ні в живих, не бачив я таких очей — чорних, які палахкотіли гарячковим блиском, або сірих і потьмянілих. Одне слово, найзловісніші образи, створені похмурою фантазією Метьюріна чи Гофмана, не вселяли мені такого жаху, як ці горбаті постаті, що снували, ніби автомати. Один з моїх тодішніх приятелів, у дитинстві такий самий шалапут, як і я, казав мені, що рум'яна акторів мало його вражають, після того як він надивився на ці застарілі рум'яна, — мабуть, усмоктані з молоком матері. Обличчя, які миготіли в тій вітальні, були пласкі й помережані зморшками, схожі на личка лускунчиків, що їх виготовляють у Німеччині. Крізь шибки я бачив потворні горби та окремі частини тіла, причому не міг собі уявити, як вони стуляються до купи і чи стуляються взагалі: переді мною з'являлися то випнута квадратна щелепа, то кістляве плече або товстелезні клуби. Коли ці жінки ходили по вітальні, вони

здавалися мені не менш жаскими, ніж тоді, коли сиділи за столом і грали в карти, нерухомі, наче мерці. Обличчя чоловіків, які збиралися в цьому салоні, своїми сірими, збляклими тонами нагадували злинялі гобелени на стінах. Ці діди, здавалося, були заражені хворобою нерішучості; їхні костюми були, безперечно, ближчі до сучасної моди, ніж у дам, але сивина, зів'ялі обличчя, воскова шкіра, зморшкуваті лоби та вицвілі очі робили їх схожими на жінок, і ця схожість руйнувала те враження реальності, якої надавав їм сучасний одяг. Упевненість у тому, що я неодмінно в один і той самий час побачу ці постаті за столом або просто в кріслах, ще дужче підкреслювала в них щось театральне, помпезне, неприродне. І завжди потім, коли я заходив до знаменитих музейних сховищ у Парижі, Лондоні, Відні, Мюнхені, де старі сторожі показують нам усю розкіш минулих часів, я незмінно населяв ці кунсткамери посталями з нашого Музею старожитностей. Ми, школярі, хлопчачки у віці восьми-десяти років, частенько задля розваги змовлялися між собою й бігали дивитися на ті дивовижі у скляній клітці. Та щоразу, коли я бачив чарівну панну Арманду, я здригався, а тоді втуплював задрісний погляд у гарненького малого Вікторнієна, який здавався нам істотою вищою, ніж ми. Посеред того кладовища невчасно розбуджених мерців це юне і свіже створіння вражало нас як щось украй незвичайне. Не усвідомлюючи собі цього виразно, ми почували себе нікчемними і дрібними буржуа перед цим зібранням гордих вельмож».

Катастрофічні події 1813—1814 років, що привели до падіння Наполеона, відродили до життя завсідників Музею старожитностей і насамперед подали їм надію на повернення колишнього впливу. Але події 1815 року, нещастя, спричинені навалою чужоземних військ, а потім нерішуча політика уряду не давали здійснитися сподіванням цих людей, так яскраво описаних Блонде, аж до відставки Деказа.

Ну а що стосується нашої оповіді, то вона, по суті, починається лише з 1822 року. Хоча того самого року Реставрація надала емігрантам значні привілеї, статок маркіза д'Егрін'йона не збільшився. Мабуть, з усіх аристократів, що стали жертвою революційних законів, ніхто не зазнав таких великих збитків, як він. А вже до 1789 року більша частина його прибутків надходила

з ленних володінь, на які він, подібно до кількох старовинних родів, мав феодальні права, причому власники намагались якомога роздрібнювати свої землі й у такий спосіб стягувати з них більше поборів. Дворянські родини, що були в такому становищі, розорилися вщент і не мали ніякої надії на повернення свого багатства, бо указ Людовіка XVIII про повернення колишнім емігрантам непроданих маєтків не міг нічого їм повернути; а ухвалений згодом закон про відшкодування збитків теж не міг нічого їм відшкодувати. Кожному відомо, що права на ленні володіння було поновлено, але не на користь колишніх власників, а на користь держави, до якої перейшли ці землі, діставши назву «національних маєтків». Маркіз д'Егріньйон, звичайно, належав до тих роялістів, які не погодились піти бодай на зовнішнє замирення з людьми, що їх вони називали не революціонерами, а бунтівниками чи, висловлюючись у парламентських термінах, лібералами й конституціоналістами. Такі роялісти (опозиція називала їх просто «ультра») мали за ватажків та героїв відважних ораторів правого парламентського крила, котрі вже на першому засіданні палати спробували, як, наприклад, де Поліньяк, протестувати проти Хартії Людовіка XVIII, розглядаючи її як невдалий указ, спричинений тимчасовою необхідністю; вони вважали, що король повинен переглянути його. Ну а маркіз д'Егріньйон, не бажаючи брати участі в оновленні звичаїв, яке намагався здійснити Людовік XVIII, спокійно залишався осторонь, завжди готовий підтримати крайніх правих; він чекав, коли йому віддадуть його величезне багатство, і навіть думки не припускав про так зване «відшкодування збитків», якому надавав такої ваги уряд де Віллеля, прагнучи цим заходом зміцнити престол і знищити фатальну нерівність у майновому стані дворян, що зберігалася, незважаючи на нові закони. Чудеса, що привели до Реставрації 1814 року, і ще дивовижніше чудо — повернення до влади Наполеона в 1815 році, повторна втеча Бурбонів і їхнє друге повернення — усі ці легендарні події сучасної історії відбулися, коли маркізові вже виповнилося шістдесят сім років. А навіть у найбільш гордих і незалежних людей того часу, що досягли такого віку, людей, не так пригнічених старістю, як виснажених поневіряннями в роки Революції та Імперії, жадоба діяльності згасла, і, поховавши себе в провінційній глушині,

вони зберегли там лише палку непримиренність поглядів; майже всі вони увійшли в торовану колію провінційного життя, яке так дратує людей жвавої вдачі своєю одноманітністю. А хіба не справжнє лихо для політичної партії, якщо вона складається тільки з людей старих і до того ж самі її ідеї безнадійно застаріли? І коли, десь у 1818 році, законна королівська влада, здавалось, остаточно утвердилася, маркіз запитав себе, а що, власне, робити при дворі йому, сімдесятирічному дідові? Яку посаду може він там посісти, якій діяльності може присвятити себе? І гордий аристократ д'Егрін'йон вирішив (а більш йому нічого й не лишалося) задовольнитися торжеством Монархії та Релігії і чекати наслідків цієї несподіваної і досить сумнівної перемоги, яка насправді була тільки замиренням. Отож він і далі царював у своєму салоні, так вдало названому Музеєм старожитностей. Під час Реставрації, коли люди, переможені в 1793 році, стали переможцями, безневинна жартівливість цієї назви набула майже дошкульної гостроти.

Місто, в якому жив д'Егрін'йон, як і більшість провінційних міст, не уникло тієї ненависті й суперництва, що їх звичайно породжує боротьба партій. Усупереч загальним сподіванням дю Круазье все-таки одружився з багатого старою дівою, яка спочатку йому відмовила, хоча й мав за суперника улюбленця місцевої аристократії, такого собі шевальє, чие славне ім'я ми збережемо в таємниці. Буде досить, якщо, наслідуючи давній звичай, поширений у малих містах, ми називатимемо його лише за титулом; бо для всіх він був просто «шевальє», як граф д'Артуа для всіх придворних був просто «Месьє». Одруження дю Круазье не тільки розпалило нещадну війну, які спалахують лише в провінції, воно прискорило розрив між дрібним дворянством та вищою аристократією, між буржуазією і дворянством, що на короткий час були об'єдналися під тиском могутньої наполеонівської влади. Цей раптовий розрив приніс Франції багато лиха. Найпритаманніша французам риза — марнолюбство. Ображене марнолюбство багатьох людей і породило прагнення до рівності, хоча згодом найпалкіші новатори зрозуміли, що запровадити суспільну рівність неможливо. Роялісти жалили лібералів у найвразливіші місця. Обидві партії, а надто в провінції, звинувачували одна одну в найстрахотливіших злочинах, не цураючись найбезсоромніших наклепів.

У політиці тоді творилися найчорніші діла, щоб повернути на свій бік громадську думку, щоб забезпечити собі голоси недоумкуватої юрби, яка голосує за кожного спритника, здатного дати їй зброю. Ця ворожнеча виливалася в суперництво кількох осіб. Ці особи, ставши політичними ворогами, незабаром стали й ворогами особистими. У провінції важко не зчепитися врукопаш з приводу таких питань або інтересів, які в столиці сприймаються в загальній теоретичній формі, й тому їхні оборонці поводяться куди стриманіше: наприклад, Лаффіт або Казимір Пер'є шанували де Віллеля та й де Пейронне за їхні чисто людські якості. Лаффіт, який звелів стріляти в міністрів, охоче заховав би їх у себе вдома, якби вони з'явилися до нього 29 липня 1830 року. Бенжамен Констан послав свою книжку про релігію віконтові де Шатобріану разом з похвальним листом, у якому він визнав, що дечого навчився в цього міністра Людовіка XVIII. В Парижі люди панують над системами, а в провінції — навпаки: системи підкоряють собі людей з їхніми живими пристрастями; ці люди шпигують одне за одним, пхають носа в приватне життя своїх політичних ворогів, перебріхують їхні висловлювання, пильнують одне одного, як двоє дуелянтів, коли кожен прагне приспати увагу супротивника, щоб скористатися з його найменшої похибки й угородити йому шпагу в бік на шість дюймів углуб; вони захоплені своєю ненавистю, як безжальні азартні гравці грою. Тут людину обмовляють і нещадно з неї глузують під приводом боротьби з її партією.

Ось у такій війні, що спалахнула між Музеєм старожитностей та домом дю Круазье, аристократи вели боротьбу в гречній формі й без роздратування, тоді як протилежна сторона вдавалася до найпідступніших методів, аж до застосування затруєної зброї, як у дикунів. У цій війні на боці роялістів були переваги витонченої іронії та дотепного розуму. А добре відомо: рани, завдані словом та поглядом, насмішкою і зневагою — невиліковні. Відтоді як шевальє перестав відвідувати вітальні, де збиралося змішане товариство, і відступив на Священну гору аристократії, він спрямував проти салону дю Круазье усі стріли своєї дотепності, не замислюючись про те, до якої нестями може довести табір дю Круазье боротьба з Музеєм старожитностей. У «палац д'Егрінйонів» допускалися тільки люди

обрані, цілком благонадійні дворяни та дворянки, упевнені одне в одному; отже, звідси не могло просочитися назовні жодне слово. Тому ані балачки, ані переконання аристократів, хай би якими вони були — добрими чи поганими, справедливими чи надуманими, дотепними чи безглуздими, — не могли дати привід до кпинів. Щоб висміяти дворян, лібералам доводилося нападати на їхні політичні дії, тоді як роялісти були у вигіднішому становищі: чиновники, котрі займали проміжне місце між ворожими таборами, часто намагалися підлеститись до знаті й переказували їй усе, що діялося та говорилося в середовищі лібералів, і це давало не одну нагоду для дошкульних дотепів. Усвідомлення невідповідності свого становища неабияк дратувало прихильників дю Круазье і розпалювало в них жаждою помсти. В 1822 році колишній постачальник став на чолі всіх промисловців департаменту, подібно до того, як д'Егрін'йон стояв на чолі дворянства. Таким чином кожен з цих двох представляв певну партію. Замість того, щоб відверто й без лукавства оголосити себе прибічником крайніх лівих, дю Круазье про людське око став висловлювати погляди, які згодом були сформульовані в заяві «двохсот двадцяти одного». Тому він дістав змогу об'єднати навколо себе судовиків, чиновників і торговців з усього департаменту. Тепер товариство, що збиралося в салоні дю Круазье, стало не менш могутнім, ніж завсідники Музею старожитностей, але люди там були молодші, діяльніші, до того ж їх було значно більше, і зрештою вони почали впливати на всі справи департаменту, тоді як Музей старожитностей нічим себе в реальному житті не проявляв і був ніби додатком до королівської влади, якій партія найнепримиренніших роялістів часто навіть заважала, бо вимагала від неї нерозважних заходів і навіть штовхала її на вчинки, що кінець кінцем призвели до краху монархії.

Ліберали, яким у цьому департаменті, що не бажав танцювати під їхню дудку, досі не щастило провести в парламент жодного свого кандидата, знали, що в разі свого обрання дю Круазье опиниться серед лівого крила центру або навіть серед крайніх лівих. Банкірами дю Круазье були троє братів Келлер; старший з них відважно воював у палаті серед дев'ятнадцяти представників лівого крила, цієї доблесної фаланги, прославленої всіма ліберальними газетами; до того ж брати

були споріднені з графом де Гондревілем, пером-конституціоналістом, до якого вельми прихильно ставився Людовік XVIII. Отже, конституційна опозиція була завжди готова в останню мить передати дю Круазье свої голоси, для видимості обіцяні підставному кандидатові, якби дю Круазье пощастило зібрати достатню кількість голосів роялістів, щоб забезпечити собі більшість. Але досі роялісти успішно провалювали дю Круазье на кожних виборах, бо верхівка роялістського табору, очолювана маркізом д'Егріньюном, напрочуд точно вгадувала, розбирала й оцінювала його дії, і після кожних виборів тільки зростала ненависть невдахи-кандидата та його партії до аристократів. Ніщо так не розпалює ворожнечі між політичними угрупованнями як марність пастки, налаштованої з великими труднощами.

Але на 1822 рік війна між партіями, що в перші чотири роки Реставрації була дуже запеклою, здавалося, притихла. Салон дю Круазье та Музей старожитностей, вивчивши сильні й слабкі сторони один одного, мабуть, чекали сприятливого випадку, що грає для партій роль провидіння. Люди недалекоглядні задовольнялися цим позірним затишшям, яке обманювало навіть короля; але для кожного, хто близько знав дю Круазье, було очевидно, що в нього, як і в усіх, хто живе холодною розважливістю, жадоба помсти згаснути не може, а надто коли вона опирається на політичні амбіції. На той час дю Круазье, який раніше бліднув і червонів, як тільки при ньому вимовляли ім'я д'Егріньюна або шевальє, і здригався, згадуючи про Музей старожитностей або чуючи, як про нього згадують інші, навчився прикидатися незворушним, мов індіанець. Він люб'язно всміхався своїм ворогам, хоча ненавидів їх, як і колись, і з кожним днем стежив за ними все пильніше. Він удавав, ніби зневірився в перемозі й вирішив жити з ними спокійно. Одним з найближчих прибічників дю Круазье, що поділяв його холодну лють і теж терпляче очікував сприятливої нагоди, був голова суду дю Ронсере, маломаєтний дворянин, який марно домагався честі бути прийнятим у Музеї старожитностей.

Невеличкою статку д'Егріньюнів, яким уміло управляв нотар Шенель, ледь вистачало маркізові на життя; він жив, звичайно, як годиться дворянинові, проте не дозволяв собі найменшої розкоші. Хоча вихователем молодого графа Вікторієна, єдиної надії роду д'Егрінью-

йонів, був колишній чернець-ораторіанець, рекомендований єпископом, і жив він у домі маркіза, все ж таки йому доводилося виплачувати певну винагороду. Платня куховарки, покоївки панни Арманди, старого маркізового камердинера та ще двох слуг, панський стіл на чотири персони і витрати на виховання молодого графа, для якого не шкодували грошей, поглинали всі прибутки д'Егріньйонів, незважаючи на ощадливість панни Арманди, мудру розпорядливість Шенеля та відданість слуг. Старий нотар досі не міг зробити ніякого ремонту в напівзруйнованому замку. Він чекав, поки закінчаться терміни угод, укладених ще 1809 року з орендарями д'Егріньйонових земель, сподіваючись потім знайти спосіб підвищити прибутки маркіза — або за допомогою поліпшення методів обробітку землі, або внаслідок зниження курсу грошей. Маркіз не був утаємничений ні в подробиці господарювання, ні в управління маєтками. Коли б він довідався, яких героїчних зусиль докладав Шенель, щоб, за висловом домогосподарок, стулити кінці з кінцями, це вразило б його наче громом. Та ніхто не зважувався розвіяти ілюзії старого аристократа, бачачи, що кінець його життєвого шляху близько. Велич роду д'Егріньйонів, про яку давно забули і при королівському дворі, і в уряді і про яку за межами міських мурів та найближчих околиць ніхто й не здогадувався, ця велич у маркізовій уяві та в уяві його прихильників воскресала в усьому її колишньому блиску. Завсідники Музею старожитностей були переконані, що в особі Вікторієна рід д'Егріньйонів набуде нової слави, коли пограбованим дворянам нададуть змогу повернутись у свої маєтки або коли достойний спадкоємець з'явиться при дворі, щоб служити королю й одружитися, як одружувалися в старовину д'Егріньйони, з дівчиною, котра належатиме до роду Наварренів, Кадіньянів, Юкзелів, Босеанів, Бламон-Шоврі — одне слово, з дівчиною, яка поєднуватиме в собі всі переваги високого походження з багатством, красою, розумом і добродією вдачаю. Ті, хто щовечора приходив до Музею старожитностей пограти в карти, — шевальє, Труавілі (вимовляйте «Тревілі»), Ларош-Гюйони, Кастерани (вимовляйте «Катерани»), герцог де Верней, — давно звикли бачити в старому маркізі особу надзвичайної значущості й підживлювали в ньому його надії. А ті надії не здавалися такими вже нездійсненними

і, певне, виправдалися б, якби можна було викреслити з історії Франції останні сорок років. Але навіть найсвятенніші, найнезаперечніші права, які Людовік XVIII спробував закріпити Хартією, датувавши її двадцять першим роком свого владарювання, не матимуть сили, якщо вони не підтверджені всенародною згодою. Д'Егріньйонам бракувало того, на чому стоїть сьогодні політика — тобто грошей, головної опори сучасної аристократії, та й не вміли вони довести свою причетність до нової історії — а завоювати славу такої причетності можна і при дворі, і на полях битви, і в дипломатичних салонах, і на громадській трибуні, і написавши книжку або взявши участь у якій-небудь авантурі. Така слава необхідна кожному новому поколінню, як священне мирування. Вельможна родина, що перебуває в бездіяльності й забутті, схожа на дівку на порі, дурну, негарну, бідну й добродішну — чотири головні причини, які роблять її нещасливою. Шлюб панни Де Труавіль з генералом Монкорне не тільки нічого не навчив завідників Музею старожитностей, а мало не призвів до розриву між Труавілями та салоном д'Егріньйона, який заявив, що «Тревелі зганьбив себе».

Лише один чоловік з маркізового оточення не поділяв цих ілюзій. Либонь, кожен здогадається, хто це був — звичайно ж, старий нотар Шенель! Хоча його відданість старовинному роду, нині представленому трьома особами, була безмежною, про що незаперечно свідчать і події, описані в цій повісті; хоча він цілком поділяв маркізові переконання і вважав їх правильними, він був наділений тверезим глуздом і здобув надто великий досвід, ведучи справи більшості заможних родин департаменту, щоб не помітити разючих змін, які відбувалися в людській свідомості, а також перемін, спричинених зростанням промисловості та поширенням нових звичаїв. Колишній управитель бачив, як Революція від буремних діянь 1793 року, коли вона роздавала зброю чоловікам, жінкам і дітям, споруджувала ешафоти, стинала голови і вигравала битви на полях Європи, перейшла до спокійного здійснення ідей, які колись освятили ці грізні події. Після оранки та сівби настала пора жнив. Шенель розумів, що Революція визначила свідомість нового покоління, розумів значення фактів, бачив тисячі ран і відчував, що повернення до минулого неможливе. Якщо королю відрубали голову, якщо

стратили королеву, якщо відібрали землю у дворян, то все це розворушило надто багато інтересів, щоб переможці дозволили знищити плоди своїх завоювань. Шенель тверезо дивився на речі. Його фанатична відданість д'Егріньюнам не була сліпою і через те ставала ще благороднішою. Віра, що дозволяє молодому ченцеві споглядати ангелів небесних, усе ж не така сильна, як у старого ченця, котрий йому їх показує. Колишній управитель у цьому скидався на старого ченця, він віддав би життя, захищаючи священну раку з мощами, хай би навіть у ній уже завелися черви. Щоразу, коли Шенель з тисячею острого намагався пояснити своєму колишньому хазяїнові суть усіх цих нововведень, то глузуючи з них, то вдаючи подив або обурення, на губах у маркіза незмінно з'являлася пророча усмішка, бо в його душі, безперечно, жила тверда переконаність, що це безумство промине, як і всі інші. Ніхто не замислювався над тим, що хід історичних подій і справді ніби давав підстави цим благородним оборонцям руїн минулого утвердитись у своїй вірі. Що міг відповісти Шенель старому маркізові, коли той, владно відмахнувшись від нього рукою, казав:

— Бог змів з лиця землі Буонапарте з його арміями та новими могутніми васалами, розтרוшив його престоли і розвіяв прахом його горді задуми! Бог звільнить нас і від решти.

Шенель тільки сумно опускав голову, не сміючи відповісти:

«Не змете ж Бог з лиця землі всю Францію!»

Обидва вони в цю хвилину були чудові: один стояв непорушний під потоком фактів, наче стародавня замшіла гранітна скеля, що нависла над альпійським проваллям; другий дивився на бурхливі води, міркуючи, як би обернути їхню потугу на користь. Добрий статечний нотар гірко зітхав, бачачи, якої непоправної шкоди завдають аристократичні забобони юному графові Вікторнієну д'Егріньюнові, руйнуючи його розум, характер, моральні підвалини і згубно впливаючи на погляди, які в нього формувалися.

Тітка його обожнювала, батько обожнював, і молодий спадкоємець був, у повному значенні цього слова, розпещеною дитиною, хоча, сказати правду, він давав підстави для гордих надій батька й матері (бо тітка була для нього справжньою матір'ю). Та хоч би якою ніжною,

хоч би якою уважною була дівчина, їй завжди бракує чогось суто материнського. Притаманне матері ясно-видіння не можна набути. Тітка, поєднана із своїм вихованцем такими чистими узами любові, якими панна Арманда була поєднана з Віктюрніеном, може піклуватися про нього не менше, ніж рідна мати, може бути уважною, доброю, делікатною, поблажливою, як і мати; але в її суворості не буде тієї чуйності й тактовності, якими обдароване серце матері; але в її серці не виникають ті раптові передчуття і невиразні тривоги, такі властиві матері, в котрій усе ще бринять, мов порвані струни, нервові та душевні узи, які поєднували її з дитиною, і тому мати на все життя зберігає нерозривний зв'язок із своїм дитям і відчуває мовби поштовх у серце від кожного його переживання, і тремтить від кожної його радості, так наче це відбувається з нею самою. Якщо з фізичного погляду природа створила в жінці ніби ґрунт для розвитку дитини, вона аж ніяк не позбавила її здатності в певних випадках цілком зливатися із своїм творінням; а коли материнство духовне поєднується з материнством, даним від природи, тоді ми спостерігаємо те чудесне — скоріш досі не пояснене, аніж непояснене — явище, яке становить суть материнського почуття. Катастрофа, описана в цій повісті, ще раз підтверджує давно відому істину: матері ніхто не замінить. Мати передчуває лихо задовго до того, як воно насуне, а дівчина, на зразок панни Арманди, часто відмовляється повірити в нього навіть тоді, коли воно вже прийшло. Одна передбачає біду, друга намагається пом'якшити її наслідки. Материнське почуття в дівчини — штучне і супроводжується сліпим обожнюванням. Саме це й завадило Арманді виховати гарненького хлопчика в належній суворості.

Життєвий і діловий досвід розвинули в старому нота-реві проникливу спостережливість, схожу на природжену здатність матері передчувати лихо. Але він надто мало важив у цьому домі, а особливо після того як потрапив у неласку за те, що осмілився припустити можливість шлюбного союзу між д'Еґріньйонами і якимсь дю Круазье; тому Шенель вирішив надалі сліпо підкорятися усталеним поглядам цієї родини. Він почував себе простим солдатом, який вартує на своєму посту і завжди готовий померти в разі потреби, але до його голосу ніхто не дослухається навіть у хвилини грізної небезпеки; хіба

що випадково він опиниться у становищі королівського жебрака з «Антиквара», якого доля привела на берег моря саме тоді, коли лорд та його дочка були зненацька захоплені припливом.

Дю Круазье відчув, що зможе жорстоко помститися д'Егріньюнам, використавши в своїх цілях безглузде виховання, яке дістав молодий граф. Він сподівався, за влучним висловом одного автора, якого ми вже цитували, «втопити ягня в молоці його матері». Саме ця надія давала йому снагу зберігати вираз мовчазного смирення, і тільки губи його вряди-годи кривилися в незворушній, як у індіанця, посмішці.

Як тільки малий граф Віктюрнієн навчився перших слів людської мови, йому стали вбивати в голову думку про його вищість над іншими людьми. За винятком короля, він рівня всім аристократам Франції. А ті, хто не входить до дворянства, — то істоти нижчої породи, люди, з якими він не має нічого спільного, від яких ані найменшою мірою не залежить; то підкорені, переможені вороги і з ними можна не церемонитись, їхні думки дворянинові ні до чого, а вони повинні його шанувати. На своє лихо, Віктюрнієн зайшов у цих поглядах надто далеко під впливом тієї прямолінійної логіки, яка звичайно приводить дітей та підлітків до крайніх висновків, як у добрі, так і в злі. Його зовнішня привабливість тільки сприяла тому, що він швидко й легко засвоював ці забобони. Дитина рідкісної краси, Віктюрнієн згодом перетворився на чарівного юнака; кожен батько міг лише мріяти про такого сина. Середнього зросту, проте досконало збудований, він був стрункий і здавався навіть тендітним, але насправді мав чудово розвинені м'язи. Як у всіх д'Егріньюнів, у нього були блискучі сині очі, тонко окреслений ніс із горбинкою, прегарний овал обличчя і попелясто-білявий чуб, дивовижно біла шкіра, легка красива хода, граційні руки й ноги, тонкі довгі пальці з ледь загнутими пучками, тонкі зап'ястки і кісточки — одне слово, та гармонія ліній та невимушеність рухів, що в людей, як і в коней, є ознакою породи. Спритний, моторний, він залюбки робив усі фізичні вправи, влучно стріляв з пістолета, фехтував, як шевальє Сен-Жорж, сидів на коні, мов паладин. Своєю зовнішністю Віктюрнієн міг би задовольнити найвимогливіших батьків — до речі, батьки не дарма пишаються, коли в них гарні діти, бо чудово розуміють, який вплив справляє на

людей краса. Краса — це такий самий привілей, як і шляхетне походження, її не можна ні набути, ні придбати, і вона часто цінується дорожче, ніж багатство або талант; їй досить лише показатись — і вона перемагає; вона з'являється — і всі у захваті. Окрім двох великих переваг, — вельможного походження та краси, — доля обдарувала Вікторнієна д'Егріньйона палким розумом, дивовижними здібностями і чудовою пам'яттю. Як на ті часи, молодий д'Егріньйон одержав блискучу освіту. Він знав набагато більше, ніж звичайно знають молоді провінційні дворяни, які стають мисливцями, курцями або просто статечними поміщиками і зневажливо ставляться до науки та письменства, до мистецтва та поезії, глузуючи з усіх, хто обдарований талантом і ображає їх своєю вищістю. Маркіз д'Егріньйон сподівався, що завдяки своєму природному обдарованню та блискучій освіті Вікторнієн одного дня справдить його найзаповітніші мрії: він уже бачив сина маршалом Франції, якщо Вікторнієн захоче служити у війську, послом — якщо його привабить дипломатична кар'єра, міністром — якщо в нього проявиться хист до управління; усе в державі буде до його послуг. Маркізові приємно було думати, що завдяки своїм природженим здібностям його син пробився б нагору, навіть якби не був д'Егріньйоном.

Жодна хмарка не затьмарювала щасливого дитинства Вікторнієна, його золотої юності. Він царював у домі, ніхто не міг перечити забаганкам цього юного принца, і той, природно, ріс егоїстичним, як усякий принц, свавільним, як найфанатичніший середньовічний кардинал, зухвалим і пихатим, причому всі захоплювалися його очевидними вадами, вбачаючи в них очевидні риси вельможі.

Шевальє був типовим представником тих добрих давніх часів, коли захмелілі мушкетери здіймали бучу в паризьких театрах, лупцювали нічних сторожів та судових приставів, утинали безліч витівок і незмінно викликали усмішку на устах короля, якщо витівки його улюбленців здавалися йому кумедними. Цей чарівний спокусник, колишній герой будуарних пригод, неабияк посприяв сумній розв'язці нашої історії. Старий гульвіса, який давно ні в кому не знаходив розуміння, був щасливий зустріти вродливого жовтодзьобого Фоблаза, що нагадав йому власну молодість. Забувши про те, що настали зовсім інші часи, він заронив у юну душу зухвалі істини

лукавих енциклопедистів, розповідав йому анекдоти, поширені за Людовіка XV, нахваляв звичаї середини вісімнадцятого століття, описував оргії, що відбувалися в мисливських будиночках, безумства, вчинювані заради куртизанок, розказував про те, які штуки витворяли вони з кредиторами, — одне слово, розгортав перед юнаком картини того життя, яке послужило за основу для комедій Данкура і сатир Бомарше. Ці славослів'я розбещеності, прикритій світською витонченістю, шевальє вбирав у шати вольтер'янства. Якщо він заходив надто далеко у своїх оповідях, то намагався пом'якшити враження, посилаючись на правила приятельської компанії, яким дворянин повинен завжди підкорятися. Але Вікторнієн сприймав з усіх цих розбалакувань лише те, що підохочувало його пристрасті. До того ж він бачив, що і його старий батько тільки підсміюється, слухаючи базікання шевальє. Обидва були впевнені, що природжена гордість д'Егрін'йонів — надійна перешкода, яка втримає юнака від негідних вчинків. Хіба нащадок д'Егрін'йонів здатний щось учинити всупереч правилам честі? Та ніхто в домі й думки такої не припускав! Дворянська честь, ця опора монархії, що глибоко закоренилася в душах усієї родини д'Егрін'йонів, осявала, наче маяк, кожне їхнє діяння, надихала кожную їхню думку. То був заповіт предків, який тільки й міг урятувати дворянство. «Д'Егрін'йон не повинен дозволяти собі того чи того, адже він носить ім'я, яке об'єднує майбутнє з минулим», — ось таким приспівом старий маркіз, панна Арманда, Шенель та завсідники салону д'Егрін'йонів змалку заколисували Вікторнієна. Таким чином у цю юну душу заклали і добро, і зло — приблизно в однакових кількостях.

Коли Вікторнієнові виповнилося вісімнадцять років, він став бувати в місті й помітив, що між зовнішнім світом і замкнутим світом салону д'Егрін'йонів існують суперечності, проте не став дошукуватися причин. Причини були в Парижі. Він не знав, що люди, які так сміливо висловлювали свої думки під час вечірніх зустрічей у домі його батька, поводитися куди обережніше в присутності ворогів, спілкуватися з якими примушували їх міркування практичної вигоди. Щодо його батька, то він завоював собі право вільно висловлювати свої погляди де завгодно і за будь-яких обставин. Нікому й на думку не спадало сперечатися із сімдесятирічним старим вель-

можею, кожен прощав людині, яка усе втратила внаслідок суспільних катаклізмів, її любов до колишнього ладу.

Не розуміючи суті подій, Віктюрнієн повівся так, що настроїв проти себе всю міську буржуазію. На полюванні в нього виникли неабиякі ускладнення, що внаслідок його нестриманості мало не закінчилися судовим процесом; за допомогою грошей Шенелю пощастило затерти справу, але він так і не зважився розповісти про це маркізові. Можна собі уявити, як би здивувався старий вельможа, довідавшись, що його сина хотіли судити за полювання на власних землях, у власних лісах та угіддях у часи, коли Францією правив нащадок Людовіка Святого! Шенель вважав, що втаємничувати маркіза д'Егрін'ньйона в ці прикrostі надто небезпечно, бо хтозна, як би він повівся. Молодий граф утнув у місті й кілька витівок іншого роду. Шевальє називав їх «інтрижками», а в результаті Шенелю довелося дати посаг кільком дівчатам, які необачно повірили легковажним обіцянкам графа, що він візьме з ними шлюб. Загрожували молодому д'Егрін'ньйонові й процеси за звинуваченням у звабленні неповнолітніх і, якби не втручання Шенеля, ці процеси, враховуючи суворість нинішніх законів, могли б закінчитися для Віктюрнієна вельми сумно. Здобувши кілька таких «перемог» над буржуазним правосуддям, звикнувши завжди виходити сухим з води, молодий д'Егрін'ньйон уже не знав упину в своїх походеньках, переконаний, що суди страшні для простолюдинів, але не для нього. Те, що молодий граф вважав неприпустимим для «мужлаїв», для нього було цілком дозволеною розвагою. А тим часом кілька спритних пройдисвітів з табору прихильників дю Круазье пильно стежили за його вчинками й поведінкою, вони доскіпливо вивчили його вдачу, відзначили його схильність зневажати нові закони й підкорятися лише правилам аристократичного кодексу. Шалапутне життя молодого вельможі давало їм привід переконувати народ, що наклепницькі вигадки лібералів — справжні викриття і що в основі урядової політики лежить прагнення відродити старий режим у всій його повноті. І які ж вони були задоволені, що завжди мали тепер напoxваті бодай непряме підтвердження своїх звинувачень! Голова суду дю Ронсере, як і королівський прокурор, охоче йшов на всі поступки, що не суперечили його службовому обов'язку; він умисне заплющував очі на витівки Віктюрнієна даючи лібералам привід кричати

про те, що влада надто поблажлива до дворян. У такий спосіб він розпалював ненависть до д'Егрін'йонів, удаючи, ніби робить їм послуги. Цей зрадник своєї касті плекав думку проявити непідкупність у ту хвилину, коли у нього в руках будуть серйозні докази, і він зможе розраховувати на підтримку громадської думки. Порочні пристрасті графа лукаво роздмухували двоє-трое молодиків, які входили до його почту; всіляко йому догоджаючи, вони здобули його дружбу, лестили йому, в усьому з ним погоджувалися і підтримували в ньому віру в провідну роль дворянства — і це в часи, коли дворяни могли зберегти свій вплив лише за умови надзвичайної, принаймні півстолітньої обережності. Дю Круазье сподівався, що потурання д'Егрін'йонів згубним витівкам молодого баламута доведе їх до цілковитої вбогості, що їхній замок завалиться, а землі будуть частинами розпродані з торгів. Далі у своїх мріях він не заходив; він не вірив, як дю Ронсере, що рано чи пізно Вікторнієн потрапить до рук правосуддя. Мстивим задумам цих двох людей неабияк сприяли надмірне самолюбство молодого д'Егрін'йона і його постійна гонитва за втіхами. Син голови суду дю Ронсере Фаб'єн, сімнадцятирічний хлопець, якому роль підбурювача пасувала чудово, став одним з близьких приятелів графа і одним з його найлукавіших підлесників. Дю Круазье оплачував цього спритного шпига і хитро навчав його, як слід розбещувати вродливого нащадка вельможного роду: він підсміювався, радячи йому всіляко підтримувати погані нахили своєї жертви. А Фаб'єнові дю Ронсере, який від природи був задрісний, дотепний і схильний до софістики, навіть подобалося брати участь у подібній містифікації; він знаходив у ній одну з тих витончених розваг, яких так бракує в провінції людям непересічного розуму.

Від вісімнадцяти й до двадцяти одного року безтурботне життя Вікторнієна коштувало бідолашному нотареві приблизно вісім-десять тисяч франків, причому ні панна Арманда ні маркіз про це й гадки не мали. Більше половини цих грошей було витрачено на припинення судових процесів, а решта пішли на вдоволення всіляких забаганок молодого гульвіси. З десяти тисяч франків, які складали річний прибуток маркіза, п'ять тисяч поглинали господарчі витрати; на утримання маркіза і панни Арманди, попри всю її ощадливість, ішло понад дві тисячі франків — отже, вродливого й самовпевненому

нащадкові діставалося не більше ста луїдорів на рік. А що таке дві тисячі франків для молодика, який повинен з'являтися на люди в пристойному вигляді? Та на один лише одяг треба було не менше! Віктюрнієн випишував білизну, сюртуки, рукавички та парфуми з Парижа. Віктюрнієн захотів мати доброго англійського верхового коня, коня запряжного і тільбюрі. Адже їздив дю Круазье верхи на англійському коні і в тільбюрі! То хіба можна допустити, щоб буржуазія затьмарила аристократію? Потім молодий граф зажадав грума, який би носив ліврею з фамільним гербом д'Егріньйонів. Хизуючись тим, що задає тон усьому місту й департаменту, всій молоді, Віктюрнієн ступив на шлях фантазій і розкоші, які так личать вродливим та розумним молодикам. А оплачував усе це Шенель, користуючись, правда, як старовинні парламенти, своїм правом умовляти, але робив він це з ангельською лагідністю.

«Добра він людина, але скільки в ньому занудності!» — думав Віктюрнієн щоразу, коли нотар затикав більшою або меншою сумою грошей якусь дірку в його бюджеті.

Будучи бездітним удівцем, Шенель у глибині душі мовби всиновив Віктюрнієна. Він щиро радів, бачачи, як син його колишнього хазяїна, вродливий і чепурний, з хлестом у руці, з трояндою в петельці, їде по головній вулиці міста, погойдуючись на високому сидінні свого тільбюрі й викликаючи загальну заздрість. Коли Віктюрнієн мав нагальну потребу в грошах — після програшу в Труавілів, у герцога де Вернея, у префекта або в головного збирача податків — і приходив у скромний будиночок на Кошарній вулиці до старого нотаря, який був для нього провидінням, то тихий голос, неспокійний погляд і скрадливі рухи молодого вельможі так впливали на Шенеля, що він тут-таки був готовий задовольнити будь-яку забаганку молодого гульця.

— Ну що з вами, пане граф? Що сталося? — запитував старий схвильованим голосом.

В особливо важливих випадках Віктюрнієн умошувався в кріслі, прибирав заміряного й меланхолійного виразу і, манірячись, надавав Шенелеві змогу допитуватися, в чому річ. Змусивши добряка пережити найжорстокішу тривогу, бо невтримне марнотратство нащадка д'Егріньйонів стало вже навіювати нотареві моторошний жах, він нарешті признавався в необачному вчинку, який

можна було загладити банківим білетом у тисячу франків. Крім своєї контори, Шенель мав близько дванадцяти тисяч річного прибутку. З цього джерела не можна було черпати без кінця. Вісімдесят тисяч франків, що розвіялися прахом через Вікторнієна, склали заощадження, які Шенель приберігав на випадок, якщо маркіз надумає послати молодого графа в Париж або якщо треба буде посприяти вдалому одруженню молодого д'Егрінйона. Коли Вікторнієна не було поруч, Шенель, як і завжди, починав мислити тверезо й розважливо, і подалу він розлучився з усіма ілюзіями, якими ще тішили себе маркіз та його сестра. Переконавшись, що юнак нездатний поводитися гідно, Шенель плекав думку якнайскоріше одружити його з якою-небудь дівчиною з аристократичної родини, добре вихованою і порядною. Бачачи, що Вікторнієн уранці робить те, чого обіцяв не робити вчора, нотар запитував себе, як може юнак так шляхетно мислити і так погано поводитись? І чого можна чекати від молодого людини, яка визнає свої помилки, розкається в них, а завтра знову їх повторює? Люди сильної вдачі признаються у своїх провинностях тільки самим собі й самі себе карають. Що ж до слабких, то коли вони вже ступили на втоптану стежку гріха, їм дуже важко з неї звернути. Вихователі, друзі та звички ослабили у Вікторнієнові пружини таємної гордості, яка пориває людей на великі діяння, і він піддався слабкості, властивій ласолюбам, та ще й у тому віці, коли його воля могла зміцніти тільки в суворих випробуваннях і в боротьбі з мінливостями долі, що створила такі характери, як принц Євгеній, Фрідріх II і Наполеон. Шенель помічав у Вікторнієні ту непогамовну шалену жаду до втіх, яка часто притаманна людям, обдарованим великими здібностями, адже вони відчують необхідність урівноважити насолодами розумову напругу; але тих, хто шукає розради лише в любові, неминуче затягує в безодню. І Шенеля іноді опановував шах; та потім він згадував про благородні пориви та глибокий розум, що надавали юнакові рис людини визначної, і заспокоювався. Він казав те саме, що казав маркіз, коли до нього доходили чутки про якусь витівку сина: «Молоді треба переказитися!» Коли Шенель скаржився шевальє на схильність молодого графа вічно влізати в борги, той вислуховував його з насмішкватим виглядом, розтираючи між пальцями понюшку тютюну.

Поясніть-но мені, дорогий Шенелю, а що таке державний борг? — казав він у відповідь. — А якщо Франція, чорт забери, може мати борги, то чому їх не може мати Віктюрнієн? Нині, як і завжди, борги роблять навіть принци, не кажучи вже про інших дворян. А ви хотіли б, щоб хлопець складав вам гроші? Ви знаєте, як учинив наш великий Рішельє, — не кардинал, той був негідник і прагнув знищити вельможну знать, а маршал Рішельє, — як учинив він, коли його онук, князь де Шінон, останній з їхнього роду, сказав, що, перебуваючи в університеті, він не витратив своїх кишенькових грошей?

— Ні, пане шевальє, не знаю.

— Так от, він викинув гаманця у вікно підмітайлові і сказав онуку: «Отже, тебе не навчили бути вельможею?»

Шенель похнюпив голову й нічого не відповів. А ввечері, перед тим як заснути, чесний старий нотар подумав, що подібні погляди не доведуть до добра в часи, коли виправна поліція ні для кого не робить винятку. В них він розгледів зародок майбутньої загибелі славетного роду д'Егріньйонів.

Без цих пояснень, що висвітлюють одну із сторін провінційного життя за Імперії та Реставрації, читач навряд чи зрозумів би сцену, з якої, власне, й починається наша оповідь. Вона відбулася в Музеї старожитностей наприкінці жовтня 1822 року, якимсь увечері після гри в карти, коли завсідники салону д'Егріньйонів — літні графині, молоді маркізи і баронеси — підрахували виграші та програші й розійшлися по домах. Старий вельможа походжав по вітальні, а панна Арманда саме гасила свічки на картярських столах; маркіз був не сам, а в товаристві шевальє. Ці два уламки минулого сторіччя розмовляли про Віктюрнієна. Шевальє мав намір дещо розповісти маркізові про поведінку свого юного підопічного.

— Ви й самі розумієте, маркізе, — казав шевальє, — що ваш син тільки марнує тут час і молодість. Вам слід нарешті послати його в Париж.

— Я й сам давно про це думаю. Через свій похилий вік я навряд чи з'явлюся до двору, та й, між нами кажучи, я просто не знав би, що мені там робити в наші часи і серед нових людей, які оточують короля; але принаймні я пошлю туди свого сина, який засвідчить його величності нашу відданість. Король повинен що-небудь зробити для графа д'Егріньйона, дати йому, скажімо, полк,

придворну посаду — одне слово, нагоду відзначитися. Мій дядько архієпископ витерпів жорстокі тортури, я воював і не покинув поля битви на відміну від тих, хто визнав за свій обов'язок виїхати за принцями. Адже король зоставався у Франції і, як на мене, то дворянство повинне було залишитися з ним. І що ж? Тепер ніхто про нас навіть не згадує, а я певен, що Генріх Четвертий уже написав би д'Егріньюнам: «Приїздіть, друзі мої! Ми відвоювали батьківщину!» Ми все-таки родовитіші, ніж Тревілі, а тим часом два Тревілі — вже пери Франції, ще один став депутатом від дворянства (маркіз гадав, що виборчі колегії — це збори представників його стану). А про нас і думати забули, ніби ми вже й не існуємо! Я все сподівався, що монарші особи навідають наше місто; та якщо вони сюди не їдуть, доведеться їхати до них...

— Я в захваті від того, що ви збираєтеся ввести у вищий світ нашого дорогого Віктюрнієна, — тонко зауважив шевальє. — Наше місто — яма, і заривати в ній свої таланти — гріх. Найбільше, на що тут може розраховувати Віктюрнієн, — це зустріти яку-небудь нормандку, тупу, негречну і багату. Що ж йому з нею робити? Одружитися? О Боже праведний!

— Я сподіваюся, що він одружиться не раніше, ніж одержить пристойну посаду в королівстві або при дворі, — сказав старий маркіз. — Але існує одна серйозна перешкода.

Ось якою, на думку маркіза, була та єдина перешкода, що заважала Віктюрнієнові розпочати блискучу кар'єру.

— Мій син, граф д'Егріньюн, — зітхнувши, провадив він після короткої мовчанки, — не може з'явитися до двору, як жебрак, йому треба дати все необхідне. Лихо, та й годі! Ми вже не маємо, як два століття тому, свого почту з дворян. Ох шевальє! Здається, тільки вчора пан де Мірабо завдав по дворянству нищівного удару, а все навколо нас уже зруйноване дощенту. Сьогодні цінують тільки гроші — ось єдине, що завдячуємо ми Реставрації. Королю байдуже, ведете чи не ведете ви свій рід від Валуа або від завойовників Галлії, йому важливіше знати, чи справно платите ви податок у тисячу франків. Тому я не можу послати графа до двору, не давши йому принаймні двадцять тисяч екю...

— Думаю, цієї дрібнички вистачить, щоб він з'явився там як личить вельможі, — зауважив шевальє.

— Так от, я попросила Шенеля, щоб він прийшов сьогодні ввечері, — втрутилася до розмови панна Арманда. — Вам, либонь, відомо, шевальє, що відтоді як Шенель запропонував мені вийти заміж за якогось нікчемного дю Круазьє...

— О це було справжнє неподобство, панно! — вигукнув шевальє.

— Непрощенне неподобство, — уточнив маркіз.

— Ви ж розумієте, — провадила панна Арманда, — що після того прикрого випадку мій брат не зможе перебороти себе і звернутися до Шенеля хай там з яким проханням.

— Та він же ваш колишній слуга! — вигукнув шевальє. — Цим ви, маркізе, тільки виявили б йому честь, таку честь, якою він би пишався до кінця днів своїх.

— Ні, — відповів гордий вельможа, — я вважаю нижчим за свою гідність...

— Йдеться не про гідність, а про необхідність, маркізе, — сказав шевальє, випростуючись.

— Ніколи! — вигукнув маркіз із таким рішучим жестом, що шевальє зрозумів: доведеться відкрити старому вельможі всю гірку правду.

— Річ у тім, — почав шевальє, — що Шенель (може, ви цього й не знаєте, але я вам скажу) уже дав вашому синові близько...

— Мій син ніколи не попросив би хай там чого в Шенеля! — вигукнув старий аристократ, рвучко випростуючись і уриваючи шевальє. — У вас, звичайно, він міг попросити, скажімо, луїдорів двадцять п'ять...

— ...близько ста тисяч ліврів, — незворушно доказав шевальє.

— Граф д'Егріньйон заборгував сто тисяч ліврів якомусь Шенелю! — вигукнув маркіз з глибоким болем. — О, якби він не був моїм єдиним сином, я сьогодні ж таки послав би його служити капітаном у колонії! Заборгувати лихварям, з якими легко поквитатися сплативши їм величезні відсотки, — це вже нехай! Але взяти гроші в Шенеля, в людини, до якої я щиро прихильний!

— Атож, наш чарівний Вікторнієн проциндрив сто тисяч ліврів, мій дорогий маркізе, — вів далі шевальє, струшуючи з жилета дрібки тютюну. — Це, зрештою, не так багато. В його літа я... А втім, облишмо спогади, маркізе. Не слід забувати, що граф живе в провінції, і для такого міста, як наше, це вже непогано, він далеко піде.

Я бачу в ньому схильність до безладного життя, властиву людям, що згодом звершують високі діяння...

— І він спокійно спить у себе, нічого не сказавши батькові! — вигукнув маркіз.

— Він спить невинним сном дитини, адже досі він зробив нещасними тільки п'ять-шість міщаночок, а тепер йому потрібні герцогині, — сказав шевальє.

— Це для нього може закінчитися таємним королівським наказом про ув'язнення без суду!

— Вони скасували ці таємні накази, — відповів шевальє. — Ви ж, мабуть, пам'ятаєте, який зчинився галас, коли спробували запровадити надзвичайні суди. Не пощастило нам зберегти і військові суди, які пан де Буонапарте називав «військовими комісіями».

— А що ж нам робити, коли наші сини виявляться безумцями або негідниками? Ми навіть не зможемо посадити їх під замок? — спитав маркіз.

Шевальє подивився на цього батька, доведеного до розпачу, і не зважився відповісти: «Нам доведеться краще їх виховувати...»

— І ви нічого не сказали мені про це, панно д'Егрін'ньон! — вів далі маркіз, звертаючись до сестри.

В цих словах проявилось його роздратування, звичайно він звертався до панни Арманди «сестро».

— А що ж, пане, мав робити молодий хлопець із палкими пориваннями, приречений бити байдики в нашому місті? — зауважила панна д'Егрін'ньон, яка не розуміла, чому брат так розсердився.

— Борги, кат би їх забрав! — озвався шевальє. — Вікторнієн грає в карти, бігає за дівчатами, полює, а в наші дні такі розваги коштують недешево.

— Все зрозуміло, — сказав маркіз. — Отже, пора вивести його до Парижа. Завтра зранку я цим займуся і напишу листи нашим родичам.

— Я трохи знайомий з герцогами де Наваррен, де Леонкур, де Мофрін'єз, де Шольє, — сказав шевальє, чудово розуміючи, що всі вони про нього давно забули.

— Щоб відрекомендувати д'Егрін'ньона при дворі, мій любий шевальє, ніяка висока протекція не потрібна, — сказав маркіз, уриваючи його.

«Сто тисяч ліврів! — подумав він. — Такої зухвалості я від Шенеля не сподівався. Ось наслідки триклятої смути. «Пан» Шенель осмілюється давати гроші моему синові! Ось я запитаю в нього... Ні, краще хай сестра...

Можна запропонувати Шенелеві в заставу наші маєтки. А потім я дам доброї нагінки цьому молодому гультаєві, адже скінчиться тим, що він до цурки розориться».

Шевальє і панна д'Егрін'йон сприйняли упевненість маркіза в тому, що Віктюрнієна зустрінуть при дворі з розкритими обіймами, як належне, хоча всякому іншому вона видалася б смішною. Більше того, вони були глибоко зворушені виразом майже болісного смутку, що з'явився на обличчі в старого. В цю мить на пана д'Егрін'йона навалився тягар якихось зловісних передчуттів; здавалося, він почав розуміти свою епоху.

Маркіз сів у глибоке крісло біля каміна і, мабуть, зовсім забув про Шенеля, який мав прийти і в якого йому не хотілося нічого просити.

В ті часи зовнішність маркіза, мабуть, сподобалася б людям з поетичною уявою. На його майже лисій голові ще збереглися залишки шовковистого вже зовсім сивого волосся, які спадали з потилиці гладенькими, але закрученими на кінцях пасмами. Благородне аристократичне чоло, таке саме, яким ми милуємося на портретах Людовіка XV, Бомарше та маршала де Рішельє, анітрохи не було схоже ні на масивний квадратний лоб маршала Саксонського, ні на невеличкий, твердий, стиснутий і занадто опуклий Вольтерів лоб — чоло маркіза д'Егрін'йона мало гарну, ніби виточену форму й плавно переходило в золотаві м'яко окреслені скроні. Очі яскрили тією мужністю й вогнем, над якими вік не має влади. В нього був ніс принців Конде і приємний рот Бурбонів, здатний як колись висловився граф д'Артуа, вимовляти тільки розумні й добрі слова. Його щоки, більше запалі, ніж опуклі, були в гармонії з сухорлявим станом, стрункими ногами та пухкими руками. Нашийна хусточка була пов'язана, як пов'язані вони в маркізів, зображених на гравюрах, що прикрашають твори, видані в минулому сторіччі, — такі нашійні хусточки ви побачите на Сен-Пре і на Ловеласі, на героях буржуа Дідро і на персонажах витонченого дворянина Монтеск'є (дивіться перші видання їхніх творів) Маркіз завжди носив парадний білий жилет, гаптований золотом, на якому блищала командорська стрічка ордена Людовіка Святого; синій сюртук з довгими загнутими полами, на яких були вигаптувані геральдичні лілеї — своєрідний костюм, який звелів пошити собі й король. Але маркіз д'Егрін'йон не відмовився ні від коротеньких французьких панталон, ні від

білих шовкових панчіх, ні від перуки з буклями і щодня о шостій годині вечора з'являвся тільки в цьому вбранні. Він читав лише «Котідьєн» та «Газетт де Франс», які конституційна преса звинувачувала в мракобіссі, у безлічі монархічних та релігійних крайностей, а маркіз, навпаки, вважав, що там повно еретичних та революційних ідей. Хоч би до яких перебільшень удавалися партійні газети, вони завжди поміркованіші, ніж найвойовничіші представники відповідних політичних партій. Автора, який намалював цього чудового персонажа, напевне, звинуватять у тому, що він перебрав міру, тоді як він, навпаки, пом'якшив найрізкіші тони і затушував найяскравіші риси оригіналу.

Маркіз д'Егріньйон сперся ліктями до коліна й обхопив долонями голову. Поки він сидів, поринувши в задуму, панна Арманда і шевальє обмінялися мовчазними поглядами. Може, для маркіза була нестерпною думка, що він завдячує синове майбутнє своєму колишньому управителю? Може, в нього з'явилися сумніви в тому, що графові буде виявлено належний прийом при дворі? А може, він жалкував, що не зміг підготувати появу свого нащадка в блискучому придворному світі, просидівши усі ці роки в провінційній глушині, де утримувала його бідність, бо на які кошти жив би він у Парижі? Маркіз важко зітхнув і підвів голову. Так у ті роки зітхав не один представник справжньої, вірної престолу аристократії, що складалася переважно з провінційного дворянства, людей, які в часи революційної бурі зі шпагою в руці мужньо обороняли монархію, а тепер були знехтувані й забуті.

— А чим віддячили дю Генікові, Фердінандові, Фонтенові та братові Монторана, які ніколи не покорилися? — озвався він тихим голосом. — Тим, хто боровся найважливіше, дали або жалюгідну пенсію, або посаду коменданта в прикордонній фортеці, або нікчемне лотерейне бюро — як графині де Бован, чия сила духу підтримувала й підбадьорювала і Шаретта, і де Монторана.

Було очевидно, що маркізова віра в королівську владу похитнулася. Панна д'Егріньйон почала заспокоювати брата щодо майбутньої подорожі Віктюрнієна, і в цей час під самими вікнами вітальні почулося човгання ніг на сухій бруківці — кроки Шенеля. Незабаром з'явився і сам нотар; Жозефен, старий маркізів камердинер, відчинив йому двері, навіть не оголосивши про його прихід.

— Шенелю, хлопчику мій...

Нотареві було шістдесят дев'ять років. Він мав побілену сивиною голову й квадратне статечне обличчя, на ньому були вовняні панчохи й черевики, що застібалися на срібні пряжки, і такі просторі панталони, що Стерн не пошкодував би для них епічного опису; його сюртук скидався на сутану священика, а довгий жилет — на жилет шкільного вчителя.

— ...ти припустився досить-таки зухвалого вчинку, позичивши грошей графові д'Егрін'йону. І ти заслужив, щоб я тобі негайно їх віддав і більше не допускав би тебе на очі, бо своєю поблажливістю ти тільки заохочував його пороки.

Запала хвилинка мовчанка, як то завжди буває, коли монарх вичитує царедворцеві. Старий нотар стояв перед маркізом зі смиренным і винуватим виглядом.

— Мій син тривожить мене, Шенелю, — заговорив маркіз уже лагіднішим тоном. — Я хочу відіслати його в Париж служити королю. Ти домовся з моєю сестрою, як забезпечити його всім необхідним, щоб він з'явився там як личить д'Егрін'йонові... Ми цоквітаємося...

І маркіз велично вийшов, попрощавшись із Шенелем дружнім кивком голови.

— Дякую, пане маркіз, за вашу ласку, — сказав старий нотар, і далі не зважаючись сісти.

Панна Арманда підвелася, щоб провести брата; вона вже подзвонила, і в дверях стояв камердинер із свічкою в руці, готовий супроводити маркіза до спальні.

— Сідайте, Шенелю, — сказала стара діва, повертаючись.

З притаманною жінкам делікатністю панна Арманда зуміла пом'якшити суворість, з якою маркіз поставився до свого колишнього управителя. Правда, під цією суворістю Шенель угадував ширу прихильність. Хоча прихильність, яку маркіз відчував до колишнього слуги, була схожа на любов хазяїна до свого собаки; ладний битися на дуелі з кожним, хто дасть копняка його псові, він дивиться на цю істоту як на частку свого ества, що, не будучи цілком з ним тотожна, утілює в собі найдорожче для нього — його почуття.

— І справді, графові пора покинути це місто, — багатозначно промовив нотар.

— Я теж так думаю, — погодилася панна Арманда. — А що, він утнув якусь нову витівку?

— Ні, панно.

— То в чому ж ви його звинувачуєте?

— Я його не звинувачую. Аж ніяк. Я далекий від того, щоб звинувачувати його. І не звинувачуватиму, хай би там що він накоїв.

Розмова урвалася. Шевальє як людина здогадлива став позіхати, вдаючи, ніби його змагає сон. Потім чемно попросив пробачення і вийшов з вітальні, хоча спати йому хотілося не більше, ніж утопитися. Демон цікавості зробив його очі особливо зіркими й обережною рукою витяг вату, якою шевальє затикав собі вуха.

— У вас якісь новини, Шенелю? — спитала панна Арманда з тривогою в голосі.

— Авжеж, у мене новини, — відповів Шенель. — І такі новини, яких не слід повідомляти маркізу — його може спіткати удар.

— Розповідайте, — сказала вона, відкинувши прекрасну голову на спинку крісла і безсило звівши руки, як людина, що покійно підставляє груди під кинджал.

— Незважаючи на весь його розум, панно, молодий граф став іграшкою в руках нікчемних людців, що плекають жадобу помсти: вони хотіли б розорити, принизити нас! Голова суду, відомий вам дю Ронсере, претендує, як ви знаєте, на приналежність до вищої аристократії...

— Його дід був повіреним, — сказала панна Арманда.

— Я знаю, — відповів нотар. — Тому ви й не приймаєте його в себе. Не буває він ні в Труавілів, ні в герцога де Вернея, ні в маркіза де Катерана; але він один із стовпів салону дю Круазьє. Фаб'єн дю Ронсере (а ваш небіж може з ним спілкуватися, не надто себе принижуючи, — потрібні ж йому товариші!), так от, цей хлопець — головний порадник у Вікторнієна, і саме він підбурює графа на всілякі шалапутні витівки, він і ще двоє-трое молодиків із табору нашого ворога, ворога шевальє, ворога, який заповзявся помститись і вам, і всьому дворянству. Вони сподіваються розорити вас із допомогою вашого племінника і домогтись, щоб він себе згнатьбив. Змовою керує мерзотник дю Круазьє, який прикидається роялістом; його бідолашна дружина — а ви її знаєте — ні про що не здогадується, я про все це довідався б значно раніше, якби вона була здатна розпізнати зло. Протягом якогось часу ті молоді шалапути не були втаємничені у змову, й ніхто з них нічого не знав; але заводії не ви-

тримали, почали відверто глузувати з графа, і навіть дурному стало очевидно, до чого йдеться; після останніх витівок графа і його приятелі, перепившись, пробовкалися про дещо. А мені їхні слова переказали люди, яким прикро бачити, що такий вродливий, такий шляхетний і чарівний юнак занпащає себе в гонитві за втіхами. Зараз його шкодують, але через кілька днів... О, я не смію навіть виговорити...

— Його стануть зневажати, так, Шенелю? Ну кажіть же, кажіть! — з болем вигукнула панна Арманда.

— Та що тут скажеш! Хіба заборониш людям пхати носа в справи свого ближнього — адже навіть найкращі люди нашого міста не знають, як заповнити своє дозвілля, і воно в них триває з ранку до вечора. От вони й підрахували цілком точно, скільки граф програв у карти. Виявляється — тридцять тисяч франків за два місяці. І кожного цікавить, звідки в нього беруться гроші. Коли хтось починає базікати про це при мені, я відразу ставлю його на місце! Але ж усе не так просто... «Нічого ви не розумієте, — казав я цим пустобрехам ще сьогодні вранці. — Думаєте, як у д'Егрін'йонів відібрали землі та право стягувати податки в ленних володіннях, то в них нічого й не лишилося? А скарби, а дорогоцінності? Молодий граф має право поводитись, як йому заманеться. І поки він вам нічого не заборгував, то, будь ласка, мовчіть».

Панна Арманда простягла руку, яку старий нотар шанобливо поцілував.

— Добрий Шенелю! Друже мій, де ви дістанете нам грошей на цю подорож? Віктюрнієнові краще зовсім не з'являтися до двору, якщо він не зможе там жити, як вимагає від нього його високе походження.

— О панно, я вже позичив грошей під свій маєток Жард.

— Що ви кажете? То у вас нічого більше нема? — вигукнула вона. — Чим ми вам віддячимо, любий друже?

— Прийнявши від мене сто тисяч франків, які я вам передам. Як ви, мабуть, розумієте, переговори про цю позичку довелось вести таємно, щоб не підірвати поваги до вас. Адже в очах міста я теж належу до родини д'Егрін'йонів.

Кілька сльозинок заблищали на очах у панни Арманди. Шенель, помітивши їх, поцілував краєчок її сукні.

— Все буде гаразд, — сказав він, — молоді треба переказитися. Відвідуючи найкращі паризькі салони, граф

змінить свої звички. А тут, знаєте... Звичайно, ваші старі друзі — люди глибоко благородні й достойні, але з ними не дуже повеселишся. Шукаючи собі розваг, молодий граф змушений спілкуватися з людьми нижчого стану і, чого доброго, ще почне водитися з усяким набродом.

Наступного дня з сарая викотили стару дорожню карету д'Егрін'йонів, і лимар став приводити її до ладу. Після сніданку маркіз урочисто повідомив молодого графа про рішення, яке ухвалили щодо нього: він поїде в Париж і попросить короля влаштувати його на службу. А дорогою хай надумає, яку кар'єру хочеться йому зробити. Все для нього доступне — флот, сухопутні війська, міністерства, посольства, королівський двір; йому лишилося тільки вибрати. Король, звичайно, вдовольнить будь-яке бажання д'Егрін'йонів; адже досі вони нічого в нього не просили, бажаючи зберегти монаршу ласку для нащадка їхнього роду.

За той час, поки юний д'Егрін'йон розважався в провінції, він склав собі деяке уявлення про звичай паризького вищого світу і став розбиратися в реальному житті. Та оскільки йому належало покинути цю глушину й отчий дім, він шанобливо вислухав напучення свого статечного батька і не сказав йому, що тепер ні у флот, ні в армію не беруть уже так, як колись; що дістати чин молодшого лейтенанта кавалерії можна тільки закінчивши спеціальну військову школу або прослуживши спочатку в пажах; що сини найвельможніших родин вступають у Сен-Сір або в Політехнічну школу на тих самих умовах, що й сини простолюду, після конкурсних іспитів, причому дворянин ризикує, що який-небудь міщанин випередить його. Якби Вікторнієн розповів про все це батькові, він міг би не одержати грошей на життя в Парижі, отож молодий граф не став розвіювати ілюзій маркіза та тітки Арманди; нехай собі думають, що він неодмінно їздитиме в королівській кареті, підтримуватиме високий престиж д'Егрін'йонів, у який вони досі вірять, і водитиметься лише з вельможами. Глибоко засмучений тим, що може дати синові лише одного слугу, маркіз запропонував йому свого старого камердинера Жозефена, чоловіка вірного, який піклуватиметься про нього й наглядатиме за його справами; віддаючи Жозефена Вікторнієнові, бідолашний батько сподівався замінити його вдома молодим лакеєм.

— Пам'ятайте, сину, — сказав маркіз на прощання, що ви — Кароль, що у ваших жилах тече чиста дворянська кров, не забруднена жодною домішкою, що на нашому гербі стоїть девіз: «Сіл ест ностре», — і це дає вам право ні перед ким не запобігати і домагатися навіть руки королеви. Подякуйте ж за це своєму батькові, як дякував я своєму. Наші предки свято берегли честь роду, і тому тепер ми можемо сміливо дивитися всім у вічі і схилити коліно лише перед коханою, перед королем і перед Богом. Ось найдорожчий ваш привілей.

Добрий Шенель, що прийшов на сніданок, не втручався в ці геральдичні напучення й не складав послання до могутніх осіб; але він просидів усю ніч над листом до свого давнього друга, одного з найстаріших паризьких нотарів. Читач не мав би достатнього уявлення про те глибоко батьківське почуття, яке Шенель плекав до Вікторієна, якби ми не навели цього листа, що його цілком можна порівняти з настановами Дедала Ікарові. Мабуть, лише в міфології можна знайти порівняння, які відповідали б справді античним чеснотам цієї людини.

«Дорогий і глибокошановний Сорб'є!

Мені приємно згадувати, що свої перші кроки в нашому почесному ремеслі я робив під наглядом твого батька і що ти по-дружньому ставився до мене — дрібного знедоленого клерка. І ось у ім'я таких милих нашому серцю спогадів про учнівські роки, я звертаюся до тебе з проханням про послугу — першу й останню за все наше багаторічне життя, овіяне політичними бурями, яким, можливо, я завдячую те, що зміг стати твоїм колегою. Про цю послугу я прошу тебе, друже, вже стоячи однією ногою в могилі; май жалість до мого сивого волосся, бо воно повипадає від горя, якщо ти не відгукнешся на моє благання. Ідеться, друже, не про мене самого й не про моїх родичів. Дружину свою, пані Шенель, я втратив, а дітей у мене немає. Та дарма! Те, про що я осмілююся тебе просити, важить для мене більше, ніж якби я просив тебе за когось із своєї рідні, якої в мене нема; ідеться про єдиного сина маркіза д'Егрін'йона, чим управителем я мав честь бути по закінченні навчання в нотаріальній конторі, куди маркізів батько послав мене за свій кошт, маючи намір дати мені освіту. На цю родину, що вигодувала мене, звалилися всі лиха Революції. Мені вдалося врятувати дещо з їхнього статку, але що це в по-

рівнянні з утраченим величезним багатством! Сорб'є, жодними словами не описати, наскільки я прихилився до цієї вельможної родини, яку на моїх очах мало не поглинула безодня часу: вигнання, вилучення майна, бездітна старість! Скільки горя! Потім маркіз одружився, але його дружина померла від пологів, народивши молодого графа, і тепер з усієї родини, такої дорогої для мене, живе повним життям лише її нащадок — хлопець шляхетний, милий і обдарований блискучими здібностями. Усе майбутнє славетного роду в руках цього юнака, котрий, розважаючись тут, набобив трохи боргів. І справді, навіть у провінції нелегко жити на жалюгідну сотню луїдорів. Атож, мій друже, сотня луїдорів — ось до чого докотився знаменитий рід д'Егрін'йонів. За цих обставин батько молодого графа визнав за необхідне послати його в Париж і просити заступництва в короля. Але Париж — це місто, де на молоду людину чигають грізні небезпеки. Мабуть, треба мати тверезий глузд нотаря, щоб жити там, дотримуючись вимог поміркованості. А втім, я був би в розпачі, якби бідолашному хлопцеві довелося зазнати нестатків, що їх зазнавали ми. Пам'ятаєш, як ми раділи, коли одного разу розділили на двох маленьку хлібинку, сидючи в задніх рядах партеру у Французькому театрі, куди ми проникли майже за добу раніше, щоб потрапити на виставу «Весілля Фігаро»? Які ж ми були наївні! Незважаючи на бідність, ми почували себе щасливими, але чи зможе дворянин почувати себе щасливим у вбогості? Злидні для дворянина — річ протиприродна. Ох Сорб'є! Коли людина мала щастя власною рукою зупинити падіння розкішного генеалогічного дерева — одного з найрозлогіших у королівстві, — то вона, звичайно, повертається до нього всім серцем, любить його, поливає, мріє побачити, як воно знову розквітне. Тому ти не повинен дивуватися, що я вдаюся до таких застережних заходів і прошу твоєї професійної допомоги в інтересах добра нашого молодого вельможі. Д'Егрін'йони дали графові на життя в Парижі сто тисяч франків. Ти його побачиш і увіч переконаєшся, що в усьому Парижі не знайдеться юнака, який міг би зрівнятися з ним! Потурбуйся ж про нього, як про свого власного сина. Я сподіваюся, що й пані Сорб'є не відмовиться допомогти тобі в моральній опіці, про яку я тебе прошу. Утримання, призначене молодому графові д'Егрін'йону, становить дві тисячі франків на

місяць; але спочатку ти даси йому десять тисяч на перші витрати. Таким чином родина забезпечила молодого графа принаймні на два роки життя в Парижі; якщо ж він захоче поїхати за кордон, ми знайдемо додаткові кошти. Візьми участь у цьому ділі, мій старий друже. Не поспішай розкривати перед графом гаманця; не набридаючи йому повчаннями, якомога утримуй його від марнотратства, наводь переконливі аргументи; зроби все від тебе залежне, щоб він не брав гроші за місяць уперед без важливих на те причин; але не доводь юнака до розпачу у випадку, коли йтиметься про його честь. Цікався тим, як він живе, як бавить час, де буває. Простеж за його зв'язками. Шевальє сказав мені, що в Парижі вигідніше завести собі танцівницю з Опери — вона обходиться дешевше, аніж придворна дама. Розвідай про це й напиши мені. Якщо ти дуже заклопотаний, то, може, пані Сорб'є догляне за молодим графом? Нехай довідається, де він буває. Можливо, їй самій захочеться стати англом-охоронцем для такого чарівного і благородного юнака? Господь віддячить їй, якщо вона захоче взяти на себе цю святу місію. Можливо, серце в неї здригнеться, коли їй стане відомо, скільки небезпек читає в Парижі на молодого графа Вікторнієна. Адже ви побачите його: він такий же прекрасний, як і юний, такий же розумний, як і довірливий. Якщо він потрапить у тенета до якої-небудь непутящої жінки, пані Сорб'є зуміє краще за тебе остерегти його від небезпеки. Старий слуга, що супроводжує графа, зможе чимало тобі розповісти. Розпитуй Жозефена про все, я звелів йому радитися з тобою в скрутних випадках. Але навіщо я все це тобі розтлумачую. Хіба ми не були молоді, хіба не витворяли всілякі штуки? Згадай про нашу юність, про наші витівки, і тобі стане зрозуміло, чого я від тебе хочу, мій старий друже. Один пан з нашого міста їде до Парижа, він передасть тобі чек на шістьдесят тисяч франків. Прийми мої найщиріші...» і т. д.

Якби подружжя Сорб'є прислухалося до Шенелевих настанов, їм би довелося найняти принаймні трьох платних шпигів, щоб устежити за графом д'Егрін'йоном. Але призначивши для молодого графа скарбника, Шенель виявив глибоку розважливість. Банкір лише доти видає гроші особі, якій у нього відкрито кредит, доки у нього є в касі відповідні фонди; таким чином, маючи

потребу в грошах, молодий граф мусив би щоразу звертатися до Сорб'є, який, звичайно, користувався б своїм правом умовляння.

Довідавшись, що він матиме на місяць дві тисячі франків, Віктюрнієн насилу приховав радість. Він не знав Парижа. Він сподівався, що житиме на ці гроші, як принц.

Через день молодий граф вирушив у дорогу, напучуваний благословеннями всіх завсідників Музею старожитностей; старі вдови-аристократки обіймали його й цілували, бажали йому всілякого добра; батько, тітка й Шенель провели його аж до міської застави, і в усіх трьох очі були повні сліз. Цей несподіваний від'їзд дав на кілька вечорів тему для міських пересудів, а особливо схвилював постійних відвідувачів салону дю Круазьє, чії серця палали ненавистю. Адже колишній постачальник, голова суду, та їхні прихильники запряглися погубити д'Егрін'йонів, а тепер побачили, що жертва вислизає з рук. Адже свої мстиві розрахунки вони будували на вадах молодого гульвіси, а віднині він ставав для них недосяжний.

Завдяки своєрідним властивостям людської природи дочка праведниці нерідко стає повією, а дочка повії — праведницею. Тут ідеться про закон протилежностей, обумовлений, безперечно, законом тотожності, і за цим самим законом Париж принаджував Віктюрнієна так сильно, що рано чи пізно він би втік туди, навіть якби його утримували. Вихований у старовинній провінційній родині, оточений добрими і спокійними людьми, які завжди йому всміхалися, поважними слугами, що були глибоко віддані своїм панам і цілком пасували до патріархального побуту, який склався в цьому домі, хлопець у роки свого дитинства мав тільки поважних і статечних друзів. За винятком незрівнянного шевальє, всі ті, хто його оточував, поводитися стримано, їхні розмови завжди були добропристойні й розважливі. Його пестили жінки в сірих спідницях і гаптованих рукавичках, ті самі, яких так барвисто описав Блонде. Отчий дім був обставлений з тією старовинною розкішшю, яка менш від усього здатна навіяти легковажні думки. Нарешті, його виховав абат, що аж ніяк не був святенником, чоловік весь просякнутий лагідною гречністю, яка властива старим людям, що перейшли через рубіж двох століть, — це вони приносять нам засохлі троянди свого великого досвіду

і зів'ялі квіти звичаїв тієї давньої пори, коли вони були юними. Але Віктюрнієн, якого, здавалося б, усе це мало привчити до серйозності, навіть йому прагнення підтримати славу свого стародавнього роду і сприймати життя як служіння великій та прекрасній справі, — Віктюрнієн, навпаки, дослухався до найнебезпечніших ідей. Своє походження він розглядав тільки як сходинку, що дає йому змогу піднятися над іншими людьми. Постукавши по ідолу, якому поклонялися в батьківському домі, Віктюрнієн відчув, що всередині він порожній, і тоді молодий вельможа став представником одного з найпоширеніших суспільних типів — перетворився на егоїста. Змалку прилучений до культу власного «я», Віктюрнієн звик лише потурати своїм забаганкам — а їх усіляко заохочували в ньому і вихователі, що піклувалися про нього в дитинстві, і перші товариші його молодечих витівок — і призвичаївся оцінювати всі явища життя лише з погляду втіхи, яку вони йому давали. Тим більше, що завжди знаходилися добрі душі, готові виправдати його погані вчинки; їхня згубна поблажливність рано чи пізно мала занепасти його. Виховання Віктюрнієна, хай якими прекрасними та благородними ідеями воно надихалося, мало ту ваду, що надто відокремало його від інших людей і приховало від нього справжню суть подій тогочасної епохи, які, звичайно, дуже відрізнялися від сонного провінційного животіння. Впевнений у своєму високому призначенні, він, звичайно, поривався у вищі кола суспільства. Звикши оцінювати факти не за їхньою соціальною значущістю, а з того погляду, вигідні вони йому чи не вигідні, він визнавав добрими ті свої вчинки, які приносили йому користь. За прикладом деспотів, він вважав, що закон змінюється залежно від обставин; для лихих учинків така теорія відіграє ту саму роль, що фантазія для творів мистецтва, — незмінно доводить їх до крайнощів. Обдарований проникливістю та кмітливістю, Віктюрнієн судив про все правильно й справедливо, але діяв необачно й нерозважливо. Якась непояснена незавершеність характеру, властива багатьом молодим людям, відбивалася на його поведінці. Його жвавий розум іноді просто вражав своїм блиском, але як тільки в ньому пробуджувалися почуття, розум затьмарювався і наче згасав. Навіть мудрець не зміг би його розгадати, він здивував би навіть божевільного. Жадання виникало в ньому, мов грозивий вихор, і, швидко розростаючись, чорною хмарою огорта-

ло ясні й чисті простори його свідомості; потім, після безпутства, спокусі якого він був нездатний протистояти, він ніби чманів, цілковито розслаблювався душею й тілом, майже тьмарився розумом. Будучи полишені на самих себе, люди з такою вдачею часто опускаються на самі дно, і вони ж таки можуть піднятися до вершин державної діяльності, якщо їх підтримає рука друга, котрий не знає жалю. Ні Шенель, ні батько, ні тітка не могли проникнути в цю душу, таку поетичну в своїх куточках, але вражену в самому осередді хворобливою слабкістю.

Від'їхавши на кілька льє від рідного міста, Віктюрнієн перестав відчувати найменший жаль і не думав більше ні про старого батька, який ніжно його любив і бачив у ньому родоначальника багатьох поколінь д'Егрін'їонів, ні про тітку, чия самовіддана любов межувала з безумством. Він поривався в Париж майже з фатальною гарячковістю, у Париж, куди не раз уже переносився на крилах фантазії, у Париж, де мали здійснитися його найзаповітніші мрії. Він сподівався, що буде в усьому перший і там, як був він першим у своєму місті й департаменті завдяки імені свого батька. В ньому озивалася не так гордість, як марнославство, і чим ближче він під'їздив до грандіозно великого міста, тим грандіознішими ставали його мрії про веселе життя. Карета, ніби не бажаючи відстати від стрімкого лету його думок, умить перенесла Віктюрнієна з глухої провінції у неозорий світ столиці. Він зупинився в чудовому готелі на вулиці Рішельє і відразу кинувся завойовувати Париж — так ото зголоднілий кінь мчить на зелені луки. Він швидко збагнув, як відрізняється Париж від його рідного міста. Радше здивований, ніж наляканий, цією різницею, Віктюрнієн з притаманною йому кмітливістю зрозумів, який він нікчемний посеред вавілонського стовпотворіння столиці і як безглуздо було б піти супроти потужного потоку нових поглядів та звичаїв. Щоб зрозуміти це, для нього виявилось досить одного факту. Напередодні Віктюрнієн віддав батькового листа герцогу де Ленонкуру, одному з французьких вельмож, які були в найбільшій ласці у короля. Юнак відвідав герцога в його чудовому особняку, обставленому з аристократичною розкішшю, а наступного дня зустрів його на бульварі: герцог прогулювався пішки, з парасолькою в руках, без будь-яких регалій, навіть без голубої орденської стрічки, що її в давні часи кавалери ордена не мали права знімати.

Герцог і пер, перший королівський камергер, де Ле-нонкур, попри свою вишукану гречність, не міг стримати посмішки, коли прочитав листа від маркіза д'Егріньйона, свого родича. І ця посмішка сказала Віктюрнієнові, що відстань між Музеєм старожитностей і Тюільрі набагато більша, ніж шістдесят лье: між ними пролягло кілька століть.

У кожному епоху король і двір оточують себе улюбленцями, що не схожі на тих, кого наближали до себе попередні монархи, ні іменами, ні вдачею. Тут повторюється явище, але не особи. Така закономірність видається неймовірною, проте історія її підтверджує. Двір Людовіка XVIII висував на чільне місце зовсім інших людей, ніж ті, які прикрашали двір Людовіка XV (Рів'єрів, Блассів, д'Аваре, Дамбре, Вобланів, Вітролів, д'Отішана, Ларош-Жаклена, Паск'є, Деказа, Лене, де Віллеля, Лабурдонне та інших). Порівняйте двір Людовіка XIV з двором Генріха IV і ви не знайдете там навіть п'яти вцілілих родів; Вільруа, улюбленець Людовіка XIV, був онуком простого писаря, що висунувся за Карла IX. А племінник Рішельє на той час уже втратив будь-яку вагу. Д'Егріньйони, що поводитися, мов принци, за династії Валуа, ще всемогутні за Генріха IV, не мали жодної надії висунутися при дворі Людовіка XVIII, який забув, що вони взагалі існують. Нині чимало аристократичних родів — наприклад, Фуа-Граїї, д'Ерувілі — з іменами не менш славними, ніж імена монарших осіб, не маючи грошей, цієї єдиної сили, що рухає сучасним суспільством, потьмяніли настільки, що, мабуть, скоро згаснуть.

Як тільки Віктюрнієн усе це зрозумів, а зрозумівши, осудив, бо почував себе ображеним паризькою рівністю, цим страховищем, яке за Реставрації зжерло останні залишки станового ладу, — він вирішив відвоювати своє законне місце за допомогою колись надійної, а нині досить уже притупленої зброї, якої дворянство не випустило з рук і в наші часи: він став наслідувати тих, кого парижани обдарували своєю дорогоцінною увагою, — а отже, визнав за необхідне завести власних коней, гарні екіпажі та інші атрибути сучасної розкоші. Як сказав Віктюрнієнові де Марсе, перший паризький чепурун, якого він зустрів у першому ж аристократичному салоні, куди його впустили: «Треба жити на рівні епохи». На своє лихо, молодий д'Егріньйон відразу потрапив у сере-

довище столичних гультяїв, як-от: де Марсе, де Ронкероль, Максим де Трай, де Люпо, де Растіньяк, де Ванденес, де Ажуда-Пінту, де Боденор, де Рош-Югон, де Манервіль, — він познайомився з ними в салонах маркізи д'Еспар, герцогинь де Гранльє, де Карільяно, де Шольє, маркізи д'Еглемон, маркізи де Лістомер, пані Фірміані, графині де Серізі, в Опері, в посольствах, усюди, куди йому відкривало доступ знатне ім'я та уявне багатство. В Парижі аристократичне ім'я, визнане Сен-Жерменським передмістям, яке знає провінційну знать, наче свої п'ять пальців, є ніби перепусткою, що наділяла правом проходити в двері, які для незнайомих та героїв другорядних салонів відчиняються з великим скрипом. Вікторнієн нічого не просив у своїх родичів, тому прийняли вони його надзвичайно люб'язно; він одразу зрозумів, що єдиний спосіб одержати від них що-небудь — це нічого не домогатися. Якщо перша спонука парижанина — протегувати новачкові, то потім, як правило, настає досить тривалий період зневажливого ставлення до нього. Гордість, марнолюбство, пиха — усі, як добрі, так і погані якості молодого графа підказали йому, що слід, навпаки, дотримуватися наступальної тактики. І тоді виявилось, що герцоги де Верней, д'Ерувіль, де Ленонкур, де Шольє, де Наваррен, де Гранльє, де Мофріньєз, князі де Кадіньян і де Бламон-Шоврі щиро прагнуть відрекомендувати королю цього чарівного нащадка стародавнього роду. Вікторнієн приїхав у Тюїльрі в чудовому екіпажі з гербом д'Егріньянів; але після короткої аудієнції в короля він зрозумів, що народ завдає монархові надто багато клопоту, і йому немає коли думати про дворянство. Він зрозумів також, що Реставрація, яка спиралася на старезних політиків та спорохнявілих царедворців, прирекла молодих дворян на майже рабську залежність. Він виразно усвідомив, що не знайдеться для нього пристойної посади ні при дворі, ні на державній службі, ні деінде. І тоді Вікторнієн сторчголов кинувся у вир світських розваг. Його було відрекомендовано в Єлисейському палаці Бурбонів у герцогині Ангулемської, в домі Марсанів і повсюди його зустрічали з тією показною люб'язністю, з якою належить приймати нащадка стародавнього роду, про якого згадують, лише побачивши його перед собою. А втім, тут відігравали роль не лише спогади про славне минуле. Вікторнієна вшановували гречною увагою, бачачи в ньому майбутнього пера та вигідного жениха;

марнолюбство не дозволило йому відкрити своє справжнє становище, й він удавав із себе багатія. Всі так захоплювалися його манерами, він так радів своєму першому успіху, що сором, який відчують багато молодих людей, — сором перед необхідністю зректися вже здобутих перемог — змусив його й далі грати взяту на себе роль. Він найняв невелике помешкання на Поромній вулиці із стайнею, каретним сараєм та всією обставою, необхідною для життя світського чепуруна, на яке він себе прирік від самого початку.

На все це йому знадобилося п'ятдесят тисяч франків і завдяки непередбаченому збігу обставин молодий граф одержав таку суму, незважаючи на мудрі заходи обережного Шенеля. Бо хоча Шенелів лист і надійшов у контору його друга, але Сорб'є вже не було серед живих. Побачивши, що лист діловий, пані Сорб'є, особа аж ніяк не поетична, передала його наступникові покійного чоловіка. Новий нотар Кардо повідомив молодого графа, що чек, виданий на ім'я його попередника, не має законної сили. На патетичний лист старого провінційного нотаря, такий довгий і так ретельно обміркований, Кардо відповів чотирма рядками, де йшлося не про особисті почуття Шенеля, а тільки про те, що документ треба переписати на інше ім'я. Шенель виписав новий чек. Мало схильний поділяти сентиментальні почуття свого провінційного колеги, Кардо був радий зробити графові д'Егрінйонові послугу і видав усю суму, якої зажадав від нього Віктюрнієн. Тим, хто знає паризьке життя, не треба пояснювати, що на півсотні тисяч франків можна придбати не так уже й багато меблів, екіпажів, коней та всяких предметів розкоші. Тому не дивно, що незабаром Віктюрнієн заборгував ще двадцять тисяч своїм постачальникам, які спершу охоче давали йому кредит, оскільки громадська думка та Жозефен, цей Шенель у лівреї, швидко поширили чутку про нібито величезне багатство молодого графа.

Через місяць по своєму приїзді Віктюрнієн був змушений узяти ще десять тисяч франків у свого нотаря. Він тепер часто грав у віст у герцогів де Наваррена, де Шольє, де Ленонкура та в клубі. Спочатку він виграв кілька тисяч франків, але незабаром програв тисяч п'ять або шість і відчув необхідність завжди мати при собі гроші для гри. Віктюрнієн був наділений від природи вдачею, яка подобається в товаристві і дозволяє нащад-

кам вельможних родів підноситись як завгодно високо. Його не тільки відразу прийняли до гурту золотої молоді, але йому навіть стали заздрити. А коли молодий д'Егрін'йон відчув, що йому заздять, він пережив напад такого п'яного торжества, яке, звичайно, не могло захопити його до обачності. Навпаки, він повівся за цих обставин вкрай нерозважливо. Зовсім не цікавлячись, скільки в його розпорядженні коштів, він тринькав гроші, наче його гаманець мав наповнюватися сам собою; він забороняв собі думати, до чого все це може призвести. В безтурботному товаристві світських гультяїв, закрученому у вирі свят та розваг, учасники з'являються, мов актори на сцені, в яскравих і розкішних костюмах, причому ніхто не цікавиться їхнім статком: обговорювати такі питання вважається там ознакою вкрай поганого тону. Кожен повинен брати приклад з природи й примножувати свої багатства потай. Можна трохи побазікати про чийсь бучне банкрутство, жартома поцікавитися, скільки грошей у того, кого ти вперше побачив, але не більше. Молодика, який, подібно до Вікторнієна, має підтримку всесильних вельмож із Сен-Жерменського передмістя і якому навіть вони приписують набагато більший статок, ніж у нього є (хоча б для того, щоб він нічого в них не просив — усе це дуже тонко, дуже гречно, легким натяком, ніби випадково кинutoю фразою), одне слово, молодого графа, вродливого, добромисного, розумного, завидного жениха, чий батько досі володіє спадковими маєтностями і родовим замком, — такого молодика, безперечно, прийматимуть із розкритими обіймами в усіх домах, де є знуджені молоді жінки, матусі з дівчатами на порі або гарненькі вітрогонки без посагу. Тому вищий світ із усмішкою посадив Вікторнієна в перші ряди свого театру. Ці перші ряди, схожі на крісла, що їх колись ставили на сцені для маркізів, досі існують у Парижі, де змінюються назви, але не суть речей.

У салонах Сен-Жерменського передмістя, куди допускали дуже обмежене коло людей, Вікторнієн зустрів двійника шевальє в особі відама де Пам'є. Відам був ніби другим шевальє де Валуа, але піднесеним до десятого степеня, наділеним усіма перевагами багатства та високого становища. Цьому люб'язному старому вельможі охоче звіряли всілякі таємниці, він правив мовби за газету аристократичного передмістя; а втім, він ніколи не

базікав зайвого і, як усі газети, розголошував тільки те, що можна було розголошувати. Таким чином Віктюрнієнові довелося ще раз вислухати високі теорії, які колись йому проповідував шевальє. Відам напрямки порадив д'Егріньйонові завести роман з великосвітською дамою й розповів йому про пригоди своєї молодості. Але те, що відам де Пам'є дозволяв собі в ті часи, настільки далеке від сучасних звичаїв, коли таку велику роль у любовних пригодах відіграють душа й пристрасть, що не варт переказувати його оповідь людям, які однаково йому не повірять. Але славний відам цим не обмежився; під кінець він сказав Віктюрнієнові:

— Я запрошую вас завтра пообідати зі мною в одному шиночку. А після Опер, куди ми підемо перетравлювати їжу, я поведу вас в один дім, де ви зустрінете людей, які прагнуть познайомитися з вами.

Відам почастивав Віктюрнієна вишуканим обідом у «Роше де Канкаль». Крім молодого д'Егріньйона, там було тільки троє запрошених: де Марсе, Растіньяк і Блонде. Еміль Блонде, земляк молодого графа, був письменником і ввійшов до вищого товариства завдяки своїм взаєминам із чарівною молодого жінкою, родом з тієї ж таки провінції, що й д'Егріньйони, графинею де Монкорне, уродженою де Труавіль; її чоловік, генерал де Монкорне, був одним з наполеонівських генералів, котрі перейшли на бік Бурбонів. Відам терпіти не міг обідів, у яких брало участь більше шістьох. У таких випадках, вважав він, не може бути справжнього втішання ні бесідою, ні наїдками та вином.

— Я ще не сказав вам, дорогий хлопче, куди поведу вас сьогодні ввечері, — мовив він, узявши Віктюрнієнову руку й поплескуючи по ній. — Ми підемо до панни де Туш, де збирається тісний гурточок молодих вродливих жінок, які претендують на розум. Література, мистецтво, поезія, одне слово, всі таланти там у пошані. Вітальня панни де Туш — один з тих салонів, де панує інтелект — правда, вбраний у монархічну мораль, цю ліврею нашого часу.

— Там іноді нудишся і стомлюєшся так, ніби взув нові чоботи, зате в тому салоні бувають жінки, яких більше ніде не зустрінеш, — зауважив де Марсе.

— Якби всі поети, що приходять туди обтесати свою музу, були такі, як наш приятель, — сказав Растіньяк, фамільярно поплескуючи Блонде по плечу, — то ще

можна було б повеселитися. Але ж у наших вітальнях, наче пошесть, поширилися всілякі оди, балади, пусто-порожні поетичні роздуми та глибокодумні романи — і не тільки поширилися, а й заповонили всі уми.

— Аби тільки ці перодряпи не розбестили наших жінок. Хай знаджують лише дівчат, і я нічого проти них не матиму, — сказав де Марсе.

— Панове, ви вторгаєтесь на мою територію, — зауважив з усмішкою Блонде.

— Замовкни! Ти вкрав у нас найчарівнішу світську жінку, пройдисвіте, — вигукнув Растіньяк, — а нам, бач, не можна вкрасти кілька твоїх ідей, причому не найблис-кучіших.

— Справді, цьому шельмі здорово пощастило, — сказав відам, смикнувши Блонде за вухо. — Та, можливо, Вікторнієнові сьогодні пощастить ще більше...

— Уже? — вигукнув де Марсе. — Та він лише один місяць тут, він ледве встиг обтрусити з себе пилюку свого замку й обсохнути від розсолу, в якому його зберігала тітка. Ледве встиг придбати собі більш-менш пристойного англійського коня, модне тільбюрі, грума...

— Та ні, грума в нього немає, — сказав Растіньяк, уриваючи де Марсе. — Він привіз сюди із свого закутня якогось селяка; Бюїссон, кравець, — а він чудово тямить у лівреях — запевняє, що те вайло не вміє носити навіть куртки...

— Я думаю, діти мої, — поважно сказав відам, — вам слід брати приклад з Боденора, який має над вами ту перевагу, що завів собі справжнього англійського грума, їх ще «тиграми» називають...

— Ось, панове, до чого докотилися французькі дворяни! — вигукнув Вікторнієн. — Для них найголовніше в житті — це мати «тигра», англійського коня та всілякі коштовні дрібнички...

— Ой, леле! — сказав Блонде, з жартівливим осудом глянувши на Вікторнієна. — «Тверезий глузд ваш, пане, мене часом жахає», — як справедливо висловився поет. Атож, юний моралісте, це все, що вам залишилося. Ви навіть не можете похвалитися марнотратною щедрістю, якою п'ятдесят років тому прославився наш дорогий відам! Тепер ми п'ємо-гуляємо десь на третьому поверсі якого-небудь готелю на вулиці Монторгей. Немає вже війни з кардиналом, немає Табору Золотої парчі. Нарешті, ви, графе д'Егрінйон, вечеряєте з таким собі

Блонде, молодшим сином провінційного судді, якому ви там у себе руки не подали б і який через десять років може преспокійно всістися поруч із вами в палаті перів! От після всього цього й вірте, якщо можете, у свою перевагу!

— Ну то й що? — сказав Растіньяк. — Ми перейшли від факту до ідеї, від грубої сили до сили духовної. Ми говоримо про...

— Не станемо говорити про наші нещастя, — сказав відам, — я хочу померти весело. Якщо наш друг досі не завів «тигра», значить, він сам із породи левів, і тигр йому не потрібен.

— Ні, без тигра Віктюрнієн не обійдеться, — сказав Блонде, — адже він тут новачок...

— Хоча полиск у нього недавній, ми приймаємо графа до нашого гурту, — заявив де Марсе. — Він гідний нас, він розуміє свою добу, він розважливий, шляхетний, вродливий, ми його полюбимо, ми його підтримаємо, ми його доведемо...

— До чого? — спитав Блонде.

— Не будь надто цікавим! — кинув Растіньяк.

— З ким ви збираєтеся звести його сьогодні ввечері? — запитав де Марсе.

З цілим сералем, — сказав відам.

Чорт забери! вигукнув де Марсе. — Наш дорогий відам приховує від нас ім'я принцеси — либонь, він дав їй слово, що мовчатиме. А мені страшенно цікаво знати, хто вона...

— І я ж колись був такий чепурний, — сказав відам, показуючи на де Марсе.

Після обіду, який минув вельми приємно, причому бесіда відбувалася в тоні поблажливого лихослів'я і вишуканого цинізму, Растіньяк і де Марсе висловили бажання поїхати в Оперу, щоб звідти разом з відамом та Віктюрнієном вирушити до панни де Туш. Обидва гуляти, точно розрахувавши час, з'явилися в театрі, коли вистава вже закінчувалася, бо вважали, що шкідливо споживати на ніч таку нестравну їжу. Їхньою головною метою було шпигувати за Віктюрнієном і бентежити його своєю присутністю: чисто школярське лукавство, до якого, проте, домішувалася жовчна заздрість світських чепурунів, що в усьому звикли бути першими. Віктюрнієн тримався з тим безтурботним зухвальством, яке властиве пажам, і це надавало його манерам особливої

невимушеності. Спостерігаючи за поведінкою новачка, що тільки починав знайомитися з життям світських віталень, Растіньяк здивувався, як швидко Віктюрнієн засвоїв манери вищого світу.

— Цей юний д'Егріньюн далеко піде, ти згоден? — сказав він своєму супутникові.

— Там видно буде, — відповів де Марсе, — але почав він добре.

Відам відреконував молодого графа одній з найлюб'язніших і найлегковажніших герцогинь того часу, чий зухвалі походеньки призвели до бучного скандалу лише через п'ять років. А тоді вона перебувала на самій вершині своєї слави; уже ходили — правда, нічим не підтвержені — чутки про її амурні пригоди, і це надавало їй особливого блиску, якого набуває той, хто стає жертвою паризьких пересудів, байдуже — чоловік чи жінка. Адже парижани ніколи не перемивають кісточку людям пересічним, яким страшенно прикро, що їм дають спокій. Жінкою, про яку ми згадали, була герцогиня де Мофріньез, уроджена д'Юкзель; її свекор був тоді ще живий, а княгинею де Кадіньян вона стала значно пізніше. Подруга герцогині де Ланже й віконтеси де Босеан, двох яскравих красунь, що вже зійшли з паризького неба, вона тепер приятелювала з маркізою д'Еспар, з якою змагалася за недовговічний титул цариці паризьких салонів.

Тривалий час їй протегувала численна рідня; але герцогиня належала до того типу жінок, котрі невідомо як здатні прогайнувати не тільки всі багатства Землі, а й усі багатства Місяця, якби тільки могли до них дістати. Її справжню вдачу поки що розгадав один де Марсе. Побачивши, як відам підвів Віктюрнієна до цієї чарівної особи, грізний денді нахилився й прошепотів на вухо Растіньякові:

— Вона його проковтне, друже, з усіма тельбухами — і дуже скоро.

Вульгарне зауваження де Марсе цілком точно визначило майбутню розв'язку цієї пристрасті. Уважно роздивившись Віктюрнієна, герцогиня де Мофріньез закохалася в нього без тям. Ангельський погляд, яким вона подякувала відамові де Пам'є, був такий палкий, що напевне пробудив би ревність у закоханого. Коли жінки перебувають у товаристві таких чоловіків, як відам, і почувають себе в безпеці, вони скидаються на коней,

випущених у широкий степ: вони тоді поводяться природно, і їм подобається виявляти свої ніжні почуття. Погляд, яким обмінялися герцогиня й відам, не відбився в жодному дзеркалі, й ніхто його не перехопив.

— Як вона приготувалася! — сказав Растіньяк де Марсе. — Вбрання — дівоче, білосніжну шию вигинає з лебединою грацією, погляд — непорочної мадонни! І біла сукня з пояском, як у малої дівчинки! Хто повірив би, що вона вже побувала в твоїх руках?

— Саме тому вона і є така, якою ти її бачиш! — вигукнув де Марсе з виразом торжества.

Двоє молодиків обмінялися посмішкою. Пані де Мофріньез помітила цю посмішку і вгадала, про що вони розмовляли. Вона обдарувала їх одним з тих холодних поглядів, яких французьки до укладення миру не знали; ці погляди були завезені до Франції англійками разом з англійським срібним посудом, зброєю, кіньми і чисто британською кригою, що заморожує атмосферу в будь-якій вітальні, де зібралося кілька англійських леді. Обидва молодики відразу споважніли, мов приказчики, які дістали прочуханки від хазяїна і чекають, щоб їх простили.

Закохавшись у Вікнюрнієна, герцогиня вирішила зіграти роль романтичної Агнеси, якою, на лихо сучасній молоді, захопилося досить багато жінок. Герцогиня де Мофріньез зобразила ангела з тією самою невимушеною легкістю, з якою постановила, що в сорок років звернеться не до благочестя, а до письменства й наук. Вона прагнула не бути на когось схожою. Вона сама вигадувала для себе оригінальні ролі й убори, капелюшки і погляди, туалети й манери. В перші роки заміжжя, коли вона була ще зовсім юна, герцогиня любила вдавати з себе жінку досвідчену й навіть розбещену, заводила з людьми простодушними розмови на ризиковані теми, проте справжні знавці відразу визначали з цих розмов, наскільки вона ще наївна. Дата її шлюбу була добре відома, тому вона не могла скинути собі жодного року; а що скоро їй уже мало минути двадцять шість, то вона надумала прибрати вигляду небесної непорочності. Коли герцогиня йшла, широкі рукави її сукні метялися, мов крила, і, здавалося, вона от-от полетить. На кожне нескромне слово, думку, погляд вона підводила очі до неба. Навіть мадонна генуезького художника Піоли, вбитого із заздрощів саме в той час, коли він

збирався повторити велике творіння Рафаеля, навіть ця мадонна, найцнотливіша з усіх мадонн, ледь видима крізь віконну шибку на одній з генуезьких вуличок, — навіть вона видалася б Мессаліною супроти герцогині де Мофріньез. І дами тільки дивом дивувалися, як така легковажна вітрогонка за допомогою лише вбрання перетворювалася на небесне, ангельське створіння, чия чиста душа, за модним у ті часи виразом, здавалася білішою, аніж сніг на альпійських верховинах; як їй щастило так легко розв'язувати неймовірно складну проблему й так уміло показувати груди, біліші за її біло-сніжну душу, соромливо прикриваючи їх прозорим серпанком? Як вдавалося їй виглядати такою безтілесною і водночас метати такі смертоносні погляди? Бувало, в очах у неї спалахував вогонь майже безсоромного любострастя, обіцяючи безліч утіх, але тут-таки з її уст злітало аскетичне зітхання, сповнене надії на радощі життя потойбічного, і відбирало всяку надію. Наївні молодики — а в ті часи вони ще водилися в лавах королівської гвардії — сумнівалися, чи навіть у хвилини найінтимнішої близькості можна казати «ти» цій Білій Дамі, цій зоряній туманності, що зійшла на землю з Молочного шляху. «Ангельський стиль» поведінки, надзвичайно популярний у вищому світі протягом кількох років, дав великі вигоди жінкам, у яких знадливі груди поєднувалися з вельми практичними поглядами на життя і які під благочестивими кривляннями приховували аж надміру високі потреби. Ці небесні створіння чудово розуміли, що природне для кожного чоловіка бажання повернути їх з небес на землю обіцяє їм чимало земних благ — якщо чоловік був багатий і знатний. Така манера поведінки дозволяла їм постійно витати у своїх напівкатолицьких, напівоссіанівських емпіреях, а отже, й нехтувати буденні потреби життя, що було для них дуже зручно. Де Марсе вгадав, що герцогиня вирішила діяти саме в такому дусі; бачачи, що Растіньяк мало не приревнував її до Вікторнієна, він сказав приятелю, перед тим як піти:

— Друже, краще залишайся там, де ти є. Дельфіна Нусінген допоможе тобі забагатіти, а герцогиня розорила б тебе вщент. Ця жінка обходиться дуже дорого.

Растіньяк нічого не відповів де Марсе — він і сам добре знав свій Париж. Він знав, що найчарівніша, найшляхетніша, найбезкорисливіша світська жінка, яка й

не візьме від вас нічого, крім букета, може стати для молодика не менш небезпечною, ніж колись були дівчата з Опери. Але дівчата з Опери давно стали легендою. Нинішні театральні звичаї перетворили танцівниць та актрис на досить кумедні прояви, вони стали мовби живим утіленням Декларації прав жінки; тепер це ляльки, що вранці виступають у ролі добродішних і статечних матерів та дружин, а ввечері виходять на сцену в чоловічих ролях, виставляючи напоказ ноги, обтягнуті вузькими панталонами. В тиші провінційного кабінету добрий Шенель розгледів один із підводних рифів, об які міг розбитися молодий граф, Сяйво, випромінюване герцогинею де Мофріньєз, засліпило Вікторнієна, і він сам незчувся, як потрапив у полон, причарований дитячим пояском герцогині, заворожений її кучерями, завитими мовби руками феї. Уже досить розбещений, юнак, проте, відразу повірив цій сухозлітній, мусліновій невинності, цьому небесному виразу обличчя, обміркованому в усіх тонкощах, — так обмірковують і обговорюють новий закон у обох палатах парламенту. Та, либонь, інакше не могло й бути: хто приречений повірити жіночій брехні, той неодмінно повірить їй. Двоє закоханих сприймають світ, що їх оточує, як малюнок на гобелені. Герцогиня справді була однією з найушлавлениших паризьких красунь. А втім, усі знають, що у світі закоханих існує не менше «найушлавлениших красунь Парижа», ніж «найушлавлениших творів сучасності» в літературі.

Вікторнієн був ще зовсім юний і через те не мучився сумнівами, як розмовляти йому з герцогинею, які слова підбирати. Завдяки своїй молодості та необізнаності з паризьким життям він не відчував потреби остерігатися й обмірковувати кожен фразу та погляд. Не вдавався він і до релігійної сентиментальності, під якою співрозмовники часто ховають кпини і яка цілком виключає приязну невимушеність та безтурботну дотепність старовинної французької бесіди: в таких випадках закохані бачать одне одного ніби крізь густий туман. Вікторнієн зберіг досить провінційної наївності, потрібної для того, щоб перебувати в шанобливому і невдаваному захваті; а це дуже подобалося герцогині, бо жінки вірять у комедії, які розігрують для них чоловіки, не більше, ніж у ті, що ними вони морочать чоловіків. У пані де Мофріньєз аж серце завмерло, коли вона подумала, що наївна віра молодого графа в її непорочність обіцяє їй не

менше ніж півроку чистого кохання. Вона була така чарівна, ця горличка, яка прикривала жаркий племінь очей золотавими торочками вій, що маркіза д'Еспар, підійшовши попроситися, прошепотіла їй на вухо: «Добре, моя люба, дуже добре!» Після чого прекрасна маркіза пішла, а її суперниця помандрувала далі по сучасній Країні Ніжності, країні не настільки ілюзорній, як іноді думають. На карті цієї країни із сторіччя в сторіччя з'являються нові назви, але столиця в неї завжди одна. За годину інтимної розмови на канапі в кутку вітальні, на очах у всього товариства, герцогиня довела Вікторнієна до воістину сціпіонівської великодушності, до легендарної відданості Амадіса, до самозречення в душі середніх віків, які тоді почали входити в моду разом з кинджалами, бійницями, кольчугами, обладунками, довгоносими черевиками та іншою романтичною бутафорією. Герцогиня де Мофріньез досконало володіла зброею недовговічних і вгороджувала їх у Вікторнієнове серце, як голки в подушечку, одну за одною, мовби неумисне й неухважно. Вона вдавалася до тонких натяків, чарівного лицемірства, щедро роздавала туманні обіцянки, які, сповнивши його надією, тут-таки й танули, ніби крига на сонці; нарешті вона лукаво будила в ньому жадання, майстерно приховуючи ті, які вже пробудилися в ній самій. На завершення цієї ніжної розмови вона вправно накинула на нього зашморг, запросивши бувати в неї, і зробила це з такою котячою грацією, яку годі передати словами.

— О, ви мене забудете! — воркотіла вона. — Ви зустрінете стільки жінок, які упадуть коло вас, замість того, щоб просвіщати вас... Але ви повернетесь до мене, коли розчаруетесь в них... А раніше ви прийдете?.. Ні, не прийдете. Втім робіть, як вам хочеться... Я людина щира й не стану приховувати, що ваші візити принесли б мені велику радість. Люди з душею зустрічаються тепер рідко, а я відчуваю, що ви маєте душу... Прощайте, прощайте... Якщо ми говоритимемо з вами довше, то, либонь, про нас заговорять інші.

І вона полинула геть — у точному значенні цього слова. Після від'їзду герцогині Вікторнієн залишався недовго, але цих хвилин вистачило, щоб усі розгадали, в якому він захваті, з властивого щасливим людям виразу — такий вираз має щось спільне і зі стриманим торжеством інквізитора, і з блаженною зосередженістю

святенниці, котра, діставши розгрішення, виходить із сповідальні.

— Сьогодні пані де Мофріньєз досить спритно досягла своєї мети, — сказала герцогиня де Гранльє, коли в салоні панни де Туш залишилося всього шестеро людей: де Люпо, доповідач у Державній раді, до якого прихильно ставився сам король, Ванденес, віконтеса де Гранльє, Каналіс і графиня де Серізі.

— Д'Егріньйон і Мофріньєз — ці два прізвища звучать з однаковим скрипом і не дивно, що вони прагнуть злитися, — сказала графиня де Серізі, яка претендувала на дотепність.

— Ось уже кілька днів, як вона мріє про платонічне кохання, — зауважив де Люпо.

— Вона ж занастить бідолашного хлопця, — сказав Шарль де Ванденес.

— Як саме? — спитала панна де Туш.

— О, й духовно, і матеріально, в цьому не може бути сумніву, — сказала віконтеса, підводячись.

Ці жорстокі слова незабаром стали для графа д'Егріньйона не менш жорстокою дійсністю. Наступного ранку він написав листа тітці, в якому зобразив свої перші успіхи в аристократичних салонах Сен-Жерменського передмістя тими райдужними фарбами, в які забарвлюється світ, коли дивишся на нього крізь призму кохання. Він писав з усіма подробицями, як люб'язно його скрізь приймали, щоб потішити самолюбство батька. Маркіз звелів прочитати собі це довге послання двічі й потирав руки від задоволення, слухаючи про те, як відам де Пам'є, його давній знайомий, дав обід на честь його сина і як Вітюрнієна відрекомендували герцогині де Мофріньєз; він лише губився в здогадах, не можучи зрозуміти, чому на тому званому обіді був присутній молодший син судді Блонде, того самого Блонде, який у часи Революції здійснював обов'язки громадського обвинувача.

Той вечір став святом для Музею старожитностей: усі обговорювали успіхи молодого графа. Про знайомство Віктюрнієна з герцогинею де Мофріньєз д'Егріньйони згадали ніби мимохідь і поговорили про це щиро й відверто з одним шевальє. В листі не було неприємної приписки, якою молоді люди звичайно закінчують свої листи додому, — в ньому не згадувалося про гроші, цю основу сучасного життя. Панна Арманда переказала

зміст листа Шенелеві. Він був щасливий і не висловив найменших сумнівів чи побоювань. І шевальє, і маркіз були переконані, що молодик, якого кохає герцогиня де Мофріньєз, стане одним з перших при дворі, де, як і в давні добрі часи, усього домагаються через жінок. Усі схвалили вибір молодого графа. Старі вдови-аристократки перебрали в пам'яті всі любовні пригоди де Мофріньєзів від часів Людовіка XIII і до часів Людовіка XVI — на щастя, вони пощадили слухачів і не торкнулися давніших епох; одне слово, вони були в захваті. Герцогиню де Мофріньєз надзвичайно хвалили за її прихильне ставлення до Вікторнієна. Шкода тільки, що жоден драматург не почув розмов, які велися того вечора в Музеї старожитностей — вони дали б йому чудову тему для правдивої й цікавої комедії.

Вікторнієн одержав дуже ніжні листи від батька, від тітки і від шевальє, який просив нагадати про нього відамові — 1788 року вони разом з ним їздили в Спа, супроводжуючи знамениту угорську принцесу. Шенель теж написав молодому графові. І кожен рядок цих листів дихав лестощами, до яких змалку привчили бідолашного хлопця. А панна Арманда, здавалося, й сама брала участь у radoшах герцогині де Мофріньєз.

Окрилений тим, що родина схвалює всі його вчинки, молодий граф, уже не роздумуючи, став жити життям безтурботного паризького франта — шлях, який неминуче мав привести його до згуби й розорення. Він завів п'ятьох коней і вважав, що це дуже скромно — в де Марсе їх було чотирнадцять. Він дав обід на честь відама, запросивши на нього де Марсе, Растіньяка і навіть Блонде. Обід коштував йому п'ятсот франків. Ці панове теж ушанували провінціала з не меншою розкішшю. Вікторнієн часто грав у карти — віст у ті часи був у моді — і здебільшого програвав. Свое дозвілля молодий граф розподілив так, що був постійно зайнятий. Щодня з дванадцятої до третьої дня він бував у герцогині; потім зустрічався з нею в Булонському лісі: він їхав на своєму англійському коні, герцогиня — в екіпажі. В гарну погоду закохані часто здійснювали прогулянки верхи. А вечорами молодий д'Егріньйон ділив свій час між світськими раутами, святами, балами, театральними виставами. Вікторнієн мав успіх повсюди, бо всюди він розсилав перли своєї дотепності, правильно й глибоко оцінював людей, явища, події; він був наче плодове

дерево, що родить тільки квіти. Він жив тим стомливим життям, коли душу, можливо, розтрачують більше, ніж гроші, коли заривають найблискучіші таланти, коли гине найнепідкупніша чесність і слабне найзагартованіша воля. Герцогиня — це чисте, тендітне, ангельське створіння — знаходила чималу втіху, беручи участь у веселих парубоцьких розвагах молодих денді: вона любила бувати на перших виставах у театрах, їй подобалися шалапутні витівки, непередбачені пригоди. Вона ніколи доти не була в шинку, і д'Егрін'йон якось повіз її вечеряти в «Роше де Канкаль», де герцогиня весело провела час у компанії люб'язних світських гультяїв, яким вона читала мораль; ту вечерю скрашували дотепними жартами, що відповідали ціні, в яку вона обійшлася Вікторнієнові. Після цієї гульні були й інші. Одначе Вікторнієнова пристрась усе ще зберігала ангельський характер. Атож, пані де Мофрін'єз за всіх обставин життя залишалася ангелом, якого не могла торкнутися земна скверна; ангелом вона була в театрі Вар'єте, де дивилася непристойні й вульгарні фарси, які смішили її неймовірно; ангелом — під перехресним вогнем жартівливого базікання і скандальних пліток, якими частували одне одного учасники вишуканих розваг; вона була ангелом, коли умлівала від утіхи в закритій ложі театру Водевіль; вона залишалася ангелом, коли оцінювала пози танцівниць у Опері й обговорювала їх із досвідченістю старого розпусника; ангелом — у театрі Порт-Сен-Мартен і в малих театриках на Бульварах; ангелом — на балах-маскарадах, де вона бешкетувала, як школяр; ангелом була вона, коли заявляла, що кохання має гартуватися в нестатках, бути жертвним та героїчним, і водночас вимагала від д'Егрін'йона, щоб він купив іншого коня, бо їй, бачте, не подобалася масть попереднього, і щоб він поведився, як англійський лорд із мільйонним прибутком. Ангелом була вона й за картярським столом. І, звичайно, жодна міщанка не змогла б сказати д'Егрін'йонові з таким ангельським виразом: «Поставте за мене». Безумствуючи, вона безумствувала так боже-ственно, що можна було й чортові душу продати, аби тільки підтримати в цьому ангелі смак до земних радощів.

Ще не минула й перша зима Вікторнієнового перебування в Парижі, а молодий граф уже встиг узяти в нотаря Кардо, який і не думав скористатися своїм правом на

умовляння, таку дрібничку, як тридцять тисяч франків поверх суми, що її Шенель йому виділив на два роки життя. Про цю «дрібничку» Віктюрнієн довідався лише тоді, коли нотар відповів надзвичайно ввічливою, але рішучою відмовою на нове прохання дати грошей; відмова була тим несподіванішою й неприємнішою, що д'Егріньйон напередодні програв у клубі шість тисяч франків і не міг туди повернутися, не сплативши боргу. Переконавшись у непохитності нотаря, який уже й так «позичив» йому тридцять тисяч франків, негайно написавши про це Шенелю і водночас повсюди роздзвонивши про свою довіру до улюбленця прекрасної герцогині де Мофріньєз, д'Егріньйон мусив запитати в нотаря поради, де йому взяти грошей, бо йшлося про борг честі.

— Випишіть кілька векселів на банкіра, який веде справи вашого батька і віднесіть їх до паризького банку, з яким він зв'язаний; ваші векселі, думаю, там дисконтують, а потім ви напишете рідним, щоб вони повернули цю суму банкірові.

Становище здавалося безнадійним, і тут внутрішній голос підказав молодому графові ім'я дю Круазьє, про чию ненависть до аристократів Віктюрнієн і гадки не мав — адже він не раз бачив, як той підлабузнюється до знаті. Отож він написав цьому багатієві вельми невимушеного листа, повідомляючи, що виписав на нього переказний вексель на суму в десять тисяч франків і що гроші йому повернуть або пан Шенель, або панна Арманда, як тільки одержать від нього письмове повідомлення. Потім Віктюрнієн відіслав два зворушливі листи Шенелю й тітці. Перш ніж стрибнути в провалля, молоді люди проявляють чудеса спритності й винахідливості, і їм у всьому щастить. Того ж таки ранку Віктюрнієн довідався, з якими паризькими банкірами веде справи дю Круазьє. Це були брати Келлери — їхнє прізвище та адресу назвав йому де Марсе. Де Марсе знав у Парижі все. Келлери без заперечення видали д'Егріньйонові під розписку суму, вказану у векселі: вони заборгували дю Круазьє.

Але картярський борг виявився дрібничкою супроти інших витрат Віктюрнієна. Рахунки посипалися на нього дощем.

Отакої! Бачу, тебе обсіли дріб'язкові турботи! — сказав Растіньяк, навідавши д'Егріньйона якось уранці. —

Ти даєш лад рахункам? От не сподівався, що в тобі стільки міщанського духу!

— Тут мимоволі станеш міщанином, хлопче. В мене неоплачених рахунків уже тисяч на двадцять із лишком.

Де Марсе, який заїхав до д'Егрін'йона, щоб повезти його на кінські перегони з перешкодами, дістав з кишені елегантного гаманця, витяг звідти двадцять тисяч франків і подав йому.

— Ось найкращий спосіб не розтринькати ці гроші, — сказав він. — Я сьогодні вдруге радію, що виграв їх учора у свого шановного татуся, лорда Дадлі.

Ця чисто французька люб'язність полонила д'Егрін'йона, який наївно повірив у щире дружбу де Марсе; отож він не став платити боргів і витратив усі двадцять тисяч на розваги. А де Марсе з невимовною втіхою спостерігав, як д'Егрін'йон — за виразом, поширеним у середовищі паризьких чепурунів — усе глибше «загрузає» в боргах і, прикидаючись його другом, ще й надавав йому рукою на плече, щоб той швидше пішов на дно, бо він заздрив Вікторієнові; адже герцогиня умисне розголошувала свої взаємини з д'Егрін'йоном, тоді як від де Марсе колись вимагала збереження їхнього зв'язку в глибокій таємниці. А втім, цей чепурун належав до тих жорстоких насмішників, яким зло приносить не меншу радість, аніж туркеням — лазня. Отож, коли де Марсе здобув на кінських перегонах приз, і всі учасники закладу зібралися біля замиської корчми, де вони щойно поснідали і спорожнили кілька пляшок доброго вина, підступний денді сказав, сміючись, д'Егрін'йонові:

— А вони твої, оті рахунки, через які ти так стривожився?

— Чого б йому тривожитись, якщо рахунки не його? — зауважив Растін'як.

— Чиї ж вони, як не мої? — здивувався д'Егрін'йон.

— То ти не знаєш, у якому зараз становищі герцогиня? — мовив де Марсе, сідаючи на коня.

— Ні, — відповів заінтригований д'Егрін'йон.

— Ну, то слухай, мій юний друже, — сказав де Марсе, — і запам'ятовуй: тридцять тисяч франків вона заборгувала Вікторіні, вісімнадцять тисяч — Убігану, має також по одному рахунку в Ербо, в Нат'є, в Нурт'є, в Латурів — от уже сотня тисяч франків і набирається.

— Бідолашний ангел! — мовив д'Егрін'йон, піднявши очі до неба.

— Ось чого варті її крильця! — глузливо вигукнув Растіньяк.

— Тому вона й заборгувала стільки, що вона ангел, — заявив де Марсе. — Але ми знали чимало ангелів, що потрапляли в подібне становище, — провадив він, переглянувшись із Растіньяком. — Жінки доводять нас до розчулених сліз, твердячи, що вони нічогісінько не тямлять у грошах, у такі справи вони, мовляв, не втручаються, це їх, бачте, зовсім не обходить. Вони лише гості на «бенкеті життя», як висловився вже не пригадую який поет, що помер у притулку для бездомних.

— Звідки вам відомо про її борги — адже навіть я нічого про них не знаю? — наївно здивувався д'Егрін'йон.

— Ти довідаєшся про це останнім, як і вона останньою довідається про твої борги.

— А я думав у неї сто тисяч річного прибутку, — признався Вікторнієн.

— Її чоловік, — вів далі де Марсе, — розлучився з нею і, щоб заощадити кошти, живе в своєму полку, бо в нашого дорогого герцога теж є деякі боржечки. Та ви що, з неба впали? Беріть приклад з нас, навчіться підраховувати борги своїх друзів. Панна Діана (за це ім'я я її й покохав), Діана д'Юкзель вийшла заміж, маючи шістьдесят тисяч франків річного прибутку, а ось уже вісім років її дім поставлений на таку широку ногу, що обходиться їй не менше як у двісті тисяч франків на рік. Отже, не підлягає сумніву, що нині її маєтки заставлені на суму, яка набагато перевищує їхню вартість. Одного чудового дня вдарить грім, і ангел кинеться навітки, переслідуваний... самі розумієте ким. Звичайно ж, судовими приставами, які не посоромляться засадити ангела за ґрати, як вони засадили б кожного з нас.

— Нещасний ангел!

— Атож, голубе, життя в паризькому раю обходиться недешево, адже доводиться щодня білити собі щоки та чепурити крильця, — докинув Растіньяк.

Д'Егрін'йонові вже не раз кортіло розповісти любій Діані про свою скруту, і тепер, почувши цю розповідь, він аж здригнувся: адже й у нього вже набралось шістьдесят тисяч боргу, а незабаром мали надійти рахунки ще тисяч на десять. Він поїхав додому засмучений. Йому

не пощастило приховати свою стурбованість від приятелів, які, обідаючи, обмінювалися такими зауваженнями:

— Цей жовтодзьобий д'Егрін'йон уже загруз...

— Нема в нього паризького гарту, гляди, ще пустить собі кулю в лоб...

— Авжеж, дурного розуму йому не позичати...

І таке інше.

Та дуже скоро молодий граф заспокоївся. Камердинер приніс йому два листи. Один був від Шенеля. Віктюрнієн наче відчув, як від нього віє духом буркотливої відданості та затертих істин, і з шанобливим почуттям відклав його до вечора. Розпечатавши другого листа, він з глибокою втіхою прочитав розцвічені майже ціцеронівською риторикою фрази дю Круазьє, який, мовби Сганарель перед Жеронтом, навколішки благав молодого графа не ображати його в майбутньому й не вносити грошову заставу під векселі, які він видасть на його ім'я, виявивши йому цим високу честь. Лист закінчувався фразою, настільки схожою на касу, повну золотих монет і завжди відкрити до послуг вельможному роду д'Егрін'йонів, що Віктюрнієн повторив жест Сганареля, Маскаріля і всіх тих, чия совість соромливо заплющує очі, коли виникає нагода чимось пожитися. Довідавшись, що відтепер він має необмежений кредит у Келлерів, молодий граф весело розпечатав листа від Шенеля; він уже наготувався прочитати цілих чотири густо списаних сторінки з безліччю настанов і напучень, він уже ніби бачив перед собою звичні слова про обачність, честь, достойну поведінку і т. д. і т. п. Та в листі було лише кілька рядків. Молодий д'Егрін'йон прочитав їх, і серце в нього тьохнуло.

«Пане граф!

Від усього мого статку залишилося двісті тисяч франків. Благаю Вас, не виходьте у своїх витратах за межі цієї суми, якщо Ви зробите мені честь і приймете її від найвідданішого слуги Вашої родини, яким з повагою залишаюсь.

Шенель»

— Це один з героїв Плутарха, — сказав собі Віктюрнієн, кидаючи листа на стіл.

Йому стало не по собі, перед лицем такої великодушності він відчув усю свою нікчемність.

— Атож, пора виправитися, — вирішив він.

Замість піти обідати в ресторан, де він щоразу витрачав п'ятдесят-шістдесят франків, Віктюрнієн заощадив ці гроші, пообідавши в герцогині де Мофріньєз. Він розповів їй про історію з листом.

— Мені хотілося б побачити цього чоловіка, — сказала вона, й очі в неї засяяли, мов дві зорі.

— А навіщо він вам?

— Я доручила б йому вести мої справи.

Діана була божественно вдягнена, вона хотіла зробити честь Віктюрнієнові, і він був зачарований тією легкістю, з якою його кохана ставилася до своїх справ, тобто до своїх боргів. Вродлива парочка поїхала в Італійську оперу. Ніколи ще ця знадлива красуня не здавалася такою ефірною, такою близькою до небес. Жоден з тих, хто сидів у залі, не повірив би, що її борги досягли цифри, яку вранці де Марсе назвав д'Егріньюнові. Ніякі земні турботи, здавалося, не могли затьмарити це прекрасне чоло, осяяне ореолом високих і непохитних жіночих чеснот. Її замріяний вираз хоч і здавався відблиском земного кохання, але такого кохання, яке вона цнотливо притлумила. Більшість чоловіків ладні були побитися об заклад, що Віктюрнієн спіймав облизня, тоді як жінки були впевнені в падінні суперниці; вони захоплювалися нею, але так, як Мікеланджело захоплювався Рафаелем — у глибині душі! Одна запевняла, що Віктюрнієн закохався в Діану за її золоті коси, бо в усій Франції не знайти подібних; друга вважала головною перевагою герцогині дивовижну білість її шкіри, бо збудована вона, мовляв, погано, тільки одягатись уміє; треті твердили, що д'Егріньюн кохає Діану за чудові ніжки — єдине, чим вона може похвалитися, бо ж фігура в неї пласка, мов дошка. Але ось що надзвичайно яскраво змальовує сучасні паризькі звичаї: чоловіки вважали, що Віктюрнієн розкошує коштом герцогині, а жінки недвозначно натякали, що, як висловився Растіньяк, крила цього ангела оплачує Віктюрнієн. Коли закохані поверталися з театру, молодий граф, куди більше стривожений боргами герцогині, ніж своїми власними, разів двадцять мало не заговорив на цю тему, але щоразу слова завмиralи в нього на устах, коли він кидав погляд на це неземне створіння, яке у тьмяному світлі каретних ліхтарів пробуджувало в ньому любовну жагу — почуття, що саму герцогиню завжди опановувало мовби проти

її волі й після тяжкої боротьби з чисто ангельською непорочністю. Пані де Мофрінъез була надто розумна і не твердила на кожному кроці про свою добродішність та святу невинність, як це робили провінційні красуні, що намагалися наслідувати її; вона діяла набагато витонченіше, вона нав'ювала цю думку тому, заради кого йшла на такі великі жертви. Вони зустрічались уже півроку, а вона досі вдавала, ніби вважає за смертний гріх найневинніший поцілунок руки, і з таким умінням примушувала домагатися її ласки, що після гріхопадіння просто неможливо було не вважати її ще невиннішим ангелом, ніж до того. Тільки парижанки уміють надавати завжди нового чару місячному світлу й романтичності — зіркам, тільки вони здатні щодня качатися в багнюці й виходити з неї ще чистішими й непорочнішими. В цьому найвище досягнення паризької інтелектуальної цивілізації. Жінки, котрі живуть по той бік Рейну або Ламаншу, самі вірять у ту нісенітницю, яку верзуть; а парижанки змушують вірити в неї своїх коханців, вони лестять усім проявам їхнього марнолюбства, як земного, так і духовного, і ті почувають себе щасливими. Деякі люди намагалися применшити заслуги герцогині, запевняючи, ніби вона сама себе морочить! Яка підла обмова! Герцогиня нікому не вірила, а самій собі — тим паче.

На початку зими 1823—1824 років Віктюрнієн уже мав у банку Келлерів на двісті тисяч боргу, про який ні Шенель, ні панна Арманда навіть не здогадувалися. Щоб приховати джерело, звідки він черпав гроші, Віктюрнієн час від часу просив Шенеля вислати йому тисячі дві екю. Він писав брехливі листи своєму бідолашному батькові й тітці, обоє були щасливі й спокійні за нього і, як то властиво щасливим людям, і гадки не мали, що стали жертвою обману. Одна тільки людина знала, яка невблаганна катастрофа насувалася на вельможний і славний рід з вини його нащадка, затягнутого у вир паризьких спокус. Проходячи увечері повз Музей старожитностей, дю Круазьє радісно потирив руки, збадьорений відчуттям, що скоро його заповітна мрія здійсниться. Тепер він мав на меті передусім не розорення, а безчестя роду д'Егрін'йонів, і непомильний інстинкт ненависті підказував йому, що торжество його помсти близько! Останні сумніви відпали, коли дю Круазьє точно довідався, що молодий граф наробив стільки боргів, що от-от мав упасти під їхнім тягарем.

Першого удару дю Круазье вирішив завдати по людині, яку ненавидів найдужче, — по достойному Шенелю.

Старий добряк жив на Кошарній вулиці в будинку з гостроверхим дахом і забрукованим двориком, стіни якого були обплетені виткими трояндами, що заглядали у вікна другого поверху. За будинком був звичайний провінційний садочок, обгороджений муром, потьмянілим від вогкості. Клумби в ньому були оточені самшитовим бордюром. Сірі, чисто вимиті двері із загратованим віконечком та дзвінком не меншою мірою, ніж вивіска, свідчили: тут мешкає нотар.

Було пів на шосту пополудні, час, коли старий завжди спочивав після обіду. Він сидів перед каміном у старому кріслі, обтягнутому чорною шкірою, взувши чоботи з пофарбованого картону, які захищали його ноги від жару. Добряк мав звичку ставити ноги на камінні ґратки й, розворушуючи вугілля, перетравлювати ситий обід. А Шенель любив добре попоїсти. Та й не дивно. Без цієї маленької вади хіба не був би він бездоганнішим, ніж дозволено бути людині? Він щойно випив чашку кави, і стара домоправителька вийшла з тацею в руках, на якій вона подавала каву вже понад двадцять років; нотар чекав своїх клерків, а потім збирався піти пограти в карти; він поринув у роздуми — і не запитуйте, про що й про кого він думав. Рідко випадав день, щоб Шенель себе не запитував: «Де він? Що він тепер робить?» Йому уявлялося, як Вікторнієн подорожує по Італії разом з прекрасною герцогинею. Однією з найсолодших утіх для людей, котрі нажили собі статок власною працею, а не одержали його в спадщину, є спогади про зусилля, докладені, щоб його здобути, і мрії про те, як використають вони свої гроші, — тобто вони втішаються і минулим, і майбутнім. Отак і цей чоловік, усі почуття якого злилися в саму тільки відданість, переживав подвійну радість на думку, що його землі, придбані наполегливою працею, так дбайливо вибрані та оброблені, коли-небудь примножать багатство д'Еґріньйонів. Зручно вмостившись у старому кріслі, він віддавався радісним надіям, і перед його зором поставала то споруда з розжареного вугілля, зведена його щипцями, то велична споруда майбутнього достатку д'Еґріньйонів, відроджена з його допомогою. Уявивши собі молодого графа щасливим, він відчував глибоке задоволення, що зробив це щастя

метою свого життя. Шенель не був позбавлений розуму, і не тільки почуття керували його безмежною відданістю; він мав свою гордість, він скидався на тих аристократів, які, відбудовуючи колони в старовинних соборах, велять викарбувати на них свої імена — так і він хотів вписати своє ім'я в сімейні легенди роду д'Егріньйонів. Відтепер у них буде згадано й про старого Шенеля.

В цю мить його роздуми урвалися, бо ввійшла домоправителька. Вона здавалася вкрай розгубленою.

— У нас пожежа, Брігітто? — жартівливо поцікавився Шенель.

— Та майже, — відповіла вона. — Прийшов пан дю Круазьє і хоче говорити з вами...

— Пан дю Круазьє! — тупо повторив старий нотар, і холодне лезо підозри так болісно штрикнуло його в серце, що він випустив з рук щипці.

«Дю Круазьє прийшов до мене! — подумав він. — Наш найстрашніший ворог!»

А дю Круазьє уже ввійшов, скрадаючись, наче кіт, що зачув молоко. Він уклонився, сів у крісло, яке запропонував йому нотар, і показав рахунок на двісті двадцять сім тисяч франків: це була сума (разом з відсотками), видана графові Вікнюрнієнові по переказних векселях його, дю Круазьє, коштом, і тепер він вимагав сплати, погрожуючи негайним судовим переслідуванням спадкоємця д'Егріньйонів з усією суворістю закону. Шенель розгублено перебирав векселі і просив ворога, щоб той зберіг усе це в таємниці. І ворог погодився мовчати, якщо йому буде сплачено борг протягом сорока восьми годин... У нього, мовляв, скрутно з грішми, йому довелося виручити кількох промисловців... Одне слово, дю Круазьє пустив у хід усі ті вигадки, якими, одначе, не можна одурити ні людей, котрі просять позичити грошей, ні нотарів. У Шенеля тьмарилося в очах, він ледве стримував сльози. Адже сплатити борг він міг, тільки заставивши всі свої землі за решту їхньої вартості. Довідавшись, з якими труднощами пов'язана для Шенеля виплата боргу, дю Круазьє раптом забув про свою грошову скруту й несподівано запропонував нотарові купити в нього маєток. За два дні все було оформлено і здійснено. Бідолаха Шенель не міг допустити, щоб єдиного нащадка славного роду д'Егріньйонів запроторили на п'ять років до в'язниці за борги. Отже, через кілька днів у нотаря не залишилося нічого,

крім контори, будинку та надходжень від клієнтів. І ось пограбований Шенель ходив по своєму кабінету, обшитому мореним дубом, дивився на каштановий сволок, прикрашений мереживним різьбленням, на троянди за вікном і вже не думав ні про свої ферми, ні про євій улюблений маєток Жард. Ні, він думав зовсім про інше.

«Господи, чим усе це закінчиться? Треба повернути хлопця додому й одружити його з багатою нареченою», — казав собі Шенель.

З очей у нього котилися сльози, голова була важка.

Шенель не знав, як почати розмову з панною Армандою і якими словами повідомити їй жахливу новину. Людина, котра щойно сплатила Віктюрнієнові борги, рятуючи честь дорогої йому родини, боялася заговорити про це з тими, кого вона врятувала. Йдучи від Кошарної вулиці до будинку д'Егріньйонів, бідолаха тремтів, як тремтить молода дівчина, коли вона втікає з батьківського дому, передчуваючи, що повернеться туди в розпачі, з дитиною на руках. А панна Арманда щойно одержала від племінника чарівного і лицемірного листа; судячи з нього, Віктюрнієна можна було вважати найщасливішою людиною у світі. Побувавши з герцогинею де Мофріньез на водах і в Італії, він надіслав титці щоденник своєї подорожі. Кожна його фраза дихала любов'ю. То він подавав мальовничий опис Венеції, то захоплено розповідав про шедеври італійського мистецтва, про те, в якому захваті милувався він Міланським собором або Флоренцією; тут він малював картини Апеннін, порівнюючи їх з Альпами, там — села, на зразок К'яварі, де все створено для щастя. Бідолашна панна Арманда була так зачарована, що їй ввижалося, як над краями, де він кохав, ширяє ангел, надаючи всій тій красі ніжної і полум'яної барви. Тітка впливалася цим листом від улюбленого небожа, як має впливатися такими листами добропорядна жінка, що достигла в пригашеному вогні притлумлених пристрастей, постійно приносячи всі свої пожадання в жертву на олтар домашнього життя. Ні, вона не була схожа на ангела, як герцогиня де Мофріньез, вона скидалася на одну з тих прямих, тоненьких і струнких статуєток, поживк-лих від часу, що їх дивовижні скульптори минувшини колись понаставляли в нішах соборів, де від постійної вогкості проростають і тягнуться вгору виткі стебла

березки, розквітаючи одного чудового дня над їхніми головами ніжними голубими дзвіночками. І саме такий дзвіночок розквітав у цю мить на очах у непорочної діви: панна Арманда палко полюбила обох закоханих, вона не осуджувала заміжню жінку за її пристрась до Вікторнієна, хоча за інших обставин вона, безперечно, її осудила б; навпаки, Арманда вважала б злочином, якби герцогиня не закохалася в її племінника. Тітки, матері і сестри створюють для своїх небожів, синів та братів окремі закони. Отож Арманда подумки перенеслася до Венеції, вона бачила себе серед чарівних, ніби вибудуваних руками фей, палаців, що височіють уздовж Великого каналу. Вона пливла в одній гондолі з Вікторнієном, і він розповідав їй, яке то щастя відчувати в своїй руці ніжну руку герцогині, відчувати, що тебе кохають, і мандрувати по сріблястих вулицях прекрасної цариці південних морів. І в цю хвилину, коли її опанувало невимовне блаженство, вона раптом помітила, як у кінці алеї з'явився Шенель. Зловісна поява! Пісок шарудів у нього під ногами, ніби сипався з фатального годинника Смерті або скрипів під її кістяними босими ступнями. Це страшне шарудіння й нотареве обличчя, на якому застиг безнадійний розпач, завдали старій діві жорстокого удару, як буває, коли людина зненацька повертається з царства мрій до невблаганної дійсності.

— Що сталося? — вигукнула вона, відчувши, як шпигнуло її в серце гостре передчуття лиха.

— Все пропало! — сказав Шенель. — Якщо ми не втрутимося, молодий граф зганьбить родину.

Він показав їй векселі і змалював ті муки, які пережив за останні чотири дні; його слова були прості, але рішучі й зворушливі.

— Нещасний! Він нам брехав! — вигукнула панна Арманда, чиє серце мало не розірвалося він напливу крові, що вся шугнула їй до голови.

— Це наша вина, панно, — твердим голосом сказав старий нотар, — це ми в усьому йому потурали. Йому потрібен був суворий вихователь, яким не могли бути ні ви, бо ви жінка, ні я — адже на мене він просто не зважав. На жаль, ріс він без матері!

— О фатальна доля! Чому вона така невблаганна до вельможних родин, що й так уже занепали? — простогнала панна Арманда, і її очі наповнилися слізьми.

В цю мить з'явився маркіз. Старий вельможа повертався з прогулянки, тримаючи в руках лист від сина, якого той написав йому, коли повернувся з подорожі. У ньому Вікторнієн розповідав про свої успіхи в аристократичних колах Італії. Його приймали в найкращих домах Генуї, Туріна, Мілана, Флоренції, Венеції, Рима, Неаполя; цей люб'язний прийом він, звичайно, завдячував своєму стародавньому імені, а почасти й герцогині. Одне слово, він з'явився там у всьому блиску, як і належить д'Егріньюнові.

— Ми з тобою можемо радіти, Шенелю, — сказав маркіз старому нотареві.

Панна Арманда зробила Шенелю знак, у ньому був жах і палке благання — й обое зрозуміли одне одного. Нехай цей бідолашний батько, цей самовідданий оборонець феодальної честі помре зберігши свої ілюзії. Шенель нахилив голову і між великодушним нотарем і благородною жінкою було укладено договір мовчанки й вірності.

— А знаєш, Шенелю, десь на початку п'ятнадцятого століття д'Егріньюни подорожували по Італії зовсім не так. Тоді маршал Тривульцій служив Франції під орудою одного з д'Егріньюнів, якому підкорявся також і Баярд, — інші часи, інші звичаї. Хоча герцогиня де Мофріньез варта маркізи де Спінола.

І старий вельможа, сівши на свого улюбленого коника, став розводитися на генеалогічні теми з таким фатівським виглядом, ніби він сам колись був полюбовником маркізи де Спінола, а тепер володів герцогинею де Мофріньез.

Коли розбиті горем спільники, що сиділи на одній лаві й мучилися однією думкою, залишилися самі, вони довго обмінювалися незначущими випадковими словами, дивлячись услід щасливому батькові, який на ходу розмахував руками й, мабуть, розмовляв сам із собою.

— Що тепер буде з Вікторнієном? — промовила нарешті панна Арманда.

— Дю Круазье дав Келлерам розпорядження, щоб вони більше не видавали йому грошей без належних документів, — відповів Шенель.

— Мабуть, у нього є ще борги, — сказала панна Арманда.

— Боюся, що так.

— Де він візьме грошей, коли вони в нього закінчаться?

— Мені страшно навіть подумати...

— Треба вирвати Віктюрнієна з того середовища, привезти його сюди, інакше він скотиться до злиднів.

— Аби ж тільки до злиднів... — похмуро кинув Шенель.

Панна Арманда не зрозуміла — вона ще не могла зрозуміти його зловісного натяку.

— Як розлучити його з цією жінкою, з герцогинею, — можливо, вона й штовхає його до згуби? — сказала панна д'Егріньйон.

— Він піде на злочин, аби тільки залишитися з нею, — промовив Шенель, поступово підводячи співрозмовницю до думки, яка для неї була неймовірною.

— На злочин! — вигукнула панна Арманда. — Ох Шенелю, тільки вам могло спасти таке на думку, — додала вона, кинувши на нього гнівний і грізний погляд, один з тих жіночих поглядів, які, здається, можуть спопелити навіть богів. — Дворяни здатні лише на один злочин — державну зраду, за що їм, як і королям, стинають голову на ешафоті, обтягнутому чорним сукном.

— Тепер інші часи, — сказав Шенель, похитавши головою, з якої через витівки Віктюрнієна повипадали останні волосинки. — Наш король-мученик помер зовсім не так, як Карл Англійський.

Це зауваження погасило гордий гнів аристократки, і вона здригнулася, усе ще не спроможна повірити у припущення Шенеля.

— Завтра ми вирішимо, що робити, — сказала вона. — Треба все обмірковувати. На випадок лиха, у нас є ще маєток.

— Атож, — підтвердив Шенель. — Адже ви з маркізом розділилися, більша частина належить вам, і ви можете віддати її в заставу, нічого йому не сказавши.

Того вечора чоловіки й дами, які грали у вітальні д'Егріньйонів у віст, реверсі, бостон, триктрак, помітили на звичайно спокійному і ясному обличчі панни Арманди якесь хвилювання.

— Бідолашна великодушна дівчинка! — сказала стара маркіза де Катеран. — Мабуть, вона досі страждає. Жінка не може передбачити заздалегідь, на що вона себе прирікає, коли жертвує всім для родини.

Наступного дня, порадившись із Шенелем, панна Арманда вирішила їхати в Париж рятувати небожа від

загибелі. Хто міг вирвати його звідти, як не жінка, котра любила Віктюрнієна, мов рідна мати? Панна Арманда мала намір побачитися з герцогинею де Мофрїньєз і відкрити їй істину. Але щоб виправдати цю поїздку в маркізових очах і в очах усього міста, потрібен був привід. Панна Арманда знехтувала свою сором'язливість доброчесної жінки і дала зрозуміти, що вона хвора і їй конче треба порадитися з умілими й знаменитими лікарями. Одному Богові відомо, які пішли про це пересуди. Та що означала для панни Арманди власна честь, коли на карту було поставлено честь родини! Вона поїхала. Шенель приніс свою останню торбинку з луїдорами, і вона взяла її так само бай-дуже, як узяла свій білий капелюшок та ажурні рукавички.

«Благородна душа! Скільки в ній грації!» — думав Шенель, садовлячи панну д'Егрїньйон у екіпаж разом з покоївкою, схожою у своїй сірій сукні на черницю.

Дю Круазьє підготував свою помсту з дим тонким розрахунком, з яким провінціали підготовляють усе. Тільки дикуни, селяни й жителі провінції здатні так глибоко обмірковувати свої вчинки з усіх боків; тому вони дуже швидко домагаються поставленої мети, коли переходять від думки до діла. Дипломати — просто діти супроти цих трьох різновидів «свавців», у яких завжди вдосталь вільного часу, на відміну від людей, зобов'язаних водночас думати про все на світі, вказувати своїм ближнім шлях у майбутнє і спрямовувати великі діяння народів. Важко сказати, чи дю Круазьє настільки вивчив душу бідолахи Віктюрнієна, що передбачив, як легко той потрапить у розставлені тенета, чи просто скористався випадком, на який чатував кілька років? Але одна подробиця свідчить про те, що удар був підготовлений — і майстерно. Безперечно, хтось повідомляв дю Круазьє, як стоять справи у молодого д'Егрїньйона, але хто? Брати Келлери? Син голови суду дю Ронсере, який навчався на факультеті права в Парижі? Точно відомо лише одне: дю Круазьє написав Віктюрнієнові листа з повідомленням, що заборонив Келлерам надалі видавати йому гроші, саме тоді, коли герцогиня де Мофрїньєз уже по вуха загрузла в боргах, а граф д'Егрїньйон почав терпіти справжні нестатки, хоча поки що уміло це приховував. До яких лише вивертів не вдавався бідолашний молодик, щоб створити враження,

ніби він живе в розкошах! І ось надходить лист, з якого жертва дю Круазьє довідується про те, що віднині Кселлери не даватимуть їй грошей без надійного забезпечення; і в тому листі між запевненнями в глибокій пошані й підписом було залишено значну прогалину. Таким чином, відрізавши нижню частину аркуша, з підписом дю Круазьє, можна було без особливих труднощів зробити з неї вексель або чек на яку завгодно суму. Диявольське послання дю Круазьє закінчувалося на третій сторінці, воно прийшло в запечатаному конверті і зворотний бік другого аркуша залишився чистим. В ту хвилину, коли йому принесли листа, Віктюрнієн був у цілковитому розпачі. Після двох років щасливого, цілком безтурботного, розкішного і сповненого насолод життя він тепер опинився під загрозою неминучих злиднів. Грошей було дістати ніде. Подорож вичерпала все, що в нього залишилося. З великими труднощами, не без допомоги герцогині, графові пощастило вичавити деякі суми з паризьких банкірів. Тепер ці борги поставали перед ним у всій своїй нещадній суворості у вигляді векселів, неблаганних банківських рахунків та неминучих повісток із комерційного суду. Посеред останніх розваг нещасливого молодика не полишало відчуття, що ось-ось його торкнеться лезом своєї шпаги Комаңдор. Бенкетуючи з приятелями, як колись Дон Жуан, він уже чув важкі кроки статуї, що підіймається сходами. Він тремтів, як билинка, під ураганим сирокко неспланих боргів. Усі свої надії молодий граф покладав на випадок. Досі він тільки вигравав у лотереї життя, протягом п'яти років його гаманець був завжди повний. Він повторював собі, що після Шенеля з'явився дю Круазьє, а після дю Круазьє відкриється ще якась золота жила. Не раз йому щастило вигравати чималі суми за картярським столом. Гра іноді рятувала його в скрутні хвилини, утримуючи від необачних кроків. Та бувало, що в чаду нерозважливої надії, він приходив до «Клубу іноземців» і там просаджував усе, що виграв у віст у своєму клубі або в світських салонах. Протягом останніх двох місяців його життя нагадувало безсмертний фінал Моцартового «Дон Жуана». Цей фінал має жახати молодиків, що потрапили у такі лещата, в яких пручався Віктюрнієн. У жодному іншому творі музика не звучить з такою могутньою силою, з таким натхненням, яскраво відтворюючи ду-

шевну розгубленість і тривоги, породжені життям, відданим любов'ю, малюючи моторошну картину розпачливого прагнення забути про борги, поєдинки, оману, невдачі. В цьому уривку Моцарт постає перед нами як щасливий суперник Мольєра. І ось цей грізний фінал, вогненний, бурхливий, сповнений безнадії і торжества, жахливих привидів і примарних жіночих образів, де ми чуємо, як у останній борні шаленіють пристрасті, розпалені вином та нестямним інстинктом самозбереження, — весь цей демонічний і натхненний спектакль розігрувався тепер у душі Віктюрнієна. Бідолаха бачив себе самотнім, покинутим, без друзів, йому ввижався надмогильний камінь, на якому, наче на останній сторінці роману, було накреслене слово КІНЕЦЬ. Атож, усе для нього скінчено. Він наперед уявляв, з якою холодною зневагою, з якою зловтішною усмішкою зустрінуть приятелі звістку про його розорення. Віктюрнієн уже знав: жоден з тих, хто ризикує великими сумами за картярським столом, — а такі столи в Парижі стоять повсюди: на біржі, у вітальнях, у клубах, — не пожартує бодай одним банківським білетом, щоб урятувати друга. В Шенеля, мабуть, уже нічого немає; він, Віктюрнієн, пустив за вітром весь його статок. Серце молодого графа шматували фурії в ті хвилини, коли він усміхався герцогині, сидячи з нею в ложі Італійської опери, під поглядами всієї зали, що заздрила щастю вродливої парочки. Щоб ви зрозуміли, в яку безодню сумнівів, розпачу та зневіри скотився нещасний Віктюрнієн, досить буде сказати, що цей юнак, який палко любив життя і навіть удався б до підлоти, аби зберегти його, — адже «ангел» робив те життя таким прекрасним! — що цей ласолюб і шалапут, негідний імені д'Егрін'йонів, поглядав на свої пістолети і мав намір накласти на себе руки. Той, хто не стерпів би навіть натяку на образу, тепер осипав себе найнещаднішими докорами, які людина може робити лише сама собі.

Лист від дю Круазьє Віктюрнієн покинув розпечатаним на своїй постелі. Коли Жозефен приніс його, була дев'ята година, і молодий граф ще спав. Хоча його меблі були вже описані, вчорашній вечір він провів у Опері, а частину ночі — в таємному притулку любов'ю, де герцогиня й він мали звичай зустрічатися на кілька годин після придворних свят, після найбучні-

щик балів, після найурочистіших світських раутів. Щоб не порушувати правил пристойності, закохані влаштували своє кубельце в убогій на вигляд мансарді, заходячи в яку герцогиня де Мофріньез мимоволі мусила нахилити голову, прикрашену пір'ям або квітами. Але внутрішнє оздоблення цього затишного притулку, здавалося, було створене руками індійських пері. Перш ніж загинути, графові хотілося попрощатися з улюбленим гніздечком, яке він сам вимостив, бажаючи оточити свого ангела справді небесною поезією; але віднині з чарівних яєчок, розбитих бурею, що так раптово налетіла, вже не випурхнуть білі горлички, яскраві зяблики, рожеві фламінго і тисячі фантастичних птахів, які ще літають у нас над головою і в останні години життя. Гай-гай! Не пізніше як через три дні йому доведеться рятуватися втечею, бо вже кінчався термін стягнення по векселях, які він видав лихварям. І тут у голову Віктюрнієнові вдарила дивовижна за своєю зухвалістю думка: вони втечуть удвох із герцогинею, вони оселяться в якомусь невідомому куточку Північної або Південної Америки; і втечуть вони з грішми, а кредиторам залишать неоплачені векселі. Щоб здійснити цей задум, досить було відрізати нижню частину листа, одержаного від дю Круазьє, перетворити її на чек і подати Келлерам. У Віктюрнієновій душі відбулася жорстока боротьба, під час якої він пролив чимало сліз; дворянська честь спочатку перемогла, але ця перемога була обставлена однією умовою. Віктюрнієн вирішив піддати випробуванню вірність своєї прекрасної Діани, він поставив здійснення свого задуму в залежність від того, чи погодиться вона утекти з ним.

Молодий граф поїхав до герцогині на вулицю Фобур-Сент-Оноре; Діана була в одному з тих кокетливих неглиже, які коштували їй чималих турбот і грошей, зате давали їй змогу грати роль ангела вже з одинадцятої години ранку.

В той день пані де Мофріньез була трохи замислена: її тривожили ті самі турботи, що й Віктюрнієна, але переносила вона їх мужньо. Серед розмаїтих жіночих характерів, описаних фізіологами, є один дуже небезпечний; жінкам цього типу властива надзвичайна душевна сила, разюча здатність схоплювати все одним поглядом, уміння все вирішувати швидко, безтурботність, а точніше — непохитна воля долати перешкоди, перед якими

розгубився б навіть чоловік. Усі ці якості найчастіше сховані під машкарою жіночої слабкості й граціозності. Такі жінки поєднують у собі два внутрішні «я», які змагаються між собою і, на думку Бюффона, притаманні тільки чоловікам. Інші жінки не знають цього роздвоєння: якщо вони ніжні, якщо вони матері, якщо вони вірні — то повністю й без останку; якщо вони занудні або нікчемні — то нічого іншого в них немає; їхні нерви цілком відповідають їхньому темпераменту, а темперамент — мисленню. Але жінки, подібні до герцогині, здатні проявляти і найвищу, найблагороднішу чуйність, і найпідлішу, найгоїстичнішу нечуливість. Одна з найбільших заслуг Мольєра в тому, що він чудово описав — правда, тільки з одного боку — такий тип жінки, тип, який найбільше йому вдався, — наче вирізьблений із мармуру в образі Селімени. Його Селімена — втілення аристократки, так само як Фігаро, це друге видання Панурга, уособлює народ.

Усе це я веду до того, що герцогиня, придавлена неймовірним тягарем боргів, наказала собі присвятити лавині своїх турбот лише кілька хвилин — і за цей час прийняти остаточне рішення. (Так робив, до речі, й Наполеон, адже він умів свідомо забувати про ті або ті невеселі думки і свідомо до них повертатися). Вона була здатна ніби збоку спостерігати за своїм крахом, замість розгубитися й поховати себе під уламками. Риса дивовижна, та коли вона проявляється в жінці, то вселяє жах. За час, який минув між її пробудженням, коли вона зібралася з думками, і тією хвилиною, коли вона почала чепуритися, герцогиня встигла оцінити внутрішнім зором усі розміри небезпеки, яка їй загрожувала, а загрожувала їй справжня катастрофа. Подумки вона перебрала можливі засоби порятунку: втекти за кордон; впасти навколішки перед королем і признатися в своїх боргах; звабити якого-небудь дю Тійє або Нусінгена й заплатити борги, граючи на біржі, а гроші для гри дасть їй новий коханець, причому банкір-буржуа, безперечно, буде настільки здогадливий, що повідомлятиме її тільки про виграші, а програші оплачуватиме за свій кошт, і подібна делікатність змусить її забути про всі незручності такого зв'язку. І ці можливості, і саму катастрофу вона обміркувала холодно, спокійно, безстрашно. Як ото натураліст бере найкращий зразок сімейства лоскокрилих і, наколотивши його на шпильку, кладе у вату,

так і герцогиня де Мофріньез вийняла із свого серця кохання, щоб зосередитися на потребах моменту, готова знову повернутися до своєї високої пристрасті, що покоїлася на непорочно-білій ваті, коли буде врятовано її герцогську корону. Не відчуваючи вагання, у яких Рішельє признавався лише отцю Жозефові, а Наполеон попервах приховував їх від усього світу, вона сказала собі: «Або так, або так».

Коли увійшов Віктюрнієн, герцогиня сиділа біля каміна й віддавала розпорядження щодо свого туалету: вона збиралася їхати в Булонський ліс — якщо, звичайно, дозволить погода.

Незважаючи на свої блискучі, хоч і недорозвинені здібності, граф почував себе так, як мала б тепер почувати себе ця жінка: серце в нього калатало, він весь змокрів під своїм чепурунським обладунком. Він усе ще не смів доторкнутися до підвалин, на яких спочивали їхні взаємини, боячись, що тоді обвалиться вся споруда. Йому так страшно було втратити певність у тому, що його кохають! Найвідважніші чоловіки воліють обманювати себе в тих випадках, коли знання правди загрожує їм приниженням та ганьбою, хай навіть лише у власних очах.

— Що з вами? — були перші слова Діани де Мофріньез, коли вона побачила, що її любий Віктюрнієн на себе не схожий.

І тут молодий граф, не витримавши мук непевності, зронив фразу, яка містила в собі признання.

— Річ у тім, моя люба Діано, що я потрапив у безвихідь. Потопельник, який уже захлинається й іде на дно, і той щасливіший за мене.

— Та ви ще зовсім дитина! — сказала вона. — Ну яке там у вас горе? Кажіть!

— Я по вуха в боргах і не бачу ніякого просвітку.

— Оце й усе? — сказала вона всміхаючись. — Справи з грішми завжди залагоджуються, так чи інак. Непоправні лише сердечні катастрофи.

Відчувши полегкість, що герцогиня відразу збагнула його становище, Віктюрнієн розгорнув перед нею барвистий гобелен свого життя за останні два з половиною роки; правда, розгорнув він його зі споду, але зробив це талановито і з почуттям гумору. Свою розповідь він оздобив поетичними прикрасами, до яких люди вдаються в критичні хвилини, і зумів надати їй відтінку витон-

ченої зневаги до життя. Це було аристократично. Герцогиня слухала, як лише вона вмiла слухати. Одну ногу вона поставила на ослiнчик i сперлась лiктем на колiно. Її тендiтнi пальчики охоплювали гарненьке пiдборiддя. Вона, не вiдриваючись, дивилася графовi у вiчi i безлiч почуттiв спалахували за голубiнню її зiниць, нiби блискавки помiж хмар. Чоло в герцогинi було спокiйне, рот не всмiхався — вона вся перетворилася на слух, на увагу, i уста її безгучно ворушилися, нiби вона повторювала кожне слово коханого. А коли вас так слухають, ви не сумнiваєтеся, що серце слухачки променiє божественною любов'ю. I коли граф запропонував цiй жiнцi, чия душа нерозривно злилася з його душею, тiкати разом, він не зміг не вигукнути: «Ви ангел!» — бо прекрасна Діана вiдповiла йому, ще й рота не розтуливши.

— Гаразд, гаразд, — сказала герцогиня, котра, зображуючи любовний екстаз, насправдi заглибилася в якiсь розрахунки, що їх вона не збиралася розголошувати. — Але ж iдеться не про мене, мiй друже... («Ангел», звiсно, турбувався насамперед не про себе). Iдеться про вас. Звичайно, я згодна, ми втечемо звiдси i що ранiше, то краще. Влаштуйте все — я поiду з вами. Це просто чудово — покинути Париж i вищий свiт. Я готуватимуся до вiд'їзду непомiтно, щоб нiхто нiчого не запiдозрив.

Слова «я поiду з вами» були промовленi так, як промовила б їх у тi часи на сценi мадмузель Марс, змусивши затрептiти дь тисячi глядачiв. Коли герцогиня де Мофрiнъез таким урочистим тоном пропонує велику жертву любовi, вона уже сплатила всi борги. Чи можливо пiсля цього розмовляти з нею про нiкчемнi подробицi? Вiктюрнiєновi тим легше було приховати, якими засобами збирався він здiйснити свiй намiр, бо Діана обачно нi про що його не розпитувала; вона, як висловився де Марсе, залишалася гостею на прикрашеному трояндами бенкетi, який кожен чоловiк мав улаштовувати на її честь. Вiктюрнiєн пiшов тiльки тодi, коли домигся, щоб вона пiдкрiпила свою обiцянку пестощами. Йому було легше зважитися на вчинок, який, звичайно, витлумачать погано, почерпнувши мужнiсть у своєму щастi; до того ж він плекав надiю, — i це додало йому вiдваги, — що тiтка чи батько так чи iнакше замнуть його «оборудку» або Шенель кiнець кiнцем знайде вихiд. Зрештою, ця оборудка була для нього єдиною можли-

вістю позичити грошей під родові маєтки. Маючи триста тисяч франків, вони з герцогинею щасливо заживуть у якому-небудь венеціанському палаці, де ніхто їх не знайде і де вони забудуть про весь світ! Подумки вони уже втішалися цим щасливим романтичним життям удвох!

Наступного ранку Віктюрнієн виготовив фальшивий — але зі справжнім підписом дю Круазье — чек на триста тисяч франків і відніс його Келлерам. Келлери заплатили, бо в них були гроші на рахунку дю Круазье. Але водночас вони попросили його в листі, щоб надалі він не давав грошових розпоряджень, не попередивши банк заздалегідь. Здивований дю Круазье зажадав свій рахунок, який і було надіслано. Цей рахунок пояснив йому все: настав час омріяної помсти.

Узявши в Келлерів «свої» гроші, Віктюрнієн приніс їх до герцогині; вона сховала їх до шухляди й побажала сказати світському товариству останнє «прощай», побувавши в Опері. Віктюрнієн був замислений, неуважний, стурбований; до нього почало доходити, що він накоїв. Він подумав, що вечір, проведений у ложі герцогині, може обійтися йому надто дорого, що було б куди краще, надійно заховавши триста тисяч франків, сісти в поштову карету, з'явитися до Шенеля й розповісти йому про все. Але виходячи з театру, герцогиня кинула на Віктюрнієна ніжний погляд, що променився бажанням востаннє побувати в їхньому гніздечку, яке вона так любила. Граф був надто молодий, він поступився і втратив ще й ніч. Наступного дня він приїхав на третю годину в дім Мофріньєзів, щоб одержати від герцогині останні розпорядження й серед ночі виїхати з нею.

— А навіщо нам виїжджати? — сказала вона. — Я багато думала про ваш план. Віконтеса де Босеан і герцогиня де Ланже свого часу втекли з Парижа. Тому моя втеча видасться надто банальною. Ми сміливо зустрінемо грозу. Це буде прекрасно! І я певна, ми переможемо.

У Віктюрнієна потемніло в очах, йому здалося, що на всьому його тілі повідкривалися рани, і він стікає кров'ю.

— Що з вами? — вигукнула прекрасна Діана, помітивши в ньому вагання, якого жінки не прощають.

Розбавливий чоловік на всі жіночі примхи повинен відповідати згодою, а потім непомітно підказувати жінці мотиви для протилежного рішення, вдаючи, ніби

це її право — без кінця міняти свій вибір, свої погляди й почуття. Але Віктюрнієна вперше опанував шалений гнів, як то буває з людьми слабкими і схильними до поетичного світосприйняття, гнів, схожий на раптову грозу — з дощем, з блискавками, але без грому. Отже, граф повівся нешляхетно зі своїм любим ангелом, якому він вірив і заради якого поставив на карту більше, аніж життя, — честь свого роду.

— Так от до чого ми дійшли після майже двох років ніжного кохання! — вигукнула вона. — Ви зробили мені боляче, дуже боляче. Ідіть звідси геть! Я більше не хочу вас бачити. Я думала ви мене кохаєте, а ви до мене байдужі...

— Я до вас байдужий? — перепитав він, приголомшений цим звинуваченням.

— Ви, пане, ви!

— Як ви можете таке казати! — вигукнув він. — Та ви знаєте, що я задля вас учинив?

— А що ви такого вчинили заради мене, пане? І хіба не ваш обов'язок — зробити все для жінки, яка стільки зробила для вас?

— Ви навіть негідні знати про це! — вигукнув Віктюрнієн, нестямившись від люті.

— Он як!

Після цього промовистого «он як» Діана опустила голову, підперла її рукою і довго так сиділа — холодна, нерухома, невблаганна, як і належить сидіти ангелам, далеким від примітивних людських почуттів. Коли Віктюрнієн побачив, у якій грізній позі завмерла його кохана, він забув і про небезпеку. Хіба щойно він не скривдив найнебесніше створіння у світі? Він хотів дістати прощення, і він упав до ніг Діани де Мофрін'єз, осипав їх поцілунками, благав, плакав. Бідолаха простояв навколішках біля ніг герцогині години зо дві, він мало не схибнувся з розпачу, та даремні були його зусилля. Діанине обличчя залишалось таким же холодним, і тільки час від часу по ньому котилися сльози, які вона відразу втирала, щоб не дати негідному коханцеві зібрати їх. Герцогиня розігрувала ту скорботу, яка надає жінкам величі й святості. За першими двома годинами минули ще дві. Графові нарешті пощастило заволодіти рукою Діани, але рука була крижана й нечула. Ця прекрасна рука, що дарувала йому такі скарби ніжності, тепер скидалася на гнучку гілку дерева. Вона нічого не виража-

ла. Йому не було її подано, він її сам схопив. Віктюрнієн більше не жив, не мислив. Він не помітив би й сонця в небі. Що робити? Як повестися? Яке рішення прийняти? В таких випадках чоловік здатен зберегти холоднокровність, тільки якщо він володіє витримкою того каторжника, котрий, укравши вночі золоті медалі з Королівської бібліотеки, прийшов уранці до свого чесного брата просити, щоб він йому їх переплавив; коли брат спитав: «А що треба робити?», каторжник відповів: «Звари мені з них каву!» Але Віктюрнієн мовби заціпенів, темрява огорнула його розум, і в непроглядному мороці, немов Рафаелеві образи, намальовані на чорному тлі, пропливали перед ним картини любовстрасних утіх, з якими він тепер мав навіки розпрощатися. А герцогиня сиділа все з тим же невблаганним і зневажливим виразом обличчя, гралася кінчиком шарфа і кидала на Віктюрнієна гнівні погляди; вона кокетувала своїми світськими спогадами, називала коханцеві його суперників, так наче в гніві вирішила замінити кимось із них цього невдячного, що здатний за одну мить зректися кохання, яке тривало майже два роки.

— Ніколи б Фелікс де Ванденес, — казала вона, — такий добрий і милий, так палко закоханий у свою пані де Морсоф, не дозволив би собі подібної сцени: адже він знає, що таке справжня любов! А де Марсе, грізний де Марсе, якого усі вважають нещадним і жорстоким, — та він лише з чоловіками брутальний, а скільки ніжності приберігає він для жінок! Так, Монріво, згубив герцогиню де Ланже, як Отелло — Дездемону, але в нападі люті, що свідчив про безумне кохання; це принаймні не так банально, як звичайна сварка. Загинути, як загинула пані де Ланже, навіть приємно! Це тільки низеньким блондинам, хирлявим і кволим, подобається мучити жінок! Вони здатні панувати лише над слабкими істотами, вони й кохають тільки для того, щоб хоч у цьому відчутти себе чоловіками. Тиранія в коханні — для них єдина нагода довести свою силу. Я сама не розумію, як могла підкоритися блондинові! А я ж знала де Марсе, Монріво, Ванденеса — красенів брүнєтів, у чийх очах променіє сонце!

То був справжній град ядучих дотепів, вони зі свистом пролітали і впинались у Віктюрнієна, наче кулі. Кожне слово Діани разило кількома затруєними стрілами водночас: вона підколювала, шпигала, вона завдавала графові

стільки ран, скільки можуть завдати своїй жертві принаймні з десятеро дикунів, коли хочуть добре помучити ворога, спершу прив'язавши його до стовпа.

— Та ви схибнулися з розуму! — вигукнув нарешті Віктюрнієн, у якого луснув терпець.

Він прожогом вискочив з дому — Бог знає, в якому стані! — і стрибнув у екіпаж. Він правував конем так, ніби ніколи не тримав у руках віжки — зачіпав карети, наїхав на тумбу на площі Людовіка XV і сам не усвідомлював, куди їде. Відчувши, що ним не керують, кінь звернув на набережну д'Орсе і помчав до своєї стайні. На розі Університетської вулиці кабріолет зупинив Жозефен.

— Пане, не вертайтеся додому, — сказав переляканий старий слуга. — Там прийшли вас заарештувати...

Віктюрнієн подумав, що причина наказу про арешт — підроблений чек, який насправді ще не міг потрапити до королівського прокурора, а не векселі, яких він досі не оплатив і які вже протягом кількох днів переходили з рук у руки в лабіринтах системи правосуддя і тепер за ухвалою комерційного суду виступили на сцену в супроводі шпигів, свідків, мирових суддів, поліційних комісарів, жандармів та інших представників громадського порядку. Як і більшість злочинців, Віктюрнієн тепер думав тільки про свій злочин.

— Я пропав! — вигукнув він.

— Та ні ж, пане граф, тільки проїдьте далі, на вулицю Гренель. Там у готелі «Добрий Лафонтен» вас чекає панна Арманда, вони приїхали в Париж; коні стоять запряжені, й панна відразу вас вивезуть звідси.

Геть розгубившись, Віктюрнієн ухопився за цю можливість порятунку — так, потопаючи, людина хапається за соломинку. Він помчав до готелю, знайшов там тітку й кинувся їй на шию. Вона плакала, як розкаяна Магдалина, ніби сама була співучасницею гріхів, які вчинив племінник. Обоє сіли в карету і незабаром уже були за Паризькою заставою, на дорозі, яка вела до Бреста. Глибоко пригнічений, Віктюрнієн сидів мовчки. А коли тітка й небіж нарешті заговорили, між ними й далі тривало фатальне непорозуміння, через яке Віктюрнієн, забувши про все, кинувся в обійми панни Арманди: він думав про сфальшований чек, вона — про його борги та несплачені рахунки.

— Отже, ви все знаєте, тітонько, — сказав він їй.

— Знаю, бідолашний хлопче, але я тут — і ми тобі допоможемо. Зараз я не стану сварити тебе, підбадьорся.

— Мені треба буде сховатися.

— Можливо... А й справді, це чудова думка.

— Добре було б, якби я увійшов до Шенеля, ніким не помічений. Треба так розрахувати час, щоб ми приїхали вночі.

— Авжеж, так буде краще, тоді ми зможемо приховати всю цю історію від твого батька. Бідолашний хлопчик, як він страждає! — сказала вона, голублячи свого негідного племінника.

— О, тепер я розумію, що таке безчестя. Воно остудило навіть пал мого кохання.

— Сердешний! Стільки щастя і стільки страждань!

Панна Арманда пригортала розпалену голову племінника до своїх грудей, цілувала його в чоло, зрошене, незважаючи на холод, дрібними краплями поту, — так колись святі жінки цілували чоло Христа, загортаючи його тіло в саван.

Блудного сина було доставлено вночі, як він того й хотів, у мирний дім Шенеля на Кошарній вулиці; але випадок захотів, щоб він, з'явившись туди, як то кажуть, потрапив прямо вовкові в пащу. Шенель щойно закінчив переговори про продаж своєї контори старшому клеркові папа Лепрессуара, якого вважали нотарем лібералів, на відміну від Шенеля, що обслуговував переважно аристократів. Молодий клерк належав до заможної родини, яка могла внести Шенелю солідний завдаток у сто тисяч франків.

«Маючи на руках сто тисяч франків, — казав собі в цю мить старий нотар, потираючи руки, — можна погасити чимало боргів. Хлопець, напевне, попався в зуби лихварям. Ми його тут сховаємо, а я поїду в Париж і приборкаю тих собак».

Шенель, порядний, добродішній, достойний Шенель називав собаками людей, що постачали грішми його улюблену дитину, графа Вікторієна!

Майбутній власник нотаріальної контори саме виходив з Кошарної вулиці, коли туди в'їхала карета панни Арманди. Цілком зрозуміло, що поява карети біля дверей старого нотаря у провінційному місті та ще о такій пізній годині не могла не пробудити цікавості в молодого клерка; отож він сховався в ніші якихось дверей і звідти побачив панну Арманду.

«Панна Арманда д'Егрін'йон тут? Посеред ночі? Що ж відбувається в д'Егрін'йонів?» — подумав він.

Шенель зустрів панну д'Егрін'йон із досить таємничим виглядом, прикривши долонею ліхтар, який тримав у руці. Побачивши Віктюрнієна, старий із перших слів, які прошепотіла йому на вухо панна Арманда, зрозумів усе. Він уважно оглянув вулицю — вона була тиха й безлюдна, — а тоді подав знак графові; той вискочив з карети й шмигнув у двір, але на свою погибель. Віктюрнієнова схованка тепер була відома наступникові Шенеля.

— Ох пане граф! — вигукнув недавній нотар, коли Віктюрнієн опинився в кімнаті, двері якої виходили в Шенелів кабінет і куди, отже, можна було пройти, тільки переступивши через труп старого.

— Атож, добродію, — відповів молодик, правильно зрозумівши вигук свого найвідданішого друга, — я вас не послухав і скотився на дно прірви, де мені, либонь, і кінець.

— Ні, ні, — сказав добряк, переможно поглянувши на панну Арманду й на графа. — Я продав свою контору. Я досить попрацював і вже давно мріяв про відпочинок. Завтра опівдні в мене будуть сто тисяч франків, а з такими грішми можна багато чого залагодити. Панно, ви, мабуть, стьомилися, — сказав він, обертаючись до Арманди. — Сідайте в карету, їдьте додому й лягайте спати. Справи відкладемо на завтра.

— А він у безпеці? — спитала стара панна, показуючи на Віктюрнієна.

— Авжеж, — відповів старий.

Тітка обняла небожа, зронивши йому на чоло кілька сльозинок, і поїхала.

— Добрий Шенелю, що означають ваші сто тисяч франків у моєму становищі? — сказав граф своєму старому другові, коли вони залишилися вдвох. — Ви, мабуть, не уявляєте собі, наскільки глибока та прірва, в яку я скотився.

І Віктюрнієн розповів про все. Шенель був приголомшений, знищений. Якби не його безмежна відданість, він би не витримав цього удару. Сльози струменіли з його очей, що, здавалося, давно втратили здатність плакати. На кілька хвилин він ніби здитинів, ніби збожеволів — так ото втрачає розум людина, коли бачить, як горить її дім, як полум'я за шибками охоплює колицку її дитини, коли чує, як потріскує у вогні волосся малюка.

Він поривчасто випростався, як сказав би Амію, він, здавалося, виріс, він підніс угору старечі руки і замахав ними в розпачі й безумному горі.

— Дай Боже, юначе, щоб ваш батько зійшов у могилу, нічого не знаючи! Досить, що ви стали фальшивником, не будьте ж і батьковбивцею! Ви хочете втекти? А що це дасть, адже вам винесуть вирок заочно. Бідолашний хлопче, ну чому не підробили ви *мій* підпис? Адже я заплатив би, я не передав би фальшивий чек королівському прокуророві! А тепер я безпорадний. Ви мене живцем закопали в могилу. Дю Круазьє! Як нам тепер викручуватися? Що робити? Якби ви вбили когось, це ще іноді прощають, але підробка документа! Сфальшований чек! А час, час минає, летить, — сказав він, показуючи розпачливим жестом на свої старовинні дзигарі. — Тепер нам потрібен фальшивий паспорт: один злочин за собою другий веде. Але насамперед... — провадив він після паузи, — насамперед треба рятувати честь д'Егріньйонів.

— Проте гроші я не розтратив, вони зберігаються в герцогині де Мофріньєз! — вигукнув Віктюрнієн.

— Справді? — відказав Шенель. — Тоді ще є надія, хоч і дуже слабка. Чи пощастить нам пом'якшити дю Круазьє, купити його? Ми віддамо йому, якщо він захоче, всі родові маєтки д'Егріньйонів. Я піду до нього, розбуджу його, запропоную все, чого він жадає. Я скажу, що то я підробив чек, я не ви. Мене засудять до каторжної праці, але я надто старий і мене мають право тільки посадити до в'язниці.

— Але ж чек виписано моєю рукою, — сказав Віктюрнієн, анітрохи не здивований цією абсурдною відданістю.

— Який йолоп! Пробачте, пане граф. Треба було примусити Жозефена виписати чек! — вигукнув старий, не тямлячись від люті. — Він славний чоловік і все взяв би на себе. А тепер кінець, світ обвалюється на нас, — вів далі старий і знеможено опустився на стілець. — Дю Круазьє жорстокий, мов тигр, не станемо поки що роздрочувати його. Котра година? Де зараз підроблений чек? Якщо він у Парижі, в Келлерів, його можна було б у них викупити, вони погодилися б. О, це таке діло, що один необережний крок приведе нас до загибелі. В усякому разі, потрібні гроші. Добре хоч ніхто не знає, що ви тут, заховайтеся навіть у льох, якщо буде треба.

А я поїду в Париж, негайно поїду, я вже чую, як підходить поштова карета з Бреста.

В одну мить старий мовби помолодшав, і до нього повернулася сила, спритність, завзяття. Він швидко зібрав необхідні в дорогу речі, взяв гроші; потім відніс до сусідньої кімнатки хлібину фунтів на шість і замкнув там свого названого сина.

— Сидіть мовчки, — сказав Віктюрнієнові Шенель, — залишайтеся тут до мого повернення. Увечері не запалюйте вогню, бо інакше вас чекає каторга. Ви мене зрозуміли, пане граф? Атож, вас зашлють на каторгу, коли в такому місті, як наше, хто-небудь довідається, що ви тут.

Шенель звелів домоправительці відсилати геть усіх, хто прийде — він, мовляв, захворів, нікого не приймає, усі справи відкладаються на три дні. Потім пішов до поштмейстера, розповів йому вигадану романтичну історію — бо в Шенеля був дар справжнього романиста — й домігся обіцянки, що коли в кареті буде вільне місце, його візьмуть без подорожньої, а його рантовий від'їзд збережуть у таємниці. На щастя, пасажирів у кареті не було.

Приїхавши до Парижа наступної ночі, нотар уже на дев'яту ранку прийшов до контори братів Келлер, де довідався, що фатальний чек три дні тому відіслано дю Круазье. Розпитуючи про все це, Шенель не сказав нічого такого, що могло б скомпрометувати молодого графа. Перш ніж піти, він запитав у банкірів, чи не можна, сплативши борг, забрати документ назад. Франсуа Келлер відповів, що власник документа — дю Круазье, і він може вчинити, як йому заманеться: чи залишити чек у себе, чи повернути. По такій відповіді старого нотаря охопив розпач. Та він опанував себе й пішов до герцогині. Але в таку ранню годину пані де Мофріньез нікого не приймала. Та Шенель не міг чекати, йому була дорога кожна хвилина; він сів у передпокої, написав кілька рядків і, то благаючи, то умовляючи, вдаючись то до підкупу, то до погроз, усе-таки примусив нахабних і неприступних слуг герцогині де Мофріньез передати їй записку. Хоча герцогиня ще лежала в постелі, вона, на превеликий подив усієї челяді, звеліла провести до себе в спальню дивного старигана в коротеньких чорних штанах, у сукняних панчохах і черевиках із пряжками.

— Що там сталося, добродію? — спитала вона, підводячись у постелі в своєму чарівному неглиже. — Чого від мене хоче цей невдячний?

— А сталося те, герцогине, що у вас наші сто тисяч екю! — вигукнув Шенель.

— Справді, — відповіла вона. — Але що означає...

— Цю суму граф одержав за допомогою підробленого чека, і тепер його можуть заслати на каторгу, а пішов він на злочин з кохання до вас, — швидко сказав Шенель. — Як же ви про все не здогадалися, адже ви така розумна жінка! Замість сварити молодика, вам слід було б розпитати його і вчасно зупинити, врятувати від лиха. А тепер дай-то Боже, щоб мені пощастило відвернути біду! Нам знадобиться весь ваш вплив при дворі.

З перших же слів, які пояснили їй, у чому справа, герцогині стало соромно, що вона так суворо повелася із своїм палким коханцем; вона також злякалася, щоб її, бува, не звинуватили в співучасті. Бажаючи відразу показати, що вона й не доторкнулася до цих грошей, герцогиня забула про всяку пристойність — правда, вона не вважала нотаря за чоловіка. Рвучко скинувши з себе пухову ковдру, вона метнулася до шухляди, промайнувши повз нотаря, наче ангел на віньєтках до Ламартинових віршів, і, віддавши йому сто тисяч екю, мовби засоромилась і знову ковзнула в постіль.

— Ви просто ангел, пані, — сказав Шенель. (Мабуть, доля захотіла, щоб ця жінка всім видавалася ангелом). — Але це ще не все, — провадив нотар. — Я розраховую на вашу допомогу в справі порятунку графа.

— Порятунку графа? Я його врятую або сама загину! Як же треба кохати, щоб зважитися на злочин! Заради якої жінки йшли на такий ризик? Бідолашний хлопець! Поспішайте додому, не гайте часу, любий добродію Шенель. Розраховуйте на мене, як на самого себе.

— Ох пані герцогине, ох пані герцогине!

Більш нічого, крім цих слів, старий нотар виговорити не міг — так він розчулився. Сльози закапали в нього з очей, йому захотілося танцювати, та, боячись збожеволіти, він швидко опанував себе.

— Якщо ми діятимемо вдвох, ми його врятуємо! — сказав Шенель, виходячи.

Нотар поїхав до Жозефена, який відкрив йому секретер і стіл, де зберігалися папери молодого графа, і, на щастя, там знайшлося кілька листів від дю Круазье та

Келлерів, які могли згодитися. Потім Шенель сів у диліжанс, уже готовий відійти. Він заплатив машталірам, і важкий ридван помчав зі швидкістю поштової карети, тим більше, що двоє пасажирів, які з ним їхали, теж дуже квапилися, і всі троє погодилися пообідати, не виходячи з диліжанса. Дорога немов летіла їм назустріч. Не минуло й трьох діб, відколи нотар виїхав до Парижа, як він уже повернувся до себе на Кошарну вулицю. Була тільки одинадцята година вечора, але першою думкою Шенеля, коли він звернув у свою вулицю, було: «Надто пізно!» Біля воріт стояли жандарми, а коли нотар підійшов ближче, то побачив, що через двір ведуть молодого графа — його вже заарештували. Звичайно, якби йому було це під силу, старий повбивав би всіх представників правосуддя та солдатів, але він зміг лише кинутися Віктюрнієнові на шию.

— Якщо мені не вдасться затерти справу, вам доведеться накласти на себе руки, перш ніж оголосять обвинувальний вирок, — прошепотів він йому на вухо.

Віктюрнієн був такий приголомшений, що тільки подивився на нотаря, не зрозумівши його.

— Накласти на себе руки? — тупо повторив він.

— Авжеж. Якщо у вас не стане духу, мій хлопчику, розраховуйте на мене, — сказав Шенель, потиснувши йому руку.

Хоч як йому було гірко бачити це, він залишився стояти посеред двору на тремтячих ногах, дивлячись, як його улюблене дитя, графа д'Егрін'їона, спадкоємця славного роду, ведуть жандарми в супроводі начальника міської поліції, мирового судді та судового пристава. Рішучість і самовладання повернулися до старого лише тоді, коли вся ця група зникла з очей, коли не стало чути їхніх кроків і на вулиці знову залягла тиша.

— Пане, ви схопите нежить, — сказала йому Брігітта.

— Іди ти к бісу! — роздратовано гарикнув на неї хазяїн.

У Брігітти випала з рук свічка — за всі двадцять дев'ять років служби в Шенеля вона не чула від нього нічого подібного. Та нотар уже забув про Брігітту, він не слухав її обурених вигуків, а вибіг з двору і щодуху помчав на вулицю Валь-Нобль.

«Певно, збожеволів! — подумала стара служниця. — Та й є від чого. Але куди ж він побіг? Наздогнати його я не зможу. Що з ним буде? Гляди, ще втопиться!»

Брігітта розбудила старшого клерка і послала його до річки — вона набула лихої слави після того, як у ній знайшли смерть один молодик, що подавав великі надії, і зваблена дівчина. А Шенель поспішав до дю Круазье. Там була його остання надія. За підробку документів закон переслідує лише у випадку заяви від потерпілої особи. Якби дю Круазье погодився, його заяву можна було б пояснити непорозумінням. Шенель усе ще сподівався купити цю людину.

Того вечора в подружжя дю Круазье зібралося набагато більше гостей, ніж звичайно. Хоча голова суду дю Ронсере, перший заступник королівського прокурора Соваже і колишній управитель іпотек дю Кудре, знятий з посади за те, що проголосував не за ту людину, вирішили держати справу в таємниці, дружини дю Ронсере та дю Кудре встигли розбовкати про неї двом або трьом своїм близьким подругам. Таким чином новина швидко поширилася в тому напівбуржуазному, напівдворянському товаристві, яке збиралося в дю Круазье. Кожен розумів серйозність цієї справи і не зважувався заговорити про неї відверто. Та й прихильність пані дю Круазье до вищої аристократії була надто добре відома, і тому гості зважувалися тільки пошепки перекинутися кількома словами, розпитуючи одне в одного про подробиці лиха, яке впало на голову д'Егріньйонів. Найзацікавленіші особи чекали тієї хвилини, коли пані дю Круазье піде до себе в спальню, де вона щовечора відбувала свої релігійні обов'язки, не бажаючи виконувати їх при чоловікові. Отож, коли господиня дому вийшла з вітальні, прибічники дю Круазье, які знали про таємні задуми цього багатого промисловця, перезирнулися, але, помітивши у вітальні кількох людей, чії погляди або інтереси вселяли їм недовіру, мовчки грали далі в карти. Десь о пів на дванадцятю в домі залишилися тільки найближчі прибічники дю Круазье. Соваже, судовий слідчий Камюзоз з дружиною, подружжя дю Ронсере, їхній син Фаб'єн, подружжя дю Кудре, Жозеф Блонде, старший син судді, — усього десятеро людей.

Розповідають, що Талейран, граючи однієї фатальної ночі в карти у герцогині де Люїнь, о третій ранку несподівано урвав гру, поклав на стіл свого годинника і спитав у партнерів, чи принц Конде має інших дітей, крім герцога Енгієнського. «Навіщо ви запитуєте про те, що вам добре відомо?» — здивувалася пані де Люїнь.

«Бо якщо в принца немає більше дітей, рід Конде припинив існування». Запала хвилинка мовчанка, потім гра поновилася.

Того вечора голова суду дю Ронсере повівся достоту, як Талейран, — чи тому, що він знав про цей епізод із сучасної історії, чи тому, що в політичному житті люди дрібні підсвідомо наслідують великих. Він подивився на свого годинника і сказав, урвавши гру в бостон.

— Тільки що заарештували графа д'Егрін'йона, і цей гордий рід навіки згальовано.

— То ви таки схопили молодця? — весело вигукнув дю Кудре.

Всі присутні, за винятком голови суду, помічника прокурора і дю Круазье, висловили крайній подив.

— Його щойно взяли в домі Шенеля, де він переховувався, — сказав помічник прокурора Соваже, всім виглядом показуючи, що за своїми здібностями він міг би стати міністром поліції, але його недооцінюють.

Соваже, ще молодий чоловік років двадцяти п'яти, худий і довготелесий, мав довгасте обличчя оливкового кольору, чорне кучеряве волосся, запалі очі, знизу облямовані синцями, а згори — зморшкуватими темно-бурими повіками. У нього був гачкуватий, мов у яструба, ніс і стиснуті губи, його щоки від напружених занять та амбітних переживань позападали. Він належав до тих нікчемних людей, які готові на все, щоб висунутися нагору, але при цьому намагаються не переходити межі дозволеного і зберігати видимість законності. Він любив напустити на себе поважний вигляд, але під ним ховалася вдача підлабузника й боягуза. Таємницю схованки молодого графа він вивідав від Шенелевого наступника, але приписував це відкриття своїй проникливості. Це, мабуть, було великою несподіванкою для слідчого Камюзо, проте на підставі письмової прокурорської вимоги він мусив дати наказ про арешт, який і виконали з подиву гідною швидкістю. Камюзо, низенький блондин років тридцяти, мав брезкле тіло й уже встиг погладшати; шкіра в нього була землистого кольору, як майже в усіх чиновників, що рідко виходять із своїх кабінетів або судових зал. Його світло-жовті очиці дивилися на світ з недовірою, яку часто сприймають за хитрість.

Пані Камюзо подивилася на чоловіка таким поглядом, ніби промовила: «А я що казала?»

— Отже, буде суд? — спитав слідчий.

— А ви сумнівалися? — сказав дю Кудре. — Адже граф попався на гарячому — йому кінець.

— Вирок залежатиме від присяжних, — сказав Камюзо, — а для цього процесу префект зуміє підібрати їх таким чином, що, враховуючи право прокуратури та захисту на відхилення небажаних людей, залишаться тільки ті, хто буде схильний виправдати підсудного. На мою думку, вам слід піти на замирення, — сказав він, звертаючись до дю Круазьє.

— На замирення? — перепитав голова суду. — Але справу вже порушено.

— Виправдають графа д'Егріньйона чи засудять, усе одно він буде згнаний, — сказав помічник прокурора.

— Я — цивільний позивач, — заявив дю Круазьє. — З мого боку виступить Дюпен-старший. Подивимось, як д'Егріньйони вирвуться з його пазурів.

— Вони зуміють захиститися і знайдуть доброго адвоката в Парижі. Вашим супротивником може виявитися Бер'є, — сказала пані Камюзо. — От і наскочить коса на камінь.

Дю Круазьє, Соваже і голова суду дю Ронсере подивились на слідчого — і в усіх трьох промайнула одна й та сама думка. Тон і рішучість, з якими молода жінка кинула це прислів'я в обличчя восьми змовників, котрі заповзялися згубити родину д'Егріньйонів, неабияк стривожили їх, хоча кожен приховав тривогу, як уміють приховувати свої почуття тільки провінціали, поєднані між собою такими тісними взаєминами, що їм доводиться хитрувати, мовби ченцям, які живуть у одному монастирі. Мініатюрна пані Камюзо помітила, як змінилися їхні обличчя, коли вони відчули, що слідчий може виступити проти задуму дю Круазьє. Зрозумівши, що чоловік висловив свою потаємну думку, вона вирішила з'ясувати, наскільки глибока ненависть цих людей, і спробувати розгадати, яким чином дю Круазьє домігся підтримки першого помічника прокурора і чому той діяв з такою покваліфікованою і всупереч бажанню влади.

— В усякому разі, — сказала вона, — якщо з Парижа прийдуть знамениті адвокати, процес може бути надзвичайно цікавим. Але справу, думаю, все ж таки встигнуть затёрти ще на етапі попереднього розгляду, поки вона не перейшла в кримінальний суд. Безперечно, уряд докладе всіх таємних зусиль, щоб урятувати молодика,

який належить до найвищої знаті і має таку коханку, як герцогиня де Мофріньез. Тому навряд чи ми станемо свідками бучного скандалу.

— Одне, пані, ви зайшли надто далеко у своїх висновках! — суворо мовив голова суду. — Невже ви гадаєте, що суд, який попередньо розглядатиме цю справу й ухвалюватиме вирок, керуватиметься якимись іншими міркуваннями, крім міркувань справедливості?

— Розвиток подій свідчить про протилежне, — сказала вона з лукавим натяком, дивлячись на помічника прокурора та голову суду, які відповіли їй холодним поглядом.

— Поясніть, що ви маєте на увазі, пані? — сказав помічник прокурора. — З ваших слів виходить, що ми не виконали свого обов'язку?

— Не надавайте ваги словам моєї дружини, — кинув Камюзю.

— Але хіба ваші слова, пане голова суду, не визначили наперед результату судового розслідування справи? — вела вона далі. — А розслідування ще й не починалося і ніякого вироку ухвалено не було.

— Ми зараз не в суді, — ущипливо зауважив помічник прокурора, — і до того ж ми все це знаємо й без вашого нагадування.

— Але королівський прокурор поки що нічого не знає, — відповіла вона, насмішкувато глянувши на нього. — Думаю, не сьогодні-завтра він повернеться сюди з палати депутатів. Ну й мороку ж ви йому підкинули! Я певна, він захоче виступити на суді сам.

Помічник прокурора насупив свої густі брови, і спільники прочитали на його чолі запізнілі сумніви. Потім запала глибока тиша, і тільки чулося шелестіння карт. Подружжя Камюзю, відчувши до себе таку холодність, поспішило піти, вирішивши не заважати змовникам.

— Камюзю, треба було тобі змовчати, — сказала дружина вже на вулиці. — Навіщо ти дав цим людям підстави думати, що ти не співчуваєш їхнім планам? Дивись, вони ще утнуть тобі лихий жарт.

— А що вони можуть? Я тут єдиний слідчий.

— Але хто їм перешкодить нишком звести на тебе наклеп і домогтися, щоб тебе зняли з посади?

В цю мить вони зіткнулися з Шенелем. Старий нотар упізнав слідчого. Великий діловий досвід підказав йому, що доля родини д'Егрін'йонів перебуває в руках цього молодика.

— О пане, ви мені дуже потрібні. Я хочу сказати вам кілька слів. Пробачте мені, — сказав він пані Камюзо, відводячи її чоловіка вбік.

Як людина, добре обізнана з правилами конспірації, пані Камюзо залишилася стояти на варті, пильнуючи за будинком дю Круазье, щоб негайно урвати розмову чоловіка з Шенелем, коли хто-небудь звідти вийде. Одначе вона слушно припустила, що вороги, мабуть, обговорюють ті міркування, які вона висунула, і тому з'являться не скоро.

Шенель потяг слідчого в темний закутень під стіною й зашепотів йому на вухо:

— Вам забезпечена підтримка герцогині де Мофріньєз, князя де Кадіньяна, герцогів де Наваррена, де Леонкура, міністра юстиції, канцлера, самого короля — одне слово, всієї знаті, — якщо ви будете на боці д'Егрін'ньонів. Я щойно з Парижа, мені все стало відомо раніше, і я поїхав, щоб пояснити справу дворові. Ми розраховуємо на вас, і я збережу нашу розмову в таємниці. Якщо ж ви підтримуєте наших ворогів, я завтра знову поїду в Париж і подам його величності скаргу на упереджені дії представників місцевого правосуддя, бо чимало з них були сьогодні в гостях у дю Круазье, їли й пили у нього всупереч закону, і взагалі вони йому близькі приятелі.

Шенель, якби це було в його спромозі, привернув би на бік д'Егрін'ньонів і самого Отця Небесного. Він не став чекати, що відповідь йому слідчий, і прудко, наче молодий олень, помчав до будинку дю Круазье. А дружина почала наполегливо розпитувати Камюзо, що саме повідомив йому Шенель, і той не витримав натиску, розповів їй про все, а вона раз у раз уривала його словами: «Ну, хіба не мала я рації, чоловіче?» — цю фразу жінки повторюють навіть тоді, коли не мають рації, хоча в таких випадках вона звучить у них з відтінком роздратування. Поки вони дійшли додому, Камюзо цілком визнав перевагу дружини, а також повністю усвідомив, яке то щастя бути її чоловіком: це, безперечно, провіщало подружжю приємну ніч.

Тим часом Шенель побачив своїх ворогів, які всім гуртом вийшли від дю Круазье, і з тривогою подумав, що той, мабуть, уже ліг спати; це було б для нотаря великою невдачею, бо обставини вимагали від нього негайних і рішучих дій.

— Ім'ям короля відчинить! — крикнув він слuzі, що замикав двері дому.

Кілька хвилин тому він згадав ім'я короля в розмові з нікчемним, але шанолюбним слідчим, а тепер це слово знову зірвалося з його губ, — він сам не розумів, що каже, він був наче в маячні. Двері відчинилися, і нотар, як вихор, вдерся до передпокою.

— Ось що, хлопче, — сказав він слuzі, — ти матимеш сто екю, якщо негайно розбудиш пані дю Круазьє і викличеш її сюди — мені байдуже, під яким приводом.

Коли Шенель увійшов до розкішної вітальні, яку дю Круазьє міряв широкими кроками, він уже встиг цілком опанувати себе. Кілька хвилин вони мовчки дивились один на одного, і в їхньому погляді відбилися всі двадцять років взаємної ворожнечі й ненависті. Один уже схопив за горло д'Егріньйонів, другий, наче лев, кинувся захищати їх.

— Смиренно вітаю вас, добродію, — сказав Шенель. — Ви вже подали позов?

— Так, добродію.

— А коли?

— Вчора.

— Ніякого іншого акту, крім наказу про арешт, не складено?

— Гадаю, що ні, — відказав дю Круазьє.

— Я прийшов домовитися з вами по-доброму.

— Суд уже зайнявся цією справою, розслідування почнеться негайно і зупинити його неможливо...

— Йдеться не про суд... Я прошу, щоб ви змилювалися над нами, я схиляюся до ваших ніг.

І старий Шенель упав перед дю Круазьє навколішки, благально простягаючи до нього руки.

— Чого вам від нас треба? Хотите, ми віддамо вам наші маєтки, наш замок? Беріть усе, але відмовтеся від свого позову, залиште нам тільки життя і честь. А я, крім того, обіцяю бути вашим слугою. Розпоряджайтеся мною, як хочете!

Дю Круазьє залишив старого стояти навколішках, а сам усівся в крісло.

— Ви не мстивий, ви добрий, невже ви так сильно нас ненавидите, що не захочете залагодити справу мирно? — сказав старий нотар. — Уже вранці молодий граф міг би опинитися на волі.

— Все місто знає про його арешт, — сказав дю Круазьє, що втішався своєю помстою.

— Це велике лихо, але якщо не буде суду, не буде доказів, усе можна затерти.

Дю Круазьє замислився. Шенель подумав, що він заглибився в якісь підрахунки, і в нотаря ожила надія, що йому вдасться здолати ворога, пробудивши в ньому корисливий інтерес — цей потужний двигун людського існування. В цю вирішальну мить з'явилася господиня дому.

— Ходіть сюди, пані, допоможіть умовити вашого шановного чоловіка, — сказав Шенель, усе ще стоячи навколішках.

Пані дю Круазьє поквапилася підвести старого нотаря; вона була приголомшена і здивована. Шенель розповів їй про суть справи. Коли шляхетна дочка управителя герцогів Алансонських про все довідалася, вона звернула погляд на дю Круазьє, очі в неї блищали від сліз.

— Ох пане, невже ви станете вагатися? — сказала вона. — Адже д'Егрін'йони — гордість нашого краю.

— Та хіба про це йдеться? — вигукнув дю Круазьє і, підхопившись на ноги, знову став збуджено ходити туди-сюди по залі.

— А про що ж йдеться? — здивовано запитав Шенель.

Ідеться про Францію, пане Шенель! Ідеться про нашу вітчизну, про наш народ, бо давно пора розтлумачити панам аристократам, що існує одне правосуддя й одні закони і для нас, і для них; що існують буржуа і існує дрібне дворянство, нічим за них не гірше, що й ми можемо притиснути їх до нігтя! Не годиться, полюючи за одним зайцем, витоπτувати з десятків житніх ланів, не годиться ганьбити родини, зваблюючи бідних дівчат, не годиться зневажати людей, не менш гідних, ніж ви, не годиться безкарно знущатися з них десятками років; усі ці кривди нагромаджуються й потім обвалюються лавинами, що засипають і розчавлюють таких любих вам панів аристократів. Ви хотіли б повернутися до колишніх порядків, ви хотіли б знищити суспільний договір, — Хартію, в якій записано наші права...

— Ближче до суті, — сказав Шенель.

— Хіба не наш святий обов'язок — просвіщати народ? — вигукнув дю Круазьє. — Коли він побачить, що аристократа посадять на лаву підсудних, як і кожного,

хто нечистий на руку, він протре очі й нарешті зрозуміє, на яких моральних підвалинах стоїть ваша партія. Він тоді зрозуміє, що прості люди, які дорожать своєю честю, варті більшого, ніж високе панство, яке вкриває себе ганьбою. Ми всі рівні перед судом присяжних. У цій справі я виступаю як захисник народу, як поборник законів. Ви самі двічі відштовхнули мене до народу — спочатку відмовившись породичатися зі мною, а потім не допустивши у своє коло. Тепер ви пожинаєте те, що посіяли.

Ця промова налякала і Шенеля, і пані дю Круазьє. Добра жінка вжахнулася, бо чоловіків характер уперше постав перед нею у справжньому світлі, ніби раптовий спалах освітив не лише минуле, а й майбутнє, яке належало їм прожити. Здавалося, неможливо похитнути цього неблаганного месника. Але Шенель не збирався відступати навіть перед неможливим.

— Невже ви нездатні простити? Чи ви не християнин? — сказала пані дю Круазьє.

— Я прощаю, пані, як і Бог прощає, — на певних умовах.

— Які ж ваші умови? — запитав Шенель, у чийй душі зблиснув промінчик надії.

— Скоро вибори, і я хочу, щоб усі ваші прибічники голосували за мене.

— Вони за вас голосуватимуть, — сказав Шенель.

— Я хочу, — провадив дю Круазьє, — щоб мене і мою дружину, хай і не з радістю, але принаймні люб'язно, приймали в себе маркіз д'Егрін'йон та його близькі щоразу, коли нам захочеться туди прийти.

— Я не знаю, як цього домогтися, але вас прийматимуть.

— Я хочу у зв'язку з цією справою одержати від вас належно оформлену заставну на чотириста тисяч франків, щоб ви завжди були в мене під прицілом.

— Ми згодні, — сказав Шенель, досі не признавшись, що в нього при собі триста тисяч франків. — Але застава зберігатиметься в третій особі, а після сплати боргу й вашого обрання депутатом її має бути повернено д'Егрін'йонам.

— Ні, її буде повернено після того, як вийде заміж моя племінниця панна Дюваль, у якої з часом, можливо, набереться чотири мільйони статку. При укладанні шлюбного контракту я і моя дружина призначимо цю

дівчину своєю спадкоємицею. Вона вийде за вашого молодого графа.

— Ніколи! — відрубав Шенель.

— Ніколи? — перепитав дю Круазьє, сп'янілий від усвідомлення своєї влади. — В такому разі — на добраніч.

«Ох, і йолоп же я! — подумав Шенель. — Ну що мені варто було збрехати такій людині!»

І дю Круазьє вийшов з кімнати, задоволений, що поставив свою ображену гордість вище за всі вигоди; він натішився приниженням Шенеля, погрався долею знатного роду, на який покладало всі надії вельможне панство провінції, і наступив ногою д'Егріньйонам на горло. Він піднявся у свою спальню, залишивши дружину з Шенелем. Сп'янілий від тріумфу, дю Круазьє вважав, що перемогу здобуто, бо не сумнівався, що триста тисяч франків уже розтрачено і, щоб їх повернути, д'Егріньйонам доведеться продати або віддати в заставу свої маєтки; судовий процес здавався йому неминучим. Справи, пов'язані з підрубкою документів, майже завжди залагоджуються миром, якщо повернуто суму, одержану внаслідок обману. Жертвами подібних злочинів стають, як правило, люди багаті, що рідко коли прагнуть довести необачного зловмисника до ганьби. Але дю Круазьє не збирався так просто відмовитися від своїх прав. Отож він ліг спати, переконаний, що його найзаповітніші надії близькі до здійснення — чи внаслідок судового процесу, чи в результаті запропонованого ним шлюбу, — і з приємністю дослухаючись до жалібного голосу Шенеля, що виливав свої печалі перед пані дю Круазьє.

Будучи глибоко релігійною католичкою, роялісткою і палкою прихильницею аристократії, пані дю Круазьє цілком поділяла погляди Шенеля на д'Егріньйонів. Тому вона почувала себе глибоко ображеною після недавньої сцени. Правовірна роялістка почула в усьому цьому злостиве виття лібералів, які, на думку її духовного наставника, прагнули знищити католицьку віру. Для пані дю Круазьє «ліві» втілювали 1793 рік з його заколотами та зітнутими на ешафоті головами.

— Що сказав би ваш дядько, цей святий чоловік? Адже він нас чує! — вигукнув Шенель.

Пані дю Круазьє не відповіла, але по щоках у неї скоїлися дві великі сльозини.

— Ви вже одного разу стали причиною смерті бідолашного юнака і вічної скорботи його матері, — провадив Шенель, бачачи, що влучив у найдошкульніше місце, і готовий зовсім розбити серце цієї жінки, аби лише врятувати Вікторію, — то невже ви захочете довести до смерті й панну Арманду, а вона й тижня не проживе, якщо родину буде збезчещено! Невже ви прагнете згубити й бідолашного Шенеля, вашого колишнього нотаря, який власними руками уб'є молодого графа у в'язниці, перш ніж йому оголосять обвинувальний вирок, а потім накладе на себе руки, щоб самому не сісти на лаву підсудних за вбивство?

— О мій друже, годі! Годі! Я на все готова, аби тільки затерти цю справу, але я по-справжньому знала пана дю Круазьє лише кілька хвилин тому. Вам я можу в цьому признатися. Я не бачу виходу...

— А якби вихід знайшовся?

— Я півжиття віддала б, аби він знайшовся, — відповіла пані дю Круазьє і рішуче похитала головою, ніби підтверджуючи цим своє палке бажання знайти сподіваний вихід.

Подібно до першого консула, який на полі битви під Маренго на п'яту годину вечора зазнав майже цілковитої поразки, а о шостій здобув перемогу завдяки відчайдушній атаці Дезе і грізному натиску Келлермана, Шенель, уже ні на що не надіючись, раптом уgliedів можливість перемоги. Треба було бути Шенелем, старим досвідченим нотарем, колишнім управителем, колишнім дрібним клерком у метра Сорб'є-старшого, потрібне було прозріння, яке приходить лише у хвилини розпачу, щоб стати рівним Наполеонові й навіть вищим за нього: бо цього разу йшлося не про битву під Маренго, а про битву біля Ватерлоо, і Шенель збирався одержати перемогу, тільки-но побачивши пруссаків.

— Пані, я добре знаю вас, адже я вів ваші справи протягом двадцяти років; ви — гордість місцевої буржуазії, як д'Егрін'їони — гордість тутешньої аристократії; так от, порятунок цієї родини у ваших руках. А тепер скажіть мені, чи дозволите ви зганьбити прах вашого дядька, розтоптати честь д'Егрін'їонів і гідність бідолашного Шенеля? Чи хочете ви довести до згуби панну Арманду, яка плаче з горя? Чи, навпаки, ви готові спокутувати свої гріхи, потішити своїх предків, управителів герцогів Алансонських, і заспокоїти душу нашого забут-

нього абата? О, повірте, якби він устав з могили, то наказав би вам зробити те саме, про що благаю я вас навколішках!

— А що мені зробити? — вигукнула пані дю Круазьє.

— Ось вони, ті сто тисяч екю, — сказав Шенель, витягнувши з кишені паку асигнацій. — Візьміть їх — і все буде скінчено.

— Якщо річ тільки в цьому і якщо я не накличу неприємностей на чоловіка...

— Ви зробите йому тільки добро. Ви врятуєте його од вічних мук ціною легкого розчарування тут, на землі.

— А він не буде скомпрометований? — спитала вона, дивлячись на Шенеля.

І Шенель зрозумів, які думки тривожили бідолошну жінку. Пані дю Круазьє доводилося вибирати між двома Божими заповідями, одна з яких наказувала жінці в усьому підкорятися своєму чоловікові, а друга — берегти вірність престолу й церкві. Вона бачила, що чоловік заслуговує осуду, — й не сміла його осуджувати; вона хотіла б урятувати д'Егрін'йонів — і не наважувалася діяти всупереч чоловіковим інтересам.

— Аж ніяк, — поквапився відповісти Шенель. — Ваш колишній нотар присягається вам у цьому на святому Євангелії...

Шенель віддав д'Егрін'йонам усе, що мав, і йому лишилося тільки пожертвувати ради них спасінням душі, й він пішов на такий ризик, сказавши жахливу неправду. Але він не мав іншого виходу. Треба було або ввести в оману пані дю Круазьє, або примиритися із загибеллю. Тут-таки він продиктував пані дю Круазьє розписку в одержанні ста тисяч екю, помітивши її п'ятьма днями раніше, ніж було подано в контору Келлерів фатальний чек, бо йому згадалося, що саме в ті дні дю Круазьє виїздив у дружинин маєток, щоб зробити там деякі розпорядження.

— Покляніться, — сказав Шенель, коли пані дю Круазьє взяла гроші, а він — розписку, — підтвердити слідчому, що ви справді одержали цю суму у вказаний день.

— Але ж це буде брехнею.

— Спасенною брехнею.

— Я повинна порадитися із своїм духівником, абатом Кутюр'є.

— Гаразд, — відповів Шенель, — але обіцяйте керуватися в цій справі лише його порадами.

— Обіцяю.

— Не повертайте панові дю Круазьє грошей раніше, ніж ви дасте свідчення слідчому.

— Гаразд, — сказала вона, — і хай Бог дасть мені силу постати перед судом людським і обстоювати там брехню.

Поцілувавши пані дю Круазьє руку, Шенель велично випростався — він був тепер схожий на одного з пророків, намальованих Рафаелем у Ватікані.

— Душа вашого небіжчика дядька тепер возрадується. Ви навіки спокутували гріх, який колись учинили, поєднавшись шлюбними узами з ворогом престолу і церкви.

Ці слова справили надзвичайне враження на богобоязку душу пані дю Круазьє. А Шенель подумав, що непогано б наперед заручитися підтримкою абата Кутюр'є, її духовного навчителя. Він знав, з якою впертістю борються за торжество своїх поглядів люди благочестиві, а надто коли ці погляди стали їхніми переконаваннями, і вирішив якомога скоріше залучити церкву на свій бік.

Не гаючи часу, Шенель з'явився в дім д'Егрін'йонів, розбудив панну Арманду, розповів про всі події цього вечора і попросив її завтра поїхати в єпископство й доставити його превелебність на поле битви.

«Господи, ти повинен урятувати рід д'Егрін'йонів! — подумки вигукнув Шенель, повільною ходою повертаючись додому. — Тепер усе зведеться до поединку в суді. Нам доведеться мати справу з людьми, чиїми діями керують пристрасті та міркування вигоди, і ми можемо всього від них домогтися. Дю Круазьє скористався з відсутності королівського прокурора, який нам відданий, але перебуває тепер у Парижі — бере участь у засіданнях палати. Не зовсім зрозуміло, яким чином їм пощастило прибрати до рук його старшого помічника, і той відразу передав справу до суду, навіть не порадившись із своїм начальником. Завтра вранці треба буде проникнути в цю таємницю, промацати ґрунт, і якби мені пощастило розплутати всі нитки змови, то я, мабуть, знову поїду до Парижа і через герцогиню де Мофрін'єз спробую попросити допомоги у високих осіб».

Так міркував бідолашний Шенель, готуючись до нещадної битви, і він оцінював становище правильно. Зрештою, нотар ліг, знемагаючи від пережитих хвилювань і втоми. Та перш ніж заснути, він перебрав подумки всіх членів суду, намагаючись проникнути в таємниці

їхніх шанобливих прагнень і з'ясувати, в який спосіб можна на них вплинути і які його шанси в цій боротьбі. Підвівши короткий підсумок доскіпливому розгляду, якому піддав Шенель сумління цих людей, ми, можливо, допоможемо читачеві більш-менш уявити звичаї, що панують у провінційних судах.

І судді, і прокурори змушені починати кар'єру в провінції, де киплять амбітні змагання, усі мріють про Париж, усі сподіваються коли-небудь вийти на цю широку арену, де відбуваються бучні політичні процеси, де суд тісно пов'язаний з живими суспільними інтересами. Але до цього юридичного раю потрапляє лише небагато обранців і дев'ять десятих судовиків, раніше чи пізніше, мусять назавжди оселитися в провінції. Тому в кожному провінційному суді, в кожній провінційній прокуратурі існують дві різко розмежовані категорії чиновників: одна — це зневірені шанобливи, котрі задовольняються повагою, з якою жителі провінції звичайно ставляться до представників правосуддя, або люди, остаточно заколисані сонним життям глушини; друга категорія — це енергійні, а іноді й справді талановиті молодики, чиїх амбіцій не можуть остудити ніякі розчарування, а прагнення вибитися нагору постійно розпалює темперамент цих жерців Феміди, надає йому майже нестямної фанатичної гостроти. В ту епоху роялізм надихав молодих служителів правосуддя на боротьбу з ворогами Бурбонів. Найнікчемніший помічник прокурора мріяв про обвинувальні промови, прагнув політичних процесів, де так легко було проявити свою заппадливість, привернути увагу високого начальства і піднятися на щабель угору по службовій драбині. Хто з судовиків не заздрих тим своїм колегам, у чийй окрузі було викрито бонапартистську змову? Хто не прагнув вистежити якого-небудь Карона чи Бертона або виявити відготовку до збройного повстання? Ці палкі шанобливи, чиї надії підтримувалися запеклою боротьбою партій, посилалися на державні інтереси та необхідність зміцнити у Франції монархічний лад; вони були далекоглядні, передбачливі, проникливі; вони ретельно виконували свої політичні обов'язки, шпигували за населенням і штовхали його на шлях покори, з якого воно не мало права зійти. Віра в монархію надавала тодішньому правосуддю рис фанатизму; намагаючись виправити помилку старовинних парламентських судів, суди новіт-

ні діяли заодно з релігією — можливо, аж занадто відверто. В ті часи правосуддя показало себе радше запопадливим, аніж умілим, воно не так грішило макіавеллізмом, як відзначалося прямою переконань, що суперечили загальним інтересам країни, яку воно намагалось уберегти від революцій. Але в цілому серед суддівського стану було надто багато буржуазних елементів, а отже, туди легко проникали дріб'язкові пристрасті, породжені лібералізмом, і рано чи пізно правосуддя мало стати конституційним, а в годину рішучої сутички перейти на бік буржуазії... У величезному організмі судочинства, як і в організмі врядування, було чимало ліцемерства або, висловлюючись точніше, духу наслідування, який завжди змушує Францію копіювати королівський двір і таким чином обманювати його з найневиннішим виглядом.

Два описані нами типи представників судової братії були й у тому суді, який мав вирішити долю молодого д'Егрін'йона. Голова суду дю Ронсере і старий суддя Блонде належали до категорії тих, що змирилися, не мріяли про якусь кращу долю і назавжди оселилися в провінції. До категорії молодих шанолубів можна було зарахувати слідчого Камюзю та Мішю, призначеного за протекцією впливової родини Сен-Сінь заступником судді; він розраховував за першої сприятливої нагоди перебраться до Парижа, де сподівався обійняти посаду в кримінальному суді.

Будучи спокійним за своє місце завдяки закону про незмінюваність суддів, дю Ронсере вважав, що аристократія ставиться до нього не з тією пошаною, якої він заслуговує, і тому став на бік буржуазії, прикривши своє розчарування машкарою незалежності; він, мабуть, не розумів, що з такими поглядами буде приречений усе життя залишатися тільки головою окружного суду. Звернувши на цю дорогу, він мимоволі пов'язав усі свої надії на кар'єру з перемогою дю Круазье та «лівих». Його не любили ні в префектурі, ні в суді. Дю Ронсере мусив ладнати з владою, і через те ліберали не могли довіряти йому цілком. Таким чином жодна партія не вважала його своїм. А коли до того ж йому довелося зняти свою кандидатуру в депутати на користь дю Круазье, він позбувся всякого впливу і грав лише другорядну роль. Непевність становища дю Ронсере вплинула на його вдачу, він став жовчним і дратівливим. Стомив-

шись від необхідності дотримуватися двоїстої політики, він потай вирішив стати на чолі ліберальної партії і в такий спосіб здобути перемогу над дю Круазье. Поведінка голови суду в справі графа д'Егріньйона стала першим кроком на цьому шляху. Його можна було вважати типовим представником тієї буржуазії, яка своїми нікчемними пристрастями оскверняє високі інтереси країни; вередлива в політиці, вона сьогодні за нинішню владу, а завтра — проти; вона все компрометує і нічого не захищає, впадає у розпач від зла, якого сама ж таки натворила, і породжує нове зло, не бажає визнати свою нікчемність і надокучає владі, то прикидаючись її слухняною служницею, то поводячись у край нахабно; вимагає від народу покірливості, а сама не хоче підкорятися королю; набридає людям високого духу, яких вона прагне звести до свого рівня, немовби велич може бути нікчемною, а влада — існувати без сили.

Дю Ронсере був довготелесий, сухорлявий і тендітний, із спадишим лобом, з ріденьким темним чубом, з різноколірними очима, з прищавим обличчям, із стиснутими губами. Говорив він з хрипким підсвистом, бо хворів на ядуху. Його дружина, здоровенна, незграбна і пихата особа, захоплювалася найбезглуздішими модами і до безуму любила наряджатися. Вона трималася, мов королева, носила тільки яскраві кольори, а вибираючись на бал, ніколи не забувала накрутити на голову тюрбан — убір, який так люблять англійки і який має величезний успіх у провінційних дам. Прибутки подружжя склалися з чотирьох-п'яти тисяч франків ренти та суддівської платні й загалом становили близько дванадцяти тисяч франків на рік. Хоча обое були схильні до скупості, проте раз на тиждень приймали гостей — з марнославства. Вірні старовинним звичаям міста, де дю Круазье запроваджував сучасну розкіш, пан і пані дю Ронсере після одруження нічого не змінили в обставі дому, в якому вони жили і який належав пані. Дім виходив одним фасадом у двір, а другим — у невеличкий сад, повернувшись до вулиці бічною стіною з одним вікном на кожному поверсі, увінчаною стародавнім високим сірим причілком. Двір і сад були обгороджені муром, попід яким тяглася каштанова алея — з боку саду, і службові будівлі — з боку подвір'я. Від вулиці сад відокремлювала поржавіла гратчаста огорожа; у двір вели ворота, вроблені в мур і накриті широким дашком. Такий самий

дашок нависав і над парадним ганком. Під дашками було темно, душно і затхло. В мурі, що відгороджував дім від сусіднього подвір'я, було пробито кілька віконець, загратованих, мов у тюрмі. Квіти, здавалося, росли з нехиттю на квадратних клумбах садочка, який переході могли бачити крізь ґратчасту огорожу. На нижньому поверсі дому по один бік просторого передпокою з вікнами в сад була розташована вітальня з вікном на вулицю — а в сад можна було з неї вийти крізь засклені двері з невеличким ганком. Їдальня, така сама за розмірами, як і вітальня, була з протилежного боку. Ці три кімнати цілком відповідали похмурому вигляду всієї оселі. На стелі схрещувалися грубі пофарбовані сволоки, а квадрати між ними були прикрашені стомливим для ока орнаментом у вигляді ромбів з вирізьбленими розетками. Настінний розпис крикливих тонів збляк і закіптюжився. У вітальні висіли довгі, злинялі від сонця штори з червоного шовку і стояли пофарбовані в білий колір, обтягнуті збляклою гобеленовою тканиною меблі. На каміні виднілися дзигарі часів Людовіка XV та неоковирні канделябри з жовтими свічками, які запалювалися лише в ті дні, коли дружина голови суду стягувала зелений чохол зі старовинної люстри, прикрашеної підвісками з гірського кришталю. Три картярські столи, накриті потертим зеленим сукном, та столик для триктрака були до послуг компанії, яка тут збиралася і яку пані де Ронсере частувала сидром, тістечками, каштанами, цукровою водою та мигдалевим молоком власного виробництва. З деякого часу вона стала раз на два тижні подавати гостям чай з досить несмачним печивом. Кожні три місяці дю Ронсере влаштовували великий обід з трьома перемінами, про який наперед роздзвонювали по всьому місту; він подавався на препоганому посуді, але був приготовлений з тією майстерністю, якою відзначаються лише провінційні куховарки. Цей бенкет, гідний Гаргантюа, тривав шість годин поспіль, бо голова суду намагався затьмарити вишукані обіди дю Круазьє щедрістю, на яку здатні лише скнари. Отже, весь стиль життя дю Ронсере у всіх дрібницях відповідав його вдачі та невизначеному становищу. Сам не розуміючи чому, вдома він бувати не любив, але не зважувався бодай на дрібні витрати, щоб змінити усталений порядок, бо з особливою втіхою відкладав щороку сім-вісім тисяч франків, мріючи якомога краще

забезпечити свого сина Фаб'єна, що не бажав стати ні суддею, ні адвокатом, ні державним службовцем і доводив батька до розпачу своїм байдюванням. Через Фаб'єна в голови суду виникло суперництво з його заступником, старшим суддею Блонде, який уже давно познайомив свого сина Жозефа з родиною Бландюро. Ці багаті торговці полотном мали єдину дочку, саме з нею і мріяв одружити свого Фаб'єна голова суду. А що шлюб Жозефа Блонде залежав від його призначення помічником судді, чого Блонде-старший сподівався домогтися для нього, подавши у відставку, то голова дю Ронсере всіляко перешкоджав намірам старого судді і потай обробляв батьків дівчини. Якби не історія з молодим д'Егрін'їоном, підступний голова, значно багатший, ніж його суперник, мабуть, домігся б перемоги над батьком і сином Блонде.

Суддя Блонде — жертва підступів лукавого голови — належав до дуже цікавих постатей, похованих у провінційній глушині, як старовинна монета в гробниці. Йому було тоді близько шістдесяти семи років, і для свого віку він виглядав чудово: високий, схожий на каноніка добрих старих часів. Його подзьобане віспою обличчя, внаслідок чого ніс скидався на штопор, здавалося вельми своєрідним: воно було рівного червонястого кольору й пожвавлювалося маленькими оченятами, які звичайно зберігали насмішкуватий вираз, і сатиричною гримасою лілових губів. До Революції він був адвокатом, а потім став громадським обвинувачем і проявив себе як один з найпоблажливіших представників цієї грізної професії. Добряк Блонде — так його називали — пом'якшував суворість революційних указів тим, що на все погоджувався й нічого не виконував. Змушений засадити за ґрати кількох аристократів, він так уміло затягував їхній процес, що дотяг до дев'ятого термідора й цим заслужив загальну пошану. І звичайно, саме добряк Блонде мав стати головою окружного суду; але під час реорганізації цих судів Наполеон відтрутив його — холодне ставлення імператора до республіканців було добре відоме й проявлялося в усьому. Побачивши на берегах списку проти прізвища Блонде позначку, що він був громадським обвинувачем, імператор запитав у Камбасереса, чи не знайдеться в тих краях якого-небудь нащадка старовинного суддівського роду, щоб призначити його на це місце. Так дю Ронсере, чий батько був рад-

ником парламенту, став головою суду. Попри небажання імператора, головний канцлер, керуючись державними інтересами, залишив Блонде на посаді судді, пославшись на те, що старий адвокат — один з найобізнаніших французьких юристів. Талановитий суддя, знавець давнього, а згодом і новітнього права, Блонде міг би піти далеко. Але, подібно до багатьох видатних людей, він зневажав свої юридичні знання і цілком присвятив себе захопленню, вельми далекому від його фаху, віддаючи цьому захопленню всі свої помисли, дозвілля та здібності. Добряк Блонде палко любив садівництво, він листувався з найвідомішими аматорами, плекав шанюлюбну мрію створити нові види, цікавився останніми відкриттями в ботаніці — одне слово, жив у світі квітів. Як і всі квітникарі, він віддавав перевагу одній обраній квітці: його улюбленицею була герань. Тому суд, процеси, все реальне життя відступало в тінь перед тим фантастичним і радісним життям, яким жив старий у своєму гаремі дивовижних красунь, що дедалі більше заповняли всі його думки та мрії. Догляд за садом, приємні обов'язки квітникаря приковували добряка Блонде до його оранжереї. Якби не ця пристрасть, його ще за Імперії обрали б депутатом, і він би, звичайно, здобув собі славу в законодавчому корпусі.

Але не тільки через своє захоплення квітами Блонде застряв у провінційній глушині — на це була й друга причина. Він мав дурість одружитися в сорок років із вісімнадцятирічною дівчиною, яка через рік народила йому сина Жозефа. А ще через три роки в пані Блонде, найпершу красуню в місті, закохався префект департаменту, і їхній зв'язок урвався лише з її смертю. Від префекта, як було відомо всьому місту та й самому Блонде, в неї народився другий син — Еміль. Пані Блонде, яка могла б пробудити в душі чоловіка шанюлюбні амбіції й відірвати його від квітів, навпаки, потурала захопленню судді ботанікою, бо, звичайно, їй не хотілося виїздити з міста; так само й префект ухилився від переводу до іншої префектури, поки була жива його кохана. Неспроможний у своєму віці витримати боротьбу з молодого жінкою, суддя знаходив собі розраду в оранжереї, найнявши для догляду за квітками свого сералю, яких ставало усе більше й більше, гарненьку служницю. Поки суддя висаджував, відсаджував, пересаджував, поливав, прищеплював, схресчував

свої квіти та домагався все нових і нових відтінків кольору, пані Блонде розтринькувала його статок на вбрання та моди, красуючись у залах префектури; від цієї пристрасті, якою кінець кінцем стало захоплюватися все місто, її відривали лише турботи про виховання Еміля, нерозривно злитого в уяві пані Блонде з її коханням. Еміль, дитя любові, був настільки ж розумний та вродливий, як Жозеф — тупий і негарний. Старий суддя, засліплений батьківським почуттям, любив Жозефа не менше, ніж дружина — Еміля. Дванадцять років Блонде скорявся долі і заплашував очі на зв'язок своєї дружини, зберігаючи, подібно до аристократів XVIII століття, незворушний спокій та благородну гідність; але, як то буває з людьми врівноваженими, він затаїв глибоку ненависть до молодшого сина. Коли в 1818 році дружина померла, він вигнав цього чужака з дому, пославши його до Парижа вивчати право й визначивши йому на утримання тисячу двісті франків на рік. І марно було просити його, багаті — понад цю суму він не дав би й сантима.

Будинок судді — один з найгарніших у місті. Він стоїть майже навпроти префектури і виходить на головну вулицю охайним двориком з ґратчастими залізними ворітьми. Обабіч воріт стоять дві цегляні колони, а від кожної з колон до сусідніх будинків відходять залізні штахети, що вистромляються з невисокого, у половину людського зросту, цегляного муру. Вимощена цеглою доріжка, яка веде від воріт до дверей дому, розділяє дворик завширшки в десять і завдовжки в двадцять туазів на два суцільні квітники. Дбайливо поновлювані о будь-якій порі року, вони завжди тішать зір барвистим розмаїттям. Із-під цієї маси квітів підіймаються виткі рослини, ніби накидаючи строкаті плащі на стіни двох сусідніх будинків. На обвитих козозистом цегляних колонах стоять теракотові вази з кактусами, що прижилися в новому кліматі, й люди необізнані з глибоким подивом дивляться на їхнє потворне, втикане шпичаками листя, ніби вражене якоюсь ботанічною хворобою. Дім змурований із цегли, вікна прикрашені цегляними дуговими карнизами; яскраво-зелені жалюзі пожвавляють досить одноманітний фасад. Крізь скляні двері та довгий коридор, у кінці якого стоять такі самі двері, можна бачити головну алею саду, площею близько двох арпанів. Крізь вікна вітальні та їдальні, розташо-

вані одне навпроти одного, як і скляні двері коридора, видно суцільні килими квітів, що застеляють сад. Цегляна стіна з боку вулиці за два сторіччя стала немов іржава, вкрилась буро-зеленим мохом, і все це приємно поєднується зі свіжою зеленню дерев та кущів. Подорожній, що блукає по місту, не може не замилуватися цим будинком, який так гарно обрамлений квітами, мохом, листям і втопає в них по самий дах, прикрашений двома глиняними голубами.

Крім цього старого будинку, в якому ось уже понад сто років нічого не змінювалося, суддя ще володів земельними угіддями, маючи з них близько чотирьох тисяч франків річного прибутку. З почуття помсти — зрештою, цілком виправданого — він надумав і дім, і землі, і свою посаду передати одному Жозефові; все місто знало про його намір. Суддя склав заповіт на користь Жозефа, відписавши йому все, чим закон дозволяє батькові наділити одного із синів на шкоду іншим. Більше того, добряк Блонде ось уже п'ятнадцять років збирав гроші, щоб залишити тупуватому Жозефові суму, достатню для викупу частини землі, якої, згідно із законом, не можна було позбавити Еміля. Вигнаний з батьківського дому, Еміль Блонде зумів здобути собі становище в Парижі; правда, більше в моральному розумінні, ніж у практичному. Лінощі, легке ставлення до життя і цілковита безтурботність Еміля доводили до розпачу його справжнього батька, якого після чергового падіння уряду — а під час Реставрації таке траплялося часто — зняли з посади, і він помер майже розореним, тривожачись за долю сина, обдарованого від природи блискучими здібностями. Еміль Блонде знайшов собі опору в дружбі з панною де Труавіль, яка згодом вийшла заміж за графа де Монкорне. Коли Труавілі повернулися з еміграції, Емілева мати була ще жива. Пані Блонде доводилася родичкою Труавілям, правда, досить далекою, але цього вистачило, щоб відрекомендувати їм Еміля. Бідолашна жінка передчувала, яке майбутнє чекає її сина, вона вже бачила його сиротою, і через це думка про смерть була для неї особливо тяжка. Тому вона прагнула знайти впливових людей, які протегували б Емілеві. Їй пощастило близько познайомити свого молодшого сина із старшою панною де Труавіль, якій він дуже подобався, проте вийти за нього заміж вона не могла. Між ними виникла ніжна прихильність, що нагадувала взаємини

Поля й Вірджинії. Пані Блонде зробила все від неї залежне, щоб зміцнити цю взаємну приязнь, щоб вона не минула, як минають такі дитячі захоплення, схожі на гру в кохання; вона постійно твердила синові, що в родині Труавілів він повинен бачити свою опору. Коли, будучи вже смертельно хворою, пані Блонде довідалася про одруження панни де Труавіль з генералом де Монкорне, вона звернулася до неї з урочистим проханням ніколи не поривати взаємин з Емілем і допомогти йому увійти до паризького вищого світу, де графиня де Монкорне мала стати однією з цариць завдяки високому становищу чоловіка. Та, на його щастя, Емілеві не знадобилася протекція. В двадцять років він вступив у світ літератури, де відразу здобув визнання. Не меншими були його успіхи і в обраному товаристві, куди його ввів батько, коли ще мав змогу забезпечити синові пристойне утримання. Рання слава та світська тактовність Еміля, либонь, зміцнили дружбу, яка поєднувала його з графинею. Цілком можливо, що пані де Монкорне — до речі, в її жилах текла і російська кров, її мати була дочкою княгині Шербелової — і відвернулася б від друга своєї юності, якби він загруз у злиднях і всі свої сили витрачав на боротьбу з перешкодами, які доводиться долати новачкові і в світському товаристві, і в літературному середовищі Парижа; та коли в бурхливому житті Еміля настала тяжка пора, їхня взаємна прихильність була вже міцною й непорушною. В часи, про які йдеться, Еміль Блонде, що з ним молодий д'Егрін'йон зустрівся на своїй першій званій вечері, мав славу одного з найблискучіших журналістів. У політиці його вважали за помітну величину, й він виправдовував цю репутацію. Добряк Блонде і гадки не мав, наскільки зросла за конституційного уряду могутність газет; заговорити з ним про Еміля, якого він і згадувати не хотів, ніхто не наважувався, отож суддя не знав нічого ні про свого знехтуваного сина, ні про те, якою впливовою особою він тепер став.

Чесність була такою самою невід'ємною рисою судді Блонде, як і любов до квітів. На всьому світі для нього існували тільки право й ботаніка. Він приймав позовників, вислуховував їх, розмовляв з ними і показував їм свої квіти; іноді отримував від них у подарунок дорогоцінне насіння, але, сідаючи в своє крісло, завжди судив справедливо й неупереджено. Ці чесноти судді Блонде були всім відомі, й ніхто навіть не пробував одурити

Його; якщо йому приносили якийсь документ, то тільки для того, щоб прояснити справу. Його знання, освіченість і недбале ставлення до свого таланту робили його незамінним для дю Ронсере, і, навіть якби не йшлося про шлюбне суперництво, той удався б до всіх можливих і неможливих таємних підступів, аби перешкодити відставці Блонде на користь його сина; бо якби вчений старий суддя пішов на відпочинок, голова не зміг би обгрунтувати жодного вироку. А добряк Блонде і не підозрював, що син Еміль за один день здійснив би його найзаповітніше бажання, якби він його про це попросив. Старий суддя жив з простотою, гідною героїв Плутарха. Увечері він вивчав справи, вранці доглядав за квітами, вдень судив. Гарненька служниця, яка давно достигла й покрилася зморшками, мов яблуко на Великдень, вела господарство, додержуючись найсуворішої ощадливості. Мадмуазель Кадо ніколи не розлучалася з ключами від шаф та льоху. Вона була невтомна: сама ходила на базар, прибирала в домі, готувала їжу й ніколи не пропускала заутрені. Щоб дати уявлення про життя цієї сім'ї, досить сказати, що батько й син завжди їли підгнилі фрукти, бо мадмуазель Кадо мала звичку подавати на десерт лише перестиглі плоди; в домі не знали смаку свіжого хліба і суворо дотримувалися постів, установлених церквою. Садівник одержував убогий пайок, на зразок солдатського, і перебував під невсипущим наглядом цієї старої султанші, до якої господарі ставилися з такою повагою, що дозволяли їй обідати разом з ними. Правда, під час трапези їй доводилося раз у раз снувати між кухнею та їдальнею.

Батьки панни Бландіоро погоджувалися видати дочку за Жозефа Блонде лише в тому разі, якщо цього нікчемного адвоката призначать помічником судді. Бажаючи підготувати сина до виконання цих обов'язків, батько наполегливо вбивав йому в голову необхідні знання. Майже всі вечори Блонде-молодший проводив у домі нареченої — після свого повернення з Парижа там бував і Фаб'єн дю Ронсере, що, проте, не вселяло найменших побоювань ні старому, ні молодому Блонде. Закони ощадливості, які керували цим життям, де все розраховували з точністю, гідною «Зважувача золота» Герарда Доу, де не дозволялося витратити навіть зайву дрібку солі, де з усього намагалися здобути вигоду, — ці закони відступали, коли йшлося про оранжерею або сад. «Пан

схибнувся на своїх квітах», — казала мадмуазель Кадо, яка, проте, не вважала безумством сліпу любов судді до Жозефа, бо й сама поділяла це почуття, плакала панича, церувала йому панчохи і хотіла б, аби гроші, «змарновані» на квіти, витрачалися на нього.

Сад Блонде, підтримуваний одним садівником у чудовому стані, перетинався алеями, які були посипані річковим піском і дбайливо розчищалися; а обабіч тяглися довгі клумби, на яких злегка погойдувалися найрідкісніші квіти. Здавалося, тут були зібрані всі земні пахощі, всі барви; тут можна було побачити безліч горщечків, виставлених на сонці, ящірок на стінах, довгий ряд лопат і сапок, — одне слово, всі невинні знаряддя садівництва та зразки його витонченої продукції, все те, що виправдовує цю високу пристрасть. У кінці оранжереї суддя влаштував широкий амфітеатр, на уступах якого розміщувалися п'ять-шість тисяч горщечків герані — знаменита колекція, помилуватися на яку під час цвітіння приходило багато жителів міста, бували тут люди навіть із сусідніх департаментів. Проїжджаючи через місто, імператриця Марія-Луїза вшанувала екзотичну колекцію своїми відвідинами і прийшла в такий захват, що розповіла про це Наполеонові, й імператор нагородив старого суддю орденом Почесного Легіону.

Оскільки вчений садовод не бував у жодному товаристві, крім родини Бландуро, він і гадки не мав про підступи голови суду. А ті, для кого наміри дю Ронсере не були таємницею, надто його боялися, щоб остерегти безневинних Блонде.

Щодо Мішю, то цей молодик, який мав могутніх заступників, не надто цікавився нескладними справами провінційного суду; набагато більше зусиль докладав він, щоб сподобатися дамам з найдобрішого світського товариства, де його приймали за рекомендацією родини Сен-Сінь. Мішю мав близько дванадцяти тисяч франків річного прибутку, перед ним запобігали матусі всіх дівчат на порі, й він жив собі на втіху. Свої обов'язки в суді Мішю виконував більше для очистки сумління, як ото школярі виконують домашні завдання. Він охоче погоджувався з чужою думкою і незмінно повторював: «Так, пане голова». Але під цією зовнішньою безтурботністю ховалася розумова перевага здібного молодика, який навчався в Парижі й уже відзначився на посаді помічника судді. Звикши мислити широко, він швидко розв'язував

питання, з якими довго морочилися старий Блонде і голова; він досить часто допомагав їм розібратися в найзаплутаніших справах. Голова та його заступник не раз радилися з ним у особливо делікатних випадках, вони доручали йому формулювати найскладніші рішення і завжди дивувалися, як швидко й точно виконує він доручену справу, причому старому Блонде нічого не доводилося виправляти в його роботі. Маючи підтримку найвищої, найпихатішої аристократії, молодий і багатий, помічник судді мало цікавився місцевими інтригами і не переймався дріб'язковими провінційними інтересами. Без нього не обходився жодний пікнік, він жартував з панночками, упадав коло матерів, танцював на балах і грав у карти, як багатий банкір. Одне слово, він чудово справувався з роллю судді-аристократа, не принижуючи, проте, свого авторитету людини розумної, про що він умів нагадати, — і завжди доречно. Надзвичайно приваблювала в ньому і простота, з якою він засвоїв провінційні звичаї, не осуджуючи їх і не критикуючи. Тому в місті докладали всіх зусиль, щоб скрасити його вимушене заслання.

Королівського прокурора, талановитого юриста, що встиг відзначитись і на політичній арені, голова суду побоювався. Якби прокурор був у місті, до арешту Вікторнієна не дійшло б. При своїй спритності й великому практичному досвіді прокурор зумів би затерти справу. Тому голова суду й дю Круазье для здійснення свого підступного задуму вирішили скористатися його від'їздом на сесію палати депутатів у Париж, де він мав славу одного з найкрасномовніших ораторів урядової партії; вони розраховували, — і непомильно! — що коли справа дійде до суду і набуде розголосу, то її вже ніяк не вдасться зам'яти. Адже в ті часи жоден прокурор не прийняв би без уважного розгляду, а то й доповіді генеральному прокуророві позову за звинуваченням у підробці документа на старшого сина однієї з найвельможніших родин у королівстві. За таких обставин прокуратура разом з адміністративною владою спробувала б знайти тисячі шляхів до замирення, щоб не дати ходу заяві, яка могла б привести необачного молодика на каторгу. Те саме, мабуть, було б зроблено і для впливової ліберальної родини, не настроєної відверто вороже до престолу та церкви. Отож дю Круазье було не так просто домогтися, щоб його позов прийняли та ще й відразу дали наказ про арешт молодого графа.

Ось яким чином голові суду та дю Круазье все ж таки пощастило досягти своєї мети.

За відсутності окружного прокурора всіма справами в прокуратурі орудував Соваже, молодий адвокат роялістських поглядів, якого призначили старшим помічником прокурора лише за те, що він плазував перед можновладцями. Тільки він міг прийняти позов дю Круазье і дати розпорядження почати слідство. Соваже, людина маленька, не мав ніяких прибутків і жив тільки на платню. Отже, влада мала всі підстави розраховувати на чиновника, який цілком від неї залежав. Голова суду зумів скористатися з цієї обставини. В той-таки день, коли жаданий підроблений чек опинився в руках у дю Круазье, пані дю Ронсере за намовою чоловіка мала тривалу бесіду із Соваже; вона знову й знову підкреслювала, яке ненадійне становище в нижчого чиновника суду та прокуратури: щоб занепастити його майбутнє, досить дріб'язкової примхи міністра або випадкової помилки.

— Якщо ви людина сумлінна й відмовитеся підтримати незаконну вимогу влади, ви пропали. Отже, — вела вона далі, — вам слід розумно скористатися зі свого нинішнього становища, щоб вигідно одружитися, і тоді ви назавжди вбезпечите себе від фатальних випадковостей; маючи чималий статок, ви легко влаштуєтеся на посаду судді — а суддів у нас не змінюють. Ось вам і випадок — іншого такого може й не повторитися. Всім відомо, що в пана дю Круазье ніколи не буде дітей; отже, весь статок — і його, і дружини — перейде до їхньої племінниці панни Дюваль. Її батько — власник металургійного заводу, в нього капшук уже й тепер туго напханий, та й у його батька, досі живого, гроші є. В обох Дювалів, думаю, набереться не менше мільйона франків, і вони ще подвоять цей капітал за допомогою дю Круазье, нині пов'язаного тісними діловими стосунками з найбагатшими паризькими банкірами та промисловцями. Батьки панни Дюваль, безперечно, видадуть дочку за того, на кого вкаже її дядько дю Круазье, адже племінниця одержить від нього подвійну спадщину, бо в дружини дю Круазье нема близьких родичів, і вона, звичайно, зобов'яжеться за весільним контрактом заповісти усе своє майно панні Дюваль. Ви знаєте, як ненавидить дю Круазье д'Егріньюнів, зробіть йому послугу, станьте на його бік, прийміть позов на молодого

д'Егрін'їона, який підробив чек. Почніть судове переслідування негайно, не запитуючи думки прокурора. А потім моліть Бога, щоб міністр усунув вас від посади за неупереджене виконання вашого обов'язку всупереч намірам влади — ваше щастя буде вже забезпечене! Ви матимете чарівну дружину й одержите посаг, який дасть вам тридцять тисяч франків річного прибутку, не кажучи вже про надії на ще чотири мільйони, які дістануться вам років так через десять.

Щоб умовити старшого помічника прокурора, знадобилося тільки два дні. Голова суду і Соваже вирішили держати справу в таємниці від судді Блонде, від Мішю та від молодшого помічника прокурора. Голова суду розраховував на безсторонність Блонде — якщо йому буде подано переконливі докази — і сподівався, що більшість буде на його боці. Правда, він зовсім не подумав про Камюзю, і тепер, коли слідчий несподівано перекинувся на бік ворога, всі його розрахунки опинилися під загрозою. Голова хотів запустити справу в рух, перш ніж про неї довідається прокурор. А що як Камюзю або молодший помічник попередять його?

Тепер ознайомимося з особистим життям слідчого Камюзю і, можливо, це допоможе читачеві зрозуміти, чому Шенель мав надію схилити молодого судовика на бік д'Егрін'їонів і навіть наважився зупинити його на вулиці, намагаючись спокусити його. Син — від першої дружини — знаменитого паризького торговця шовковими тканинами, чия крамниця була на вулиці Бурдонне, молодий Камюзю обрав собі професію судовика за бажанням батька, який плекав щодо нього досить-таки шанобливі задуми. Одружившись, він здобув собі не тільки жінку, а й протекцію дверника королівського кабінету, протекцію, здавалося б, незначну, але вагому. Вона вже принесла свої плоди: призначення на посаду судді, а потім і слідчого. При укладенні шлюбного контракту батько забезпечив сина всього шістьма тисячами франків річного прибутку, що дорівнювало посагу покійної дружини статечного торговця за винятком суми, на яку він сам претендував як чоловік небіжчиці. А що панна Тіріон принесла тільки двадцять тисяч франків посагу, а платня провінційного слідчого не перевищує півтори тисячі франків на рік, то молоде подружжя майже бідувало, ретельно приховуючи своє скрутне матеріальне становище від сторонніх очей. Правда,

судові слідчі одержують доплату в тисячу франків на непередбачені витрати, пов'язані з виконанням їхніх службових обов'язків. Тому посада слідчого, хоч і не легка, служить предметом заздрощів і домагань. Але й усунути слідчого можуть у будь-який час, і пані Камюзозо не дарма висварила чоловіка за те, що він був так недоречно відвертий у розмові з головою суду. Марі Сесіль Амелі Тіріон за три роки подружнього життя переконалася, що Бог благословив її шлюб: за цей час вона вже двічі щасливо розродилася — спочатку дівчинкою, потім хлопчиком. Але тепер вона благала Всевишнього, щоб надалі Він не благословляв її так щедро, бо завдяки ласці Господній їхня скрута загрожувала перетворитися на злидні. Спадщини від Камюзозо-батька їм, очевидно, довелося б чекати ще довго. До того ж ця багата спадщина не обіцяла дітям Камюзозо більше як по вісім-десять тисяч прибутку кожному: у статечного купця дітей було аж четверо від двох дружин. Ну а коли нарешті здійсниться те, що свати називають «надіями», чи не треба буде вже слідчому думати про те, як улаштувати власних дітей? Тому кожен зрозуміє, в якому становищі була пані Камюзозо, жіночка вельми рішуча й розважлива. Вона надто добре усвідомлювала, до яких згубних наслідків може призвести найменша помилка чоловіка, щоб не втручатися в його службові справи.

Амелі була єдиною дочкою старого слуги Людовіка XVIII, слуги, який супроводжував свого монарха в Італію, в Курляндію, в Англію, і король надав йому найвищу посаду, яку той міг посісти — дверника при своєму кабінеті. На Амелі з дитинства ніби падав відблеск королівського двору. Батько розповідав їй про вельмож, міністрів та інших високих осіб, про яких він доповідав королю, яких проводив у кабінет і яких бачив, коли вони виходили з кабінету. Не дивно, що вихована ніби на порозі Тюільрі, Амелі Тіріон засвоїла правила життя та поведінки, які панували при дворі, і вважала за непохитний закон необхідність беззаперечно підкорятися владі. Тому вона мудро розважила, що, ставши на бік д'Егрін'йонів, її чоловік догодить герцогині де Мофріньєз і здобуде прихильність двох знатних родин, які підтримають її батька, коли той, обравши слушну хвилину, замовить королю слово за свого зятя. І тоді при першій же нагоді Камюзозо переведуть у Паризький округ, а згодом і в Париж. Це підвищення, про яке

Амелі так мріяла, якого так прагнула, мало принести їм платню в шість тисяч франків, до того ж вони оселилися б у домі її батька або в старого Камюзю, здобувши всі переваги, які обіцяло молодому подружжю життя біля багатії рідні. Якщо прислів'я «чого очі не бачать, того серцю не жаль» точно зображує почуття більшості жінок, то ще з більшим правом його можна застосувати до родинних взаємин, а надто до протекції міністрів та королів. У всі часи люди, що особисто прислужували монархам, успішно влаштовували свої справи; не можна не цікавитися людиною, яку щодня бачиш, хай то буде всього-на-всього лакей.

Пані Камюзю, яка сподівалася, що жити їй тут недовго, найняла невеликий будиночок на Лебединій вулиці. Місто було не багатолюдне і такий промисел, як здавання внайми мебльованих помешкань, не знайшов тут розвитку. А родина слідчого не була настільки багата, щоб жити в готелі, як Мішю. Пам'ятаючи про їхні скромні прибутки, парижанка задовольнилася меблями місцевого виробництва і винайняла цей на диво непоказний будиночок, який, проте, справляв приємне враження своєю невигадливою простотою. Притиснутий до сусіднього дому, він виходив фасадом у двір; з кожного поверху на вулицю дивилося одне вікно. Двір був обгороджений з двох боків кам'яними мурами, попід якими росли кущі троянд і крушини, а в його глибині, навпроти дому, стояла повітка, що спиралася на дві цегляні арки. І так похмурий, будинок здавався ще похмурішим у затінку горіха, що височів посеред двору, куди можна було увійти крізь невеличку хвіртку. Піднявшись на ганок із двома приступками й залізними перилами майстерного лиття, але дуже заржавілими, ви потрапляли до їдальні з вікном на вулицю; з протилежного боку на нижньому поверсі була кухня. Дерев'яні сходи в кінці коридора, що розділяв ці два приміщення, вели на другий поверх, де теж було дві кімнати: в одній — кабінет слідчого, в другій — спальня. Одна з кімнаток мансарди призначалася для куховарки, друга — для покоївки, разом з якою поміщалися й діти. Стелі в усіх кімнатах трималися на побілених вапном сволоках, проміжки між якими були отиньковані. Обидві кімнати другого поверху і зала на нижньому поверсі були прикрашені вигадливими панелями, що свідчили про дивовижну терплячість різьбярів по дереву минулого століття. Ці дерев'яні

панелі, пофарбовані в брудно-сірий колір, мали досить похмурий вигляд. Кабінет слідчого був обставлений так само, як кабінети провінційних адвокатів: великий письмовий стіл, крісло з червоного дерева, книжкова шафа з необхідними для кожного, хто вивчає право, книжками, скромні меблі, привезені з Парижа. Кімната пані Камюзю була обставлена по-місцевому: білі з голубим штори, килим, примхливі меблі, що тільки на перший погляд здаються модними, а насправді це просто зразки, які не прижилися в Парижі. Щодо зали на нижньому поверсі, то це була звичайна провінційна їдальня — гола, холодна, з просякнутими вогкістю злинялими шпалерами. І в цій жалюгідній кімнаті з видом на горіх, на облямований густим листям мур, на майже пустельну вулицю жвава весела жінка, що звикла до розваг, до паризького гармидеру, день у день сиділа або сама-одна, або в товаристві нецікавих і тупих гостей; вона навіть воліла нудитися в самоті, ніж терпіти їхнє пустопорожне базікання, адже варто їй було сказати щось дотепне, як співрозмовники починали тлумачити її слова так і сяк, і відразу виникала напруженість. Дітьми вона опікувалася не так з любові до них, як для того, щоб внести бодай якийсь інтерес у своє майже відлюдне життя. Свій природжений розум вона могла застосувати, лише розгадуючи інтриги, які плелися навколо неї, підступи провінціалів, їхні амбіції, завжди обмежені вузьким колом примітивних інтересів. Тому Амелі швидко й легко проникала в таємниці, про які чоловік навіть не здогадувався. Сидячи біля вікна у своїй кімнаті й забувши про вишивання, вона бачила перед собою не повітку, під якою лежали дрова і де покоївка прала білизну, а Париж, де все милує зір, де всюди буває життя; вона мріяла про паризькі бали і плакала, що доля закинула її в холодну провінційну тюрму. Її поймав розпач, коли вона думала, що в цьому тихому містечку ніколи не буде ні змов проти уряду, ні бучних процесів. І їй марилося, що довго ще животітиме вона в своєму похмурому закапелку, в тіні горіха.

Пані Камюзю була маленька білява жіночка, повна і свіжа, з надміру опуклим чолом, запалим ротом і випнутим підборіддям — риси, які молодість трохи скрашує, але які рано надають жінці старечого вигляду. Її жваві розумні очі надто промовисто виражали простодушне прагнення вибитися нагору і заздрість до

чужого успіху, породжену приниженим становищем, вони освітлювали це пересічне обличчя, наче два вогники, ушляхетнюючи його силою почуття, яке зникне, коли прийде успіх. Аби гарно вдягтися, Амелі вдавалася до всіляких хитрощів, вигадувала оздоби, вишивки; вона обмірковувала свої убори разом з покоївкою, яку привезла з Парижа, і в такий спосіб підтримувала в провінції свою репутацію парижанки. В місті остерігалися гострого язичка Амелі й не любили її. Прониклива і спостережлива, як більшість жінок, котрі нудяться від неробства і не знають, чим заповнити свій день, вона кінець кінцем розгадала таємні наміри голови суду і вже якийсь час тому порадила Камюзо оголосити йому війну. Справа молодого графа могла дати для цього чудовий привід. Того дня, коли вони збиралися на вечірку до дю Круазье, Амелі легко довела чоловікові, що в цій справі перший помічник прокурора пішов проти бажання начальства. Камюзо повинен скористатися цим процесом як сходинкою до успіху, зробивши послугу родині д'Егріньйонів, набагато впливовішій, ніж прибічники дю Круазье.

— Панну Дюваль ніколи не віддадуть за Соваже, його тільки поманили нею. Наші макіавеллі з вулиці Валь-Нобль, заради яких він готовий пожертвувати своїм становищем, ошукають його, мов дитину. Цей процес проти д'Егріньйонів, так підступно налаштований дю Ронсере, який діє на користь дю Круазье, принесе вигоду насамперед тобі, ось побачиш, Камюзо,— сказала вона чоловікові, коли вони повернулися додому.

Прониклива парижанка розгадала також, що дю Ронсере потай підлещується до Бландюро, для неї було очевидно, чому він намагається порушити плани старого Блонде. Але досі вона не бачила ніякої для себе вигоди в тому, щоб остерегти старшого або молодшого Блонде від небезпеки, яка над ними нависла. Вона втішалася цією комедією, не здогадуючись, у якій великій пригоді стане їм розкрита нею таємниця шлюбної пропозиції, з якою від імені Фаб'єна дю Ронсере звернувся до батьків панни де Бландюро наступник Шенеля. Пані Камюзо берегла ці відомості на випадок, якщо голова суду надумає чимось допекти Камюзо — і тоді вона пригрозила б дю Ронсере, що попередить садовогода про те, що квітку, яку Блонде мріяв пересадити до своєї оранжереї, хочуть у нього викрасти.

На відміну від пані Камюзо, Шенель не зумів відгадати, якими засобами дю Круазье та голова суду перетягли на свій бік старшого помічника прокурора, але, вивчаючи різних людей з їхніми різними інтересами, котрі гуртувалися навколо геральдичних лілей королівського суду, він дійшов висновку, що може розраховувати на підтримку прокурора, слідчого Камюзо та Мішю. Якби пощастило залучити на бік д'Егріньїонів двох суддів, процес не зміг би відбутися. А нотар добре знав про заповітну мрію старого Блонде і сподівався, що навіть цей неупереджений суддя виявить упередженість заради мети свого життя — призначення сина на посаду помічника судді. Отож Шенель заснув, сповнений надій, вирішивши, що завтра піде до судді Блонде і допоможе старому здійснити його надії, розкривши йому очі на підступний задум голови дю Ронсере. А заручившись підтримкою судді, Шенель збирався потім вступити в переговори зі слідчим, якого сподівався переконати, якщо не в цілковитій невинності Вікторнієна, то принаймні в тому, що він припустився необережного вчинку, й, отже, звести справу до необачної витівки легковажного юнака. Сон Шенеля був тривожний і недовгий, бо вдосвіта домоправителька розбудила його, повідомивши про появу вродливого юнака, — герцогині де Мофріньез, яка приїхала в кареті, сама, перевдягнена чоловіком.

— Я тут, щоб урятувати його або загинути разом з ним, — сказала вона нотареві, якому здавалося, що він досі спить і бачить сон. — Зі мною сто тисяч франків, які король дав мені із своїх особистих коштів, щоб ми змогли купити підтвердження Вікторнієнової невинності, якщо наш ворог продажний. На випадок невдачі я привезла отруту, яка звільнить графа від усіх життєвих розчарувань, а заодно — й від суду. Але невдачі бути не може. Слідом за мною їде королівський прокурор, якого я сповістила про те, що тут відбувається. Він не зміг приїхати разом зі мною, бо чекає розпоряджень від міністра юстиції.

Шенель відповів герцогині не менш драматичною сценою. Він загорнувся в халат, упав перед нею навколішки й поцілував їй ноги, перепрошуючи за те, що від радості геть розгубився.

— Ми врятовані! — вигукнув він і відразу розпорядився, щоб Брігітта приготувала все, в чому герцо-

гиня мала потребу після ночі, проведеної в поштовій кареті.

Він закликав прекрасну Діану до мужності й попросив її негайно піти з ним до судового слідчого, поки не розвиднілося, адже треба зберегти цей візит у таємниці, та й буде краще, щоб у місті не знали про приїзд герцогині де Мофріньез.

— Хіба мій паспорт не в порядку? — мовила герцогиня, показавши Шенелю документ на ім'я віконта Фелікса де Ванденеса, доповідача в державній раді й особистого королівського секретаря. — І хіба я погано граю чоловічу роль? — додала вона, поправляючи кучері модної перуки і змахнувши хлистом.

— Ох пані герцогине, ви просто ангел! — вигукнув Шенель зі слізьми на очах. (Ангелом герцогині судилося бути завжди, навіть у чоловічому вбранні). — Застебніть ваш сюртук на всі гудзики, закутайтеся з головою в плащ, беріть мене під руку й біжімо до Камюзо, поки на вулицях немає людей.

— Камюзо? Це його так дражнять? ¹

— Та ні. Але ніс у нього цілком виправдовує його прізвище.

Хоча серце в старого нотаря стискалося від болю, він, однак, вважав за необхідне підкорятися примхам герцогині — сміятися, коли вона сміялася, плакати, коли вона плакала. Але його вражала легковажність цієї жінки, яка, навіть роблячи таку важливу справу, знаходила в ній привід для жартів. Та чого він лишень не витерпів би задля порятунку свого дорогого Віктюрнієна! Поки Шенель одягався, пані де Мофріньез пила каву з вершками, яку подала їй Брігітта; герцогиня дійшла висновку, що провінційні куховарки переважають паризьких шеф-кухарів, які нехтують тонкощі, такі важливі для людей з вишуканим смаком. Завдяки своїй передбачливості, яка розвинулася в неї на службі в хазяїна — любителя попоїсти, Брігітта змогла подати герцогині чудовий сніданок. Потім Шенель і його чарівний сунутник попрямували до будинку подружжя Камюзо.

— А, то існує й пані Камюзо? — сказала герцогиня. — Ну, тоді наша справа залагодиться.

— Тим більше, — відповів їй Шенель, — що ця пані нудиться в нашому провінційному товаристві, вона — парижанка.

¹ Камюзо — кирпатий (фр.).

— В такому разі з нею можна говорити відверто.

— Ви самі вирішите, що їй сказати, а про що змовчати, — смиренно відповів Шенель. — Я думаю, їй надзвичайно полестить, що герцогиня де Мофріньез вшанувала її візитом. Щоб уникнути зайвого ризику, ви, мабуть, залишитесь в неї до вечора. Якщо це не видасться вам незручним.

— А вона гарненька, ця пані Камюзо? — спитала герцогиня таким тоном, ніби йшлося про суперницю.

— У себе вдома вона, можна сказати, королева, — відповів Шенель.

— В такому разі, вона, звичайно, втручається в судові справи, — провадила герцогиня. — Тільки у Франції, любий пане Шенель, жінки одружуються не тільки з чоловіками, а й з їхніми професіями — державною службою, торгівлею тощо. В Італії, Англії, Іспанії жінки вважають негожим для себе цікавитися діловою діяльністю чоловіків. Вони знати про це не хочуть і захищають своє право на цілковиту необізнаність не менш уперто, ніж наші французькі міщаночки домагаються, щоб чоловіки нічого від них не приховували, а надто коли йдеться про спільне право на сімейне майно, — здається, так це називається вашою юридичною мовою? Француженки такі ревниві, що прагнуть знати кожну дрібницю, яка стосується їхньої родини. Тому у Франції жінка завжди стоїть за спиною в чоловіка, а надто коли виникають якісь життєві ускладнення, — вона наставляє його, керує ним, дає йому поради. Для більшості чоловіків це зручно й вигідно. А в Англії, якщо чоловік за борги потрапить на добу до в'язниці, то коли він повернеться додому, дружина влаштує йому сцену ревнощів.

— Ну от, ми й прийшли — і нікого, Богу дякувати, не зустріли, — сказав Шенель. — У цьому домі, герцогине, на вас дивитимуться як на богиню, адже батько пані Камюзо — дверник при кабінеті його величності короля. Його звать Тіріон.

— А король навіть не згадав про це! Він ні про що не думає! — вигукнула пані де Мофріньез. — Не хто інший як Тіріон і провів нас до його величності — князя де Кадіньяна, де Ванденеса і мене! Справді, ми тут, як у себе вдома. Обговоріть усе як слід із чоловіком, а я тим часом побалакаю з жінкою.

Покоївка, яка саме вмивала й одягала двох дітей, провела гостей у невеличку холодну залу.

— Віднесіть цю картку вашій пані,— сказала герцогиня на вухо покоївці,— але віддайте їй особисто. Якщо ви будете стримані, моя люба, ми вам віддячимо.

Чуючи жіночий голос і бачачи перед собою обличчя прекрасного юнака, покоївка стояла мов громом прибіта.

— Розбудіть пана Камюзо,— сказала їй Шенель,— і скажіть, що я чекаю його. У мене до нього важливе діло.

Покоївка піднялася нагору. Через кілька хвилин пані Камюзо в пеньюарі стрімголов збігла сходами вниз і повела вродливого незнайомця до себе, перед тим виштовхавши напіводягненого Камюзо разом з його речами до кабінету, звелівши йому вдягтися і чекати на неї. Весь цей переполох спричинила візитна картка, на якій було написано: «Герцогиня де Мофріньєз». Дочка дверника при королівському кабінеті, в одну мить зрозуміла все.

— Оце так діла, пане Шенель, можна подумати, що в наш дім блискавка вдарила,— упівголоса мовила покоївка.— Пан одягається в кабінеті, ви можете пройти до нього.

— Про все це нікому ні слова! — сказав нотар.

Відчуваючи підтримку вельможної дами, що заручилася усною згодою короля на будь-які заходи для врятування графа д'Егріньйона, Шенель прибрав владного вигляду; на Камюзо це подіяло куди сильніше, ніж подіяло б смирення, яке проявив би нотар, коли був би самотній і без підтримки.

— Можливо, мої вчорашні слова вас здивували, добродію,— почав він,— але я сказав їх цілком серйозно. Родина д'Егріньйонів розраховує, що ви справедливо проведете слідство у справі, з якої вона має вийти незаплямованою.

— Ваші слова, добродію, ображають мене особисто і піддають невинуватому сумніву неупередженість правосуддя. Та я не стану вам за це дорікати, адже ваша відданість родині д'Егріньйонів загальновідома, і це певною мірою вас виправдовує. Але...

— Пробачте, що уриваю вас,— сказав Шенель.— Я прямо скажу вам те, що думає, проте не наважується висловити вголос ваше начальство; люди з тямом у голові повинні зрозуміти, а ви ж людина розумна.

Припустімо навіть, молодий граф учинив необачно, але невже ви гадаєте, що королю, дворові й уряду буде приємно, коли людину з таким ім'ям, як граф д'Егріньйон, посадять на лаву підсудних? Хіба падіння стародавніх дворянських родів у інтересах королівської влади, в інтересах країни? Сьогодні опозиція галасує про рівність, але гарантія справжньої суспільної рівності саме в існуванні вищої аристократії, чию велич освячено часом. Та в даному випадку йдеться навіть не про необачність — ми просто стали жертвами майстерно наставленої пастки.

— Цікаво знати — якої пастки? — запитав слідчий.

— Річ у тому, добродію, — став пояснювати Шенель, — що протягом двох років пан дю Круазье безвідмовно дозволяв графові д'Егріньйону виписувати на його ім'я переказні векселі на великі суми. Ми подамо вам векселі на суму понад триста тисяч франків, уже оплачені графом, причому гроші вносив я і — зважте на цю обставину! — іноді до терміну оплати по векселю, а іноді після. Граф д'Егріньйон покаже розписку, видану йому ще до того числа, яким позначено чек, що про нього позивач твердить, ніби він підроблений. Хіба тепер вам не очевидно, що скарга дю Круазье — плід ненависті й ворожнечі між партіями? І хіба це звинувачення не скидається на підлу обмову нащадка старовинного дворянського роду ворогами церкви й престолу? Документ, про який ідеться, не більше фальшивий, ніж ті, що виходять із моєї контори. Викличте до себе пані дю Круазье, яка ще нічого не знає про позов, і вона підтвердить, що я вніс їй гроші й вона залишила їх у себе для передачі чоловікові, який у ті дні був відсутній і який чомусь їх у неї не вимагає. А допитайте позивача — і він вам, думаю, скаже, що йому невідомо про внесення мною грошей пані дю Круазье.

— Такі заяви, добродію, ви можете робити в салоні пана д'Егріньйона або при людях, які нічого не тямлять у справах, — вони вам, може, й повірять. Але судовий слідчий, якщо він не безнадійний йолоп, ніколи й думки не допустить, щоб така покірنا дружина, як пані дю Круазье, берегла у себе в шухляді сто тисяч екю, нічого не сказавши про це чоловікові, або щоб старий досвідчений нотар не повідомив дю Круазье про сплату грошей, коли той повернувся з Парижа.

— Старий досвідчений нотар сам поїхав до Парижа, добродію, щоб покласти край марнотратству молодого графа.

— Я ще не допитував графа д'Егріньйона, — відказав слідчий. — Його свідчення значно прояснять справу.

— Він у одиночному ув'язненні? — спитав нотар.

— Так, — відповів Камюзю.

— Усе залежить від вас, добродію! — вигукнув Шенель, зрозумівши, в якому небезпечному становищі опинився молодий граф. — Розслідування можна провести і в нашу користь, і проти нас. Вам доведеться обирати одне з двох: чи повірити свідченням пані дю Круазьє і встановити, що гроші було виплачено перед тим як подали чек, чи влаштувати допит звинуваченому в підробці документа нещасному молодикові, який, розгубившись, може все переплутати і скомпрометувати себе. Самі вирішуйте, що вірогідніше: чи забудькуватість жінки, яка нічого не тямить у справах, чи підробка документів одним з д'Егріньйонів.

— Не про це йдеться, — відповів слідчий. — Нам передусім треба з'ясувати, чи перетворив граф д'Егріньйон на чек останню сторінку листа, якого надіслав йому дю Круазьє.

— Ет, він мав на це повне право! — вигукнула пані Камюзю, швидко заходячи до кімнати в супроводі вродливого незнайомця. — Адже пан Шенель вніс гроші... — Вона нахилилася до чоловіка й зашепотіла йому на вухо: — Тебе призначать помічником судді в Парижі при першій же нагоді. Ти зробиш послугу самому королю, якщо правильно поведеш цю справу, і я певна — він тебе не забуде. Цей юнак — герцогиня де Мофріньез, гляди, нікому не проговорися, що ти її бачив; наберися мужності й зроби все можливе для молодого графа.

— Але ж панове, — сказав Камюзю, — навіть якщо висновки слідства будуть сприятливі для молодого графа, хіба можу я поручитися за вирок суду? І метрові Шенелю, і тобі, моя любя, добре відомі наміри голови.

— А що нам його наміри? — сказала пані Камюзю. — Сходи сьогодні ж уранці до Мішю, розкажи йому про арешт молодого графа, і вас уже буде двоє проти двох, запевняю тебе. Адже Мішю — парижанин, і ти знаєш, як він відданий аристократії. Добрий пес на своїх не гавкає.

В цю мить за дверима почувся голос мадмуазель Кадо — вона принесла слідчому термінового листа. Камюзю вийшов і відразу повернувся, читаючи вголос:

«Заступник голови суду просить пана Камюзю взяти участь у засіданнях, сьогодні й наступними днями, аби суд міг працювати в повному складі за відсутності пана голови».

З найщирішою повагою і т. д.».

— Оце тобі й слідство у справі д'Егріньйона! — вигукнула пані Камюзю. — Хіба не казала я, друже, що вони утнуть тобі якийсь лихий жарт? Дю Ронсере поїхав, щоб обмовити тебе перед генеральним прокурором і головою королівського суду. Тебе усунуть ще до того, як ти закінчиш слідство. Тепер ти зрозумів?

— Ви залишитесь на своїй посаді, добродію, — сказала герцогиня. — Сподіваюся, що королівський прокурор прибуде вчасно.

— До приїзду прокурора все має бути вирішено! — із запалом вигукнула маленька пані Камюзю. — Так, так, мій любий, — додала вона, глянувши на чоловіка, якому немов заціпило. Ну, старий лицеміре, дю Ронсере, ти надумав нас обхитрувати, але нічого в тебе не вийде! Ти вирішив приготувати нам несподіванку, а твоя слуга покірنا Сесіль Амелі Тіріон приготує тобі аж дві. Бідоласі Блонде, вважай, пощастило, що голова суду поїхав домагатися, щоб тебе зняли; тепер він здобуде неповторну нагоду одружити нарешті свого йолопа-синочка з панною Бландіуро. Доведеться вставити клепку старому. Ти, Камюзю, іди до Мішю, а ми з герцогинею тим часом побуваємо в Блонде. Не дивуйся, коли в місті поповзе чутка, що я вранці прогулювалася з полубовником.

Пані Камюзю взяла герцогиню під руку і найглухішими провулками, щоб уникнути небажаних зустрічей, повела її до будинку старого судді. Шенель тим часом побував у в'язниці, куди потай провів його Камюзю, і переговорив з молодим графом. Куховарки, слуги та обивателі, які у провінції встають рано, всі, хто бачив, як пробиралися манівцями пані Камюзю з герцогинею, прийняли незнайомого юнака за її коханця, що приїхав з Парижа. Як і передбачила Сесіль Амелі, увечері чутка про її непристойну поведінку вже передавалася з уст до уст і викликала не одне ядуче зауваження.

Пані Камюзо та її уявний коханець застали старого Блонде в оранжереї. Він привітався з дружиною колеги, а на чарівного юнака кинув тривожний і підозріливий погляд.

— Дозвольте відрекомендувати вам двоюрідного брата мого чоловіка, — сказала пані Камюзо, кивнувши в бік герцогині, — одного з найвідоміших паризьких садоводів. Він тут проїздом з Бретані й зупинився в нас тільки на день. Він багато чув про ваші квіти та кущові рослини, і я взяла на себе сміливість привести його сюди в таку ранню пору...

— Ага! То ви, значить, садовод... — сказав старий суддя.

Герцогиня мовчки вклонилася.

— Ось-но гляньте, — провадив Блонде, — це моє кофейне дерево, а онде — чайний кущ.

— Чого це, ні сіло ні впало, раптом поїхав до Парижа голова суду? — спитала пані Камюзо. — Ладна об заклад побитися, що його від'їзд пов'язаний із моїм чоловіком.

— Так, справді. А ось, пане, найоригінальніший кактус у світі, — мовив Блонде, показуючи на вазон з рослиною, схожою на індійський очерет, поїдений проказою. — Його мені привезли з Нової Голландії. Ви щось надто молоді, пане, для садовода.

— Забудьте про квіти, шановний пане Блонде, — сказала дружина слідчого. — Ідеться про вас, про ваші надії, про одруження вашого сина з панною Бландюро. Голова суду збирається пошити вас у дурні.

— Облиште... — недовірливо промовив суддя.

— Так, це правда, — сказала пані Камюзо. — Якби ви менше цікавилися квітами, а більше — людьми, ви давно зрозуміли б, що й посаг, і надії, які виплекали, поливали, доглядали, прополювали, — все це ось-ось буде зірвано лукавими руками людини віроломної і підступної.

— Пані!..

— Авжеж! Ніхто вас досі не остеріг — бо кому захочеться псувати взаємини з головою суду! Але я тут людина тимчасова і за допомогою ось цього юнака скоро знову переселюся до Парижа. Тому я не боюся відкрити вам очі. Так от, знайте, що наступник Шенеля офіційно просив руки Клер Бландюро від імені молодшого дю Ронсере, якому батько й мати дають п'ятдесят тисяч екю. Фаб'єн до того ж дав обіцянку, що стане

адвокатом і домагатиметься призначення на посаду судді.

Старий Блонде впустив вазона з кактусом, якого взяв у руки, щоб показати герцогині.

— О, мій кактус! О, мій син! Панна Бландуро!.. О горе, квітка кактуса зламалася!

— Заспокойтеся, все ще можна залагодити, — сказала пані Камюзо, засміявшись. — Хочете, щоб через місяць вашого сина призначили суддею? Ми скажемо вам, як цього добитися...

— Пройдіть сюди, пане, подивіться на мою герань. Коли вона цвіте — це казкове видовище. Чому, — звернувся він до пані Камюзо, — ви говорите зі мною про такі справи при вашому родичі?

— А все залежить від нього, — швидко відповіла пані Камюзо. — Ваш син ніколи не стане суддею, якщо ви бодай словом прохопитесь про його візит.

— Еге?

— Мій супутник — рідкісна квітка.

— Он як!

— Це герцогиня де Мофріньез, яку король послав рятувати молодого д'Егрін'йона, заарештованого вчора на підставі позову дю Круазьє, що звинуватив графа в підробці документа. Міністр юстиції заодно з пані де Мофріньез, і все, що вона пообіцяє нам, буде зроблено...

— Мій кактус уцілів! — сказав суддя, що пильно обдивлявся дорогоцінну рослину. — Кажіть далі, я слухаю.

— Домовтеся з Камюзо й Мішю, зробіть усе, щоб якомога скоріше затерти цю справу — і ваш син дістане призначення на службу. І дуже вчасно, бо це дасть вам змогу покласти край інтригам, якими дю Ронсере обснував родину Бландуро. І не помічником судді буде ваш син, йому дадуть ліпшу посаду. Ще до кінця року його призначать на місце Камюзо. Сьогодні приїздить королівський прокурор, і Соваже доведеться піти у відставку, з огляду на позицію, яку він зайняв у цій справі. Мій чоловік ознайомить вас у суді з документами, які свідчать про невинність графа і доводять, що вся історія з підробленим чеком — пастка, налаштована дю Круазьє.

Старий суддя увійшов у своєрідний олімпійський цирк, на уступах якого розмістилися шість тисяч горщечків з геранню. Він уклонився герцогині й сказав:

— Якщо те, чого ви домагаєтеся, пане, не суперечить закону, все буде зроблено.

— Передайте завтра Шенелю прохання про відставку, і я обіцяю, що через тиждень ваш син дістане призначення. Але спершу переговоріть із королівським прокурором, нехай він вам підтвердить мої слова. Ви, юристи, легше порозумієтеся між собою. Скажіть йому тільки, що герцогиня де Мофріньез дала вам слово. І ніхто не повинен знати про мій приїзд, — додала вона.

Старий суддя поцілував їй руку, потім безжально зрізав найкращі квіти й подав їй букет.

— Ну що ви! Піднесіть їх ліпше пані Камюзо, — сказала герцогиня. — Дивно буде бачити квіти в руках у чоловіка, що йде під руку з гарненькою жінкою.

— Перш ніж ви підете в суд, — сказала пані Камюзо, звертаючись до Блонде, — навідайтеся до Шенелевого наступника і випитайте в нього, чи правда, що він зробив батькам панни Бландюро пропозицію від імені подружжя дю Ронсере.

Старий суддя, приголомшений двоєдушністю голови, нерухомо стояв біля своїх воріт і дивився навздогін двом жінкам, які поквапилися додому, обираючи найбезлюдніші вулиці. Він бачив, як обвалюється споруда, що її він зводив десять довгих років для улюбленого сина. Невже це правда? Може, його просто морочать? І він майже бігцем подався до нотаря, який купив контору в Шенеля.

Точно о пів на десяту, перед самим засіданням суду, заступник голови Блонде, слідчий Камюзо і суддя Мішю вже були в кімнаті для нарад; коли з'явилися Мішю й Камюзо, які прийшли разом, старий суддя замкнув двері.

— Що ж це діється, пане заступнику голови? — сказав Мішю. — Пан Соваже дає наказ про арешт графа д'Егріньйона, навіть не порадившись із королівським прокурором? Він потурає мстивим підступам якогось дю Круазье, ворога престолу! Та це справді чорт зна що таке! Голова суду, зі свого боку, від'їжджає і в такий спосіб затримує розслідування! А ми навіть не здогадуємося про цей процес! Чи не збираються нав'язати нам чужу волю?

— Я вперше чую про цю справу, — сказав старий суддя, в душі сам не свій від люті, що голова суду підставив йому ногу в Бландюро.

Нотар, який купив контору в Шенеля, чоловік близький до дю Ронсере, попався на гачок, закинутий старим суддею, який хотів знати правду, й розповів усе відверто.

— Добре хоч, що ми повідомляємо вам про це, шановний колего, — сказав Камюзо Блонде, — а то вашому синові не пощастило б ні сісти в крісло, прикрашене гербовими лілеями, ні одружитися з панною Бландуро.

— Мій син та його одруження тут ні до чого, — сказав суддя. — Ідеться про графа д'Егріньйона: винний він чи невинний?

— Як з'ясувалося, Шенель задалегідь передав гроші пані дю Круазьє, з незначного порушення формальностей зробили злочин. Якщо вірити позовній заяві, молодий граф відрізав кінець листа, де був підпис дю Круазьє і перетворив цей папірець на чек, за яким і одержав гроші в банку Келлерів.

— Необережність! — докинув Камюзо.

— Але якщо панові дю Круазьє віддали гроші, — сказав Блонде, — чому ж він учинив позов?

— Гроші в його дружини, і він ще про це не знає, а може, прикидається, — сказав Камюзо.

— Помста провінціала, — зауважив Мішю.

— І все-таки це дуже скидається на підробку документа, — сказав старий Блонде, чия суддівську совість не могла скаламутити жодна пристрасть.

— Ви так гадаєте? — мовив Камюзо. — Але навіть якщо молодий граф не мав права подавати до банку чек за підписом дю Круазьє, підпису він не підробляв. Він подумав, що має таке право, адже Шенель повідомив його, що гроші внесено.

— В такому разі, де ж тут підробка документів? — спитав старий суддя. — Суть підробки документів за цивільним законодавством — це заподіяння збитків іншій особі.

— Якщо навіть погодитися з тлумаченням дю Круазьє, то очевидно, що граф скористався з чужого підпису з однією метою: одержати в банкіра гроші всупереч розпорядженню дю Круазьє не надавати йому дальшого кредиту, — сказав Камюзо.

— Все це, панове, схоже на дріб'язкову прискіпливість, — заявив Блонде. — Позивач одержав гроші, й обвинуваченому, можливо, слід було діждатися чека, але графові д'Егріньйонові гроші знадобилися термі-

ново, і він їх... Ет, облиште! Жадоба помсти, розбуркані пристрасті — ось що таке ваш позов! За самою суттю закону підробка документів включає в себе намір привласнити чужі гроші, здобути якусь вигоду, не маючи на те права. В даному випадку признати злочинний намір ми не можемо: ні римське, ні сучасне право не дає нам для цього жодних підстав, — у рамках цивільного права, звичайно, — бо тут не йдеться про підробку офіційного чи службового документа. У галузі приватного права підробка пов'язується з наміром учинити крадіжку, а де тут крадіжка? Але в які часи ми живемо, панове! Голова суду виїздить із міста, щоб затягти слідство, яке мало б уже закінчитися! Я тільки сьогодні по-справжньому взнав нашого пана голову, але я віддячу йому за свою помилку і навіть із відсотками за прострочений термін: віднині він сам писатиме свої ухвали. Ви повинні завершити слідство якомога швидше, пане Камюзо.

— Я теж так вважаю, — сказав Мішю. — І думаю, що не досить відпустити молодого графа на поруки, треба негайно зняти з нього обвинувачення. Головне — допитати дю Круазьє та його дружину. Можна викликати їх у суд ще під час засідання, пане Камюзо, до четвертої години ви допитали б їх, уже сьогодні ввечері підготували б звіт, і завтра, ще до засідання, ми змогли б прийти до певних висновків.

— А поки виступатимуть адвокати сторін, ми остаточно обміркуємо вирок, — сказав Блонде слідчому.

Судді одягли мантиї, й засідання почалося.

Опівдні в дім д'Егрін'йонів разом з панною Армандою прибув його преосвященство єпископ. Там на них уже чекали Шенель і абат Кутюр'є. Після короткої наради між прелатом та духовним наставником пані дю Круазьє, абат поквапився до своєї духовної дочки.

Об одинадцятій годині дю Круазьє одержав повістку — його викликали в суд. Йому належало з'явитися між першою і другою годинами в кабінет слідчого. Він прийшов на виклик, опанований цілком зрозумілою тривогою. Голова суду не зміг передбачити ні появи герцогині де Мофрін'єз, ні приїзду королівського прокурора, ні раптової змови двох суддів та слідчого й не потурбувався скласти для дю Круазьє план дій на випадок, якщо почнеться слідство. Обидва не чекали такого швидкого розвитку подій. Дю Круазьє прийшов у суд

навіть раніше призначеного часу — йому не терпілося взнати, як настроений Камюзю. Слідчий попросив його дати свідчення. Він поставив йому лише шість запитань:

Чи його, дю Круазьє, підпис на документі, який він вважає за підроблений?

Чи раніше мав він ділові взаємини з паном д'Егріньйоном?

Чи одержував граф д'Егріньйон якісь суми за переказними векселями на дю Круазьє з наступним повідомленням чи без повідомлення?

Чи надсилав він, дю Круазьє, панові д'Егріньйонові листа, в якому давав дозвіл необмежено користуватися його кредитом?

Чи сплачував Шенель якісь борги графа д'Егріньйона?

Чи був він, Круазьє, відсутній у місті в такі й такі дні?

На всі ці запитання дю Круазьє відповів ствердно. Попри його багатослівні пояснення, слідчий завжди підводив позивача до необхідності зробити вибір між простими «так» або «ні». А коли запитання й відповіді були занесені до протоколу, слідчий приголомшив допитуваного таким заключним запитанням:

Чи йому, дю Круазьє, відомо, що суму, зазначену на чеці, який він, дю Круазьє, називає підробленим, було сплачено йому, дю Круазьє, ще за п'ять днів до дати, поставленої на чеці, що засвідчено заявою Шенеля та листом, у якому вищезгаданий Шенель повідомляв графа д'Егріньйона про внесення грошей?

Почувши це останнє запитання, дю Круазьє розгубився. Що означає такий допит? Чи не він, бува, обвинувачений, а граф д'Егріньйон — позивач? Він зауважив, що якби гроші було йому сплачено, він би не вчинив позову проти графа д'Егріньйона.

— Мета правосуддя — розкрити істину, — сказав слідчий, заносючи до протоколу останнє зауваження дю Круазьє.

— Але ж, добродію, гроші...

— Гроші у вас, — сказав слідчий і відпустив допитуваного.

Прийшов і Шенель, теж викликаний у суд. Він дав пояснення, правдивість яких підтвердили свідчення пані дю Круазьє. Графа д'Егріньйона слідчий на той час уже допитав; за підказкою Шенеля той показав першого

листа від дю Круазьє, де останній надавав графові право виписувати векселі на його ім'я, не ображаючи його попереднім внесенням грошей. Потім він показав слідчому лист від Шенеля, в якому нотар повідомляв графа про те, що передав дю Круазьє сто тисяч екю. З урахуванням усіх цих обставин стало очевидно, що суд виправдає молодого графа д'Егріньйона. Дю Круазьє повернувся додому блідий, аж запінений від ледве тамованої люті. Він застав дружину у вітальні; сидючи біля каміна, вона вишивала йому пантофлі. Підвівши на чоловіка погляд, пані дю Круазьє затремтіла, але вона вже зважилася на все.

— Пані, ви що показали слідчому? — крикнув дю Круазьє, затинаячись від гніву. — Ви мене зганьбили, зрадили, довели до згуби!

— Я врятувала вас, добродію, — відповіла дружина. — Якщо коли-небудь ви породичаетесь з д'Егріньйонами, якщо ваша племінниця вийде заміж за молодого графа, то цю високу честь ви завдячуватимете мені й моїй сьогоднішній поведінці.

— О чудо! Баламова ослиця заговорила! — вигукнув дю Круазьє. — Тепер я вже нічому не здивуюся. І де ж ті сто тисяч екю, які, за словами слідчого Камюзю, я вже давно одержав?

— Ось вони, — відповіла дружина, діставши паку банкових білетів із-під подушки свого крісла. — Я не вчинила смертного гріха, заявивши, що пан Шенель передав гроші мені.

— А чому не мені?

— Вас тут не було.

— Ви присягаєтеся в цьому спасінням своєї душі?

— Присягаюся, — відповіла вона твердим голосом.

— Чому ви нічого мені не сказали? — запитав він.

— Це моя помилка. Але вона піде вам на користь. Ваша племінниця, можливо, стане коли-небудь маркізою д'Егріньйон, а ви пройдете в депутати, якщо тільки розважливо поведетеся в цій злосчасній справі. Ви зайшли надто далеко, зумійте ж тепер відступити.

Дю Круазьє міряв кроками вітальню, тіпаючись від гарячкового збудження, а його дружина з не меншим хвилюванням чекала, чим усе це закінчиться. Нарешті дю Круазьє подзвонив.

— Сьогодні ввечері я нікого не приймаю, замкніть парадні двері, — сказав він лакею. — Усім, хто прийде,

кажіть, що пан і пані поїхали за місто. Ми вирушимо відразу після обіду, розпорядіться, щоб стіл накрили на півгодини раніше.

Увечері в усіх вітальнях, у крамничках, серед бідняків, жебраків, аристократів, торговців — одне слово, в усьому місті поширилася неймовірна новина: заарештовано молодого графа д'Егріньйона за звинуваченням у підробці документа. Говорили, що графа д'Егріньйона судитиме суд присяжних, що його чекає суворий вирок, вічна ганьба. Більшість тих, кому була дорога честь роду д'Егріньйонів, спростовували цю чутку. Коли спочіло, Шенель зайшов до пані Камюзо по юного незнайомця, якого провів у дім д'Егріньйонів. Там їх уже чекала нещасна Арманда. Вона відвела прекрасну герцогиню де Мофріньез до себе, відступивши їй свою кімнату. Єпископа оселили в кімнаті Віктюрнієна. Коли шляхетна Арманда залишилася з герцогинею на самоті, вона підвела на неї погляд, сповнений глибокого смутку.

— Ви повинні допомогти бідолашному хлопцеві, який занастив себе через вас, — сказала вона, — хлопцеві, заради якого усі в цьому домі жертвують собою.

Герцогиня уже встигла окинути зірким жіночим поглядом кімнату Арманди д'Егріньйон і побачила в ній, як у дзеркалі, все життя великодушної жінки: холодна, порожня, без найменших слідів розкоші, кімната була схожа на келію черниці. Перед герцогинею ніби водночас постало минуле, теперішнє і майбутнє Арманди; схвильована побаченням, розуміючи, який різкий контраст між цією картиною і нею, герцогинею де Мофріньез, вона не змогла втримати сліз, що покотилися по її щоках; це й була її відповідь Арманді.

— О, я не мала рації, пробачте мені, герцогине, — сказала стара панна, в якій почуття християнки виявилися сильнішими, ніж навіть любов до Віктюрнієна. — Звідки вам було знати про нашу вбогість, мій племінник не посмів би признатися вам у цьому. До того ж, коли на вас подивитися, можна на все піти, навіть на злочин.

В панни Арманди, худої, блідої, але прекрасної, як ті витончені й строгі лики, що їх уміли малювати лише німецькі майстри, теж очі набігли слізьми.

— Заспокойтеся, ангельська душе, — сказала нарешті герцогиня, — він урятований.

— Так, але наша честь, його майбутнє! Шенель сказав мені, що король про все знає.

— Ми поміркуємо, як виправити лихо, — сказала герцогиня.

Панна Арманда спустилася до вітальні, де вже зібрався Музей старожитностей у повному складі. Прийшли усі завсідники — і не тільки щоб вітати єпископа, а й щоб оточити увагою маркіза д'Еґріньйона. Шенель, зайнявши спостережний пост у передпокої, просив кожного, хто приходив, не прохопитися й словом про жахливу новину, щоб гордий старий вельможа довіку не довідався про ганьбу свого роду. Непідкупний нащадок франків був здатний убити сина або дю Круазье, визнавши злочинцем чи того, чи того. Ніби умисне, маркіз, задоволений, що син повернувся в Париж, говорив про нього більше, ніж звичайно. Король незабаром дасть Віктюрнієнові високу посаду, він потурбується нарешті про д'Еґріньйонів. Гості, глибоко пригнічені, всіяко вихваляли Віктюрнієна за чудову поведінку. Панна Арманда намагалася підготувати брата до несподіваної появи сина, сказавши, що Віктюрнієн, безперечно, провідає їх, що він уже, мабуть, у дорозі.

— Ет! — відповів маркіз, стоячи біля каміна. — Якщо він успішно виконує свої обов'язки там, де він є, то хай лишається на місці й не думає про те, яку радість доставив би його приїзд старому батькові. Служба королю має бути на першому місці.

Більшість із тих, хто почув цю фразу, здригнулися. Адже Віктюрнієна можуть засудити, і кат торкнеться розжареним залізом плеча одного з д'Еґріньйонів! Запала моторошна тиша. Стара маркіза де Катеран відвернулася; вона не змогла втримати сльозу, що скотилася по її нарум'яненій щоці.

Наступного дня видалася чудова погода і десь години о дванадцятій чи не всі жителі міста висипали на головну вулицю; розбившись на гурточки, вони жваво обговорювали бучну справу графа д'Еґріньйона. Правда чи неправда, що молодий граф сидить у в'язниці? Аж раптом у кінці вулиці Сен-Блез з боку префектури з'явилося добре відоме в усьому місті тільбюрі графа д'Еґріньйона. Конем правував сам граф, а з ним поруч сидів чарівний, нікому не знайомий юнак: обидва були веселі, сміялися, розмовляли, в петлицях у них красувалися бенгальські троянди. То був один з тих приголомш-

ливих театральних ефектів, враження від яких годі описати словами. О десятій годині ранку суд ухвалив постанову про припинення справи у зв'язку з відсутністю складу злочину, й молодому графові повернули свободу. Дю Круазьє був наче громом вражений, коли зачитали окреме роз'яснення судової постанови: за графом д'Егріньйоном визнавалося право учинити проти нього позов за наклепництво. Старий Шенель ніби випадково проходив у цей час головною вулицею і розповідав усім, хто бажав його вислухати, про те, що дю Круазьє наставив огидну пастку, зазіхнувши на честь д'Егріньйонів, і якщо його не притягнуть до відповідальності за наклеп, то цю поблажливість він завдячуватиме лише всім відомому благородству д'Егріньйонів. Увечері того самого знаменного дня, після того як маркіз д'Егріньйон пішов спати, молодий граф, панна Арманда і красень паж, що зібрався їхати, залишилися у вітальні разом з шевальє, від якого годі було приховати, що чарівний незнайомиць — насправді жінка; крім двох суддів, слідчого та пані Камюзю, він один довідався про приїзд герцогині.

— Честь роду д'Егріньйонів врятовано, — сказав Шенель. — Але від завданого удару він не оговтається і за сто років. Тепер треба виплачувати борги, і вам, пане графе, нічого не лишається, як одружитися з багатою нареченою.

— І взяти її там, де вона знайдеться.

— Знову нерівний шлюб! — вигукнула панна Арманда.

Герцогиня засміялася.

— Краще одружитися, ніж померти, — сказала вона і дістала з жилетної кишені пляшечку, яку їй дали в аптеці Тюльрійського палацу.

Панна Арманда здригнулася, а Шенель узяв руку прекрасної де Мофріньєз і поцілував її, не спитавши дозволу.

— Чи не збожеволіли ви тут усі, бува? — сказала герцогиня. — Чи не забули, що ми живемо нині в дев'ятнадцятому сторіччі, а не в п'ятнадцятому? Мої любі, дворянства більше не існує, залишилася тільки аристократія. Цивільний кодекс Наполеона знищив спадкові привілеї, як гармата знищила феодалізм. Якщо у вас будуть гроші, ви станете куди вельможніші, ніж тепер. Одружуйтеся з ким бажаєте, Вікторієне, і ви зробите

вашу дружину знатною дамою — ось єдиний непорушний привілей, що залишився у французького дворянства. Хіба Галейран не одружився з пані Гран, анітрохи себе не принизивши? А шлюб Людовіка XIV із вдовою Скаррона?

— Так він же взяв її не заради грошей, — сказала панна Арманда.

— А ви погодилися б приймати графиню д'Егріньйон, якби вона була племінницею дю Круазье? — запитав Шенель.

— Не виключено, — відповіла герцогиня. — Але король був би радий бачити її при дворі, в цьому я не сумніваюся. Та ви, мабуть, анічогісінько не знаєте про сучасні звичаї? — сказала вона, помітивши, з яким подивом її слухають. — Віктюрнієн побував у Парижі, він розуміє, що й до чого. Навіть при Наполеоні ми мали більше ваги, ніж тепер. Одружуйтеся з панною Дюваль, Віктюрнієне, одружуйтеся з ким хочете, ваша дружина буде такою самою справжньою маркізою д'Егріньйон, як я — герцогиня де Мофріньез.

— Все загинуло, навіть честь, — промовив шевальє, похнюпившись.

— Прощайте, Віктюрнієне, — сказала герцогиня, цілуєчи його в чоло, — ми більше не побачимося. Вам краще жити на своїй батьківщині, повітря Парижа для вас шкідливе.

— Діано! — в розпачі вигукнув молодий граф.

— Пане, ви забуваєтеся! — холодно відказала герцогиня.

Відкинувши роль чоловіка, переставши бути коханкою, вона хоч і лишилася ангелом, проте знову стала герцогинею і не тільки герцогинею, а й мольєрівською Селіменою.

Пані де Мофріньез із гідністю вклонилася своїм співрозмовникам, і в шевальє скотилася остання сльоза захвату, яку він пролив на честь прекрасної статі.

— Як вона нагадує мені принцесу Горіцу! — неголосно вигукнув він.

Діана вийшла. Кучер ляснув батогом, і цей виляск повідомив Віктюрнієнові, що його прекрасному роману, його першій юнацькій пристрасі настав кінець. Поки молодому графові загрожувала небезпека, Діана ще могла бачити в ньому свого коханого. Але тепер, коли його було врятовано, вона відчула до нього

зневагу як до людини безвільної — таким він, зрештою, й був.

Через півроку Камюзю перевели до Парижа — спочатку помічником судді, а потім і слідчим. Мішю став королівським прокурором. Добряка Блонде підвищили в радники при королівському суді, й він прослужив там рівно стільки часу, скільки було треба, щоб вийти у відставку, а повернувшись до рідного міста, знову оселився в своєму затишному будиночку. Жозеф Блонде сів у суддівське крісло, в якому сидів його батько, і лишався в ньому до кінця своїх днів без найменших надій на підвищення; він став чоловіком панни Бландюро, яка сьогодні нудиться в тому цегляному будиночку серед квітів, мов короп у мармуровому басейні. Крім того, Мішю й Камюзю були нагороджені орденом Почесного Легіону, а старий Блонде — офіцерським хрестом. Першого помічника прокурора Соваже послали служити на Корсіку на превелике задоволення дю Круазьє, який, звичайно, не мав бажання видавати за нього племінницю.

За намовою дю Ронсере дю Круазьє звернувся в королівський суд із клопотанням переглянути справу — і програв. У всіх кінцях департаменту ліберали розказували, що молодий д'Егріньйон сфальшував чек. Роялісти й собі розповідали, до яких підступів удався дю Круазьє, охоплений жадобою помсти. Між ним і Віктюрнієном відбулася дуель. Випадок був на боці колишнього постачальника, який тяжко поранив супротивника і цим ніби підтвердив свої звинувачення. Справа про підробку чека ще дужче розпалала ворожнечу між двома партіями, бо ліберали доречно й недоречно витягували її на світ Божий. Дю Круазьє постійно терпів поразку на виборах і втратив усяку надію видати племінницю за молодого графа, а надто після дуелі.

Через місяць після затвердження вироку королівським судом Шенель, виснажений цією жахливою боротьбою, якій він віддав усі свої духовні та фізичні сили, помер, радіючи перемозі, — так помирає старий вірний пес, якому ікла дикого кабана розпанахали черево. Він помер майже щасливий, наскільки він міг бути щасливим, залишаючи д'Егріньйонів майже розореними, а молодого графа в убогості, замученого нудьгою, без жодних надій на майбутнє. Ця гірка думка на додачу до повного

виснаження й доконала, безперечно, бідолаху. Та серед стількох втрат і горя на його долю випала і велика радість. Здавшись на умовляння сестри, старий маркіз повернув йому свою дружбу. Знатний вельможа прийшов у будинок на Кошарній вулиці і сів біля узголів'я свого старого слуги, хоча так ніколи й не довідався про всі жертви, які той приніс заради його родини. Шенель, сівши на ліжку, прочитав «Нині отпускаєши», а маркіз пообіцяв, що його поховать у фамільному склепі замку біля могили, в якій спочиватиме й сам маркіз, і він лежатиме в ногах у свого пана — можна сказати, останнього з д'Егріньйонів.

Так помер один з останніх представників чудової породи відданих слуг. Це слово іноді вживають із зневажливим відтінком, але тут йому повернуто первісне значення: феодална відданість васала своєму сюзеренові. Це почуття, яке сьогодні збереглося тільки в провінційній глушині та в кількох старих королівських слуг, робило честь і знаті, яка вміла розбудити подібні почуття, і міщанству, яке вміло їх плекати. У наші дні така благородна й безкорислива відданість уже неможлива. Справжні слуги аристократичних родин відійшли у Франції в минуле, так само як королі, спадкові пери або невідчужувані маєтки, даровані старовинним родам, щоб навіки зміцнити їхню національну велич. Шенель був не тільки одним з невідомих героїв, що діють у царині приватного життя, він був і значним явищем. Хіба постійне самозречення і готовність до самопожертви не наклали на цю людину печать величі й високої духовності? Такі риси цінуються вище, аніж героїчна здатність зробити добродіяння, що вимагає від людини лише миттєвого зусилля. Чесноти, характерні для Шенеля, можна виявити переважно в тих прошарках народу, які займають проміжне становище між убогим людом та пишною аристократією і поєднують у собі скромні переваги буржуа з витонченим мисленням дворянина, осяваючи все це смолоскипом істинної освіченості.

Віктюрнієн, про якого при дворі склалася несприятлива думка, не міг знайти собі ні багатой нареченої, ні високої посади. Король уперто відмовлявся надати д'Егріньйонам титул пера — єдина ласка, що могла б визволити Віктюрнієна з лабет убогості. Поки жив маркіз, молодий граф і думати не міг про одруження з дочкою

багатого буржуа і мусив жити в батьківському домі, втішаючись спогадами про два роки блискучого паризького життя та про своє аристократичне кохання з прекрасною герцогинею. Сумний, похмурий, нидів він між глибоко зажуреним батьком, який вважав, що його син таки не втік від хандри, і змученою горем тіткою. Шенеля з ними вже не було.

Маркіз помер у 1830 році після побачення з королем Карлом X, який проїздив через Нонанкур. Незламний д'Егрін'йон у супроводі вельможних дворян з Музею старожитностей, які ще годилися для такої подорожі, з'явився засвідчити свою відданість королю і приєднатися до жалюгідного почту поваленої монархії. Сьогодні подібний акт мужності може видатися чимось звичайним, але розбурхані заколотом пристрасті надавали йому в ті дні неабиякого героїзму.

— Галли перемагають! — такими були останні слова маркіза на смертному ложі.

Ось тоді дю Круазьє й домігся цілковитого триумфу, бо не минуло й тижня після батькової смерті, як Вікторієн, тепер маркіз д'Егрін'йон, погодився одружитися з панною Дюваль. Вона принесла йому в посаг три мільйони франків, крім того, дю Круазьє та його дружина в одному з пунктів шлюбного контракту зобов'язалися заповісти їй увесь свій статок. На весіллі дю Круазьє заявив, що рід д'Егрін'йонів — найславетніший із стародавніх вельможних родів Франції.

Маркіза д'Егрін'йона, який одного чудового дня стане власником річного прибутку в сто тисяч еку, можна щозими зустріти в Парижі, де він живе привільним парубочьким життям. Від знатних вельмож минулого він узяв одну тільки рису — цілковиту байдужість до дружини, на яку маркіз не звертає найменшої уваги.

«Що ж до панни д'Егрін'йон, — пише Еміль Блонде, якому ми завдячуємо детальну розповідь про всі ці події, — то хоч вона й утратила схожість із небесним образом, який закарбувався в моїй пам'яті з дитячих літ, вона, безперечно, і в свої шістьдесят сім років лишилася найтрагічнішою і найцікавішою постаттю Музею старожитностей, де вона досі царює. Я бачив її під час свого останнього приїзду на батьківщину, куди мене привела необхідність зібрати документи, потрібні для мого одруження. Коли мій батько довідався, з ким я одру-

жуюсь, він аж рота роззявив і зміг заговорити лише тоді, коли довідався, що я префект.

— Ти й народився префектом, — сказав він мені, посміхаючись.

Гуляючи в місті, я зустрів панну Арманду, яка видалася мені величнішою, ніж будь-коли. Дивлячись на неї, я подумав про Марію на руїнах Карфагена. Хіба не пережила вона крах своїх вірувань і своїх надій? У неї залишилася тільки віра в Бога. Завжди сумна, мовчазлива, вона зберегла від колишньої краси тільки очі, які вражають незвичайним блиском. Коли я побачив, як вона йде до меси з молитовником у руках, мені мимоволі спало на думку, що, мабуть, вона молить Бога покликати її в царство своє».

(Жарді, липень 1837 р.)

БАЛАМУТКА

Панові Шарлю Нодье,
членові Французької академії,
бібліотекареві Арсеналу

Ось вам, любий мій Нодье, твір, повний фактів, що ховалися від закону за стінами родинного житла; проте в ньому перст Божий, так часто званий випадком, підтриманий людським правосуддям, а мораль, хоч висловлена іронічним персонажем, повчальна й разюча. Як на мене, з цього випливає велика наука і для всієї родини, і для матері. Ми, можливо, запізно помічаємо наслідки послаблення батьківської влади. Ця влада, що колись миналася тільки зі смертю батька, становила єдиний людський суд, у якому розбиралися домашні злочини, і в найтяжчих випадках держава підтримувала її виконанням вироків. Хоч би яка ніжна й добросерда була магі, вона не може заступити отієї батьківської суверенності, як Жінка не може заступити на троні короля; а коли трапляються такі випадки, вони породжують потвор. Можливо, я й не зміг би намалювати картину, яка ще краще показувала б, який необхідний довічний шлюб європейським суспільствам, які бувають лихі наслідки жіночої слабості і які небезпеки несе в собі непогамовна жадоба. Хай суспільство, засноване цілком на владі грошей, тремтить, відчуваючи безсилля правосуддя перед хитрощами системи, яка рветься до успіху, освячуючи всі засоби! Хай вона чимшвидше вернеться до католицтва, щоб очистити люд релігійним почуттям та освітою, відмінною від тієї, що дають світські університети. Доволі прекрасних постатей, доволі великих, шляхетних, вірних натур сяють на сторінках «Сцен військовог життя», тож я можу дозволити собі тут указати, скільки розбещеності вносять воєнні звичаї в певні душі, котрі й в особистому житті важаться чинити так, ніби на бойовищі. Ви кинули на нашу добу проникливий погляд, філософія якого виявилась не в одному гіркому роздумі, що світить з Ваших витончених сторінок, і Ви краще за будь-кого оцінили всю шкоду, завдану духові нашого народу чотирма різними політичними системами. І я не зміг би віддати цю повість під компетентніше покровительство. Може, Ваше ім'я захистить цей твір проти звинувачень, які його не обминуть: чи бувають хворі, які мовчали б, коли хірург вирізає в них причину найгостріших їхніх

мук? До приємності присвятити Вам цю «Сцену» долучається гордість за те, що я виказую Вашу прихильність до того, що називає себе одним із Ваших найщиріших шанувальників,—

де Бальзака

У 1792 році ісуденське городянство користувалося послугами одного лікаря на прізвище Руже; його мали за людину надзвичайно лиху. Як твердили декотрі сміливці, його дружина почувала себе тяжко нещасною, хоч була найвродливішою жінкою в місті. Можливо, вона була не дуже розумна. Попри всю цікавість приятелів, теревені байдужих, лихослів'я заздрісників про життя родини знали дуже мало. Доктор Руже належав до тих людей, про яких звичайно кажуть: «Шорсткий». Тож, поки він був живий, про нього уникали говорити й зустрічали його привітно. Дружина — з дому Деквенів, — досить хирлява ще до заміжжя (казали, що це була одна з причин, чому лікар узяв її), народила спершу сина, а потім, чомусь аж за десять років, ще й дочку. Казали, що для батька, хоч він був лікар, це стало несподіванкою. Ту пізню дитину назвали Агатою. Всі ці факти такі незначні, звичайні, буденні, що начебто й не заслуговують, аби починати розповідь із них; та коли б вони не були відомі, людину такого типу, як доктор Руже, вважали б якимось нелюдом, не батьком, а виродком, тимчасом як він просто корився тим поганим нахилам, що їх люди часто виправдовують жахливою аксіомою: «Чоловікові треба мати характер!» Ця чоловіча сентенція зіпсувала життя багатьом жінкам. Старі Деквени, лікареві тесть і теща, торгували вовною: власникам отар забезпечували збут беррійського золотого руна, а покупцям — його закупівлю, та й брали комісійний процент і з тих, і з тих. На цьому ділі вони розбагатіли й були дуже скупі: принцип життя багатьох людей. Деквен-син, менший брат пані Руже, не жив у Ісудені. Він подався шукати долі в Парижі й найнявся до бакалійної крамниці на вулиці Сент-Оноре. То було падіння. Але що ви хочете: бакалійника вабить до цього ремесла сила, не менша за ту, котра відштовхує від нього митців. Суспільні сили, які визначають професію тієї чи тієї людини, ще не вивчені. Цікаво було б знати, чому людина береться торгувати папером, а не хлібом, — відколи сини вже не мусять успадковувати батьківське ремесло, як то було в старо-

давньому Єгипті. Деквеніві обрати фах допомогло кохання. Побачивши вперше свою господиню, дуже вродливу жінку, він нестямно закохався й поміж іншим сказав собі: «Ну що ж, стану бакалійником!» Самим лише терпінням та тими невеликими грішми, що присилали йому батько й мати, він домігся свого і одружився з удовою пана Біксіу, свого попередника. В 1792 році торгівля Деквенів, на думку всіх, процвітала. Старі Деквени були тоді ще живі. Покинувши торгувати вовною, вони почали вкладати гроші в купівлю націоналізованих маєтків: ще одне золоте руно! Їхній зять, майже певний, що незабаром поховає дружину, повіз дочку до Парижа, до свого шуряка, аби дівчина побачила столицю, але й не без задньої думки. Паризькі Деквени не мали дітей. Пані Деквен, на дванадцять років старша за чоловіка, ще була при здоров'ї, але розгладла, мов гуска восени, а хитрий Руже достатньо знався на медицині, щоб передбачити: пан і пані Деквени, всупереч тому, що твердять казки про фей, довіку будуть щасливі, а дітей не матимуть. Можливо, це подружжя полюбить Агату. Бо доктор Руже хотів позбавити дочку спадщини й сподівався, що досягне мети, вивізни її до столиці. Дівчина, найвродливіша в усьому Ісудені, не була схожа ні на батька, ні на матір. Коли вона народилася, доктор Руже навіки посварився зі своїм найщирішим приятелем паном Лусто, колишнім намісником, і той зразу виїхав з Ісудена. Коли виїздить з батьківщини якась родина, жителі такого благодатного краю, як ісуденський, мають право дошукуватись причини цієї незвичайної втечі. Коли вірити деяким лихим язикам, пан Руже, людина мстива, вигукував, що Лусто помре тільки від його руки. Таке слово з уст лікаря не менш грізне, ніж гарматне ядро. Коли Національні збори скасували намісництво, Лусто виїхав і більше до Ісудена не повернувся. Відколи він з родиною поїхав, пані Руже днювала й ночувала у рідної сестри колишнього намісника, пані Ошон, хрещеної матері її дочки, єдиної людини, якій вона звіряла свої прикраси. Та й ті скупі відомості, які ісуденці мали про життя прекрасної пані Руже, вони почули з уст цієї шановної дами, і то після лікарєвої смерті.

Перші слова пані Руже, коли її чоловік сказав, що поведе дочку до Парижа, були: «Я більше не побачу дочки!»

— І це, на жаль, була правда, — сказала потім шановна пані Ошон.

Бідна мати помалу зробилась жовта, мов цитрина, і стан її аж ніяк не спростовував думки тих, котрі твердили, що Руже помалу вбиває дружину. Через поведінку дорослого сина-недотепи ця несправедливо звинувачена мати була ще нещасніша. Не стримуваний, а може, й підбурюваний батьком, юнак, дурний як пень, не виявляв належної уваги й пошани до матері. Жан Жак Руже удався в батька найгіршими рисами, а лікар був не дуже принадний ні вродою, ні душею.

Приїзд чарівної Агати Руже не приніс щастя її дядькові Деквенові. На тому ж тижні, чи то в ту ж декаду (Республіку вже було проголошено) його кинули до в'язниці за наказом Робесп'єра Фук'є-Тенвілеві. Деквен, що мав нахабство гадати, ніби голод викликано навмисне, здуру поділився цією думкою (він же гадав, що думка вільна) з кількома своїми клієнтами й клієнтками, аби прислужитися їм. Громадянка Дюпле, дружина столяра, в якого мешкав Робесп'єр, — вона ж таки куховарила для цього великого громадянина, — на нещастя для «беррійця» вшановувала його крамницю своїми візитами. Ця громадянка вирішила, що погляди бакалійника образливі для Максиміліана Першого. І так не дуже задоволена поведінкою подружжя Деквенів, ця високошановна плетільниця з якобінського клубу вважала вроду громадянки Деквен чимось на взірєць аристократства. Повторюючи Деквенові слова своєму славному панові, вона ще долила в них отрути. Бакалійника заарештували за шаблонним звинуваченням «у спекуляції». Коли Деквен опинився в тюрмі, дружина забігала, щоб визволити його, але її заходи були такі недотепні, що той, хто послухав би, як вона говорить із людьми, від яких залежала чоловікова доля, міг би подумати, що вона щиро хоче спекатись чоловіка. Пані Деквен була знайома з Брідо, одним із секретарів міністра внутрішніх справ Ролана й усіх його попередників та наступників. Вона вдалася до того Брідо, щоб урятувати бакалійника. Непідкупний начальник канцелярії, один із тих добродішних простаків, що чарують нас своєю некорисливістю, звичайно, остерігся підплачувати тих, від кого залежала Деквенова доля: він спробував просвітити їх! А просвітяти людей у ті часи було однаково, що умовляти їх відновити Бурбонів на троні. Міністр-жірондист, що боровся з Робесп'єром, сказав Брідо:

«У що це ти пхаєшся?» І всі, до кого поштивий начальник канцелярії звертався, повторювали цю жорстоку фразу: «У що це ти пхаєшся?» Брідо розважно порадив пані Деквен не рипатись; але, замість уласкавити Робесп'єрову господиню, вона почала вергати громи й блискавки на цю донощицю; пішла до одного члена Конвенту, що сам тремтів за свою шкуру, і той пообіцяв: «Я поговорю з Робесп'єром». Прекрасна бакалійниця заспокоїлась, а захисник, звичайно, і словом не прохопився. Кілька голів цукру, кілька пляшок доброго лікеру, подарованих громадянці Дюпле, урятували б Деквена. Ця невеличка пригода доводить, що під час революції однаково небезпечно шукати рятунку і в чесних людей, і в негідників: можна покладатись тільки на себе. Деквен загинув, але йому принаймні дісталася честь іти на ешафот у товаристві Андре де Шеньє. Отам, безперечно, Бакалія й Поезія вперше обнялись у плоті, бо вони й тоді, і завжди мали таємний зв'язок між собою. Деквенова смерть наробила куди більше галасу, ніж смерть Андре де Шеньє. Треба було аж тридцяти років, аби зрозуміти, що зі смертю Шеньє Франція втратила більше, ніж зі смертю Деквена. В Робесп'єрових заходах добре було принаймні те, що аж до 1830 року налякані бакалійники не пхались у політику. Крамничка Деквена була за сто кроків від Робесп'єрового помешкання. Невдовзі бакалійників наступник збанкрутував, і приміщення зайняв Цезар Біротто, славетний парфюмер. Та, немовби ешафот заніс туди якесь нез'ясовне заразливе нещастя, винахідник «Подвійного турецького крему» й «Дезодораційної води» збанкрутував там також. Розв'язок цієї проблеми належить до царини окультних наук.

Кілька разів начальник канцелярії провідав дружину нещасливого Деквена, і його вразила спокійна, холодна, чиста врода Агати Руже. Хоча він приходив утішити вдову, яка, поховавши вже другого чоловіка, в тяжкому горі не могла навіть провадити торгівлю, та скінчилося це тим, що він не далі як за декаду пошлюбив чарівну дівчину, викликавши з дому її батька, який не примусив чекати себе. Лікар, у захваті від того, що все розвивається за його бажанням, бо його дружина стала єдиною спадкоємицею старих Деквенів, поквалився до Парижа не так для того, щоб бути присутнім на Агатиному весіллі, як для того, щоб по своїй уподобі оформити шлюбну угоду. Некорисливість та палка закоханість громадянина Брідо

полишили цілковиту волю хитрощам лікаря, і той використав зятеве засліплення, як ви побачите з дальшого розвитку цієї історії. Отож усе добро старих пана й пані Деквенів, коли ті померли протягом двох років одне по другому, дісталось у спадщину пані Руже — чи, краще сказати, лікареві. Врешті Руже подолав витривалість своєї дружини, і та померла на початку 1799 року. Тепер він мав виноградники, він купував ферми, він придбав гамарні, він міг продавати вовну! Його коханий син не тямив робити нічого, але батько призначив його для ролі власника, полишав йому рости багатим і дурним, певний, що його нащадок зуміє прожити життя й померти не згірше за найученіших людей. З 1799 року ісуденці, що вміли рахувати, оцінювали річний прибуток старого Руже в тридцять тисяч ліврів. Після дружининої смерті лікар жив як розпусник, але, так би мовити, по-своєму впорядковував те життя, провадив його за зачиненими дверима свого дому. Цей медик із таким крутим характером помер 1805 року. Бог відає, що говорило тоді ісуденське городянство про цього чоловіка, скільки ходило по місту байок про його огидне особисте життя. Жан Жак Руже, якого батько, збагнувши його недоумство, врешті взяв у шори, лишився неодружений із поважних причин, з'ясування яких становить важливу частину цієї історії. В його безшлюбності, як ми побачимо згодом, винен був почасти батько:

Тепер треба розглянути, які були наслідки того, що батько помстився на дочці, яку не вважав своєю, хоч вона законно носила його прізвище. Ніхто в Ісудені не примітив однієї з тих химерних випадковостей, що роблять із цілого покоління безодню, в яку западає знання. Агата була схожа на матір доктора Руже. Так само, як, згідно з широко відомим спостереженням, подагра перескакує через покоління й переходить від діда до онука, нерідко можна побачити, що й подібність чинить мов подагра.

Отак і старший син Агати, обличчям схожий на матір, натурою вдався в доктора Руже, свого діда. Полишмо розв'язання цієї другої проблеми разом із розкішним реєстром мікроскопічних створінь двадцятому сторіччю, і наші небожі напишуть, може, не менше дурниць, ніж устигли написати про це темне питання наші вчені корпорації.

Агата Руже приваблювала всі погляди, бо природа наділила її одним з тих облич, котрим, як обличчю матері

нашого Спасителя діви Марії, судилось довіку лишатися дівочими, навіть після заміжжя. На її портреті, що й донині зберігся в майстерні Брідо, ми бачимо бездоганний овал, незаймано білу шкіру без найменшого сліду ластовиння, хоч коси в неї були золотаво-руді. Не один художник, побачивши сьогодні це ясне чоло, ці скромні уста, цей тонкий ніс, гарненькі вушка, довгі вії, темно-голубі очі, сповнені безмежною ніжності, — все позначене великим спокоєм обличчя, питає нашого великого майстра: «Це копія з Рафаеля?» Ще ніколи чоловік не вчинив розумніше, ніж учинив начальник канцелярії, коли одружився з цією дівчиною. Агата втілювала в собі виховану в провінції ідеальну господиню, що зроду не лишалась сама, без материнського нагляду. Побожна без святенництва, вона не мала іншої освіти, крім тієї, яку дає жінкам церква. Була вона довершеною дружиною і в повсякденному розумінні, хоча її необізнаність із життям не раз призводила до лиха. Епітафія однієї знаменитої римлянки: «Вона ткала й пильнувала дому», — чудово відображає таке чисте, просте й спокійне життя. Відколи встановлено Консульство, Брідо був фанатично відданий Наполеонові, що призначив його начальником відділу в 1804 році, за рік до смерті Руже. Маючи дванадцять тисяч франків платні, та ще й одержуючи немалі нагороди, Брідо пітрохи не журився ганебними умовами спадщини по лікарю, за якими Агата не одержала нічого. За півроку до смерті старий Руже оформив продаж синові частини своїх маєтків, а решта дісталась тому ж таки Жанові Жаківі чи то дарунком від батька, чи то як законному спадкоємцеві. Ті сто тисяч франків, які Агата одержала в рахунок майбутньої спадщини під час укладання шлюбу, й становили всю її частку в майні, що зосталось по батькові й матері. Обожаюючи імператора, Брідо з відданістю східного сеїда служив величним задумам цього новітнього півбога, який, заставши все у Франції зруйнованим, хотів усе привести до ладу. Начальник відділу ніколи не казав собі: «Годі!» Проекти, меморандуми, рапорти, начерки — найтяжчі завдання він брав на себе, щасливий тим, що допомагає імператорові; він любив його як людину, обожнював як владаря й не терпів найменшої критики на адресу його дій та проектів. З 1804 до 1808 року начальник відділу жив у гарному великому помешканні на набережній Вольтера, за кілька кроків від свого міністерства й від Тюільрі. В дні розко-

шів пані Брідо вся челядь складалася з куховарки та слуги. Агата, що завжди вставала раніш за всіх, ішла з куховаркою на ринок. Поки служник прибирав у покоях, вона заходжувалась коло сніданку. Брідо йшов до міністерства не раніш як об одинадцятій. Поки тривало їхнє подружнє життя, дружина завжди знаходила втіху в тому, щоб готувати йому розкішний сніданок: адже тільки за сніданком Брідо міг посмакувати їжу. Взимку й улітку, в будь-яку погоду Агата поглядом з вікна проводжала чоловіка до міністерства й не відвертала голови, поки він не зникав у вулиці Бак. Потім сама бралася за свої справи: дивилась, як прибрано, одягалась, бавилася з дітьми, водила їх гуляти, приймала відвідини й дожидалася Брідо. Коли начальник відділу приносив із собою негайну роботу, вона сідала біля його столу, в кабінеті, безмовна, як статуя, й плела панчошу, дивлячись, як він працює, кінчала роботу разом з ним і лягала спати на хвилинку раніш за нього. Часом подружжя бувало на виставах у міністерській ложі. Обідали в ті дні у ресторані, і видовище ресторану щоразу дуже тишило пані Брідо, як усіх, що вперше попали до Парижа. Часто змушена бувати на тих пишних обідах, що їх улаштовували начальникові відділу, який керував частиною Міністерства внутрішніх справ, і що додавали Брідо поваги, Агата корилася звичаєві й розкішно вбиралась, але, вернувшись додому, радо скидала з себе ту пишноту й убиралася просто, як провінціалка. Раз на тиждень, по четвергах, Брідо давав обід друзям. Крім того, в останній день карнавалу у них бував великий бал. Оце й уся історія цього подружнього життя, в якому були тільки три великі події: народження двох дітей, з проміжком у три роки, та смерть самого Брідо, що відійшов на той світ у 1808 році, змордований невсипущими трудами, саме тоді, коли імператор збирався дати йому посаду генерального директора, графський титул і чин статського радника. Саме тоді Наполеон звернув особливу увагу на внутрішні справи, завалив Брідо роботою й урешті підірвав здоров'я цього героя-бюрократа. Наполеон, у якого Брідо ніколи нічого не просив, поцікавився його моральністю і достатком. Довідавшись, що цей відданий чоловік не має нічого, крім службової платні, він розпізнав у ньому одну з тих непідкупних натур, котрі підносять на вищий рівень, облагороджують його уряд, і захотів обсипати Брідо несподіваною ласкою. Прагнення закінчити

величезну роботу до від'їзду імператора в Іспанію вбило начальника відділу: він помер від нервової гарячки. Коли імператор, що за кілька днів вернувся до Парижа готувати кампанію 1809 року, почув про цю втрату, він сказав: «Є люди, яких не замінити ніким!» Вражений відданістю, яка не сподівалася жодної з отих блискучих відзнак, установлених для військових, імператор вирішив створити новий орден із щедрим пенсіоном для цивільних службовців, як колись він створив орден Почесного Легіону для військових. Враження від смерті Брідо породило в його уяві орден Єднання; але він не мав часу довершити цю аристократичну фундацію, спогад про яку вже так зітерся, що більшість читачів питатимуть, який був орденський знак; його носили на голубій стрічці. Імператор задумав ніби стопити в цьому ордені два ордени Золотого Руна: іспанський і австрійський. Провидіння зуміло перешкодити цій профанації, як сказав один прусський дипломат. Імператор наказав, щоб йому з'ясували матеріальне становище пані Брідо. Обом дітям учились на повному пенсіоні в імператорському ліцеї, і Наполеон узяв на свій рахунок усі видатки на їхнє виховання. Потім він призначив пані Брідо пенсію чотири тисячі франків, звичайно, взявшись сам дбати про долю обох її синів. Від свого одруження й до чоловікової смерті пані Брідо не мала ніяких зносин з Ісуденом. Вона саме доношувала другого сина, коли померла її мати. А коли помер батько, що так не любив її, саме йшло готування до коронації імператора і Брідо був такий переобтяжений роботою, що вона не хотіла кидати його самого. Жан Жак Руже, її брат, не написав їй ні слова, відколи вона поїхала з Ісудена. Глибоко скривджена мовчазною неприхильністю родини, Агата врешті стала дуже рідко згадувати тих, хто не хотів думати про неї. Щороку вона одержувала листи від хрещеної матері, пані Ошон, якій відповідала байдужими словами, не вдумуючись у ті поради, що давала їй у вигляді натяків ця чудова, благочестива жінка. За якийсь час до смерті доктора Руже пані Ошон написала хрещениці, що та не дістане від батька нічого, як не доручить вести справу панові Ошону. Агаті дуже не хотілося заводитись із братом. Та й Брідо — чи то він уважав, що його дружину обібрано згідно з законами та звичаями беррійського краю, чи то він, чесний і справедливий чоловік, поділяв зі своєю дружиною велич душі та байдужість до матеріальних інтересів, — не

хотів і слухати свого нотаря Рогена, що радив йому скористатися своїм становищем і опротестувати дії, якими батько спромігся позбавити дочку її законної частки. Подружжя змирилося з тим, що сталося в Ісудені. Одначе за таких обставин Роген змусив начальника відділу замислитись про дружинине становище. І цей чудовий чоловік подумав, що в разі його смерті Агата лишиться без грошей. Тоді він заходився перевіряти стан своїх грошових справ і з'ясував, що з 1793 до 1805 року він із дружиною мусив узяти близько тридцяти тисяч франків із тих п'ятдесяти тисяч, що їх старий Руже дав дочці грішми; решту двадцять тисяч він уклав у державні облігації. Тоді їхній курс був сорок пунктів, і Агата мала з них дві тисячі ліврів державної ренти. Тож, овдовівши, пані Брідо могла пристойно жити за шість тисяч франків на рік. Лишаючись у душі провінціалкою, вона хотіла звільнити служника, зоставивши тільки куховарку, й перемінити помешкання; але Агатина щира приятелька, що завжди називала себе її тіткою, пані Деквен, продала своє рухоме майно, відмовилась від квартири й перебралась до Агати; з кабінета небіжчика Брідо зробили для неї спальню. Вдови об'єднали свої прибутки й стали жити на дванадцять тисяч франків ренти. Це вирішення здавалося простим і природним. Та ніщо в житті не вимагає більшої уваги, ніж речі, які здаються природними; незвичайне завжди викликає недовіру. Гляньте на досвідчених людей, повірених, суддів, лікарів, священників: усі вони надають величезної ваги простим речам, що їх усі вважають дріб'язковими. Гадюка серед квітів — це одна з найкращих притч, яку античність лишила нам, щоб ми керувалися нею в житті. Як часто дурні, виправдовуючи себе у власних і чужих очах, вигукують: «Це ж така проста річ, що будь-хто попався б на неї!»

В 1809 році пані Деквен було вже шістдесят п'ять років, хоч вона й не признавалась у тому. Прозвана свого часу «прекрасною бакалійницею», вона належала до тих рідкісних жінок, яких щадить сам час, і завдячувала чудовому здоров'ю привілей зберігати вроду, яка, проте, не витримує поважного іспиту. Середнього зросту, повнява, свіжа, вона мала прегарні плечі й ледь рожевуватий колір шкіри. Русяві, з каштановим відтінком коси, попри нещастя з Деквеном, нітрохи не посивіли. Велика гурманка, вона любила готувати собі різні лагоминки; та хоч і

здавалась дуже зайнятою думками про кухню, захоплювалась і театром, а крім того, віддавалась одному порокові, який сповивала в найглибшу таємницю: грала в лотерею! Чи це не та сама прірва, від якої міфологія остерігає нас образом бочки Данаїд? Деквениха, — так, певне, годиться називати цю жінку, що грала в лотерею, — може, трохи забагато витрачала на убрання, як усі жінки, що мають щастя довго лишатись молодими, та попри ці невеликі вади вона була жінкою, з якою приємно жити. Вона завжди погоджувалася з усіма, не перечила нікому, тишила лагідною й товариською веселістю. До того ж мала ще одну чисто паризьку рису, що вабила до неї старих, відставних комерсантів та комівояжерів: розуміла жарти! І коли не вийшла заміж утретє, винні в цьому були тільки часи. Під час війн, які провадила імперія, чоловіки, що хотіли одружитись, легко знаходили молодих багатих відданиць і шістдесятирічними жінками не цікавились. Пані Деквен хотіла розважити пані Брідо, часто водила її до театру, катала в екіпажі, готувала смачненькі обіди, навіть пробувала одружити зі своїм сином Біксію. О так, вона розкрила перед Агатою жахливу таємницю, яку ревно берегли вона, її покійний чоловік та нотар. Молодява, привабна пані Деквен, що виглядала на тридцять шість років, мала тридцятип'ятирічного сина, на прізвисьце Біксію, вже овдовілого, майора двадцять першого лінійного полку; він загинув під Дрезденом у чині полковника й теж лишив по собі єдиного сина. Пані Деквен, що бачилася зі своїм онуком Біксію тільки потай, казала, нібито то син першої дружини її першого чоловіка. Таїлася вона з обережності: син полковника вчився в Імператорському ліцеї разом з двома синами Брідо на половинній стипендії. Цей хлопець, ще в ліцеї хитрий і пронозуватий, потім уславився як рисувальник і великий дотепник. Агата любила своїх дітей над усе в світі й хотіла жити тільки для них; вона не хотіла вдруге виходити заміж як з розрахунку, так і з вірності. Але жінці легше бути доброю дружиною, ніж доброю матір'ю. Вдова має дві ролі, завдання яких суперечать одне одному: бути матір'ю й здійснювати батьківську владу. Мало є жінок таких, що розуміють це й уміють грати таку подвійну роль. Отак і сердешна Агата, попри всі свої добрі якості, ставала несвідомою причиною багатьох лих. Бувши не дуже мудрою, зате довірливою, як усі добросерді люди, Агата стала жертвою пані Деквен, що втягла її в жах-

ливе нещастя. Деквениха грала в лотерею, а за лотерею треба платити готівкою. Провадячи все господарство в родині, вона мала змогу витратити на гру призначені на прожиток гроші, а в крамарів тяжко заборгувалася, сподіваючись виграти багатство для свого онука Біксіу, любої Агати та обох її дітей. Коли сума боргу досягла десяти тисяч франків, вона почала ставити ще більші суми, надіючись на улюблену комбінацію цифр, яка не випадала вже дев'ять років і тепер мала покрити нестачу. Відтоді борг почав рости дуже швидко. Коли він досяг двадцяти тисяч, Деквениха розгубилась — і пропустила виграшний номер. Вона вирішила продати свою ренту, щоб розрахуватися з небогою; але Роген, її нотар, пояснив їй, що цей благородний задум нездійснений. Покійний Руже, коли помер його шуряк Деквен, улаштував спадкоємні справи так, що дружині бакалійника припала тільки довічна рента, а самий капітал по її смерті мав перейти до Жана Жака Руже. Жоден дихвар не дав би двадцяти тисяч франків шістдесятисемірічній жінці за довічну ренту в чотири тисячі франків у такі часи, коли дуже легко було розмістити гроші за десять процентів річних. І одного ранку Деквениха впала до ніг небози й, ридаючи, призналась в усьому. Пані Брідо не стала дорікати їй, а звільнила служника й куховарку, продала зайві меблі, продала три чверті своїх державних облігацій, сплатила всі борги й перебралась в інше помешкання.

Частина вулиці Мазаріні від вулиці Генего до того місця, де вона вливається в Сенську вулицю за будинком Інституту, — безперечно, одно з найжахливіших місць Парижа. Високі сірі мури колежу та бібліотеки, які кардинал Мазаріні подарував місту, — згодом у них розмістилася Французька академія, — кидають крижану тінь на цей куток, сонце там показується рідко, зате часто завіває туди північний вітер. Нещасна зубожіла вдова оселилась на четвертому поверсі одного з будинків, що стоять у цьому вогкому, темному й холодному місці. Перед цим будинком підносились будівлі Інституту, де вже були тоді житла лютих звірів, відомих у світі буржуа під назвою художників, а по майстернях — під назвою «мазюкал». Вступали туди мазюкалами, а вийти звідти можна було державним стипендіатом у Римі. Ця операція не обходилася без гучного гамору в певні пори року, коли претендентів замикали в тих житлах. Щоб стати

лауреатом, ті з них, котрі були скульпторами, мали виліпити з глини модель статуї, а котрі були живописцями — намалювати одну з картин, які ви можете побачити в Школі красних мистецтв; музиканти — написати кантату, архітектори — зробити проект пам'ятника. Тепер, коли пишуться ці рядки, той звіринець перенесено з цих похмурих і холодних будівель до прегарного Палацу красних мистецтв, зовсім недалечко звідти. З вікон пані Брідо видно було якраз ті заграбовані комірчини — вельми невеселе видовище. На півночі обрїй затуляла будівля Інституту. Коли вийти на вулицю, очі могли спочити на вервечці фіакрів, що стояла в горішньому кінці вулиці Мазаріні. Врешті вдова поставила на підвіконнях три ящики з землею й виростила в них один із тих повітряних садочків, що не вписуються в поліційні правила, а рослинисть у них затримує світло й повітря. Цей будинок, притулений до іншого, що виходить на Сенську вулицю, за браком місця мусили збудувати дуже вузьким, і сходи в ньому кручені. Четвертий поверх — останній. Троє вікон, три кімнати: їдальня, невеличка віталенька, спальня і навпроти, через площадинку сходів — кухонька; нагорі — дві кімнатки для хлопців і величезне порожнє горище. Пані Брідо обрала це помешкання з трьох причин: дешевше — всього чотириста франків; контракт на дев'ять років; до школи — Імператорського лицю — недалеко; і врешті, той самий міський квартал, до якого вона звикла. Внутрішній вигляд помешкання був у згоді з зовнішнім виглядом будинку. В їдальні, обклеєній жовтими шпалерами в зелені квіточки, на невоскованій червоній підлозі стояли тільки найнеобхідніші меблі: стіл, два буфети, шість стільців, перевезені зі старого помешкання. Вітальня була оздоблена обюссонським килимом; його віддали покійному Брідо, коли обновляли вмеблювання міністерства. Вдова поставила там звичайний гарнітур червоного дерева з різьбленням у єгипетському стилі, оббитий зеленим шовком з білими розеточками; Жакоб Демальтер у 1806 році виготовляв такі сотнями. Над канапою зразу привертав погляд пастельний портрет Брідо роботи одного знайомого. Хоч то й не був шедевр мистецтва, по самому чолу було видно стійку вдачу цього великого, хоч непримітного громадянина. Добре відтворив художник спокійний погляд гордих і водночас лагідних очей. Проникливість, про яку свідчили розважно стиснуті губи, і весь вигляд цього чоловіка,

про якого імператор сказав: «Justum et tenacem»¹, були схоплені коли й не талановито, то принаймні точно. По цьому портрету було видно, що зображений на ньому чоловік завжди був вірний обов'язкові. Його обличчя виражало ту непідкупність, яку визнають за декотрими діячами Республіки. Навпроти, над картярським столиком, красувався кольоровий портрет імператора роботи Верне: Наполеон мчить на коні, а за ним його почет. Агата купила собі дві великі клітки з пташками; в одній — чижі, в другій — індійські птахи. Вона ввела цю дитячу розвагу після своєї втрати, невідшкодної і для неї, й ще для багатьох людей. Ну, а кімната вдови за три місяці стала такою, якою вже й мала лишатись до того гіркого дня, коли її винесли звідти: там панувало безладдя, якому жодний опис не дасть ладу. На кріслах з подушками спали коти; чижики, яких часом випускали з клітки, лишали свої капки на всіх меблях. Славна вдова в кількох місцях сипала для них просо та/клала зелені. Коти там знаходили на блюдцях по кутках ласі шматочки. Хмарами літала міль. У цій кімнаті аж пахло провінціальністю й вірністю. Все, що належало покійному Брідо, дбайливо зберігалось. Агата доглядала небіжчикове письмове приладдя, як у давнину вдова паладина доглядала його зброю. Зворушливий культ, що жив у її серці, можна збагнути з однієї подробиці. Вона вгорнула перо в папір, надписала: «Останнє перо, що служило моемулюбому мужеві», — і сховала його. Чашка, з якої він востаннє напився, стояла під склом на каміні. На скляних кулях, які вкривали ті реліквії, пізніше красувалися ковпаки та перуки. Відколи Брідо помер, в цієї ще молодій тридцятип'ятирічній вдови не помітно було й сліду кокетства чи турботи про зовнішність. Розлучена з єдиним чоловіком, якого вона знала, шанувала й любила, який ні разу не завдав їй найменшої прикрості, вона більш не відчувала себе жінкою, все стало їй байдуже; вона вже не прибиралась ніколи. Мабуть, у світі не було ще чогось такого простого й повного, як це зречення подружнього щастя й кокетства. Декотрі натури дістають разом з коханням силу переносити своє «я» в інше; а коли позбуваються цього, життя для них стає неможливим. Агата, що могла відтоді жити тільки для своїх дітей, відчувала безмежний смуток, бачачи, скільки злигоднів неминуче

¹ Праведний і стійкий (латин.).

завдасть їм її зубожіння. Після переселення на вулицю Мазаріні в її обличчі з'явився відтінок смутку, що додавав їй зворушливості. Вона, звісно, ще трохи надіялась на імператора, але імператор не міг зробити для неї більше, ніж уже зробив: його особиста каса виплачувала щороку по шістсот франків на кожного хлопця, опріч утримання.

Що ж до красуні Деквен, то вона зайняла таку саму квартиру на третьому поверсі. Вона перевела на пані Брідо тисячу екю зі своєї довічної ренти. Нотар Роген оформив для пані Брідо цю справу, але потрібно було близько семи років, щоб повільно відшкодувати завданий збиток. Роген, якому було доручено порядкувати півтора тисячами франків ренти, складав ті гроші в міру їх надходження. Пані Деквен, якій лишилося тисяча двісті франків на рік, жила в скромності при своїй небозі. Ці дві чесні, але слабкі жінки наймали одну служницю, що приходила вранці. Пані Деквен, що любила куховарити, готувала обід. Увечері приходили розважити двох удів кілька знайомих службовців міністерства, колись підлеглих Брідо. Пані Деквен усе грала в лотерею, але виграш ніяк не випадав — мов затявся, казала вона. Бідолаха сподівалась за одним разом вернути все те, що так свавільно позичила в небоги. Обох синів пані Брідо вона любила дужче, ніж свого онука Біксіу — така свідома була своєї провини перед ними і така вдячна за доброту своїй небозі, яка і в найбільших нещастях ні разу не дорікнула їй. Можете уявити, як вона розпещувала Жозефа й Філіппа. Як усі люди, що, наділені вадою, прагнуть прощення, стара аматорка імператорської французької лотереї частувала хлопців усякими лагоминами. А згодом Жозефові й Філіппові нічого не варто було виманити в неї трохи грошенят: меншому — на рисувальний вугіль, олівці, папір, естампи, а старшому — на яблучний торт, мармурові кульки, шнурки та складані ножики. Пристрасть змушувала бідну жінку обмежуватися півсотнею франків на місяць для всіх потреб, щоб мати змогу програвати решту.

А пані Брідо, керована материнською любов'ю, теж не дозволяла собі витратити більше. Щоб покарати себе за довірливість, вона героїчно зрікалася своїх маленьких утіх. Як у багатьох несміливих і не дуже розвинених духовно людей, одне несправджене почуття й пробуджена недовіра змусили її так зосередитись на цій ваді, скнарості, що вона набула стійкості справжньої чесноти.

Імператор може забути свою обіцянку, казала вона собі, або загинути в бою, і виплата пенсії припиниться з її смертю. Вона тремтіла, думаючи про те, що її діти можуть лишитись самі без шматка хліба. Нездатна зрозуміти обрахунки Рогена, коли той пробував пояснити їй, що за сім років відкладані три тисячі франків довічної ренти пані Деквен відшкодують їй продані цінні папери, вона не вірила ні нотареві, ні тітці, ні державі, вона розраховувала тільки на себе та на свою ощадність. Щороку відкладаючи тисячу екю зі своєї пенсії, вона за десять років наскладає тридцять тисяч, із яких уже матиме півтори тисячі франків ренти для одного сина. В тридцять шість років вона мала право гадати, що проживе ще двадцять; а дотримуючись такої системи, зможе забезпечити найнеобхідніше обом дітям. Отак ці дві вдови перейшли від ненадійних розкошів до добровільних злиднів — одна під владою свого пороку, друга під спонукою найчистішої чесноти. Ніщо з цих дрібничок не зайве для глибоко повчального висновку, який випливає з цієї історії, і хоч вона зродилася з щонайзвичайніших життєвих обставин, значення її, можливо, тим ширше. Вигляд майстерень, біганина студентів-художників на вулиці, потреба дивитись на небо, щоб спочити душею від похмурих краєвидів, які оточували цей завжди вогкий куток, і отой портрет, сповнений одухотвореності й натхнення, хоча й мальований пензлем аматора, і насичені, але приглушені й узгоджені літами барви любої, мирної оселі, і зелені ящики на вікнах, і вбозтво побуту, і прихильність матері до старшого сина, і її нехіть до уподобань меншого, — одне слово, вся сукупність подій та обставин, які послужили вступом до нашої історії, можливо, містить у собі причини, які сформували нам на втіху Жозефа Брідо, одного з найбільших майстрів сучасного французького живопису.

Філіпп, старший із двох синів пані Брідо, був напрочуд схожий на матір. Білявий, голубоокій, він був великий галасун, а тому здавався жвавим і сміливим хлопцем. Старий Клапарон, що вступив на службу до міністерства тоді, коли й Брідо, — один з вірних друзів, які вечорами приходили розважати двох удів, — двічі або й тричі щомісяця казав, поплескавши Філіппа по щоці: «В цього малого шибеника очі ніколи не будуть холодні!» Ці слова додавали рішучості малому хвалькові, і він розвинув у собі велику тілесну спритність. У ліцеї доводилось

битися з іншими учнями, і Філіпп навчився тієї сміливості та зневаги до болю, що породжують військову доблесть; але, звичайно, це супроводилось нехиттю до навчання, бо шкільна наука не вміла розв'язати складного завдання одночасного розвитку тіла й розумових здібностей. Агата думала, що син, схожий на неї видом, удався в неї й натурою, і твердо вірила, що колись у ньому проявиться витонченість почуттів, сполучена з чоловічою силою духу. Філіппові було вже п'ятнадцять років, коли матері його довелося перебиратись на похмуру вулицю Мазаріні, і делікатність таких юних дітей тоді підтвердила материні сподівання. Жозеф, на три роки молодший, зовні скидався на батька, але гіршими рисами. По-перше, пишна чорна чуприна в нього весь час була скуйовджена; тим часом його брат, попри свою жвавність, завжди був чепурний. Далі, не знати чому, на Жозефові ніяка одежина не могла вдержатись у ладу, і це вже стало звичкою; кожна обновка на ньому дуже скоро набирала вигляду старих лахів. А старший, хлопець себелюбний, умів дбати про себе. Мати мимохіть при звичаїлась весь час сварити Жозефа й ставити брата йому за приклад. Отже, Агата не завжди ставилась до дітей однаково, і коли йшла шукати їх, то казала про Жозефа: «І що лишень він там накоїв?» Такі дрібнички штовхали її серце в прірву материнської несправедливості. Ніхто серед тих украї ординарних людей, що складали товариство двох вдів, — ні дядечко Брюель, ні старий Клапарон, ні Дерош-батько, ні навіть абат Лоро, сповідник Агати, не помічав Жозефогового нахилу до спостережень. Заворожений своїми уподобаннями, майбутній колорист не звертав ніякої уваги на все, що зачіпало його, і в дитинстві ця зосередженість так скидалась на тупість, що батько побоювався за його стан. Незвичайна величина голови й висота чола змушували побоюватись, чи не розвинеться в дитини водянка мозку. Юнаком він завжди кривився й супився, і тим, хто не вмів бачити у виразі лиця душевної краси, його обличчя могло здаватись бридким. Всі рисочки, які згодом розправились, були неначе зморщені, і це враження ще підсилювала та глибока уважність до всього, яку виявляв малий. Отож Філіпп давав матері підстави пишатися ним, зате Жозефа ніхто ніколи не хвалив. У Філіппа часто вихоплювалися ті щасливі слова, ті дотепні відповіді, які змушують батьків вірити, що з їхньої дитини виросте щось незвичайне,

а Жозеф завжди був мовчазний і замислений. Мати сподівалася від Філіппа бозна-чого, а щодо Жозефа не мала надій. Жозефів нахил до мистецтва розвинувся завдяки цілком звичайній пригоді: 1812 року, на великодні канікули, вийшовши погуляти з братом та пані Деквен у Тюільрі, він побачив, що якийсь учень малює на стіні карикатуру на вчителя, і хлопця прикував до місця захват перед цими крейдяними лініями, що аж вібрували злостивістю. Другого дня хлопець у вікно побачив, як з вулиці Мазаріні входять у двері художньої школи учні, нишком спустився надвір і вбіг у подвір'я Інституту, де побачив недокінчені статуї та погруддя, скульптуру з мармуру, скульптуру з випаленої глини та гіпсу й здивувався на них, ніби в гарячці, бо в ньому прокинувся інстинкт, заворушилось покликання. Він побачив прочинені двері й увійшов до невисокої зали, де малювали статую з десятиро юнаків. Вони зразу почали жартувати.

— Гей, малий! — гукнув перший, хто його вгледів, і кинув у нього скачаною з хліба кулькою.

— Чий же це?

— Боже, який бридкий!

Отак із чверть години Жозеф був мішенню для глузів усієї майстерні великого скульптора Шоде, та врешті, насміявшись, учні помітили його незворушність, його поважний вираз і спитали, чого він хоче. Жозеф відповів, що хоче навчитись малювати; тоді всі стали захочувати його. Хлопчик, потішений приязним тоном, сказав, що він син пані Брідо.

— Ну, коли ти син пані Брідо, то можеш стати великою людиною! — загукали з усіх боків. — Хай живе син пані Брідо! А твоя мама гарна? Як судити по твоїй пичці, то, певне, просто чудова!

— Отже, ти хочеш стати художником, — сказав найстарший з учнів, уставши з місця й підходячи до хлопця. — А ти знаєш, що для цього треба бути дуже сильним і витримувати великі злидні? Так, так, є такі іспити, що руки й ноги ламають! Усі оці лобурі, що ти тут бачиш, — усі до одного їх витримали. Отой-он не їв цілий тиждень! Побачимо, чи ти зможеш стати художником.

Тоді взяв малого за руку й підняв її прямо вгору, а другу зігнув так, ніби Жозеф збирався вдарити когось кулаком.

— Цей іспит ми називаємо «семафор», — сказав учень. — Коли вистоїш отак нерухомо, не опускаючи

рук, чверть години, то доведеш, що з тебе добрий колодязний звід.

— Кріпись, малий, — озвались інші. — Еге, щоб стати художником, треба чимало витерпіти!

Тринадцятирічний Жозеф щиро повірив їм і хвилин п'ять стояв нерухомо, всі учні поважно дивились на нього.

— Рука опускається! — сказав один.

— Держись, держись, хай йому біс! — озвався другий. — Імператор Наполеон цілий місяць вистояв он як! — і ще один учень показав на чудову статую роботи Шоде.

Вона зображувала імператора, що стояв зі скіпетром у руці; 1814 року цю статую звалили з колони, яку вона увінчувала. За десять хвилин у Жозефа вже котилися з лоба краплі поту. В цю хвилину ввійшов низенький лисий чоловік, блідий і хворобливий. У майстерні запанувала шаноблива мовчанка.

— Що це ви робите, пустуни? — спитав він, побачивши малого мученика.

— Це нам хлопчик позує, — відповів той учень, котрий поставив Жозефа в таку позу.

— І вам не шкода так мучити бідну дитину? — сказав Шоде й опустил Жозефові руки. — І давно ти тут? — спитав він у Жозефа, приязно поплескавши його по щоці.

— Чверть години.

— А хто тебе сюди привів?

— Я хочу стати художником.

— А чий ти, звідки ти прийшов?

— Від мами!

— Ха! Від мами! — закричали учні.

— Тихо там! — гримнув Шоде. — А хто твоя мама?

— Пані Брідо. Мій тато вмер, він був другом імператора. Як ви захочете вчити мене малювати, імператор заплатить вам скільки скажете.

— Його батько був начальником відділу в Міністерстві внутрішніх справ! — вигукнув Шоде, раптом пригадавши. — То ти вже хочеш стати художником?

— Так, пане.

— Приходь сюди, коли схочеш, і розважайся! Дайте йому картону, паперу, олівців, і нехай бавиться. Щоб ви знали, хлоп'ята, його батько колись зробив мені послугу. Ось на, Корд-а-Пюї, піди купи пиріжків, тістечок та цукерок, — додав він, даючи гроші тому юнакові, котрий

збиткувався з Жозефа. — Подивимось, як ти наминати-меш, та й побачимо, чи вийде з тебе художник, — сказав Шоде, гладячи Жозефове підборіддя.

Потім він передивився малюнки учнів, а хлопчик ішов за ним, слухав його та розпитував. Принесено ласощі. Вся майстерня, сам скульптор і хлопчик перекусили. Тепер Жозефа обсипали пестощами так само завзято, як перше дражнили. Ця сценка, в якій розкрились і весела вдача, й добре серце художників і яку хлопчик інстинктивно зрозумів, справила на нього велике враження. Поява скульптора Шоде, віднятого в нас передчасною смертю, скульптора, якого піднесла до слави імператора прихильність, була для Жозефа чудесним видінням. Хлопець нічого не сказав матері про цю пригоду, але щосереді й щоп'ятниці він бував по три години в майстерні Шоде. Пані Деквен, що потурала примхам двох ангелочків, почала купувати Жозефові олівці, сангіну, естампи й папір для малювання. В Імператорському ліцеї майбутній художник малював учителів і своїх товаришів, розмальовував дортуари вугіллям, виявляв дивовижну старанність на уроках малювання. Лемір, професор Імператорського ліцею, вражений не тільки здібностями, а й успіхами Жозефа, прийшов до пані Брідо й сказав їй про синову обдарованість. Агата, провінціалка, що добре зналась на кухні, але погано на мистецтві, жахнулась. Лемір пішов, а вдова розплакалась.

— Ох! — забідкалась вона, коли увійшла пані Деквен. — Пропаша я! Хотіла, щоб Жозеф став службовцем, адже йому в міністерстві забезпечено кар'єру, там би йому й пам'ять про батька сприяла і він би в двадцять п'ять років став начальником канцелярії, а він, бачте, хоче стати художником, голодранцем. Я ж так і знала, що він тільки клопоту мені завдаватиме!

Пані Деквен призналася, що вже кілька місяців захочувала Жозефове захоплення й покривала відвідини Інституту по середах і п'ятницях. У Салоні, куди вона водила хлопця, його глибоке захоплення картинами здавалось їй якимсь чудом.

— Коли він у тринадцять років так розуміє живопис, люба моя, то, може, з вашого Жозефа виросте геній!

— А ви згадайте, куди завела геніальність його батька! У сорок років помер, виснажившись на роботі.

В останні дні осені, коли Жозефові пішов чотирнадцятий рік, попри заперечення пані Деквен, Агата пішла

до Шоде — заборонити йому розбещувати її сина. Вона застала скульптора в синьому халаті; він докінчував свою останню статую. Він не дуже привітно прийняв удову чоловіка, що колись вирятував його з досить скрутного становища; але, вже не раз зазнававши таких нападів, сперечався з таким завзяттям, яким за кілька хвилин досягають того, що важко зробити за кілька місяців. Він орудував стекою, приминаючи глину такими швидкими рухами, що видався наївній Агаті якимсь шаленцем. У іншому настрої Шоде б розреготався, але, почувши, як ця мати проклинає мистецтво, нарікає на долю, яку накидають її синові, й вимагає, щоб хлопця більш не пускали до майстерні, він запалився священним гнівом.

— Я маю обов'язки перед вашим покійним чоловіком, я хотів віддячити йому, вивести на путь його сина, полегшити вашому малому Жозефові перші кроки в найвеличнійшій з усіх можливих кар'єр! — вигукував він. — Так, добродійко, зрозумійте, коли ви ще цього не знаєте, що великий митець — це король, навіть більше ніж король: по-перше, він щасливіший, бо незалежний, живе як сам хоче; а по-друге — він править світом по своїй уподобі. Отже, у вашого сина прекрасне майбутнє; такі здібності бувають рідко, вони розкрилися так щасливо хіба лиш у Джотто, Рафаеля, Тиціана, Рубенса й Мурільйо; бо мені здається, що з нього вийде радше живописець, ніж скульптор. Господи! Якби я мав такого сина, я був би щасливіший, ніж імператор, коли породив короля Римського! Та врешті ви господиня долі свого сина. Що ж, добродійко, робіть із нього недоумка, що вміє тільки марширувати, або нікчемного перодряпа. Ви будете винні в убивстві. Я сподіваюся, що він, попри всі ваші зусилля, лишиться митцем. Покликання сильніше за всі перешкоди, які йому ставлять! Покликання — це слово означає, що людина обрана Богом! Ви тільки зробіте своє дитя нещасним! — Він розлючено кинув у цебро зайву глину, а потім сказав натурниці: — Годі на сьогодні!

Агата підняла очі й побачила роздягнену жінку, що сиділа на стільчику в кутку майстерні, куди ще не падав її погляд; це видовище сповнило її жахом.

— Не пускайте більш сюди малого Брідо, — сказав Шоде до учнів. — Його матері це не подобається.

— Фе! — закричали всі одинадцяттеро юнаків, коли за Агатою зачинилися двері.

«І оце сюди ходив Жозеф!» — нажахано думала бідна мати про все, що побачила й почула.

Відколи учні художньої школи дізналися, що пані Брідо не хоче, щоб її син став художником, вони з усієї сили почали заманювати Жозефа до себе. Хоч мати вимогла в Жозефа обіцянку не ходити більше до Інституту, хлопець часто прослизав до майстерні, коли там був Реньйо, і його заохочували мазюкати фарбами на полотні. Вдова хотіла поскаржитись, учні Шоде сказали їй, що пан Реньйо — це не пан Шоде; крім того, вона не віддавала їм свого синочка під охорону — і засипали її ще безліччю жартиків. Ці жорстокі «мазюкала» склали й виспівували пісеньку про пані Брідо, в якій було сто тридцять сім куплетів.

Увечері цього сумного дня Агата не захотіла грати в карти і сиділа в кріслі, охоплена таким глибоким смутком, що часом у її прекрасних очах блищали сльози.

— Що з вами, пані Брідо? — спитав старий Клапарон.

— Вона гадає, що її синові доведеться жебрати на хліб, бо в нього нахил до живопису, — пояснила пані Деквен. — Але в мене не менший клопіт із моїм онуком, малим Біксіу: він теж пропадає за малюванням. Чоловіки створені, щоб нас мучити.

— Пані має рацію, — сказав сухий, жилавий Дерош, що попри свої таланти так і не зміг вибитись у помічники начальника. — В мене, на щастя, тільки один син; адже я одержую всього тисячу вісімсот франків, а дружина, продаючи гербовий папір, заробляє тисячу двісті, то куди нам більше дітей? Я віддав свого хлопця писарчуком до адвоката, він має двадцять п'ять франків на місяць, сніданок бере з собою, обідає й спить удома, оце й усе, треба щоб він ішов і сам пробивав собі дорогу. Я б завдав своєму хлопцеві більше клопоту, якби послав його до колежу, щоб став колись адвокатом; коли даю йому грошей на театр, він щасливий, мов король, він мене обнімає! Я йому багато волі не даю, він переді мною звітує, на що потратив свої гроші. Ви розпещуєте своїх дітей. Коли вашому синові хочеться такого хліба, нехай! Щось та вийде з нього.

— А моєму, — озвався Брюель, старий начальник відділу, який нещодавно вийшов у відставку, — моєму всього шістнадцять років, і мати молиться на нього, але я не вірю в покликання, що виявляється так рано. Це

чистісінька фантазія, примха, вона повинна минуться!
Як на мене, хлопців треба скеровувати...

— Ви, добродію, багатий, ви чоловік і маєте тільки одного сина, — сказала Агата.

— Діти, — заговорив Клапарон, — це, далєбі, наші ти- рани (в серці). Мій доводить мене до шаленства, він мене в злидні вкинув, і я врешті махнув на нього рукою. Хай як знає. Тепер він щасливий від цього, та й я теж. Той шибеник почасти винен у материній смерті. Він став комівояжером, знайшов свою долю; він покинув батьків- ський дім, як тільки зміг, він ніколи не держався свого місця, не хотів учитись нічого, і я тільки одного прошу в Бога: померти, поки він не згн'ябив мого імені! Ті, хто не має дітей, не знають багато радощів, але вони уникли й багатьох страждань.

«Отакі ви, батьки!» — подумала Агата й знов заплакала.

— Я все це сказав вам, любя моя пані Брідо, щоб ви не перешкождали своєму синові стати художником; однаково тільки час змарнуєте.

— Якби ви здатні були виправити його, — знову заго- ворив уїдлиний Дерош, — я б вам порадив вигнати з нього цю примху; але я знаю, що ви жінка слабка, тож хай собі малює, хай мазюкає.

— Пропаший! — мовив Клапарон.

— Як пропаший? — вигукнула нещасна мати.

— А так: оте Дерошеве «серце», «хай як хоче» — по-моєму, це діло пропаще.

— Не журись, Агато, — сказала пані Деквен. — З Жо- зефа буде велика людина.

Після цієї суперечки, схожої на всі людські супе- речки, друзі вдови погодились на одній раді, і та рада не розвіяла її гризоти. Вони порадили їй, щоб дозволила Жозефові йти за своїм покликанням.

— Коли з нього не вийде генія, — сказав їй Брюель, що впадав коло Агати, — на службу влаштувати ви його завжди зможете.

На сходах, проводжаючи трьох старих чиновників, пані Деквен назвала їх «грецькими мудрецьями».

— Вона дуже стурбована, — сказав Брюель.

— Це її щастя, що її син хоче робити бодай щось, — додав Клапарон.

— Аби нам Господь зберіг імператора, — докинув Де- рош, — то Жозеф завжди знайде покровителя! Чого ж їй непокоїтись?

— Вона боїться всього, коли йдеться про її дітей, — відповіла пані Деквен.

А вернувшись, сказала Агаті:

— Серденько моє, чого ж ти знову плачеш? Бач як усі тобі радять водно!

— Ех! Якби це йшлося за Філіппа, я б нічого не боялась. Ви не знаєте, що там робиться, в тих майстернях! Там у художників голі жінки.

— Але ж у них, сподіваюсь, натоплено, — сказала пані Деквен.

Через кілька днів прогрімili звістки про відступ від Москви. Наполеон повернувся збирати нові сили й вимагати від Франції нових жертв. Тоді на бідну матір напали нові тривоги. Філіпп знудився ліцеєм і запрагнув служити імператорові. Огляд у Тюільрі, останній проведений Наполеоном, зробив з Філіппа, що саме був там, фанатика. Тоді військова пишнота, блиск мундирів, принада еполетів були для декого з молоді нездоланною спокусою. Філіпп вирішив, що в нього такі здібності до військової служби, як у його брата — до мистецтва. Нічого не сказавши матері, він написав до імператора таку петицію:

«Величносте, я син Вашого Брідо, мені вісімнадцять років, зріст шість з половиною стіп, я здоровий і дужий і хочу бути Вашим солдатом. Прошу Вашої ласки, щоб мене прийняли до війська», — і т. д.

Імператор другого ж дня забрав Філіппа з ліцею до Сен-Сіра, а через півроку, в листопаді 1813 року, його випустили до одного з кінних полків сублейтенантом. Частину зими Філіпп пробув у таборі, але як тільки зміг сісти на коня, в запалі рушив на війну. Під час французької кампанії став лейтенантом, коли в одній авангардній сутичці своїм завзяттям урятував полковника. Після бою під Лафершампенуа імператор надав Філіппові чин капітана й узяв до себе ад'ютантом. Підхльоснутий такими успіхами, Філіпп заробив під Монтеро ордена. Бувши свідком Наполеонового зречення у Фонтенбло, запалений цим видовищем, капітан Філіпп відмовився служити Бурбонам. Вернувшись в липні 1814 року додому, він застав матір зубожілою. На канікули Жозефа позбавили стипендії, а пані Брідо, якій виплачували пенсію з особистої скарбниці імператора, марно клопоталася, щоб її перевели на міністерство внутрішніх справ. Жозеф, який ще дужче захопився живописом,

під впливом цих подій домігся від матері, щоб відпустила його вчитись у пана Реньйо й пообіцяв, що зароблятиме на себе сам. Філіпп, що в дев'ятнадцять років дістав чин капітана й орден, послуживши в двох боях імператоровим ад'ютантом, збудив у матері безмірну гордість, і тому саме він, хоча й грубіян та бешкетник, без ніяких чеснот, крім відваги простого рубаки, став для неї генієм, а Жозеф, низенький, худий, хирлявий, з насупленим чолом, любив мир і спокій, мріяв про мистецьку славу й міг завдавати матері, на її думку, тільки клопоти та тривоги. Зима 1814—1815 років була сприятлива для Жозефа, і той, потай підтримуваний пані Деквен та Біксіу, учнем Гро, ходив працювати до цієї уславленої майстерні, звідки вийшло стільки різних талантів і де він дуже близько подружив зі Скіннером. Настало 20 березня, капітан Брідо, що приєднався до імператора під Ліоном і супроводив його до Тюільрі, був призначений командиром гвардійського драгунського ескадрону. Після бою під Ватерлоо, в якому Філіпп був легко поранений і заробив офіцерський хрест Почесного Легіону, він опинився з маршалом Дау під Сен-Дені й не покинув армії після Луари; отож за протекцією маршала Дау йому лишили чин і офіцерський хрест, але перевели на половинну платню. Жозеф, турбуючись за своє майбутнє, вчився в цю пору так ревно, що аж захворів кілька разів серед того вихору подій.

— Це від запаху фарб, — казала Агата пані Деквен. — Краще б йому кинути це діло, бо воно вадить здоров'ю.

Але найбільше турботи завдавав тоді Агаті її син-підполковник; вона побачила його в 1816 році, коли він уже одержував не близько дев'яти тисяч франків як командир драгунів імператорської гвардії, а половинну офіцерську платню в триста франків на місяць; вона опорядила для нього мансарду над кухнею і цим дещо йому заощадила. Філіпп був одним з найзатятіших бонапартистів кафе Ламблена, справжньої конституційної Беотії; він засвоїв там звичку, манери, стиль і спосіб життя офіцерів на половинній платні; і, як це зробив би кожен юнак двадцяти одного року, ще перебільшив їх, щиро запалав смертельною ненавистю до Бурбонів, нехтував навіть нагоди вернутись на службу як підполковник. А матері здавалося, що він виявляє велику силу характеру.

— Навіть батько б не повівся краще, — казала вона.

Половинної платні Філіппові вистачало, вдома на нього не витрачалось нічого, зате Жозеф був цілком на утриманні двох удів. З того часу вийшла на яв більша прихильність Агати до Філіппа. Доти вона таїлася з нею; але переслідування, яких зазнавав вірний вояк імператора, спогад про рану, яку дістав її любий синочок, його мужність у знегодах, хоча й добровільних, але для неї це були високі знегоди, — все це розпалювало в Агаті ніжність. Слова: «Він нещасний!» — виправдовували все. Жозеф, у чийй натурі переважала простосердність, якої вистачає на початку життя в душах митців, — до того ж йому змалку було прищеплене захоплення старшим братом, — зовсім не ображався на матір і виправдовував її, поділяючи цей культ сміливця, який у двох боях передавав імператорові накази й був поранений під Ватерлоо. Як же піддавати сумнівам вищість цього великого брата, якого він бачив у прегарному зеленому з золотом мундирі гвардійських драгунів, коли Філіпп командував своїм ескадроном на Травневому полі! Правда, Агата, хоч і дуже любила старшого сина, була дуже доброю матір'ю; вона любила й Жозефа, тільки без засліплення: вона його не розуміла, от і все. Жозеф обожнював матір, а Філіпп дозволяв їй обожнювати його. Правда, ради неї драгун пом'якшував свою солдатську брутальність, але не приховував, що зневажає Жозефа, хоча й виражав це по-панібратському. Дивлячись на брата, худого від надмірної праці, в сімнадцять років уже кволого й хворобливого, він називав його «макухою». Така зверхня поведінка була б образлива, якби по-художницькому безтурботний Жозеф не вважав, що вояки під брутальним виглядом ховають добре серце. Жозеф, бідолаха, ще не знав, що справді обдаровані вояки спокійні й чемні, як усі інші видатні люди. Геній в усьому схожий на себе.

— Бідолашне хлоп'я! — казав Філіпп матері. — Не треба до нього чіплятись, хай бавиться.

Ця зверхність у материних очах здавалася доказом братньої приязні. «Філіпп завжди любитиме брата й захищатиме його», — думала вона.

1816 року Жозеф домігся від матері дозволу влаштувати майстерню на горищі, суміжному з його мансардою, і пані Деквен дала йому грошей купити все необхідне для «малярського ремесла»; адже в очах обох удів живо-

пис був тільки ремеслом. З винахідливістю й запалом, що супроводять покликання, Жозеф сам розставив усе в своїй убогій майстерні. Власник будинку на прохання пані Деквен прорізав дах і вставив віконну раму. Горище стало величезною кімнатою, яку Жозеф пофарбував у шоколадний колір; на стінах він розвішав свої ескізи, Агата не без жалю перенесла туди маленьку чавунну пічку, і Жозеф дістав змогу працювати в себе, не занедаючи, одначе, майстерень Гро і Скіннера. Конституційна партія, підтримувана особливо офіцерами на половинній платні та бонапартистами, тоді влаштувала бешкети навколо палати в ім'я Хартії, якої ніхто не хотів, і плела кілька змов. Філіпп, що вплутався в них, був заарештований, потім випущений за браком доказів; але воєнний міністр відняв у нього половину платню й перевів у кадровий склад, де з нього могли б вимагати дисципліни. Пропала Франція, казав Філіпп, лізучи в пастку, наставлену провокаторами. Тоді багато говорили за провокаторів. Поки Філіпп грав на більярді по всяких непевних кав'ярнях, марнував час та при звичаювався смакувати чарочками різні лікери, Агата до смерті тривожилась за великого нащадка родини. Три грецькі мудреці так звикли щовечора ходити тією самою дорогою, нагору сходами до двох удів, які чекали їх, готові розпитувати про все, що сталося за день, що вже не могли зректись цієї звички, і по-давньому з'являлися перекинутись картами в зеленій віталеньці. З міністерства внутрішніх справ багатьох звільнили в 1816 році, але Клапарон, один із тих боягузів, що півголосом переказують новини з «Монітора» й додають: «Не викажіть же мене!» — зостався на службі. Дерош, виряджений у відставку незабаром після старого Брюеля, ще сперечався за пенсію. Ці троє друзів, свідки Агаїної гризоти, порадили їй вирядити сина за кордон.

— Тепер скрізь балакають про змови, і ваш син із його натурою клепається в якусь біду, бо кругом повно викажчиків.

— Ет! Він із тої глини, з якої імператор ліпив своїх маршалів, — тихо сказав дю Брюель, озираючись довкола, — і своєї держави не покине. Якби поїхав служити на Схід, у Індію...

— А здоров'я? — сказала Агата.

— Чому він не піде служити? — спитав старий Дерош. — Тепер стільки нових приватних контор! Я ось

збираюся завідувати канцелярією в одному страховому товаристві, коли нарешті з пенсією вирішиться.

— Філіпп вояк, він не любить нічого, крім війни, — заперечила войовниче Агата.

— Тоді треба було мати розважність і попросити командирства...

— У цих? — вигукнула вдова. — Такого я б ніколи йому не порадила.

— Ви не маєте рації, — відказав дю Брюель. — Мій син оце добув місце через герцога Наварейнського. Бурбони добре ставляться до тих, хто широко приєднується. Вашого сина послали б підполковником у якийсь полк.

— У кінноті визнають тільки дворян, і він ніколи не стане полковником! — вигукнула пані Деквен.

Налякана Агата почала просити Філіппа, щоб виїхав за кордон і поступив десь до війська: в будь-якій державі залюбки приймуть Наполеонового ад'ютанта.

— Служити чужинцям? — жажнувся Філіпп.

Агата зворушено обняла сина:

— Чистий батько!

— Він має рацію, — погодився Жозеф. — Французи так пишаються своїм військом, що в чужий стрій не стануть. А може, імператор ще повернеться!

Щоб догодити матері, Філіпп висловив чудову думку — приєднатись до генерала Лаллемана в Сполучених Штатах і взяти участь у заснуванні Вигнанського краю — одній з найжахливіших афер, проваджених під назвою «всенародної підписки». Агата дала десять тисяч франків зі своїх заощаджень і витратила тисячу на те, щоб відвезти сина до Гавра й посадити на корабель. До кінця 1817 року Агата прожила на ті шістьсот франків, що zostалися їй від облігацій; потім їй набігла щаслива думка, вона негайно вдало розмістила ті десять тисяч, що лишилися в неї з заощаджень, і з них мала ще сімсот франків ренти. Жозеф захотів узяти участь у цій самопожертві; він почав одягатись, ніби шпиг, носив грубі черевики, сині панчохи, не купував рукавичок, топив грубку кам'яним вугіллям, харчувався хлібом, молоком та сиром брі. Бідолаху підбадьорювали тільки стара пані Деквен та Біксіу, його друг по школі та по майстерні, що вже малював свої чудові карикатури, доставши невеличку посаду в міністерстві.

«Як я дожидався літа тисяча вісімсот вісімнадцятого року, — часто казав Брідо, розповідаючи про свої

родинні злигодні. — Сонце звільнило мене від витрат на вугілля».

Майже досягши сили самого Гро в колориті, він ходив до вчителя тільки порадитись; він тоді вже думав про те, щоб позмагатися з класиками, розбити античні умовності та межі, в яких замикали мистецтво, що бачило природу такою, яка вона є, у всемогутності її творінь та фантазій. Жозеф готувався до боротьби, яка з того дня, коли він 1823 року вперше виставився в Салоні, не припинялася. Той рік був жахливий: Роген, нотар пані Деквен і пані Брідо, втік, прихопивши заощадження з довічної ренти, які вже мали давати дві тисячі франків процентів. А через три дні після цього нещастя з Нью-Йорка прибув вексель на тисячу франків; підполковник Філіпп виписав його на ім'я матері. Бідолаха, обдурений, як і багато інших, позбувся всього у Вигнанському краю. Цей вексель, що довів до сліз Агату, пані Деквен і Жозефа, промовляв про нароблені в Нью-Йорку борги; товариші по нещастю поручились там за підполковника.

— Це ж через мене, це я присилувала його пливти, — вигукнула бідна мати, що завжди вміла виправдати свого Філіппа.

— Я б вам не радила часто виряджати його в такі подорожі, — сказала стара Деквениха небозі.

Пані Деквен поводитись як героїня. Вона щороку віддавала пані Брідо тисячу екю, але однаково ставила на ті самі номери, які з 1799 року ні разу не випадали. На той час вона вже почала сумніватися в чесності розпорядників лотереї. Звинувачувала уряд, уважала його здатним затримувати ці номери, щоб провокувати гравців на несамовиті ставки. Швидко перелічивши свої ресурси, вона виявила, що неможливо добути тисячу франків, не продавши частини ренти. Вдови вирішили продати столове срібло, частину білизни і зайві меблі. Жозеф злякався цієї постанови, пішов до Жерара, пояснив йому своє становище, і великий художник виклопотав йому в королівському палаці замовлення на дві копії портрета Людовіка XVIII по п'ятсот франків кожна. Гро хоча й не дав багато, але повів учня до торговця фарбами й сказав, щоб його коштом Жозефові дали все потрібне. Але тисячу франків мали виплатити, аж коли копії будуть готові. Тоді Жозеф за десять днів намалював чотири станкові картини, продав торговцям і приніс матері тисячу фран-

ків, щоб вона оплатила вексель. А ще за вісім днів прийшов лист, у якому підполковник сповіщав матір, що відпливає додому на кораблі, капітан якого взяв його на борт під слово честі. Ось же, коли він прибуде до Гавра, буде потрібна ще тисяча франків.

— Гаразд, — сказав Жозеф, — я саме докінчу свої копії, і ти відвезеш йому тисячу.

— Рідний мій Жозефе! — вигукнула в сльозах Агата, обнімаючи сина, — хай Бог тебе благословить. Ти ж його любиш, нещасного вигнанця? Він — наша слава і все наше майбутнє. Такий молодий, такий відважний і такий нещасливий! Усе проти нього, будьмо хоч ми троє за нього.

— Тепер бачиш, що живопис таки на щось годиться! — вигукнув Жозеф, щасливий, що нарешті дістав від матері дозвіл бути великим художником.

Пані Брідо поквапилася зустрічати свого улюбленого сина-підполковника Філіппа. Прибувши до Гавра, вона щодня ходила попід круглою вежею, яку збудував Франціск I, і виглядала американського поштового корабля, щодень живлячи якнайтяжчі страхи. Тільки матері знають, як розпалюють материнські почуття такі страждання. Корабель прибув погожого ранку в жовтні 1819 року, без аварій, без найменших пригод. Навіть на найгрубішу людину повітря батьківщини, вигляд матері справляють певне враження, надто після подорожі, сповненої злигоднів. Отож Філіпп віддався напливові почуттів, і Агата подумала: «О, як він мене любить!» Гай-гай! Цей офіцер любив у всьому світі лише одну людину, і та людина звалася підполковник Філіпп. Його злигодні в Техасі, перебування у Нью-Йорку, в країні, де гендлярство та індивідуалізм розвинулись до найвищого ступня, де брутальність інтересів доходить до цинізму, де людина самою природою речей самотня, змушена весь час поклатись на свої сили й щохвилини оцінювати свої справи сама; де чемності не існує, — і врешті всі події цієї подорожі розвинули в Філіппа найгірші нахили солдафона: він став грубіяном, п'яницею, курцем, самолюбом, лайливцем; злидні й страждання розбестили його. До того ж підполковник мав себе за переслідуваного. А така думка про себе робить нерозумних людей нетерпимими переслідувачами. Для Філіппа світ починався у нього в голові й кінчався біля його ніг, сонце світило тільки для нього. Та й видовище Нью-Йорка

в розумінні Філіппа як людини дії позбавило його найменших решток сумління. У істот такого типу є тільки два способи поведінки: або вони вірять у Бога, або не вірять; або в них живуть усі чесноти порядної людини, або вони готові на будь-які неподобства, що їх диктує потреба. Крім того, вони звикли задовольняти всі свої найменші забаганки і всі миттєві пристрасті. З такою системою можна зайти дуже далеко. Підполковник зберіг тільки зовні вигладженість, відвертість, невимушеність військової людини. Особливо небезпечне в ньому було те, що він здавався наївним, мов дитя; але, думаючи весь час тільки про себе, він ніколи не робив нічого, не обміркувавши, достоту як хитрий прокурор, що хоче спіймати якогось крутія; слова не коштували йому нічого, він сипав ними, аби тільки повірили. А коли, на лихо, виявлялося, що хтось не приймає пояснень, якими він виправдовує незгоду між своїми вчинками й словами, підполковник, чудовий стрілець із пістолета, спроможний позмагатися з будь-ким, а також наділений холоднокрівністю всіх тих, для кого життя нічого не важить, готовий був завжди зажадати вибачення за кожне хоч трохи гостре слово, але, слухаючи ті вибачення, він мав вигляд людини, що держиться фактів і не піде ні на які поступки. Його показна постать округлилася, обличчя засмагло під техаським сонцем, він зберіг уривчасту манеру й різкий тон людини, змушеної забезпечувати повагу до себе серед нью-йоркського люду. Отакий вдачею, просто вбраний, видимо загартований фізично в пережитих злигоднях, Філіпп видався матері героєм; тим часом він просто став тим, що люди досить гостро називають *шахраєм*. Налякана нужденним виглядом любого сина, пані Брідо купила йому в Гаврі нове вбрання; слухаючи розповіді про його знегоди, вона не мала сили перешкодити йому пити, їсти й розважатись, як має пити, їсти і розважатись той, хто вернувся з Вигнанського краю. Звичайно, думка завоювати Техас рештками імператорського війська була чудова, але для неї бракувало не стільки умов, скільки людей, бо ж сьогодні Техас — республіка з блискучим майбутнім. Ця спроба лібералізму під час Реставрації яскраво доводить, що його інтереси були чисто егоїстичні, а зовсім не національні, йшлося про владу й ніщо більше. Ні місце, ні люди, ні задум, ні ентузіазм не були хибні; фальшиві були тільки кошти та допомога тієї лицемірної партії, що розпоряд-

жалась величезними сумами, але не дала нічого, коли йшлося про те, щоб віднайти імперію. Хатні господині типу Агати мають досить здорового глузду, щоб угадувати долю таких політичних авантюр. Сердешна мати розгадала правду з синових розповідей; адже в інтересах вигнанця вона під час його відсутності прислухалася до бучної реклами в конституціоналістських газетах і стежила за ходом отієї знаменитої підписки, що зібрала заледве сто п'ятдесят тисяч франків, хоч мала дати п'ять-шість мільйонів. Ватажки лібералів швидко зрозуміли, що вони діють на користь Людовіка XVIII, вивозячи з Франції славні недобитки наших армій, і покинули напризволяще найвідданіших, найревнніших, найпалкіших, тих, хто вирушив першими. Агата так і не змогла втлумачити синові, що він був не стільки переслідуваний, скільки одурений. Вірячи в свого кумира, вона прощала йому невідання й нарікала на лихі часи, що окошилися на Філіппі. І справді, доти в усіх своїх злигоднях він був не стільки винуватцем, скільки жертвою /власної чудової вдачі, свого завзяття, падіння імператора, дволикості лібералів та затягості Бурбонів супроти бонапартистів. І за весь прожитий у Гаврі тиждень, страшенно дорогий тиждень, вона не наміла запропонувати йому, щоб примирився з королівським урядом і з'явився до військового міністра; вона мала досить клопоту, поки витягла його з Гавра, де життя страшно дорого, і привезла до Парижа, коли вже не стало грошей, взятих у дорогу. Пані Деквен та Жозеф, що чекали вигнанця в день його повернення у подвір'ї Королівської експедиції, були вражені, побачивши, як змінилось Агатине обличчя.

— Твоя мати за два місяці постаріла на десять років, — сказала пані Деквен Жозефові посеред обіймів, поки вивантажували дві валізи.

— Добридень, тітко Деквен, — такими ніжними словами привітався підполковник зі старою бакалійницею, яку Жозеф любовно називав матусею Деквен.

— У нас нема грошей на візника, — гірко сказала Агата.

— В мене є, — відповів молодий художник. — Брате, в тебе чудовий колір обличчя! — вигукнув він, дивлячись на Філіппа.

— Так, я засмаг, мов вишкварок. А ти, малий, зовсім не змінився.

Жозефові був уже двадцять один рік, його високо цінували друзі, які підтримували його в дні випроб, він відчував у собі силу й був свідомий свого хисту; він репрезентував живопис у гуртку, утвореному юнаками, що віддавали своє життя наукам, письменству, політиці й філософії; і його уразив вияв зневаги, який брат підкреслив ще й фізично: поскуб його за вухо, мов дитину. Агата помітила якусь холодність, що змінила в пані Деквен і Жозефа перші прояви ніжності, але вона направила все, оповівши про злигодні, які витерпів Філіпп у вигнанні. Пані Деквен, що хотіла влаштувати бенкет із нагоди повернення того, кого вона називала блудним сином, хоч і потиху, приготувала найкращий обід, який тільки могла; запросила й старого Клапарона та Дероша-батька. Всі друзі дому мали прийти і таки прийшли ввечері. Жозеф сказав Леонові Жіро, д'Артезові, Мішелю Кретьєнові, Фюльжансові Рідалю та Б'яншонові, своїм друзям по Гуртку. Пані Деквен повідомила Біксіу, свого нібито пасинка, що для молоді влаштують екарте. Дерош-син, що завдяки незламній волі батька став ліценціатом права, теж був на вечірці. Дю Брюель, Клапарон, Дерош і абат Лоро придивились до вигнанця, і його грубі манери та вид, хрипкий від міцних напоїв голос, простацька мова й навіть погляд ужахнули їх. Коли Жозеф почав розставляти столи для гри, найвідданіші друзі обступили Агату й почали допитуватися: «Що тепер робитиме Філіпп?»

— Не знаю, — відповіла вона. — Але служити Бурбонам він не хоче.

— У Франції важко знайти для нього посаду. Коли він не повернеться до армії, то цивільної служби швидко не знайде, — сказав старий дю Брюель. — І, звичайно, досить раз його послухати, щоб зрозуміти: на театральних п'єсах, як мій син, він статку не зіб'є.

Агата опустила очі, і кожен відчув, як непокоїть її синове майбутнє; а що жоден із друзів не міг їй допомогти, всі мовчали. Вигнанець, Дерош-син і Біксіу грали в екарте, страшенно модну тоді гру.

— Матусю Деквен, у брата нема грошей на гру, — шепнув Жозеф на вухо добросердій старій.

Акціонерка королівської лотереї вийшла, взяла двадцять франків і віддала художникові, а той нишком тицьнув їх у руку братові. Зійшлися всі гості. За двома столами почався бостон, вечірка розгулялась. Філіпп

виявився поганим гравцем. Вигравши спочатку багато, до одинадцятої години він уже був винен п'ятдесят франків Дерошеві-сину й Біксіу. Гамір і суперечки за екарте не раз бентежили мирних гравців у бостон, і ті потай стежили за Філіппом. Вигнанець демонстрував таку лиху вдачу, що під час останньої суперечки, в яку встряв Дерош-син, теж не дуже лагідний, Дерош-батько, хоча син мав рацію, звинуватив його й заборонив грати далі. Пані Деквен сказала те саме своєму онукові, який почав кидати такі тонкі дотепи, що Філіпп їх не розумів, але вони могли завести жорстокого насмішника в велику небезпеку, якби котрась загублена стріла все ж проникла крізь товстий підполковників череп.

— Ти, мабуть, утомився, — шепнула Агата на вухо Філіппові. — Підди полеж.

— Подорожі виховують молодих людей, — усміхаючись, сказав Біксіу, коли підполковник і пані Брідо вийшли.

Жозефові, що звук уставати й лягати рано, здавалося, що цій вечірці кінця не буде. Уранці Агата й пані Деквен, готуючи сніданок у першій кімнаті, не могли відігнати думки, що такі вечірки будуть страшенно дорогі, коли Філіпп і далі гратиме в оту дурну гру, як висловилась пані Деквен. Ця немолода жінка — тоді їй було вже сімдесят шість років — запропонувала продати свої меблі, відмовитись від помешкання на третьому поверсі — домовласник буде тільки радий — і оселитись у Агатиній віталеньці, а вітальню зробити з першої кімнати — їдальні. Так заощадиться сімсот франків на рік. Таке скорочення видатків дасть змогу виділяти півсотні франків Філіппові, поки він знайде посаду. Агата прийняла цю жертву. Як тільки підполковник зійшов униз і мати спитала, чи добре йому в такій кімнатці, дві вдови розкрили перед ним становище родини. Пані Деквен і Агата, об'єднавши свої прибутки, мали п'ять тисяч триста франків ренти, з яких чотири тисячі франків пані Деквен були тільки довічні. Пані Деквен виплачувала шістсот франків Біксіу, що його вже півроку як визнала своїм онуком, і Жозефові стільки ж, решта її прибутків, як і Агатині, йшли на хатнє господарство. Всі заощадження були вже витрачені.

— Не турбуйтеся, — сказав підполковник, — я знайду собі службу, я не сидітиму в вас на утриманні, а поки що мені треба тільки шматка хліба та куток.

Агата обняла сина, а пані Деквен тицьнула сто франків у руку Філіппові, щоб заплатити учорашній картярський борг. За десять днів продали меблі, й пані Деквен перебралась до Агати; тільки в Парижі це робиться так швидко. Протягом цих десяти днів Філіпп щодня виходив після сніданку, вертався пообідати, знов ішов увечері й приходив спати тільки близько півночі. Цей колишній військовий майже машинально засвоїв кілька звичок, і вони вкорінились у нього: він чистив чоботи на Новому мосту за два су, дані йому вдома, потім через міст Мистецтв ішов до Пале-Роялю, де споживав дві чарочки горілки й читав газети, збавляючи час до полудня; опівдні вулицею Вів'єн простував до кафе «Мінерва», де тоді збирались ліберальні політики і де він грав у більярд зі старими офіцерами. Вигравав він чи програвав, однаково Філіпп щоразу випивав там три-чотири келишки різних лікерів і викурював десять сигар із тютюнової крамнички, виходячи прогулятися по вулицях. Викуривши ввечері кілька люльок у «Голландській таверні», він піднімався нагору в гральну залу, де служник давав йому картку й шпильку, потім він розпитувався в кількох заслужених гравців держави Червоного й Чорного й ставив десять франків у найбільш підхожу хвилину. Чи вигравав, чи програвав, — ніколи він не робив ставки більш як тричі. Вигравши, — а так бувало майже щодня, — він випивав келих пуншу й ішов до своєї мансарди, мурмочучи, що треба вимордувати всіх «ультра» та лейбгвардійців, і виспівуючи на сходах «Пильнуймо імперії благо!» Його сердешна мати, чуючи той спів, казала: «Філіпп знову веселий», — і йшла обняти його, не нарікаючи на дух пуншу, горілки і тютюну.

— Будь задоволена мною, люба мамо, — сказав він їй під кінець січня. — Я живу найправильнішим у світі життям.

П'ять разів Філіпп обідав у ресторані з давніми товаришами. Ці старі солдати ділилися своїм становищем, обговорювали створення підводного корабля для викрадення імператора. Серед віднайдених давніх приятелів Філіпп особливо вподобав одного старого капітана гвардійських драгунів на прізвище Жірудо, в чий роті він починав свою службу. Цей старий драгун і став причиною того, що Філіпп довершив перехід до «дияволової карети», за висловом Рабле, додавши до чарочки, сигари

й азартної гри четверте колесо. Одного вечора на початку лютого Жірудо після обіду повів Філіппа до театру Гетé, в ложу, яку театр надав театральній газетці, що належала його небожеві Фіно, а сам він був у газеті касиром, вів конторські книги й розсилав бандеролі. Одягнені, за модою офіцерів-бонапартистів, що належали до конституціоналістської опозиції, в довгі до п'ят, просторі, застебнуті до верху і прикрашені розеткою рединготи з прямокутним коміром, озброєні ципками зі свинцевою головою, які вони держали за плетені шкіряні петлі, два бували вояки, коли вжити один з їхніх виразів, «добре піддали» і, входячи в ложу, відкривали один перед одним серця. Кризь випари численних пляшок та чарочок різних лікерів Жіроду показав Філіппові на одну з акторок, невеличку, повненьку, жваву Флорантіну, чію прихильність та любов, як і ложу, він завдячував усемогутності своєї газети.

— Звідки ж у неї така прихильність до старого сивого солдата? — спитав Філіпп.

— Дякувати Богу, я не забув іще давніх принципів нашого славного мундира! — відказав Жірудо. — Я ще ніколи й двох ліарів не витратив на жінку!

— Невже? — вигукнув Філіпп, приклавши палець до лівого ока.

— Атож, — запевнив Жірудо. — Але, між нами кажучи, газета — велике діло. Завтра ми в двох рядках порадимо адміністрації театру дати добру партію мадмуазель Флорантіні. Їй же Богу, любий хлопчику, я дуже щасливий, — сказав Жірудо.

«Ого, — подумав Філіпп, — коли цей добряга Жірудо, хоч він уже лисий, як коліно, і хоч йому сорок вісім років і в нього он яке черево, пика п'янюги, а ніс — як картоплина, має коханку-танцівницю, то мені б годилося мати найпершу артистку Парижа!»

— Де б і собі таку знайти? — вголос спитав він Жірудо.

— Увечері я тебе поведу до Флорантіни. Хоч моя Дульсінея одержує в театрі яких півсотні франків на місяць, завдяки одному старому торговцеві шовком, Кардо на ім'я, що дає їй п'ятсот франків щомісяця, вона живе таки непогано!

— А ти ж як?.. — спитав ревнивий Філіпп.

— Ет! — відказав Жірудо. — Справжнє кохання сліпе. Після спектаклю Жірудо повів Філіппа до мадмуазель

Флорантіни, яка жила за кілька кроків від Тюільрі, на Грюссольській вулиці.

— Поводимося пристойно, — сказав Жірудо. — Флорантіна живе з матір'ю, ти сам розумієш, я не маю за що найняти їй таку компаньйонку, і то матір справжня, рідна. Вона служить консьержкою, проте їй не бракує розуму, прізвище її Кабіроль, і ти називай її мадам, вона це любить.

Того вечора у Флорантіни була приятелька, така собі Марі Годешаль, гарна, мов ангел, холодна, як танцівниця. Вестріс, у якого вона вчилась, провіщав їй велике майбутнє в балеті. Мадмуазель Годешаль, що збиралась дебютувати в Драматичній панорамі під ім'ям Марієтти, розраховувала на протекцію одного з королівських камер-юнкерів, з яким Вестріс уже давно мав її познайомити. Вестріс, тоді ще молодий, не вважав, що його учениця вже досить підготовлена. Честолюбна Марі Годешаль прославила свій псевдонім «Марієтта»; а втім, честолюбство її було дуже похвальне. Вона мала брата, що служив писарем у Дервіля. Брат і сестра, вбогі сироти, дуже любили одне одного й не мали ілюзій щодо паризького життя; він хотів стати адвокатом, щоб забезпечити сестрину долю, й жив за десять су на день, а вона холодно наважилася стати танцівницею й здобути зі своєї вроди та своїх ніг стільки, щоб забезпечити братові навчання. А поза їхньою любов'ю, їхніми інтересами та їхнім спільним життям усе для них було варварське, чуже, вороже, як колись для римлян чи гебреїв. Марієтта розповідала про цю щирю й непохитну відданість усім близьким знайомим. Брат і сестра жили тоді на дев'ятому поверсі в одному будинку на Старій Храмівій вулиці. Марієтта почала вчитися танцю в десять років, а тієї весни їй вийшло шістнадцять. На жаль, за браком убрань, її тендітна врода, прикрита шаллю з кролячого пуху, піднята на залізні підбори, одягнена в перкаль і недохарчована, була помітна тільки парижанам, звиклим полювати на гризеток та вганяти за нещасливими красунями. Філіпп закохався в Марієтту. Марієтта побачила в Філіппі командира гвардійських драгунів, ад'ютанта імператора, двадцятисемирічного молодика і захотіла підвестись над Флорантіною завдяки явним перевагам Філіппа над Жірудо. А Флорантіна й Жірудо підштовхували Марієтту й Філіппа «звінчатись на живу нитку»: він — щоб ущасливити приятеля, а вона — щоб

дати захисника приятельці. Цей зворот у паризькому жаргоні відповідає «морганатичному шлюбові» у королів та королев. Філіпп, вийшовши, признався Жірудю, що не має ні шеляга, але старий гультяй утішив його.

— Я поговорю про тебе зі своїм небожем Фіно, — сказав він йому. — Розумієш, Філіппе, тепер настало царство цивільних, царство язика. Нині чорнильниця всемогутня. Чорнило заступило порох, а слова — кулі. Врешті, ті старі жаби, газетярі, люди дуже спритні й непогані хлопці. Приходь завтра до мене в газету, я скажу про твоє становище небожеві. Він тобі швидко знайде місце в якійсь газетці. Марієтта зараз (не ображайся) прилипла до тебе, бо не має нічого — ні ангажементу, ні змоги дебютувати, але я сказав їй, що ти, як і я, служиш у газеті. Вона тобі доведе, що любить тебе ради тебе самого, і ти їй повіриш! Роби як я, підтримуй її, скільки можеш! Я був такий закоханий у Флорантіну, що, як вона захотіла дістати партію в балеті, попросив Фіно, щоб той зажадав у газеті її дебюту; але небіж мені сказав: «Вона талановита, правда? Ну, то в той самий день, коли дістане партію, вона покаже тобі на двері». Ото такий мій Фіно. Сам побачиш, прогноза ого який!

Другого дня, десь так о четвертій годині, Філіпп розшукав вулицю Сантьє і знайшов Жірудю, що сидів, ніби дикий звір у клітці, в невеличкій комірчині-антросолі, де була ще грубка, столик, два стільчики й трохи дровець. Те приміщення викривало себе чарівними словами «Бюро передплати», що стояли чорними друкованими літерами на дверях, і словом «Каса», написаним від руки й приліпленим вище. Під стіною навпроти капітанового столика тяглась довга лава, на якій сидів і їв чоловік без руки, що його Жірудю звав Колоквінтом — напевне, через єгипетський колір обличчя.

— Славно! — сказав Філіпп, обдивляючись кімнатку. — Оце так ти влаштувався! Ти, що був під командою бідолахи полковника Шабера під Ейлау! А бодай йому чорт! А бодай йому сто чортів, які чудові офіцери!

— Авжеж! Трах-тарарах, тепер чудовий офіцер випи-сує квитанції на газету, — відказав Жірудю, поправляючи чорну шовкову ярмулку. — А до того ж я відповідальний редактор оцієї сміховини, — додав він, показуючи на газету.

— А я колись ходив у походи, до Єгипту, а тепер ходжу до гербової управи, — озвався інвалід.

— Помовч, Колоквінте, — сказав Жірудо, — перед тобою герой, що передавав імператорові накази в бою під Монміраєм.

— Слава! — відказав Колоквінт. — Я там позбувся руки.

— Попильнуй тут, Колоквінте, я сходжу нагору, до небожа.

Двоє колишніх військових піднялись на п'ятий поверх, до мансарди в кінці коридора, там лежав на старій канапі молодик зі світлими холодними очима. Не бентежачись, він почастивав дядька і його приятеля сигарами.

— Любий мій, — лагідно й скромно сказав Жірудо, — оце той славний командир ескадрону імператорської гвардії, що я тобі розповідав.

— Ах, так? — мовив Фіно, змірявши поглядом Філіппа, що, як і Жірудо, враз припишк перед цим дипломатом преси.

— Рідненький мій, — сказав Жірудо, наголошуючи на тому, що він йому родич, і то старший, — підполковник повернувся з Техасу.

— А, ви їздили до Техасу, до Вигнанського краю. Але ж ви ще досить молодий, щоб зробити з вас «солдата-орача».

Ущипливість цього жарту зрозуміють тільки ті, хто пригадає цілу повільну гравіюру, ширму, годинників, бронзових і гіпсових статуєток, у яких була відображена ідея «солдата-орача», величний образ долі Наполеона та його героїв, що породив урешті й кілька водевілів. Ця ідея дала принаймні мільйон зиску. В глибокій провінції ще й тепер можна побачити «солдата-орача» на шпалерах. Якби цей молодик не був небожем Жірудо, Філіпп дав би йому зо два ляпаси.

— Так, я їздив туди і змарнував там дванадцять тисяч франків і час, — відповів Філіпп, силувано всміхаючись.

— А імператора любите й досі? — спитав Фіно.

— Він мій Бог! — відповів Філіпп Брідо.

— То ви ліберал?

— Я завжди був за конституціоналістську опозицію. О! Фуа! Манюель! Лафіт! Що за люди! Вони визволять нас від отих ганебних податків на користь чужинців.

— Що ж, — холодно відказав Фіно, — треба здобути що можна з вашої невдачі: адже ви жертва лібералів, любий мій! Зоставайтеся лібералом, коли вам таке

дороге ваше переконання; але погрозить лібералам, що викриєте оті техаські дуроші. Ви ж не дістали й двох ліарів з усенародної підписки, правда? Що ж, ви в чудовому становищі: зажадайте звіту про підписку. Ось що ви матимете: створюється нова газета опозиції під опікою депутатів лівого крила; ви станете там касиром, платня тисяча екю, посада довічна. Досить викласти двадцять тисяч франків застави; знайдіть їх, і ви за тиждень будете як сир у маслі. Я дам пораду: хай заткнуть вам рот, узявши вас на службу, тільки здійміть крик, і то голосніше!

Жірудо зачекав, поки Філіпп, що розсипався в подаках, спуститься вниз, а тоді сказав небожеві:

— Ну, ти ж і штучка! Мене, бач, держиш на тисячі двохстах франках.

— Та газета не протримається й року, — відповів Фіно. — Для тебе я маю щось краще.

— Сто чортів! — сказав Філіпп до Жірудо. — А твій небіж не макуха! Мені й на думку не спадало, що з моєї невдачі щось можна здобути, як він каже.

Того вечора підполковник Філіпп у кафе Ламблена і в «Мінерві» кляв ліберальну партію, яка провадила підписку, яка заманила людей у Техас, яка лицемірно кричала про «солдатів-орачів», яка покинула цих мужніх людей без допомоги, зжерши в них по двадцять тисяч франків і промарудивши їх два роки.

— Я хочу зажадати звіту щодо підписки на Вигнанський край, — сказав він одному з завсідників кафе «Мінерва», а той розповів про це газетярм лівого крила.

Філіпп не пішов ночувати на вулицю Мазаріні, а подався до Марієтти й похвалився перед нею, що буде служити в редакції нової газети, яка матиме десять тисяч передплатників, і в тій газеті будуть ревно підтримані її хореографічні претензії. Агата й пані Деквен помирили зі страху, дожидаючи Філіппа: адже так недавно вбито герцога Беррійського! Вранці підполковник прийшов через кілька хвилин після сніданку, а коли мати сказала йому, як вони за нього тривожились, він розгнівався: чи його мають за неповнолітнього?

— Бодай вам! Я приніс таку добру новину, а ви наче на похороні! Герцог Беррійський мертвий — тим ліпше: на одного поменшало! А я стану касиром у газеті, з платнею тисяча екю, от ви й позбудетесь клопоту через мене!

— Невже правда? — спитала Агата.

— Атож, якщо ви добудете мені двадцять тисяч франків застави; досить укласти туди ваші облігації на тисячу триста франків ренти, а свої проценти ви однаково одержуватимете.

Вперше за майже два місяці, відколи вдови розривалися, шукаючи, за що б узятись Філіппові, куди і як його примістити, вони відчули себе щасливими й покинули думати про всі свої злигодні. Ввечері старий дю Брюель, Клапарон, що вже дихав на ладан, і незламний Дерош-батько, ці грецькі мудреці, висловились одностайно і порадили вдові дати заставу за сина. Газета, дуже щасливо заснована перед убивством герцога Беррійського, уникла удару, завданого тоді пресі паном Деказом. Облігації вдови Брідо на тисячу триста франків ренти були прийняті як застава за Філіппа, і він став касиром. Цей добрий син зразу пообіцяв давати вдовам сто франків за помешкання та харчі, і його оголошено найкращим із синів. Ті, хто доти передбачав лихе, поздоровляли Агату.

— Ми помилялись, — казали вони.

Бідолаха Жозеф, щоб не зостатися позаду брата, спробував жити на свої заробітки — і спромігся. За три місяці підполковник, що їв і пив за чотирьох, вередував і під приводом того, що він, мовляв, заробляє, змушував удів витратити на харчі чимраз більше, не дав їм жодного су. Ні мати, ні пані Деквен з делікатності не нагадували йому про обіцянку. Минув рік, і жодна з тих монет, що їх Леон Гозлан так образно назвав «п'ятилапими тиграми», не перейшла з Філіппової кишені в хатне господарство. Правда, підполковник заспокоював своє сумління тим, що він, мовляв, рідко обідає вдома.

— Нарешті він щасливий, — казала мати, — він спокійний, він знайшов собі місце!

Завдяки статті, яку написав Верну, один з приятелів Біксіу, Фіно та Жірудо, Марієтта дебютувала не в Драматичній панорамі, а в Порт-Сен-Мартен, де здобула успіх у парі з мадмуазель Бегран. Серед керівників цього театру був тоді багатий і марнолюбний високий чиновник, закоханий у одну артистку; він намагався протегувати їй. У Парижі завжди бували захоплені акторками, танцівницями чи співачками люди, які входили в адміністрацію театрів заради свого кохання. Той чиновник знав Філіппа й Жірудо. Газетка Фіно й газета

Філіппа підтримувала його; тим легше ці троє домовились улаштувати Марієттин дебют, що пристрасті, здається, об'єднують людей у їхніх безумствах. Підступний Біксіу скоро повідомив свою бабусю та поштиву Агату, що касир Філіпп, цей лицар над лицарі, покохав Марієтту, знамениту танцівницю з Порт-Сен-Мартен. Ця не дуже свіжа новина була ніби ударом грому для двох удів: по-перше, релігійні почуття Агати підказували їй, що акторки — це пекельні пастки; а по-друге, обидві вдови гадали, що ці жінки купаються в золоті та перлах і обдирають до нитки найбагатших людей.

— Овва, — казав Жозеф матері, — невже ви гадаєте, ніби мій брат такий дурний, що даватиме гроші своїй Марієтті? Ці жінки обдирають тільки багатіїв.

— Уже балакають, ніби Марієтту приймуть до Опери, — повідомляв Біксіу. — Але не бійтесь, пані Брідо, до Порт-Сен-Мартен ходить дипломатичний корпус, і ця красунечка не довго буде з вашим сином. Кажуть, що один посол шаленіє за Марієткою. І ще новина! Старий Клапарон помер, завтра похорон, а його син, що став банкіром, засипався золотом і сріблом, замовив найдешевший провід. Цьому хлопцеві бракує доброго виховання. В Китаї такого не буває!

Філіпп, розраховуючи пожитися, запропонував танцівниці звінчатись; але мадмуазель Годешаль, що збиралась перейти до Опери, відмовилась: чи то вона розгадала підполковникові наміри, чи то зрозуміла, як їй потрібна для кар'єри незалежність. До кінця року Філіпп навідував матір зо два рази на місяць. Де ж він бував? У своїй касі, в театрі або в Марієтті. Ніякі відомості про його поведінку не доходили на вулицю Мазаріні. Жірудо, Фіно, Біксіу, Верну, Лусто бачили, що він поринув у розваги. Філіпп бував на всіх виставах з участю Тюліа, одного з провідних акторів Опери, Флорантіни, що заступила Марієтту в Порт-Сен-Мартен, Флоріні й Матіфа, Коралі й Камюзю. Починаючи з четвертої години, коли він виходив зі своєї каси, він розважався до півночі, бо завжди мав якесь запрошення ще з учора — добрий обід на чийсь кошт, вечірку з картами, вечерю. Тоді Філіпп жив у своїй стихії. Цей карнавал, що тривав півтора року, не минав без турбот. Прекрасна Марієтта після свого дебюту в Опері, в січні 1821 року, скорила одного з найблискучіших герцогів двору Людовіка XVIII. Філіпп спробував боротися

з герцогом; та хоч йому й щастило в грі, на початку квітня він мусив, захоплений своєю пристрастю, взяти грошей у касі газети. У травні він уже був винен одинадцять тисяч франків. У цьому фатальному місяці Марієтта подалась до Лондона визискувати лордів, поки споруджуватимуть тимчасову залу для Опери в будинку Шуазеля, на вулиці Лепелетьє. Нещасливий Філіпп, як воно звичайно ведеться, на той час по-справжньому покочав Марієтту, попри її шаблонну акторську зрадливість; а вона завжди бачила в цьому молодикові тільки брутального й тупуватого вояку, перший щабель, на якому не хотіла залишатися довго. Крім того, передбачаючи той день, коли у Філіппа не стане грошей, танцівниця зуміла здобути серед газетярів підтримку, яка звільняла її від необхідності триматись Філіппа, хоча й зберігала властиву таким жінкам своерідну вдячність до того, хто, так би мовити, перший вирівняв їй стежку страшної артистичної кар'єри.

Змушений відпустити свою жажливу коханку до Лондона, не поїхавши з нею, Філіпп «вернувся на зимові квартири», як він висловлювався, й оселився в мансарді на вулиці Мазаріні, віддаючись там день у день похмурим роздумам. Він відчував, що не зможе жити інакше, не так, як жив цей останній рік. Розкіш, що панувала у Марієтти, обіди та вечері, вечірки за кулісами, товариство дотепників та газетярів, своерідний шум, що лунав навколо нього, всі насолоди, які давав він чуттям і марнолюбству; це життя, яке можна знайти тільки в Парижі і яке щодня тішить нас чимсь новим, стало для Філіппа більше ніж звичкою; воно було для нього необхідністю, як тютюн і келишки лікерів. Він і сам зрозумів, що не зможе жити без цих постійних розваг. У голові вже зринала думка про самогубство — не через недостачу, яку виявлять у касі, а через неможливість жити з Марієттою, в атмосфері насолод, у якій він блаженствував цілий рік. Сповнений цих похмурих думок, він уперше зайшов у майстерню до брата; той, у синій блузі, саме працював — копіював картину для якогось купця.

— То ось як роблять картини! — сказав Філіпп, аби з чогось почати.

— Ні, — відповів Жозеф, — так їх копіюють.

— Скільки ж тобі заплатять за цю?

— Е! Небагато, двісті п'ятдесят франків, але я вивчаю

манеру майстрів, здобуваю знання, розгадую таємниці ремесла. Онде моя картина, — і Жозеф показав пензлем на ескіз, фарби на якому ще не висохли.

— І скільки ж ти тепер кладеш у гаманець за рік?

— На жаль, поки що мене знають тільки художники. Мені допомагає Скіннер — виклопотав для мене розписи в замку Прель, я в жовтні поїду туди робити арабески, обрамлення, орнаменти, і граф де Серізі платить дуже добре. На цих дрібничках, на замовленнях купців я б відтепер міг заробляти тисячу вісімсот — дві тисячі франків чистих. Е! На найближчу виставку я подам оту он картину; коли вона сподобається, успіх мені забезпечений. Друзі хвалять її.

— Я на цьому не знаюся, — мовив Філіпп так тихо, що Жозеф глянув на нього.

— Що з тобою? — спитав художник, побачивши, що брат поблід.

— Цікаво, за скільки днів ти зробив би мій портрет?

— Коли працювати цілий день та погода ясна, за три-чотири дні закінчив би.

— Надто довго, я можу позувати тільки один день. Бідна матуся так любить мене, що я хотів би лишити їй свою подобу. Та годі про це.

— Отакої! Ти що, знов кудись їдеш?

— Туди, звідки не вертаються, — сказав Філіпп удавано весело.

— Ти що! Філіппе, братику, що з тобою? Коли щось поважне, то я ж чоловік, не якийсь нікчема; я готуюсь до тяжкої боротьби, і коли треба про щось мовчати, не прохоплюсь.

— Напевне?

— Слово честі.

— Нікому в світі не скажеш, хоч би що?

— Нікому.

— Ну, то мене чекає куля в лоб.

— Ой! Ти що, на дуелі битимешся?

— Ні, я застрелюсь.

— А чому?

— Бо я взяв із каси одинадцять тисяч франків, а завтра треба скласти звіт, і половина застави пропаде. Нашій бідній матусі лишиться шістсот франків ренти. Та це пусте, згодом я б міг для неї здобути ціле багатство; але ж безчестя! Я не зможу жити в безчесті.

— Яке ж безчестя, коли ти відшкодуєш збитки? Ти тільки позбудешся служби, але в тебе лишиться п'ятсот франків за орден, а за п'ятсот франків можна прожити.

— Прощай! — сказав Філіпп і швидко вийшов: він не хотів нічого й слухати.

Жозеф спустився з майстерні до матері — поспідати; але братове признання відбило йому апетит. Відвівши пані Деквен убік, він поділився жахливою новиною. Стара жінка пронизливо скрикнула, впустила з рук казанок з молоком і впала на стілець. Прибігла Агата. Зойк за зойком, і фатальна правда розкрилась перед матір'ю.

— Безчестя! Йому! Син Брідо взяв гроші в довіреній йому касі!

Вдова тремтіла всім тілом, її очі розширились і застигли, вона сіла й залилася слізьми.

— Де він? — вигукнула вона, ридуючи. — Може, він уже кинувся в Сену!

— Не впадайте у відчай, — сказала пані Деквен. — Просто бідний хлопець зустрів погану жінку й наробив через неї дурниць. Господи! Таке буває раз у раз. Філіпп після свого повернення зазнав стільки прикрощів, йому припадало так мало щастя й любові, що нема чого дивуватися з його захоплення цією тварюкою. Всі пристрасті ведуть до надмірностей! Я сама собі маю чим докоряти з цього погляду, а проте вважаю себе чесною жінкою! Одна похибка — це ще не розбещеність! Та, врешті, не помиляються тільки ті, хто нічого не робить!

Агатин розпач дійшов до того, що й пані Деквен, і Жозеф мусили заспокоювати її, применшуючи Філіппову провину й запевняючи, що такі історії трапляються в усіх родин.

— Але ж йому двадцять вісім років, — кричала Агата, — він уже не дитина!

Ці жахливі слова розкрили, що думає нещасна мати про синову поведінку.

— Мамо, запевняю, він тільки й думав, що про твоє горе та про свою провину перед тобою, — сказав Жозеф.

— О Господи, хоч би він прийшов! Хоч би лишився живий, я йому все пробачу! — вигукнула бідна мати, якій уявилось жахливе видовище: мертвий Філіпп, витягнений з води.

Якусь хвилину панувала похмура тиша. День минув у найстрашніших побоюваннях. Усі троє при най-

меншому звукові кидались до вікна, розривались у всіляких здогадах. А поки родина віддавалась розпачеві, Філіпп наводив лад у своїй касі. Він набрався зухвалості і, складаючи звіт, сказав, що, боячись якогось нещастя, заніс одинадцять тисяч франків додому. О четвертій годині цей шибеник пішов зі служби, прихопивши з каси ще п'ятсот франків, і спокійнісінько подався до казино, де не бував, відколи став на службу, бо добре розумів, що касиріві не годиться вчашати в такі місця. Цьому молодикові не бракувало розрахунку. До речі, дальша його поведінка довела, що він більше успадкував у своїй натурі від діда, доктора Руже, ніж від добродесного батька. Можливо, з нього вийшов би добрий генерал, але в приватному житті він став одним із тих неприторенних негідників, що здійснюють свої задуми і свої лихі вчинки під ширмою законності й у скромному лоні родини. Під час цієї останньої авантюри Філіпп зберігав цілковиту холоднокровність. Спочатку він виграв і, довів свій вигреш до шести тисяч франків; але потім дав себе засліпити бажанню розв'язати всю свою проблему одним махом. Він покинув грати в «тридцять і сорок», почувши, що на рулетці щойно шістнадцять разів підряд випав чорний колір. Філіпп поставив п'ять тисяч на червоне, але чорне випало сімнадцятий раз. Тоді підполковник поставив останню тисячу франків на чорне й виграв. Попри цей дивовижний вплив азарту, він почував утому в голові; проте хотів грати далі. Але прозірливе чуття, якого слухаються грачі і яке виявляється в осяяннях, уже відійшло. Почалися хитання, що бувають згубою для гравців. Ясновидіння, як промені сонця, йде тільки по прямій лінії; воно вгадує тільки при умові, що його погляду не переривають, а стрибки випадковостей затьмарюють його. Філіпп програв усе. Після таких тяжких випробувань згинається найбезтурботніша й найнепохитніша душа. Вертаючись додому, Філіпп майже не думав про свою обіцянку вбити себе, бо він і не хотів цього по-справжньому. Він уже не думав ні про втрачену службу, ні про заставу, яка пропаде, ні про матір, ні про Марієтту, причину його згуби; він ішов, ніби машина. Коли він увійшов, заплакана мати, пані Деквен і брат кинулись обнімати його й повели, зраділі, до каміна.

«Ти ба! — подумав він. — Моя заява справила враження!»

Цей виродок тоді тим більше мав підходящий вигляд, що тривала гра розхвилювала його глибоко. Побачивши, який блідий, розбитий її жорстокий Веніамін, бідна мати впала навколішки, почала цілувати йому руки, притискати їх до серця й довго не зводила з нього очей, наповнених сльозами.

— Філіппе, — здушеним голосом промовила вона. — Пообіцяй, що не заподієш собі нічого. Ми все забудемо.

Філіпп подивився на розчуленого брата, на пані Деквен, у якої були сльози в очах, і сказав сам собі: «От добрі люди!» Тоді підвів матір, посадив її собі на коліна, пригорнув до себе й сказав їй на вухо, обнімаючи її:

— Ти вдруге даєш мені життя!

Пані Деквен знайшла змогу приготувати чудовий обід, ще й поставити дві пляшки старого вина та трохи лікеру «кюрасо» — скарбу зі своїх давніх запасів.

— Агато, дозволь йому закурити сигару! — сказала вона за десертом. І піднесла Філіппові сигари.

Дві бідні жінки гадали, що коли полишити молодикові цілковиту волю, він почуватиме себе краще серед них і більше держатиметься дому, тож і намагалися звикнути до ненависного їм тютюнового диму. Цієї величезної жертви не прийняв навіть сам Філіпп. Другого дня Агата здавалась постарілою на десять років. Тривоги були вгамовані, і прийшли роздуми. Сердешна жінка не могла skleпити очей цілу ніч. Їй доведеться обмежуватися шістьма сотнями франків ренти. Як усі огрядні й ласі на їжу жінки, пані Деквен, страждаючи від упертого катарального кашлю, глухла; її хода на сходах лунала, мов удари поліном; вона могла вмерти з дня на день, а разом з нею зникнуть чотири тисячі франків. Чи не кумедно розраховувати на це джерело? Що робити? Що буде? Ладна краще стати доглядачкою хворих, ніж бути за тягар своїм дітям, Агата не думала про себе. Та що робитиме Філіпп, коли в нього лишиться тільки п'ятсот франків, виплачуваних як кавалерові офіцерського хреста Почесного Легіону? Вже одинадцять років пані Деквен віддавала щороку тисячу екю і майже двічі сплатила свій борг, але й далі жертвувала інтереси свого онука Біксіу інтересам родини Брідо. Хоча всі чисті й непохитні переконання Агати були вражені цим жахливим лихом, вона сказала собі: «Бідний хлопчик, чи він винен? Він же тільки вірний своїм клятвам. Це

я винна, що не одружила його. Якби я знайшла йому жінку, він би не злигався з тією танцівницею. У нього ж такий сильний організм!»

Стара бакалійниця теж цілу ніч думала, як урятувати честь родини. Вранці вона встала з ліжка й перейшла до Агатиної кімнати.

— Цю делікатну справу треба владнувати не тобі й не Філіппові, — сказала вона. — Хоч двоє наших давніх друзів, Клапарон і дю Брюель, померли, та лишається ще старий Дерош, а він чоловік розважливий, і я вранці піду до нього. Дерош скаже, що Філіпп став жертвою надмірної довіри до свого приятеля; що його нетвердість у таких справах не дозволяє йому працювати касиром. Те, що сталося з ним, можна відшкодувати. Філіпп сам звільниться зі служби, його не виженуть.

Агата, зрозумівши, що такою брехнею можна прикрити Філіппів гріх, урятувати його честь, принаймні в очах чужих людей, обняла пані Деквен, і та пішла владнувати жахливу історію. А Філіпп спав сном праведника.

— Та й хитра ж стара! — усміхаючись, сказав він Агаті, коли та пояснила синові, чому запізнюється сніданок.

Старий Дерош, останній друг двох нещасних жінок, попри черствість характеру завжди пам'ятав, що завдячує свою кар'єру Брідо, і тепер, як довершений дипломат, узяв на себе ту делікатну місію, що довірила йому пані Деквен. Він прийшов пообідати з родиною й попередити Агату, щоб прийшла завтра до скарбниці на вулиці Вів'єн передати частину заставленої ренти й забрати купон на шістьсот франків, які їй зостаються. Старий чиновник не вийшов із цього смутного дому, поки не змусив Філіппа підписати прохання до військового міністра про поновлення його в кадровому складі армії. Дерош пообіцяв обом жінкам простежити, щоб це прохання не загубилось у канцеляріях міністерства, і використати триумф герцога над Філіппом у танцівниці, аби здобути протекцію цього вельможі.

— Не мине й трьох місяців, як він буде підполковником у полку герцога де Мофріньеза, а ви спекаєтесь його.

Дерош пішов, обсипаний подяками з уст обох жінок та Жозефа. Що ж до газети, то через два місяці, як передбачав Фіно, вона закрилася. Таким чином провина Філіппова не стала широко відома. Але Агатині материн-

ські почуття були глибоко зранені. Її віра в сина похитнулася, і відтоді вона жила в постійному страхові, до якого домішувалось задоволення, коли вона бачила, що похмурі передчуття не справдилися.

Коли люди, наділені фізичною відвагою, але ниці й безчесні, як Філіпп, побачать, що все навколо них вертається на свої місця після катастрофи, в якій їхня добра слава мало не загинула, така поблажливість родини та друзів дуже підбадьорює їх. Вони розраховують на безкарність: їхній викривлений розум, їхні задоволені пристрасті спонукають їх думати про те, як би перекрутити суспільні закони, і вони тоді набувають жахливої спритності. Через два тижні Філіпп, що знову не мав чого робити й нудився, неминуче почав ходити, як перше, по кав'ярнях, підсолоджувати життя келишками лікеру, розважатись нескінченними партіями в більярд та пуншем, нічною грою, в якій він ризикував невеличкими ставками й здобував маленькі виграші, що їх вистачало підтримувати таке безладне життя. Вдаючи ощадного, аби замилити очі матері та пані Деквен, він носив заяложений капелюх з облізлим верхом і крисами, латані чоботи, витертий редингот, на якому тільки ледь червоніла орденська розетка, потемніла від довгого перебування в петлиці, закрапана лікерами та кавою. Зеленуваті рукавички з сарнячої шкіри служили йому вже давно. Він не зрікався атласного шарфа, поки той шарф не скошлатів зовсім. Марієтта була єдиною жінкою, яку любив цей молодик, і через зраду цієї танцівниці серце його дуже зачерствіло. Коли йому траплялось витратити несподіваний виграш або коли він обідав з давнім своїм другом Жірудо, Філіпп звертався до вуличних Венер з брутальною зневагою, адресованою всій статі. А втім, звиклий до заведеного порядку, він снідав і обідав удома, а вночі вертався завжди о першій годині. Три місяці такого жахливого життя трохи вернули довіру до нього сердешній Агаті. Що ж до Жозефа, то він працював над розкішною картиною, яка мала здобути йому славу, і жив у своїй майстерні. Як запевняв її онук, пані Деквен, що вірила в майбутню Жозефову славу, обсіпала художника материнськими турботами; вранці вона приносила йому снідати, ходила, куди він пошле, чистила йому черевики. Художник виходив тільки обідати, а його вечори належали друзям із Гуртка. Правда, він багато читав, здобуваючи ту глибоку й серйозну науку, якої

можна набути тільки самому і якій віддаються всі талановиті люди у віці від двадцяти до тридцяти років. Мало бачачи Жозефа й не турбуючись за нього, Агата жила тільки для Філіппа, і тільки він міг заспокоювати побоювання та страхи, що зринали в ній, живлячи її почуття, як то неминуче буває в материнстві й у коханні. Дерош, який майже щотижня приходив навідати вдову свого колишнього начальника й друга, подавав їй надії: герцог Мофріньез забажав узяти Філіппа до свого полку, військовий міністр наказав подати йому доповідь, а що прізвище Брідо ні разу не з'явилося в поліційних списках, у жодних судових звітах, то в січні наступного року Філіпп одержить листа про поновлення на військовій службі. Щоб домогтися цього, Дерош використав усі свої знайомства, розвідав що міг у префектурі, і йому сказали, що Філіпп щовечора ходить до казино. Дерош вирішив сказати про це потай самій тільки пані Деквен, доручивши їй наглядати за майбутнім підполковником, бо якийсь скандал міг усе зруйнувати; поки що військовий міністр не цікавився тим, чи не картяр цей Брідо. Ну, а вернувшись на військову службу, підполковник облишить звичку, що зродилася з неробства. Агата, яка ввечері лишалась наодинці з пані Деквен, молилася коло каміна, а стара ворожила на картах, тлумачила сни й розраховувала свої лотерейні ставки за правилами кабалістики. Ця вперта поклонниця лотереї й тепер не пропускала жодного тиражу, весь час ставлячи на ті самі номери, які досі так і не випали. Так було вже двадцять один рік, і виграш мав бути якнайбільший. Стара гравчиня по-дитячому покладала дуже великі надії на цю обставину. Один із номерів лишався в основі всіх варіантів від самого заснування лотереї, і пані Деквен весь час використовувала цей номер та різні комбінації його трьох цифр. Спідній матрац на її ліжку був сховищем усіх заощаджень бідної вдови; надпоровши його, вона ховала там золоту монету, урвану від найпильніших потреб і старанно загорнуту в шматинку, й зашивала знов. Вона хотіла в останньому паризькому тиражі ризикнути всіма своїми заощадженнями на різних комбінаціях її улюбленого номера. Ця пристрасть, так засуджувана всіма, ніколи не була досліджена. Ніхто не бачив у ній опіуму злидоти. Лотерея, наймогутніша фея в світі, хіба не вселяє чарівних надій? Один тур рулетки, що демонструє гравцям купу золота й безліч насолод, триває

стільки, як спалах блискавки; а лотерея дає цьому розкішному спалахові п'ять днів життя. Де ви знайдете нині таку соціальну силу, що за сорок су зробить вас щасливим на цілих п'ять днів і в ідеальній подобі дасть вам усі блага цивілізації? Тютюн, видаток у тисячу разів аморальніший за гру, руйнує тіло, вбиває розум, отупляє весь народ; а лотерея не завдає й найменшої шкоди такого типу. До того ж ця пристрасть стримується як часом між тиражами, так і курсом, що йому віддає перевагу той чи той гравець. Пані Деквен завжди воліла паризький курс. У надії побачити, як випаде ця трійка, — надії, живленій уже двадцять років, — вона прирекла себе на жахливі злидні, аби мати змогу поставити скільки схоче на останній тираж у році. Коли їй снились кабалістичні сни — бо всі ті сни не відповідали числам лотереї, — вона йшла до Жозефа розповісти про них: адже він був єдиною людиною, що слухала її й не тільки не дорікала, а промовляла ті милі слова, якими митці вміють заспокоювати наші безумства. Всі великі таланти шанують і розуміють справжні пристрасті, пояснюють їх і знаходять їхнє коріння в серці чи в голові. На думку Жозефа, його брат любив тютюн та лікери, старенька матуся Деквен — лотерею, його мати — Бога, Дерош-син любив судові процеси, Дерош-батько — риболовлю, і всі на світі, казав він, щось люблять. Сам він любив красу в усьому; любив вірші Байрона, живопис Жеріко, музику Россіні й романи Вальтера Скотта.

— В кожного свій смак, матусю! — вигукнув він. — Правда, ваша лотерея чогось загаялась.

— Ще випаде, і ти будеш багатий, та й мій малий Біксіу!

— Віддайте все онукові, — сказав Жозеф. — Або зробіть що хочете.

— Еге! Коли випаде, вистачить усім. Насамперед тобі влаштуємо гарну майстерню, ти матимеш чим заплатити. Хіба ж ти, дитино моя, не примусив мене зіграти таку чудову роль у отій он картині?

З ощадності Жозеф попросив був пані Деквен позувати для його чудової картини, на якій стара жінка приводить юну куртизанку до венеціанського сенатора. Ця картина, один із шедеврів сучасного живопису — Гро навіть вирішив, що це робота Тіціана, — чудесним чином підготувала молодих художників до того, щоб визнати й проголосити Жозефову першість у Салоні 1823 року.

— Ті, хто вас знає, знають і яка ви, — весело відповів Жозеф, — а через тих, хто вас не знає, нащо непокоїтись?

Уже років із десять пані Деквен скидалась видом на яблуко перед Великоднем. Її пишна плоть стала зморшкувата, холодна й брезкла. А очі, сповнені життя, були неначе одухотворені думкою, ще молодою й живою, хоча її можна було взяти за вираз жадоби, оскільки азартним гравцям завжди трохи властива жадоба. В жирному обличчі можна було вгадати глибоку звичку до прикидання, сховану в глибині серця задню думку. Її пристрасть вимагала таємності. В рухах губів відчувався нахил до ласоловства. І, хоч якою чесною та порядною знали її всі, очі могли щось виказати. Тому вона була чудовою натурою для тієї старої звідниці, що її хотів намалювати Брідо. Коралі, молода артистка осяйної вроди, що померла в розквіті віку, коханка одного молодого поета, приятеля Брідо, Люсьєна де Рюбампре, підказала йому задум цієї картини. Це чудове полотно назвали еkleктичним — мовляв, просто чудова композиція з трьох портретів. Мішель Кретьєн, один із молодих членів Гуртка, позував для голови сенатора як типовий республіканець; Жозеф додав його обличчю деякі риси зрілості так само, як підкреслив вираз у пані Деквен. Велика картина, що наробила стільки галасу і що на неї було вилито стільки ненависті, заздрості й захоплення Жозефом, була ще тільки ескізом; Жозеф мусив перервати роботу над нею, щоб виконати деякі замовлення для заробітку, він копіював полотна старих майстрів, проникаючи в їхні таємниці, тож його пензель і став таким умілим. Здоровий глузд художника підказав йому не признаватись матері й пані Деквен, скільки він почав заробляти, бо він бачив, що над ними обома тяжіє загроза руїни, — над однією в постаті Філіппа, над другою в подобі лотереї. Ота своєрідна холоднокривність, що її виявив брат у своїй катастрофі, і розрахунок, прихований за балачками про самогубство — Жозеф розгадав його, — і спогад про гріхи, вчинені на службі, якої він не повинен був кидати, і взагалі найменші подробиці братової поведінки, — все це повністю розкрило Жозефові очі. Такої проникливості рідко бракує митцям: зайняті цілими днями, в тиші своїх майстерень, за працею, що до певної міри полишає волю думці, вони трохи схожі на жінок: їхній розум може обертатися круг

дрібних подій життя й проникати в їхню таємну суть. Жозеф купив розкішну старовинну скриню, що була тоді не в моді, і оздобив нею один з кутків своєї майстерні, куди падало світло, що мигтіло на рельєфах, підкреслюючи весь блиск цього шедевра ремесла шістнадцятого сторіччя. В скрині він знайшов тайник і складав туди певні суми про всяк випадок. З довірливістю, властивою справжнім митцям, гроші на повсякденні витрати, виділені на місяць, він клав у череп, що лежав у одній із шухляд скрині. Відколи брат вернувся до помешкання, Жозеф раз у раз виявляв, що його витрати не збігаються з цією сумою. Щомісячні сто франків зникали неймовірно швидко. Не знайшовши в черепі нічого, хоча він витратив усього сорок чи п'ятдесят франків, першого разу він сказав: «Здається, мої гроші забрала пошта!» Другого разу він уже пильніше рахував витрати; але хоча й рахував, як Робер Макер, — «шістнадцять і п'ять — двадцять три», грошей недорахувався. Помітивши ще більшу нестачу, він сказав про це прикре діло старій пані Деквен, що любила його, як він почував, материнською любов'ю, ніжно, віддано, довірливо й палко, як не любила його й рідна мати, хоч була доброю жінкою, а ця любов була така потрібна йому на перших кроках мистецького шляху, як турбота квочок про курчат, поки вони не вб'ються в пір'я. Тільки з нею він міг поділитися своїми жахливими підозрами. Він був певен за своїх друзів як за самого себе, і пані Деквен напевне не брала в нього грошей на свою лотерею; і коли він сказав їй про все, бідна жінка аж руки заломила. Отже, тільки Філіпп міг учинити цю дрібну хатню крадіжку.

— Чому він не попросив у мене, коли йому треба? — вигукнув Жозеф, мішаючи фарби на палітрі як попало. — Чи я б йому відмовив?

— Так же неначе пограбувати дитину! — зойкнула пані Деквен, її обличчя виражало невимовний жах.

— Ні, він мав право, — заперечив Жозеф, — він мій брат. Мої гроші — це його гроші, але треба було сказати.

— Поклади зараз якусь певну суму й не чіпай її, — порадила йому пані Деквен. — Я знатиму, коли він знайде до майстерні, а що більш ніхто не міг сюди заходити, то ти матимеш певність.

Другого дня Жозеф уже дістав доказ, що ці самовільні позички робить його брат. Філіпп заходив до майстерні,

коли Жозефа там не було, і брав там невеликі суми, яких він потребував. Художник злякався й за свою невелику таємну скарбничку.

— Стривай! Стривай! Прищемлю я тебе, шибенику! — сміючись, мовив він до пані Деквен.

— І добре зробиш: треба нам виправляти його, бо й я вже часом не дораховуюсь грошей у гаманці. Але ж йому, бідному, треба на тютюн, він звиклий курити.

— Бідному, бідному!.. — відмахнувся Жозеф. — Треба мені послухатись ради Фюльжанса та Біксіу. Філіпп весь час висить у нас гирею на ногах. То встрияв у якийсь бешкет, і довелось виряджати його до Америки, а це обійшлося матері в дванадцять тисяч франків, у лісах Нового Світу він не зумів знайти нічого, а повернення його коштувало стільки, як і від'їзд. Філіпп має себе за великого воєначальника, бо він, бачте, передав кілька Наполеонових слів якомусь генералові, а тому кривиться, почувши про Бурбонів; а тим часом розважається, подорожує, світа побачив; мене не купиш отими брехнями про його нещастя, він скрізь уміє влаштуватись, як сир у маслі! Нашому шибеникові знаходять чудову службу, то він починає жити як Сарданапал, з акторкою, набирається грошей у касі, і знов мати мусить платити дванадцять тисяч! Звичайно, мені на ті гроші начхати, але ж Філіпп нашу бідну маму зовсім облупить. Мене він має за ніщо, бо я, бач, не служив у гвардійських драгунах! А утримувати нашу славну матусю до смерті, мабуть, доведеться мені, бо цей рубака скінчить бозначим. Біксіу сказав мені: «Та й комедіант же з твого братика!» І ваш онук таки має рацію: Філіпп ще придумає якусь штуку, що загрожуватиме честі родини, й доведеться шукати ще десять чи дванадцять тисяч франків! Він щовечора грає; на сходах, коли вертається п'яний як чіп, губить наколоті картки, що ними позначав тури на рулетці. Старий Дерош із шкури пнеться, щоб допомогти Філіппові вернутись до армії, а мені здається, що він, далебі, цього боїться як чорт ладану. Хто б повірив, що такий хлопчина з гарними голубими очима, такими лагідними, і весь схожий на рицаря Баярда, виявиться фанфароном?

Попри всю розважність і холоднокрівність, із якими Філіпп грав увечері, час від часу його нападало те, що гравці називають «сказом». Підштовхуваний нестримним бажанням дістати гроші на гру того вечора, десять

франків, він запускав руку вдома у братів гаманець, у заощадження пані Деквен, у материну кишеню. Бідна вдова одного разу вже побачила, тільки-но лігши спати, жакливу картину: Філіпп зайшов до її кімнати й забрав з кишень її сукні все, що там знайшов. Агата вдала, ніби спить, але потім проплакала до ранку. Вона бачила все цілком виразно. Помилка — це не порок, сказала пані Деквен; але після стількох повторень стало ясно, що це таки порок. Агата не могла більше сумніватись: її улюблений син не мав ні делікатності, ні честі. Другого дня після цього жакливого видіння, як поснідали й Філіпп зібрався йти, вона завела його до своєї кімнати й попросила благальним тоном, щоб він завжди казав їй, коли йому потрібні гроші. Відтоді він почав звертатись до неї з цими проханнями так часто, що за два тижні всі Агатині заощадження скінчились. Вона лишилась без жодного мідяка, вона вже думала йти працювати: кілька вечорів радилася з пані Деквен щодо того, як би заробляти гроші своєю працею. Бідна мати вже ходила спитати до «Батька родини», чи не можна там брати гаптування — роботу, що дає десь так двадцять су на день. Хоча небога таїлася з причиною, пані Деквен здогадалася, чому це їй раптом захотілося своєю працею добувати гроші. Зміни в зовнішності Агати були досить промовисті: її свіже обличчя висхло, шкіра на скронях, на вилицях натяглася, чоло наморщилося; очі втратили блиск — видно, її зжирав якийсь внутрішній вогонь, уночі вона плакала. Але найбільше спустошувала її необхідність мовчати про своє горе, своє страждання, свої страхи. Вона не могла заснути, поки не вернеться Філіпп, вона дожидала його на вулиці, вона вивчала зміни в його голосі, в ході, в стукові ціпка по бруку. Вона не пропускала нічого: вона знала, в якому ступені сп'яніння прийшов Філіпп, вона тремтіла, чуючи, як він гупає на сходах, одної ночі вона позбирала золоті монети, які він розсипав; коли він напивався й вигравав, голос його звучав хрипко, а ціпок він тяг за собою, зате після програшу в ході з'являлось щось сухе, чітке, розлючене, він виспівував дзвінким голосом, а ціпок ніс у руці, наче зброю; за сніданком після виграшу вираз обличчя бував веселий, майже ласкавий, він жартував, досить грубо, але жартував з пані Деквен, із Жозефом і з матір'ю. А після програшу бував, навпаки, похмурий, говорив уривчасто, коротко, дивився суворо й аж лякав

своїм смутком. Таке безладне життя й звичка до спиртного з дня на день міняли його обличчя, колись дуже привабливе. Обличчя змережалось кривавими жилками, риси його огрубіли, вії повипадали, очі стали сухі. Врешті Філіпп, не дуже дбайливий до себе, почав тхнути корчемним духом, нечищеними чобітьми, і для чужих людей це було ніби печать гультьяйства.

— Тобі слід би купити нове вбрання, переодягтися з голови до ніг, — сказала пані Деквен Філіппові у перші дні грудня.

— А де взяти грошей? — відказав він гострим тоном. — У магусі нема й су, сам я одержую п'ятсот франків на рік. Щоб купити вбрання, треба витратити мою пенсію за цілий рік, а я вже заставив її на три роки вперед.

— А чому? — спитав Жозеф.

— Борг честі. Жірудо позичив для мене тисячу франків у Флорантіни... Я не дуже чепурний, це правда, але як подумати, що Наполеон сидить на Святій Єлені й продає столове срібло, аби прожити, а солдати, вірні йому, ходять босі... — він показав свої чоботи без підборів. Тоді вийшов.

— Він непоганий хлопець, — сказала Агата, — в нього є благородні почуття.

— Можна любити імператора й дбати про свою охайність, — відказав Жозеф. — Якби він трохи стежив за собою й за своїми звичками, то не скидався б на голодранця.

— Жозефе, треба бути поблажливим до брата, — сказала мати. — Ти маєш змогу робити, що тобі до вподоби, а він не знайшов свого місця в житті.

— Він уже мав його, нащо ж покинув? — заперечив Жозеф. — Яка різниця, що на твоїх знаменах: чи кузки Людовіка Вісімнадцятого, чи Наполеонові півники, коли ті знамена — французькі? Франція є Франція! Я б малював і для диявола, от що! Солдат повинен битися, коли він справді солдат, із любові до мистецтва. А якби він не коверзував, лишився в армії, то був би вже генералом...

— Ти несправедливий до нього, — заперечила Агата. — Твій батько молився на імператора, і він би його схвалив. Та він же й погодився вернутись до війська! Богу звісно, як мучить твого брата те, що він уважає зрадою...

Жозеф підвівся, щоб іти до майстерні, але Агата взяла його за руку й сказала:

— Будь добрий до брата, адже він такий нещасний!
Коли художник вернувся до майстерні — за ним ішла пані Деквен, що просила його вгамовувати підозріливість матері й звертала його увагу на те, як вона змінилась і які душевні страждання викликали цю зміну, — обое дуже здивувалися, заставши там Філіппа.

— Жозефе, братику, — сказав той недбало, — мені треба грошей. Хай йому абищо! Я винен тридцять франків у тютюновій крамничці за сигари й не наважуюсь пройти повз ту прокляту буду, не заплативши. Я вже десять разів обіцяв.

— Отак-то краще, — відказав Жозеф, — візьми в черепі.

— Але я вже забрав там усе вчора ввечері, після обіду.

— Там було сорок п'ять франків...

— Атож, так і я полічив, — погодився Філіпп. — Я їх забрав. Я негарно зробив?

— Та ні, нічого, — відказав художник. — Якби ти був багатий, я б робив так, як ти; тільки, перше ніж узяти гроші, питав би, чи можна.

— Але ж питати принижливо, — сказав Філіпп. — Я б волів, щоб ти брав, як оце я: без зайвого слова. Так більше довіри. В армії, коли твій товариш загине, а в нього кращі чоботи, ніж у тебе, то ти просто міняєшся з ним.

— Так, але ж не береш їх у нього, поки він живий!

— Ет, це дрібниці, — знизав плечима Філіпп. — То в тебе нема грошей?

— Нема, — відповів Жозеф, що не хотів показувати свого тайника.

— Через кілька днів ми будемо багаті, — сказала пані Деквен.

— Авжеж, ви вірите, що ваша трійка випаде двадцять п'ятого числа, в паризькому тиражі. Вам треба зробити добру ставку, коли ви хочете збагатити нас усіх.

— Повний виграш на двісті франків дасть три мільйони.

— Коли виграш — п'ятнадцять тисяч на франк, то ви, значить, хочете поставити двісті франків! — вигукнув Філіпп.

Пані Деквен прикусила губу: в неї вихопилось необережне слово. І справді, на сходах Філіпп уже питав себе: «Де ця стара відьма може ховати гроші на свою лотерею?»

Це ж пропащі гроші, я б їх використав краще! За чотири ставки по п'ятдесят франків можна виграти двісті тисяч! Це трохи певніше діло, ніж угадати номер у лотереї!» І він сам почав шукати можливої схованки пані Деквен. Напередодні свят Агата пішла до церкви й була там довго — напевне, сповідалась і готувалась до причастя. Перед Святвечором пані Деквен неодмінно мала піти купити чогось ласенького, а може, хотіла поставити й гроші на лотерею. Тираж мав відбуватися п'ять-шість днів, по бордоському, ліонському, лілльському, страсбурському й паризькому курсах. У Парижі тираж бував 25 числа кожного місяця, а список закривали опівночі 24-го. Філіпп вивчив усі обставини й узявся спостерігати. Перед полуднем він вернувся додому, коли пані Деквен саме вийшла; але вона забрала й ключ. Правда, це йому не перешкодило. Філіпп удав, ніби щось забув удома, й попросив консьєржку, щоб покликала слюсаря, який жив недалечко, на вулиці Генего; той прийшов і відімкнув двері. Першим спало Філіппові на думку ліжко, він його розстелив і почав обмацувати матраци. У спідньому він намацав золоті монети, вгорнені в папір. Він розпоров полотно і вийняв двадцять наполеондорів; а потім, навіть не завдаючи собі мороки зашити матрац, застелив ліжко досить акуратно, щоб пані Деквен нічого не помітила.

Він негайно подався до казино і вирішив грати трьома окремими заходами, що три години, кожного разу не більше як по десять хвилин підряд. Справжні гравці з 1786 року, відколи влаштовано гральні дома, — ті великі гравці, що їх жахається адміністрація, і що, за висловом завсідників казино, «виідають банк», тоді інакше не грали. Але, перше ніж набути цей досвід, люди програвали цілі маєтки. Вся філософія відкупників, весь їхній зиск мають основою невблаганність їхньої каси, розігри, половина яких укладається в банк, та спритне шахрайство, санкціоноване урядом, яке полягає в тому, що ставки гравців оплачуються з вибором. Одне слово, гра, яка не приймає ставки від гравця багатого й холонокровного, обдирає гравців, настільки одурманених азартом, що вони чманіють від швидкого руху рулетки. Банківники в «тридцять-сорок» майже так само жваві, як і в рулетці. Філіпп урешті набув холонокровності командувача, яка дозволяє йому зберегти ясний зір і проникливий розум серед виру подій. Він досяг цих політичних висот у грі,

завдяки яким, скажемо мимохідь, у Парижі здобуває прожиток тисяча людей, досить сильних, щоб ризикнути чотирма сотнями франків. Філіпп вирішив цього вечора розбагатіти. Він сховав у чоботях дві сотні, а дві поклав у кишеню. О третій годині він пішов до зали, нині зайнятої театром Пале-Рояль; там банківники ставили якнайбільші суми. А через півгодини вийшов, маючи сім тисяч франків. Пішов навідати Флорантіну, якій був винен півтисячі, віддав їй гроші й запросив її на вечерю до «Роше де Канкаль» після спектаклю. Вертаючись, зайшов на вулицю Сантьє до редакції, попередив свого друга Жірудо про планований бенкет. О шостій годині Філіпп виграв двадцять п'ять тисяч франків і через десять хвилин вийшов, додержуючи слова. Ввечері, о десятій, він виграв сімдесят п'ять тисяч. Після вечері, справді розкішної, п'яний і самовпевнений Філіпп вернувся грати десь опівночі. Всупереч законіві, що його встановив сам для себе, він грав цілу годину й подвоїв свій виграш. Банківники, в яких він зі своєю манерою грати вже витяг півторасти тисяч франків, дивились на нього зацікавлено.

«Чи піде, чи зостанеться? — презирались вони. — Як зостанеться, він пропав».

Філіпп вирішив, що потрапив на смугу щастя, і зостався. До третьої години ранку півторасти тисяч вернулись у касу закладу. Підполковник, що під час гри вижлуктив чимало грогу, вийшов на вулицю п'яний, а на холоді його й зовсім розвезло, але служник із казино, що вийшов за ним, підняв його й провів до одного з тих жахливих будинків, на дверях яких під ліхтарем написане слово: «Нічліг». Служник заплатив за прогорілого гравця; того, не роздягаючи, покладали на ліжку, і він проспав до самого Святвечора. Адміністрація казино шанує завсідників і завзятих гравців. Філіпп прокинувся аж о сьомій годині з пересохлим ротом, розпухлим обличчям, у нервовій гарячці. Сила волі дозволила йому пішки дійти додому, де він, не бажаючи того, посіяв горе, відчай, злидні та смерть.

Напередодні, зготувавши обід, пані Деквен і Агата години зо дві чекали Філіппа. За стіл сіли аж о сьомій. Агата майже завжди лягала спати о десятій, та що вона хотіла сходити на опівнічну відправу, то лягла того дня зразу по обіді. Пані Деквен і Жозеф удвох лишилися біля каміна у віталеньці, що служила для всіх потреб,

і стара жінка попросила Жозефа підрахувати її ставку, її страхітливу ставку в знаменитому тиражі. Вона хотіла грати на всі варіанти, щоб використати всі можливості. Коли вона досхочу насмакувалася романтикою гри, висипала два роги достатку до ніг свого улюбленця, розказала йому про свої сни, які вселяли в неї певність щодо виграшу, зовсім не стурбована тим, що таке щастя нелегко буде витримати, а ще важче дотерпіти від півночі до ранку наступного дня, Жозеф, який ще не бачив чотирьохсот франків ставки, заговорив про них. Старенька усміхнулась і повела його до колишньої вітальні, що стала її кімнатою.

— Зараз побачиш!

Пані Деквен квапливо розстелила ліжко й почала шукати ножиці, щоб розпороти матрац. Узяла окуляри, обдивилась полотно, побачила, що воно розпороте, й випустила матрац із рук. Почувши, що в старій вирвався зойк наче з глибини грудей, немовби здушений кров'ю, що ринула до серця, Жозеф мимовільно простяг руки до старої акціонерки лотереї, посадив її, зомлілу, в крісло й почав кликати матір. Агата встала, наділа халат, прибігла і при світлі свічки почала вертати зомлілу тітку до тями звичайними способами: змочила скроні одеколоном, а лоб холодною водою, запалила пір'їну під носом і врешті очутила її.

— Ще вранці були! Це він їх узяв, виродок!

— Що таке? — спитав Жозеф.

— У мене в матраці було двадцять луїдорів, я за два роки наскладала, тільки Філіпп міг їх узяти...

— Коли ж це? — приголомшено вигукнула бідна мати. — Він після сніданку не приходив.

— Я б рада була помилитися, — сказала стара. — Але сьогодні вранці, в Жозефовій майстерні, коли я говорила про свою ставку, у мене було передчуття; я зробила помилку, що не пішла й не взяла свого невеличкого скарбу, щоб зразу піти й поставити. Я хотіла, сама не знаю, що мені перешкодило! А! Господи! Я пішла купити йому сигар.

— Але ж квартира була замкнена! — нагадав Жозеф. — Крім того, це вчинок такий ганебний, що я не можу повірити. Філіпп вистежив вас, розпоров матрац, обдумав... ні!

— Я все відчувала вранці, коли застинала ліжко після сніданку, — повторила пані Деквен.

Налякана Агата спустилася вниз, запитала, чи Філіпп удень вертався додому, і консьєржка розповіла їй Філіппову байку. Мати, вражена в саме серце, вернулася на себе не схожа. Бліда, як її перкалева сорочка, вона йшла неначе примара, нечутно, повільно, ніби під дією якоїсь надлюдської сили і водночас ніби машинально. В руці вона тримала свічник, і свічка ясно освітлювала її очі, застигли від жаху. Сама того не усвідомлюючи, вона підносила руки до чола й куйовдила собі коси, і це був такий прекрасний образ жаху, що Жозеф скам'янів на місці від видива такої муки, цієї статуї Страху та Відчаю.

— Тітусю, — сказала вона, — візьміть моє срібло, там шість приборів, воно дасть вам потрібну суму, бо це я взяла її для Філіппа, я думала, що зможу покласти назад, поки ви не помітили. Ох, як я страждаю!

Вона сіла. Її очі, сухі й застигли, вже трохи кліпали.

— Це він зробив, — потиху сказала пані Деквен Жозефові.

— Ні, ні, — заперечила Агата. — Візьміть моє срібло, продайте, воно мені непотрібне, їстимемо вашим.

Вийшла до своєї кімнати, взяла коробку з приборами, і вона здалась їй дуже легкою. Агата розкрила коробку й побачила там квитанцію з ломбарду. В бідної матері вихопився жажливий крик. Жозеф і пані Деквен прибігли, побачили коробку, і шляхетна брехня матері стала зайвою. Всі троє мовчали, боячись і глянути одне на одного. В ту хвилину майже божевільним рухом Агата приклала палець до губів, просячи дотримати таємниці, хоч ніхто не збирався розкривати її. І вони вернулись до каміна у віталеньці.

— Знайте, діти мої, — вигукнула пані Деквен. — Мене вражено в саме серце — мої номери випадуть, я певна! Я вже не думаю про себе, тільки про вас обох! Філіпп виродок, — сказала вона до небоги, — він вас не любить, хоч ви зробили для нього так багато. Коли ви не застрахуетесь від нього, цей негідник доведе вас до злиднів. Пообіцяйте мені, що ви продасте свої облігації, а гроші вкложите на умовах довічної ренти. Жозеф має добрий фах, він проживе. Зробивши так, дівчинко моя, ви не будете йому тягарем. Пан Дерош хоче влаштувати свого сина. Малий Дерош (йому тоді було вже двадцять шість років) знайшов собі адвокатську контору, він візьме ваші дванадцять тисяч під довічну ренту.

Жозеф вихопив у матері з руки свічник і кинувся нагору до майстерні. Вернувся він із трьома сотнями франків.

— Маєте, пані Деквен, — сказав він, простягаючи їй свій скарб, — не наше діло, на що ви потратите свої гроші, ми вам винні те, що у вас пропало, і ось майже вся сума!

— Забери свою скарбничку, ти ж це все від себе відривав, воно пече мене! Чи ти знавіснів, Жозефе? — вигукнула стара акціонерка королівської французької лотереї, яку видимо розривало між нездоланною вірою в свої номери й цією жертвою, прийняти яку видалось їй блюзнірством.

— Ет, робіть що хочете, — сказала Агата, яку до сліз зворушив учинок її правдивого сина.

Пані Деквен узяла Жозефа за голову й поцілувала його в чоло.

— Дитино моя, не спокушай мене. Візьми гроші, бо я їх програю. Лотерея — це дурниця.

В невідомих драмах приватного життя ще ніколи не звучали героїчніші слова. І справді, хіба любов не триумфує над найзадавленішим пороком? Саме в ту хвилину задзвонили до опівнічної меси.

— Та й запізно вже, — додала пані Деквен.

— А! Ось же ваші обрахунки! — похопився Жозеф.

Щедрий художник ухопив папірець, вибіг на сходи й подався робити ставку. Лишившись удвох, Агата й пані Деквен залилися слізьми.

— Він виграє, любий хлопчик! — вигукнула гравчиня. — Але все хай іде йому, то ж його гроші!

На жаль, Жозеф зовсім не знав, де містяться лотерейні бюро, хоча в ті часи парижани знали їх, як тепер курці знають тютюнові крамнички. Художник розгублено ходив, позираючи на ліхтарі. Коли він питав у перехожих, де є поблизу лотерейне бюро, йому казали, що всі бюро вже зачинені, тільки одне, в Пале-Роялі, зачиняється часом трохи пізніше. Художник побіг до Пале-Роялю, але й там бюро було вже зачинене.

— Дві хвилини раніше — і ви змогли б іще зробити ставку, — сказав йому один із оповісників, що стоять перед порталом і вигукують слова: «Тисяча двісті франків за сорок су!» — пропонуючи вже заповнені квитки.

При світлі ліхтаря та відсвіті з вікон кафе «Ротонда» Жозеф подивився, чи на котрому із цих квитків нема

цифр, які обрала пані Деквен; але такого квитка не знайшов і подався додому, страждаючи від того, що так марно силкувався зробити те, що від нього залежало, аби задовольнити стару жінку. Вдома він розповів про свою невдачу. Агата з тіткою вдвох пішли на опівнічну месу до церкви Сен-Жермен-де-Пре. Жозеф ліг спати. Святкової вечері не було. Пані Деквен про все забула, в Агати на серці лежала довічна скорбота. Жінки встали пізно. Пробило вже десяту, коли пані Деквен спромоглась заходитися коло сніданку, і він був готовий тільки о пів на дванадцяту. На той час уже повивішували на дверях лотерейних бюро довгасті папірці з виграшними номерами. Якби пані Деквен купила квиток, вона о пів на десяту вже пішла б на вулицю Нев-де-Пті-Шан поцікавитися своєю долею, що вирішувалась у будинку, сусідньому з міністерством фінансів; тепер на його місці театр і площа Вантадюр. Щодня, поки тривав тираж, цікаві могли споглядати коло дверей цього будинку стовпище старих жінок, куховарок, дідів, які в ті часи являли собою видовище не менш своєрідне, ніж довга черга пенсіонерів у дні виплати пенсій із державної скарбниці.

— Ну, от ви й мільйонерка! — вигукнув старий Дерош, входячи саме в ту мить, коли пані Деквен допивала останній ковток кави.

— Як? — зойкнула сердешна Агата.

— Її номери випали, — пояснив старий і показав список номерів на маленькому аркушику — службовці лотерейних бюро кладуть сотні таких папірців у ящички перед своїми столами.

Жозеф прочитав список. Тоді Агата прочитала. Пані Деквен не стала читати, вона впала, ніби громом уражена; її обличчя так змінилось, а з уст вирвався такий скрик, що старий Дерош і Жозеф віднесли її на ліжко. Агата пішла по лікаря. Бідну жінку розбив апоплексичний удар, і вона вернулась до притомності аж о четвертій годині вечора. Старий Одрі, що лікував її, заявив, що, попри це поліпшення, треба їй думати про заповіт і про спасіння душі. Вона вимовила тільки два слова: «Три мільйони...»

Дерош-батько, якому Жозеф, хоча й утаївши деякі подробиці, пояснив, що сталося, навів кілька випадків, коли гравці втратили можливе багатство, бо певного дня через якусь випадковість не змогли зробити ставку; він розумів, що такий удар після двадцяти років упертих

зусиль може бути смертельним. О п'ятій годині, коли саме найглибша мовчанка панувала в маленькій квартирці, де недужа під доглядом Жозефа та його матері, що сиділи один у ногах, а друга в головах ліжка, дожидала свого онука, по якого пішов старий Дерош, на сходах почувалася хода Філіппа й стук його ціпка.

— Це він! Це він! — закричала пані Деквен, звівшись у ліжку й насилу повертаючи паралізованим язиком.

Агату й Жозефа вразив цей вияв жаху, що так струсував хворою. Недарма вони чекали в такому страху, бо обличчя в Філіппа було перекивлене, аж синє, хода непевна, очі обведені темними колами, каламутні, а проте грізні; його аж трусила гарячка, зуби цокотіли.

— Біда, та й годі! — вигукнув він. — Ні хліба, ні м'яса, а в мене кишки марш грають. Ну, що тут у вас? До нас завжди чорт носа встромить! Моя старенька Деквениха лежить у ліжку й дивиться на мене такими очима, наче я в Бога теля з'їв.

— Мовчіть, пане! — перебила його Агата, підводячись. — Шануйте принаймні те нещастя, якого самі наробили.

— О! «Пане...»? — перепитав він, дивлячись на матір. — Люба моя матусю, так негарно, невже ви більш не любите свого синочка?

— А ви гідні чиеїсь любові? Чи ви не пам'ятаєте всього, що накоїли тут? Шукайте собі іншого помешкання, з нами ви не можете лишатись! Із завтрашнього дня, — додала вона, — бо в такому стані, як ви тепер, нелегко...

— Вигнати мене, еге? — докінчив він. — То ви тут надумали розіграти мелодраму «Вигнаний син»? Ти ба! Ось як ви на все подивилися! Славні ж ви людиці, нема що казати! Що я зробив такого? Потрусив трохи матрац у старої. Хто ж це в біса ховає гроші у вовну! І в чому ви побачили злочин? Хіба вона сама не поцупила у нас двадцять тисяч, га? Чи вона не наша боржниця? От я й узяв трошки. А ви...

— Господи! Господи! — скрикнула вмируща, склавши руки, як до молитви.

— Мовчи! — закричав Жозеф, кинувся до брата й долонею затулив йому рот.

— Наліво кругом, ти, мазюкало нещасний! — відказав Філіпп, сильною рукою вхопив Жозефа за плече, повернув його й турнув у крісло. — Командира ескадрону драгунів імператорської гвардії так за вуса не хапають!

— Вона ж вернула все, що була мені винна! — крикнула Агата, підвелась і втупила в сина гнівний погляд. — Та й не твоє це діло! А ти її вбиваєш! Іди собі, сину, — вона з останніх сил показала на двері, — й не показуйся більш мені на очі. Ти виродок, а не людина.

— Я її вбиваю?

— Таж її номер у лотереї випав, — гукнув Жозеф, — а ти вкрав гроші на ставку!

— Коли вона через лотерею скисла, то хіба ж це я вбив її? — заперечив п'яний.

— Іди геть, кажу тобі, — звеліла Агата, — ти мене жахаєш! Ти наскрізь розбещений! Господи, невже це мій син!

Хрипкий стогін із уст пані Деквен ще дужче схвилював Агату.

— А я вас іще люблю, мамо, хоч ви причина всіх моїх нещасть, — сказав Філіпп. — Ви мене виганяєте з дому на Різдво, в день народження... як його... Ісуса! А що ви заподіяли дідусеві Руже, вашому батькові, що він вас вигнав і позбавив спадщини? Якби ви не розгнівали його, ми були б багаті, і я не скотився б на саме дно злиднів. Що ви заподіяли вашому батькові, ви, така порядна жінка? Ви самі бачите, що я можу бути чесним хлопцем, і однаково вигнаним із дому, — я, слава нашої родини!

— Ганьба! — крикнула пані Деквен.

— Убий мене або йди геть! — загорлав Жозеф і кинувся на брата, як розлючений лев.

— Господи! Господи! — забідкалась Агата, встала й почала розбороняти братів.

У цю хвилину ввійшли Біксіу й лікар Одрі. Жозеф повалив брата на підлогу й надушив його.

— Це якась люта звірюка! — кричав він. — Мовчи, бо я тобі...

— Колись я тобі це нагадаю, — погрозив Філіпп.

— З'ясування родинних стосунків? — спитав Біксіу.

— Підведіть його, — озвався лікар. — Він так само хворий, як і ця бідна жінка. Роздягніть, роззуйте й покладіть у ліжко.

— Легко сказати — роззуйте! — вигукнув Біксіу. — Чоботи треба розрізати, так набрякли ноги.

Агата взяла ножиці. Коли вона розрізала халяви, натягнені поверх холош, на підлогу викотилося десять золотих монет.

— Ось вони, її гроші, — промурмотів Філіпп. — Який же з мене дурень, геть забув про свій запас. Я теж прогавив багатство!

Філіппа охопила жахлива гарячка, він почав маячити. Жозеф із допомогою старого Дероша, що надійшов тим часом, та Біксіу таки спромоглись віднести хворого до його кімнати. Лікареві Одрі довелось написати записку до лікарні Милосердя, щоб позичили гамівну сорочку, бо маячення так посилювалося, що можна було боятися, чи Філіпп не заподіє собі смерті: він став буйним. О дев'ятій годині все в домі затихло. Абат Лоро й Дерош пробували втішити Агату, що не переставала плакати біля тітчиного узголів'я, а вона слухала, хитала головою й уперто мовчала; самі лише Жозеф та пані Деквен знали всю глибину й силу її душевної муки.

— Він схаменеться, мамо, — сказав урешті Жозеф, коли Дерош-батько та Біксіу пішли.

— Ох, — зітхнула вдова, — Філіпп сказав правду; мій батько прокляв мене. Я не маю права... Ось вони, гроші, — сказала вона до пані Деквен, склавши до купки Жозефових триста франків і знайдені в Філіппа двісті. — Піди до Філіппа, може, його треба напоїти, — сказала вона синові.

— Ви додержите обіцянки, даної при смертному ложі? — спитала пані Деквен, відчуваючи, що свідомість уже тікає від неї.

— Так, тітусю.

— Ну, то присягніться, що віддасте свої облігації малому Дерошеві на довічну ренту. Моєї ренти у вас не буде, а з того, що я від вас чую, ви дозволите отому негідникові визискувати вас до останнього су...

— Присягаюсь, тітусю.

Стара бакалійниця померла 31 грудня, через п'ять днів після того, як зазнала жахливого удару, що його нехотячи завдав їй старий Дерош. П'ятисот франків, єдиних грошей, які були в домі, заледве вистачило оплатити похорон удови Деквен. Після неї лишилося тільки трохи столового срібла та меблів, вартість усього того пані Брідо віддала її онукові. Зоставшия з вісьмастами франками довічної ренти, яку платив їй Дерош-син, що остаточно перейшов на «голу вивіску», тобто на адвокатуру без клієнтів, а тому взяв у неї той капітал у дванадцять тисяч франків, Агата відмовилась від квартири на третьому поверсі й продала всі зайві меблі.

Коли через місяць хворий почав одужувати, Агата холодно пояснила йому, що лікування поглинуло всі наявні гроші і вона тепер мусить заробляти собі на хліб, потім заговорила все ж ласкавіше й почала умовляти його, щоб вернувся до армії й сам утримував себе.

— Могли б обійтися без цієї проповіді, — сказав Філіпп, дивлячись на матір холодним, сповненим цілковитої байдужості поглядом. — Я добре бачу, що ні ви, ні брат більш мене не любите. Тепер я сам-один на світі, і так мені краще.

— Стань гідним того, щоб тебе любили, — сказала мати, вражена до глибини серця, — і ми тебе любитимемо.

— Дурниці! — перебив він матір.

Узяв свій старий капелюх з облізлими крисами, ціпок, наклав капелюха набакир і, посвистуючи, рушив сходами вниз.

— Філіппе! Куди ж ти йдеш без грошей? — гукнула мати, що не могла стримати сліз. — Ось, на...

Вона простягла йому сто франків золотом, загорнених у папірець. Філіпп вернувся до неї й узяв гроші.

— Невже ти мене й не поцілуєш? — залившись слізьми, спитала мати.

Філіпп пригорнув матір, але без того тепла й ширості, які тільки й надають ціни поцілункові.

— Куди ж ти підеш? — спитала Агата.

— До Флорантіни, коханки Жірудо. То справжні друзі! — грубо відповів він.

І пішов сходами вниз. Агата вернулась до себе, її ноги тремтіли, в очах потемніло, серце стискалося. Вона впала навколішки, помолилась Богу, щоб узяв це її розбещене дитя під свій захист, і зреклась такого гнітючого материнства.

В лютому 1822 року пані Брідо оселилась у тій кімнаті, що доти займав Філіпп, — над кухнею свого колишнього помешкання. Майстерня й кімнатка Жозефа були навпроти, через сходи. Бачачи, до якого вбозтва дійшла мати, Жозеф надумав хоч тут улаштувати її якомога краще. Після від'їзду брата він заходивсь опоряджати кімнату, надав їй мистецького колориту. Повісив килим. Ліжко, розміщене просто, але з витонченим смаком, справляло враження монастирського аскетизму. Стіни, обтягнені перкалем, недорогогим, але гарно дібраним, під

колір наново оббитих меблів, надавали кімнаті вишуканого й пристойного вигляду. Двері на сході зробили подвійними, зсередини повісили порт'єру. Вікно завісили шторою, що пом'якшувала світло. Хоча життя бідної матері обмежалося найпростішими умовами, в яких може жити парижанка, Агата жила все ж краще, ніж інші жінки в такому становищі, і то завдяки синові. Щоб завдавати матері менше клопоту з куховарством, нелегким у Парижі, художник щодня ходив обідати до пансіону на Бонській вулиці, де збиралися порядні дами, депутати, дворяни; обід для однієї персони коштував там дев'яносто франків на місяць. Заклопотана тільки сніданком, Агата звикла проводити сина, як колись чоловіка. Хоча Жозеф, жаліючи матір, не признавався їй, але вона врешті довідалася, що обід коштує йому сотню франків на місяць. Налякана такими величезними видатками, нездатна уявити, що син може заробляти багато грошей, маляючи голих жінок, вона за протекцією абата Лоро, її сповідника, знайшла собі службу за сімсот франків на рік у лотерейному бюро, що належало графині де Бован, удові одного з шуанських проводирів. Лотерейні бюро тоді були ніби паєм протегованих удів і давали змогу сяк-так прожити родині, що порядкувала таким бюро. Але за часів Реставрації обмежені можливості конституційного уряду компенсувати всі заслуги змушували надавати нещасним титулованим удовам не одно, а двоє таких бюро, які давали від шести до десяти тисяч франків прибутку. В такому випадку вдова генерала чи аристократа не порядкувала в бюро сама, а запрошувала управителів, що мали свою частку з прибутку. Коли це були юнаки, вони не могли обійтись без помічника: адже бюро мало бути відчинене зранку й до півночі: міністерство фінансів вимагало великих сум виторгу. Графиня де Бован, якій абат Лоро змалював становище вдови Брідо, пообіцяла, коли звільниться місце, взяти її за управительку, а поки що пообіцяла виплачувати шістсот франків. Змушена сидіти в бюро з десятої години ранку, сердешна Агата ледве знаходила час пообідати. О сьомій годині верталась і не виходила вже до півночі. А Жозеф два роки день у день приходив, щоб провести матір додому, на вулицю Мазаріні, й часто навідувався, щоб повести її обідати. Друзі не раз бачили, як він виходив з Опери, з Італійського театру, з найпишніших вечірок, щоб перед північчю бути на вулиці Вів'єн.

Агата скоро звикла до цієї монотонної розміреності життя, в якій люди, що зазнали тяжких прикростей, часто знаходять опору. Вранці, прибравши в своїй кімнаті, де не було вже ні котів, ні пташок, вона готувала на вогні каміна сніданок і несла його до майстерні, де снідала з сином. Прибирала в синовій кімнаті, гасила вогонь у себе, ішла попрацювати коло чавунної пічки, а коли приходив хтось із Жозефових приятелів чи натурниця, виходила. Хоча вона не тямила нічого в мистецтві та його методах, глибока тиша в майстерні задовольняла її. Вона не сприймає там ніяких нових знань і не прикидалася, ніби сприймає, вона наївно дивувалася, що художники надають такої ваги кольорові, композиції, рисункові. Коли починали дискутувати члени Гуртка або якісь художники, Жозефові приятелі, як-от Скіннер, П'єр Грассу, Леон де Лора, зовсім молодий «мазюкало», якого тоді прозивали Жировим Валетом, вона підходила, уважно дивилася, але не помічала нічого такого, що б виправдовувало такі гучні слова й такі палкі суперечки. Вона прала синову білизну, церувала йому шкарпетки, навіть чистила палітру, добувала ганчір'я витирати пензлі, взагалі прибирала в майстерні. Бачачи, що мати так розумно дає раду цим дрібничкам, Жозеф сповивав її турботою. Хоча мати й син не були одностайні щодо мистецтва, та у взаємній ніжності вони чудово доходили згоди. У матері був свій план. Одного ранку, коли він малював ескіз величезної картини, яку виконав згодом і якої вона не розуміла, Агата, підлестившись до нього, наважилася сказати голосно:

— Господи! Що ж то він тепер робить!

— Хто?

— Філіпп!

— А! Казиться, як і казився. Гарна цяця з нього вийде.

— Але ж він знав біду, а біда, може, й калічить нас. Якби ж він був щасливий...

— Ти, любя матусю, думаєш, що він натерпівся в своїй подорожі? помиляєшся, він тільки нагулявся в Нью-Йорку, та й досі гультайствує.

— Коли він тепер страждає так близько від нас, це страхиття...

— Атож,— відказав Жозеф.— Щодо мене, то я грошей йому дам, але бачити його не хочу. Він убив сердешну пані Деквен.

— То ти не намалюєш його портрета? — спитала Агата.

— Ради тебе, мамо, я витерплю що завгодно. А сам я можу пам'ятати тільки одне: що він мій брат.

— Портрет у вигляді драгунського капітана верхи на коні?

— Так, у мене є гарний кінь з картини Гро, і я не знав, як його використати.

— Гаразд. Ну то сходи до його приятеля, спитай, що з ним.

— Піду.

Агата підвелася, впустивши ножиці додолу, підійшла до Жозефа, обняла його голову, і дві сльозини скотились йому в волосся.

— Це твій тяжкий хрест — такий брат, і в кожного з нас є свій тяжкий хрест.

Надвечір Жозеф пішов на вулицю Сантьє і годині о четвертій зустрів там брата, що заступав Жірудо. Старий драгунський капітан перейшов касиром до тижневика, якого заснував його небіж. Хоча Фіно лишився власником і цієї газетки, яку він теж заснував і якою керував у всьому, та офіційно власником, редактором і керівником був один його приятель на прізвище Лусто, між іншим, син того самого ісуденського намісника, якому хотів помститися дід братів Брідо, а отже — небіж пані Ошон. Щоб догодити дядькові, Фіно віддав його посаду Філіппові, правда, врізавши платню наполовину. Щодня о п'ятій годині Жірудо перевіряв касу й забирав усі гроші, що надійшли за передплату. Колоквінт, інвалід, був у редакції за служника та кур'єра й трохи наглядав за капітаном Філіппом. Правда, Філіпп поведився пристойно. Шістсот франків платні та п'ятсот франків за орден — за це можна було прожити, тим більше, що вдень він сидів у теплі, а ввечері ходив по театрах, куди його пускали безплатно, тож мусив дбати тільки про їжу та житло. Коли Жозеф увійшов, Колоквінт саме виходив, а Філіпп чистив зелені полотняні нарукавники.

— Ти ба, мазюкало прийшов, — сказав Філіпп. — Що ж, підемо пообідаємо вдвох, а тоді ти підеш до Опери — там у Флоріни й Флорантіни є ложа. Я прийду туди з Жірудо, ти вже будеш там, і я тебе познайомлю з Натаном.

Він узяв налитий свинцем ціпок і прикурив сигару.

— Я не можу скористатися з твого запрошення, бо мені треба провести маму, ми обідаємо в пансіоні.

— Ах так! Ну, як там вона, бідолашечка?

— Та незле, — відповів художник. — Я переробив батьків портрет і портрет пані Деквен. Докінчив і свій та й надумав подарувати мамі твій, у формі драгуна імператорської гвардії.

— Славно!

— Але треба буде попозувати.

— Я мушу щодня сидіти в цьому курнику від дев'ятої до п'ятої.

— Двох неділь вистачить.

— Згоден, братку, — відповів колишній Наполеонів ад'ютант, прикурюючи сигару від швейцарової лампи.

Коли Жозеф, ідучи обідати на Бонську вулицю, розповідав матері, як улаштувався Філіпп, то відчув, що її рука тремтить у його руці. Радість осяяла її постаріле обличчя, бідна жінка зітхнула так, наче з неї спав величезний тягар. Другого дня вона так догоджала Жозефові, як тільки може підказати їй щастя та вдячність; вона оздобила майстерню квітами й купила для неї дві жардиньєрки. Першої неділі, коли Філіпп мав прийти позувати, вона приготувала в майстерні вишуканий сніданок. Виставила на стіл усе, не забула й карафку з горілкою — власне, півкарафки. Агата сиділа за ширмою, в якій зробила дірочку. Колишній драгун напередодні прислав свого мундира, і вона не втрималась, почала той мундир пригортати. Коли Філіпп, убравшись у нього, позував, сидячи на одному з тих набитих соломою коней, що їх роблять майстри-сідлярі — Жозеф позичив його, — Агата, щоб не виказати себе, намагалася хлипати тільки тоді, коли брати розмовляли. Філіпп позував дві години до сніданку й дві години опісля. О третій годині пополудні драгун переодягся в свою щоденну одіж і, закуривши сигару, знову запросив брата пообідати разом у Пале-Роялі. Він забряжчав золотом у гаманці.

— Ні, — відказав Жозеф, — я боюсь тебе, коли бачу, що в тебе є золото.

— Аж так! То ви тут і досі думаєте про мене погано? — закричав підполковник громовим голосом. — Чи я не міг заощадити?

— Ні, ні! — озвалась Агата, виходячи зі своєї схованки, щоб обняти сина. — Ходімо пообідаємо з ним, Жозефе.

Жозеф не посмів сварити матір; він одягнувся, і Філіпп повів їх до вулиці Монторгей, у «Роше де Канкаль», де їм подали розкішний обід, за який треба було заплатити майже сто франків.

— Грім побий! — вигукнув Жозеф неспокійно. — Ти маєш тисячу сто франків на рік, аощаджаєш, як отой Поншар у «Білій дамі», стільки, що можна купувати маетки!

— Ет! Просто я в доброму настрої, — відповів драгун, добряче підпилий.

Почувши ці слова, сказані вже за дверима, перше ніж сісти в екіпаж, щоб поїхати на виставу, — Філіпп захотів повести матір до Олімпійського цирку, єдиного закладу, куди їй дозволяв ходити сповідник, — Жозеф стиснув материну руку, і Агата зразу сказала, що їй нездужається, й відмовилась від театру. Тоді Філіпп провів матір і брата на вулицю Мазаріні; вдома, зоставшись наодинці з Жозефом у своїй кімнаті, вона мовчала. Наступної неділі Філіпп знову прийшов позувати. Цього разу мати вже не ховалась за ширмою. Вона подала сніданок і взялась розпитувати драгуна. І почула від нього, що син старої пані Ошон, приятельки її матері, відіграє певну роль у літературі. Філіпп і його друг Жірудо обертались у товаристві газетярів, акторок, книгарів, і їх там цінували як касирів. У Філіппа, що попивав кірш після сніданку, розв'язався язик. Він почав хвалитися, що скоро стане великою людиною. Та коли Жозеф спитав, як у нього з грішми, брат не відповів. Наступного дня було свято, газета не виходила, і Філіпп запропонував позувати й завтра, щоб уже скінчити з ким. Жозеф відповів, що незабаром відкриється Салон, а він не має грошей на рами для двох своїх картин і добути ті гроші зможе, тільки докінчивши копію з картини Рубенса, яку замовив йому торговець картинами Магю. Оригінал належить багатому швейцарському банкірові, що позичив його всього на десять днів, і завтра останній день. Отже, доведеться відкласти позування на наступну неділю.

— Оце та картина? — спитав Філіпп, кивнувши на полотно Рубенса, що стояло на мольберті.

— Так, — відповів Жозеф. — Вона коштує двадцять тисяч франків. Ось на що спроможен геній. Є такі полотна, за які платять і сто тисяч.

— Мені дужче подобається твоя копія, — сказав драгун.

— Вона просто новіша, — засміявся Жозеф. — Та моя копія варта всього тисячу франків. Завтра я повинен остаточно підігнати копію під оригінал і надати їй старого вигляду, щоб і розпізнати не можна було.

— До побачення, мамо, — сказав Філіпп, обіймаючи Агату. — До наступної неділі.

Другого дня Елі Магю мав прийти по копію. Один із Жозефових приятелів, що теж працював на цього торговця, П'єр Грассу, захотів побачити копію докінчену. Жозеф надумав витіяти з ним жарт, а потім здивувати його і поставив свою полаковану копію на місце оригіналу, а оригінал на мольберт. П'єр Грассу з Фужера піймався на цей гачок, а потім не міг вийти з дива.

— Цікаво, чи й старого Магю обдуриш? — сказав він Жозефові.

— Побачимо, — відповів той.

Торговець не прийшов — було надто пізно. Агата побідала в пані Дерош, яка недавно поховала чоловіка. Тому Жозеф покликав П'єра Грассу з собою в пансіон. Спустившись сходами, він, за своєю звичкою, лишив ключ від майстерні в консьєржки.

А через годину прийшов Філіпп і сказав їй:

— Я маю позувати ввечері. Жозеф скоро повернеться, я почекаю його в майстерні.

Консьєржка віддала йому ключ, Філіпп піднявся нагору, взяв копію з Рубенса, гадаючи, що бере оригінал, спустився вниз, повернув консьєржці ключ, пояснивши, що він щось забув, і поніс продавати Рубенса за три тисячі франків. З обережності він пішов до Магю й попередив від імені брата, щоб торговець прийшов тільки завтра. Ввечері, коли Жозеф, що ходив до пані Дерош забирати звідти матір, вернувся додому, консьєржка сказала йому, що приходив брат, та зразу й пішов.

— Я пропав, якщо йому вистачило совісті взяти оригінал, а не копію! — вигукнув художник, догадавшись, в чому річ. Прожогом збіг нагору, вскочив у майстерню й сказав: — Слава Богу! Але він такий, як завжди був: підлий негідник!

Агата, що наздогнала Жозефа, не зрозуміла цих слів, та коли син пояснив їй, що сталося, вона скам'яніла і навіть сльози не зронила. Врешті тихо промовила:

— Отже, в мене тільки один син...

— Ми не хотіли ганьбити себе в очах чужих людей, — сказав Жозеф. — Але тепер треба сказати консьєржці,

щоб не пускала його. І ключі носитимемо з собою. Я докінчу його паскудне обличчя з пам'яті, там небагато бракує.

— Нехай уже буде як є, він мені забагато поганого зробив, щоб ще дивитись на нього, — відказала мати, вражена до глибини серця й приголомшена такою ницістю.

Філіпп знав, на що мають піти гроші за ту копію, знав і те, в яку безодню штовхає брата, але не зважив ні на що. Після цього останнього злочину Агата більше не заводила мови про Філіппа, на її обличчі застиг вираз гіркого відчаю, воно стало холодне й зосереджене; одна думка вбивала її.

«Колись, — казала вона собі, — ми побачимо Брідо на лаві підсудних!»

Через два місяці одного ранку, коли Агата снідала з Жозефом і збиралася йти до свого лотерейного бюро, до них з'явивсь якийсь літній військовий і сказав, що він приятель Філіппа й прийшов у невідкладній справі.

Коли Жірудо назвав себе, мати й син здригнулися — крім усього, колишній драгун мав не вельми симпатичне обличчя старого морського вовка. Його каламутні сірі очі, шпакуваті вуса, рештки чуприни, що куйовдилися круг жовтої лисини, виказували великого гультя й розпусника. На ньому був витертий сталєво-сірий редингот із офіцерською розеткою Почесного Легіону, що не дуже гармоніювала з куховарським черевом, ротом від вуха до вуха, могутніми плечима. Його тулуб спочивав на тоненьких ніжках. Рум'янці на вилицях виказували веселий спосіб життя. Відвислі, вкриті зморшками щоки підпирав заяложений комір з чорного оксамиту. Поміж інших прикрас колишній драгун мав у вухах величезні золоті кільця-сережки.

«Якій *гульвіса!*» — подумав Жозеф, удавшись до популярного серед художників слівця.

— Добродійко, — сказав дядько і касир видавця Фіно, — ваш син попав у таке тяжке становище, що його друзі не можуть не звернутися до вас із проханням розділити досить важкий тягар, який він наклав на них; він не може більше виконувати свої обов'язки в газеті, і мадмуазель Флорантіна з театру Порт-Сен-Мартен забрала його до себе, в убогу мансарду на Вандомській вулиці. Філіпп умирає, і коли його брат та ви не зможете оплатити лікаря і ліки, ми будемо змушені, заради його

одужання, відвезти його до капуцинів, а доставши триста франків, ми його доглядатимемо; йому неодмінно потрібен догляд, бо ввечері, коли мадмуазель Флорантіна в театрі, він виходить з дому, вживає те, що його збуджує, загострює хворобу й перешкоджає лікуванню, а що ми його любимо, це завдає нам великої прикрості. Бідний хлопець уже напозичався під пенсію на три роки вперед, у газеті його поки що заступає інша людина, і він не має нічого. Він заподіє собі смерть, ласкава пані, якщо ми не покладемо його до санаторії доктора Дюбуа. Це пристойний заклад, і коштує він десять франків на день. Ми з Флорантіною заплатимо половину, за один місяць, а ви дасте гроші на другий? Це усього на два місяці!

— Добродію, як мати я вам довіку буду вдячна за те, що ви робите для мого сина,— відказала Агата,— але цей син вирваний з мого серця; що ж до грошей, то я їх не маю. Щоб не бути тягарем для оцього от сина, що працює день і ніч, убиваючи себе працею, і заслуговує всієї любові своєї матері, я з післязавтрашнього дня йду помічницею управительки до лотерейного бюро. В мої літа!

— А ви, юначе,— звернувся старий драгун до Жозефа,— що скажете? Чи ви не зробите для рідного брата того, що роблять бідна танцівниця з Порт-Сен-Мартен і старий солдат?..

— Коли хочете,— нетерпляче відрубав Жозеф,— я вам скажу нашою художницькою мовою, чого ви прийшли. Ви прийшли підлататися.

— Ну, то завтра вашого брата покладуть до Південної лікарні.

— Там йому буде дуже добре,— відказав Жозеф.— Якби зі мною таке сталось, я б ліг тільки туди!

Жірудю пішов, украй розчарований, але й тяжко пригноблений тим, що доведеться класти в лікарню до капуцинів чоловіка, який передавав імператорові накази в битві під Монтеро. Через три місяці, під кінець липня, йдучи вранці до свого лотерейного бюро, Агата звернула до Нового мосту, аби не платити су на мосту Мистецтв, помітила біля яток на Шкільній набережній, де вона йшла попід парапетом, чоловіка в лівреї злиднів другого ступеня. Вона зупинилася, мов громом уражена: той чоловік був чимось схожий на Філіппа. В Парижі є три ступені злиднів. Перший — коли людина зберігає пристойність і їй ще належить майбутнє: злидні молодих

людей, митців, світських людей, тимчасово вибитих із колії. Ознаки цього ступеня помітні тільки пильному окові найдосвідченішого спостерігача. Такі люди становлять Вершницький орден злиднів, вони ще їздять візником. До другого ступеня належать старі люди, збайдужілі до всього; в червні вони чіпляють на альпаговий редингот хрест Почесного Легіону. Це злидні старих рантьє, колишніх службовців, які зовсім не дбають про зовнішність. І нарешті злидні в лахмітті, злидні простого народу — щоправда, найпоетичніші, ті, що ними захоплювались і культивували їх Калло, Хогарт, Мурільйо, Шарле, Раффе, Гаварні, Мейсоньє і все мистецтво, а особливо карнавали! Той чоловік, що в ньому сердешна Агата наче впізнала свого сина, був десь посередині між другим і третім ступенями. Вона примітила геть витертий комір, облізлий капелюх, стоптані й полатані чоботи, вистріпаний редингот із гудзиками без обтяжки, що досконало гармоніювали з витертими краями кишень і застібкованим коміром. Рештки ворсу досить виразно свідчили, що в кишенях редингота може бути хіба сміття. Руки в чоловіка були чорні, як у робітника, сталєво-сірі штани подерті. Груді прикривала плетена вовняна блуза, аж бура, така заношена; її рукава вибивались із рукавів редингота, а низ — із штанів, вона виділяла де тільки можливо і, очевидно, замінювала білизну. Очі його прикривав від світла козирок із зеленої тафти, натягнутої на дріт. Майже лиса голова, бліде землисте обличчя досить виразно свідчили, що він вийшов із жахливої Південної лікарні. Синій редингот, протертий до білого на швах, був, як завжди, оздоблений розеткою. Перехожі теж придивлялись до цього героя — напевне, жертви уряду, — з цікавістю, до якої домішувався жаль: адже розетка тривожила очі й навіть у найзавзятіших «ультра» викликала шляхетні думки про Почесний Легіон. Тоді, коли орден намагалися скомпрометувати, роздаючи його навсібіч, у Франції ще було не більш як п'ятдесят три тисячі нагороджених. Агата в душі здригнулася. Вона вже не могла любити цього сина, але ще могла страждати за нього. Охоплена останнім спалахом материнського почуття, вона заплакала, побачивши, як колишній блискучий ад'ютант імператора звернув був до тютюнової крамнички купити сигару, та й зупинився на порозі: пошукавши в кишені, не знайшов там нічого. Агата квапливо перейшла набережну, вийняла гаманець, тицьнула

в руку Філіппові й утекла, наче щойно вчинила злочин. Два дні вона не могла ні за що взятись: перед очима в неї весь час стояло жахливе обличчя сина, що вмирає з голоду в Парижі.

«Куди ж він подів мого гаманця, коли спорожнив його? — думала вона. — Жірудо нас не обдурив: Філіпп вийшов з лікарні».

Вона бачила вже не вбивцю її нещасної тітки, покару всієї родини, домашнього злодія, картяра, п'яницю, гультая найнижчої проби; вона бачила людину, що після хвороби вмирає з голоду, курця без тютюну. В сорок сім років вона стала схожа на сімдесятирічну бабусю. Її очі потьмяніли від сліз та молитов. Та це був ще не останній удар, якого завдав їй син, і найстрашніші передбачення її справдились. Саме тоді розкрили офіцерську змову в армії, і по вулицях газетярі вигукували фрази з «Монітора», що містили відомості про арешти.

Сидячи в своїй комірчині у лотерейному бюро на вулиці Вів'єн, Агата почула ім'я Філіппа Брідо. Вона зомліла, і управитель, який зрозумів її горе й необхідність щось удіяти, дав їй відпустку на два тижні.

— Ох, сину, це ми своєю суворістю штовхнули його на таке, — сказала вона Жозефові, лягаючи спати.

— Я піду до Дероша, — відказав Жозеф.

Поки художник радився щодо брата з Дерошем, який уважався найхитрішим, найпронозливішим із паризьких адвокатів і справді прислужився багатьом людям, між іншим де Люпо, генеральному секретареві одного міністерства, до вдови з'явився Жірудо, і цей раз йому повірили.

— Добродійко, — сказав він, — знайдіть дванадцять тисяч франків, і вашого сина випустять за браком доказів. Ідеться про те, щоб заплатити двом свідкам за мовчання.

— Знайду, — запевнила бідна мати, сама не знаючи, де і як знайти ті гроші.

Напоумлена небезпекою, вона написала своїй хрещеній, старій пані Ошон, щоб та попросила грошей для врятування Філіппа у Жана Жака Руже. Якщо Руже відмовить, то, може, Ошони позичать цю суму на два роки. Дуже скоро вона одержала таку відповідь:

«Маленька моя, хоча Ваш брат має не більш не менш як сорок тисяч франків ренти, не рахуючи вже грошей,

що навідкадалися за сімнадцять років, а пан Ошон каже, що це понад сімсот тисяч франків, він не дасть і мідяка для своїх небожів, яких ніколи не бачив. Щодо мене, то Ви ж знаєте, що в мене, поки живий мій чоловік, ніколи не буде й шести франків. Ошон — найбільший скнара в Ісудені, я не знаю, що він робить зі своїми грішми, але онукам він не дає й двадцяти франків на рік; а щоб позичити, мені потрібен був би його дозвіл, якого він не дасть. Я навіть не пробувала поговорити з Вашим братом; він живе з коханкою й кориться їй, як слуга. Жаль бере дивитись, яких зневаг зазнає цей бідолаха у себе вдома, хоча він має сестру й двох небожів! Я Вам не раз уже натякала, що Ваша присутність у місті може врятувати Вашого брата і вирвати з пазурів у цієї хижачки для своїх дітей капітал, що даватиме сорок, а то й шістдесят тисяч ренти; але Ви не відповідали; видно, Ви мене не зрозуміли! Отож тепер я повинна написати Вам про все без ніяких епістолярних острогок. Я добре розумію, яке нещастя спіткало Вас, але можу тільки співчувати Вам, любя хрещенице. Ось чому я не можу допомогти Вам: у свої вісімдесят п'ять років Ошон їсть чотири рази на день, увечері споживає салату з крутими яйцями і бігає, як заєць. Я доживу своє життя — так буде написано й на моєму могильному камені, — так і не побачивши в своєму гаманці двадцяти ліврів одразу. Коли хочете приїхати до Ісудена розбити владу полюбовниці над Вашим братом, то, оскільки Руже навряд чи пустить Вас жити до себе в дім, я вже берусь добитися від чоловіка згоди на те, щоб Ви жили у нас. Тож приїздіть, у цьому він мене послухається. Я знаю засіб, як домогтись від нього, чого хочу: треба заговорити про свій заповіт. Мені це здається таким жажливим, що я ніколи так не роблю, але ради Вас я згодна й на неможливе. Сподіваюся, що Ваш Філіпп виплутається, надто як візьмете доброго адвоката, але приїздіть швидше до Ісудена. Завважте, що Ваш недоумок-брат у п'ятдесят сім років старіший і хирлявіший за пана Ошона. Отже, діло невідкладне. Вже балакають про заповіт, що позбавить Вас спадщини; але, як каже пан Ошон, ще можна встигнути опротестувати його. Прощайте, моя маленька Агато, хай Вам Бог помагає, і покладайтесь на свою хрещену матір, що Вас любить,

Максимільєну Ошон, з дому Лусто.

Р. С. Мій небіж Етьєн, що пише в газетах і знається, кажуть, із Вашим сином Філіппом, — чи він приходив чимось Вам допомогти? Та приїздіть, поговоримо про нього».

Цей лист дуже стурбував Агату, вона, звичайно, показала його Жозефові, якому мусила розповісти про пропозицію Жірудю. Художник, що став обережним, коли йшлося про брата, відповів матері, що їй треба про все повідомити Дероша.

Вражені слушністю цієї думки, син і мати другого дня зранку, о шостій годині, подались на вулицю Бюссі до Дероша. Цей адвокат, худючий, як його покійний батько, з різким голосом, смаглявим видом, неблаганними очима й виразом тхора, що облизує губи від курячої крові, схопивсь наче тигр, коли почув про візит Жірудю і його пропозицію.

— Отакої! — вигукнув він тихим, кволим голоском. — Тітусю Брідо, доки ви будете дозволяти своєму шахраєві синові морочити себе? Не давайте їй мідяка!

За Філіппа я вам скажу: задля його ж порятунку хай краще його судить палата перів; ви боїтесь, що його засудять, але дав би Бог, щоб його адвокат добився вироку проти нього! Ідьте до Ісудена, рятуйте добро ваших дітей. Коли ви цього не зможете, коли ваш брат уже склав заповіт на користь цієї жінки, а ви не доможетесь, щоб він його скасував, ну, то принаймні зберіть матеріали для опротестування, я поведу процес... Але ви занадто порядна жінка й не зумієте знайти підставу для такого суду! На вакаціях я сам поїду до Ісудена... якщо зможу.

Від оцього «сам поїду» художник аж здригнувся. Дерош моргнув Жозефові, щоб той трохи затримався, і, зоставшись з ним на самоті, хвильку пильно дивився на нього.

— Ваш брат великий негідник, він став причиною викриття змови навмисне чи ненавмисне, бо він такий хитрючий, що правди про нього не взнати. Вибирайте самі, дурень він чи зрадник. Але він, безперечно, буде під наглядом високих поліційних органів, от і все. Не турбуйтеся, ця таємниця відома тільки мені. Ідьте до Ісудена з матусею, ви хлопець завзятий, спробуйте врятувати цю спадщину.

— Ходім, матусю, Дерош має рацію, — сказав Жозеф, наздогнавши Агату на сходах. — Я продав дві картини, їдьмо до Беррі, ти ж маєш два тижні вільних.

Написавши хрещеній, що вони їдуть, Агата й Жозеф другого дня ввечері вирушили до Ісудена, полишивши Філіппа його долі. Диліжанс проїхав Пекельною вулицею й виїхав на Орлеанський шлях. Коли Агата побачила Люксембурзький палац, куди перевели Філіппа, вона не втрималася, щоб не сказати:

— Якби не союзники, він би не попав сюди.

Більшість дітей відмахнулись би нетерпляче або всміхнулись би з жалем, але художник, що сидів у купе вдвох із матір'ю, пригорнув її міцно й сказав:

— Ох, мамо! Ти — мати, так як Рафаель — живописець! І довіку лишишся нерозумною матір'ю.

Дорожні враження скоро розвіяли її смуток, і пані Брідо почала думати про мету своєї подорожі. Звичайно, вона перечитала листа пані Ошон, який так сильно схвилював адвоката Дероша. Уражена словами «полюбовниця» й «хижачка», що ними сімдесятирічна жінка, поборжна й шанована, схарактеризувала жінку, яка збиралась погинути майно Жана Жака Руже, що його пані Ошон назвала «недоумком», і Агата спитала себе: як це вона може своєю присутністю в Ісудені врятувати спадщину? Жозеф, бідний некорисливий митець, небагато знав про кодекс, і материні слова запали йому в голову.

— Перше ніж посилати нас рятувати спадщину, наш друг Дерош має би пояснити нам, якими засобами це можна зробити! — вигукнув він.

— Наскільки я можу згадати, хоч моя голова геть задурена тим, що Філіпп у в'язниці й сидить там, може, без тютюну, а скоро має стати перед судом палати перів, — відповіла Агата, — молодий Дерош радив нам збирати матеріали для опротестування в суді, — якщо мій брат уже склав заповіт на користь отієї... отієї... жінки...

— Добре йому говорити! — вигукнув художник. — Та дарма, якщо не втямимо нічого, то попросимо його, щоб приїхав.

— Не сушімо голови марно, — зауважила Агата. — Як приїдемо до Ісудена, хрещена порадить нам.

Ця розмова, що тривала, поки пані Брідо й Жозеф, пересівши в Орлеані до іншого диліжанса, прибули в Соланж, досить виразно свідчить, наскільки художник і його мати нездатні були грати ту роль, яку визначив їм грізний метр Дерош. Але, прибувши до Ісудена після тридцятирічної відсутності, Агата застала там такі переміни в звичаях, що нам треба в кількох словах змалювати

це місто. Без такого зображення важко буде зрозуміти, як по-геройському вчинила пані Ошон, попередивши хрещеницю, в якому дивному становищі опинився Жан Жак Руже. Хоча лікар і вважав, що Агата зовсім чужа його синові, та з боку брата це була досить незвичайна річ, що він тридцять років не подавав сестрі жодного знаку життя. Ця мовчанка, очевидно, мала причиною химерні обставини, про які інші родичі, не такі, як Жозеф і Агата, давно вже захотіли б довідатися. І, врешті, між містом та інтересами родини Брідо існував певний зв'язок, що стане ясним у ході дальшої розповіді.

Хай не ображається Париж, але Ісуден — одне з найстаріших міст Франції. Попри історичні забобони, які називають імператора Проба галльським Ноем, Цезар згадував про чудове вино з Шамфора (*Campro forti*), одного з найкращих ісуденських виноградарів. Рігор висловлюється про це місто так, що не лишає сумнівів: Ісуден був містом багатолюдним, з розвинутою торгівлею. Але ці двоє свідчень приписують місту вік досить скромний, як порівняти з глибокою давниною. Справді, джерела, недавно досліджені вченим-археологом цього міста, паном Арменом Переме, розкрили під знаменитою Ісуденською вежею рештки базиліки п'ятого сторіччя, можливо, єдиної в усій Франції. Ця церква на самому своєму матеріалі має знак давнішої цивілізації, бо її каміння походить із римського храму, який вона заступила. Крім того, за розвідками цього дослідника старовини, Ісуден, як усі міста Франції, чия назва, сучасна або давня, містить частку «ден» («дунум»), має в самому найменуванні свідоцтво тубільного походження. Слово «ден», атрибут усякої прикметної речі, присвяченої друїдському культові, означало кельтську військову або релігійну споруду. Римляни збудували під галльським деном храм Ізиди. Звідси, на думку Шомо, і назва міста: Іс-су-ден, Ізіда під Деном! Іс — скорочення від Ізиди. Знамениту вежу над базилікою п'ятого сторіччя, третім пам'ятником третьої релігії цього старого міста, цілком напевне збудував Річард Левине Серце, — там він і гроші карбував. Він скористався церквою як вихідною точкою для спорудження фортеці й зберіг її, сховавши в феодальних укріпленнях, мов у плащі. Тоді Ісуден був осадюю недовговічної могутності рут'єрів і котерій, кондот'єрів, яких Генріх II протиставив своєму синові Річардові після його бунту в ролі графа де Пуату. Історія Ак-

вітанії, якої не написали бенедиктинці, вже й не буде написана, бо немає самих бенедиктинців. Тож ніхто не зможе надто прояснити археологічні темні плями в історії наших звичаїв, коли для цього трапляється нагода. Існує ще одне свідчення давньої могутності Ісудена — відведена в канал річечка Турнемін, що чималеньку відстань протікає на кілька метрів вище Теолю, річки, що обвиває місто. Ця споруда, безперечно, належить генієві римлян. І нарешті, передмістя, яке тягнеться від замку на північ, перетнуте шляхом, який уже понад дві тисячі років називається Римським. І саме передмістя теж називається Римським. Жителі цього передмістя, порода, кров, вигляд яких справді особливі, вважають себе нащадками римлян. Майже всі вони виноградарі й відзначаються тим зухвальством, яке безперечно завдячують походженню, а може, й своїм перемогам над котеріями й рутьєрами, яких вибили до ноги в XII сторіччі на пустищі Шаро. Після повстання 1830 року Франція була надто збурена, щоб звернути увагу на бунт ісуденських виноградарів, цей жахливий бунт, подробиці якого, що правда, не були опубліковані, і на його причину. Насамперед — ісуденські городяни не впустили війська до міста. Вони хотіли самі відповідати за своє місто, згідно зі звичаями городянства середніх віків. Влада мусила поступитись цим людям, підтримуваним шістьма чи сімома тисячами виноградарів, які попалили всі архіви й усі контори непрямих податків і тягали з вулиці до вулиці одного акцизника, вигукуючи біля кожного ліхтаря: «Ось тут його треба повісити!» Бідолаху вирвала в цих навіженців Національна гвардія і врятувала йому життя, відвівши до в'язниці нібито для суду над ним. Генерал увійшов до міста тільки після переговорів з виноградарями й мав досить відваги, щоб замішатись серед їхнього натовпу, бо в ту хвилину, коли він вийшов з ратуші, якийсь чоловік із Римського передмістя підніс йому до шиї свій «волан» (воланом називають великий різак на жердині, яким обрізають гілля на плодових деревах) і гукнув: «Ось зітну тобі голову, і квит!» І цей виноградар справді зітнув би голову тому, кого пощадили шістьнадцять років війни, якби не втрутився в ту мить один з проводирів бунту, якому пообіцяли «зажадати від палат придушення цих печерних пацюків!..».

У чотирнадцятому сторіччі Ісуден ще мав шістьнадцять чи сімнадцять тисяч жителів — рештки вдвічі більшого

числа за часів Рігора. Карл VII мав там будинок, який стоїть і досі, до вісімнадцятого сторіччя його називали Королівським домом. Це місто, що було тоді центром торгівлі вовною, забезпечувало нею частину Європи і виробляло у великій кількості сукна, капелюхи та чудові рукавички з козячої шкіри. За Людовіка XIV Ісуден, що дав нам Барона й Бурдалу, ще вважався містом вишуканих звичаїв, доброї мови та доброго товариства. В своїй історії Сансеру кюре Пупар твердить, що жителі Ісудена серед усіх беррійців вирізняються витонченістю та «природним розумом». Нині ця розкіш і цей розум зникли остаточно. Ісуден, розміри якого засвідчують давню силу міста, тепер збільшив населення на дванадцять тисяч душ, увібравши виноградарів із чотирьох величезних передмість: Сен-Патернського, Римського, Вілатського і Алуетського, що були цілими містечками. Городянство, як у Версалі, пишається на вулицях. Ісуден ще зберігає беррійський ринок вовни, хоч цій торгівлі загрожує поліпшення порід овець; ці нові породи поширилися всюди, і тільки в Беррі не визнають їх. Виноградники ісуденські дають вино, яке п'ють у двох департаментах і яке, коли б його виробляли по-бургундському чи по-гасконському, було б одним із найкращих у Франції. Та що ж! «Роби, як батьки робили»; ніяких поліпшень — такий місцевий закон. Виноградарі під час грання сусли лишают у ньому хвостики грон, і це надає препоганого смаку вину, яке могло б бути джерелом нових багатств і пожвавити життя в усьому краю. Хвостики надають вину терпкості; кажуть, вона з часом минається, зате вино може стояти більше сотні років. Це міркування, наведене у «Винограднику», таке важливе для виноробства, що його варто пропагувати. Гійом Бретонський, щоправда, таки уславив цю якість кількома рядками в своїй «Філіппіді».

Отже, занепад Ісудена пояснюється духом консерватизму, що доходить до застою і що його достатньо пояснює один-єдиний факт. Коли зайнялися шляхом із Парижа до Тулузи, природно було вести його з В'єрвона до Шатору через Ісуден. Така дорога була б ближча, ніж через Ватан, як її проклали насправді. Але місцева знать та ісуденська муніципальна рада нібито зажадали, щоб її вели через Ватан, бо, мовляв, коли через їхнє місто проляже такий великий шлях, там подорожчають харчі й доведеться за курку платити тридцять су. Щось подібне

можна знайти хіба в найдикіших місцевостях Сардинії — країни колись такої людної, такої багатой, а нині такої пустельної. Коли король Карл-Альберт, із похвальною думкою запровадити цивілізацію, захотів з'єднати Сасарі, другу столицю острова, з Кальярі гарним, розкішним шляхом, єдиним, який існує в цій саванні, званій Сардинією, маршрут проходив через Бонорву — округу, населену непокірним людом, тим більше схожим на наші арабські племена, що й сам він походить від маврів. Побачивши, що їх збираються прилучити до цивілізації, бонорвські дикуни, навіть не подумавши, оголосили, що вони проти цього. Уряд не зважив на ці протести. Перший інженер, що почав ставити першу тичку, дістав кулю в голову й упав під своєю тичкою мертвий. Розслідувати справу не стали, і шлях обминув округу кривою лінією, подовшавши на вісім льє.

В Ісудені дедалі більше зниження цін на споживані там вина, задовольняючи бажання городяцтва жити дешево, готує розорення виноградарів, чимраз дужче пригнічуваних господарськими витратами та податками, так само як занепад торгівлі шерстю в краю підготовляється неможливістю поліпшення порід овець. Сільський люд відчуває глибокий жах перед усякими змінами, навіть такими, які, здавалося б, вигідні для них. Парижанин бачить на селі трудівника, що з'їдає за обідом неймовірно багато хліба, сиру й городини; він доводить селянинові, що, додавши до цієї поживи шматок м'яса, той поліпшить своє харчування, здешевить його, зможе працювати більше й не витратить так швидко своїх життєвих сил. Беррієць визнає, що розрахунок цей слушний. «Але ж *балачки*, пане! — Які *балачки*? — Ну, що люди скажуть». Він стане посміховищем для всього краю, — зауважує власник землі, на якій відбувається розмова. — Казатимуть, що він багатий, як купець, одне слово, він боїться громадської думки, боїться, що на нього покажуть пальцем, що його вважатимуть за людину слабку й недужу... «Ось які ми тут, у цих краях!» Багато городян проказують цю останню фразу з таємною гордістю. Коли темнота й рутинна непереможні в сільських місцевостях, де селян полишають на самих себе, то місто Ісуден дійшло до цілковитого громадського застою. Змушена боротися з усиханням статків гидкою ощадністю, кожна родина живе замкнуто. До речі, суспільство там позбавлене ворожнечі, що задає тон звичаям. Місто вже

не знає того протистояння двох сил, якому завдячували своє життя італійські держави Середньовіччя. В Ісудені вже нема аристократії. Котерії, рут'єри, Жакерія, релігійні війни й Революція геть винищили знать. Місто дуже пишається цією перемогою. Ісуден, щоб підтримувати дешеві ціни на харчі, весь час відмовлявся мати гарнізон. Він утратив цей засіб сполучення зі світом, утративши й вигоду, яку приносить військо. До 1756 року Ісуден був одним із найсимпатичніших гарнізонних міст. Судова драма, що зацікавила всю Францію, — процес генерал-лейтенанта Байяжа супроти маркіза де Ша, чий син, драгунський офіцер, був за гультайство, може, й заслужено, але по-зрадницькому засуджений до смерті, позбавила місто гарнізону, і так лишається й досі. Постій 44-ї півбригади, накинутий місту під час громадянської війни, ніяк не міг примирити жителів міста з воячиною. Бурж, населення якого ось уже десять років меншає, вражений тією самою соціальною недугою. Життєва сила покидає ці великі тіла. Звичайно, в цих нещастях винне урядування. Обов'язок уряду — помічати ці плями на тілі держави й лікувати їх, посилаючи енергійних людей до таких захирілих місць, щоб перемінити там порядки. На жаль, у нас, навпаки, схвалюють такий похоронний, могильний спокій. А потім — звідки взяти нових урядовців або здібних суддів? Хто в наші дні захоче поховати себе в таких місцях, де зроблене добро не світить у очі? Якщо випадком у краю опиняться честолюбні чужинці, то їх скоро захопить сила інерції й вони пристосуються до масштабів жорстокого провінційного життя. Ісуден притупив би й наполеонівський розум. Унаслідок цієї особливої ситуації в ісуденській окрузі 1822 року порядкували самі беррійці. Влада там була відсутня або ж безсила, oprіч тих випадків, звичайно, дуже рідких, коли Правосуддя змушене діяти поважно, як йому й годиться. Королівський прокурор пан Муйєрон був сватом усім на світі, а його заступник походив з ісуденської родини. Голова суду, перш ніж досягти цієї високої посади, прославився одним із тих висловів, що в провінції наділяють людину осячними вухами до кінця життя. Закінчивши розгляд кримінальної справи, що мала завершитися смертним вироком, він сказав звинуваченому: «Бідний мій П'єре, твоя справа ясна, тобі зітнуть голову. Хай це буде тобі наукою». Комісар поліції, що зайняв цю посаду вже в часи Реставрації, мав родичів по всій окрузі. І врешті,

не тільки релігія не мала ніякого впливу, а й священника ніхто не шанував. Це городянство, безбожне, злостиве й неосвічене, оповідало більш-менш кумедні історійки про взаємини цього бідолахи зі своєю служницею. Діти вже не ходили вчити катехізис, не ходили й до першого причастя, в місті більш не було й колежу; правда, меса правилась і свята святкували; податки — єдине, чого Париж хоче від провінції, — платили; нарешті, мер стягував недоплати, але всі ці акти громадського життя виконувалися тільки за звичкою. Таким чином, м'якість урядування чудово узгоджувалася з духовним і моральним становищем краю. Події цієї історії, зрештою, відбивали наслідки такого стану речей, що трапляється куди частіше, ніж можна гадати. Багато французьких міст, особливо на півдні країни, схожі на Ісуден. Становище, в яке тріумф буржуазії завів цю столицю округи, судилося всій Франції й навіть Парижеві, якщо буржуазія й далі лишатиметься хазяйкою в зовнішній і внутрішній політиці нашої країни.

Тепер кілька слів про топографію. Ісуден простягається з півночі на південь по кряжу, що загинається до шляху на Шатору. Попід цим кряжем проходить канал, викопаний у часи процвітання міста для фабричних потреб та для заповнення фортечних ровів; канал той називають «Копаною річкою», а вода до нього надходить із Теолю. Копана річка утворює штучний рукав, що вливається в природну річку за Римським передмістям, — там, де до неї впадають і Турнемін та деякі інші струмки. Ці невеличкі потічки живої води і дві річки зрошують досить розлогу рівнину, що з усіх боків облягає жовтаві чи білі пагорби, всіяні чорними цятками. Такий вигляд мають ісуденські виноградники сім місяців на рік. Виноградарі обрізають лози щороку й лишують тільки гидкий обрубок без тички посеред ямки. А коли їхати з В'ерзона, з Ватана або з Шатору, то око, змуджене монотонною рівниною, буває приємно здивоване виглядом околиць Ісудена, оазису цієї частини Беррі, що забезпечує городиною весь край на десять льє довкіл. Під Римським передмістям простягається величезна низовина, вся зайнята городами і поділена на дві частини, що називаються Верхній і Нижній Балтан. Широка й довга алея, оздоблена двома рядами тополь, веде від міста через рівнину до старовинного монастиря Фрапель, англійський сад при якому, єдиний в усій окрузі, дістав горде ім'я Тіволі.

В неділю туди ходять для інтимних розмов закохані парочки. Ознаки колишньої величі Ісудена неминуче відкриваються уважному спостерігачеві, і найприкметніша — це поділ міста на частини. Замок, який колись сам становив ціле містечко зі своїми мурами та ровами, утворює окремих квартал, куди сьогодні можна проникнути тільки старовинною брамою і звідки можна вийти тільки трьома мостами через рукави двох річок; лише там місто має старовинний вигляд. Вали ще й досі подекуди виставляють свої могутні хребти, на яких підносяться будинки. Над Заком височить вежа, що сама була фортецею всередині Замку. Хто мав заволодіти містом, розташований довкола цих двох укріплених пунктів, той мав узяти й Замок, і вежу. Бо захопити Замок — ще не означало захопити й вежу. Сен-Патернське передмістя, що лежить, наче палітра, за вежею, вгризається у рівнину; досить велике, воно напевне в дуже далекі часи було окремим містом. Ще з середніх віків Ісуден, як Париж, спинався по своєму пагорбу й ліпився за вежею та Заком. Така думка в 1822 році підтверджувалась існуванням чарівної церкви святого Патерна, нещодавно зруйнованої спадкоємцем того, хто відкупив її в держави. Та церква, один із найгарніших зразків романського стилю в усій Франції, згинула, і ніхто не змалював хоч би її порталу, який зберігся чудово. Єдиний голос, що пролунав на захист пам'ятки, не знайшов відгуку ні в місті, ні в департаменті. Хоча ісуденський Замок мав вигляд старого міста — вузькі вулиці, старезні будівлі, — все місто, яке кілька разів у різні часи брали штурмом і палили, зокрема під час Фронди, коли воно згоріло все, здавалося цілком сучасним. Вулиці широкі, в порівнянні з іншими містами; гарні будинки так різко контрастували з виглядом Замку, що Ісуден у кількох географічних працях дістав прикладку «чудовий».

У місті, що жило таким життям — без ніякого, хоч би чисто комерційного, поживлення, без смаку до мистецтва, без культивування науки, в місті, де кожне сиділо у себе вдома, неминуче мусило скластися — і склалось за часів Реставрації, в 1816 році, коли скінчилась війна, — так, що багато молодших жителів міста не мали ніякої перспективи, як тільки чекати на одруження або на одержання спадщини по батьках. Знудившись удома, ці молоді хлопці не знаходили розваги й у місті; а що, за тамтешнім прислів'ям, «треба, щоб молодь розвіяла свій дур»,

то вони витівали всякі жарти, збиткуючись над самим містом. Бешкетувати серед білого дня було неможливо, їх би впізнали, і, коли чаша їхніх неподобств переповнилася б, їх би за першу занадто круту витівку віддали б у руки виправної влади. Отож вони досить розважливо обирали для своїх вибриків ніч. Отак серед цих старих решток кількох занепалих культур, мов останній вогник, жеврів дух збиточництва, характерний для стародавніх звичаїв. Ця молодь розважалась так, як колись розважались Карл IX та його придворні, Генріх V з приятелями і як у давнину розважалося багато провінційних міст. Їх об'єднала необхідність вишумуватись, захищатися, вигадувати нові витівки, і помалу в них виробився отой дух шкодливості, який відзначають у молоді і який спостерігають навіть у тваринах. В своєму товаришуванні вони знаходили ті невеличкі радощі, які дає таємничість постійної участі в змові. Вони називали себе «рицарями неробства». Вдень ці молоді/мавпи корчили з себе святих, вражали всіх своєю статечністю; та й, звичайно, спали дуже довго після нічних пригод, після скоєних лихих витівок. «Рицарі неробства» почали з простеньких жартів, як от: зірвати чи поміняти вивіски, подзвонити коло дверей, з гуркотом скотити забуту кимось біля воріт бочку в підвал до сусіда, який прокидався від грому, схожого на вибух міни. В Ісудені, як у багатьох містах, до підвалу спускаються крізь люк, розміщений біля дверей будинку й закритий міцною лядою з величезним замком. До кінця 1816 року ці новітні щибеники ще не виходили за рамки жартиків, поширених у всіх провінціях серед бешкетливої молоді. Та в січні 1817 року орден Неробства обрав Великого магістра і почав відзначатися витівками, які аж до 1823 року тероризували весь Ісуден, чи принаймні тримали ремісників та буржуа в стані постійної тривоги.

Цей проводир був такий собі Максанс Жіле, званий просто Максом: його попередники обрали його на цю роль як за молодість, так і за силу. Максанса Жіле вважали в Ісудені нешлюбним сином того самого намісника, пана Лусто, чие гультайство полишило багато спогадів, — брата пані Ошон, що накликав на себе, як ви вже знаєте, гнів старого доктора Руже з приводу народження Агати. Але дружба, що поєднувала цих двох чоловіків до їхньої сварки, була така тісна, що, за поширеним тоді в тих краях зворотом, вони любили ходити тими самими стеж-

ками. Ще балакали, ніби Макс так самісінько міг бути лікаревим сином, як і намісниковим; але ні те, ні те не було правдою, бо його батько був красень офіцер драгунського полку з Буржа. Проте завдяки своїй приязні й, на превелике щастя для хлопця, і лікар, і намісник весь час сперечалися щодо цього батьківства. Мати Максова, дружина бідного шевця з Римського передмістя, на погибель своїй душі була наділена незвичайною вродою, вродою затібранки, і тільки це добро вона передала в спадщину синові. Пані Жіле, що завагітніла Максом 1788 року, давно жадала цього небесного благословення, яке лихослів'я приписувало гультайству двох приятелів, — напевно, аби посварити їх між собою. Жіле, старий п'яниця з невситимою горлянкою, ставився до дружининих походеньок із порозумінням і поблажливістю, нерідкими серед нижчих класів. Щоб забезпечити синові покровителів, пані Жіле не казала правди обом гаданим батькам. У Парижі вона стала б мільйонеркою, в Ісудені жила то голодно, то сито й мала погану славу. Пані Ошон, сестра пана Лусто, платила кілька десятків екю щороку, аби Макс міг ходити до школи. Цю щедрість, яку пані Ошон нелегко було собі дозволити через чоловікову скнарість, звичайно, відносили за рахунок пана Лусто, що жив тоді в Сансері. Коли пан Руже, який не знаходив утіхи у власному сині, помітив Максому вроду, то до 1805 року платив за навчання, як він казав, «юного шибеника» в коледжі. Намісник помер ще 1800 року, а лікар, плативши за Макса протягом п'яти років, просто підживлював свій гонор, дарма що його батьківство завжди було проблематичне. А самого Максанса Жіле, об'єкт безлічі дотепів, скоро забули. І ось чому. 1806 року, через рік після смерті доктора Руже, цей юнак, неначе створений для авантюрного життя, та ще й наділений незвичайною силою і спритністю, дозволив собі цілу низку небезпечних витівок. Він злигався з онуками пані Ошон і драгував міських бакалійників, він крав фрукти в садівників, не боячись перелазити через огорожі. Цей чортяка не мав рівних у карколомних пригодах, його ніхто не міг наздогнати, він міг би спіймати зайця на бігу. Маючи гостре, мов у Шкіряної Панчохи, око, він був завзятим мисливцем. Замість ходити на уроки, він проводив час за стрільбою в ціль. Гроші, добуті в старого лікаря, він витрачав на порох та кулі для поганого пістолета, що дав йому швець Жіле. І ось восени 1806 року Макс, тоді вже сімна-

дцятирічний, ненавмисне, думаючи тільки налякати її, вбив молоду вагітну жінку, що пізно ввечері застала його в своєму садку, куди він заліз по яблука. Його батько-швець, що очевидячки хотів його спекатися, погрозив йому гільйотиною, і Макс, рятуючи життя, утік до Буржа, де вступив до полку, який простував до Іспанії. Справа з убивством молодої жінки не мала ніяких наслідків.

Юнак Максової вдачі не міг не відзначитись, і Макс таки справді відзначився: після третього походу вже був капітаном, бо та крихта шкільної науки, яку він дістав, дуже йому прислужилася. 1809 року в Португалії його рота здобула одну англійську батарею, але не змогла її втримати й відступила, покинувши свого командира, бо його мали за вбитого. Англійці взяли Макса в полон і відіслали до іспанської плавучої в'язниці в Кабрері, найжахливішої з усіх. Макса Жіле представили до хреста Почесного Легіону й до чину батальйонного командира, але імператор був тоді в Австрії, тож полишав свої милості для подвигів, які діялись перед його очима, а крім того, не любив тих, хто здавався в полон, і взагалі був невдоволений справами в Португалії. Макс пробув на каторзі з 1810 по 1814 рік. За ці чотири роки він розбесився вкрай, бо ж в'язниця була місцем злочинів і ганьби. Спочатку, щоб уберегти свою незалежність і захиститись від розпусти, яка буяла по цих паскудних в'язницях, негідних цивілізованого народу, молодий красень капітан убив на дуелях (що відбулись в приміщенні шість на шість футів) сімох бретерів, чи то тиранів, і звільнив від них свою баржу-в'язницю на превелику радість їхніх жертв. Макс владарював на своїй баржі завдяки чудесній вправності, набутій у поводженні зі зброєю, фізичній силі та спритності. Але й він почав сваволити, примушував інших працювати за нього, збив собі купку прислужників. У цій школі страждання, де озлоблені натури думають тільки про помсту, де софізми, породжені захарашченими головами, виправдовують лихі думки, Макс зовсім зіпсувався. Він слухав думки тих, що мріяли про багатство, добуте за всяку ціну, не зупиняючись і перед злочином, аби тільки він не полишив слідів. Урешті, коли уклали мир, він звільнився зіпсутим, хоча й невинним, здатним стати й політиком у найвищих сферах, і негідником у особистому житті, — залежно від того, куди заведе доля. Вернувшись до Ісудена, він дізнався,

що батько й мати померли ганебною смертю. Як усі люди, що віддаються своїм пристрастям і живуть, за прислів'ям, «недовго, зате солодко», обоє вони скінчили життя як послідуші жебраки, в шпиталі. Майже зразу після Максого повернення по всій Франції розійшлася звістка, що Наполеон висадився в Кані. Макс не придумав нічого кращого, як їхати до Парижа й вимагати там свого ордена та чину батальйонного командира. Маршал, що був тоді військовим міністром, згадав геройську поведінку капітана Жіле в Португалії й узяв його до гвардії капітаном, що дорівнювалось армійському батальйонному командирові, але ордена виклопотати не зміг. «Імператор сказав, що ви можете здобути його в першому ж бою», — пояснив він. І справді, ввечері після бою під Флерю, де Макс відзначився, імператор занотував собі бравого капітана, щоб потім нагородити його. Після бою при Ватерлоо Макс покинув армію на Луарі. Коли атестували колишніх наполеонівських офіцерів, маршал Фельтр не визнав за Максансом Жіле ні чину, ні ордена. Наполеонівський вояк повернувся до Ісудена в цілком зрозумілій зневірі: він згоден був служити тільки з орденем і в чині батальйонного командира. Влада визнала ці вимоги надмірними для двадцятип'ятирічного молодика без гучного імені, який міг би таким чином у тридцять років стати полковником. І Макс одержав відставку. Майор — бо між собою бонапартисти визнавали чини, одержані 1815 року, — таким чином позбувся скупого утримання, званого половинною платнею, яке приділяли офіцерам Луарської армії. Бачачи цього вродливого молодика, все майно якого складалося з двадцяти наполеондорів, у Ісудені жаліли Макса, і мер надав йому службу в магістраті за шістсот франків річно. Макс держався цієї служби близько півроку, а потім сам покинув її, і його заступив один капітан на прізвище Карпантьє, відданий Наполеонові, як і він. Уже ставши Великим магістром ордену Неробства, Макс почав жити таким життям, яке відібрало йому пошану серед кращих родин міста, хоч ніхто йому цього не виявляв; він зробився запальним, пострахом для всіх, навіть для офіцерів давньої армії, що, як і він, відмовилися служити й вернулись до Беррі вирощувати капусту. Після всього описаного зрозуміло, що уродженці Ісудена не дуже любили Бурбонів. Отож хоча місто було не дуже велике, в ньому зібралось більше бонапартистів, ніж будь-де. Бонапар-

тисти, як відомо, майже всі поставали лібералами. В Ісудені та околицях налічувалося з десяток офіцерів у такому становищі, як Максанс, і вони, вподобавши його, обрали його старшим поміж себе. З цим не погодилися тільки отой Карпантьє, його наступник на службі, та ще такий собі пан Міньйоне, колишній капітан гвардійської артилерії. Карпантьє, що вислуживсь на кавалерійського офіцера, незабаром одружився і тепер належав до однієї з найповажніших родин міста — Борніш-Еро. Міньйоне, вихованець Політехнічної школи, служив у військах, які претендували на вищість супроти всіх інших. В імператорській армії було два типи офіцерів. Велика частина їх почувала до буржуа, до «черні», зневагу, схожу на зневагу аристократії до простолюду, завойовника до завойованих. Такі військові не додержувалися правил честі у своєму ставленні до цивільних і не дуже ганили тих, котрі кривдили буржуа. Інші, надто артилеристи — можливо, внаслідок свого республіканства — не приймали цієї позиції, що загрожувала розколоти Францію на дві країни: Францію військову й Францію цивільну. Тож коли майор Потель і капітан Ренар, обидва офіцери з Римського передмістя, чия думка про «чернь» була однакова, стали найближчими друзями Максанса Жіле, майор Міньйоне й капітан Карпантьє стали на бік городянства і вважали Максому поведінку не гідною порядної людини. Майор Міньйоне, низенький сухенький чоловічок, сповнений гідності, цікавився проблемами, які може розв'язати парова машина, і жив скромно, часто навідуючи пана й пані Карпантьє. Його лагідна вдача та наукові інтереси здобули йому повагу всього міста. Отож в Ісудені казали, що панове Міньйоне й Карпантьє «зовсім не такі люди», як майор Потель, капітан Ренар, Максанс та інші завсідники «Військової кав'ярні», що держалися солдафонських звичаїв та імперських манер.

На той час, коли пані Брідо приїхала до Ісудена, Максана, власне, було виштовхнуто з буржуазного товариства. Правда, цей молодик і сам знав собі ціну, не пхаючись до того товариства, званого «вузьким колом», і ніколи не нарікаючи на те, що став предметом різкого осуду, хоча він був найелегантнішим, найпоказнішим чоловіком у всьому Ісудені, витрачався чимало на свій зовнішній вигляд і тримав коня — річ у Ісудені така дивовижна, як кінь лорда Байрона у Венеції. Ми ще побачимо, яким чином бідний, без джерел прибутку Максанс спромігся

бути першим ісуденським чепуруном, бо ганебні способи, що здобули йому осуд добропорядних та побожних людей, пов'язані з обставинами, що привели до міста Жозефа й Агату. Як судити з сміливої поведінки, з виразу обличчя, Макс дуже мало дбав про думку інших людей; він напевно розраховував колись поквитатися й підвестись над тими, хто тепер зневажав його. А втім, коли буржуа й ганили Макса, то цю думку врівноважувало захоплення, яке викликала в простого люду його натура; його відвага, його рішучість і бистрий розум мусили подобатись юрбі, якій невідома була його внутрішня розбещеність, бо й самі буржуа навіть не підозрювали всієї глибини її. Макс грав у Ісудені роль більш-менш подібну до ролі коваля Сміта в «Пертській красуні»; він був проводирем бонапартизму та опозиції. На нього покладались, як пертське городянство покладалось на Сміта у всіх поважних справах. Особливо одна історія виставила на очі героя й жертву «ста днів».

1819 року один батальйон, яким командували офіцери-роялісти, молоді люди, що вийшли з Червоного дому, проходив через Ісуден, прямуючи до свого гарнізону в Бурж. Не знаючи, що робити в такому конституціоналістському місті, як Ісуден, офіцери зайшли збавити час до «Військової кав'ярні». Кав'ярня з такою назвою є в кожному провінційному місті. Ісуденська, збудована в кутку під валами на площі Зброї, належала вдові колишнього офіцера і, природно, служила за клуб міським бонапартистам, офіцерам на половинній платні або Максимумом одноступеням, що їм настроїв у місті дозволяв висловлювати своє захоплення імператором. З 1816 року в Ісудені щороку влаштовували обід на честь роковин коронації Наполеона. Троє офіцерів-роялістів, які перші зайшли до кав'ярні, зажадали газет — між іншим, «Котідьен» та «Білого прапора». В Ісудені, а надто в «Військовій кав'ярні», зовсім не шанували роялістських газет. У кав'ярні була тільки «Комерція» — так мусив кілька років називатися заборонений «Конституціоналіст». Та коли газета вперше вийшла під цією назвою, передовиця її починалася словами: «Комерція в принципі конституційна», тому газету й далі називали «Конституціоналістом». Всі передплатники підхопили каламбур, сповнений непокори й зловтіхи: цим каламбуром їх ніби просили не звертати уваги на етикетку, бо вино лишається те саме. З-за свого прилавка огрядна господиня

відповіла, що таких газет у неї нема. «А які ж ви передплачуєте?» — спитав один з офіцерів, капітан. Офіціант, молодий невисокий хлопчина в синій сукняній жилетці й фартуху з цупкого полотна, приніс «Комерцію». «А, ось яка у вас газета! А інша є?» — «Ні, — відповів офіціант, — тільки ця». Капітан подер опозиційний листок, кинув клапті додола, плюнув на них і сказав: «Доміно!» За десять хвилин звістка про образу, завдану конституціоналістській опозиції та лібералам в особі священної газети, яка нападалась на духівництво з відомою вам відвагою й дотепністю, розійшлась по місту, наче вогонь. На устах у всіх зринуло вмить те саме слово: «Скажіть Максові!» І Макс дуже скоро дізнався про все. Офіцери ще не докінчили партію в доміно, коли Макс у товаристві майора Потеля й капітана Ренара, а також тридцяти юнаків, цікавих побачити, чим скінчиться ця суперечка — майже всі вони zostалися купками стояти на площі Зброї — ввійшов до кав'ярні. Скоро туди набилось повно люду. «Гарсоне, мою газету!» — лагідно попросив Макс. Розігралась невеличка комедія. Товстуха збентеженим і заспокійливим тоном відповіла: «Я дала її клієнтам, капітане». — «Ну, то заберіть у них!» — вигукнув один із Максових приятелів. «Ви не можете повернути газету? — спитав офіціант. — Другої в нас нема». Молоді офіцери засміялись і скоса позирнули на городян. «Вони її подерли!» — гукнув один з тутешніх юнаків, глянувши під ноги капітанові-роялістові. «Хто вам дозволив порвати газету?» — спитав Макс громовим голосом, з вогнем у очах, схрестивши руки на грудях. «Ми ще й заплювали її!» — відповіли троє молодих офіцерів, підводячись і дивлячись на Макса. «Ви образили все місто!» — сказав Макс, побліднувши. «Ну, а далі що?..» — спитав наймолодший з офіцерів. Тоді Макс із такою спритністю, зухвальством і швидкістю, якої ці юнаки не могли передбачити, дав два ляпаси тому офіцерові, котрий стояв найближче до нього, й сказав йому: «Ви розумієте по-французькому?» Битись пішли в алею монастиря Фрапель — троє проти трьох. Потель і Ренар нізащо не погоджувалися, щоб Максанс Жіле сам провчив цих офіцерів. Макс убив свого супротивника. Майор Потель поранив свого так тяжко, що бідолаха, нащадок знатного роду, помер другого дня в лікарні, куди його відвезли. Третій сквитався одним ударом, поранивши капітана Ренара. Батальйон вирушив до Буржа вночі.

Ця історія, що прогриміла на все Беррі, остаточно закріпила за Максансом Жіле славу героя.

«Рицарі неробства», всі молоді — найстаршому ще не було двадцяти п'яти — обожнювали Максанса. Деякі з-поміж них, аж ніяк не поділяючи суворого осуду їхніх родин щодо Макса, заздрили його становищу і вважали його дуже щасливим. Під таким проводом орден творив чудеса. Починаючи з січня 1817 року, не минало й тижня, щоб міста не збаламутила якась нова витівка. Макс ради солідності поставив «рицарям» деякі умови. Виробили статут. Ці чортяки стали пильні, як учні Амороса, сміливі, як шуліки, вправні у всяких штуках, сильні й спритні, мов злодії. Вони вдосконалились у мистецтві лазити по дахах, видиратись на будинки, стрибати, ходити нечутно, розчиняти вапно й замурувати двері. Вони мали цілий арсенал драбин, мотузків, різних інструментів, одягу, щоб перебиратись. Крім того, «рицарі неробства» витворили собі справжній ідеал збиточності — не тільки у виконанні, а й у задумуванні своїх витівок. Скінчили вони тим, що розвинули в собі отой дух зла, який так тішив Панурга, який викликає сміх і робить жертву такою кумедною, що вона не сміє й скаржитись. Ці синки з добрих родин, звичайно, мали спільників, які й розповідали їм, що в кого робиться вдома, даючи поживу для подальших витівок.

У великий холод виносили комусь грубку з вітальні на подвір'я й так напихали її дровами, щоб вона горіла аж до ранку. А потім у місті дізнавалися, що пан такий і такий (великий скнара!) пробував натопити в дворі.

Кілька разів вони влаштовували засідку на вулицях Головній або Нижній — двох вулицях, що становлять ніби дві артерії міста, і в них впадають поперечні вулички. Зачаївшись кожен за рогом такої вулички й вистромивши голову, вони саме тоді, коли городяни в своїх оселях засинали першим сном, зляканим голосом гукали від дому до дому: «Ой, що це таке?.. Що це?» Такі вигуки, без кінця повторювані, будили городян, що виходили надвір у нічних сорочках та бавовняних ковпаках, зі свічкою в руці, й питали одне одного, заводячи найхимерніші балачки й корчачи найхимерніші пики.

Був там один бідний палітурник, дуже старий, що вірив у злих духів. Як майже всі провінційні ремісники, він працював у маленькій, низенькій майстереньці. «Рицарі», перебравшись на чортів, уночі напихались до його

майстерні, запхали його в скриню з обрізками й покинули там. Бідолаха почав кричати як на пуп, побудив сусідів, розказав їм, що йому являвся Люцифер, і сусіди не зуміли переконати його. Палітурник мало не збожеволів.

Серед суворої зими «рицарі» нечутно розібрали камін у кабінеті збирача податків і переклали його, все за одну ніч, на вигляд лишивши таким, як був, не залишивши ніяких слідів своєї роботи. Всередині вони склали камін так, щоб увесь дим ішов до кімнат. Збирач податків двічі спробував розтопити камін, поки нарешті дібрав, чому його камін, досі цілком справний, раптом почав викидати такі коники; і довелося знов його перекладати.

Одного дня вони кинули в камін одній старій богомолці, приятельці пані Ошон, три просякнуті сіркою снопи соломи й жмут проолієного паперу. Вранці, розпалюючи камін, сердешна жінка, завжди спокійна й лагідна, вирішила, що вона розпалила вулкан. Приїхали пожежники, збіглося усе місто, а що серед пожежників було кілька «рицарів неробства», то вони залили весь її дим водою і, спершу перелякавши пожежею, потім настрахали ще й потопом. Вона аж захворіла.

Коли їм хотілося, щоб хтось пробув цілу ніч у смертельній тривозі й зі зброєю в руках, вони підкидали йому анонімного листа, в якому попереджували, що його мають викрасти; потім ходили один за одним по під стінами та по під вікнами в нього й пересвистувалися.

Одна з найдотепніших їхніх вихваток, яка довго тішила місто і про яку там розповідають досі, була така: вони сповістили всіх спадкоємців однієї старої й дуже скупі жінки, що та померла і їх запрошують до її дому на певну годину, коли майно опечатуватимуть. Із Ватана, Сен-Флорана, В'ерзона та всіх околиць з'їхалося двадцять чотири душі, всі в глибокій жалобі, але на виду веселенькі, чоловіки з жінками, вдови з синами, діти з батьками, хто на бідці, хто в плетеному візку, хто на простому возі. Уявіть собі сцени, що відбувалися між служницею старої дами та першими прибулими, а потім консультації з нотарем. У місті зчинилася справжня буря.

І врешті, супрефект вирішив, що таке становище просто нестерпне, тим більше що невідомо, хто дозволяє собі такі вихватки. Підозри, правда, тяжіли на юнаках; та оскільки Національна гвардія була тоді в Ісудені чисто номінальна, гарнізону там не існувало, а лейтенант жандармерії мав у своєму розпорядженні тільки вісьмох

жандармів і не патрулював міста, здобути докази не щастило. Супрефект видав наказу про нічний розпорядок, і його одразу зненавиділи. Цей урядовець мав звичку споживати на сніданок двоє свіжих яєць. Він тримав курей у своєму дворі і з манією споживати свіжі яйця поєднував манію власноруч їх варити. На його думку, ні дружина, ні служниця, взагалі ніхто не вмів зварити яйце як слід; він варив їх із годинником у руці й хвалився перед усіма, що носить годинника саме для цього. Вже два роки він варив яйця з таким успіхом, що став об'єктом безлічі жартів. І от жартуни якимось протягом місяця щонаочі вибирали яйця з-під курей, а натомість підкладали круті. На цьому супрефект згаяв багато часу й позбувся прізвиська «яєчного супрефекта». Врешті йому довелося снідати чимсь іншим. Але в нього й підозри не виникло щодо «рицарів неробства», так чисто все робилось. Макс придумав щонаочі намазувати йому пічні труби олією, такою смердючою, що в домі неможливо було всидіти. Але й цього було мало: одного дня його дружина, зібравшись до меси, побачила, що хустка її склеєна чимось страшенно липким і запнутись нею не можна. Врешті супрефект попросив, щоб його кудись перевели. Його боягузтво й покора остаточно утвердили химерний таємний авторитет «рицарів неробства».

Між вулицею Францисканців і площею Вбогих тоді був квартал, обмежений знизу рукавом Копаної річки, а згори валами, — від площі Зброї до Гончарського ринку. Цей неправильний чотирикутник був заповнений будинками злиденного вигляду, які тулились один до одного, розділені вуличками такими вузькими, що там не можна було йти двом людям пліч-о-пліч. Цей куток міста, щось ніби Двір чудес, був заселений біднотою або людьми не дуже почесних професій, що жили в тих халупках та в житлах, так мальовниче званих у розмовній мові «міськими нетрями». За будь-яких часів це, безперечно, був проклятий квартал, оселище людей недобрих, бо одна вуличка там називається Катівською. Відомо, що міські кати жили у своєму домі «з червоною брамою» вже понад п'ять сторіч. Помічник ката з Шатору живе там і досі, коли вірити чуткам, бо городяни не бачили його ніколи. Тільки виноградарі підтримують зв'язок із цією таємничою особою, що успадкувала від своїх попередників хист лікувати переломи й рани. Колись, як місто ще чепурилося під столицю, там жили дочки

насолоди. Були там і торговці старими речами, яким, видно, не доводилося шукати покупців, далі лахмітники зі своїм смердючим товаром і врешті ота апокрифічна людність, що трапляється по таких закутках у кожному місті, на чолі з двома-трьома євреями. На розі однієї з цих похмурих вуличок, з більш пожвавленого кінця кварталу, з 1815 до 1823 року, а може, й довше була корчма, хазяйку якої називали тіткою Коньеттою. Ця корчма містилась у досить пристойному будинку — наріжні стовпи з білого каменю, а проміжки заповнені колотим пісковиком та вапном, — на два поверхи з мансардою. Над дверима блищала величезна соснова гілка, неначе вилита з флорентійської бронзи. Немовби цей символ був не досить промовистий, око вбирала ще й вівіска, прикріплена над дверима: слова «Добре Марсове пиво» — і намальований вояк, що показує дуже декольтованій жінці на струмінь піни, який б'є зі скляного глечика у неї в руках, викреслюючи щось схоже на арку мосту, і все це в таких барвах, що Делакруа зомлів би. На першому поверсі там була величезна зала, де водночас містилась й кухня, зі волоків якої звисали почеплені на кілки припаси, необхідні для такого господарства. В глибині цієї зали круті сходи вели на другий поверх. А біля підніжжя цих сходів були двері до невеликої довгастої кімнати, яка виходила вікнами в одне з отих провінційних подвір'їв, що скидаються на пічний комин, такі вони вузькі, глибокі й чорні. Прикрита стріхою й схована від усіх очей за мурами, ця кімната служила ісуденським шибеникам залогом для зборів. Відкрито старий Коньє в базарні дні давав нічліг селянам; але потай він був корчмарем «рицарів неробства». Цей старий Коньє, колись конюх у якомусь багатому маєтку, скінчив тим, що одружився з Коньеттою, куховаркою з багатого дому. Римське передмістя, як у Італії та Польщі, й досі утворює на латинській манір прізвище жінки від прізвища чоловіка. Склавши до купи свої заощадження, старий Коньє і його дружина купили цей будинок і почали тут корчмарювати. Коньетта, жінка років сорока, висока, досить повна, мала ніс як у Роксани, смагляву шкіру, чорні, мов смола, коси, круглі й живі карі очі, розумне веселе обличчя, і Максанс Жіле обрав її на Леонарду свого ордену за вдачу й куховарські таланти. Старому Коньє було десь так шістдесят п'ять років; це був кремезний чолові'яга, покірний дружині, і Коньетта любила пожар-

тувати, що він на все дивиться «незлим оком», саме оком, а не очима, бо воно було в нього одне. За сім років, із 1816-го до 1823-го, ні чоловік, ні жінка ніде не прохопилися й слівцем про те, що робиться в їхній корчмі ночами і що там замишляється. Вони завжди щиро любили всіх «рицарів», а їхня відданість була беззастережна, але, може, не видавалась би такою зворушливою, якби згадати, що й ця мовчанка, і ця любов мали за причину зиск. У будь-яку годину вночі «рицарі» могли прийти до Коньєттиної корчми й постукати особливим способом, і старий Коньє, почувши той знак, уставав, викрешував вогню, світив свічки, відчиняв двері й ішов до погребу по вино, закуплене спеціально для ордену, а Коньєтта готувала їм смачну вечерю — чи то перед їхнім нічним походом, чи то після нього, чи то ввечері, чи то вдень.

Поки пані Брідо їхала з Орлеана до Ісудена, «рицарі неробства» саме готували найкращу зі своїх витівок. У місті жив один старий іспанець, колишній полонений, що після замирення зостався у Франції; він потроху торгував зерном, зранку виїздив на ринок, а на ніч лишав свого чималого візка під ісуденською вежею. Максанс перший прибув на зустріч, домовлену на ту ніч саме під вежею, і його тихо спитали: «Що ж ми зробимо сю ніч?»

— А он стоїть візок старого Фаріо, я трохи не розбив носа об нього, — відповів він. — Спершу піднімімо його на підвалину вежі, а далі побачимо.

Коли Річард споруджував ісуденську вежу, він поставив її, як уже сказано, на руїнах базиліки, що заступила місце римського храму й кельтського «дена». Ці руїни, з яких кожна репрезентувала довгу низку сторіч, утворювали чималий пагорб із пам'ятників трьох епох. Отож вежа Річарда Левине Серце стоїть на вершині конуса, схили якого з усіх боків досить нерівні, і вибратись туди можна тільки сходами. Щоб краще змалювати в небагатьох словах вигляд цієї вежі, можна порівняти її з Луксорським обеліском на п'єдесталі. П'єдестал ісуденської вежі, що тоді ховав у собі стільки невідомих археологічних скарбів, має з боку міста висоту вісімдесять футів. За годину візок розібрали й частину за частиною винесли на приступку під вежею, подібно до того, як солдати колись пронесли гармати Сен-Бернарським перевалом. Там візка знову склали й усі сліди

перенесення прибрали так старанно, що здавалось, ніби його переніс туди диявол або чарівна паличка якоїсь феї. Після цього подвигу «рицарі», голодні й спрагли, подались до Коньєтти, де незабаром усілись за стіл у малій залі, наперед сміючися з того, яку міну скорчить старий Фаріо, коли о десятій годині прийде по візок.

Звичайно, «рицарі неробства» не щонаочі влаштовували такі фарси. Навіть об'єднаного разом генію Сганареля, Маскаріля і Скапена не вистачило б, щоб придумувати такі капості триста шістьдесят п'ять разів на рік. Насамперед, не завжди їм сприяли обставини: то надто ясно світив місяць, то остання вихватка надміру роздратувала порядних людей, а то котрийсь із ватаги відмовлявся допомагати, коли йшлося про його родича. Та хоча шибеники й не сходилися щодня в Коньєтти, вони зустрічались удень і разом віддавалися законним розвагам полювання, восени збирали виноград, узимку катались на ковзанах. Серед цієї двадцятки міських юнаків, що в такий спосіб протестувала проти громадського застою в місті, було кілька душ тісніше здружених із Максом; вони зробили з нього свого ідола. Зухвалі природи часто навіюють юнакам фанатизм. І от такими сеїдами Макса були двоє онуків пані Ошон: Франсуа Ошон і Барюк Борніш. Ці двоє хлопців бачили в Максі трохи не родича, вірячи в чутки, ніби той — незаконний син пана Лусто. А Макс залюбки позичав цим двом юнакам гроші, яких вони не могли допроситись на розваги у свого діда Ошона; брав їх із собою на полювання, навчав усього і взагалі мав на них куди більший вплив, ніж їхня власна родина. Як сироти, обидва хлопці, хоч уже й повнолітні, були під опікою діда, пана Ошона, через деякі обставини, що їх ми викладемо, коли знаменитий пан Ошон з'явиться на сцені.

В ту хвилину Франсуа й Барюк (заради ясності називатимемо їх самими іменами) сиділи обабіч Макса за чільним кінцем столу, тьмяно освітленого чадними вогниками чотирьох свічок — тих, що їх іде вісім на фунт. Товариство вже випило від дванадцяти до п'ятнадцяти пляшок різного вина — на пораду прийшло всього одинадцяттеро «рицарів». Барюк, чие ім'я досить виразно свідчило, що в Ісудені ще не вмер кальвінізм, сказав Максові, коли вино вже розв'язало всі язики:

— На тебе насувається грізна небезпека...

— Звідки ти про це дізнався? — спитав Макс.

— Таж моя бабуся одержала листа від пані Брідо, своєї хрещениці. Та повідомила, що приїде сюди з сином. Бабуся сказала приготувати для них дві кімнати.

— А яке мені до цього діло? — спитав Макс, узяв келих, одним духом вихилив його і з кумедним жестом поставив на стіл.

Максові було тоді тридцять чотири роки. Одна зі свічок, що стояла навпроти нього, кидала світло на його вояцьку постать, осявала чоло, прегарно вирізняючи білу шкіру, чорне, ледь кучеряве, лиснуче волосся. Воно пишно стовбурчилось, над чолом і на скронях чітко окреслюючись п'ятьма чорними пасмами, що їх наші предки називали «п'ять ріжків». Попри такий різкий контраст білого й чорного, Макс мав напрочуд приємне обличчя, чарівність якого полягала в обрисах, схожих на ті, що ними Рафаель наділяв своїх мадонн, у гарно викроених устах, на яких грала принадна усмішка, в усьому виразі, якого навчився прибирати Макс. Пишні рум'янци, властиві беррійським обличчям, іще додавали життєрадісності його виразові. Коли Макс щиро сміявся, то блискав тридцятьма двома зубами, гідними прикрасити уста будь-якої спокусниці. П'ять футів і чотири дюйми на зріст, Макс був чудово збудований, не гладкий і не худий. Пешені руки були дуже білі й досить гарні, а ступні зводили на думку Римське передмістя й піхотинця імператорської армії. З нього напевне вийшов би дуже добрий дивізійний генерал; він мав плечі, здатні нести долю маршала Франції, і груди, досить широкі, щоб на них помістились усі ордени Європи. Розум надавав жвавості його рукам. Одне слово, в ньому світилась природна грація, властива майже всім дітям кохання, і благородство, успадковане від рідного батька.

— Ти, Максе, не знаєш, — гукнув йому з-за другого кінця столу син старого хірурга Годе, найкращого в місті лікаря, — що хрещениця пані Ошон — сестра Руже? Коли вона приїде зі своїм сином, художником, то напевне на те, щоб домогтись від Руже спадщини, і тоді прощай твої розкоші... — Макс насупився. Потім обвів поглядом усіх за столом, щоб пересвідчитись, яке враження справив його новий вираз, і нарешті відповів:

— Яке мені діло?

— Але ж мені здається, — втрутився Франсуа, — що коли старий Руже змінить заповіт — а він же, мабуть, склав його на користь Баламутки...

Макс урвав мову свого вірного сеїда:

— Коли я вперше прийшов сюди й почув, як тебе, любий мій Франсуа, дразнять за скупердягу діда, то я заткнув усім пельки так, що ніхто більше ні разу й не писнув про це — принаймні в моїй присутності. І ось як ти мені віддячуєш: уживаєш глузливого прізвиська, причепленого тій жінці, про яку всі знають, що я їй не чужий.

Макс іще ніколи не говорив так про ту людину, котру Франсуа щойно назвав прізвиськом, під яким вона була відома в Ісудені. Колишній в'язень іспанської тюрми-баржі мав досить життєвого досвіду, а командир гвардійських гренадерів — досить уявлення про честь, аби здогадуватись, за що його засуджують у місті. І ніколи не дозволяв нікому й слова сказати про мадмуазель Флору Бразье, про служницю-хазяйку Жана Жака Руже, яку шановна пані Ошон так різко назвала хижачкою. Правда, всі знали, який вразливий Макс, і не важилась заводити з ним мову на цю тему, поки він не почне сам. А він не починав. Та й надто небезпечно було викликати Максів гнів чи просто дратувати його, отож найкращі Максіві друзі ніколи не кепкували з Баламутки. Коли хтось забалакував про стосунки Макса з цією дівчиною перед майором Потелем чи капітаном Ренаром, двома офіцерами, до яких він ставивсь мов до рівних собі, Потель зауважував: «Якщо він нешлюбний брат Жана Жака Руже, то чом би йому не жити там?» — «Та й кінець кінцем, — додавав капітан Ренар, — ця дівчина — ласий шматочок хоч би й для короля, і коли він її любить, то що тут лихого?.. Хіба ж молодий Годе не любить пані Фіше, аби в нагороду за цю панщину дістати дочку?»

Вислухавши цю заслужену догану, Франсуа згубив нитку своєї думки й не віднайшов її навіть тоді, коли Макс ласкаво сказав йому:

— Ну, кажи далі.

— Ні, ні! — вигукнув Франсуа.

— Ти даремно сердишся, Макс! — гукнув молодий Годе. — Хіба ми не домовилися, що за столом у Коньетти можна говорити все що завгодно? Хіба ми не стали б смертельними ворогами тим з-поміж нас, котрі б згадували десь інде те, що було сказано, подумано чи зроблено тут? Все місто називає Флору Бразье Баламуткою, і коли це прізвисько ненароком вихопилось у Франсуа, чи це злочин супроти «неробства»?

— Ні, — відказав Макс, — тільки проти нашої особистої дружби. Я сам облишив сердитись, подумав, що ми зібралися для «неробства», і попросив його: «Кажі далі...»

Настала глибока мовчанка. Ця пауза вже гнітила всіх, коли Макс раптом вигукнув:

— Ну, то я докажу за вас...

Усі здивувались.

— Докажу за всіх!

Усі здивувалися ще дужче.

— Скажу вам, що ви думаєте!

Всі геть оторопіли.

— Ви думаєте, що Флора, Баламутка, мадмуазель Бразье, економка татуся Руже, — бо його називають татусем Руже, хоч цей старий парубок ніколи не мав дітей! — ви думаєте, кажу, що ця жінка, відколи я повернувся до Ісудена, забезпечувала всі мої потреби. І коли я можу щомісяця викидати на вітер триста франків, та частувати вас, як оце сьогодні, та позичати вам усім гроші, то я беру ті гроші з гаманця мадмуазель Бразье? Що ж, це правда!

Знов усі сторопіли.

— Сто чортів, це правда, щира правда!.. Так, мадмуазель Бразье ставить карту на спадщину того стариганя...

— Вона зуміла виграти й у батька, і в сина! — озвався молодий Годе зі свого кутка.

— Ви гадаєте, — провадив Макс, усміхнувшись на ті слова, — що я надумав одружитися з Флорою, коли татусь Руже помре, і що ця сестра та її син, про яких я оце вперше від вас почув, загрожують моєму майбутньому?

— Ото ж то! — вигукнув Франсуа.

— Так думають усі, хто сидить за цим столом, — докинув Барюк.

— Заспокойтеся, друзі мої! — відказав Макс. — Хто попереджений, той вартий двох! Тепер я звернусь до «рицарів неробства». Коли, щоб позбутися цих парижан, мені буде потрібен наш орден, ви допоможете мені?.. Звичайно, в тих межах, у які ми поставлені, щоб витівати наші штуки, — додав він жваво, помітивши, як заворушились усі. — Ви гадаєте, що я хочу їх повбивати, отруїти?.. Слава Богу, я не такий дурний. Та й, кінець кінцем, коли ті Брідо свого допнуть, а Флора зостанеться ні з чим, я однаково її не покину, чуєте? Я люблю її достатньо, щоб віддати їй перевагу перед мадмуазель Фіше, якби мадмуазель Фіше захотіла мене!..

Мадмуазель Фіше була найбагатша спадкоємниця Ісудена, і доччина рука важила чимало в захопленні молодого Годе її матір'ю. Відвертість має таку ціну, що всі одинадцять «рицарів» підвелись, як один.

— Ти славний хлопець, Макс!

— Говори! Ми всі — «рицарі неробства»!

— Дулю тим Брідо!

— То сама бридота — ті Брідо!

— Врешті, хіба не бувало, що королі одружувалися з пастушками!

— Кий біс! Старий Лусто міг любити пані Руже, то чи не менший гріх — любити чиюсь економку, вільну, як пташка?

— А коли покійний Руже справді трошки Максів тато, це ж чисто родинна справа!

— Думати вільно що завгодно!

— Хай живе Макс!

— Геть святенників!

— Випиймо за здоров'я прекрасної Флори!

Такі були одинадцять відгуків, вигуків чи тостів, що пролунали з уст «рицарів неробства», виправдані їхньою, скажімо, досить-таки розхитаною моральністю. Тепер видно, чого прагнув Макс, стаючи Великим магістром ордену Неробства. Вигадуючи свої витівки, прив'язуючи до себе юнаків із перших родин міста, Макс хотів забезпечити собі підтримку на той час, коли відновить своє суспільне становище. Він елегантно підвівся, підняв свій келих, наповнений бордоським вином, і всі обернулися в слух.

— За те, що подумав про вас погано, я вам кожному зичу такої дружини, як прекрасна Флора! Що ж до втручання родичів, то я їх поки що нітрохи не боюсь. А що далі — побачимо!..

— Не забуваймо візка старого Фаріо!..

— Ет, візок у безпеці, — сказав молодий Годе.

— О! Я вирішив скінчити цю комедію! — вигукнув Макс. — Приходьте вранці на ринок, а тоді пошліть по мене, коли старий шукатиме свого візка..

Пробамкало пів на четверту ранку, і «рицарі» мовчки розійшлись додому, тулячись до стін і нечутно ступаючи ногами в самих шкарпетках.

Макс повільно дійшов до площі Сен-Жан, що лежала у високій частині міста, між брамами Сен-Жан і Вілат, у кварталі багатіїв. Майор Жіле приховав свої побоювання,

але новина вразила його в саме серце. Від часу свого полону й ув'язнення він навчився прикидатись, і його по-тайність рівна була зіпсутості. Ті сорок тисяч ліврів ренти з земель, що їх мав татусь Руже, можете повірити, лежали в основі захоплення Максанса Флорою Бразьє. З його манери поводитись легко зрозуміти, яким чином певне становище Баламутки сповнювало його надіями на майбутнє багатство, яке обіцяла їй прихильність старого парубка. Проте звістка про прибуття законних спадкоємців похитнула віру Макса у владу Флори. Всі прибутки, не витрачені за останні сімнадцять років, теж відклались на рахунок Руже. Тож коли заповіт, який, за словами Флори, вже давно складено на її користь, буде скасовано, принаймні ті заощадження можна буде врятувати, перевівши їх на ім'я мадмуазель Бразьє.

— І ця дурепа за сім років ні разу не проходила переді мною, що десь там є якась сестра й два небожі! — вигукнув Макс, повертаючи з вулиці Мармуз на вулицю Авантьє. — Сімсот п'ятдесят тисяч франків, поміщених у десятьох чи дванадцятьох різних нотарів у Буржі, В'ерзоні, Шатору, не можна ні забрати, ні перевести в державні папери за тиждень, так щоб про це не дізнались у краю, звиклому до *балачок*! Насамперед треба спекатися рідні, та коли ми її позбудемося, треба поквалитись узяти в руки це багатство. Тоді я подумаю...

Макс відчував утому. Скориставшись відмикачкою, він увійшов до оселі татуся Руже й по змозі тихо влігся спати, кажучи собі: «Завтра мізки прочистяться».

Доречно буде пояснити, звідки владарка з площі Сен-Жан дістала прізвисько Баламутка і як вона опинилась у домі Руже.

З літами старий лікар, батько Жана Жака та пані Брідо, зрозумів, який нікчема його син; тому він виховував його досить суворо, щоб урешті кинути в гущу життя, яке навчить його розважності, але, сам того не усвідомлюючи, підготував його схилити шию під ярмо першої тиранії, яка зможе запрягти його. Одного дня, вертаючись із об'їзду, цей підступний і лихий дідуган побачив на краю луків поблизу алеї Тіволі прегарне дівчатко. Почувши кінську ходу, дитина підвелась із води струмочка — одного з тих, що з висоти Ісудена здавалися сріблястими стрічками на зеленій сукні поля. Схожа на русалочку, дівчинка раптом звела на лікаря таке прегарне дівоче личко, про яке лишень міг би мріяти кожен

художник. Старий Руже, що знав усіх в околиці, вперше побачив це чудо краси. На дівчинці, напівголій, була куца спідничина, дірява й полатана, з дешевої вовняної тканини в білу й коричневу смужку. Клапоть цупкого паперу на лозовому обручику прикривав їй голову. З-під цього паперу, задрукованого літерами І та О, через що його слушно називали «школярським папером», визирали, скуйовджені й причесані гребінцем для кінських грив, прегарні біляві кучері, яким могла б позаздрити кожна дочка Єви. На гарному засмаглому огрудді, шийці, ледь прикритій подертою напівшовковою косиночкою, поряд із засмагою видніли смужки білого тіла. Спідничка, протягнена між ногами й пришпилена на попереку грубою шпилькою, скидалась на стегенну пов'язку норця. Ступні й литки, що просвічували крізь прозору воду, мали будову тонку, наче в середньовічній статуї. Чарівне тільце, підставлене сонячному промінню, ледь почервоніло і від того було це принадніше. Така щийка й таке огруддя були гідні того, щоб їх угортати в кашемір і шовк. А голубі очі з довгими віями були в цієї німфи такі, що художник чи поет упав би на коліна. Лікар, достатньо обізнаний з анатомією, щоб угадати прегарний стан, зрозумів, скільки втратять мистецтва, коли ця чарівна натура згорбатіє на селянській роботі.

— Звідки ти, дитино? Я тебе ніколи не бачив, — спитав старий лікар, тоді вже сімдесятирічний.

Ця сценка відбулась у вересні 1799 року.

— Я з Ватана, — відповіла дівчинка.

Почувши голос городянина, чоловік похмурого вигляду, що стояв за дві сотні кроків вище по течії струмка, підвів голову.

— Ну, що там, Флоро? — гукнув він. — Що там за балачки? Чого ти не баламутиш?

— А чого ж ти прийшла сюди аж із Ватана? — спитав лікар, зовсім не збентежений втручанням.

— Я баламучу для свого дядька, Бразьє, отого он. «Баламутити» — це беррійське слово, яке дуже мальовниче передає своє значення: збурювати воду в струмку великою гіллякою, галузки на якій розміщені лопаткою. Раки, сполохані цим «баламученням», не тямлячи, що це таке, прожогом утікають і попадають у пастки, які понаставляв трохи далі рибалка. Флора Бразьє тримала в руці гілляку з природною невинною грацією.

— А твій дядько має дозвіл ловити раки?

— Та що ви, хіба ж ми живемо не під владою Республіки, єдиної й неподільної? — озвався здалеку Бразьє.

— Ми живемо під владою Директорії, — сказав лікар, — і я не знаю такого закону, що дозволяв би жителєві Ватана рибалити на території Ісуденської комуни, — відказав лікар. — А мати в тебе є, дитино?

— Нема, пане, а тато у Буржі в шпиталі: йому на полі сонце голову напекло, і він здурів.

— Скільки ж ти заробляєш?

— П'ять су за день, увесь час, поки баламучу, а баламутити я ходжу аж до Брени. А в жнива збираю колоски, а взимку пряду.

— Скільки ж тобі років? Дванадцять?

— Так, пане...

— Хочеш жити в мене? Добре їстимеш, гарно одягатимешся, гарні черевички матимеш...

— Ні, ні, небога зостанеться в мене, я за неї відповідаю перед Богом і перед людьми, — озвався дядько Бразьє, що вже підійшов до небоги й лікаря. — Бачте, я її опікун!

Лікар стримав усмішку й зберіг поважну міну — що було б нелегко будь-кому при погляді на дядька Бразьє. Цей опікун мав на голові селянського капелюха, знищеного дощем і сонцем, погриженого, мов капустяний листок, на якому попаслося кілька гусениць, і позацеровуваного білими нитками. Під капелюхом видніло темне зморшкувате обличчя з чотирма чорними цятками рота, носа і очей. Стара жилетка скидалась на шматок стінних шпалер, а полотняні штани були неначе пошиті з ганчір'я.

— Я доктор Руже, — сказав лікар. — Коли ти опікун цієї дівчини, то приведи її до мене на площу Сен-Жан, ти про це не пошкодуєш, і вона теж...

І, не дожидуючись відповіді, певний, що дядько Бразьє приведе до нього гарненьку Баламутку, лікар Руже подався до Ісудена. Справді, в ту хвилину, коли лікар сідав за стіл, куховарка сповістила, що прийшли громадянин і громадянка Бразьє.

— Сідайте, — сказав лікар дядькові й небозі.

Флора з опікуном, обоє босі, розглядали лікареву їдальню з захватом в очах. І ось чому.

Будинок, який Руже успадкував від Деквенів, займає середину площі Сен-Жан. Це довгий, дуже вузький пря-

мокутник, затінений кількома хирлявими липами. Будинки в цій частині міста кращі, ніж деінде, а будинок Деквенів узагалі один з найкращих. Стоїть він навпроти будинку Ошонів, має троє фасадних вікон на другому поверсі, а на першому — каретні ворота, що ведуть у подвір'я, за яким лежить садок. Із підворіття двері ведуть до величезної зали, освітленої двома вікнами на вулицю. Кухня міститься позаду зали, але відокремлена від неї сходами, що ведуть на другий поверх і до мансарди над ним. Кухню оточують дровітня, повітка-пральня, стайня для двох коней і каретня, а над ними невеликі горища, де зберігають овес, сіно, соломку, там-таки спала тоді й лікарева челядь. Маленька селянка та її дядько так захопилися виглядом зали, бо вона була оздоблена різьбленою дерев'яною панеллю в стилі часів Людовіка XV, пофарбованою в сірий колір, і мала білий мармуровий камінь, над яким Флора побачила себе у великому, до самої стелі, дзеркалі з позолоченою різьбленою рамою. На панелі де-не-де висіло кілька картин, добутих у монастирях Деоля, Ісудена, Сен-Жільдаса, Прее, Шезаль-Бенуа, Сен-Сюльпіса, Буржа, що їх щедрість наших королів та мирян збагатила коштовними дарами й найкращими творами доби Ренесансу. Серед тих картин, які зберіг Деквен і успадкував Руже, було «Святе сімейство» Альбано, «Святий Єронім» Доменіко, «Голова Христа» Джованні Белліні, «Мадонна» Леонардо да Вінчі, «Несіння хреста» Тіціана з колекції маркіза Белабра — того, що витримав облогу, але був страчений за Людовіка XIII; «Лазар» Паоло Веронезе, «Шлюб діви Марії» женецького майстра, дві церковні картини Рубенса й копія з картини Перуджіно роботи самого Перуджіно або Рафаеля, і нарешті дві картини Корреджо та одна — Андреа дель Сарто. Деквени вибрали ці полотна з-поміж трьохсот церковних картин, самі не знаючи їхньої ціни, а віддаючи перевагу менше пошкодженим. Декотрі мали не тільки розкішні рами, а ще були й засклені. Завдяки гарним рамам і тому, що скло ніби свідчило про їхню велику вартість, Деквени й зберегли ці полотна. Та й меблям у залі не бракувало тієї розкоші, що так цінується в наші дні, але не мала тоді в Ісудені ніякої ціни. Годинник на каміні, поставлений між двома пишними шестираменними свічниками зі срібла, вирізнявся церковною розкішшю, якій дав початок Буль. Крісла з різьбленого дуба, оббиті килимком завдяки побожності якихось

вельможних дам, сьогодні були б оцінені дуже дорого, бо всі були в коронах та гербах. Між вікнами була розкішна мармурова консоль із якогось замку; на ній стояла величезна китайська ваза, в якій лікар тримав тютюн. Ні лікар, ні його син, ні куховарка, ні лакей не дбали про ці скарби. В камін з витонченим позолоченим різьбленням, забризканим мідянкою, плювали. Прегарна люстра з кристалю та порцелянових квіток, як і стеля, була покрапана чорними точками, що свідчили, якою волею тішаться там мухи. Деквени повісили на вікна гардини з парчі, здертої з балдахіна над ложем якогось настоятеля. Ліворуч від дверей шафа вартістю в кілька тисяч франків правила за буфет.

— Фаншетто, — сказав лікар куховарці. — Два келихи. І пляшку старого вина.

Фаншетта, огрядна служниця-беррійка, що до Коньєтти вважалась найкращою куховаркою в Ісудені, прибігла дуже швидко, чим виказала і лікарів деспотизм, і свою цікавість.

— Скільки коштує арпан виноградника в твоїх краях? — спитав лікар, наливаючи вина дядькові Бразьє.

— Сто екю сріблом.

— Ну що ж, віддай мені свою небогу за служницю, я призначу їй сто екю платні, а ти, як її опікун, одержуватимеш ці гроші.

— Щороку?.. — спитав Бразьє, вирячивши очі, що стали великі, як блюдця.

— Полишаю це на твоє сумління, — відказав лікар. — Вона сирота. До вісімнадцяти років їй нема чого втручатись у справи.

— За дванадцять років це ж буде шість арпанів виноградника, — сказав дядько. — Але вона дівчина чемна, тиха ек єгнятко, й моторна, і роботяща, і слухняна... бідолашечка, вона ж була єдина втіха мого сердешного брата!

— І заплачу я за рік наперед, — додав лікар.

— О! Бігме, тре' за два заплатити, — відказав дядько, — та й беріть її, бо їй у вас буде ліпше, ніж у нас, бо моя жінка єї лупцює, не може терпіти... І ніхто єї не оборонить, бідолашечку, невинну, мов те немовлятко.

Почувши останню фразу, лікар, вражений словом «невинна», кивнув дядькові Бразьє й вийшов з ним у подвір'я й до садка, лишивши Баламутку за накритим столом між Фаншеттою та Жаном Жаком, які почали розпитувати її, й вона наївно розповіла, як зустрілася з доктором.

— Ну, прощай, маленька моя, — повернувшись, сказав дядько Бразьє й поцілував Флору в лобик. — Можеш сказати, що я забезпечив тобі щастя, примістивши тебе в цього славного дядечка-доктора. Слухайся його, ек мене... будь розумненька, чемненька й роби все, що тобі...

— Опорядить кімнату над моєю, — наказав лікар Фаншетті. — Від сьогодні там спатиме оця маленька Флора — гарне ім'я, що правда, то правда. Завтра викличемо для неї шевця і кравчиню. Поставте для неї зразу прибор, хай обідає з нами.

Увечері в усьому Ісудені тільки й говорили, що якась мала «баламутка» оселилась у доктора Руже. І це слово стало в тих краях глузливим прізвиськом мадмуазель Бразьє — перед її піднесенням, під час нього й після нього.

Лікар напевне хотів зробити в маленьких масштабах для Флори Бразьє те, що Людовік XV зробив у великих для мадмуазель де Роман; але він узявся за це запізно. Людовік XV був ще молодий, а лікар був у розквіті старості. З дванадцяти до чотирнадцяти років чарівна Баламутка звідала щастя без гіркоти. Вона жила в розкошах, її розпещували куди більше, ніж найбагатших дівчат в Ісудені, вона носила золотий годинник і коштовності; що їх лікар дарував їй, аби заохотити до навчання: адже до неї приставили вчителя, щоб учив її читати, писати й рахувати. Та майже тваринне селянське життя прищепило Флорі таку нехоть до гіркої чаші науки, що лікар цим навчанням і обмежився. Його наміри щодо цієї дитини, яку він витяг з бруду, навчав і ростив з турботою тим більше зворушливою, що його вважали нездатним до нижніх почуттів, знаходили різне тлумачення в підозріливого ісуденського городянства, в чиїх *балачках* виявлялись, так само як щодо походження Макса й Агати, фатальні помилки. Публіці маленьких міст нелегко вилуштити правду з тисячі здогадів, з-посеред суперечливих тлумачень, всупереч усім припущенням, на які наводить та чи інша подія. Провінція, як колись політики «Малого Провансу» в Тюїльрі, хоче все пояснити й кінець кінцем гадає, ніби все знає. Але кожне прикидається, ніби та чи інша історія глибоко зачіпає його; тільки йому видна правда, і його версія найкраща. Істина, попри відкритість провінційного життя та загальне шпигування, все ж часто буває затемнена, і, щоб її розпізнати, потрібен або певний час, після чого до неї можуть поставитися без

особистої зацікавленості, або ж безсторонність, якої набувають історик або людина благородна, піднісшись до вищої точки зору.

«Ну навіщо такому старому мавпієві п'ятнадцятирічна дівчина?!» — питали в місті через два роки після появи Баламутки.

«Маєте рацію, — відповідали на те. — Уже давно «минулися часи його святкові...».

«Любий мій, доктора дратує недоумкуватий син, а дочку Агату він ненавидить, як і раніше, і, може, він жив ці два роки так розважно тільки на те, щоб пошлюбити цю дівчинку та спродити з нею гарного хлопчика, жвавого й стрункого, як ото Макс», — зауважував якийсь розумаха.

«Ет, не балакайте! Хіба після такого життя, яким жили Лусто й Руже з тисяча сімсот сімдесятого до тисяча сімсот вісімдесят сьомого року, ще можна мати дітей у сімдесят два роки? Завважте, старий негідник читав Біблію, хоча б тільки як лікар, і знає, як цар Давид грів свої старі кістки... От і все, громадяніне!»

«Кажуть, ніби Бразьє, коли підп'є, хвалиться у Ватані, що він її викрав!» — озивався котрийсь із тих, що вірять насамперед у погане.

«Господи, сусідонько, чого лишень не набалакають у Ісудені!»

З 1800-го до 1805 року, протягом п'яти років, доктор тішився, виховуючи Флору, і не зазнавав тих прикросців, що їх амбіція та претензії мадмуазель Роман завдавали, як кажуть, Людовікові. Мала Баламутка була така задоволена, порівнюючи своє життя у лікаря з тим, яке вона мала в дядька Бразьє, що напевне корилася забанкам свого хазяїна, ніби східна рабиня. Хай не прогніваються творці ідилій та філантропи, але сільський люд не дуже визнає деякі чесноти; моральні висновки в них випливають із особистого зацікавлення, а не з загальних уявлень про добро й зло. Зрослі серед злиднів і постійної праці, не маючи перед собою нічого іншого, вони вважають дозволеним усе, що може визволити їх із пекла голоду та вічної каторги, надто коли його не забороняє закон. Коли й бувають винятки, то не часто. З соціального погляду чеснота — супутниця добробуту, і починається вона з освіти. До того ж Флорі заздрили всі дівчата на десять льє в околиці, хоча її поведінка в очах церкви була гідна всілякого осуду. Флора, що

народилася 1787 року, виросла серед сатурналій 1793—1798 років, відблиски яких падали на села, позбавлені священників, побожності, вівтарів, релігійних обрядів, де шлюб став просто узаконеним паруванням і де революційні гасла лишили глибокі відбитки, надто в Ісудені, краю, де Бунт був традицією. 1802 року католицький культ ледве чи й відновився. Навіть знайти священників було нелегким завданням для імператора. 1806 року більшість парафій Франції лишались незайняті — так повільно йшло відродження духівництва після насильного розгону та вигублення на ешафотах. В 1802 році осудити Флору могло хіба її власне сумління. Але ж сумління у вихованки дядька Бразье ніяк не могло переважити корисливості. Хоча, як гадали всі, лікаря-циніка вже самі літа змушували шанувати невинність п'ятнадцятирічної дівчини, та Баламутку всі однаково вважали дівчиною безецею, як висловлюються в тих краях. І все ж дехто ладен був убачати свідчення її невинності в тому, що останні два роки свого життя доктор перестав виявляти до неї таку увагу й турботу і взагалі охолов до неї.

Старий Руже був людина досить бита, щоб передбачити, чим вона скінчить; і, коли його нотар, заставши його на смертному ложі в мантії енциклопедистської філософії, почав домагатися, щоб він зробив щось для дівчини, тоді вже сімнадцятирічної, лікар сказав:

— Ну що ж, дамо їй волю. Емансипацію.

Ці слова добре змальовують старигана, який не поминав нагоди поглумитися навіть із фаху своїх співрозмовників. Прикриваючи дотепами свої лихі вчинки, він добивався поблажливості до них у краю, де дотепність завжди має рацію, надто коли вона спирається на особисті інтереси. Нотар побачив у цих словах крик ненависті, накипілої в людині, якій природа не дала здійснити неподобні наміри, помсту невинному об'єктові безсилового жадання. Таку думку до певної міри підтвердила та впертість, із якою лікар відмовився щось лишити Баламутці, а сказав, з прикрою усмішкою: «Вистачить із неї вроди!» — коли нотар знов завів про це мову.

Жан Жак Руже не плакав за батьком, зате Флора плакала. Старий лікар не давав синові почувати себе щасливим, надто від повноліття, а Жан Жак став повнолітнім 1791 року; зате селянській дівчині він забезпе-

чив щастя жити в достатку, а для сільського люду це ідеал щастя. Коли після похорону доктора Руже Фаншетта сказала Флорі: «Ну, що ж із тебе буде тепер, коли пана не стало?» — у Жана Жака аж очі засяяли, і вперше його застигле обличчя ожило, неначе про-світлене думкою, й виразило якесь почуття.

«Лишіть нас удвох», — сказав він Фаншетті, що саме прибирала зі столу.

У сімнадцять років Флора ще мала тонкий стан і тонкі риси обличчя — все те, що спокусило лікаря і що вміють зберігати світські жінки, але в селянок воно в'яне швидко, наче польові квіти. І все ж у ній уже помітна була ота схильність до повноти, властива всім гарним селянкам, коли вони не живуть своїм звичним життям, сповненим нестатків і тяжкої праці під сонцем на полі. Груди в неї були вже пишні, повні білі плечі знадливо й гармонійно переходили в шию, на якій уже утворювалися складки. Та обриси обличчя ще були делікатні, підборіддя витончене.

— Флоро, — сказав Жан Жак розчуленим голосом, — ви звикли до цього дому?..

— Так, пане...

Збираючись сказати те, що хотів, спадкоємець відчув, що язик у нього наче замерз на кістку від спогаду про так недавно похованого батька, і він спитав себе, як далеко заходило батькове добродійство. Флора, що дивилась на нового хазяїна й не могла вважати його за недотепу, трохи почекала — може, Жан Жак заговорить знову; а тоді вийшла, так і не знаючи, що думати про його вперту мовчанку. Хоч лікар таки розвинув Баламутку трохи, та минув не один день, поки вона збагнула вдачу Жана Жака, історію якого ми зараз коротко оповімо.

Після батькової смерті Жак, уже тридцятисемирічний, так і лишився несміливим та покірливим, наче дванадцятирічне хлоп'я. Ця несміливість може пояснити його дитинство, молодість і все його життя тим, хто не вірить у таку вдачу й у факти цієї історії, на жаль, не такі вже й рідкісні навіть серед монархів: адже Софі Доуз останній принц Конде вихопив із становища навіть гіршого, ніж Баламутчине. Несміливість буває двох типів: душевна й нервова, чи то моральна й фізична. Вони не пов'язані між собою. Тіло може боятись і тремтіти, тоді як дух лишається спокійним і відважним,

і навпаки. Це дає розгадку багатьох моральних химерій. Коли в одній людині сполучаються обидва види не-сміливості, вона так і лишається нікчемою на весь вік. Така повна несміливість властива тим людям, про яких ми кажемо: «Недоумок». У такому недоумкові часто таяться великі придушені здібності. Можливо, такій подвійній недузі ми завдячуємо декотрих ченців, що жили в стані екстазу. Така нещаслива фізична й моральна натура витворюється як витонченістю органів тіла й душі, так і ще не відомими вадами. Несміливість Жана Жака походила від особливого притуплення його душевних якостей, що їх міг би розкрити якийсь великий педагог або хірург типу Деппена. У нього, як у кретинів, любовні почуття успадкували ту силу й жвавість, яких бракувало його розумові, хоча йому більш-менш вистачало кебети, щоб якимось протриматись у житті. Сила жаги, позбавлена ідеалу, на який вона виливається в усіх молодих людей, ще збільшувала його несміливість. Він ніколи не міг наважитись, як то кажуть, «смалити халявки» до жодної жінки в Ісудені. Тому ні молоді дівчата, ні буржуазки не мали нагоди пускати бісики молодикові середнього зросту, соромливої вдачі, незграбному, з невиразним обличчям, якому не додавали краси банькати світло-зелені очі, та й невиразні риси і жовтавий колір старили його передчасно. Товариство молоді жінки геть пригнічувало цього бідолаху, якого шарпала жага, так що тільки та крихта виховання, що він здобув, стримувала його. Заціпенілий між двома рівними силами, він тоді не знав, що казати, і трусився зі страху, щоб його не почали розпитувати: адже тоді доведеться відповідати! Жадання, що всім так швидко розв'язує язика, сковувало його язик. І Жан Жак лишався самотній, він шукав самотності, вона його не бентежила. Лікар надто пізно помітив, які спустошення спричиняє цей темперамент і ця вдача; нічого вже не можна було направити. Звісно, він хотів одружити сина, але вагався, бо ж тоді довелось би віддати його під чиюсь іншу необмежену владу. Чи не означатиме це, що й усе багатство потрапить у руки якоїсь чужої, невідомої жінки? Адже він знав, як важко точно передбачити поведінку Жінки, вивчаючи Дівчину. А ще, шукаючи таку, чие виховання або натура будуть якоюсь гарантією, він намагався звести сина на шлях скнарості. Він хотів дати цьому телепневі замість розуму бодай

якийсь інстинкт. Спочатку привчив його до машинального життя і передав йому тверді уявлення про поміщення прибутків; потім позбавив його найбільших труднощів у порядкуванні земельними маєтками, лишивши свої землі в доброму стані, відданими в довготермінову оренду. Але те, що мало домінувати в житті цього сердеги, все ж утаїлось від передбачливості хитрого старигана. Несміливість схожа на прикидання, вона так само глибока. Жан Жак був палко закоханий у Баламутку. Та й чи це не природна річ? Флора була єдина жінка поблизу цього молодика, єдина, яку він міг бачити досхочу, спостерігати її потай, вивчати з ранку до вечора; Флора осявала для нього батьківський дім, давала йому, хоч він і не був свідомий того, єдину радість, що скрашала його молоді літа. Далекий від думки ревнувати її до батька, він був зачарований вихованням, яке той дав Флорі; хіба йому не була потрібна жінка поблажлива, за якою не треба впадати? Жага, яка, завважте, підносила його дух, може давати навіть недотепам, дурням, недоумкам якусь подобу розуму, надто замолоду. У людей найгрубішої натури завжди буває тваринний інстинкт, що своєю невідчепністю нагадує думку.

Другого дня Флора, яку хазяїнове мовчання змусило задуматись, чекала, що їй скажуть щось важливе; але Жан Жак хоч і крутився коло неї й нишком жадібно поглядав на неї, одначе не знаходив, що сказати. Врешті, вже за десертом, хазяїн вернувся до вчорашнього.

— Вам тут добре, Флоро?

— Так, пане.

— Ну, то лишайтесь тут.

— Дякую, пане.

Таке дивне становище тривало три тижні. Потім якось уночі, в цілковитій тиші, Флора, випадково прокинувшись, почула коло своїх дверей щось схоже на людський віддих і злякалася, розгледівши за дверима Жана Жака, що лежав там, наче пес; це, напевне, він трохи прочинив двері, щоб дивитись на неї.

«Він у мене закоханий, — подумала вона. — Але ж він застудиться там на протязі».

Другого дня Флора дивилась на хазяїна якось чудно. Ця безмовна, майже несвідома закоханість зворушила її, і цей нещасний недотепа, чії скроні та лоб, усипані прищами, схожими на виразки, носили ту жахливу ко-

рону, знак зіпсованої крові, вже не здавався їй таким бридким.

— Ви не вернетесь до села, правда? — спитав її Жан Жак, коли вони лишилися наодинці.

— А чого ви мене про це питаєте? — поцікавилась вона.

— Аби знати, — відказав Руже, почервонівши, мов варений рак.

— А ви хочете відіслати мене? — спитала вона.

— Ні, мадмуазель.

— Ну то що ж ви хочете знати? Ви маєте якусь причину...

— Так, я хочу знати...

— Що? — спитала Флора.

— Ви однаково не скажете! — вигукнув Руже.

— Скажу, їй-богу, як чесна дівчина...

— А! Он як... — злякано перебив Руже. — То ви чесна дівчина...

— Бігме!

— Так, правда?..

— Коли я вам кажу...

— Правда? Ви така сама, як тоді, коли вас привів сюди ваш дядько босою?

— Що це ви питаєте? — відказала Флора, зашарівшись.

Спадкоємець, приголомшений, понурив голову й не підводив її. Флора, зчудована такою приємною для неї реакцією, теж збентежилась і вийшла. Через три дні, в таку саму годину, бо обоє неначе обрали десерт собі за бойовище, Флора перша озвалась до хазяїна:

— Ви щось маєте проти мене?

— Ні, мадмуазель, — відказав він. — Ні... — Помовчав і додав: — Навпаки.

— А ви наче були сердиті того дня, коли допитувалися, чи я чесна дівчина...

— Ні, я тільки хотів знати... — І замовк. — Але ви не скажете...

— Ну що ви, — заперечила Флора. — Я вам скажу всю правду...

— Всю правду... про мого батька?.. — спитав він здушеним голосом.

— Ваш батько, — відповіла вона, втупивши погляд у очі свого господаря, — був золотий чоловік... він любив сміятись... Аякже! Такий молодчага... Тільки йому охоти

бракувало, бідоласі... Ну, і хтось його настроїв проти вас, він збирався... лихе збирався зробити. Він часто мене смішив... Отак... А тепер?..

— Ну що ж, Флоро, — сказав спадкоємець, беручи Баламутку за руку, — коли мій батько нічого вам не...

— А що ви хочете, щоб він мені зробив?.. — вигукнула вона тоном дівчини, ображеної ганебним для неї припущенням.

— Та послушайте ж...

— Він був мій добродійник, оце й усе. Ну... Звісно, він хотів, щоб я стала його дружиною, але...

— Але, — докінчив Руже, знов узявши її за руку, яку Флора відсмикнула, — він вам нічого не дав, і ви можете зостатись зі мною.

— Коли ви так хочете, — відказала вона, потупивши очі.

— Ні, ні, це коли ви, ви хочете, — заперечив Руже. — Так, ви можете бути... господинею. Все, що тут є, — ваше, ви порядкуйте моїм майном, воно буде ніби ваше, бо я вас люблю, я вас весь час любив, відколи ви прийшли сюди босоніж.

Флора не відповіла. Коли мовчанка почала гнітити, Жан Жак придумав ось який незграбний аргумент:

— Ну, хіба це не краще, ніж вертатись на село? — сказав він з видимим запалом.

— Ну що ж, пане, як хочете... — відповіла дівчина.

І все ж, попри те «як хочете», сердега Руже не відчув великого поступу. Людям такої вдачі потрібна певність. Зусилля, з якими вони виявляють свої почуття, такі великі й коштують їм так дорого, що вони неспроможні поновлювати їх. Звідси їхня відданість першій жінці, котра піддається їм. Події можна оцінити тільки по результатіві. Через десять місяців після батькової смерті Жан Жак був зовсім не той: його свинцево-бліде обличчя, спотворене прищами на скронях, проясніло, очистилось, порожевіло. Одне слово, його обличчя пашило щастям. Флора домагалася, щоб її хазяїн ревно дбав про себе, вона всіх сил докладала, щоб йому було добре; коли він ішов прогулятись, вона, стоячи на порозі, проводила його поглядом, поки він не зникав з очей. Усе місто помітило ці зміни, що зробили Жана Жака зовсім іншою людиною.

«Знаєте новину?» — питали люди одне одного в Ісудені.

— Яку?
— Жан Жак успадкував від батька все, навіть Баламутку...

— Невже ви думаєте, що в лікаря б не стало хитрості лишити при синові доглядачку?

— Це для Руже просто щастя! — кричали всі.

— То прогноза! Вона така гарна, вона одружить його з собою!

— Ця дівчина своєї нагоди не прогавить!

— Такі нагоди трапляються тільки гарним дівчаткам!

— Ви так думаєте, а згадайте мого дядька Борніш-Еро. Ви ж чули про мадмуазель Ганіве — вона була бридка, як сім смертних гріхів, а проте мала від нього тисячу екю ренти.

— Це було тисячу сімсот сімдесят восьмого!

— Однаково Руже погано робить, батько лишив йому добрячих сорок тисяч ліврів ренти, і він міг би одружитися з мадмуазель Еро...

— Доктор закидав на те, вона не схотіла. Руже занадто дурний...

— Занадто дурний? Жінки якраз бувають щасливі з чоловіками такого штибу.

— Ваша жінка дуже щаслива з вами?

Такі от балачки ходили по Ісудену. Спочатку, за звичаями того краю, сміялися з цього нібито подружжя, а врешті почали хвалити Флору за відданість цьому бідному недотепі. Ось як Флора Бразье здобула владу в домі Руже, над батьком і сином, як сказав молодий Годе. Тепер доцільно коротко описати історію цього правління — для науки старим парубкам.

Стара Фаншетта єдина в усьому Ісудені не схвалювала того, що Флора Бразье стала королевою в домі Жана Жака Руже, вона протестувала проти аморальності цього становища й стала на бік обуреної чесноти. Звісно, вона відчувала приниження від того, що в таких літах стала підлеглою якійсь там Баламутці, тій, що колись, малою дівчинкою, прийшла в дім боса. Фаншетта мала триста франків ренти в цінних паперах, бо лікар порадив їй так примістити свої заощадження; покійний пан іще заповів їй сто екю довічної ренти, і вона могла жити далі без турбот. Тому вона покинула службу через дев'ять місяців після похорону свого хазяїна, 15 квітня 1806 року. Ця дата й символізує для

людей проникливих той час, коли Флора перестала бути чесною дівчиною.

Баламутка, досить розумна, щоб передбачити відхід Фаншетти, бо ніщо так не навчає політики, як здобута влада, вирішила грати роль служниці. Півроку вона нишком придивлялась до кулінарних процедур, завдяки яким Фаншетта стала гідною готувати їжу для лікаря. Щодо любові до ласої їжі медики не поступаються єпископам. Лікар добре видресировав Фаншетту. В провінції брак розваг і одноманітність життя звертають душевні сили людей на смачну їжу. Там не їдять так розкішно, як у Парижі, але там їдять краще, страви там обмірковують і досліджують. У глибокій провінції є Кареми в спідницях, невизнані генії, які вміють звичайну квасоллю приготувати так, що вона буде гідна того кивка голови, яким Россіні відзначав бездоганно виконану партію. Навчаючись у Парижі, доктор Руже прослухав там курс хімії у Русля і запам'ятав чимало такого, що обернулось на користь кулінарній хімії. Він прославився в Ісудені деякими вдосконаленнями, мало відомими за межами Беррі. Він відкрив, що омлет матиме куди тонший смак, коли не збивати білок і жовток разом так брутально, як це роблять куховарки. За його порадою треба збити спочатку білок, а тоді потроху вливати жовток і смажити не прямо на вогні, а на каньярі з порцеляни або фаянсу. Каньяр — це щось ніби товстий таріль з чотирма ніжками, щоб під ним циркулювало повітря і він не луснув від вогню. В Турені каньяр називають кокмаром. Гадаю, що Рабле говорить саме про цей кокмар, на якому випікають тринди-ринди, що засвідчує дуже давнє походження цього начиння. Лікар відкрив також спосіб уникати гострого присмаку в підливі з топленим маслом; але цей секрет, що, на жаль, не вийшов за межі його кухні, втрачено. Флора, природжена майстриня пекти й смажити — дві якості, яких не можна набути ні навчанням, ні вправою, — дуже швидко перевершила Фаншетту. Стаючи вмілою куховаркою, вона думала про те, щоб догодити Жанові Жакові; але вона й сама була, можна сказати, неабияка ласуха. Неспроможна, як усі неосвічені люди, віддавати час роздумам, вона віддавала його хатньому господарству. Натирала до блиску меблі й підтримувала в домі чистоту, гідну Голландії. Порядкувала горами брудної білизни, влаштовувала оті потопа з луку, які,

за звичаями провінції, відбуваються не частіш як тричі на рік. Переглядала білизну хазяйськими очима й лагодила її. А потім, прагнучи помалу прилучитись до таємниці багатства, засвоїла ту дрібку знань про майнові справи, якою володів Руже, й примножила її в розмовах із нотарем покійного лікаря, паном Ероном. І почала давати дуже добрі поради своєму недотепному Жанові Жакові. Певна, що лишиться тут господинею довіку, вона виявляла в майнових справах цього молодика таку зацікавленість і жадобу, ніби то були її справи. Дядькових вимог вона не боялась. За два місяці до лікаревої смерті Бразье віддав богові душу, впавши неживим, коли виходив із шинку, де минало його життя, відколи він забагатів. Батька Флориного теж давно не було на світі. І вона служила своєму хазяїнові з усією любов'ю, яку мала відчувати сирота, щаслива тим, що набула родину і якийсь сенс у житті. Ця пора стала раєм для Жана Жака, що засвоїв солодкі звички тваринного життя, скрашеного монастирською розміреністю. Вранці він довго спав. Флора, що зранку йшла на базар або поралась у домі, будила його в таку хвилину, щоб він, тільки-но вмившись і прибравшись, міг сісти за сніданок. Поснідавши, об одинадцятій годині Жан Жак ішов прогулятись, розмовляв з тими, кого зустрів дорогою, а вернувшись на третю годину, читав газети — місцеву і паризьку, яку одержував на третій день після її виходу в світ, — залапані трьома десятками рук, через які вони пройшли, закрапані нюхальним тютюном, побурілі від усіх столів, по яких їх совали. Так старий парубок доживався обіду, а вже за обідом сидів якомога довше. Флора розповідала йому про міські пригоди, плітки, які ходили по місту і яких вона наслухалась. О восьмій годині гасили світло. Коли рано лягати спати, менше витрачається свічок і дров, тому в провінції часто роблять так, але надмір сну отупляє людей, пригнічує їхній розум.

Таке було життя цих двох людей протягом дев'яти років, життя водночас заповнене й порожне, в якому великими подіями були кілька відвідин Буржа, В'ерзона й Шатору чи ще дальших місць, коли ні нотарі цих трьох міст, ні пан Ерон не могли примістити там гроші під заставу землі. Руже позичав свої гроші під п'ять процентів на першу заставу, з поширенням боргу на дружину, якщо боржник був одружений. Він ніколи не

оцінював застави більш як у третину її реальної вартості і випишував угоди, в яких передбачалося підвищення ставки ще на два з половиною проценти впродовж терміну виплати. Такі були правила, що їх батько наказав йому дотримувати завжди. Лихварство, ця п'явка, що присмокталась до селянських прагнень, пожирає села. Ця такса в сім з половиною процентів здавалась такою вигідною, що Жан Жак обрав саме такий шлях; нотарі, які брали добрі комісійні з тих людей, для яких добували гроші, переконали старого парубка. Протягом цих дев'яти років Флора помалу, сама того не усвідомлюючи й не прагнучи, здобула необмежену владу над своїм хазяїном. Спочатку вона поводитись із Жаном Жаком дуже фамільярно; потім, не виявляючи до нього неповаги, так пригнітила його своєю вищістю, розумом, силою, що він став служником служниці. Це велике дитя саме квапилось під її владу, приймаючи стільки піклування, і Флора поводитись з ним, як мати з сином. І Жан Жак урешті перейнявся до Флори почуттями дитини, яка потребує материнської опіки. Але між ними були й зовсім інакші узи! Спочатку Флора клопоталась справами й порядкувала в домі. Жан Жак почувався так вигідно під цим її правлінням, що життя без неї здавалось би йому не просто тяжким, а неможливим. Потім ця жінка стала для нього просто життєвою потребою, вона так уміла догоджати всім його забаганкам, так добре вгадувала їх! Він любив дивитись на це щасливе личко, що завжди усміхалось, єдине, до якого міг усміхатись і він, єдине, на якому він міг побачити усмішку, адресовану йому! Це щастя, чисто матеріальне, виражене простими словами, які становлять основу мови в беррійських оселях, і намальоване на цьому прегарному личку, було немовби відзеркаленням його власного щастя. Стан, у якому опинявся Жан Жак, коли бачив Флору спохмурнілу через якісь незгоди, відкрив цій дівчині всю могутність її влади, і вона, щоб утвердитися, почала тією владою користуватись. А для жінок такого типу користуватись — завжди означає надуживати. Баламутка напевне розігрувала перед своїм хазяїном якісь із отих сцен, похованих у тайниках родинного життя, — таких, як та сцена між Сенатором і Акіліною, яку втілив Отвей у своїй трагедії «Врятована Венеція». Там величне передане жахливим! Флора була тоді така певна своєї влади, що, на своє лихо й на лихо

цьому старому парубкові, й не думала про те, щоб одружитися з ним.

На кінець 1815 року, в двадцять сім років, Флора досягла вершини своєї вроди. Повна, білотіла, як бессенська селянка, вона являла собою справжній ідеал того, що наші предки називали «гарненькою жіночкою». Врода її, схожа на вроду чарівної шинкарки, тільки пишніша й плеканіша, зводила на пам'ять, зокрема якоюсь царственістю, мадмуазель Жорж у її кращі часи. У Флори були такі самі округлі, сліпучі руки, пишні форми, атласна шкіра, привабливий силует, тільки м'якший, ніж у знаменитої акторки. Вираз обличчя в неї був ніжний, лагідний. Погляд її не вимагав пошани, як погляд найпрекраснішої Агріппіни з п'єси Расіна, яка лишень ступала по сцені Французького театру, а ніби запрошував до щирих веселощів. 1816 року Баламутка побачила Максанса Жіле й закохалась у нього з першого погляду. Їй пронизала серце міфологічна стріла — чудовий символ отієї природної дії, створений греками, які не знали кохання рицарського, ідеального, меланхолічного, породженого християнством. Флора тоді була дуже гарна, і Макс не міг знехтувати такої своєї перемоги. Отож Баламутка в двадцять вісім років пізнала справжнє кохання, кохання рабське, безмежне, те, що вміщує всі його види — кохання Гюльнари й кохання Медори. Відколи вбогий офіцер дізнався про відносини між Флорою й Жаном Жаком Руже, він почав бачити в романі з Баламуткою щось більше, ніж любовну пригоду. І, щоб забезпечити своє майбутнє, чи можна придумати щось краще, ніж оселитись у Руже, коли зважити на його недоумство? Флорина пристрасть неминуче відбилась на житті й на душі Жана Жака. Цілий місяць старий парубок, що став надзвичайно полохливим, бачив перед собою жахливо смутне й похмуре обличчя Флори, ще недавно таке веселе й приязне. Він страждав від спалахів її вмисне поганого настрою, достоту як чоловік, чия дружина задумує зрадити його. Коли посеред найжорстокіших мук бідолаха наважився спитати у Флори, що стало причиною такої зміни, в її очах спалахнула ненависть, а в голосі забриніли грізні докірливі ноти, яких бідний Жан Жак ще ніколи не чув.

— Бодай вам! — вигукнула вона. — Ви не маєте ні серця, ні душі. Шістнадцять років уже я марную тут

свою молодість, але так і не збагнула, що у вас отут каменяка! — і вона стукнула себе по грудях навпроти серця. — Вже два місяці ви бачите, як сюди приходить отой молодчага майор, жертва Бурбонів, створений бути генералом, а тут він живе в скруті, загнаний у провінційну діру, де годі знайти кращу долю. Йому доводиться просиджувати стілець у ратуші, аби заробити... якісь нещасні шістьсот франків, славне життя! А ви, маючи шістьсот п'ятдесят дев'ять тисяч ліврів у позичках, шістьдесят тисяч ренти, а самі, завдяки мені, витрачаєте не більше тисячі екю річно на все, на все, навіть на мої спідниці, — ви й не подумали надати йому притулок тут, де весь третій поверх стоїть порожній! Ви волієте, щоб там танцювали кажани та пацюки, ніж оселити людину, та ще й того, кого ваш батько завжди мав за свого сина! Хочете знати, хто ви такий? То я вам скажу: ви братовбивця! І тепер я добре знаю чому! Ви побачили, що я йому співчуваю, оце звідси й ваша ненависть! Хоч ви й корчите з себе дурня, та в вас хитрості більше, ніж у найбільших хитрунів... Так, я йому співчуваю, я ним цікавлюся, ще й дуже!..

— Але ж Флоро...

— Е, ні! Нема в вас уже ніякої Алежфлори. Можете пошукати собі іншу Флору (коли знайдете!), бо я б во-ліла, щоб оцей келих вина став мені отрутою, коли я зостанусь у цьому вашому свинюшнику! Я вам, слава Богу, нічого не коштувала за ті дванадцять років, що тут пробула, для вас це була дуже вигідна оборудка. Я б де завгодно собі на життя заробила, якби все справляла так, як тут: і пери, і прасуй, і виварюй, і на базар ходи, й куховар, і клопочись вашими справами — з ранку до вечора себе вбиваєш... Доброї дяки діждалась.

— Але ж Флоро...

— Так, я Флора, вам усе Флора та Флора, вам уже п'ятдесят один рік, і як ви поводитесь, як ви ховаєтесь від усього, що вас лякає, все добре знаю! І не дуже весело жити коло вас, коло такого...

— Але ж Флоро...

— Дайте мені спокій!

Вона вийшла, грюкнувши дверима так, що аж весь дім задвигтів, неначе до самих підвалин. Жан Жак Руже тихо відчинив двері й так само тихо пішов на кухню, де Флора й далі бурчала.

— Але ж Флоро, — сказав цей бовдур, — я ж уперше чую про твоє бажання, звідки ж ти знаєш, хочу я того чи не хочу...

— Насамперед, — відказала вона, — мені треба, щоб у домі був чоловік. Люди знають, що ви маєте десять, п'ятнадцять, двадцять тисяч франків, і коли вас захочуть обікрасти, нас тут повбивають. А мені зовсім не хочеться одного чудового ранку прокинутись розрубаною наче-веро, як ота бідна служниця, що мала дурість захищати свого хазяїна. Ну, а коли люди знатимуть, що в нас живе чоловік, відважний, як сам Цезар, чоловік, що ніде не пасе задніх... Макс і з трьома грабіжниками впорався б... а я спала б спокійніше. Може, вам наговорять якихось дурниць, ніби я його кохаю, ніби я за ним пропадаю!.. Знаєте, що їм відповісти?.. Відкажуть, що ви все знаєте, але ваш покійний батько на смертному ложі заповідав вам дбати про бідолашу Макса. Всім тоді заціпите, бо в Ісудені й каміння знає, що він платив за його навчання в коледжі, от! Я вже дев'ять років їм ваш хліб...

— Флоро, Флоро!..

— Думаєте, мало чоловіків у місті залицялося до мене? Мені дарували золоті ланцюжки, годинники... «Моя крихітко Флоро, може, ти покинеш отого старого недоумка Руже?» — от як мені казали про вас. «Щоб я його покинула? Аякже, такого безпорадного, мов дитина, і що з ним тоді буде? — відказувала я їм. — Ні, де козу припнули, там хай і пасеться».

— Правда, Флоро, я не маю нікого на світі, крім тебе, і я дуже щасливий... Коли тобі так хочеться, дитино моя, хай Максанс Жіле мешкає в нас, хай і сто-лується...

— Ну, ще б пак! А то ж як!

— Тихо, тихо, не сердься.

— Там, де стає на одного, там стане й на двох, — засміялась вона. — Та якби ви були чемний чоловік, то знаєте, що б ви зробили, котику? Ви б пішли прогулятися до ратуші, годині о четвертій і так би підігнали, щоб зустріти пана майора Жіле й запросити його на обід. А коли він почне церемонитись, скажіть, що я була б рада, а він надто галантний чоловік, щоб відмовитись. А потім, десь між грушами та сиром, коли він заговорить про свої злигодні, про тюрму, якби в вас знайшлося досить розуму, щоб запропонувати йому, хай

оселиться в нас. А коли він чимось відмагатиметься, не турбуйтеся, я зумію його переконати...

Повільно прогулюючись Баронським бульваром, старий парубок обдумав усе це, наскільки зміг. Коли він лишиться без Флори... (від цієї думки йому зір застелило), яку ще жінку він собі знайде?.. Одружитись?.. У його віці за нього підуть тільки заради грошей і законна дружина визискуватиме його ще жорстокіше, ніж Флора. До того ж його жахала сама думка про те, що він позбудеться цієї ніжності, хай навіть ілюзорної. Отож він повівся з майором Жіле так люб'язно, як лишень умів. Так, як і хотіла Флора, запрошення було зроблено перед свідками, щоб задовольнити самолюбство Максанса.

Флора та її хазяїн помирились; але від цього дня Жан Жак відчув деякі відтінки, що свідчили про цілковиту перемену почуттів Баламутки. Цілі два тижні Флора Бразье перед поставниками припасів, на базарі, перед кумасями, з якими зустрічалась погомоніти, нарікала на тиранію пана Руже, якому забаглося взяти в дім свого так званого незаконного брата. Але ця комедія не одурила нікого, і на Флору почали дивитись як на страшенну хитруху та пронозу. Старий Руже був дуже щасливий, що дав притулок Максаві, бо мав тепер при собі людину, яка дбала про нього потроху, зате без рабської запобігливості. Жіле розмовляв з Жаном Жаком про політику, кілька разів прогулявся з ним. Відколи майор оселився в них, Флора відмовилась куховарити. Кухня, сказала вона, псує їй руки. На жадання Великого магістра ордену Коньетта порадила взяти одну свою родичку, стару дівку, чий господар, священик, недавно помер, не відказавши їй нічого, і та чудова куховарка стала безмежно віддана Флорі й Максаві. Правда, Коньетта пообіцяла своїй родичці від імені цих двох могутніх людей ренту в триста ліврів після десяти років ревної, вірної, покірної й чесної служби. Шістдесятирічну Веді вирізняло бридке обличчя, подзьобане коров'ячою віспою. Взявши на службу Веді, Баламутка почала зватися «пані Бразье». Вона носила корсети, нашила собі суконь з шовку, тонкої шерсті та бавовни — для кожного сезону. Вона накупила дорогих хусточок, косиночок, гаптованих чепчиків, мереживних шарфиків, узувалася в ботики і вбиралась так вишукано та розкішно, що аж помолодшала. Вона зміни-

лася, неначе необроблений діамант, що його ювелір огранував і оправив, аби виявити всю його вартість. Вона хотіла бути гідною Макса. Під кінець першого року, в 1817-му, вона купила в Буржі коня англійської породи для бідного майора, бо тому набридло прогулюватися пішки. Макс надібав у околиці старого улана імператорської гвардії, поляка на прізвище Куський, що попав у злидні, й сердега радісінський був найнятися до пана Руже як майорів слуга. Для Куського Макс став ідолом, особливо після дуелі з трьома роялістами. Отже, з 1817 року в домі Руже мешкало п'ять осіб, із них троє як господарі, й витрати вирости до восьми тисяч франків на рік.

На той час, коли пані Брідо прибула до Ісудена, аби, за висловом метра Дероша, врятувати спадщину, що опинилась під такою серйозною загрозою, старий Руже помалу дійшов до стану майже рослинного. Спочатку, після вселення Макса, мадмуазель Бразье почала провадити кухню просто-таки на єпископський лад. Руже, спокушуваний чудовими стравами, які готувала Веді, почав їсти дедалі більше. Попри вишукану й щедрі їжу, він не дуже гладшав. З дня на день він робився млявіший, наче від тяжкої втоми — можливо, снагу забиравало травлення, — а очі йому обводило синім. Та коли під час прогулянок городяни питали його про здоров'я, Жан Жак відказував, що ніколи ще не почував себе так добре. А що його завжди вважали надзвичайно тупим, то ніхто й не помічав, що він тупіє дужче й дужче. Любов до Флори була єдиним почуттям, що підтримувало в ньому життя, він існував тільки для неї, і його покірність їй не мала ніяких меж, він корився поглядіві, вгадував кожен її порух, як собака вгадує найменші бажання господаря. І ось у п'ятдесят сім років старий Руже, за висловом пані Ошон, здавався старішим від пана Ошона, тоді вже вісімдесятирічного.

Кожен може уявити собі цілком резонно, що Максова кімната була гідна цього красеня. І справді, за шість років майор улаштувався що рік то вигідніше, намагався всіляко прикрасити своє житло — як для самого себе, так і заради Флори. Та весь цей комфорт був чисто ісуденський: пофарбована підлога, досить гарні шпалери, меблі з палісандрового дерева, дзеркала в золочених рамах, завіски з мусліну, оздоблені червоними стрічками, ліжко з запонами — такими, як провінційні

майстри роблять для багатой нареченої і які тоді здавались верхом розкоші, але такої вульгарної, що в Парижі навіть дрібні крамарі не прибирають так спальні, коли одружуються. На сходах — про це з обуренням говорив весь Ісуден — були постелені мати з рогози, напевне для того, щоб не чути було ходи і щоб Макс, вертаючись над ранок додому, не розбудив нікого. Руже ніколи й не здогадувався, що його пожилець бере участь у нічних витівках «рицарів неробства».

Годині о восьмій Флора в гарненькому бавовняному халатику у вузьку рожеву смужку, з мереживним чепчиком на голові та хутряними капцями на ногах, тихенько відчиняла двері до Максової кімнати, але, бачачи, що він спить, зупинялась перед ліжком.

«Він вернувся так пізно,— казала вона,— о пів на четверту. Треба мати дуже горду вдачу, щоб не понадитись на такі розваги. Які ж вони сильні, ці чоловічі пристрасті! Цікаво, чого вони там натворили сю ніч?»

— А, це ти, любя моя Флоро,— промовляв Макс, прокидаючись умить, як військова людина, звикла до знегод війни,— зразу в цілковитій притомності, цілком володіючи собою, хоч би там що.

— Ти спиш, я піду...

— Ні, не йди, треба поговорити про поважні речі.

— Ви сю ніч утнули якусь велику дурницю?

— Е! Пусте... Йдеться про нас і того старого дурня. Ти ж ніколи не розповідала мені про його рідню. Так ось, та рідня їде сюди — напевне, щоб нам кишню потрусити...

— О, я зараз піду настрополю його,— відказала Флора.

— Мадмуазель Бразье,— поважно мовив Макс,— йдеться про надто серйозні речі, не можна так зопалу. Подай мені сюди каву, я вип'ю в ліжку, а потім добре подумаю, як нам повестись... О дев'ятій прийдеш, поговоримо. А поки що вдавай, ніби нічого не знаєш.

Вражена новиною, Флора залишила Макса самого й пішла приготувати йому каву, але через чверть години до нього вбіг Барюк і сказав своєму Великому магистрові:

— Фарію шукає візка!

За п'ять хвилин Макс одягнувся, спустився надвір і неквапно, ніби прогулюючись, дійшов до вежі, де побачив чимале збіговисько.

— Що тут робиться? — спитав Макс, пропхавшись між людьми аж до іспанця.

Фаріо, сухорлявий чоловічок, був бридкий майже як іспанський гранд. Вогнисті очі, ніби просвердлені свердельцем і вузько посаджені, в Неаполі назвали б очима ворожбита. Цей чоловічок здавався лагідним, бо рухи його були поважні, спокійні, неквапливі. Отож його й прозивали добрягою Фаріо. Та ця лагідність і колір обличчя, схожий на колір медяника, могли ввести в оману тільки наївних людей, а спостережливому розкривали напівмавританську вдачу гренадського селянина, якого досі ще ніщо не вивело з байдужості та млявості.

— Ви певні, — сказав йому Макс, вислухавши нарікання торговця зерном, — що вашого візка вкрали? Бо досі в Ісудені, слава Богу, злодіїв не було.

— Він стояв отут...

— Може, ви не випрягли коня, то він, кудись затяг його?

— Кінь онде, — відказав Фаріо й показав на тварину, припнуту кроків за тридцять.

Макс поважно підійшов до коня, аби, підвівши очі, побачити підніжжя вежі, бо звідти, де зібралась юрба, нічого не було видно. Всі рушили за Максом — саме цього й хотів жартун.

— Може, хтось задля жарту сховав візка в кишеню? — вигукнув Франсуа.

— Ану, пошукаймо! — підхопив Барюк.

З усіх боків зареготали. Фаріо вилаявся. З уст іспанця такий проклін свідчив про найвищий ступінь гніву.

— А він легкий, твій візок? — спитав Макс.

— Легкий?.. — перепитав Фаріо. — Якби тим, хто оце сміється з мене, він прокотився по ногах, то в них би мозолі не боліли.

— Тоді, мабуть, тут не обійшлося без чорта, — сказав Макс, показуючи на вежу, — бо він перелетів он, бач, куди.

На ці слова всі глянули вгору, і вмить зчинився гвалт, мов на базарі. Кожне показувало одне одному той зачарований візок. Усі загомоніли.

— Чорт помагає корчмарям, бо ті продають їм душу, — сказав Годе-молодший сторопілому торговцеві. — Він хотів тебе навчити, що не слід кидати візки на вулиці, треба ставити їх до повітки в корчмі.

Натовп затюкав на ті слова, бо всі знали, що Фаріо великий скнара.

— Не журися, друже, — сказав йому Макс. — Підіймісь до вежі, побачимо, як твій візок попав туди. І ми тобі поможемо, їй же Богу. Ходімо, Барюк. А ти, — шепнув він на вухо Франсуа, — відведи всіх кудись, щоб, як побачиш нас угорі, внизу не було нікого.

Фаріо, Макс, Барюк та ще трое рицарів видерлись до підніжжя вежі. У цій досить небезпечній дорозі Макс разом з Фаріо відзначав, що нема ніяких слідів, які свідчили б про те, що тут котили візок. Фаріо аж розгубився й почав думати, що це якісь чари. Діставшись нагору, вони все оглянули, і не йнялося віри, що таке могло статись.

— А як же мені спустити його звідси?.. — промовив Фаріо, в чій чорних очицях уперше засвітився страх, а жовте зморшкувате обличчя, що наче не могло змінити барви, поблідло.

— Як? — сказав Макс. — Ну, це, по-моєму, діло зовсім неважке...

І, скориставшись з остовпіння торговця зерном, він ухопився своїми міцними руками за голоблі візка, ніби хотів штовхнути його; а коли візок уже мав покотитись, вигукнув громовим голосом:

— З дороги там, унизу!

Але там уже й не могло бути нікого: зацікавлена юрба, попереджена Барюком, відійшла так далеко, щоб видно було, що робиться нагорі. Візок дуже ефектно розбився на безліч трісок.

— От і спустили, — сказав Барюк.

— Ах ви ж бандити! Ах ви поганці! — закричав Фаріо. — Мабуть, це ви й підняли його туди!

Макс, Барюк і трое їхніх товаришів зареготали на ту іспанцеву лайку.

— Ми ж хотіли тобі допомогти, — холодно сказав Макс. — Мене самого трохи не потяг за собою твій клятий візок, а ти оце так нам дякувати?.. З яких ти країв?

— Я з тих країв, де нічого не прощають, — відрубав Фаріо, тремтячи з люті. — Мій візок буде вам за коляску, що всіх вас відвезе до пекла!.. Хіба що ви, — додав він, ураз притихнувши, мов ягнятко, — хіба що ви купите мені нового.

— Про це можна поговорити, — сказав Макс, сходячи вниз.

Коли вони були вже під горою і їх, регочучи, обступили цікаві, Макс узяв Фаріо за жилетний гудзик і сказав:

— Так, славний мій дядьку Фаріо, я тобі подарую чудового візка, якщо ти даси мені двісті п'ятдесят франків; але я не обіцяю, що він буде такий гарненький, як той, що був.

Цей останній жарт наче зовсім не зачепив Фаріо: він, здавалось, вирішив, що угоду вже укладено.

— Ет,— сказав він,— якби ви мені дали грошей на новий візок замість того, то гроші старого Руже пішли б справді на добре діло.

Макс поблід і підняв на Фаріо свій грізний кулак, але Барюк, знаючи, що такий удар окошиться не тільки на Фаріо, відштовхнув того, наче пір'інку, і тихо сказав Максові:

— Не дурій!

Угамований майор зареготав і відповів іспанцеві:

— Я ненароком розбив твого візка, а ти спробував мене оббрехати, от ми й сквитались.

— Ще ні! — промурмотів Фаріо.— Але я дуже добре знаю, скільки коштує мій візок!

— Е, що з ним говорити, Максе! — озвався один зі свідків цієї сценки, що не належав до ордену Неробства.

— Прощавайте, пане Жіле, я вам ще подякую за вашу витівку, — промовив торговець зерном, відіпнув коняку й пішов геть під крик «ура».

— Обіддя з коліс ми збережемо! — гукнув йому навздогін якийсь стельмах, що прийшов подивитись, як розбиватиметься візок.

Одну голоблю встромили сторч у землю. Макс стояв блідий, замислений; слова іспанця вразили його в саме серце. В Ісудені говорили про візок Фаріо цілих п'ять днів. Йому судилося подорожувати, як сказав Годемолодший, бо той візок доїхав аж до Беррі: там теж розповідали про витівку Макса й Барюка. Що найдужче дошкуляло іспанцеві, так це те, що й через тиждень після пригоди байка про неї ходила по трьох департаментах, стала темою всіх *балачок*. Макс і Баламутка після жахливих розповідей мстивого іспанця теж стали об'єктом нескінченних пересудів, які розходились і в Ісудені, і в Буржі, Ватані, В'ерзоні та в Шатору. Максанс Жіле досить добре знав свій край, щоб розуміти, як можуть пошкодити такі чутки.

«Людам не заборониш пліткувати, — думав він. — Ох, тут я дуже схибив».

— Чуеш, Максе, — сказав йому Франсуа, взявши його під руку, — сьогодні ввечері вони прийдуть.

— Хто?

— Та оті Брідо! Моя бабуся одержала листа від своєї хрещениці.

— Слухай-но, малий, — відказав Макс йому на вухо, — я вже багато думав про це діло. Нам із Флорою не слід виказувати тим Брідо своєї нелюбові. Коли ті спадкоємці поїдуть з Исудена, то це ви, Ошони, маєте відіслати їх. Придивися добре до цих парижан; а коли я їх вивчу, то завтра, у Коньєтти, подумаємо, що можна їм зробити і як їх посварити з твоїм дідом...

— Іспанець знайшов дірку в Максовій кірасі, — сказав Барюк своєму кузенові Франсуа, вертаючись до Ошонів і поглядаючи на приятеля, що йшов поряд..

Поки Макс бавився, Флора, незважаючи на пораду свого столовника, не могла стримати гніву; і, не тямлячи сама, чи вона чинить на шкоду, чи на користь його планам, злостилась на сердешного Жана Жака. Коли той викликав гнів у своєї доглядачки, вона враз позбавляла його всієї турботи і тих нещирих пестошів, які становили його радість. Флора накладала на свого хазяїна покуту. Він більш не чув тих ласкавих слівцець, якими вона оздоблювала свою мову поряд із більш чи менш солодким тоном та більш чи менш ніжними поглядами: «котіку», «товстунчику», «опецьочку», «бовванчику», «цуцичку» тощо. Сухе й холодне «ви», іронічно-шанобливе, встромлялося тоді в серце нещасливця, мов лезо ножа. Оце «ви» було ніби оголошенням війни. Потім, замість того, щоб допомагати цьому добрязі вставати, впорядковувати його справи, передбачати його бажання, дивитись на нього з таким захватом, який уміють показувати всі жінки і який чарує тим дужче, чим він примітивніший, казати йому: «Ви сьогодні свіжий, наче квіточка!.. О, ви просто чудово тримаєтесь... Який ти гарний, дідусику Жане!» — одне слово, замість бавити його під час уставання всякими жартиками, Флора полишала йому одягатись самому. Коли він кликав Баламутку, та гукала йому, підійшовши до сходів:

— Хіба ж я можу зробити все зразу — наглядати, як вам готують сніданок, і прислужувати вам у вашій спальні? Ви що, маленький, що самі одягтись не можете?

«Господи! Що я їй зробив?» — питав себе старий, почувши таку нотацію, коли попросив води, щоб поголитись.

— Веді! Віднесіть панові гарячої води, — гукала Флора.

— Веді?.. — перепитував недотепа, пригнічений тим гнівом, що звалився на нього. — Веді, що це робиться з нашою пані зранку?

Флора Бразье забажала, щоб і господар, і Веді, й Куський, і Макс величали її «пані».

— Вона, здається, довідалася про вас щось негарне, — відповіла Веді, набравши глибоко враженого вигляду. — Ви самі винні, пане. Бачте, я тільки бідна служниця, й ви можете сказати мені, щоб я не стромляла носа в ваші справи, але хоч би ви перебрали всіх жінок на світі, як отой цар зі Святого Письма, то не знайдете такої, як пані. Вам би треба цілувати сліди, там де вона ступила. Їй-богу, коли ви чимось її смутите, це однаково, що ви собі в серце ніж стромляєте! Знаєте, у неї аж сльози на очах були.

Веді вийшла, а бідолаха, приголомшений, упав у крісло, задивився перед собою, наче тихий божевільний, і забув поголитись. Такі переміни від ніжності до холодності діяли на душу цього кволого створіння, що жило тільки дрібною закоханості, не менш згубно, ніж раптові переходи з тропічної спеки до полярного холоду на тіло. Моральні страждання вражали його немов хвороби. Флора єдина в світі могла впливати на нього; бо тільки для неї він був настільки ж добрий, наскільки й дурний.

— Що, ви так і не поголилися? — спитала вона, заглянувши до кімнати.

Старий Руже різко схопився і, щойно блідий та пригнічений, на мить почервонів, але протестувати проти такого наскоку не посмів.

— Ваш сніданок на столі! Можете йти до їдальні в халаті й капцях, бо я з вами за стіл не сяду!

І, не чекаючи відповіді, зникла. Зоставити старого снідати без неї — це була одна з тих кар, які найдужче дошкуляли йому, бо він любив за їжею розмовляти. Спустившись сходами, Руже з хвилювання аж закашлявся.

— Бухикай! Бухикай! — сказала Флора в кухні, не дбаючи про те, чи хазяїн її почує, чи ні. — Їй-бо, цей старий поганець ще досить дужий, він живучий, нема чого турбуватися про нього. Не скоро ще свою душу викашляє, хіба після нас...

Отакі лихі слова звертала Баламутка до Руже в хвилини гніву. Бідолаха, глибоко засмучений, сів посеред їдальні скраєчку столу й пригнічено розглядав старі меблі та старовинні картини.

— Могли б хоч краватку начепити, — сказала Флора, входячи. — Ви думаєте, що комусь приємно бачити таку шию, як ваша, — червону та поморщену, що куди своєму індікові?

— Що я зробив? — спитав старий, підвівши на Флору великі ясно-зелені очі, повні сліз. Та холодно глянула на нього.

— Що ви мені зробили?.. А ви не знаєте? Отаке лицемірство!.. Ваша сестра Агата — вона така вам сестра, як я — Ісуденській вежі, коли вірити вашому батькові, вона ж вам ніхто — приїздить із Парижа з сином, отим дешевим мазюкалом, і хоче вас бачити...

— Моя сестра й небожі приїзять до Ісудена? — сторопіло перепитав Руже.

— Еге, вдавайте, що дивуетесь, то я, може, й повірю, що ви її не викликали! Ваші хитрощі шиті білими нитками! Не бійтесь, ми не потривожимо ваших парижан, бо, як тільки вони ступлять сюди ногою, нашої ноги тут більше не буде. Ми з Максом виберемося звідси й не вернемося ніколи. Що ж до вашого заповіту, я роздеру його на чотири клапті перед вашим носом, чуєте? Можете залишити своє добро вашій рідні, бо ми вам не рідня. Тоді й побачите, чи вас любитимуть задля вас самого ті люди, що тридцять років не бачили вас, що й ніколи не хотіли вас бачити! Хай ота ваша нібито сестра заступить мене! Ота святенниця неприборенна!

— Оце й усе, Флорочко? — спитав старий. — Та я не пушу сюди ні сестри, ні небожів. Присягаюся, що вперше чую про їхній приїзд, це все витіяла ота пані Ошон, стара богомолка...

Макс, як почув відповідь старого Руже, раптом увійшов і промовив владним тоном:

— Що тут таке?

— Любий Максе, — відказав старий, радий, що за нього заступиться цей вояка, — адже, як у них було домовлено з Флорою, він завжди ставав на бік Руже. — Присягаюся всім святим, що оце тільки-но почув таку новину. Я ніколи не писав сестрі; батько домігся від мене обіцянки не лишати їй нічого зі свого добра, краще

віддати на церкву... Та я не прийму в себе ні Агати, ні її синів.

— Ваш батько недобре зробив, дорогий мій Жане Жаку, а пані ще гірш помиляється, — заперечив Макс. — Батько мав свої причини, але він помер, хай же й ненависть його помирає разом із ним... Сестра — це сестра, а небіж — це небіж. Ваш обов'язок перед собою — добре прийняти її. І перед нами також. Бо що скажуть в Ісудені?.. Грім побий! Про мене вже й так чого лиш не паякають, мені ще бракувало почути, що ми вас грабуємо, що ви в нас у неволі, що ми вас настроїли проти родичів, що ми чигаємо на вашу спадщину... Хай мене чорт візьме, коли я не втечу від другого наклепу. Досить із мене й одного. Нумо снідати!

Флора, що злагідніла, мов ясочка, допомогла Веді накрити стіл. Старий Руже, захоплений Максом, узяв його за руки, завів до віконної ніші й тихо сказав йому:

— Ох, Максе, якби я мав рідного сина, то/й його б не любив так, як тебе. А Флора має рацію: ви обоє, тільки ви — моя родина... Ти маєш почуття честі, Максе, і те, що ти щойно сказав, — дуже добрі слова.

— Ви можете прийняти сестру й небожа як гостей, а намірів своїх не міняти, — перебив Макс. — Тоді ви не порушите батькової волі й не вразите наших городян.

— Голуб'яточка мої, годі вам! — гукнула їх Флора веселим тоном. — Рагу захолоне. Ось тобі крильце, опецьочку, — усміхнулась вона до Жана Жака.

По тих словах конячий вид старого позбувся трупного відтінку; на обвислих губах з'явилась усмішка опіофага, але він знов закашлявся, бо повернута ласка Баламутки так його схвилювала, як і неласка. Флора зірвала з пліч невелику кашемірову хустку й закутала нею шию старого, сказавши:

— І чого б ото так перейматись по-дурному якоюсь марницею! Ось маєш, старий дурнику, хай тобі тепленько буде, я ж її на серці нагріла.

— Яка ж бо вона добра! — сказав Руже Максіві, коли Флора вийшла по чорну оксамитову шапочку, щоб прикрити старому парубкові лисину.

— І добра, й гарна, — відказав Макс. — Та й жвава, як усі, в кого від слова до діла близько.

Може, хтось засудить брутальність цієї сцени й знайде проблески вдачі Баламутки, відбиті в тій правді, яку митець мав би лишити в затінку? Ну що ж, ця сценка,

сто разів поновлена в жахливих варіаціях, у всій своїй грубій й страшній правдивості, скопійована з тих, що їх розігрують усі жінки на будь-якому щаблі суспільної драбини, коли якийсь інтерес спихає їх зі стежки послуху і коли їм щастить ухопити в руки владу. Як у великих політиків, у їхніх очах усі засоби виправдовують мету. Вся різниця між Флорою Бразье й герцогинею, між герцогинею й найбагатшою буржуазкою, між буржуазкою й жінкою, найрозкішніше утримуваною, визначається тільки тим вихованням, яке вони здобули, та середовищем, у якому вони живуть. Закоплені губи світської дами — те саме, що грубощі Баламутки. На всіх рівнях дошкульні жарти, дотепні глузи, холодна зневага, нещирі скарги, вдавані сварки досягають того самого успіху, що й простонародні слова цієї ісуденської мадмуазель Еверард.

Макс почав розповідати пригоду з Фаріо так весело, що насмішив Жана Жака. Веді та Куський, що звійшли послухати, реготали позаду. Флора аж захлинулась від нестямного реготу. Після сніданку, поки Жан Жак читав газети, бо йому передплатили «Конституціоналіста» і «Пандору», Макс покликав Флору до своєї кімнати.

— Ти певна, що він, зробивши тебе спадкоємницею, не перемінив потім заповіту?

— Він не мав чим писати, — відповіла Флора.

— Міг надиктувати якомусь нотареві, — сказав Макс. — А коли ні, то треба подбати, щоб і не зробив. Отож приймімо тих Брідо якнайкраще, але треба якнайшвидше реалізувати всі іпотеки. Нашим нотарям нічого і нікого й не треба: вони на цьому підлатаються. Процент що день то зростає: ми збираємось воювати з Іспанією, визволити Фердінанда Сьомого від його кортесів, а тому наступного року процент, можливо, перевершить номінал. Вигідне буде діло — вкласти сімсот п'ятдесят тисяч франків того недотепи в державні облігації вісімдесят дев'ятого року! Спробуй тільки зробити це на своє ім'я. Тоді все буде врятоване!

— Чудова думка, — погодилася Флора.

— А коли ми матимемо п'ятдесят тисяч франків ренти з восьмисот дев'яноста тисяч франків, треба домогтися, щоб він віддав сто сорок тисяч у позичку на два роки. І ми через два роки матимемо сто тисяч франків у Парижі та дев'яноста тисяч тут, нічим не ризикуючи.

— Що б із нас було, якби не ти, мій любий Максе! — сказала Флора.

— Е! Завтра ввечері у Коньетти, після того як побачу тих парижан, я знайду спосіб, як домогтися, щоб їх випхали й самі Ошони.

— Ну ти ж і розумний, янголе мій! Ти в мене просто золото.

Площа Сен-Жан розділяє на дві частини вулицю, що називається в горішній частині міста Велика Нарета, а в долішній Мала Нарета. У Беррі слово «нарета» означає те, що й генуезьке слово «саліта», тобто вулиця на крутому схилі. Справді, ця вулиця від площі Сен-Жан до Вілатської брами дуже крута. Дім старого Ошона стоїть саме навпроти будинку Жана Жака. Із вікон зали, де сиділа пані Ошон, часто можна було бачити, що робиться в старого Руже, та й навпаки — коли завіски були відхилені або двері розчинені. Дім пана Ошона був дуже схожий на оселю Руже — певно, їх будував той самий архітектор. Ошон, колись збирач податків у Селлі, що в Беррі, родом був ісуденець і вернувся туди, щоб одружитися з сестрою намісника, зальотного Лусто, помінявши посаду в Селлі на таку саму в Ісудені. В 1786 році вже відставний, він уникнув бур Революції, до засад якої він, правда, був цілком прихильний, як усі *порядні люди*, що підспівують переможцям. Репутація скнари була в Ошона цілком заслужена. Та чи не повторюємось ми, замість змалювати її? Одного з прикладів скнарості, що прославила пана Ошона, безперечно вистачить, щоб з'ясувати всю його вдачу.

Відколи вийшла заміж його дочка, вже покійна, він мусив запрошувати на обіди родину свого зятя Борніша. Зять, що мав успадкувати велике багатство, помер з жалю, зазнавши великих збитків і не допросившись допомоги в батька й матері. Старий Борніш був ще живий і радів, що пан Ошон узяв на себе опіку над онуком;— заради доччиного посагу, який можна було вернути таким чином. Того дня, коли підписували опікунську угоду, обидві родини зійшлися в залі — Ошони з одного боку, Борніші з другого, всі святечно вбрані. Саме коли молодий нотар Ерн поважно зачитував угоду, ввійшла куховарка попросити в господаря шворки обв'язати індика — важливий елемент обіду. Колишній збирач податків видобув з глибокої кишені редингота моточок шворки, що ним, певне, був уже перев'язаний якийсь

пакунок, і віддав їй; та ще не дійшла куховарка до дверей, як він гукнув навздогін: «Гріто, потім віддаси мені!..» Гріта — це звичайна в Беррі здрібніла форма від Маргарити. Самі розумієте, що відтоді вся родина Ошонів була в Ісудені об'єктом глузів.

З року в рік старий Ошон робився все дріб'язковіший, усе заклопотаніший, а йому ж було вже вісімдесят п'ять років! Він належав до того типу людей, що серед вулиці, під час жвавої розмови, можуть нахилитись, підібрати шпильку й зі словами: «От і подарунок для жінки!» — зашпилити її в рукав. Він любив нарікати на те, що тепер роблять дуже німецьке сукно, бо його редингот за десять років зовсім зносився. Високий, сухий, жовтолиций, маломовний, неохочий читати, невтомний, відданий церемоніалам, мов житель Сходу, він підтримував у своєму домі режим великої тверезості, видавцем видавав їжу й питво своїй родині, досить численній — вона складалася з дружини, уродженої Лусто, та трьох онуків — Барюка й Адольфіни, спадкоємців старого Борніша, і Франсуа Ошона.

Старший син його в 1813 році був узятий до так званої «Почесної гвардії» й загинув у бою під Ганау. Цей гаданий спадкоємець дуже рано одружився з вельми багатою жінкою, сподіваючись, що його не візьмуть до війська, але, передбачаючи свій кінець, розтратив увесь свій статок. Його дружина, що подалася вслід за французьким військом, 1814 року померла у Страсбурзі, зоставивши борги, яких старий Ошон не платив, відмагаючись від кредиторів старовинним юридичним принципом: «Жінки неправоздатні».

Єдиною прислугою в домі була вже шістдесятирічна Гріта.

Дім, хоч і дуже великий, мав у собі небагато меблів. Проте Жозефа й пані Брідо досить вигідно розмістили в двох кімнатах на другому поверсі. Старий Ошон аж пошкодував, що там іще збереглося двоє ліжок, двоє старих крісел із нефарбованого дерева, обтягнених шпалерною тканиною, та два горіхових столи, на яких поставили по глекові для води з голубими обідками в так званому стилі Гелара. Старий тримав у тих кімнатах на соломі врожай із садка: яблука, зимові груші, дерен та айву; там розкошували пацюки та миші, тож обидві пропахли садовою і мишами. Пані Ошон наказала все прибрати; повідклеювані шпалери попідклеювали облат-

ками для конвертів, а на вікна повісили фіраночки, які вона сама викроїла зі старих чохлаів. Чоловік не погодився купити килимки, і вона віддала «маленькій Агаті» — вже сорокасемирічній жінці — свою *простілку під ноги*, приказуючи: «Бідолашечка моя маленька!» Пані Ошон позичила два нічні столики у Борніша, а в шпалерника, Коньєттиного сусіда, взяла напрокат два старі комоди з мідними ручками. У неї збереглися два свічники, які власноручно виточив колись із коштовного дерева її рідний батько, схиблений на токарстві. Серед багатих людей у 1770—1780 роках уважалося добрим тоном навчатись якогось ремесла, і пан Лусто-батько, колись головний податковий інспектор, став токарем, як Людовік XVI — слюсарем. Ці свічники були оздоблені кільцями з трояндового, персикового та абрикосового кореня. Пані Ошон зважилась ризикнути цими дорогоцінними реліквіями! Ці готування й така жертва ще подвоїли похмурість пана Ошона, який досі не вірив, що Брідо приїдуть.

Вранці того дня, прикрашеного витівкою зі старим Фаріо, пані Ошон після сніданку сказала чоловікові:

— Сподіваюсь, Ошоне, що ви як годиться приймете пані Брідо, мою хрещеницю. — Потім, упевнившись, що онуки пішли з дому, додала: — Я хазяйка свого добра, і не примушуйте мене в заповіті відшкодовувати Агаті неласкаву зустріч.

— Невже ви, люба моя, гадаєте, — лагідно відповів пан Ошон, — що я в своїх літах не тямлю порядності й чемності?..

— Ви добре розумієте, що я хочу сказати, старий скнаро. Будьте люб'язні з нашими гостями й не забувайте, як я люблю Агату.

— Ви любили й Максанса Жіле, а він тепер хоче прогинути спадщину вашої любої Агати!.. Відігріли гадюку на своїх грудях: та, врешті, гроші Руже так чи так мають дістатись комусь із Лусто.

Після такого натяку на гадані обставини народження Агати й Макса Ошон хотів був вийти, але стара пані Ошон, жінка ще пряма, суха, в круглому чепчику, з напудрованим обличчям, у спідниці з сизої тафти, в кофті з вузькими рукавами, в капцях без задників, поклала табакерку на столик і сказала:

— Ну чи ж годиться такому розумному чоловікові, як ви, пане Ошон, переповідати ці нісенітници, що,

на жаль, коштували душевного спокою моїй сердешній подрузі й батьківської спадщини моїй бідній хрещениці? Макс Жіле зовсім не син мого брата, і я свого часу радила братові не марнувати на нього грошей. І ви не гірш за мене знаєте, що пані Руже була втілена чеснота...

— А дочка її гідна матері, бо мені вона здається такою самою дурепою. Позбувшись усього майна, вона виховала своїх дітей так добре, що один сидить у тюрмі й чекає кримінального процесу в палаті перів за змову в душі Бертонна. Ну, а другий у ще гіршому становищі, бо він художник!.. Коли ваші протеже зоставатимуться тут, аж поки не видеруть того йолопа Руже з пазурів Баламутки та Жіле, то ми з ними з'їмо не один корець солі.

— Годі, пане Ошон, побажайте їм, щоб вони його видерли живого чи мертвого.

Пан Ошон узяв капелюха, ціпок з головкою зі слонової кістки й вийшов, приголовшений цими грізними словами, бо не сподівався від дружини такої рішучості. А пані Ошон узяла молитовника, щоб прочитати розпорядок меси, бо похилий вік не дозволяв їй щодня ходити до церкви: їй нелегко було робити це й по неділях та святах. Одержавши від Агати відповідь, вона почала додавати до постійних своїх молитов іще молитву про те, щоб Бог допоміг розкрити очі Жанові Жакові Руже, благословив Агату й дав успіх у ділі, на яке вона її штовхнула. Потай від двох онуків, яких вона називала «шибениками», вона через онуку, Адольфіну Борніш, попросила священика правити в церкві меси за той успіх протягом дев'яти днів.

Адольфіна, тоді вісімнадцятирічна, вже сім років разом з бабусею порядкувала в цьому холодному домі з педантичними, розміреними звичаями; тепер вона тим охочіше ходила на ті дев'ятини, що хотіла нав'язати якесь почуття Жозефові Брідо — отому художникові, не визнаному паном Ошоном. Вона жваво цікавилась ним через ті жахливі якості, що їх приписував молодому парижанинові її дідусь.

Старі, мудрі люди, перші уми міста, батьки родин, звичайно, схвалювали вчинки пані Ошон; їхні голоси на захист її хрещениці та Агатиних синів були в згоді з таємним осудом, що його давно вже викликала в них поведінка Максанса Жіле. Отож новина, що мають приїхати сестра й небіж старого Руже, поділила Ісуден

на дві партії: партію старих багатих буржуа, що мусила спостерігати події та судити їх, не маючи змоги вплинути, і партію «рицарів неробства», прихильників Макса, які, на жаль, були здатні наробити багато капостей прибулим парижанам.

Того ж таки дня Агата й Жозеф о третій годині вийшли з диліжанса на площі Вбогих, коло поштової контори. Пані Брідо, хоча й утомлена, відчула себе помолоділою, коли побачила рідне місто, де на кожному кроці натрапляла на пам'ятні змолоду речі. Місто Ісуден так чекало парижан, що звістка про їхнє прибуття за десять хвилин розійшлася по всіх кутках.

Пані Ошон вийшла до брами зустріти хрещеницю й поцілувала її, як рідну дочку. Пройшовши за сімдесят два роки життєвий шлях, водночас і бідний на події, і одноманітний, на якому, оглядаючись, вона рахувала могили трьох своїх дітей, що всі померли нещасливими, вона витворила в собі якесь штучне материнство для молодої жінки і, як сама казала, таїла його за пазухою шістнадцять років. У провінційній глушині вона плекала цю давню приязнь, це дитинство і спогади про нього, немовби Агата була при ній; тому вона так ревно переймалась інтересами родини Брідо. Агату урочисто введено до зали, де сповнений гідності пан Ошон лишався холодним, мов крижина.

— А це пан Ошон, як він тобі видається? — спитала в неї хрещена мати.

— Анітрохи не змінився! — вигукнула парижанка.

— О, зразу видно, що ви з Парижа, вмiєте говорити компліменти, — промовив старий.

Агати представили юного Барюка Борніша — високого двадцятидвохрічного молодика, — і двадцятичотирирічного Франсуа Ошона, і юну Адольфіну, що зашарілась, не знаючи, куди подіти руки, а надто очі; бо вона не наважувалася глянути на Жозефа Брідо, що на нього цікаво дивились обидва юнаки і старий Ошон, але дивились по-різному. Скнара казав собі: «Він вийшов з лікарні, мабуть, голоднючий тепер!» А молоді — «От лобуряка! А голова яка! Цей завдасть нам мороки!»

— А це мій син-художник, мій славний Жозеф! — нарешті сказала Агата, показуючи на нього.

У слові «славний» відчувалося зусилля, яке розкривало, що на серці в Агати: адже вона думала про Люксембурзьку в'язницю.

— У нього недужий вигляд! — вигукнула пані Ошон.— Він не схожий на тебе...

— Так, пані,— підтвердив Жозеф із наївною прямою митця,— я схожий на батька, і то не вродою!

Пані Ошон стисла Агатину руку, за яку трималась, і глянула на хрещеницю. Цей рух, цей погляд ніби промовляли: «Ох дитино моя, розумію добре, що ти дужче жалієш отого негідника Філіппа».

— Я ніколи не бачила твого батька, любий мій,— промовила вона вголос,— але тобі досить бути сином своєї матері, щоб я тебе любила... До того ж ти маєш талант, як писала мені покійна пані Деквен, єдина з вас, що сповіщала мене про вас останнім часом.

— Ну, про талант говорити рано,— відказав художник,— але з часом, маючи терпіння, я, може, допрацююся до слави й багатства відразу.

— Малюванням? — зауважив пан Ошон з глибокою іронією.

— Ходім, Адольфіно,— сказала пані Ошон,— треба подбати про обід.

— Мамо, я піду повношу валізи, їх там привезли,— мовив Жозеф.

— Франсуа, покажи панові Брідо кімнати,— звеліла пані Ошон онукові.

Обід мали подавати о четвертій, а було ще тільки пів на четверту, тому Барюк пішов до міста розповісти там про гостей, змалювати Агатине вбрання, а надто Жозефа, чиє хворобливе, зморене обличчя в його змалюванні достоту нагадувало загальні уявлення про розбійника. Того дня в усіх оселях тільки й мови було, що про Жозефа.

— Мабуть, дочка старого Руже під час вагітності подивилась на мавпу,— казали люди,— бо її син скидається на макаку.

— В нього обличчя розбійника, а очі василіска.

— Кажуть, що він дуже чудний на погляд, аж страшний.

— Та вони, ті паризькі художники, всі такі.

— Злі, мов руді віслюки, а шкодливі, як мавпи.

— Така вже натура.

— Я щойно бачив пана Босьє, то він каже, що не хотів би спіткати його вночі десь у лісі. Він його бачив у диліжансі.

— Щелепи в нього конячі, а руками розмахує, наче божевільний.

— Цей молодик, видно, здатен на все; це, певно, він збив з пуття брата, гарного, рославого хлопця.

— Сердешна пані Брідо, видно, не дуже щаслива, маючи такого сина. А що як його попросити змалювати нас?

Ці висловлювання, рознесені по місту наче вітром, розбудили надзвичайну цікавість. Усі, хто мав право заходити до Ошонів, вирішили, що навідають їх увечері, аби придивитись до парижан. Прибуття цих двох людей до такого застійного міста, як Ісуден, справило такий ефект, як деревина, що впала в ставок із жабами.

Перенісши свої та материні речі в дві мансардні кімнати й оглянувши їх, Жозеф почав оглядати весь тихий будинок, де стіни, сходи, панелі не мали ніяких прикрас і дихали холодом, де не було нічого, крім найпотрібнішого. Його ніби скувало це перенесення з поетичного Парижа до німої, сухої провінції. Та коли, спускаючись, він побачив, як пан Ошон сам нарізає для всіх по скибці хліба, то вперше в житті зрозумів Мольєрового Гарпагона.

«Краще було б оселитись у заїзді», — подумав він.

Обід підтвердив його побоювання. Після супу, такого прозорого, що видно було: тут важить більше кількість, ніж якість, — подали варене м'ясо, урочисто обкладене петрушкою. Овочі, подані на тарелі, видно, числились за окрему страву. М'ясо царювало на столі посеред іще трьох тарелів: із крутими яйцями та щавлем, що стояли навпроти овочів, та ще з салатом, заправленим горіховою олією, а навпроти були маленькі горщечки з кремом, у якому ваніль замінював підсмажений овес, такий схожий на ваніль, як кава з цикорію на мокко. Цю сервіровку, схвалену пані Ошон, доповнювали дві тарілки на кінцях столу, з маслом та редискою, чорною редькою та корнішонами. Славна старенька кивала головою як жінка, щаслива тим, що її чоловік, принаймні першого дня, зробив усе як слід. Старий у відповідь знизав плечима і глянув так, ніби промовляв: «Це через тебе я таких дурниць наробив!»

Як тільки пан Ошон відрізав кожному скибочку м'яса, з підшву бального черевичка завтовшки, натомість поставили трьох голубів. Проте вино замінили старим, 1811 року. На бабусину пораду Адольфіна поставила з обох кінців столу букети.

«Як війна, то вже війна», — подумав художник, дивлячись на стіл. І заходився їсти, як людина, що поснідала у В'єрзоні о шостій годині ранку чашкою препоганої кави. Коли Жозеф проглинув свій хліб і попросив ще, пан Ошон підвівся, повільно знайшов у глибокій кишені сурдута ключ, відімкнув буфета в себе за спиною, вийняв половину дванадцятифунтової хлібини, урочисто відрізав від неї скибку, розрізав на дві, поклав на тарілочку й подав її через стіл молодому художникові мовчки й незворушно, мов старий вояк, що каже собі перед боєм: «Ну що ж, сьогодні мене можуть і вбити». Жозеф узяв половинку скибки й зрозумів, що просити ще хліба не слід було. Нікого в родині не здивувала ця сцена, така огидна для Жозефа. Розмова точилась далі. Агата довідалась, що дім, де вона народилась, той будинок, що її батько успадкував по Деквенах, купили Борніші, й виявила бажання побачити його.

— Напевне Борніші сьогодні прийдуть, — сказала їй хрещена, бо ж усі в місті захочуть вас побачити, — вона обернулась до Жозефа, — і запросять вас до себе.

Служниця внесла на десерт знаменитий туренсько-беррійський м'який сир з козячого молока; його вгортають у виноградне листя, і жилки відбиваються на ньому так чітко, що це, певне, вони підказали туренським граверам їхню техніку. Гріта церемоніально обклала сирки з обох боків горіхами і неодмінним печивом.

— А фрукти, Гріто! — нагадала пані Ошон.

— Так надгнилих уже нема, пані, — відповіла Гріта.

Жозеф зареготав, як, бувало, в своїй майстерні серед товаришів: він зрозумів, що тут уже обернулось у звичку поїдання насамперед пошкоджених плодів.

— Дарма, з'їмо й цілі! — сказав він весело, як людина, що ввійшла в роль.

— Піди принеси, пане Ошон! — гукнула старенька господиня.

Пан Ошон, прикро вражений словами художника, приніс персиків, груш і слив.

— Адольфіно, сходи зріж нам винограду, — попросила пані Ошон.

Жозеф дивився на обох юнаків з таким виразом, ніби казав: «Невже ви на оцих харчах наїли такі квітучі обличчя?» Барюк зрозумів цей проникливий погляд і усміхнувся, бо вони з кузенком обидва демонстрували скромність. Домашній побут був не дуже важливий

для тих, хто тричі на тиждень обідав у Коньєтти. Крім того, перед обідом Барюкові переказали, що Великий магістр скликає орден опівночі, аби почастивати їх розкішно й розпорядитися щодо нової витівки. Обід, яким зустрів гостей старий Ошон, свідчить про те, наскільки нічні бенкети в Коньєтти були потрібні цим дорослим хлопцям, яким ще не бракувало жодного зуба.

— Лікер візьмемо до вітальні, — сказала пані Ошон, підводячись і рухом руки кличучи за собою Жозефа. Виходячи попереду, вона встигла сказати художникові: — Бідний хлопчику, цим обідом ти шлунку не розладнаєш, але я мала багато клопоту, щоб тобі його забезпечити. Тут ти попостуєш, їстимеш лише стільки, аби прожити. Отож наберись терпіння...

Простосердя цієї доброї бабуні, що вміла так судити сама себе, сподобалось художникові.

— Я прожила з цим чоловіком п'ятдесят років, і ні разу у мене в гаманці не бряжчало двадцяти екю! Ох, якби йшлося не про те, щоб урятувати вашу спадщину, я б ніколи не затигла твою маму й тебе до своєї тюрми.

— А як же ви живете взагалі? — наївно спитав художник із тією веселістю, що ніколи не кидає французьких митців.

— Так і живу, — відказала вона. — Молюся.

Жозеф ледь здригнувся, почувши те слово: ця стара жінка так виросла в його очах, що він відступив на три кроки, аби роздивитись її обличчя, і воно здалось йому таким осяйним, позначеним таким спокоєм, що він сказав:

— Я намалюю ваш портрет!

— Ні, ні, — заперечила вона, — мені вже так набрид цей світ, що я й на портреті не хочу тут лишатись.

Весело вимовляючи ці сумні слова, вона дістала з буфета карафку зі смородиновим лікером, який виготовила сама, бо мала для того рецепт від одного з тих знаменитих ченців, що їм ми завдячуємо ісуденські ласощі, один з найвеличніших витворів французького виноробського мистецтва, що його не може перевершити жоден куховар, цукерник чи кондитер. Пан де Рів'єр, посол у Константинополі, щороку замовляв величезні кількості його для сералю Махмуда. Адольфіна принесла лаковану тацю зі старовинними чарочками, в яких гравіровані стінки й позолочені вінця, а коли бабуся наливала чарочку, вона зразу підносила її комусь.

— По колу, як любив наш батько! — весело вигукнула Агата, що їй ця споконвічна церемонія нагадала юність.

— Ошон зараз піде до свого Товариства читати газети, і ми матимемо часинку для себе, — тихо сказала стара господиня.

І справді, через десять хвилин три жінки й Жозеф лишилися самі в цій вітальні, де паркет ніколи не натирали, а тільки замітали, а шпалери в дубових рамках повіддimalись від стін, і всі прості темні меблі здались пані Брідо такими, як тридцять років тому. Монархія, Революція, Імперія, Реставрація, які щадили мало що, пощадили цю вітальню, де їхні розкоші і їхні злигодні не лишили й найменшого сліду.

— Ох хрещена, моє життя супроти вашого було жахливо неспокійне, — сказала пані Брідо, здивовано поглядаючи на опудало чижика, якого пам'ятала живим: тепер він був на каміні між старим годинником, потемнілим мідним бра та срібними свічниками.

— Дитино моя, — відказала стара, — всі бурі лютують у нашому серці. Чим більше в нас самих боротьби, тим потрібніше й величніше смирення. Не говорімо про мене, поговорімо про ваші справи. Тепер ви якраз навпроти своїх ворогів, — і вона показала на вікна вітальні Руже.

— Вони саме сідають за стіл, — озвалась Адольфіна. Ця дівчина, начебто відлюдна, часто виглядала у вікна, сподіваючись підглядіти щось із того дивного життя, яке приписували Максансові Жіле, Баламутці, Жанові Жакові: говорячи про них, її звичайно відсилали з кімнати, але декілька слів вона таки вхопила. Стара жінка й тепер звеліла онучці лишити її на самоті з паном і пані Брідо, поки не прийдуть якісь гості.

— Я ж бо знаю свій Ісуден як п'ять пальців, — пояснила вона, дивлячись на парижан. — Сьогодні ввечері в нас буде добрий десяток цікавих.

Ледве пані Ошон устигла розповісти обом парижанам обставини й подробиці дивного панування, яке встановили над Жаном Жаком Руже Баламутка й Максанс Жіле, — не додержуючись послідовності й системи в їх змалюванні, але вплітаючи в розповідь безліч пояснень, описів та здогадів, що ними обснували їх добрі й лихі язики в місті, — як увійшла Адольфіна й повідомила, що з'явилися Борніші, Босьє, Лусто-Прантени, Фіше,

Годе-Еро, всього чотирнадцять душ, та ось уже показали і вони самі.

— Бачиш, маленька моя, — докінчила стара жінка, — що це буде нелегке діло — видерти твою спадщину з вовчої пащі.

— В такої пари негідників, як оце ви нам змалювали, — мабуть, і зовсім неможливо, — зауважив Жозеф. — Нам треба буде пожити в Ісудені принаймні рік, щоб побороти їхній вплив і повалити їхню владу над моїм дядьком. Доля не хоче такого перевороту — не кажучи вже про те, що довелось б ганьбити себе, вдаючись у всякі паскудства. Маму відпустили всього на два тижні, служба в неї певна, і компрометувати себе їй не можна. А в мене на жовтень є дуже важливе замовлення — Скіннер виклопотав мені в одного пера Франції... Бачте, пані Ошон, моя доля й моє багатство — в моїх пензлях!..

Ці слова вкинули господиню в сторопіння. Пані Ошон, хоча й культурніша за своє оточення, не вірила в живопис. Вона глянула на хрещеницю й знову потисла їй руку.

— Цей Максанс — друге видання нашого Філіппа, — на вухо сказав Жозеф матері. — Тільки хитріший і має більше витримки. — Отже, ласкава пані, — промовив він голосно, — ми недовго дратуватимемо пана Ошона своєю присутністю.

— Ех, ви ще молодий, не знаєте людей, — сказала стара жінка. — За два тижні, маючи трохи хитрості, можна чогось досягти, тільки слухайтесь моїх порад і робіть те, що я підкажу.

— Та залюбки! — відповів Жозеф. — Я знаю, що катастрофічно нездарний у родинній політиці; я, наприклад, не знаю, що порадив би пан Дерош, якби, скажімо, дядько завтра відмовився нас прийняти.

Ввійшли пані Борніш, Годе-Еро, Босьє, Лусто-Пранген і Фіше з почтом зі своїх чоловіків. Коли всі обмінялися звичайними привітаннями й усі чотирнадцятеро гостей повсідались, пані Ошон мусила відрекомендувати їм свою хрещеницю Агату та її сина Жозефа. Жозеф сидів у кріслі, яке вибрав собі з таємним розрахунком — вивчати з півсотні облич, які мали з п'ятої години до пів на дев'яту позувати йому задарма, як він сказав матері. Жозефова поведінка того вечора перед ісуденськими патриціями не поліщила думки малого міста про його особу: кожне ловило його насмішкувати погляди,

кожного бентежили його усмішки й лякало це обличчя, незбагненне для людей, що не вмiли розпізнати незвичайності генія.

З десятої години, коли всі полягали спати, господиня сиділа з хрещеницею в своїй спальні аж до півночі. Певні, що їх ніхто не чує, ці дві жінки звiрялись одна одній зі своїми прикрощами та стражданнями. Осягаючи ту безмежну пустелю, в якій загинули сили нерозпізнаної прекрасної душі, слухаючи останні вияви розуму, що йому не судилось розвинути, сприймаючи страждання серця, від природи великодушного й милосердного, хоч його великодушність і милосердя не мали змоги ні в чому виявитись, Агата вже не вважала себе найнещаснішою, бо побачила, що дрібні розваги й радощі паризького життя накладались на послану Богом гіркоту.

— Хрещена, ви така побожна, то поясніть мені, в чому мої гріхи, за що Бог карав мене?

— Він підготовує нас, дитино моя, — сказала старенька саме в ту хвилину, коли пробамкало північ.

Опівночі «рицарі неробства» один по одному, мов тіні, зійшлись під деревами бульвару Барон і прогулювались там, тихо розмовляючи.

— Що робитимемо? — насамперед питав кожен.

— Я гадаю, що Макс просто хоче пригостити нас, — сказав Франсуа.

— Ні, йому й Баламутці може бути скрутно. Напевне, він хоче влаштувати якусь витівку проти отих парижан...

— Випхати їх буде нелегко.

— А мій дід, — озвався Барюк, — і так уже переляканий, що в домі стало на два роти більше, то він будь-якому приводові радий буде...

— Ну що, рицарі? — неголосно промовив Макс, який саме надійшов. — Зірки рахуємо? Вони нам у чарку не наллють! Ходімо до Коньєтти! До Коньєтти!

— До Коньєтти!

Цей хорорий вигук пролунав на все місто жахливим гвалтом, немов крик «ура» під час приступу війська; а тоді запала глибока тиша. Другого дня не одна жінка питала в сусідки: «Ви чули вночі, десь о першій годині, жахливий крик? Я вже думала, що пожежа в когось».

Вечеря, гідна Коньєтти, потішила погляди двадцяти двох бешкетників: адже орден зібрався в повному складі. О другій годині, саме коли почали «цмулити» — це

слово з лексикону «нероб» досить точно відбивало звичай пити вино маленькими ковточками, смакуючи, — Макс узяв слово:

— Любі мої діти, цього ранку через знамениту витівку, яку ми втнули з візком Фаріо, ваш Великий магістр зазнав такої тяжкої образи від того нікчемного торговця зерном, та ще й іспанця (ох, ті їхні баржі!..), що я вирішив: хай цей негідник відчує весь тягар моєї помсти, яка має бути здійснена в рамках наших розваг. Я цілий день думав про це й придумав, як витіяти справжню комедію, таку, що він може й з глузду з'їхати. Помщаючись за орден, уособлений у мені, ми нагодуємо тваринок, шанованих єгиптянами: адже й вони божі створіння, і люди несправедливо переслідують їх. Добро — дитя зла, а зло — дитя добра; такий найвищий закон. Отож я наказую вам, під страхом розгнівити вашого смиренного магістра, щоб кожен з вас якнайтаємніше роздобув двадцять пацюків, а коли Бог попустить, то й двадцять кітних пацючих. Зберіть своє військо не довше як за три дні. Коли наловите більше — тим краще. І не давайте цим симпатичним гризунам їсти, бо дуже важливо, щоб наші милі звірятка були голодніючі. Затямте, що мені годяться пацюки, миші й полівки. Коли помножимо двадцять два на двадцять, вийде в нас чотири з лишком сотні помічників. Коли їх випустити в стару капуцинську церкву, де Фаріо зберігає закуплене для перепродажу зерно, вони зжеруть його чимало. Та не гайтеся! Фаріо через тиждень має постачати велику партію зерна, тож я й хочу, щоб мій іспанець, вернувшись зі своїх ділових мандрів по околицях, застав жахливу несподіванку. Панове, заслуга цієї вигадки належить не мені, — додав він, помітивши в слухачах ознаки захвату. — Віддаймо цезареві цезареве, а Богові боже. Це взяте з Біблії — Самсонова витівка з лисицями. Але Самсон був бунтівник, а отже, й не філантроп; зате ми — захисники переслідуваних істот, як Брама. Мадмуазель Флора Бразьє вже налаштувала всі мишоловки, а Кузький, моя права рука, ловить полівок. У мене все.

— Я знаю де взяти тваринку, що сама варта сорока пацюків, — докинув молодий Годе.

— Яку ж це?

— Білку.

— А я можу добути мавпочку, що любить жерти пшеницю, — озвався один повагом.

— Не годиться! — заперечив Макс. — Всі здогадаються, звідки ці тварини.

— Можна вночі добути одного голуба з кожного голубника в околиці, — сказав молодий Босьє, — зробити в покрівлі церкви дірку, впустити їх туди, то скоро там будуть тисячі голубів.

— Отже, цілий тиждень комора Фаріо буде під владою ордену ночі! — вигукнув Жіле, всміхнувшись здоровилі Босьє. — Ви знаєте, що на Сен-Патерні встають рано. Щоб ніхто з вас не виходив, не підв'язавши до підшов повстини. Шевальє Босьє, винахідник штуки з голубами, буде вами керувати. Щодо мене, то я поставлю свій підпис на купі пшениці. Отже, будьте квартир'єрами для панів пацюків. Коли в капуцинській церкві спить сторож, треба, щоб хтось напоїв його доп'яну, та так спритно, щоб прибрати його геть із того місця, де ми дамо бенкет гризунам.

— А про парижан ти нам нічого не скажеш? — спитав молодий Годе.

— Треба ще придивитися до них, — відказав Макс. — Проте я подарую свою мисливську рушницю, що одержав з рук самого імператора, шедевр Версальської зброярні, дві тисячі франків ціною тому, хто придумає спосіб побавитися коштом цих парижан, хто зуміє так посварити їх із паном і пані Ошонами, щоб ті двоє старих вигнали їх або щоб вони самі звідти втекли — звісно, так, щоб не дуже допекти дідусеві й бабусі моїх друзів Барюка та Франсуа.

— Гарзд! Я придумаю, — сказав молодий Годе, завзятий мисливець.

— Коли автор комедії не хоче рушниці, він дістане мого коня, — пообіцяв Максанс.

Після цього вечора двадцять голів почали тужитися, щоб придумати якусь капость Агати та її синові у відповідності до цієї програми. Але тут міг допомогти хіба сам диявол або випадок, так ускладнювали справу поставлені умови.

Уранці Агата й Жозеф спустилися вниз за хвилинку перед другим сніданком, що подавався о десятій годині. «Першим сніданком» тут називали чашку молока й скибочку хліба з маслом, яку подавали до ліжка або під час устанання. Дожидаючи пані Ошон, яка попри свої літа скрупульозно виконувала всі церемонії, що їх дотримувались герцогині часів Людовіка XV під час туалету, Жо-

зеф побачив на дверях будинку навпроти Жана Жака Руже, що стояв там; він, звичайно, зразу піднявся нагору й сповістив матір, але та не впізнала брата — так він різнився від того, яким вона бачила його востаннє.

— Онде ваш брат, — сказала Адольфіна, що подавала руку бабусі.

— Який ідіот! — вигукнув Жозеф.

Агата зціпила руки й звела очі до неба:

— До чого ж його довели! Господи, і оце п'ятдесяти-семирічний чоловік!

Вона захотіла як слід роздивитися брата й побачила за спиною в старого Флору Бразье, простоволосу; крізь серпанок накинutoї на плечі хусточки з мереживом світилася сніжно-біла спина, сліпучі груди; вона була прибрана, мов багата куртизанка, в вузькостанній сукні з гренадину — модної тоді шовкової тканини, з пишними рукавами, що на зап'ястках стискалися розкішними браслетами. По Баламутчиному корсажу зміївся золотий ланцюжок; вона накладала чорну оксамитову шапочку на голову Жанові Жакові, щоб той не застудився: явно розрахована сцена.

— Ох, яка вродлива жінка! — вигукнув Жозеф. — Таку не часто побачиш. Як то кажуть створена, щоб її малювати! Який колір обличчя! Ох! Які барви! Які форми! Які плечі!.. Розкішна каріатида! Була б чудова натура для Венери Тіціана!

Адольфіні й пані Ошон ті слова здались чужою мовою; але Агата, стоячи за спиною в сина, на мигах показала їм, що вже звикла до таких балачок.

— Вам здається гарною жінка, що хоче відібрати у вас багатство? — спитала пані Ошон.

— Це не вадить їй бути гарною натурою: саме в міру повна, ніщо не випирає..:

— Любий, ти ж не в своїй майстерні, — спинила його Агата. — І Адольфіна тут..

— Правда, вибачте; але я від самого Парижа й аж досі бачив самих бридух..

— Хрещена, любя, — сказала Агата, — як же мені побачити брата? Коли він з цією особою..

— Ет! — перебив Жозеф. — Я сам до нього піду!.. Бачу, що він не такий уже ідіот, коли має досить розуму, щоб милуватись Тіціановою Венерою.

— Якби він не був недоумком, — сказав пан Ошон, що саме ввійшов, — то спокійно одружився б, народив би

дітей, і вам би не лишилось ніяких шансів на спадщину. Нема лиха без добра.

— У вашого сина з'явилась непогана думка, — додала пані Ошон. — Хай справді йде перший до дядька й скаже йому, що той має прийняти вас на самоті.

— І ви переможете мадмуазель Бразье? — спитав пан Ошон. — Ні, ні, ласкава пані, витерпіть цю прикрість. Коли не матимете всієї спадщини, спробуйте принаймні відвоювати хоч трохи.

Ошони не мали сили змагатися з Максансом Жіле. Саме під час сніданку поляк приніс від свого хазяїна, пана Руже, листа, адресованого сестрі — пані Брідо. Пані Ошон попросила чоловіка прочитати того листа вголос:

«Люба сестро!

Я почув від чужих людей, що Ви приїхали до Ісудена. Я здогадуюсь, чому Ви обрали дім пана й пані Ошон, а не мій; та коли Ви приїхали побачитись зі мною, то я прийму Вас як годиться. Я сам би перший прийшов побачити Вас, якби здоров'я не змушувало мене в цю хвилину лишатись удома. Щиро шкодую, що так склалось. Я буду щасливий побачити небожа й запрошую його сьогодні пообідати зі мною; бо юнаки не такі чутливі щодо товариства, як жінки. Буду радий, коли він приведе з собою й панів Барюка Борніша та Франсуа Ошона.

Відданий Вам брат

Ж. Ж. Руже»

— Підіть скажіть, що ми саме снідаємо, що пані Брідо негайно відповість і що запрошення прийняте, — сказав пан Ошон служниці. Тоді притулив пальця до губів, наказуючи всім мовчати. Коли двері будинку зачинились, пан Ошон, що й гадки не мав, яка дружба пов'язує його онуків з Максансом, кинув на дружину й на Агату вельми значущий погляд:

— Він так само здатен написати такого листа, як я здатен віддати комусь двадцять п'ять луїдорів, — цього листа писав той вояк.

— Що з того? — відказала пані Ошон. — Однаково треба відповісти. А ви, добродію, — додала вона, глянувши на художника, — йдіть на той обід. Та якшо...

Чоловіків погляд змусив стару жінку замовкнути.

Побачивши, яку ширу приязнь почуває його дружина до Агати, старий Ошон злякався, щоб вона не відписала хрещениці якоїсь суми, коли зі спадщини Руже не вдасться відвоювати нічого. Цей скнара, хоч був на п'ятнадцять років старший за дружину, сподівався стати її спадкоємцем і єдиним власником усього добра. Ця надія стала в нього манією. Та й пані Ошон добре вгадала, як домогтись від чоловіка деяких поступок, коли погрозила скласти заповіт. І пан Ошон став на бік гостей. Звісно, йшлося про величезну спадщину, і з почуття справедливості він волів побачити її в руках законних спадкоємців, ніж загарбаною чужими людьми, не гідними шани. Та й гості поїдуть тим швидше, чим швидше розв'яжеться справа. Відколи боротьба між загарбниками спадщини і законними спадкоємцями, на задум пані Ошон, справді почалась, розум пана Ошона, приспаний провінційним життям, прокинувся. Пані Ошон була досить приємно здивована, коли того ж ранку зрозуміла з кількох прихильних слів старого Ошона до її хрещениці, що Брідо здобули такого тямущого й кмітливого оборонця.

Під полудень спільними зусиллями пана й пані Ошон, Агати й Жозефа, досить-таки здивованих тим, що двоє старих аж надто ретельно добирають слова, була укладена така відповідь, призначена виключно для Флори й Максанса:

«Любий брате!

Я цілих тридцять років не приїздила сюди й не підтримувала ніякого зв'язку з ким слід би, навіть з Вами, не тільки через ті дивні й хибні думки, які були в нашого батька щодо мене, а ще й через свої злигодні в Парижі, як і через щасливі дні; бо Господь дав мені щастя в подружжі, та не дав у материнстві. Ви, звичайно, знаєте, що моєму синові, Вашому небожеві Філіппові, за його відданість імператорові загрожує тяжке звинувачення. І не будете здивовані, почувши, що Ваша сестра мусила задля шматка хліба зайняти скромну посаду в лотерейному бюро і тепер приїхала шукати розради й допомоги в людей, близьких їй від народження. Фах, обраний тим з моїх синів, котрий приїхав зі мною, вимагає дуже багато хисту, дуже багато жертв, дуже багато праці, перше ніж дасть результати. Слава там приходить раніш за багатство. Чи треба Вам казати, що, коли Жозеф

прославить наш рід, він буде ще бідний? Ваша сестра, любий мій Жане Жаку, мовчки витримала б наслідки батькової несправедливості, але матері Ви пробачте, коли вона нагадає Вам, що Ви маєте двох небожів, і один з них передавав імператорові накази в бою під Монтеро, був у імператорській гвардії під Ватерлоо, а тепер сидить у в'язниці; а другого з тринадцяти років покликання спровадило на важкий, але славний життєвий шлях. Від щирого серця дякую Вам, брате, за Ваш лист — і за себе, й за Жозефа, що, звичайно, приймає Ваше запрошення. Хвороба виправдовує все, любий Жане Жаку, і я сама прийду побачитися з Вами. Сестра завжди любитиме брата, хоч би яке життя він собі обрав. Ніжно цілую Вас.

Агата Руже»

— Ну, діло зроблено. Коли підете до нього, — сказав пан Ошон парижанці, — то зможете говорити тільки про його небожів.

Гріта понесла листа, а повернувшись через десять хвилин, розповіла хазяям, як то водиться в провінції, про все, що дізналась чи побачила.

— Пані, — сказала вона, — з учорашнього вечора там у всьому домі опоряджують усе, що занехаяла пані...

— Яка це пані? — перепитав пан Ошон.

— Та це ж у них так називають Баламутку, — пояснила Гріта. — Вона ж занехаяла вітальню і все круг пана Руже, просто жаль брав; але від учора дім знову робиться такий, як був до пана Максанса. Все аж блищить. Веді розказала мені, що Куський о п'ятій годині ранку сів на коня й вернувся о дев'ятій, привіз усякий припас. Обід буде якнайкращий, наче для Буржського архієпископа. Ставлять малі каструльки у великі, в кухні геть усе заставлено. «Я хочу пригостити небожів!» — каже той бідаха й за все допитується, що і як! Видно, Руже страшенно сподобавсь лист. Пані сама вийшла сказати мені про це... Ох, а як вона вичепурилась! Як вичепурилась! Я зроду не бачила такої розкоші. У вухах сережки з діамантами, кожен діамант коштує тисячу екую, сказала мені Веді, а мережива, а персні на пальцях, а браслети, чистий скарб, а сукня шовкова, наче до вінця! А тоді сказала мені: «Пан Руже щасливий, що його сестра така гречна, і я сподіваюся, що вона дозволить нам пригостити її як вона того варту. Ми сподіваємося, що вона добре

думатиме про нас, коли дізнається, як ми прийняли її сина... Панові Руже нетерпиться побачити небожа». А на ногах у пані чорні атласні черевички, а панчохи... Ні, чудо, та й годі! Наче квітки з шовку, і в дірочках усі, наче з мережива, аж видно рожеве тіло крізь них. А фартушок такий маленький та гарненький, Веді мені сказала, що він коштує дві наших річних платні...

— Що ж, треба збиратись, — усміхнувся художник.

— Ну, а ти що думаєш, пане Ошон? — спитала стара жінка, коли Гріта вийшла.

Пані Ошон кивнула хрещениці на свого чоловіка, що сидів у глибокій задумі, зіпершись ліктем на бильце крісла й обхопивши голову руками.

— Нелегке вам дісталось завдання! — сказав старий. — Із вашими ідеями, юначе, — додав він, глянувши на Жозефа, — ви не матимете сили боротися проти такого битого шахрая, як Максанс Жіле. Хоч би що я вам радив, ви наробите дурниць; та принаймні розкажіть мені ввечері про все, що ви там бачили, чули й робили. Ну, йдіть! Хай вам Бог поможе. Намагайтесь опинитися з дядьком на самоті. Та коли, попри всі ваші хитрощі, вам не вдасться так зробити, і це вже пролле деяке світло на їхні плани; а коли ви хоч на хвилину лишитеся з ним віч-на-віч, щоб ніхто вас не чув, тоді... о, треба розкрити йому очі на його тяжке становище й домогтися чогось для матері...

О четвертій годині Жозеф перейшов простір, що розділяв оселі Ошонів і Руже, — щось ніби алею з хирлявих лип дві сотні футів завдовжки, а завширшки як Велика Нарета. Коли небіж увійшов, Куський, у начищених чоботях, штанях із чорного сукна, білій камізельці й чорному фракку пішов попереду доповідати. Стіл у вітальні був уже накритий, і Жозеф, що легко впізнав дядька, рушив просто до нього, обняв його й привітався з Флорою та Максом.

— Ми ще ні разу в житті не бачились, любий дядечку, весело сказав художник, — та краще пізно, ніж ніколи.

— Я радий вам, друже мій, — відказав старий, тупо дивлячись на небожа.

— Пані, — по-художницькому захоплено звернувся Жозеф до Флори, — я сьогодні вранці позаздрив дядечкові, що він може милуватись вами щодня.

— Гарна, правда? — сказав старий, і його тьмяні очі аж заблищали.

— Така гарна, що може бути моделлю для художника.

— Небоже, — сказав старий Руже, бо Флора штовхнула його ліктем, — це пан Максанс Жіле, він служив імператорові, як і твій брат, в імператорській гвардії.

Жозеф підвівся й уклонився.

— Ваш брат, здається, був у драгунах, а я топтав землю своїми ногами, — сказав Максанс.

— Верхи чи пішки, — докинула Флора, — обидва важили життям.

Жозеф і Макс розглядали один одного. Макс був убраний так, як тоді вбирались усі молоді чепуруни, бо замовляв одяг у Парижі. Штани з блакитного сукна, спадаючи широкими складками, не ховали його гарних ніг, хоча з-під холош видніли тільки носки чобіт і остроги. Стан був обтягнений білим жилетом з фігурними позолоченими гудзиками, позаду стягненим шнурком, ніби поясом. Цей застебнутий аж під шию жилет гарно облягав широкі груди, а чорний атласний комір змушував держати голову високо, як то роблять військові. Фрак на ньому був чорний, короткий, гарно пошитий. З кишені жилета звисав гарненький золотий ланцюжок від плаского годинника. Макс бавився ключиком від годинника, недавнім винаходом Бреге, який називали «цвіркунчиком».

«Гарний хлопець, — подумав Жозеф, оком художника оцінивши жваве обличчя, рішучу міну й розумні сірі очі, що їх Макс успадкував від батька-дворянина. — Мій дядечко, певне, страшенний нудьгар, і ця красуня шукає відшкодування, тож вони й живуть утрюх. Хіба не видно!»

В цю хвилину ввійшли Барюк і Франсуа.

— Ви ще не ходили дивитись на ісуденську вежу? — спитала Флора в Жозефа. — Коли хочете прогулятися трохи перед обідом, бо його подадуть аж через годину, то ми вам покажемо найбільшу дивовижу нашого міста.

— Залюбки! — відповів художник, не вбачаючи в цьому нічого негожого.

Поки Флора ходила по капелюшок, рукавички та кашемірову шаль, Жозеф раптом схопився, побачивши картини: його наче якийсь чарівник торкнув своєю паличкою.

— О! У вас є картини, дядечку? — спитав він, розглядаючи ту, котра вразила його.

— Так, — відповів старий. — Зосталися від Дсквенів: вони під час революції скуповували добро з молитовних домів та церков по всьому Беррі.

Жозеф уже не слухав, він захоплювався кожною картиною й раз по раз вигукував:

— Чудово! О! Оце-то полотно! Це не жарти! Що дали то краще, як у Ніколе...

— Є ще сім чи вісім дуже великих на горищі, їх зберегли задля рам, — докинув Жіле.

— Ходім подивимось! — гукнув художник, і Максанс повів його на горище.

Жозеф повернувся в захваті. Макс щось шепнув на вухо Баламутці, і та відвела Руже до вікна; Жозеф почув, як вона сказала старому неголосно, але так, щоб почув і він:

— Ваш небіж художник, ці картини вам непотрібні, тож будьте до нього ласкаві, подаруйте їх йому.

— Здається... — сказав старий, що, зіпершись на руку Флори, підійшов туди, де його небіж у захваті стояв перед полотном Альбано, — здається, ти художник...

— Та ні, я ще тільки мазюкало, — відказав Жозеф.

— А що це таке? — спитала Флора.

— Початківець, — пояснив Жозеф.

— Ну що ж, — сказав Жан Жак, — коли ці картини можуть придатись тобі в твоєму фаху, я їх тобі дарую... Тільки без рам. Бач, рами позолочені, та й гарні вони. Я туди повставляю...

— Авжеж! — вигукнув зраділий Жозеф. — Ви туди повставляєте копії, що я зроблю для вас — такі самі завбільшки...

— Але ж це забере у вас багато часу, та й полотно, і фарби, — сказала Флора. — Витратитесь... Слухайте, дядечку Руже, заплатіть небожеві по сто франків за копію. У вас двадцять сім картин... Ще й на горищі, здається, одинадцять, дуже великих, за них можна заплатити по двісті!.. За все разом вийде чотири тисячі франків. Так, ваш дядько може заплатити вам за копії чотири тисячі франків, бо рами лишає собі. Звичайно, вам потрібні й рами; та вони, кажуть, дорожчі за самі картиці, бо позолочені... Ну скажіть, пане, — знов звернулась Флора до старого, забираючи свою руку. — Правда ж, це недорого, коли ваш небіж візьме з вас чотири тисячі франків за новісінькі картини замість ваших старих... Це пристойний спосіб, — додала вона на вухо, — дати йому

чотири тисячі франків, він не здається мені дуже заможним...

— Гаразд, небоже, я заплачу тобі чотири тисячі франків за копії.

— Ні, ні, — заперечив чесний Жозеф. — Чотири тисячі франків і картини — це забагато, бо й картини, щоб ви знали, цінні.

— Та погоджуйтесь, дурненький, — наполягала Флора. — Це ж ваш дядько!

— Гаразд, я згоден, — відказав Жозеф, приголомшений таким вигідним подарунком: він розпізнав картину Перуджіно.

Отож художник був у чудовому настрої, коли, подавши руку Баламутці, виходив з дому, і це дуже добре відповідало Максансовому задумові. Ні Флора, ні Руже, ні Макс, ні будь-хто в Ісудені не могли оцінити тих картин, і хитрий Макс уважав, що тріумф Флори, яка гордо ступала попідруч із хазяїновим небожем, у добрій згоді з ним, перед очима всього приголомшеного міста, куплений за марничку. Люди стояли в дверях, щоб побачити тріумф Баламутки над усією родиною. Цей надзвичайний факт розворушив усе місто, на що й розраховував Макс. Отож, коли дядько й небіж знов увійшли до вітальні о п'ятій годині, в усіх родинах тільки й говорили, що про цілковиту згоду Макса та Флори з небожем старого Руже. По місту вже ходила й байка про подарунок та чотири тисячі франків. Обід, на який запросили ще й Лусто, одного з суддів, та ісуденського мера, був розкішний. То був один з тих провінційних обідів, що тривають по п'ять годин. Найвишуканіші вина пожвавлювали розмову. За десертом, о дев'ятій годині, художник, що сидів між Флорою й Максом навпроти дядька, вже ніби й заприятелював з офіцером, якого вважав найсимпатичнішим хлопцем у світі. Жозеф вернувся додому об одинадцятій добре напідпитку. А старого Руже Куський відніс на ліжко п'яного як чіп, бо він їв, наче з голодного краю, а пив, як бездонне барило.

— Ну що, — сказав Макс, лишившись опівночі на самоті з Флорою, — чи не краще так, ніж надиматись перед ними? Тих Брідо ми приймемо, вони дістануть невеликі подарунки, будуть обсипані ласкою й зможуть тільки вихваляти нас, а тому будуть спокійні, та й нам дадуть спокій. Завтра вранці ми вдвох із Куським познімаємо

ці картини й віднесемо художникові, щоб він побачив їх, коли прокинеться, а рами складемо на горинці й замінимо шпалери у вітальні на оті, де сцени з життя Телемака, — я такі бачив у пана Муїєрона.

— Авжеж, буде дуже гарно! — вигукнула Флора.

Другого дня Жозеф прокинувся десь перед полуднем. Зі свого ліжка він побачив картини, складені одна на одну, — він навіть не чув, коли їх принесли. Поки він знов роздивлявся картини, розпізнавав у них шедеври, вивчав манеру художників і шукав підписів, його мати пішла побачити брата й подякувати йому: так її намовив старий Ошон, який, знаючи, скільки дурниць наробив учора художник, вирішив, що зі спадщиною нічого не вийде.

— Ваші супротивники великі пронози. За все своє життя я не бачив такої чіпкої людини, як цей вояк: здається, війна формує натуру молодих людей. Жозеф дозволив себе обморочити! Він прогулювався попідруч із Баламуткою! Йому, безперечно, заткнули рота вином, поганими картинами й чотирма тисячами франків. Недорого ж обійшовся ваш художник Максансові!

Предбачливий старий накреслив лінію поведінки для дружининої хрещениці, порадивши їй розгадувати, що на думці в Макса, й задобрювати Флору, щоб якось увійти в довіру до неї, та знаходити хвилинки для розмови з Жаном Жаком. Брат зустрів пані Брідо якнайласкавіше — так його навчила Флора. Старий лежав у ліжку, недужий з учорашнього перепою. В перші хвилини Агата не могла зачіпати серйозних питань, і Макс вирішив, що годиться zostавити сестру з братом на самоті. Розрахунок був правильний. Сердешна Агата застала брата таким недужим, що не хотіла позбавляти його турбот мадмуазель Бразьє.

— Звичайно, — сказала вона старому парубкові, — я хочу познайомитися з людиною, якій маю дякувати за братове щастя.

Ці слова видимо потішили Жана Жака, і той подзвонив, викликаючи мадмуазель Бразьє. Як можна здогадатись, Флора була недалеко. Дві жінки-супротивниці привітались. Баламутка почала вкрай запопадливо, вкрай ласкаво панькатися з недужим, почала поправляти йому подушки — мовляв, занизько лежить, — поведилась, як учора звінчана дружина. Старий парубок теж просто танув, умліваючи.

— Ми дуже вдячні вам, мадмуазель, — сказала Агата, — за ті знаки відданості, що ви так довго виявляєте моему братові, і за те, що ви так дбаєте про його добробут.

— Це правда, люба моя Агато, — сказав старий, — вона дала мені спізнати щастя, і взагалі це жінка, сповнена найкращих якостей.

— Отож, брате, ви не зуміли як слід віддячити мадмуазель. Вам слід було одружитися з нею. О, я надто щиро вірю в Бога, аби не бажати, щоб ви корилися приписам релігії. Ви обое були б спокійніші, якби не заходили в конфлікт із законами і мораллю. Я, любий брате, приїхала просити у вас допомоги у великій біді, але не думайте, що ми хочемо вказувати вам, як ви маєте розпорядитися своїм добром.

— Ласкава пані, — сказала Флора, — ми знаємо, що ваш шановний батько повівся з вами несправедливо. Ваш брат може сказати вам, — провадила вона, пильно дивлячись на свою жертву, — що, як ми коли й сварилися з ним, то тільки через вас. Я переконувала пана Руже, щоб він уділив вам частину маєтку, в якому вам відмовив мій благодійник, бо він, ваш тато, таки був моїм благодійником (вона підпустила сльозинку в голос), я про це часто згадую... Але ваш брат, пані, послухався розуму...

— Так, — сказав простосердий Руже, — коли я складатиму заповіт, то не забуду вас.

— Не говорімо про це, брате, ви ж іще не знаєте моєї вдачі.

Легко собі уявити, як поточилась ця перша зустріч після такого вступу. Руже запросив сестру пообідати в нього післязавтра.

Протягом цих трьох днів «рицарі неробства» наловили силу пацюків, мишей і полівок, а тоді однієї ночі пустили їх, зголоднілих, до зерна, чотиреста тридцять шість штук, серед них багато кітних. Ще не задоволені тим, що підкинули Фаріо стількох утриманців, «рицарі» продірявили покрівлю капуцинської церкви й пустили туди десяток голубів, узятих із різних ферм. Усі ці тварини бенкетували тим спокійніше, що сторожа комори Фаріо один шибеник спокусив пиячити з ранку до вечора, і той зовсім не дбав про хазяїнове зерно.

Пані Брідо, всупереч думці старого Ошона, вірила, що її брат іще не склав заповіту; вона збиралась пита-

ти його, які в нього наміри щодо мадмуазель Бразьє, як тільки зможе вийти на прогулянку разом з ним, бо Флора й Максанс лишали їй таку надію, яка не мала справдитись.

Хоча «рицарі» сушили голови, як змусити двох парижан тікати з міста, але їм спадали на думку самі нездійсненні дурощі.

Коли минув тиждень — половина того часу, який парижани могли залишатись в Ісудені, вони не просунулись у своїй справі далі, ніж першого дня.

— Ваш адвокат не знає провінції, — сказав старий Ошон пані Брідо. — Того, чого ви приїхали домогтись, не зробиш ні за два тижні, ні за два роки; треба не розлучатися з братом і спробувати повернути його до побожності. Ви зможете підкопатись під укріплення Флори й Максанса тільки з допомогою священика. Така моя рада, і не треба гаятись.

— Дивні у вас уявлення про церкву, — сказала чоловікові пані Ошон.

— Ет! — вигукнув старий. — Такі ви всі, богомолки!

— Бог не благословить діла, що спирається на блюзнірство, — сказала пані Брідо. — Щоб віра служила таким... Та ми були б іще злочинніші за Флору!

Ця розмова відбулась за сніданком, і Франсуа, так само як Барюк, слухав, не пропускаючи й слова.

— Блюзнірство! — вигукнув старий Ошон. — Та коли б якийсь славний і розумний абат, а я таких знав чимало, та відав, у якій ви скруті, він би не побачив нічого блюзнірського в тому, щоб повернути до Бога заблудлу душу вашого брата, напоумити його на справжню спокуту своїх гріхів, щоб він вигнав ту жінку-спокусницю, і запевнив його в спасінні, пояснив, який спокій буде в нього на душі, коли він наділить кількома тисячами ліврів ренти якусь архієпископську семінарію, а спадщину лишить природним спадкоємцям.

Пасивна покора, якої старий скнара домігся в своєму домі від дітей і яка передалась онукам, підлеглим його опіці, — для них він нагромадив чималий статок, бо, як сам казав, дбав про них як про себе, не дозволила Барюкові й Франсуа виразити бодай найменше здивування чи незгоду; але вони значуще Perezирнулись, мовляв, ця думка згубна для Максових інтересів.

— Річ ось у чому, пані, — озвався Барюк. — Коли ви хочете дістати спадщину по братові, засіб для цього є

тільки один: треба лишатись в Ісудені скільки потрібно, щоб цим скористались...

— Мамо, — сказав Жозеф, — вам би слід написати про все це Дерошеві. Щодо мене, то я не хочу від дядька нічого, крім того, що він сам захотів мені дати.

Пересвідчившись, що тридцять дев'ять картин мають велику цінність, Жозеф обережно поздіймав їх із підрамників, повгортав у папір, позаклеював звичайним клеєм, склав одну на одну у велику скриню й відіслав на ім'я Дероша, а тепер хотів повідомити його листом. Дорогоцінний вантаж відіслали напередодні.

— Ви задоволені вигідним надбанням, — сказав пан Ошон.

— Але мене не збентежило те, що я там знайшов на півтораста тисяч франків картин.

— Таке тільки художник придумає, — сказав пан Ошон, дивлячись на Жозефа дуже промовисто.

— Слухай, мамо, — звернувся Жозеф до Агати. — Я напишу Дерошеві й поясню, як тут стоять справи. Якщо Дерош порадить zostаватись, zostавайся. Ну, а службу тобі ми завжди знайдемо не гіршу...

— Любий мій, — сказала пані Ошон Жозефові, виходячи з-за столу, — я не знаю, які там ті картини вашого дядька, але вони мусять бути добрі, коли судити, звідки їх узято. Коли вони варті всього сорока тисяч франків, по тисячі за картину, не кажи цього нікому. Хоч мої онуки добре виховані й скромні діти, та вони могли б ненароком десь розповісти про цю нібито знахідку, весь Ісуден дізнався б, а нащо нашим супротивникам це знати. Ти поводишся, як дитина.

І справді опівдні багато ісуденців, а головне — Максанс Жіле, — дізналися про цю думку, а тому почали розшукувати всі старі картини, про які більш не думали, та виставляти напоказ усяку мазанину; Макс гірко пошкодував, що сам підштовхнув старого віддати картини, і його лють на спадкоємців, коли він дізнався про план старого Ошона, розгорілася ще дужче через те, що він називав своєю дурістю. Вплив релігії на слабку людину — це було єдине, чого слід боятись. І порада двох приятелів утвердила Максанса Жіле в його постанові перевести в гроші всі орендні угоди Руже і по змозі швидше вкласти їх у позики на проценти; але ще негайнішим ділом він уважав випхати з міста парижан. Та навіть геній Маскаріля чи Скапена не розв'язав би легко

цієї проблеми. Флора на пораду Макса стала казати, що прогулянки пішки надто стомлюють хазяїна, в його літах краще їздити каретою. Цей привід був необхідний для того, щоб їздити потай від міста до Буржа, до В'єрзона, до Шатору, до Ватана, до всіх місць, куди задум повкладати гроші змушував їздити Руже, Флору й Макса. Отож під кінець тижня весь Ісуден здивувався, дізнавшись, що старий Руже поїхав до Буржа купувати екіпаж, і «рицарі неробства» тлумачили це сприятливо для Баламутки. Флора й Руже придбали жахливу колісницю з імітаціями вітражів, поморщеними шкіряними завісками, що вже пережила двадцять два роки й дев'ять походів; вона продавалася після смерті одного полковника, приятеля маршала Бертрана; на час відсутності цього вірного імператорового товариша йому було доручено наглядати за маршаловими маєтками в Беррі. Ця карета, пофарбована в зелений колір, була схожа на берлін, але каретник переробив її під одного коня. Отже, вона належала до того типу екіпажів, що його настійно ввело в моду загальне збідніння, їх тоді прозвали «півбагатійками», хоча на початку називали їх «клістирками». Оббивка в цій «півбагатійці», проданій як коляска, була побита міллю, позументи — схожі на інвалідські нашивки, залізаччя бряжчало, але коштувала вона всього чотириста п'ятдесят франків, і Макс купив у полку, який стояв у Буржі, добру міцну кобилу, щоб запрягати до тієї коляски. Перефарбував повіз у темно-брунатний колір, при нагоді купив міцну збрую, і весь Ісуден розхвилювався, чекаючи, коли прибуде коляска старого Руже! Першого разу, коли той скористався нею, гуркіт коліс повикликав на вулицю всіх городян і на кожному перехресті товпились цікаві. Другого разу старий парубок доїхав до Буржа, де, аби збутися клопотів, з грошовими операціями, які йому порадила, чи то наказала виконати Флора Бразье, підписав у нотаря доручення на ім'я Максанса Жіле, щоб той склав усі зазначені в тому дорученні угоди. Флора полишила собі разом з паном позбирати вкладене в Ісудені та околицях. Головний нотар у Буржі прийняв у себе пана Руже, що попросив його знайти позику в сто сорок тисяч франків під заставу нерухомості. В Ісудені нічого не знали про ці заходи, виконані таємно й дуже спритно. Максанс, як людина вільна, міг їздити до Буржа й вертатися звідти від п'ятої години ранку до п'ятої години вечора верхи на своєму коні, а Флора не лишала

хазяїна самого. Старий Руже легко погоджувався на все, що підказувала йому Флора, але він захотів, щоб сто п'ятдесят тисяч ренти були записані на ім'я мадмуазель Флори Бразье тільки в користування процентами, а як власність лишались на його імені. Упертість, яку старий виявив у домашній боротьбі, розбудженій цією справою, занепокоїла Макса, якому здавалося, що це вже позначаються роздуми, пробуджені прибуттям законних спадкоємців.

Серед цих значущих заходів, які Максанс хотів приховати від очей міста, він забув про торговця зерном. Фаріо після деяких маневрів та поїздок, що мали на меті підняти ціну на його зерно, заходився виконувати свої угоди з покупцями. І ось, на другий день після свого повернення, він побачив, що дах капуцинської церкви, видний з вулиці, аж чорний від голубів. Він вилаяв сам себе за те, що не поцікавився вчасно станом покрівлі, й квалливо подався до свого складу, а там побачив, що половини зерна вже нема. Все було засипане послідом мишей, пацюків та полівок, і з цього він зрозумів другу причину нещастя. Та іспанець збілів, як полотно, від гніву, коли, пробуючи оцінити розміри збитків, помітив, що зісподу все зерно проросло, бо воно було підлите водою крізь бляшану трубу, яку Макс придумав пропхати всередину купи. Навалу голубів і пацюків можна було пояснити природним інстинктом, але в цій останній напасті видно було людську руку. Фаріо сів на приступці біля вівтаря в одному притворі й обхопив голову руками. Півгодини просидів він, щось думаючи з іспанською запеклістю, коли раптом побачив білку, яку придумав дати йому в нахлібниці молодий Годе: звірятко, задерши хвоста, бігало вздовж поперечної балки, посеред якої стояла підпора даху. Іспанець спокійно підвівся й повернув до свого сторожа обличчя, незворушне, мов у араба. Фаріо не нарікав, він вернувся додому, тоді пішов шукати робітників, щоб зсипати в мішки вціліле зерно й розстелити на сонці підмочене, аби врятувати скільки можливо, потім заходився коло угод, оцінивши втрати в шістдесят процентів. Хоч він і зумів виторгувати вищу ціну, ті шістдесят відсотків йому довелось докупити, отож збитки становили більш як половину всієї суми. Іспанець не мав ворогів, тому він не помилився, приписавши помсту Максансові Жіле. Він вважав за доведене, що Макс та ще декілька інших, єдині призвідці нічних

фарсів, напевне винесли його візок до вежі й розважалися, розбивши його; сума збитків сягала тисячі екю, майже всього капіталу, наскладаного Фаріо після війни. Надихнутий почуттям помсти, цей чоловік виявив наполегливість і хитрість шпигуна, якому пообіцяли велику нагороду. Ночами, потай никаючи містом, він урешті добув докази бешкетів «рицарів неробства»; побачив їх, перелічив, вистежив їхні зустрічі та бенкети у Коньєтти; потім, заховавшись, став свідком однієї з їхніх витівок і упевнився в їхніх нічних неподобах.

Попри свою заклопотаність справами, Максанс не хотів занедбувати нічних пригод — насамперед через те, що це могло виявити таємницю його великих комбінацій з маєтком старого Руже, а крім того — щоб його друзі не розледащили. Отож «рицарі» мали провести ще одну з тих витівок, про які вже стільки років говорили в місті. За одну ніч вони потруїли всіх сторожових псів у місті й передмістях. Фаріо чув, як вони, виходячи від Коньєтти, наперед вихвалялися тим успіхом, який матиме ця витівка, і смакували загальну жалобу, яку викличе це нове вигублення невинняток. Якого ж страху нажене ця кара, провістивши всякі грізні напади на оселі, позбавлені сторожів?

— Це буде таке диво, що, може, й візок Фаріо затьмарить! — сказав молодий Годе.

Фаріо вже й не треба було чути цих слів, що підтверджували його підозру: він уже й так наважився.

Побувши в місті три тижні, Агата, як і пані Ошон, збагнула, що старий скнара мав рацію: щоб розвіяти вплив, який здобули на її брата Баламутка та Макс, потрібні роки. Агата нітрохи не завоювала довіри Жана Жака, з яким ні разу не змогла лишитись наодинці. Навпаки, мадмуазель Бразьє тріумфувала над спадкоємцями, возячи Агату гуляти в колясці, де сиділа з нею позаду, а пан Руже з небожем — попереду. Мати й син нетерпляче ждали відповіді на свій довірчий лист до пана Дероша. І ось напередодні того дня, коли мали бути потруєні собаки, Жозеф, який страшенно нудився в Ісудені, одержав два листи: одного від видатного художника Скіннера, ближчого йому літами, а тому й ближчого в приязні, аніж їхній учитель Гро, а другого від Дероша.

Ось перший лист, посланий з Бомона-на-Уазі:

«Любий мій Жозефе, я дістав замовлення від графа де Серізі на головні картини для Прельського замку. Обрамлення та орнаментальні розписи я собі не взяв, а порекомендував тебе й графові, й будівничому Гріндо, і так успішно, що тобі лишається тільки взяти пензлі й приїхати. Плата тебе задовольнить. Я їду до Італії з жінкою, а ти можеш узяти за помічника Містіґрі. Цей шибеник має хист, я його тобі віддаю в розпорядження. Він уже аж танцює, думаючи, як весело житиме в Прельському замку. Прощай, любий Жозефе; коли я не вернусь і не покажу нічого на найближчій виставці, ти мене заміниш! Так, любий Жожо, твоя картина — шедевр, я цього певен; але такий шедевр, що викличе галас про романтизм, і тобі доведеться непереливки. Кінець кінцем, як каже той блазень Містіґрі, що вивертає всі прислів'я навиворіт: «Життя — це биття». Що ти робиш у тому Ісудені? Бувай.

Твій друг
Скіннер»

А ось лист від Дероша.

«Любий Жозефе, цей пан Ошон мені здається дуже розумним стариганом, і я дуже високо ставлю його думку, про яку ти пишеш: він має цілковиту рацію. Ти питаєш поради, то я скажу так: хай твоя мати лишається в Ісудені, у пані Ошон, і платить там якусь скромну суму, приміром чотириста франків на рік, за своє утримання. На мою думку, хай пані Брідо покладається на ради пана Ошона. Але твоїй матері буде нелегко в присутності людей, що зовсім не хочуть поступитись і провадять дуже хитру політику. Цей Максанс небезпечний, і ти маєш рацію: я бачу в ньому ще грізнішого за Філіппа. Цей негідник змушує і свої вади служити своїй удачі, він розважається не дурно, як твій брат, чиї дурощі не дають ніякої користі. Те, що ти пишеш, мене лякає, бо я небагато зможу зробити, коли приїду до Ісудена. Пан Ошон за спиною в твоєї матері зробить більше, ніж я. Що ж до тебе, то ти можеш повернутись, бо з тебе мало користі в справі, яка вимагає постійної уваги, пильного спостереження, догоджання, стриманості в словах і прикидання в учинках, такого осоружного для митця. Хоч вам і кажуть, ніби заповіту нема, він у них складений давно, будь певен. Але заповіт можна скасувати, поки

твій дядько живий, він буде приступний для голосів сумління та релігії. Ваша удача буде наслідком війни між церквою й Баламуткою. Безперечно, настане така хвилинка, коли ця жінка втратить владу над старим, а релігія набуде всемогутності. Поки твій дядько не віддав їм усього добра в руки і не перевів його в іншу форму, все стане можливим, коли релігія візьме гору. Ти ще маєш попросити пана Ошона наглядати по змозі за маєтком твого дядька. Треба знати, чи його нерухомості заставлені і на чие ім'я зроблено вклади. Старому дуже легко вбити в голову страх за своє життя в тому випадку, коли він віддасть своє добро чужим людям, і хоч трохи наділений хитрістю спадкоємець міг би перешкодити такому загарбанню з самого початку. Та чи зможе провести таку комбінацію твоя мати, людина непрактична, некорислива й релігійна? Одне слово, я можу тільки розкривати вам очі. Все, що ви робили досі, могло тільки стривожити ваших суперників, і, можливо, вони вже шикуються до бою...»

— Оце я називаю добре сформульованою консультацією! — вигукнув пан Ошон, гордий з того, що паризький адвокат так високо оцінив його.

— О, Дерош славний хлопець, — запевнив Жозеф.

— Корисно було б прочитати цього листа нашим жінкам, — сказав старий скнара.

— Візьміть, — відповів Жозеф, подаючи йому листа. — А я хочу їхати завтра, тому зараз піду попрощаюся з дядьком.

— А! — вигукнув пан Ошон. — Пан Дерош наостанці просить вас спалити листа.

— Спалите потім, як прочитає мама, — сказав художник.

Жозеф Брідо переодягся, перейшов широку площу і з'явився перед дядьком, що саме закінчував сніданок. Макс і Флора були за столом.

— Не турбуйтеся, дядечку, я прийшов попрощатись.

— Ви їдете? — спитав Макс, презирнувшись із Флорою.

— Так, я маю роботу в замку пана де Серізі, і мені тим швидше треба туди, що він має великий вплив і може прислужитись моему братові в палаті перів.

— Що ж, їдь працюй, — з тупою міною сказав старий Руже, що здався Жозефові якимось дивно зміненим. — Треба працювати... мені прикро, що ви вже їдете...

— Та ні, мама ще трохи побуде тут, — відказав Жозеф. Макс ворухнув губами до Баламутки, ніби промовив: «Це вони хочуть діяти за тим планом, що сказав пан Барюк».

— Я радий, що приїздив, — сказав Жозеф, — бо мав приємність познайомитися з вами, а ви збагатили мою майстерню...

— Так, — озвалась Баламутка, — замість пояснити вашому дядькові, скільки коштують його картини, оцінені більш як у сто тисяч франків, ви хуленько відіслали їх до Парижа... Бідолаха, він же як дитина! Нам у Буржі сказали, що одна картинка того, як його... Пуссена, що до революції була в соборі, сама коштує тридцять тисяч франків...

— Негарно так, небоже, — сказав старий на Максів знак, якого Жозеф не помітив.

— Ану, відверто, — засміявся вояк, — чесно скажіть, скільки коштують, на вашу думку, ті картини? Сто чортів! Добряче ви підлатались у дядечка; що ж, ваше право, дядьки для того й існують, щоб їх скубити! Мені не судилось мати дядьків, але якби вони в мене були, я б їх, далєбі, не щадив.

— Ви знаєте, пане, — звернулась Флора до Руже, — скільки коштують *ваші* картини?.. Як ви тоді сказали, пане Жозефе?

— Ну, я сказав, що картини дечого варті, — відповів художник, червоний, мов буряк.

— Кажуть, що у пана Ошона ви оцінили їх на сто п'ятдесят тисяч франків, — провадила Флора. — Це правда?

— Так, — підтвердив художник, правдивий, мов дитя.

— І ви мали намір подарувати небожеві сто п'ятдесят тисяч франків? — звернулась Флора до старого.

— Ні, ні! — заперечив той під пильним поглядом Баламутки.

— Все це можна владнати дуже просто, — сказав художник. — Я поверну їх вам, дядечку.

— Ні, ні, не треба! — відказав старий.

— Я вам їх поверну, дядечку, — повторив Жозеф, ображений промовистою мовчанкою Максанса Жіле й Флори Бразье. — Я добуду собі достаток пензлем, я не хочу нічого ні від кого, навіть від дядька... Бувайте здорові, мадмуазель, на все добре, пане...

І Жозеф вернувся до Ошонів роздратований, як уміють тільки митці. У вітальні зібралася вся родина Ошо-

нів. Побачивши, що Жозеф розмахує руками й говорить сам із собою, його спитали, що сталося. В присутності Барюка й Франсуа прямодушний Жозеф розповів, що йому довелось витерпіти; тож про всю пригоду через дві години гомоніло все місто і кожне домальовувало всякі кумедні подробиці. Декотрі вважали, що Макс покривдив художника, інші — що той образив панну Бразьє і Макс виставив його за двері.

— Яка ж бо дитина ваш син! — сказав Ошон пані Брідо. — Його зробили дурником, приборігши цю сцену на день прощання. Макс і Баламутка вже два тижні знають ціну картин, бо він мав дурість лягнути про неї перед моїми онуками, а тим припекло рознести це по всьому місту. Вашому художникові слід було виїхати не прощавшись.

— Мій син слушно зробить, коли поверне картини, якщо вони такі дорогі, — відказала Агата.

— Якщо вони, за його словами, варті двохсот тисяч франків, — сказав старий Ошон, — то це була дурниця — поставити себе в таке становище, коли доводиться повертати їх, бо ви мали б хоч це з усієї спадщини, а так ви не матимете нічого! І це знов же причина, чому ваш брат не захоче вас більше бачити...

Десь від півночі до першої години «рицарі неробства» почали розносити дармовий харч міським собакам. Цей пам'ятний похід скінчився аж о третій годині ранку — в ту пору бешкетники сходились вечеряти в Коньєтти. О пів на п'яту, коли вже світало, вони розійшлись по домівках. В ту хвилину, коли Макс повертав з вулиці Авенір на Головну, Фаріо, що сидів у засідці в рівчаку, завдав йому удару ножем прямо в серце, висмикнув лезо й утік Вілатським ровом, де обтер ножа носовиком. А носовика виправ у Копаній річці, тоді спокійно вернувся до Сен-Патерна, де жив, уліз додому вікном, яке лишив відчиненим, і вранці його розбудив новий сторож, що застав його в глибокому сні. Падаючи, Макс жажливо зойкнув, так що почули всі довкола. Лусто-Пранген, син судді й далекий родич намісника, та молодий Годе, що вже спустились Головною вулицею вниз, побігли назад, волаючи: «На поміч! Макса вбивають!» Та жоден собака не гавкнув, і ніхто не вийшов, бо всі подумали, що це знов вихватка нічних бешкетників.

Коли надбігли двоє «рицарів», Макс уже був непритомний. Довелось іти будити Годе-батька. Звичайно,

Макс упізнав Фаріо; та коли він о п'ятій годині ранку опритомнів, побачив коло себе людей і зрозумів, що рана не смертельна, то зразу вирішив обернути все собі на користь і жалібним голосом вигукнув: «Я, здається, розгледів обличчя й очі того проклятого маляра!»

Тоді Лусто-Пранген побіг до свого батька, слідчого судді. Старий Конье, Годе-син і ще двоє чоловіків, яких розбудили, перенесли Макса додому. Коньєтта і Годе-батько йшли обіч Макса, що лежав на матраці, прив'язаному до двох жердин. Пан Годе не хотів нічого робити, поки пораненого не покладуть у ліжку. Ті, хто ніс пораненого, звичайно, дивились на двері будинку пана Ошона, поки вставав Куський, і бачили служницю Ошонів, що замітала. Як у більшості провінційних домів, там відмикали двері дуже рано. Єдине слово, вимовлене Максом, збудило підозру, і Годе-батько гукнув:

— Гріто, пан Жозеф Брідо ще спить?

— Та ні,— відказала Гріта.— Він вийшов о пів на п'яту, він цілу ніч ходив по своїй кімнаті, не знаю, що йому вадило.

Відповіддю на ці наївні слова був нажаханий гомін і вигуки; служниця зацікавилась і прибігла поглянути, кого це принесли до старого Руже.

— Це він, ваш художник, такого накоїв! — сказали їй.

Тоді, покинувши приголомшену служницю, ввійшли в дім; вона встигла побачити Макса, що лежав на матраці весь закряваний, умираючи.

Митці легко здогадаються, що так хвилювало Жозефа, не даючи йому спати всю ніч: він уже бачив себе притчею во язицех для всього Ісудена: його вважатимуть за шахрая, за зовсім іншу людину, ніж він був насправді — чесний хлопець, порядний художник! Ох! Він би віддав свою картину, аби дістати змогу полетіти, як ластівка, до Парижа і жбурнути Максowi в обличчя дядькові картини. Його пограбували, та ще й виставили грабіжником! Отож він удосвіта вийшов з дому і подався в тополеву алею, яка вела до Тіволі, аби в русі вилити хвилювання. І поки цей неповинний молодик, утішаючи себе, присягався, що більше й носа не поткне в ці краї, Макс готував йому нову кривду, нестерпну для витончених душ. Коли пан Годе-старший дослідив рану й зрозумів, що ніж, наткнувшись на гаманчик, пройшов мимо серця, хоча й завдав жахливу рану, він зробив те, що роблять усі лікарі, надто провінційні: з поважним виглядом ска-

зав, що не ручиться за Максове життя; а потім, наклавши бешкетливому воякові пов'язку, пішов. Свій науковий висновок він сказав Баламутці, Жанові Жаківі Руже, Куському й Веді. Баламутка, вся в сльозах, прибігла до свого любого Макса, а Куський та Веді розповіли людям, які зібрались на вулиці, що майор майже безнадійний. Ця новина стягла до площі Сен-Жан та обох вулиць Нарет сотні дві душ.

— Нічого мені не буде, місяць полежу, та й усе. Я знаю, хто на мене напав, — сказав Макс Баламутці. — Та ми скористаємося з пригоди, щоб спекатись парижан. Я вже сказав, що наче впізнав художника; отож скажи, що я помираю, й доможися, щоб Жозефа Брідо заарештували: хай посидить у буцегарні хоч два дні. Мені здається, що я вже знаю його матір достатньо, щоб бути певним: вона стрілою помчить до Парижа зі своїм малярчуком. А тоді нам не треба буде боятися священників, коли ті здумають напосісти на нашого недоумка.

Коли Флора Бразье спустилась униз, вона застала юрбу, вельми схильну сприйняти ті думки, які вона висловила; пустивши сльозу, вона крізь ридання сказала, ніби отой художник, якого й по лиці видно, що він за один, напередодні полаявся з Максом за ті картини, що виманив у старого Руже.

— Цей харцизяка, бо він таки харцизяка, з першого погляду видно — вирішив, що дядько відпише йому все, коли не стане Макса, але ж, — сказала вона, — брат ближчий родич, ніж небіж! Макс — син доктора Руже. Небіжчик сказав мені про це перед смертю!

— Еге ж, він хотів завдати цього удару наостанці, добре все обміркував, адже він сьогодні їде, — озвався котрийсь із «рицарів неробства».

— У Макса в Ісудені нема жодного ворога, — докинув інший.

— А крім того, Макс упізнав художника, — запевнила Баламутка.

— Де він, цей проклятий парижанин? Знайдіть його! — загукали в натовпі.

— Знайти його! — відповів хтось. — Він вийшов з дому вдосвіта.

Один з «рицарів» зразу побіг до пана Муйєрона. Натовп чимраз більшав, гамір ставав погрозливым. Збурені гурти заповнили всю Велику Нарету. Інші стояли перед церквою святого Іоанна. Один гурт стояв у Вілатській

брамі, де кінчалась Мала Нарета. Добратись до площі або покинути її було важко. Це було схоже на якусь процесію. Панове Лусто-Пранген та Муїєрон, комісар поліції, жандармський лейтенант і його сержант із двома жандармами насилу пропхалися до площі Сен-Жан, де опинились між двома юрбами, що волали й гукали до них, аби настроїти їх проти парижанина, звинуваченого так несправедливо, бо обставини свідчили проти нього.

Коли службові особи поговорили з Максом, пан Муїєрон послав комісара поліції, сержанта й одного жандарма оглянути те, що мовою міністерства внутрішніх справ називається «ареною злочину». Потім панове Муїєрон і Лусто-Пранген у супроводі жандармського лейтенанта перейшли з оселі старого Руже до будинку Ошонів, який охороняли два жандарми в кінці садка і ще два коло дверей. Юрба заповнила все. Ціле місто товпилось на Головній вулиці.

Гріта, перелякана, вже побігла до хазяїна й сказала йому: «Пане, вас хочуть громити! Все місто збунтувалося. Пана Максанса Жіле замордовано, і кажуть, що це зробив пан Жозеф!»

Пан Ошон квапливо одягнувся й вийшов надвір, але, побачивши розлючений натовп, хутенько вернувся і замкнув за собою двері. Розпитавши Гріту, він довідався, що гість цілу ніч ходив по кімнаті, страшенно схвилюваний, а вдосвіта вийшов з дому й ще не вернувся. Наляканий, він пішов до пані Ошон, яку вже розбудив гамір, і розповів їй жахливу новину, яка, хай там правдива чи ні, стягла весь Ісуден на Сен-Жанську площу.

— Я певна, що він не винен! — сказала пані Ошон.

— Та, поки його невинність з'ясується, сюди можуть удертись і все розгромити, — сказав пан Ошон, побліднувши (у нього в підвалі було золото).

— А що Агата?

— Спить сном праведних.

— А! Тим ліпше, — сказала пані Ошон. — Я б воліла, щоб вона не прокидалась, поки не з'ясується вся ця справа. Такий удар може вбити бідолашечку!

Та Агата прокинулась і зійшла вниз напіводягнена, бо нарікання Гріти, яку вона почала розпитувати, геть спантеличили її. Вона побачила пані Ошон із чоловіком, бліду й з очима повними сліз, коло одного вікна в залі.

— Кріпись, люба. Бог посилає нам випроби, — сказала стара. — Жозефа звинуватили...

— В чому?

— В злочині, якого він не міг учинити, — відповіла пані Ошон.

Почувши ці слова й побачивши, що до зали входять жандармський лейтенант, пан Муйєрон і пан Лусто-Пранген, Агата зомліла.

— Ідіть звідси й відведіть геть пані Брідо, — сказав пан Ошон дружині й Гріті. — Жінки в таких обставинах тільки заважають. Заберіть пані Агату до її спальні, обидві. Сідайте, панове, — сказав старий. — Сподіваюся, що та помилка, якій завдячую ваш візит, з'ясується.

— Якби ж то помилка, — відказав пан Муйєрон. — Натовп такий збуджений, усі такі розгнівані, що я боюся за звинуваченого... Я б його затримав у суді, аби вони вгамувалися.

— Хто б повірив, що Максанса Жіле так люблять у місті! — озвався Лусто-Пранген.

— Мені щойно сказав один з моїх людей, що надбігло понад тисячу душ із Римського передмістя, і всі кричать, жадаючи смерті винуватцю, — заявив жандармський лейтенант.

— То де ж ваш гість? — спитав пана Ошона пан Муйєрон.

— Здається, вийшов прогулятися за місто.

— Покличте Гріту, — поважно сказав слідчий. — Сподіваюся, що пан Брідо не виходив із дому. Вам, напевне, відомо, що злочин стався на світанку, зовсім недалеко звідси?

Поки пан Ошон ходив шукати Гріту, троє службовців значуще презиралися.

— Мені обличчя того художника зразу не сподобалося, — сказав лейтенант до пана Муйєрона.

— Дочко, — звернувся слідчий до Гріті, що саме ввійшла, — кажуть, ти бачила, як уранці пан Жозеф Брідо виходив з дому?

— Так, пане, — відповіла служниця, тремтячи як осиковий листок.

— О котрій годині?

— Як тільки я встала: він цілу ніч ходив по своїй кімнаті й був одягнений, коли я спускалася вниз.

— Було вже видно?

— Світало.

— Він був схвильований?

— Ще б пак! Сам не свій.

— Пошліть по мого пристава когось зі своїх людей, — наказав пан Лусто-Пранген лейтенантові, — і хай він візьме з собою мандати...

— Господи! Не кваптеся так, — сказав пан Ошон. — Його хвилювання можна пояснити інакше, ніж тим, що він задумав убивство: завтра він їде до Парижа через одну історію: Жіле й мадмуазель Флора Бразье зазідали його в нечесності.

— Атож, історія з картинами, — сказав пан Муйєрон. — Вчора вони через них посварились, а художники, як то кажуть, у гарячій воді купані.

— Ну кому в Ісудені було потрібно вбивати Максанса? — спитав Лусто. — Нікому: ні якомусь ревнивому чоловікові, ні будь-кому, бо хлопчина ніколи нікого не скривдив.

— Але що робив пан Жіле о пів на п'яту на вулицях Ісудена? — спитав пан Ошон.

— Ет, пане Ошон, не втручайтесь у нашу роботу, — відказав Муйєрон. — Ви не знаєте всього: Макс упізнав вашого художника.

В ту мить у одному кінці міста знявся крик і, неначе грім, покотився Великою Наретою.

— Ось він! Ось він! Упіймали!

Ці слова чітко вирізнялись у стоголосому гомоні. І справді, нещасного Жозефа Брідо, що спокійно вертався додому від Ландролевого млина, щоб устигнути до сніданку, побачили, коли він вийшов на площу Вбогих, — помітили всі гурти відразу. На щастя для нього, надбігли два жандарми й видерли його з рук жителів Римського передмістя, які вже безцеремонно вхопили його за руки, гукаючи: «Смерть йому!»

— Дорогу! Дорогу! — вигукували жандарми, які покликали на допомогу ще двох, що прикрили Брідо спереду і ззаду.

— Розумієте, пане, — сказав художникові один з тих двох, котрі тримали його під руки, — зараз ідеться і про ваше життя, і про наше. Винний ви чи не винний, але ми маємо врятувати вас від бунту, що зчинився через напад на майора Жіле, і цей народ не думає про те, щоб вашу провину з'ясувати: вони певні, що ви душолюб, і їх не похитнеш. Всі ці люди молились на пана Жіле, і видно, що вони вже ладні вчинити самосуд. О, ми бачили, як вони в тридцятому році гамселили збирачів податку, тож ходімо!

Жозеф Брідо поблід як смерть, але зібрався на силі й рушив уперед.

— Врешті, я не винен,— сказав він,— піду з вами!

І художник поніс свій хрест! Він чув тюкання, лайку, погрози смертю на своїй жахливій путі від площі Вбогих до площі Сен-Жан. Жандарми мусили оголити шаблі, щоб захиститись від розлюченого натовпу, що жбурляв у них каміння. Жандармів мало не покалічили, а Жозефа кілька камінців ударили по ногах, по плечах, по капелюху.

— Привели! — сказав один із жандармів, входячи до вітальні пана Ошона.— Насилу-насилу, пане лейтенанте!

— Тепер треба якось розігнати це збіговисько, і я не бачу іншого способу для цього, панове, як тільки відвести пана Брідо в суд,— сказав лейтенант урядовцям,— у вашому оточенні. А я зі своїми жандармами обступлю вас. Коли ми опинимось серед шести тисяч розлючених людей, ні за що не можна поручитись.

— Маєте рацію,— відказав пан Ошон, що все тремтів за своє золото.

— Ну, коли в Ісудені це найкращий спосіб захистити невинну людину,— озвався Жозеф,— то можу тільки поздоровити вас. Мене вже трохи не каменували...

— Ви хочете побачити, як удеруться в дім вашого господаря й сплюндрують його? — спитав лейтенант.— Хіба ми можемо з нашими шаблями зупинити навалу людей, яких підпіратиме ззаду розлючена юрма, що не тямить форм правосуддя?

— Гаразд, панове, ходімо, стосунки з'ясуємо потім,— погодився Жозеф, що вже цілком заспокоївся.

— Дорогу, друзі мої! — сказав лейтенант до натовпу.— Його арештовано, ведемо в суд!

— Шануйте правосуддя, друзі мої! — докинув пан Муїєрон.

— Чи не краще побачити його на гільйотині? — сказав один з жандармів до гурту, що грізно посунув на них.

— Так, так! — несамовито закричав хтось.— Хай його гільйотинують!

— Його гільйотинують! — підхопили жінки. В кінці Великої Нарети гомоніли:

— Його ведуть гільйотинувати, у нього знайшли ніж!

— От харцизяка!

— Отакі вони, ті парижани!

— У нього ж на пиці написано — злочинець!

Хоча Жозеф аж кипів у душі, весь шлях від площі Сен-Жан до суду він пройшов, зберігаючи дивовижний спокій і гордість. Проте відчув себе щасливим, коли опинивсь у кабінеті пана Лусто-Прангена.

— Гадаю, панове, нема потреби казати вам, що я ні в чому не винен, — сказав він, звертаючись до пана Муїєрона, пана Лусто-Прангена та пристава, — і можу тільки просити вас, щоб ви допомогли мені довести мою безвинність. Я нічого не знаю про те, що сталося...

Коли слідчий виклав перед Жозефом усі підозри, що тяжіли на ньому, закінчивши заявою Макса, Жозеф був приголомшений.

— Але ж я вийшов із дому після п'ятої! — вигукнув він. — Спочатку пішов Головною вулицею, а о пів на шосту розглядав фасад вашої Сен-Сірської парафії. Поговорив із дзвонарем, що прийшов продзвонити «анжелюс», розпитав його про будинок — він мені здався якимсь химерним і недокінченим. Потім перейшов Зелений ринок — там уже були жінки. Звідти я через площу Вбогих дійшов до Анського мосту, до Ландролевого млина, де спокійно розглядав канарок хвилин із п'ять-шість, і робітники на млині, певне, помітили мене. Я бачив жінок, що прийшли прати, вони, мабуть, і досі там; вони почали сміятися з мене, казали, що я бридкий, а я відповів, що в смітті бувають перли. Звідти я пішов довгою алеєю до Тіволі, а там погмонів із садівником... Перевірте все це, і не треба навіть тримати мене під арештом, бо я вам даю слово, що лишатимусь у вашому кабінеті, поки ви не пересвідчитесь у моїй невинності.

Ці розважні слова, сказані без вагання, спокійно, тоном людини, певної за себе, справили враження на урядовців.

— Що ж, треба розшукати й попитати всіх цих людей, — сказав пан Муїєрон. — Але це не на один день робота. Тож краще, в ваших таки інтересах, лишайтесь таємно в суді.

— Тільки дозвольте мені написати матері, щоб заспокоїти її, сердешну... Я дам вам прочитати, що напишу.

Це прохання було надто законне, щоб його не вдовольнити, і Жозеф написав таку цидулочку:

«Не хвилюйся, матусю. Я став жертвою помилки, що легко з'ясується, і я вже все пояснив. Завтра, а може,

й сьогодні ввечері мене випустять. Цілую тебе, і скажи панові та пані Ошон, як мені прикро через цей клопіт, хоч я в ньому й не винен: сталася дивна випадковість, і я ще сам її не розумію».

Коли листа принесли, в пані Брідо ще не скінчився нервовий напад, і всякі ліки, що ними трактувала її пані Годе, не допомагали. Прочитавши листа, вона просто-таки воскресла. Після кількох струсів вона запала в прострацію, як звичайно після таких криз. Коли пан Годе прийшов глянути на хвору, вона вже нарікала, що приїхала сюди.

— Бог мене покарав, — казала вона крізь сльози. — Чи не краще було покластись на нього, хрещена, й чекати, щоб він сам напоумив мого брата на заповіт!

— Пані, коли ваш син невинний, то Максанс неприхотренний негідник, — сказав їй на вухо пан Ошон, — і ми в цій справі слабкіші. Тому вертайтесь додому.

— А як там пан Жіле? — спитала пані Ошон у пана Годе.

— Рана, правда, тяжка, але не смертельна. Місяць полежить, і встане. Коли я лишив його, він саме писав панові Муйерону, щоб той випустив вашого сина, добродійко, — сказав він хворій. — О, Макс славний хлопець. Я йому сказав, у якому ви стані, і він тоді згадав одну подробицю, з якої йому стало ясно, що напав на нього не ваш син: напасник був у мотузяних капцях, а ваш син же, напевне, вийшов з дому в чоботях.

— Ох! Хай Бог простить його за те горе, що він мені заподіяв.

Увечері якийсь чоловік приніс Максансові Жіле такого листа, написаного зміненним почерком:

«Капітанові Жіле не слід лишати невинного в руках правосуддя. Той, хто завдав удару, обіцяє більш не мститися, якщо пан Жіле виправдає пана Жозефа Брідо, не виказуючи справжнього винуватця».

Прочитавши цього листа й спаливши його, Макс написав панові Муйерону записку, в якій навів згадану паном Годе обставину й попросив випустити Жозефа і прийти до нього, тоді він пояснить йому все. Саме коли цей лист принесли панові Муйерону, Лусто-Пранген уже встиг з'ясувати зі слів дзвонаря, однієї зеленярки, праль,

робітників з Ландролевого млина та монастирського садівника, що свідчення Жозефа правдиві. Максів лист доповнив докази невинності заарештованої, і пан Муйєрон сам відвів його до пана Ошона. Мати зустріла Жозефа такими палкими виявами ніжності, що цей нерозпещений хлопець у думці подякував випадкові, як отой чоловік із байки Лафонтена злодієві, за те, що прикра пригода дала йому відчути докази материної любові.

— Ви знаєте, — із значущою міною сказав пан Муйєрон, — із того, як ви дивились на розлючений натовп, я зразу збагнув, що ви ні в чому не винні; та попри це переконання, розумієте, найкращий спосіб захистити вас був арешт, що ми й зробили: я ж бо знаю ісуденців. Ох, яке горде обличчя було у вас!

— Я думав про інше, — простосердо відповів художник. — Я знаю одного офіцера, то він розповідав мені, як у Далмації його майже за таких самих обставин, коли він вернувся з ранкової прогулянки, захопила розлучена юрба. Мене зацікавила ця подібність, і я розглядав усі обличчя з думкою намалювати заколот 1793 року. Врешті я сказав собі: «Зажеро! Ти цього заслужив, бо приїхав добувати спадщину, замість малювати в своїй майстерні».

— Коли дозволите дати вам пораду, — сказав королівський прокурор, — то найміть увечері екіпаж у поштмейстера й вертайтеся до Парижа буржським диліжансом.

— Я теж так раджу, — озвався пан Ошон, якому не терпілось вирядити гостя.

— А моє найпалкіше бажання — покинути Ісуден, хоч я мушу розлучитися з єдиною своєю приятелькою, — сказала Агата, взявши за руку пані Ошон і цілуючи її. — Коли ж я ще побачу вас?

— Ох люба моя, тепер ми вже побачимось тільки на небі... Ми, — додала вона Агаті на вухо, — доволі настраждалися тут, і Бог змилосердиться над нами.

За хвилину після того, як пан Муйєрон поговорив з Максом, Гріта вкрай здивувала пані й пана Ошонів, Агату, Жозефа й Адольфіну, доповівши, що прийшов пан Руже. Жан Жак з'явився, щоб попрощатися з сестрою й запропонувати їй до Буржа свою коляску.

— Ох! Ваші картини наробили нам такого лиха! — сказала йому Агата.

— Лишіть їх собі, сестро, — відповів старий: він і досі не вірив у їхню цінність.

— Сусіде, — сказав пан Ошон. — Найкращі наші друзі, найпевніші захисники — це родичі, надто коли вони схожі на вашу сестру Агату й вашого небожа Жозефа!

— Може, й так, — тупо відказав старий.

— Треба подумати про те, щоб скінчити життя похристиянському, — сказала пані Ошон.

— Ой Жане Жаку, — зітхнула Агата. — Який день!

— То ви берете мою коляску? — спитав Руже.

— Ні, брате, — відповіла пані Брідо. — Дякую вам і бажаю доброго здоров'я.

Руже дав сестрі й небожеві обняти себе, потім вийшов, сухо попрощавшись. Барюк подався на пошту, куди його послав дід. Об одинадцятій годині вечора обоє парижан, усівшись в плетеному з лози кабріолеті, запряженому одним конем, яким правив поштар, покинули Ісуден. В Адольфіни й пані Ошон були сльози в очах. Тільки їм було шкода розлучатися з Агатою й Жозефом.

— Поїхали, — сказав Франсуа Ошон, увійшовши з Баламуткою до Максової кімнати.

— Ну й добре, це діло впорали, — відповів Макс, якого мучила гарячка.

— Що ж ти сказав старому Муйеронові? — спитав Франсуа.

— Я йому сказав, що майже визнаю за своїм напасником право підстерігати мене на розі, що це чоловік, який, коли його переслідуватимуть, може вбити мене як собаку, перше ніж його заарештують. Тому я попросив Муйерона й Прангена вдавати, ніби пильно розслідують справу, але його не чіпати, якщо вони не хочуть мене побачити вбитим.

— Я сподіваюсь, Максе, — сказала Флора, — що якийсь час ви не бешкетуватимете вночі.

— Хай там як, а парижан ми спекались! — вигукнув Макс. — Той, хто мене поранив, сам не знає, яку велику послугу зробив нам.

Уранці, за винятком найспокійніших, найстриманіших людей, що поділяли думку пана й пані Ошонів, від'їзд парижан, хоч до нього спричинилась дуже прикра подія, святкувало все місто — як перемогу провінції над Парижем. Деякі Максові друзі висловлювались на адресу Брідо вельми гостро.

— Ге-ге, ці парижани думали, що ми тут дурні, а їм досить підставити капелюха, як туди посиплеться спадщина!

— Прийшли по вовну, а вернулись обстрижені, бо небіж не припав дядькові до смаку.

— Коли хочете знати, вони діяли за планом паризького адвоката.

— А! То в них був і план?

— Атож, — план, як заволодіти старим Руже, але парижанам не вистачило сили, і той адвокат не поглулумився з беррійців.

— Ви розумієте, яке паскудство?

— Отакі вони, парижани!

— Баламутка побачила, що на її добро зазіхають, і оборонялась.

— І зробила дуже добре...

Для всього міста Брідо були парижани, чужинці: Максіві й Флорі тут віддавали перевагу.

Легко уявити, з якою радістю Агата й Жозеф увійшли до свого малого помешкання на вулиці Мазаріні після подорожі. В дорозі художник розвіяв прикрість, викликану арештом та двадцятьма годинами ув'язнення, але розважити матір він не міг. Агаті тим важче було відігнати пригніченість, що палата перів щойно почала розглядати справу військової змови. Поведінка Філіппа, попри всю спритність адвоката, рекомендованого Дерошем, викликала підозри, не дуже сприятливі для його репутації. Крім того, Жозеф, розповівши Дерошеві про все, що сталось у Ісудені, негайно поїхав з Містігрі до замку графа де Серізі, аби не слухати балачок про той процес, що мав тривати двадцять днів.

Зайве нагадувати тут події, відомі з сучасної історії. Чи то Філіпп відігравав якусь роль у змові, чи то був одним з тих, хто її викрив, але його присудили до п'яти років перебування під поліційним наглядом, і того ж дня, коли його випустили на волю, він мусив виїхати до Отена — міста, яке йому призначив для п'ятирічного проживання під наглядом генеральний директор поліції королівства. Ця кара відповідала обмеженням свободи в'язнів під слово честі, які призначають замість в'язниці. Дізнавшись, що граф де Серізі, один із перів, яким палата доручила розслідувати справу, найняв Жозефа оздоблювати свій замок у Прелі, Дерош домігся аудієнції в нього і виявив, що граф де Серізі дуже добре ставиться

до Жозефа, з яким познайомився випадково. Дерош пояснив йому матеріальне становище обох братів, згадав про заслуги їхнього батька і про те, що під час Реставрації їх забули.

— Такі несправедливості, ваша вельможносте, — сказав адвокат, — весь час викликають роздратування і невдоволення! Ви знали їхнього батька, допоможіть принаймні синам забезпечити себе!

І докладно змалював стан справ родини в Ісудені, просячи всемогутнього віце-голову Державної ради звернутись до генерального директора поліції, щоб змінити місце заслання Філіппа Брідо з Отена на Ісуден. Потім заговорив про тяжку скруту Філіппа, просячи для нього щомісячної допомоги в шістдесят франків, яку військове міністерство мало б, аби не було соромно, виплачувати колишньому підполковникові.

— Я доможуся всього, чого ви просите, — відповів міністр, — бо так, по-моєму, буде справедливо!

Через три дні Дерош із потрібними повноваженнями приїхав забрати Філіппа з в'язниці при суді перів і повіз до себе, на вулицю Бетізі. Там молодий адвокат прочитав розбещеному воякові одну з тих марних нотацій, у яких адвокати називають усе справжніми іменами, послугувуючись різними словами, оцінюючи поведінку, аналізуючи і зводячи до простішого вираження почуття своїх клієнтів, які зацікавили їх достатньо для того, аби прочитати їм проповідь. Принизивши ад'ютанта імператора докорами за безглузді бешкети, за страждання матері й смерть старої пані Деквен, він розповів йому про становище в Ісудені, висвітливши наміри і вдачу Макса та Баламутки. Гостро зацікавлений цієї темою, переслідуваний за політику слухав другу частину Дерошевої промови багато уважніше, ніж першу.

— Таким чином, — сказав адвокат, — ви зможете до певної міри відшкодувати бодай свою провину перед вашою чудовою родиною, бо повернути життя бідолошній жінці, якій ви завдали смертельного удару, неможливо; тільки ви можете...

— А що робити? — спитав Філіпп.

— Я виклопотав для вас переміну місця проживання: Ісуден замість Отена.

Філіппове обличчя, схудле, майже похмуре, виснажене хворобами, стражданнями й злиднями, вмить освітілося радістю.

— Тільки ви, кажу, спроможні врятувати спадщину вашого дядька Руже, хоч, можливо, вже половину її проглинув той хижак на прізвище Жіле, — провадив Дерош. Ви знаєте всі подробиці, тепер треба діяти відповідно. Я не накреслю вам ніякого плану, у мене щодо цього нема жодної думки; а крім того, на місці все має інший вигляд. Вам доведеться мати справу з сильними супротивниками, той прогноза дуже хитрий, по тому, як він задумав вернути картини, подаровані вашим дядьком Жозефові, по зухвальству, з яким він звалив чужий злочин на вашого сердешного брата, видно, що він здатен на все. Отож будьте обережні й хоч із розрахунку змушуйте себе до розважності, коли вже натура ваша не така. Картини я відіслав панові Ошону й написав йому, щоб не віддавав їх нікому, крім вас, а Жозефові я про це не сказав, бо горда натура художника обурилась би. Цей Максанс Жіле чоловік сміливий.

— Тим краще, — сказав Філіпп. — Я розраховую на відвагу цього шибеника, бо слабодух утік би з Ісудена.

— Все ж подумайте про вашу матір: вона вас любить так ніжно! І про брата, з якого ви зробили дійну корову...

— О! То він казав вам про ці дурниці? — вигукнув Філіпп.

— Ет, чи ви не знаєте, що я друг вашої родини і знаю про вас куди більше, ніж вони?

— Що ви знаєте? — спитав Філіпп.

— Що ви зрадили своїх товаришів.

— Я? — вигукнув Філіпп. — Я, ад'ютант імператора! Плітки! Нас зіпхали нижче палати перів, юстиції, уряду, всього цього проклятого кодла. Слуги короля побачили в цьому тільки загрозу пожежі!

— Добре, коли так, — відказав адвокат, — але, розумієте, Бурбонів не повалити, за них уся Європа, і вам би слід подумати про те, як помиритися з військовим міністром... О, ви це зробите, коли станете багатим. А щоб розбагатіти, вам із братом треба підкорити собі дядька. Коли ви хочете довести до пуття справу, що потребує спритності, стриманості, терпіння, ви матимете роботу на всі свої п'ять років...

— Ні, ні, — заперечив Філіпп, — треба впоратися швидко, бо той Жіле може обернути дядькові статки в гроші, перевести їх на ім'я тієї дівчини, і все пропало.

— Крім того, пан Ошон розумний і прозірливий чоловік, радьтеся з ним. У вас є подорожня, вам замовлене місце в орлеанському диліжансі на пів на восьму, ви вже спакувались, ходім обідати?

— Я маю тільки те, що на мені, — сказав Філіпп, розхриставши свій жахливий синій редингот, — але мені бракує трьох речей, тож попросіть Жірудо, дядька Фіно й мого друга, прислати їх мені: мою шпагу, шаблю й пістолети.

— Вам бракує чогось іншого, — сказав адвокат, що аж здригався, дивлячись на клієнта. — Ви дістанете платню за три місяці, щоб пристойно одягтися.

— О, ти тут, Годешалю! — вигукнув Філіпп, упізнавши в старшому писарі Дероша Марієттиного брата.

— Так, я вже два місяці служу в пана Дероша.

— І прослужить, сподіваюся, доти, поки зможе відкрити власну справу! — вигукнув Дерош.

— А як Марієтта? — спитав Філіпп, розчулений спогадами.

— Чекає відкриття нового театру.

— Недорого це їй коштувало, — сказав Філіпп, — знехтувати мій наказ... Ну, хай як собі хоче!

Після скромного обіду, яким нагодував Дерош Філіппа й свого старшого писаря, два юристи провели засланця до диліжанса й побажали йому щастя.

2 листопада, в день поминок, Філіпп Брідо з'явився до комісара поліції в Ісудені, щоб завізувати день свого прибуття; потім, на пораду комісара, подався наймати помешкання на вулиці Авенъє. Новина про те, що прибув на заслання один з офіцерів, замішаних у останній змові, вмить розійшлась по місту і справила тим більшу сенсацію, коли довідалися, що цей офіцер — брат художника, так несправедливо звинуваченого. Максанс Жіле, що вже зовсім видужав від рани, довершив складну операцію по оберненню в гроші маєтку старого Руже і вміщенню їх у державні облігації. Позичка в сто сорок тисяч франків, яку зробив старий під свої нерухомості, теж наробила гамору, бо такі речі в провінції не втаяться. В інтересах родини Брідо пан Ошон, схвильований цією катастрофою, розпитав у старого пана Ерона, нотаря Руже, щодо цього переміщення коштів.

— Спадкоємці старого Руже, якщо він перемінить наміри, мають поставити мені добру свічку! — вигукнув пан Ерон. — Якби не я, той простак дозволив би покласти

півсотні тисяч франків ренти на ім'я Максанса Жіле. Я сказав мадмуазель Бразьє, що вона повинна держатись заповіту, аби не дати приводу для позову за привласнення: адже численні перекази грошей з усіх кінців дали досить доказів їхніх маніпуляцій. Я, щоб виграти час, порадив Максансові та його коханці зачекати, поки забудеться така різка переміна в звичках старого.

— Станете захисником і покровителем Брідо, бо вони не мають нічого, — сказав панові Ерону пан Ошон, що не пробачив Жіле тих страхів, які пережив, коли трохи не сплюндрували його дім.

Максанс Жіле і Флора Бразьє, всупереч усім сподіванням, тільки посміялися, дізнавшись, що приїхав другий небіж старого Руже. Першу тривогу, якої завдав їм Філіпп, вони зуміли розвіяти, домігшись від старого Руже писаного доручення перевести облігації на Макса чи Флору. Коли заповіт буде скасовано, півсотні тисяч ліврів ренти будуть гарненьким відшкодуванням, надто після того, як вони заволодіють прибутками з іпотеки на сто сорок тисяч франків.

На другий день після прибуття Філіпп о десятій годині з'явився з візитом до дядька. Він вирішив прийти в старому убранні. Отож, коли недавній пацієнт Південної лікарні та в'язень Люксембурзької в'язниці ввійшов до вітальні, у Флори аж серце здригнулось від цього огидного видовища. Жіле теж відчув якесь потрясіння розуму й чуттів — так природа остерігає нас перед непримирним ворогом чи небезпекою. Коли від недавніх злигоднів у Філіппа лишилося щось похмуре в обличчі, то одяг іще підсилював цей вираз. Його нужденний синій редингот був застебнутий по-військовому до самого верху з певної сумної причини, і все ж іще дужче засвідчував те, що мав приховати. Холоші, вистріпані, мов у якогось каліки, виказували глибокі злидні. Чоботи лишали мокрі сліди й чвиркали брудною водою з протертих підшосов. Сірий капелюх, якого підполковник тримав у руці, являв очам украй засмальцьовану підкладку. Бамбуковий ціпок, з якого облізла фарба, напевне стояв уже в кутках усіх паризьких кав'ярень і тикався збитим кінцем не в одну багнюку. Над оксамитовим комірцем, крізь який світила прокладка, підносилась голова, досить схожа на ту, яку являв глядачам Фредерік Леметр у останній дії «Життя гравця»; спустошення ще сильної людини виявляється в ній мідно-червоним ко-

льором із зеленавими плямами. Таке буває обличчя в гультаїв, що провели багато ночей за грою: очі обведені вугільним колом, зіниці якісь почервонілі, а чоло грізно насуплене, на ньому відбилися усі пережиті катастрофи. Щюки в Філіппа після недавньої хвороби були запалі, в зморшках. Голова безволоса, лиш кілька пасомець над потилицею ще видніли з-за вух. Блакитний колір очей, колись таких чистих і блискучих, набув холодних відтінків сталі.

— Добридень, дядечку, — сказав він хрипким голосом. — Я ваш небіж Філіпп Брідо. Ось як Бурбони ставляться до підполковника зі старої гвардії, того, що передавав імператорові накази в бою під Монтеро. Мені соромно перед мадмуазель за свій редингот. Кінець кінцем, такі закони гри. Ми хотіли заснувати партію — і програли! Я житиму в вашому місті за розпорядженням поліції, на високу пенсію в шістдесят франків місячно. Отож городянам нема чого боятися, що, через мене підскочать ціни на провізію. Я бачу, що ви живете в доброму й приємному товаристві.

— О, ти ж мій небіж! — сказав Жан Жак.

— То чого ж ви не запросите пана підполковника поспідати, — озвалася Флора.

— Ні, ласкава пані, дякую, — відказав Філіпп, — я вже снідав. Крім того, я скоріш відріжу собі руку, ніж попрошу шматок хліба або сантим у свого дядька після того, що сталося в цьому місті з моєю матір'ю й моїм братом. Мені тільки здавалося недоречним, живучи в Ісудені, не засвідчувати вам час від часу свою пошану. Звичайно, ви можете, — додав він, подавши дядькові руку, в яку той уклав свою, а Філіпп струснув її, — ви можете зробити як вам завгодно; я ні в чому не буду перечити, аби тільки честь роду Брідо не була зачеплена...

Жіле міг розглядати підполковника скільки завгодно, бо Філіпп відверто уникав дивитись на нього. Хоч кров у Максових жилах кипіла, він був надто зацікавлений у тому, щоб поводитися з тією обережністю видатних політиків, яка часто скидається на боягузтво, тож не міг спалахнути, мов юнак, а лишався спокійний і холодний.

— Негарно буде, добродію, — сказала Флора, — жити на шістдесят франків місячно поряд із дядьком, що має сорок тисяч ліврів ренти і що вже поставився так щедро до пана майора Жіле, свого фактичного родича...

— Так, Філіппе,— докинув старий,— ми ще побачимо...

Коли Флора назвала Максове прізвище, Філіпп обмінявся з Жіле майже несміливим привітанням.

— Дядечку, я маю віддати вам картини, вони в пана Ошона. Зробіть мені приємність і прийдіть цими днями оглянути їх.

Сухим тоном вимовивши ці останні слова, підполковник Філіпп Брідо вийшов. Цей візит полишив у душі Флори й навіть у Жіле почуття ще тяжче, ніж те, що охопило їх при першому погляді на цього грізного вояку. Коли Філіпп хряпнув дверима злісно, як обдурений спадкоємець, Флора й Жіле, сховавшись за шторами, простежили, як він пішов до Ошонів.

— Який босяцюра! — сказала Флора, запитливо глянувши на Жіле.

— Так, на жаль, у імператорській армії були й такі — у нас на баржах я сімох таких провчив, — відказав той.

— Сподіваюся, Максе, що ви не шукатимете сварки з цим, — сказала мадмуазель Бразье.

— О, це паршивий пес, що захотів кістки, — відказав Макс, звертаючись до старого Руже. — Якби його дядько довірився мені, то спекався б його, щось йому вділивши; бо він не дасть вам спокою, татусю Руже.

— Від нього аж у ніс б'є тютюном, — сказав старий.

— А йому б'ють у ніс ваші гроші, — рішучим тоном відказала Флора. — Моя думка така, що треба вас від нього звільнити.

— Я нічого іншого й не хотів би, — відповів Руже.

— Пане, — доповіла Гріта, входячи до кімнати, де сиділа після сніданку вся родина Ошонів. — Прийшов пан Брідо, той, що ви згадували.

Філіпп увійшов скромно, його зустріла глибока тиша, спричинена глибокою цікавістю. Пані Ошон здригнулася всім тілом, побачивши винуватця всіх нещасть Агати й убивцю славної бабці Деквен. Адольфіна теж трохи злякалась. Барюк і Франсуа здивовано перезирнулися. Старий Ошон лишився спокійний; він запросив сина пані Брідо сісти.

— Я прийшов познайомитися з вами, добродію, — сказав Філіпп, — бо мені треба якось улаштуватися на життя в цьому місті протягом п'яти років — на шістдесят франків місячно, які мені дає Франція.

— Це можна, — відповів вісімдесятирічний стариган.

Філіпп говорив про всякі марнички й поводився бездоганно. Він вихваляв журналіста Лусто, небожа старої господині, й забезпечив собі цим її прихильність, бо вона була дуже потішена тим, що ім'я Лусто набуває слави. Потім без вагання визнав усі свої помилки в житті. На дружній докір, який тихим голосом висловила пані Ошон, він відповів, що у в'язниці багато думав про своє життя, й пообіцяв, що віднині стане зовсім іншою людиною.

Потім Філіпп попросив у пана Ошона дозволу поговорити віч-на-віч, і вони вийшли. Коли скнара з вояком опинились на бульварі Барон, де ніхто не міг їх почути, підполковник сказав старому: «Добродію, коли хочете, щоб я говорив те, що думаю, то говорімо про справи і про людей тільки прогулюючись десь у полі чи в таких місцях, де нас ніхто не чутиме. Метр Дерош дуже добре пояснив мені, як багато важать плітки в маленькому місті. І я не хочу, щоб хтось підозрював, ніби я користаюсь вашими порадами, хоча Дерош радив мені питати їх у вас, а я прошу не відмовляти мені в них. У нас могутній ворог, і не треба нехтувати жодної остороги, щоб позбутися його. А головне, пробачте мені, що я не хочу більше зустрічатися з вами. Певний холод у наших взаєминах свідчитиме, що ви зовсім не впливаєте на мої вчинки. Коли мені буде треба порадитися з вами, я проходитиму площею о пів на десяту, коли ви виходите після сніданку. Якщо ви побачите, що в мене ціпок під пахвою, це свідчитиме, що нам треба зустрітись у такому місці для прогулянок, яке ви назвете.

— Все це показує мені, що ви чоловік обачливий і досягнете свого, — відказав старий.

— Так, досягну пане... А насамперед скажіть мені, чи є у вашому місті колишні офіцери імператорської армії, які не водяться з Максансом Жіле і з якими я міг би зійтись.

— Це насамперед капітан гвардійської артилерії пан Мін'йоне, вихованець Політехнічної школи, чоловік років сорока, що живе скромно; він людина високої честі й не любить Макса, бо поведінка того здається йому не гідною справжнього вояка.

— Добре! — сказав підполковник.

— Військових такого штабу в нас небагато, — провадив пан Ошон, — я ще знаю одного старого кавалериста-капітана.

— Мій колега, — зауважив Філіпп. — Він був у гвардії?
— Так, — відповів пан Ошон. — Карпантьє був у 1810 році квартирмейстером у драгунів, потім став сублиейтенантом у армії, де дослужився до капітана.

«Може, його знає Жірудо», — подумав Філіпп.

— Цей Карпантьє зайняв посаду в мерії, на яку не взяли Жіле; він приятель майора Міньйоне.

— Що б я міг тут робити для заробітку?

— Здається, саме збираються організувати управу взаємного страхування департаменту Шери, і там може знайтися служба для вас, але це дасть вам усього півсотні франків на місяць...

— Вистачить...

Під кінець тижня Філіпп уже мав новий редингот, штани й жилет із синього сукна, придбані на щомісячну виплату, а також чоботи, лайкові рукавички і капелюха. З Парижа, від Жірудо він одержав білизну, зброю і листа для Карпантьє, що свого часу служив під командою колишнього драгунського капітана. Цей лист забезпечив Філіппові відданість Карпантьє, і той відрекомендував Філіппа майорові Міньйоне як людину вельми заслужену й порядну. Філіпп здобув щирий захват цих двох достойних офіцерів, довірчо розповівши їм дещо про викриту змову, що була, як відомо, останньою спробою виступу старої армії проти Бурбонів, бо процес ларошельських сержантів мав зовсім іншу підкладку. Після 1822 року, навчені долею змови 19 серпня 1820 року та справами Бертонна й Карона, військові тільки чекали, що буде далі. Остання змова, молодша сестра змови 19 серпня, була така сама, тільки організована кращими методами. Як і перша, вона лишалась цілком невідома королівському урядові. А коли змовників усе ж викрили, їм вистачило спритності звести свій грандіозний задум до подоби дрібного казарменого заколоту. Ця змова, до якої були причетні кілька піхотних, артилерійських та кавалерійських полків, мала ареною північ Франції. Збирались одним ударом захопити прикордонні фортеці. В разі успіху угоди 1815 року були б розірвані федерацією під егідою Бельгії, вилученої з Священного Союзу завдяки військовому пактові між офіцерством. У цьому невтримному вихорі мали впасти два трони. Замість цього грандіозного плану, складеного видатними умами — в ньому були замішані дуже високі особи, — судові перів розкрили тільки одну деталь.

Філіпп Брідо погодився прикрити собою керівників, що зникли в ту хвилину, коли чи то якийсь зрадник виказав змову, чи то якийсь випадок розкрив її; вони, засідаючи в палатах, обіцяли свою підтримку тільки при досягненні успіху в урядових сферах. Переказувати план, який після 1830 року признання лібералів розкрили в усій його глибині, в усіх численних розгалуженнях, випитаних у дрібніших учасників, означало б заглибитись у царину історії й надто далеко ухилитись від теми. Цього уступу досить, щоб пояснити подвійну роль, узятую на себе Філіппом. Колишній ад'ютант імператора мав керувати виступом, задуманим у Парижі, аби тільки замаскувати справжній план і зайняти увагу уряду центром, коли заколот вибухне на півночі. Тоді Філіппові доручили розірвати ланку зв'язку між двома змовами, виказавши тільки другорядні таємниці; жахливий його занепад, який засвідчувало лахміття і стан його здоров'я, прислужилися до того, щоб применшити серйозність змови в очах влади. Така роль відповідала слизькому становищу цього безпринципного гравця. Відчуваючи себе потрібним двом сторонам, хитрий Філіпп удавав доброго апостола перед королівським урядом і водночас зберігав належну оцінку в очах високопоставлених людей зі своєї партії, але собі обіцяв згодом обрати той із двох шляхів, котрий буде вигідніший. З його звірення щодо грандіозних планів змови і щодо участі в ній декого з суддів здобули Філіппові в очах Карпантьє і Мін'йоне репутацію людини визначної, бо його відданість виказувала в ньому політика, гідного прекрасних днів Конвенту. Отак хитрий бонапартист за кілька днів зробився приятелем двох офіцерів, чия повага мала йому добре оплатитись. Він негайно одержав за рекомендацією панів Карпантьє і Мін'йоне посаду в управі взаємного страхування департаменту Шери, про яку говорив старий Ошон. Його робота полягала в складанні списків для збирача податків, вписуванні імен та номерів у друковані бланки та в розсиланні їх, у виписуванні страхових полісів і забирала не більше трьох годин на день. Мін'йоне й Карпантьє допомогли гостеві Исудена вступити до їхнього гуртка, де його постава й манери, в сукупності з високою оцінкою, яку Мін'йоне й Карпантьє дали цьому проводиреві змови, здобули йому повагу, якою не раз тішились нерідкі тоді облудники. Філіпп, чия поведінка була старанно виважена, в ув'язненні

багато думав про невігоди розпусного життя. Йому непотрібна була Дерошева проповідь, щоб зрозуміти необхідність завоювання поваги городян чесним, скромним, упорядкованим життям. Йому подобалося суперечити Максіві, поводячись за взірцем Міньйоне, і він хотів приспати Максіву пильність, навіяти йому хибне уявлення про свою натуру. Він волів прикидатись простосердим, показувати себе щедрим і некорисливим, облутуючи супротивника й мостячись до дядькової спадщини; тоді як його мати й брат, справді некорисливі, щедрі й великодушні, діючи наївно й простакувато, були оцінені як хитрі й корисливі. Зажерливість Філіппова розгорілась, коли пан Ошон розповів йому докладно про дядькові статки. Після першої таємної розмови зі стариганом вони погодились на тому, що Філіпп не повинен будити в Максіві підозри, бо все пропаде, якщо Флора й Макс відвезуть свою жертву хоч би до Буржа. Раз на тиждень підполковник обідав у капітана Міньйоне, раз — у Карпантьє, по четвергах — у пана Ошона. Незабаром він дістав запрошення до ще двох чи трьох домів, і через три тижні перебування в Ісудені йому вже доводилось платити тільки за сніданок. Він нічого не казав ні про дядька, ні про Баламутку, ні про Жіле, відповідав тільки на запитання, що стосувались брата й матері. Врешті троє офіцерів, єдині, хто мав ордени — а розетку серед них мав тільки Філіпп, і це в очах провінціалів дає дуже помітну перевагу, — почали прогулюватись разом перед обідом, утворивши, за простонародним висловом, «одну шатію». Така поведінка, така стриманість, такий спокій справили чудове враження на Ісуден. Усі прихильники Макса бачили в Філіппові «рубаку» — слово, яким військові позначають найпростакуватіших одчайдухів серед вищих офіцерів, відмовляючи їм у здібностях, потрібних для командування.

— Це дуже шановна людина, — казав старий Годе Максіві.

— Ет! — відказував майор Жіле, — його поведінка перед судом перів свідчить, що це тупак або проноза; і він, за вашими ж словами, досить простакуватий, щоб бути пішаком у великих гравців.

Діставши посаду, Філіпп почав прислухатись до місцевих *балачок*, аби по змозі краще розізнатися з певними справами в місті; він мешкав у будинку, що стояв край Сен-Патернського передмістя біля великого саду. Там

він почав управлятися в фехтуванні в Карпантьє, що був навчителем фехтування в армії, перше ніж перейшов до гвардії. Отак потай відновивши свою давню вправність, Філіпп іще навчився від Карпантьє деяких таємних штук, що дозволяли йому не боятись і найсильнішого супротивника. Тоді він почав тренуватись у стрільбі з пістолета з Міньйоне й Карпантьє, — немовби для розваги, але насправді — щоб Максанс подумав, ніби він у разі дуелі розраховує саме на цю зброю. Зустрічаючи Жіле, Філіпп чекав вітання, тоді відповідав, трохи піднімаючи капелюха, як робить підполковник, коли йому салютує солдат. Максанс Жіле нічим не виявляв роздратування чи невдоволення; в нього ні разу не вихопилось жодного слова на цю тему в Коньєтті, де він і далі влаштовував вечери, хоча після удару ножа Фаріо нічні вихватки були тимчасово припинені. Через якийсь час неприязнь підполковника Брідо до батальйонного командира Жіле стала загальновідомим фактом, і про це розмовляли між собою декотрі з «рицарів неробства», не так тісно сприяжені з Максансом, як Барюк, Франсуа та ще трое четверо. Всі дивувалися, що Макс, такий запальний і гордий, поводитьсь так стримано. Ніхто в Ісудені, навіть Потель чи Ренар, не важився зачіпати цю делікатну тему в розмові з Жіле. Потель, прикро вражений цією публічною незлагодою між двома героями імператорської гвардії, зображував Макса як людину вельми здібну для участі в змові, до якої був причетний підполковник. На думку Потеля, деякі речі можна б переглянути після того, що зробив Макс, аби видалити з міста Філіппових брата й матір; адже історія з Фаріо не лишилась таємницею. Пан Ошон постарався розтлумачити старшим людям міста жорстоку хитрість Жіле. Та й пан Муйєрон, герой городянської *балачки*, конфіденційно розкрив ім'я напасника — хоч би тільки для того, щоб з'ясувати причини ненависті Фаріо до Макса й дати змогу правосуддю відвернути майбутні злочини. Обговорюючи взаємне ставлення підполковника й Макса, намагаючись розгадати, з чого випливає їхній антагонізм, місто наперед зробило їх супротивниками. Філіпп, що старанно досліджував обставини братового арешту, давніше життя Жіле й Баламутки, скінчив тим, що заприятелював з Фаріо, своїм сусідом. Добре вивчивши натуру Фаріо, Філіпп вирішив, що може довіритись такій людині. Їхня ненависть до Макса була така одностайна, що Фаріо

віддав себе в розпорядження Філіппа й розповів йому все, що знав про «рицарів неробства». Філіпп пообіцяв Фаріо: якщо йому вдасться відібрати в Жіле владу над дядьком, він відшкодує іспанцеві всі втрати, і той став йому вірним джурую. Отож Максанс опинився перед грізним ворогом: за місцевим виразом, він тепер «мав з ким говорити». Зацікавлене цими балачками, місто Ісуден передчувало бій між особами, яких звела взаємна ненависть.

Під кінець листопада якось уранці на великій алеї до Фрапеля, перед полуднем, Філіпп, зустрівши там пана Ошона, сказав йому:

— Я відкрив, що ваші онуки Барюк і Франсуа близькі друзі Максанса Жіле. Ці шибеники ночами беруть участь у всіх витівках, що діються в місті. Крім того, Максанс від них знав усе, що говорилося у вас, коли тут були мій брат із матір'ю.

— А як ви доведете ці жахливі речі?

— Я сам чув, як вони про це говорили ввечері, виходячи з одного шиночка. Ваші онуки винні Максансові по тисячі екю. Той негідник доручив бідним хлопцям розкривати наші наміри, нагадавши їм, що це ви знайшли засіб переконати мого дядька устами священників, він сказав їм, що це тільки ви здатні керувати мною, бо, на щастя, має мене за простого рубаку.

— Невже мої онуки...

— А ви простежте, — провадив Філіпп, — і побачите, що вони вертаються додому о другій-третій годині ночі, п'яні як чіп, у товаристві Максанса.

— То он чого ці шибеники так мало п'ють за обідом, — сказав пан Ошон.

— Фаріо дав мені докази їхніх нічних розваг, — вів далі Філіпп. — Без нього я б ні про що не здогадався. Мій дядько — під страшним гнітом, як судити з тих небагатьох слів, що їх іспанець підслухав у розмовах Макса з вашими онуками. Я підозрюю Макса й Баламутку, що вони склали план обскубити його на п'ятдесят тисяч франків ренти з державних паперів, а тоді побратися бознаде, видерши в свого голубочка це крильце. І час уже дізнатися, що робиться в домі мого дядька, але я не знаю, що діяти.

— Я подумаю, — сказав старий.

Філіпп і пан Ошон попрощались, побачивши, що до них хтось підходить.

Ще ніколи, ні разу в житті Жан Жак не страждав так, як після першого візиту свого небожа Філіппа. Флора була налякана передчуттям небезпеки, що загрожувала Максансові. Хазяїн надокучив їй, вона боялася, що він геть зістаріє, бачила, що він довго опирається її злочинним заходам, і придумала дуже простий план — виїхати геть і побратися з Максансом у Парижі після того, як на неї перепишуть п'ятдесят тисяч ліврів ренти в державних паперах. Старий парубок, керований не стільки інтересом до спадкоємців чи власною скнарістю, скільки своєю пристрастю, відмовлявся переписати їх на Флору, мотивуючи тим, що вона й так єдина його спадкоємниця. Сердега знав, як дуже Флора любить Макса, і вже бачив себе покинутим, як тільки вона стане досить багатою, щоб одружитись. Коли Флора, вдавшись до найласкавіших умовлянь, нічого не домоглась, вона повернула на суворість: перестала розмовляти з хазяїном і полишила Веді обслуговувати його, і та вранці бачила, що в старого червоні очі: вночі він плакав. Через тиждень старий Руже снідав сам, і то бозна-як! Отож другого дня після розмови з паном Ошоном Філіпп, що надумав ще раз провідати дядька, застав його зовсім не таким. Флора була коло старого, кидала на нього ласкаві погляди, говорила з ним ніжно й так добре вдавала комедію, що Філіпп розгадав небезпечне становище по стількох турботах, демонстрованих у його присутності. Жіле, чия політика полягала в униканні будь-яких сутичок із Філіппом, не з'являвся зовсім. Подивившись на старого Руже й Флору проникливим оком, підполковник вирішив, що пора завдавати великий удар.

— Прощайте, дядечку, — сказав він, підводячись ніби з наміром уже йти.

— Ох, не йди ще, — вигукнув старий, оживлений фальшивою ніжністю Флори. — Пообідай з нами, Філіппе!

— Гаразд, коли ви прогуляєтеся зі мною годинку.

— Пан Руже нездоровий, — заперечила Флора. — Він не хотів навіть в екіпажі виїздити, — додала вона, обертаючись до старого й дивлячись на нього пильним поглядом, яким приборкують божевільних.

Філіпп узяв Флору за руку, змусив її відвести погляд і сам уп'явся в неї очима так само пильно, як вона дивилась на свою жертву.

— Скажіть мені, мадмуазель, — промовив він, — може, моєму дядькові не вільно прогулятися зі мною?

— Чом же ні, добродію, — відповіла Флора, яка не могла придумати нічого кращого.

— Ну то ходімо, дядечку? Ну-бо, мадмуазель, подайте йому ціпочок і капелюх.

— Але він звичайно не виходить без мене, правда ж, пане Руже?

— Так, Філіппе, так, я завжди її потребую...

— Краще було б поїхати екіпажем, — докинула Флора.

— Так, їдьмо екіпажем! — вигукнув старий, прагнучи погодити між собою обох своїх тиранів.

— Дядечку, ви підете зі мною пішки або я більш ніколи не прийду, бо в Ісудені кажуть правду: ви під пантофлею в мадмуазель Флори Бразье. Що мій дядько любить вас, це дуже добре! — провадив він, зупинивши на Флорі важкий погляд. — Що ви не любите мого дядька — це теж зрозуміла річ. Але нащо вам робити його нещасним, га? Коли хто хоче спадщини, треба її заробити. То ви йдете, дядечку?

Філіпп уже бачив тяжке вагання, що відбивалось на обличчі бідолашного недотепи, чії очі бігали від Флори до небожа.

— Ах, значить, так, — знову заговорив підполковник. — Що ж, прощайте дядечку. А вам, мадмуазель, цілую ручку.

Вже коло дверей він швидко озирнувся й побачив, як Флора грізно посварилася на старого.

— Дядечку, коли хочете прогулятися зі мною, я чекаю вас коло дверей, а поки що зайду на десять хвилин до пана Ошона. Коли ви не хочете пройти зі мною, я знайду, з ким прогулюватися...

І Філіпп рушив через площу Сен-Жан до оселі Ошонів.

Неважко здогадатися, якою родинною сценою обернулося те, що сказав Філіпп панові Ошону про його онуків. О дев'ятій годині прийшов старий пан Ерон з пакою паперів; у вітальні горів камін — старий господар всупереч своїм звичкам наказав розпалити його. Пані Ошон, чомусь у таку пору вже одягнена по-вихідному, сиділа у своєму кріслі перед каміном. Двоє онуків, яких Адольфіна попередила про те, що над їхніми головами від учора збирається буря, дістали наказ нікуди не виходити. Гріта покликала їх, і вони прийшли почути, що приготували для них дідусь і бабуся, чий гнів і холодність уже цілу добу гнітили їх.

— Не захищайте їх, — сказав старий панові Еронові, — бо ви бачите двох поганців, не гідних прощення.

— Дідусю! — заволав Франсуа.

— Мовчи! — урочисто наказав старий. — Я знаю про ваше нічне життя і про ваші взаємини з паном Максансом Жіле, але ви більш не сидітимете в Коньєтти до першої години ночі, бо не вийдете звідси обидва, поки я не визначу вашої дальшої долі. То ви зруйнували Фаріо? Таж ви вже по кілька разів заслужили стати перед судом. Мовчи! — гукнув він, побачивши, що Барюк розтуляє рота. — Ви обидва позичали гроші в пана Максанса, а він уже шість років дає вам гроші на гультайство. Слухайте ж обидва звіт про моє опікунство, а потім поговоримо. По цих документах ви побачите, чи можна гратися мною, гратися всією родиною та її законами й виказувати родинні таємниці, доповідаючи панові Максансові Жіле про все, що робиться й говорить тут. За тисячу екю ви стали шпигунами; за десять тисяч, напевне, стали б і вбивцями? Та ви й так мало не вбили пані Брідо; адже пан Жіле дуже добре знав, що поранив його Фаріо, але звалив цей злочин на мого гостя, Жозефа Брідо. А коли той хвалько вчинив такий злочин, то лиш тому, що від вас дізнався, чому пані Брідо хоче лишитися тут. Ви, мої онуки, стали шпигунами такої людини! Ви стали мародерами! Хіба ви не знали, що ваш достойний проводир на початку своєї кар'єри, тисяча вісімсот шостого року, вже вбив одну нещасну дівчину? Я не хочу мати в своєму домі вбивць і злодіїв, збирайтеся і їдьте геть, хай вас повісять десь-інде!

Юнаки стояли бліді й нерухомі, мов гіпсові статуї.

— Ну-бо, пане Ерон, — звернувся скнара до нотаря.

Старий нотар прочитав звіт про опіку, з якого випливало, що чистий маєток двох молодих Борнішів становив сімдесят тисяч франків — таку суму становив посаг їхньої матері, але пан Ошон позичав дочці досить великі суми і як позикодавець мав право на частину маєтку онуків. Половина решти, яка припадала Барюкові, налічувала двадцять тисяч.

— Ти не бідняк, — сказав дід, — бери свої гроші й живи як знаєш! А я маю право віддати свої статки й статок пані Ошон, що в цю хвилину цілком згодна зі мною, нашій любій Адольфіні. Так, ми її одружимо з сином якогось пера Франції, коли захочемо, бо всі наші капітали дістануться їй.

— Чималенький статок! — підхопив пан Ерон.

— Пан Максанс Жіле відшкодує вас, — докинула пані Ошон.

— От і складай грошик до грошика для таких негідників! — вигукнув пан Ошон.

— Вибачте! — пробелькотів Барюк.

— Вибачайте, я більш не буду, — передражнив його дід голосом малої дитини. — Коли я вам вибачу, ви підете розкажете панові Максансу про те, що з вами сталось, і він вас візьме в свою гвардію... Ні, ні, панички мої. Я маю спосіб дізнаватись, як ви поводитесь. Як ви до мене, так я до вас. Я про вас судитиму по добрій поведінці не за один день і не за місяць, а за кілька років. У мене добрі ноги, добрий зір, добре здоров'я. Я сподіваюся прожити ще досить довго, щоб дізнатись, якою стежкою ви підете в житті. І насамперед ви, пане капіталісте, поїдете до Парижа вчитись банківської справи в пана Монгено. І начувайтесь, коли не поводитиметесь як слід: за вами наглядатимуть. Ваші гроші будуть у панів Монгено й сина, ось вам чек на всю суму. А тепер підпишіть звіт про опікунство, що кінчається квитанцією, і йдіть собі, — сказав він, узявши звіт із рук пана Ерона й простягаючи Барюкові. — Що ж до вас, Франсуа Ошон, то ви мені віддасте свої гроші, щоб їх не витрачати, — сказав старий, дивлячись на другого онука. — Пане Ерон, прочитайте його звіт. Ясно... яснісінько.

Нотація тривала в глибокій тиші.

— Ви дістанете шістсот франків на рік і поїдете в Пуатзьє вивчати право, — сказав дід, коли нотар скінчив. — Я вам приготував був добрий маєток, а тепер вам доведеться стати адвокатом, щоб заробляти на життя. Ох шибеники мої, ви мене водили за носа шість років? То знайте, що мені досить було години, аби вас викрити: я маю семимильні чоботи.

В ту хвилину, коли старий пан Ерон виходив, забравши підписані папери, Гріта доповіла, що прийшов пан підполковник Філіпп Брідо. Пані Ошон вийшла, забравши з собою обох онуків до своєї кімнати, аби, за виразом старого Ошона, висповідати їх і дізнатись, як уплинула на них щойно описана сцена.

Філіпп зі старим стали коло вікна й тихо розмовляли.

— Я обміркував стан ваших справ, — сказав пан Ошон, показуючи на дім Руже. — Я щойно розмовляв з паном

Ероном. Ті п'ятдесят тисяч франків ренти можуть бути продані тільки самим власником або за його письмовим дорученням; а відколи ви тут, ваш дядько не підписував такого доручення в жодній конторі, та й не міг підписати, бо нікуди не виїздив з Ісудена. Якби він склав доручення тут, ми б знали про це зразу; якщо складе його десь-інде, ми теж знатимемо, бо його треба зареєструвати, і достойний пан Ерон зуміє перешкодити цьому. А коли він кудись поїде, простежте за ним, куди він подався, і ми знайдемо спосіб дізнатися, що він там зробив.

— Доручення ще не видане, — сказав Філіпп, — його вимагають, але я сподіваюся, що зможу перешкодити цьому; і воно не бу-де ви-да-не! — закричав вояка, побачивши, що дядько вийшов з дому, й показав на нього панові Ошону, а тоді розповів йому стисло про всі подробиці свого візиту, дрібні й водночас великі. — Максанс боїться мене, але він не сховається від мене. Міньюне сказав мені, що всі офіцери старої армії щороку святкують в Ісудені річницю коронації імператора, тож через два дні ми з Максансом побачимось.

— Якщо він дістане доручення першого грудня вранці, то сяде на диліжанс до Парижа й знехтує ці роковини.

— Що ж, тоді треба вхоркати дядька, а в мене такі очі, що заворожують недоумків, — сказав Філіпп, і пан Ошон аж здригнувся від його лютого погляду.

— Якщо вони випустять старого погуляти з вами, значить, Максанс знайшов якийсь спосіб виграти партію, — зауважив старий скнара.

— Ет! Фарію не спить, — заперечив Філіпп. — І не тільки він. Цей іспанець розшукав мені під Ватаном одного з моїх колишніх вояків, якому я колись прислужився. Будьте певні, Бенжамен Бурде зробить усе, що йому накаже мій іспанець, той уже позичив Бенжаменові одного зі своїх коней.

— Коли ви вб'єте цього мерзотника, що розбестив моїх онуків, то зробите добре діло.

— Сьогодні завдяки мені весь Ісуден знає, що виробляв пан Максанс ночами цілих шість років, — відказав Філіпп. — А *балачки*, як ви кажете, так йому не минуться. Морально він пропав!

Коли Філіпп вийшов з дядькового дому, Флора пішла до Максової кімнати й розповіла йому в усіх подробицях про візит зухвалого небожа.

— Що робити? — спитала вона.

— Перш ніж удатись до останнього засобу, двобою з цим одороблом, — відповів Макс, — треба ще заграти ва-банк, спробувати вирішальний удар. Нехай наш недотепа йде гуляє з небожем!

— Але ж той лобуряка не вагатиметься пояснити йому все як воно є! — вигукнула Флора.

— Послухай мене, — гостро сказав Макс. — Ти що, думаєш, я не чув вашої розмови крізь двері й не обміркував усього? Попроси в старого Конье коня й шарабан, він тобі зразу їх дасть, і за п'ять хвилин усе треба впорати! Відклади всі свої справи, забирай Веді і їдь до Ватана, влаштуйся там так, ніби хочеш там лишитись, забери ті двадцять тисяч франків, що лежать у нього в секретері. Коли я привезу тобі його до Ватана, не погоджуйся вернутись сюди, поки не підпише доручення. А я, коли ви вернетесь до Ісудена, подамся до Парижа. Коли Жан Жак, вернувшись з прогулянки, не застане тебе тут, він ошаліє й захоче їхати навздогін. А я вже тоді зумію з ним поговорити.

Поки укладалась ця змова, Філіпп попідручки з дядьком пішов гуляти бульваром Барон.

«Оце два великі політики на перегонах, — подумав старий Ошон, стежачи, як підполковник веде свого дядька. — Цікаво побачити кінець цієї партії, ставка в якій — дев'яносто тисяч ліврів ренти».

— Любий дядечку, — говорив старому Руже Філіпп, чий лексикон мав відчутний присмак його паризького товариства, — ви любите цю дівчину і таки маєте рацію, бо вона з біса гарна, чисто цукерочка! Замість того, щоб коло вас навшпиньки ходити, вона з вас робить якогось наймита, а то ще й гірше, вона б воліла бачити вас під землею, щоб вийти за Максанса, бо закохана в нього.

— Так, я це знаю, Філіппе, але однаково її люблю.

— Що ж, присягаюся кишками своєї мами, а вашої сестри, — відказав Філіпп, — я постановив, що зроблю вашу Баламутку м'якенькою, мов перинка, такою, як вона, певно, була, поки отой лобур, негідний служити в імператорській гвардії, не втесався до вашого дому.

— Невже ти це зробиш? — спитав старий.

— Дуже просто, — відповів Філіпп, не даючи дядькові доказати. — Я вб'ю того Максанса, як пса. Але з однією умовою, — додав вояка.

— Якою? — спитав старий Руже, тупо дивлячись на небожа.

— Не підписуйте того доручення, що від вас вимагають, до третього грудня. Потерпіть хоч доти. Ці двоє торбохватів хочуть дістати дозвіл продати ваші п'ятдесят тисяч франків ренти тільки для того, щоб одружитись у Парижі й справити весілля за ваш мільйон...

— Цього ж я й боюсь, — відказав Руже.

— Ну й гаразд, коли вони причепляться, відкладіть підпис на той тиждень.

— Так, але як Флора зі мною заговорить, вона виїмає з мене душу і відбирає мені розум. Знаєш, коли вона подивиться на мене якимось так особливо, мені здається, що в її голубих очах рай, і я вже собі не хазяїн, надто як вона кілька днів була зі мною сувора.

— Ну що ж, коли вона до вас із медком, ви тільки пообіцяйте, що підпишете доручення, а мені напередодні того дайте знати. Цього мені вистачить: Максанс не буде вашим довіреним, хіба що вб'є мене. А коли я його вб'ю, візьміть мене в дім на його місце, і я зроблю так, що красунечка буде коло вас навшпиньки ходити. Так, Флора вас любитиме, грім побий! А коли ви будете нею невдоволені, я її налупцюю.

— О, я цього не знесу. Один удар по Флорі — це мені ніж у серце.

— А проте це єдиний спосіб правити жінками й кінями. Так чоловік доб'ється, щоб його боялись, любили й шанували. Ось що я хотів сказати вам на вухо... Добридень, панове, — сказав він, побачивши Міньйоне й Карпантьє. — Я вивів прогуляти свого дядечка, як бачите, й пробую навчити його, бо ми живемо в добу, коли доводиться виховувати дідів.

Ті відповіли на вітання.

— В моєму любому дядечку ви бачите наслідки нещасливої пристрасі, — повів далі підполковник. — Його хочуть пограбувати й покинути жебраком; ви знаєте, що я маю на увазі. Добряга й знає про змову, але не має сили обійтись кілька днів без солодких слівцець, щоб поламати її.

Філіпп точно змалював становище, в якому опинивсь його дядько.

— Панове, — сказав він на закінчення, — ви бачите, що є два способи порятувати дядька: або підполковник Брідо має вбити майора Жіле, або майор Жіле — підполковника Брідо. Післязавтра ми святкуватимемо річницю коронації імператора, і я розраховую на вас:

розсадить гостей на бенкеті так, щоб я сів навпроти майора Жіле. Сподіваюсь, ви проявите мені честь і будете моїми секундантами.

— Ми вас оберемо головою й сидітимемо обабіч вас. Макс, як віце-голова, сидітиме навпроти, — сказав Міньйоне.

— За того шибеника будуть майор Потель і капітан Ренар, — докинув Карпантьє. — Хоча все місто вже гомонить про його нічні витівки, ці два молодці, що вже були його секундантами, лишаються вірні йому.

— Бачте, дядечку, — сказав Філіпп, — як усе складається. Отож не підписуйте нічого до третього грудня, бо другого дня ви будете вільний, щасливий, і Флора вас любитиме, і наглядача не буде.

— Ти його не знаєш, небоже, — відказав старий зякано. — Максанс уже вбив дев'ятьох на дуелі.

— Так, але він тоді не пробував украсти сто тисяч франків ренти, — заперечив Філіпп.

— Нечисте сумління позбавляє руку твердості, — докинув повчально Міньйоне.

— Через кілька днів, — знову заговорив Філіпп, — ви з Баламуткою житимете разом, як голуб'яточка, бо тоді присуд над ним буде виконано; звісно, вона звиватиметься, як черв'як, і ридатиме, й сльози литиме, але... сльози то вода.

Обидва офіцери підкріпляли Філіппові докази й піддавали духу старому Руже, з яким вони гуляли близько двох годин. Урешті Філіпп відвів дядька додому й попрощався з такими словами:

— Нічого не вирішуйте без мене. Я знаю жінок, я утримував одну, то вона коштувала мені стільки, скільки Флора вам ніколи не коштуватиме! То вона навчила мене на все життя, як слід поводитися з прекрасною статтю. Жінки — зіпсуті діти, це створіння нижчі за чоловіка, і треба, щоб вони нас боялися, бо нема гірше для нас, як бути під орудою цих тварин!

Старий вернувся додому близько другої години пополудні. Куський відчинив йому плачучи — принаймні Макс наказав йому, щоб він удавав, ніби плаче.

— Що сталося? — спитав Жан Жак.

— Ох, пане, пані вибралася геть разом з Веді.

— Ви... вибралася? — здушеним голосом перепитав старий.

Удар був такий разючий, що Руже як стояв, так і сів на сходи́нці. За хвилину він підвівся, заглянув у вітальню, в кухню, піднявся до своєї кімнати, обійшов увесь дім, вернувся до їдальні, впав на крісло й залився слізьми.

— Де вона? — ридаючи, вигукував він. — Де вона? Де Макс?

— Не знаю, — відповідав Куський. — Майор пішов, нічого мені не сказавши.

Жіле, вельми спритний політик, вирішив, що найкраще піти потинятись по місту. Лишивши старого наодинці з його розпачем, він давав йому відчутти занедбаність і зробити його слухняним. Та, щоб перешкодити Філіппові допомогти дядькові в цій кризі, Макс порадив Куському не впускати в дім нікого. Без Флори старий не мав ні стриму, ні втіхи, і становище вже зробилося зовсім критичним. Ходячи по місту, Максанс Жіле бачив, що його обминає багато хто з тих, котрі ще вчора були дуже раді підійти й потиснути йому руку. Тепер усі були проти нього. Всі тільки й говорили, що про витівки «рицарів неробства». Історія з арештом Жозефа Брідо, вже з'ясована, збезчестила Макса, чіє життя й учинки вмить були оцінені як слід. Жіле зустрів майора Потеля, що саме шукав його.

Що в тебе, Потель?

— Любий мій, імператорську гвардію паплюжать по всьому місту!.. Ті негідники все валять на тебе, і мене це рани́ть до глибини серця.

— На що ж вони нарікають? — спитав Макс.

— На те, що ти робив ночами.

— Невже не можна трохи розважитись.

— Гарне «трохи», — відказав Потель.

Він належав до того типу офіцерів, що якимсь сказали одному бургомістрові: «Ну, й згорить ваше місто, не вам же платити!» І його дуже мало хвилювали бешкети «нероб».

— Ще що? — спитав Жіле.

— Гвардія проти гвардії! Ось що крає мені серце. Цей Брідо нацькував усіх городян на тебе. Гвардія проти гвардії... Ні, кепське діло! Ти не можеш ухилитись, Макс, треба розраховатися з Брідо. Знаєш, я б спробував якимсь посваритися з цим лобурем і вкласти його, щоб городяни не дивились, як гвардія воює проти гвардії. По-військовому то інша річ: двоє сміливців із гвардії посварились і зійшлись у двобої, а тим

цивілякам нема чого з вас глузувати. Ні, той здоровило ніколи не служив у гвардії. Гвардієць не повинен так поводитись перед буржуа, так ставитись до іншого гвардійця. О, тут гвардія зганьблена, та ще й в Ісудені, там, де її шанували!

— Ну-бо, Потель, не хвилюйся, — відказав Макс. — І коли ти не побачиш мене на банкеті в річницю...

Тебе не буде післязавтра в Лакруа? — вигукнув Потель, перебивши приятеля. — Невже ти хочеш показати себе нікчемою, щоб люди подумали, ніби ти боїшся Брідо? Ні, ні. Піші гренадери-гвардійці не можуть пасувати перед драгунами-гвардійцями. Справи владнаєш іншим разом, а на бенкеті будь!

— Ще один морочить мені голову... — сказав Макс. — Гаразд, я подумаю, як мені і прийти, і справу впорати. «Справді, — подумав він. — Доручення має бути не на моє ім'я. Як каже старий Ерн, це було б надто схоже на крадіжку».

Цей лев, що заплутався в тенетах, розкинутих Філіппом Брідо, тремтів у нього в пащі; він уникав поглядів тих, кого зустрічав, і вернувся на бульвар Вілат, кажучи сам собі: «Перше ніж битися, треба здобути ренту. Якщо я загину, принаймні ці гроші не дістануться Філіппові, бо я переведу їх на ім'я Флори. За моїми настановами мала поїде просто до Парижа й зможе, коли захоче, вийти за сина якогось імператорського маршала, вирядженого у відставку. А доручення випишу на ім'я Барюка, і він зробить переказ тільки за моїм наказом». Макс, треба віддати йому належне, саме тоді, коли в нього кипіла кров або вирували ідеї, зберігав найспокійніший вигляд. І ніколи ще не були в військовій людині так розвинені й поєднані якості, необхідні видатному полководцеві. Якби свого часу його кар'єри не перервав полон, імператор напевне побачив би в цьому юнакові одного людей, таких необхідних для великих задумів.

Увійшовши до вітальні, де й досі плакала жертва всіх цих сцен, і комічних, і трагічних водночас, Макс запитав про причину такого відчаю. Він прикидався здивованим, він нічого не знав, він чудово вдавав подив, почувши, що Флора поїхала, й почав розпитувати Куського, щоб пролити трохи світла на мету цього незрозумілого від'їзду.

— Пані наказала мені, — відповів Куський, — переказати панові, що вона взяла в секретері двадцять тисяч

франків золотом, які там були, і сподівається, що пан не відмовить їй у цій сумі як у платні за двадцять два роки.

— Платні? — перепитав Руже.

— Так, — підтвердив Куський. — «Ох, більше я його не побачу! — відходячи, казала вона Веді, бо та, щиро віддана панові, відраджувала пані. — Ні, ні! — казала. — Він мене нітрохи не любить, він дозволив своєму небожеві говорити зі мною, як з послідущою!» І плакала... гарячими слізьми.

— Ет! Начхати мені на Філіппа! — закричав старий під пильним Максансовим поглядом. — Де Флора? Як дізнатись, де вона?

— Хай вам допоможе Філіпп, ви ж слухаетесь його рад, — холодно відповів Максанс.

— Філіпп... — сказав старий. — Що він може знати про ту бідну дитину? Тільки ти, мій добрий Максе, зумієш відшукати Флору, вона піде за тобою, ти вернеш її сюди.

— Я не хочу сваритися з паном Брідо, — відказав Макс.

— А бодай йому! — вигукнув Руже. — Коли тебе це бентежить, то знай, що він нахвалявся вбити тебе.

— Хе! — засміявся Жіле. — Побачимо.

— Друже мій, — сказав старий, — відшукай Флору і скажи їй, що я зроблю все, чого вона хоче.

— Її напевне бачили в місті, коли вона йшла, — сказав Максанс Куському. — Подавай нам обідати, постав усе на стіл і піди попитай у різних місцях, а за десертом скажеш нам, у який бік подалася мадмуазель Бразье.

Цей наказ заспокоїв на якийсь час бідолаху; той скиглив, наче дитина, що загубилась у няньки. В ту мить Максанс, що його Руже ненавидів як причину всіх своїх нещасть, здавався йому ангелом. Така пристрасть, як у Руже до Флори, напрочуд схожа на здитиніння. О шостій годині поляк, який чудово прогулявся, прийшов і повідомив, що Баламутка подалась до Ватана.

— Пані вернулась у свої краї, ясна річ, — сказав Куський.

— Хочете поїхати ввечері до Ватана? — спитав Макс у старого. — Дорога погана, але Куський уміє правити, а вам краще помиритись сьогодні о восьмій годині, аніж завтра вранці.

— Їдьмо! — гукнув Куський.

— Запрягай потихеньку, та гляди, щоб у місті нічого не знали про ці дурощі, не ганьбили пана Руже. Осідлай

мого коня, я поїду попереду, — шепнув він Куському на вухо.

Пан Ошон уже знав про від'їзд мадмуазель Бразьє від Філіппа Брідо, який устав з-за столу в пана Мін'йоне й подався на площу Сен-Жан; він до кінця розгадав мету цієї спритної стратегії. Коли Філіпп з'явився коло дядькових дверей, Куський з вікна другого поверху сказав йому, що пан Руже не може прийняти нікого.

— Фаріо, — сказав Філіпп іспанцеві, що проходжався по Великій Нареті, — піди скажи Бенжаменові, хай сідає на коня: мені конче треба знати, що робитимуть мій дядько й Максанс.

— Запрягають коня в берлін, — сказав Фаріо, що стежив за оселею Руже.

— Якщо вони поїдуть до Ватана, — відказав Філіпп, — знайди мені другого коня, а сам вертайся з Бенжаменом до пана Мін'йоне.

— Що ви збираєтесь робити? — спитав пан Ошон, що вийшов з дому, побачивши на площі Філіппа й Фаріо.

— Хист генерала, любий мій пане Ошон, полягає в тому, щоб не тільки спостерігати пересування ворога, а ще й розгадувати по цих пересуваннях його наміри і весь час змінювати свої плани в міру того, як супротивник порушує їх несподіваними діями. Вважайте, коли мій дядько й Максанс виїдуть разом у екіпажі, то вони поїдуть до Ватана, бо Максанс пообіцяв йому помирити його з Флорою, що «*fugit ad salices!*»¹ — адже цей маневр придумав генерал Вергілій. Коли все розіграється так, то я ще не знаю, що зроблю; але в мене попереду ніч, бо до десятої години ранку мій дядько не підпише доручення, адже всі нотарі сплять. А коли, як я чую з тупоту другого коня, Макс захоче приїхати першим і дати Флорі вказівки, бо це здається потрібним і ймовірним, то він пропав! Зараз побачите, як ми відіграємось у цій грі за спадщину — ми, старі вояки... А що для цього останнього ходу в партії мені потрібен помічник, я зараз вертаюсь до Мін'йоне й там домовлюся зі своїм другом Карпантьє.

Потиснувши руку панові Ошону, Філіпп спустився Малою Наретою й пішов до майора Мін'йоне. Через десять хвилин пан Ошон побачив, що Максанс виїхав з дому шпаркою ристю, і його стареча цікавість так роз-

¹ Втекла у верби! (Латин.)

палилася, що він стояв коло вікна у вітальні, чекаючи гуркоту коліс старої «півбагатійки». Довго чекати не довелось: Жан Жакова нетерплячка змусила його вирушити через двадцять хвилин по Максансові. Куський, напевне за наказом свого пана, їхав ступою, принаймні в місті.

— Якщо вони подались до Парижа, все пропало, — сказав пан Ошон.

У ту хвилину прибіг хлопчик із Римського передмістя, приніс листа Барюкові. Обох онуків старого покарали, зранку заборонивши виходити з дому. Поміркувавши про своє майбутнє, вони надумались як слід уласкавлювати своїх опікунів. Барюк добре знав, який вплив має його дід Ошон на старих Борнішів — його другого діда й бабу; пан Ошон доможеться, щоб і Борніші відказали все своє добро Адольфіні, якщо її поведінка дозволить їм покладати надії на те вигідне заміжжя, про яке говорилося уранці. Багатший за Франсуа Барюк мав більше втрачати, і він вирішив підкоритись до решті, з єдиною умовою — сплатити його борг Максаві. Що ж до Франсуа, то його доля була цілком у дідових руках; він не чекав спадщини більш ні від кого, а за звітом про опіку вже був дідовим боржником. Обидва юнаки, чие каяття було підігрите власними інтересами, урочисто пообіцяли виправитись, і пані Ошон пообіцяла, що розплатиться з Максансом.

— Наробили дурниць, — сказала вона їм, — то спокутайте їх розважністю, і пан Ошон злагідніє.

І Франсуа, прочитавши листа через Барюкове плече, сказав йому на вухо:

— Спитаєш поради в дідуся?

— Ось, — сказав Барюк, принісши листа до старого.

— Прочитай уголос, я не маю при собі окулярів.

«Дорогий друже!

Я сподіваюсь, що ти не заважаєшся, коли я опинився в такому тяжкому становищі, зробити мені послугу, ставши довіреною особою пана Руже. Приїдь до Ватана завтра о дев'ятій. Я напевне побачу тебе в Парижі, але ти не турбуйся, я дам тобі грошей на дорогу і скоро наздожену тебе, бо майже напевне муситиму 3 грудня виїхати з Ісудена. Прощай. Розраховую на твою дружбу, і ти розраховуй на мене.

Максанс»

— Слава Богу! — вигукнув пан Ошон. — Ми врятуєм спадщину того дурня з пазурів цих чортяк.

— Авжеж, такі вони й є, — додала пані Ошон, — і я дякую Богу, що він почув мої молитви. Триумф лихих людей завжди минутий.

— Ідь до Ватана, бери доручення в пана Руже, — сказав старий Барюкові. — Йдеться про те, щоб помістити п'ятдесят тисяч франків ренти на ім'я мадмуазель Бразьє. Вирушиш на Париж, але затримаєшся в Орлеані й там діждешся вказівки від мене. Нікому не кажи, де зупинишся, а зупинись у останньому заїзді передмістя Баньє, хоч би то був заїзд для селян.

— О, все гаразд, — сказав Франсуа, коли підбіг до вікна, зачувши гуркіт коліс на Великій Нареті. — От новина: старий Руже й пан Філіпп Брідо разом вертаються в екіпажі, а Бенжамен і пан Карпантьє верхи їдуть за ними!

— Зараз піду туди! — вигукнув пан Ошон, у якому цікавість перемогла всі інші почуття.

Пан Ошон застав старого Руже в його кімнаті: той писав листа, якого диктував йому небіж.

«Мадмуазель!

Коли ви не приїдете зразу, одержавши цього листа, ваша поведінка означатиме таку невдячність до мене, який зробив вам стільки добра, що я скасую свій заповіт, складений на вашу користь, і передам своє добро моєму небожеві Філіппу. Ви зрозумієте також, що пан Жіле не повинен бути більше моїм нахлібником, коли він поїхав до вас у Ватан. Я доручаю панові Карпантьє передати вам цього листа й сподіваюся, що ви послухаетесь його порад, бо він говоритиме те, що сказав би

відданий вам
Ж. Ж. Руже».

— Ми з капітаном Руже зустріли мого дядька, коли він з дурного розуму їхав до Ватана по мадмуазель Бразьє та пана Жіле, — з глибокою іронією сказав Філіпп панові Ошону. — Я втовкмачив дядькові, що він, заплуштивши очі, кинувся в пастку: хіба ж не покине його ця дівчина, як тільки він підпише доручення, що його вона від нього вимагає, аби загарбати п'ятдесят тисяч ліврів ренти? А після цього листа хіба прекрасна втікачка не вернеться під його дах іще сьогодні ввечері?.. Я обіцяю,

що мадмуазель Бразье буде слухатись його довіку, коли тільки дядько дозволить мені зайняти місце папа Жіле, бо той тут зовсім не на своєму місці. Правду я кажу? А дядько розпускає сльози.

— Сусіде, — сказав пан Ошон, — ви зробили найкраще, що могли, аби забезпечити мир у домі. Повірте мені: коли ви скасуєте заповіт, Флора знов стане для вас такою, як була в перші дні.

— Ні, бо вона не пробачить мені того, що я оце роблю, і більш не любитиме мене, — плачучи відказав старий.

— Любитиме, ще й як, ручуся вам, — запевнив Філіпп.

— Та прозрійте ж нарешті! — гримнув пан Ошон на Руже. — Вас хочуть пограбувати й покинути!

— Ох! Якби ж я знав напевне! — заскиглив недотепа.

— Дивіться, ось лист, що Максанс написав моему онукові Борнішеві, — сказав старий Ошон. — Читайте!

— Який жах! — вигукнув Карпантьє, почувши зміст листа, що його, плачучи, прочитав уголос Руже.

— Ну, ясно вам, дядечку? — спитав Філіпп. — Ну-бо, доручіть цю дівчину мені, і вона вас обожнюватиме — наскільки це можливе.

— Вона дуже любить Максанса, вона мене покине, — перелякано промимрив старий.

— Але ж, дядечку, післязавтра хтось із нас, Максанс або я, вже не топтатиме стежок в Ісудені.

— Ну що ж, пане Карпантьє, — заговорив старий, — коли можете пообіцяти, що вона повернеться, ідьте! Ви порядний чоловік, скажіть їй усе, що ви вважаєте за потрібне, від мого імені...

— Капітан Карпантьє шепне їй на вушко, що я привезу з Парижа іншу жінку, — сказав Філіпп Брідо, — молодшу й гарнішу, то вона приповзе до вас!

Капітан поїхав, сам у старім берліні, а Бенжамен верхи їхав за ним, бо Куський десь подівся. Хоча двоє офіцерів пригрозили йому судом і втратою служби, поляк на коні втік до Ватана попередити Максанса й Флору, якого удару завдав їхній супротивник. Карпантьє, що не хотів, виконавши доручення, вертатися разом з Баламуткою, мав приїхати Бенжаменовим конем.

Дізнавшись про втечу Куського, Філіпп сказав Бенжаменові:

— Від сьогодні ти заступиш цього поляка. Причепися ззаду до берліна, щоб Флора не бачила, і приїдеш

сюди вчасно... Все йде як по маслу, дядечку Ошон! — додав підполковник. — Післязавтрашній бенкет буде веселий.

— Ви хочете оселитись тут, — сказав старий скнара.

— Я щойно сказав Фаріо, щоб привіз сюди всі мої речі. Я спатиму в тій кімнаті, що її двері навпроти помешкання Жіле. — Дядько погодився.

— Що з цього всього вийде? — злякано спитав господар.

— Вийде те, що мадмуазель Флора Бразье за чотири години буде тут, лагідна, мов великоднє ягнятко, — відповів пан Ошон.

— Дай Боже! — стримуючи сльози, сказав Руже.

— Тепер сьома година, — озвався Філіпп, — цариця вашого серця буде тут о пів на одинадцятю. Ви більше не побачите Жіле, то чи ви не найщасливіша людина в світі?.. Коли ви хочете, щоб я тріумфував, — додав Філіпп на вухо панові Ошону, — лишіться з нами, поки не приїде та мавпа, ви мені допоможете підтримати рішучість у цьому бідоласі, а потім удвох розтлумачимо мадмуазель Баламутці, в чому її справжня вигода.

Пан Ошон, визнавши, що Філіпп має рацію, лишився з ним; але обидва мали багато клопоту, бо старий Руже скиглив без кінця, як мала дитина, й ніяк не заспокоювався, хоч Філіпп десять разів йому товкмачив:

— Дядечку, якщо Флора приїде й буде ласкава з вами, самі побачите, що я казав правду. Ви будете доглянуті, збережете свою ренту, слухатиметесь моїх порад і житимете, як у раю.

Коли о пів на одинадцятю на Великій Нареті загуркотили колеса, постало питання, чи в берліні хто їде, чи ні. На обличчі Руже з'явився вираз панічного страху, та його змінив спалах безмежної радості, коли він помітив у екіпажі, що звертав до подвір'я, двох жінок.

— Куський! — сказав Філіпп, подаючи руку Флорі, що виходила з екіпажа. — Ви більш не служите в пана Руже і сьогодні тут не ночуватимете. Забирайте свої речі, ось Бенжамен заступить вас.

— То ви тут хазяїн? — іронічно спитала Флора.

— З вашого дозволу, — відповів Філіпп, стиснувши її руку, мов лещатами. — Ходімо трохи побаламутимо одне одного.

Філіпп відвів приголомшену жінку на кілька кроків, до площі Сен-Жан.

— Красунечко, післязавтра оця рука вирядить Жіле на той світ, — сказав вояка, простягнувши праву руку, — або ж його рука змусить мене впасти. Коли я загину, ви станете господинею у мого бідного недотепи дядька: bene sit! ¹ Коли я зостанусь живий, не ухиляйтесь і забезпечте йому щастя. А то я знаю в Парижі таких Баламуток, що, хоч я вас і не ганю, заломлять вас своєю вродою, бо їм не більш як по сімнадцять років; то вони дадуть моєму дядечкові надзвичайне щастя і зроблять це в моїх інтересах. Службу свою починайте цього ж вечора, бо коли завтра наш добряга не буде веселий, як щиглик, я вам скажу тільки одне слово, чуєте? Є тільки один спосіб убити людину так, щоб правосуддя не присікалося: це побитися з ним на двобої, але, щоб позбутися жінок, я знаю три способи. Отак-то, ціпочко!

Слухаючи цю промову, Флора тремтіла; ніби в гарячці.

— Уб'єте Макса? — перепитала вона, дивлячись на Філіппа при світлі місяця.

— Ходімо, ходімо, он мій дядько.

Справді, старий Руже, хоч що там казав йому пан Ошон, вийшов на вулицю взяти Флору за руку, як скнара, що віднайшов свій скарб; повів її додому й замкнув у кімнаті.

— Прощайся з лахвою, більше тут не служитимеш, — сказав Бенжамен Куському.

— Мій хазяїн позатикає писки вам усім, — відрубав Куський і пішов до Макса, що зупинився в готелі при пошті.

Другого дня з дев'ятої до одинадцятої по всьому місту жінки гомоніли, стоячи біля дверей своїх осель. Розійшлася чутка про дивний переворот, здійснений напередодні в домі старого Руже. Висновок у всіх цих розмов був той самий: «Що ж то має статися завтра, на бенкеті на честь коронації, між Максом і підполковником Брідо?»

Філіпп сказав Веді всього кілька слів:

— Шістсот франків дожиттєвої ренти — або геть!

І вона лишилась нейтральною між двома такими могутніми силами, як Філіпп і Флора.

Знаючи, що Максове життя в небезпеці, Флора поведилась із старим Руже ще ласкавіше, ніж у перші дні їхнього спільного життя. На жаль, для закоханих приєм-

¹ Тепленьке місце! (Латин.)

ний обман дорожчий від правди, і тому багато чоловіків платять так дорого спритним облудницям. Баламутка показала тільки під час сніданку, спускаючись униз під руку з Руже. В неї виступили сльози, коли вона побачила на місці Макса жажливого вояку з похмурими синіми очима й зловісно-холодним обличчям.

— Що з вами, мадмуазель? — сказав він, побажавши дядькові щастя.

— Вона, небоже, не може витримати думки, що ти вийдеш на двобій з майором Жіле.

— Я не маю ані найменшої охоти вбивати цього Жіле, — відповів Філіпп, — і коли тільки він захоче виїхати з Ісудена та відплисти до Америки, я перший пораджу вам дати йому грошей на закупівлю найкращих товарів і побажаю йому щасливої дороги! Він там розбагатіє, і це буде куди почесніше, ніж витворяти оті штуки ночами в Ісудені та розперізуватись у вашому домі.

— Авжеж, так було б по-доброму! — сказав Руже, дивлячись на Флору.

— В А-ме-ри-ку! — заридала та.

— Краще топтати ряст у Америці, ніж зотлівати в сосновому сурдугі у Франції. Та й урешті, ви ж казали, що він чоловік спритний, то він може вбити мене! — зауважив підполковник.

— Ви хочете, щоб я з ним поговорила? — спитала Флора принижено, немов уласкавлюючи Філіппа.

— Звичайно, він міг би поїхати шукати своєї долі, а я тим часом побув би тут із дядьком, бо я його не лишу, — відказав Філіпп.

— Веді! — гукнула Флора. — Біжи на пошту й скажи майорові, що я прошу його...

— Прийти забрати свої речі, — перебив її Філіпп.

— Так, так, Веді. Це буде найчесніший привід побачитися зі мною, я хочу з ним поговорити...

Страх настільки заглушив ненависть у цій дівчині, а приголомшеність, яку вона відчула, спіткавши таку сильну й безжальну людину, — вона, перед якою завжди схилялася, — була така тяжка, що Флора вже звикла гнутись перед Філіппом, як Руже гнувся перед нею; вона в тривозі чекала повернення Веді, але та прийшла й сповістила, що Макс відмовився прийти й просить мадмуазель Бразье передати його речі до готелю.

— Ви мені дозволите віднести їх? — спитала вона в Жана Жака Руже.

— Так, але щоб вернулась, — відказав старий.

— Коли мадмуазель не вернеться до полудня, через годину ви дасте мені доручення на продаж вашої ренти, — сказав Філіпп, дивлячись на Флору. — Візьміть із собою Веді, мадмуазель, — заради пристойності. Від сьогодні треба дбати про честь мого дядька.

Флора не добилась від Максанса нічого. Майор, у розпачі від того, що потрапив у ганебне становище перед очима всього міста, був занадто гордий, щоб тікати від Філіппа. Баламутка заперечувала, пропонуючи другові втекти до Америки разом, але Максансові вона була не потрібна без багатства старого Руже, він не хотів розкрити перед нею своє серце до кінця, і наполягав, що вб'є Філіппа.

— Ми зробили велику дурницю, — казав він. — Треба було всім трьом поїхати до Парижа й там пробути зиму; але хто міг уявити, що цей лобуряка так поверне всю справу? Все відбулось надто швидко. Я спочатку взяв його за рубаку, нездатного втримати в голові дві думки, і помилився. Тому, що я спершу не зумів петляти позаячому, тепер я стану боягузом, коли втечу від підполковника, він зганьбив мене перед усім містом, і я можу виправдатися тільки вбивши його...

— Поїдь до Америки з сорока тисячами франків, я тут зумію відкараскатись від цього дикуна й приїду до тебе, так буде розумніше...

— За кого ти мене маєш? — вигукнув він, подумавши, які підуть *балачки*. — Ні. Та я вже вирядив на той світ дев'ятьох таких. Як на мене, цей чолов'яга не дуже страшний. Він же не скінчив військової школи, пішов на війну й був у боях до тисяча вісімсот п'ятнадцятого, а тоді подорожував до Америки; отож мій супротивник давно не бував у фехтувальній залі, а я на шаблях не маю рівних! Шабля — це його зброя, і, полишивши вибір йому, я виявлю благородство: адже ображено мене; і я з ним упораюсь. Далекі, так буде найкраще. Заспокойся: післязавтра ми будемо господарями.

Таким чином, дурні гордощі переважили в Максї розумну політику. Вернувшись о першій годині додому, Флора зачинилась у своїй кімнаті, щоб виплакаться. Весь той день *балачки* вже гуляли по Ісудену, і двобій між Філіппом і Максансом мали за неминучий.

— Ох, пане Ошон, — сказав Міньйоне, який, ідучи вдвох із Карпантьє бульваром Барон, зустрів старого, —

ми такі неспокійні: Жіле дуже вправний у будь-якій зброї.

— Дарма, — відказав старий провінційний дипломат, — Філіпп добре повів цю справу. Я б не повірив, що цей грубіян зуміє так швидко все впорати. Ці двоє забіяк полетіли один на одного, як два урагани...

— Е, — заперечив Карпантьє, — Філіпп чоловік розумний, його поведінка в палаті перів — шедевр дипломатії...

— Ну що, капітане Ренар, — зауважив якийсь городяннин, — кажуть, ніби вовки між собою не гризуться, а тут, видно, Макс хоче почубитися з підполковником Брідо. Сутичка між бійцями старої гвардії — поважне діло...

— А вам смішки. Бідний хлопчина трохи побавився вночі, то ви вже й зичите йому лиха, — сказав майор Потель. — Та Жіле такий чоловік, що просто не міг сидіти в цій норі, в Ісудені, й не розважатись хоч якось!

— Урешті, панове, — озвався ще хтось, — Макс і підполковник грали свою гру. Хіба підполковник не повинен був сквитатися за свого брата Жозефа? Згадайте, як Макс підвів того бідолаха під монастир!

— Пхе! Якогось там маляра, — кинув Ренар.

— Таж тут ішлося про спадщину Руже. Кажуть, що Жіле хотів загарбати півсотні тисяч ліврів ренти, коли підполковник оселився в дядька.

— Жіле щоб украв чийось ренту?.. Не кажіть цього, пане Ганіве, — вигукнув Потель, — принаймні тут, а то ми вас примусимо з'їсти свого язика, і то без підливи!

В усіх міських домах виступали за достойного підполковника Брідо.

Другого дня всі офіцери старої армії, що жили в Ісудені чи околицях, проходились по Ринковій площі перед рестораном пана Лакруа й дожидали Філіппа Брідо. Бенкет, що мав відбутись на відзнаку коронації імператора, був призначений на військову годину — п'яту. Історію Максанса та його вигнання від старого Руже обговорювали в усіх гуртах — адже й прості солдати зібрались у одному винному погребку на площі. Серед офіцерів тільки Ренар та Потель захищали свого друга.

— Чи годиться нам утручатись у цю сварку між двома спадкоємцями? — казав Ренар.

— Макс надто лагідний із жінками, — зауважив цинік Потель.

— Скоро дійде до шабель,— озвався старий сублейтенант, що держав городи на Верхньому Балтані. Коли пан Максанс Жіле зробив таку дурницю, що пішов жити до старого Руже, то тепер він буде нікчемою, якщо дозволить вигнати себе, мов служника, не спитавши за що.

— Звичайно,— сухо відказав Міньйоне.— Дурниця, яка не вдалася, стає злочином.

Макс, що прийшов до гурту давніх Наполеонових вояків, був зустрінутий промовистою мовчанкою. Потель і Ренар узяли свого приятеля попідруч і трохи відійшли поговорити з ним. У ту хвилину всі побачили, що надходить вичепурений Філіпп, несучи ціпка з незворушною міною, яка різко контрастувала з виразом глибокої уваги, якого мусив прибрати Макс, вислухуючи останніх своїх друзів. Філіпп потиснув руки Міньйоне, Карпантьє та ще кільком. Ця зустріч, така відмінна від тієї, на яку наразився Максанс, погасила в душі молодика ті зблиски страху, а може, й розважності, які зродили в ньому Флорині прохання, а радше її пестоші: адже він насправді лишився сам на сам із собою.

— Ми битимемося,— сказав він капітанові Ренару,— і то на смерть! Не кажіть мені більш нічого, дайте мені дограти свою роль до кінця.

Після цього останнього слова, вимовленого ніби в гарячці, троє бонапартистів вернулися до купки офіцерів. Макс, що йшов попереду, привітався з Філіппом Брідо, і той відповів на вітання, обмінявшись з ним крижаним поглядом.

— Ходімо за стіл, панове! — сказав майор Потель.

— Випиймо за невмирущу славу малого капрала, що блаженствує тепер у раю відважних! — вигукнув Ренар.

Відчуваючи, що напруження може трохи розрядитися за столом, кожен зрозумів думку малого капітана вольтижерів. Усі кинулись до довгої низької зали ресторану Лакруа, вікна якої виходили на ринок. Кожен з бенкетників зразу сів за стіл, і обидва супротивники, як і хотів Філіпп, опинились лице в лице. Кілька юнаків, а надто колишні «рицарі неробства», дуже занепокоєні тим, що мало статись на бенкеті, проходились, розмовляючи про критичне становище, в яке Філіпп зумів поставити Максанса Жіле. Всі обурювалися цим конфліктом, але дуель вважали неминучою. Все йшло добре аж до десерту, хоча обидва супротивники, попри загальні веселощі,

зберігали настороженість, досить схожу на неспокій. В чеканні сутички, яку вони обидва мали придумати, Філіпп виявляв дивовижну холоднокровність, а Макс — бурхливу веселість; але тямуща людина побачила б, що кожен з них тільки грає роль.

Коли подано десерт, Філіпп сказав:

— Наповнимо келихи, друзі мої? Прошу дозволу виголосити перший тост.

— Він сказав: «друзі мої», — шепнув Ренар на вухо Максові. — Не наливай собі.

Макс вилив вино.

— За Велику армію! — гукнув Філіпп із щирим захватом.

— За Велику армію! — підхопили всі в один голос.

В ту мить на порозі з'явилося одинадцятьоро простих солдатів, між якими були й Бенжамен та Куський, і всі вони повторили:

— За Велику армію!

— Ввійдіть, дітки! Зараз вип'ємо за його здоров'я! — сказав майор Потель.

Старі солдати ввійшли і поставали за спинами в офіцерів.

— Ти добре знаєш, що він не помер! — сказав Куський до одного старого сержанта, який напевне оплакував скінчену нарешті агонію імператора.

— Претендую на другий тост, — промовив майор Міньйоне.

Задля пристойності подали кілька тарелів з десертом. Міньйоне підвівся.

— За тих, що пробували вернути трон його синові, — сказав він.

Всі, крім Максанса Жіле, вшанували Філіппа Брідо, простягнувши до нього келихи.

— За мене, — сказав Макс, підвівшись.

— Це Макс! Це Макс! — загомоніли позаду.

Глибока мовчанка панувала в залі й на площі, бо всі, знаючи вдачу Жіле, чекали якоїсь провокації.

— За те, щоб ми всі зустрілись наступного року в цей день! — І він іронічно вклонився Філіппові.

— Нагнітається, — сказав Куський своєму сусідові.

— Паризька поліція не дозволяла вам улаштовувати такі от бенкети, — звернувся до Філіппа майор Потель.

— Якого біса ти говориш із підполковником Брідо про поліцію? — нахабно вигукнув Максанс Жіле.

— *Майор Потель* не мав на думці нічого поганого, — з притиском сказав *Філіпп* і гірко всміхнувся. (Тиша стала така глибока, що, якби там були мухи, чути було б їхній політ). — Поліція так мене боїться, що заслала аж до *Ісудена*, де я маю приємність зустріти давніх бійців; але, щиро кажучи, з розвагами тут не густо. Як на людину, що не нехтує дрібничок, я досить скромний. Урешті, я жив ошадно ради дівчаток, бо не належу до тих, кому пухова перина дає прибуток, і витрачав на *Марієтту* з оперного театру шалені гроші.

— Це ви на мене натякаєте, шановний підполковнику? — спитав *Макс*, утупивши в *Філіппа* погляд, що бив наче блискавка.

— Думайте як хочете, майоре *Жіле*, — відповів *Філіпп*.

— Підполковнику, ось двоє моїх друзів, *Ренар* і *Потель*, завтра прийдуть домовитися з...

— З *Міньюне й Карпантьє*, — перебив його *Філіпп*, показавши на своїх сусідів.

— А тепер — дальші тости! — сказав *Макс*.

Обидва супротивники не порушили звичайного тону розмови, урочистою була тільки тиша, в якій їх слухали.

— А ви глядіть, — сказав *Філіпп*, кинувши погляд на простих солдатів, — щоб наші справи не попали на язик городянам! Ані слова про те, що тут сталося. Все це хай лишається між нами, старою гвардією.

— Вони дотримають ради, підполковнику, — запевнив *Ренар*. — Я ручуся.

— Хай живе його син! Хай він править Францією! — вигукнув *Потель*.

— Смерть англійцям! — підхопив *Карпантьє*.

Цей тост мав величезний успіх.

— *Ганьба Гадсонові-Лоу!* — сказав капітан *Ренар*.

Десерт проминув весело, пили досхочу. Обидва супротивники та четверо їхніх секунданти дбали про те, щоб ця дуель, у якій ішлося про величезне багатство і в якій мали битися люди, такі уславлені своєю відвагою, не мала нічого спільного з вульгарною сваркою. Двоє англійських джентльменів — і ті не поводитись би краще за *Макса й Філіппа*. Отож сподівання юнаків та цікавих городян, що товпились на площі, не справдилися. Всі учасники бенкету, щирі вояки, ні словом не прохопилися щодо пригоди за десертом. О десятій годині супротивники домовилися, що зброєю на двобої буде шабля.

Зустрілися домовились о восьмій годині ранку за капуцинською церквою. Годе, що брав участь у бенкеті як колишній військовий хірург, попросили асистувати як лікаря. Коли він прийшов, секунданти вже вирішили, що двобій має тривати не довше десяти хвилин. Об одинадцятій годині вечора, на превеликий підполковників подив, пан Ошон привів свою дружину до Філіппа, що вже зібравсь лягати.

— Ми знаємо, що має статися, — з очима повними сліз промовила стара жінка, — і я вас прошу: не йдіть завтра з дому не помолившись. Піднесіться душою до Бога.

— Гаразд, пані, — відказав Філіпп, якому старий Ошон моргнув із-за дружининої спини.

— Це ще не все! — сказала Агати́на хрещена мати. — Я ставлю себе на місце вашої бідної матусі й ладна пожертвувати тим, що для мене найдорожче. Ось! — І вона простягла Філіппові зуб, прикріплений до чорного оксамиту в золотому обідку, до якого вона пришила дві зелені стрічки, а потім сховала ту коштовність у торбинку. — Це реліквія святої Соланж, покровительки Беррі; я врятувала цю річ під час революції, хай вона завтра вранці буде у вас на грудях!

— Вона може захистити від удару шаблею? — спитав Філіпп.

— Так, — відповіла стара жінка.

— Я не маю права носити цю річ на собі, наче панцер! — вигукнув син Агати.

— Що він каже? — спитала в чоловіка пані Ошон.

— Він каже, що це буде проти правил, — пояснив старий.

— Гаразд, годі про це, — поступилася жінка. — Я молитимусь за вас.

— Що ж, пані, молитва й добрий удар не зашкодять, — сказав підполковник із таким жестом, ніби прохромляв груди панові Ошону.

Стара жінка захотіла поцілувати Філіппа в чоло. Потім, виходячи, дала Бенжаменові десять екю, — всі гроші, які мала, — щоб той потай зашив реліквію в пояс штанів свого пана. Бенжамен так і зробив — не тому, що вірив у силу того зуба, бо він казав, що його хазяїн має куди кращий засіб на Жіле; просто він хотів чесно виконати так дорого оплачене доручення. І пані Ошон пішла, сповнена надії на святу Соланж.

Назавтра, третього грудня о восьмій годині, ще як не розвиднилося, Макс зі своїми двома секундантами й поляком з'явився на неширокому лужку, що був тоді за капуцинською церквою. Там вони застали Філіппа з секундантами та Бенжаменом. Потель і Міньйоне відміряли двадцять чотири стопи. На обох кінцях цієї дистанції старі вояки прокреслили мотикою лінію. Супротивники не мали права відступати за ці лінії під страхом ганьби; кожен мав стати на своїй лінії й рушати вперед, коли скомандують секунданти.

— Роздягнемось? — холодно спитав Філіпп у Жіле.

— Залюбки, підполковнику, — з упевненістю завзятого дуелянта відповів Максанс.

Обидва супротивники роздяглися, zostавшись у самих спідніх сорочках та штанях; крізь тонкі сорочки просвічувало рожеве тіло. Кожен був озброєний армійською шаблею; шаблі дібрано однакової ваги, близько трьох фунтів, і однакові завдовжки — три фути. Обидва стали, вперши вістря в землю і дожидаючи сигналу. І той, і другий були такі спокійні, що, незважаючи на холод, навіть не здригались, наче були вилиті з бронзи. Годе, четверо секунданти і два солдати мимохіть зчудувалися.

— От горді молодці! — вихопилося з уст у майора Потеля.

Коли пролунала команда «Вперед!» — Максанс угле-дів похмуре обличчя Фаріо, який дивився на них із дірки, зробленої «рицарями» в даху церкви, щоб напустити голубів на його запаси. Ці двоє очей, що жаріли ненавистю і мстивістю, засліпили Макса. Підполковник рушив прямо на супротивника, насторожений, видимо прагнучи зразу здобути перевагу. Майстри мистецтва убивання знають, що з двох фехтувальників більш вправний може зразу «взяти гору», коли скористатись образним висловом. Така постава, що її можна побачити зразу, так виразно свідчить про першорядного дуелянта, що Макса зразу пройняло почуття власної нижчості, яке скувало його сили, як ото буває, коли гравець бентежить перед більш умілим або щасливішим гравцем і грає гірше, ніж міг би.

«Ох негідник! — подумав Макс. — Він сильніший за мене, я пропав!»

Макс крутнув шаблею спритно, як перебієць на киях; він хотів приголомшити Філіппа й вибити в того шаблю

з рук, але з першого удару відчув, що в підполковника рука залізна й гнучка, як сталева пружина. Максанс почав шукати інших вивертів, він, бідолаха, спробував перейти в наступ, але Філіпп, чиї очі блискали ясніше, ніж їхні шаблі, відбивав усі удари так холоднокровно, ніби професіонал-фехтувальник у нагруднику.

Між такими дужими людьми, як ці двоє дуелянтів, часом буває те саме, що в жахливій простонародній бійці ногами. Перемога залежить від одного хибного руху, від єдиної помилки в розрахунку, швидкому, мов блискавка, й керованому інстинктом. У ті хвилини, що глядачам здаються короткими, а бійцям дуже довгими, боротьба полягає в пильному стеженні, яке поглинає всі сили душі й тіла, прикрите фінтами, повільність і гадана обережність яких наводять на думку, що один із супротивників не хоче битись. Для знавців ця хвилина, за якою настає блискавична вирішальна сутичка, страхотлива. Макс невдало відбив удар, і підполковник вибив шаблю в нього з руки.

— Підніміть! — сказав він, припинивши бій. — Я не з тих, хто може вбити обеззброєного ворога.

То був апогей жорстокості. Ця великодушність свідчила про таку велику перевагу, що глядачам вона здалася найспритнішим розрахунком. Справді, коли Макс знову став у позитуру, він утратив холоднокровність і неминуче перейшов до оборони, тоді як супротивник нападав, не відкриваючи себе; тоді він вирішив направити ганебну похибку сміливістю, і вже не думав про захист, а, вхопивши шаблю обіруч, як буря налетів на підполковника, щоб завдати йому смертельної рани або самому покласти життя. Філіпп дістав удар, що розітнув йому лоба й щоку, але й сам зачепив Максому голову жахливим змахом шаблі, яким відбивав несподіваний Максів удар. Ці два шалені удари скінчили двобій на дев'ятій хвилині. Фаріо спустився вниз і підійшов натішитися виглядом передсмертних корчів свого ворога, бо в такої дужої людини, як Макс, м'язи всього тіла ще хвилюк жахливо тіпались. Філіппа понесли до дядькового дому.

Так загинув один із цих чоловіків, призначених до великих справ, якби вони лишались у гідному їх середовищі, чоловік, до якого природа ставилась мов до своєї улюбленої дитини, бо наділила його відвагою, холоднокровністю й політичним чуттям Цезаря Борджа. Але виховання не дало йому тієї шляхетності думок та пове-

дінки, без якої ні на якому життєвому шляху нічого не досягнеш. За ним не шкодували, бо підступний супротивник, вартий менше за нього, зумів його очорнити. Смерть його поклала кінець подвигам ордену Неробства, і це дуже потішило весь Ісуден. Філіппові ця дуель теж не завдала прикрощів, бо вона здавалась актом божественної відплати; про її обставини довго розповідали по всій околиці, одностайно вихваляючи обох учасників.

— Їм би слід загинути обом, — сказав пан Муйєрон, — влада зразу позбулась би клопоту.

Становище Флори Бразье стало б у край непевним, якби смерть Максова не призвела її до тяжкої нервової кризи, ще загостреної небезпечною гарячкою, в яку її вкинули всі пригоди цих трьох днів; якби їй дозволило здоров'я, вона б, може, втекла геть із дому, де прямо під її кімнатою, в Максовому покої, розмістився вбивця Макса. Три місяці вона борсалася між життям і смертю; її лікував пан Годе, що доглядав Філіппа.

Як тільки Філіпп зміг узяти в руку перо, він написав такі листи:

«Панові Дерошеві, адвокатуві.

Я вже вирядив на той світ отруйнішого з двох гадів; хоча не обійшлося без того, що й він трохи надщербив мені голову, але, на щастя, той паскудник віддав Богу душу. Лишилася ще одна гадюка, з якою я пробував порозумітись, бо дядько просто прилип до неї. Я боявся, що ця Баламутка, збіса гарна жінка, втече кудись, а дядько подасться за нею; але її так вибили з колії останні поважні події, що вона тепер прикута до ліжка. Якщо Бог захоче мене оборонити, він прикличе до себе цю заблудлу душу, коли вона саме кається в своїх гріхах. А тим часом, завдяки панові Ошону, на моєму боці й лікар, такий собі Годе, добрий апостол, який розуміє, що спадки по дядьках мають переходити в руки небожів, а не якихось пройдисвіток. Між іншим, пан Ошон має вплив на такого собі татуся Фіше, чия дочка — багатійка, і Годе не від того, щоб одружити з нею сина; у його старанності чимало важить і той тисячофранковий банкнот, який йому пообіцяли за зцілення моєї довбешки. Цей Годе — колишній старший хірург третього лінійного полку, і з ним як слід побалакали мої друзі, двоє славних офіцерів, Міньйоне і Карпантьє, а тому він укоськує свою пацієнтку.

«От бачте, дитино моя, все ж таки є Бог на світі, — каже він, попліскуючи її по щічці. — Ви стали причиною великого лиха, і треба його направити. Це все перст Божий (просто диво, до чого лишень не примушують той перст Божий!). Віра є віра; скоріться, смиріться, і це вас вилікує краще за мої ліки. І лишайтесь тут, доглядайте свого хазяїна. Одне слово, забудьте й простіть: такий християнський закон».

Цей Годе пообіцяв мені, що три місяці триматиме Баламутку в ліжку. Може, вона непомітно звикне до того, що ми з нею живемо під одним дахом. Я схилив куховарку на свій бік. Ця стара почвара сказала своїй господині, що з Максом їй жилось би не солодко. Вона, мовляв, чула, як небіжчик казав, що, коли старий Руже помре і йому доведеться одружитися з Флорою, він не збирається коритись жінці. Та куховарка не побоялась наплести своїй господині, що Макс хотів її спекатись. Отже, все йде добре. Дядько, на пораду пана Ошона, порвав заповіт».

«Панові Жірудо (через мадмуазель Флорантіну),
вулиця Вандомська, у Марє.

Мій давній друже!

Довідайся, чи отой пуцьверінок Сезаріна не зайнята, і подбай, щоб вона була готова приїхати до Ісудена, коли я її викличу. Тоді хай летить сюди стрімголов. Треба, щоб вона поводитася пристойно і щоб сценою від неї й не пахло, бо вона муситиме вдавати з себе дочку порядного офіцера, полеглого на полі слави. Отож — бездоганна моральність, убрання інститутки, чеснота першого гатунку: такі будуть правила. Коли мені буде потрібна Сезаріна і вона добре зіграє свою роль, то після дядькової смерті дістане від мене п'ятдесят тисяч франків; а коли вона зайнята, розкажи про мою справу Флорантіні, і ви вдвох виберете якусь акторку, щоб зіграла таку роль. У двобої з тим, що зазіхав на спадщину, мені розрубано довбешку, а він наклав головою. Приїду — розкажу. Ох старий, ми ще діждемося кращих днів, ми ще погуляємо, присягаюся дияволом. Коли можеш, пришли мені п'ятсот патронів, тут їх з руками відірвуть. Ну, прощай, друже. Припали моїм листом сигару. Зрозуміло, що дочка офіцера має приїхати з Шатору й просити допомоги. Але я сподіваюсь, що вдатися до цього небез-

печного засобу не доведеться. Нагадай про мене Марієт-ті й усім нашим друзям».

Агата, яку листом сповістила пані Ошон, приїхала до Ісудена, і брат прийняв її, оселивши в колишній Філіпповій кімнаті. Ця сердешна мати, в якій відродилися всі материнські почуття до непутячого сина, прожила там кілька щасливих днів, вислухуючи похвали городян підполковникові.

— Кінець кінцем, люба моя, — сказала їй пані Ошон, коли вона щойно приїхала, — молодість минає. Пустощі імператорських вояків не можуть бути такі, як у людей, що виростили в родині, під наглядом батьків. Ох, якби ви знали, що той негідник Макс витворяє тут ночами!.. Ісуден завдяки вашому синові дихає і спить спокійно. Розум прийшов до Філіппа трохи пізнуvато, але таки прийшов; як він сказав нам, три місяці Люксембурзької в'язниці додали клею йому в голову; його поведінка зачарувала пана Ошона, і він здобув загальну повагу. Коли ваш син зможе побути якийсь час далі від паризьких спокус, він стане таким, що ви будете задоволені.

Вислухуючи ці слова розради, Агата дивилась на хрещену матір очима, повними щасливих сліз.

Філіпп поводився з матір'ю ласкаво, бо вона була йому потрібна. Цей тонкий політик хотів залучити Сезаріну тільки в тому випадку, коли мадмуазель Бразье не зможе подолати свого жаху перед ним. Бачачи в Флорі чудове знаряддя, викуване Максансом, і людину, до якої його дядько вже звик, він волів використати її, а не парижанку, яка, чого доброго, ще змусить старого одружитися з нею. Так само, як Фуше порадив Людовікові XVIII вгорнутись у Наполеонові шати, а не підписувати Хартію, так і Філіпп волів zostаватись у шатах Жіле; але його, знов же, зупиняла потреба підтримати свою добру славу в Беррі, бо перейняти роль Макса при Баламутці було б так само ганебно для неї, як і для нього. Він міг, не безчестячи себе, жити в дядька й дядьковим коштом за законами спорідненості; але Флору він міг прийняти тільки реабілітовану. Посеред стількох труднощів, заохочуваний надією заволодіти спадком, він надумав чудовий план, як зробити Баламутку своєю тіткою. І з таким прихованим наміром він сказав матері, щоб та побачилася з дівчиною й засвідчила їй свою приязнь, ставлячись до неї як до братової.

— Признаюся, матусю, — сказав він із солодкою міною, поглядаючи на пана й пані Ошонів, що прийшли до нього разом з Агатою, — що життя дядечкове здається мені не дуже пристойним, і треба в ньому навести лад, щоб місто могло поважати мадмуазель Бразьє. Чи не краще б їй стати пані Руже, а не служницею-коханкою старого парубка? Чи не простіше здобути шлюбною угодою певні права, ніж загрозувати позбавленням спадщини цілій родині? Якби ви, чи пан Ошон, чи якийсь добрий священник згодились поговорити з нею про цю справу, аби припинити скандал, що вражає порядних людей! Потім мадмуазель Бразьє була б щасливою, бачачи, що ви вважаєте її за сестру, а я за тітку.

Другого дня ліжка мадмуазель Флори обступили Агата й пані Ошон, які розкрили перед хворою й старим Руже достохвальні Філіппові почуття. Про підполковника в усьому Ісудені заговорили як про чудову людину, добряка, бо ж він так поставився до Флори. Цілий місяць Баламутка тільки й чула від Годе-старшого, що мав таку владу над душею хворої, і від шанованої всіма пані Ошон, спонуканої вірою в Бога, і від Агати, такої ласкавої й такої побожної, про те, які вигоди дасть їй одруження з Руже. І коли, спокушена думкою про те, щоб стати пані Руже, достойною й чесною городянкою, вона палко зажадала швидше одужати, аби справити цей шлюб, неважко було втлумачити їй, що вона не може ввійти в шановну родину Руже, виставивши за двері Філіппа.

— До речі, — сказав одного дня Годе-старший, — хіба не йому ви завдячуєте таке багатство? Макс ніколи б не дозволив вам одружитись зі старим Руже. А крім того, — шепнув він на вухо їй, — коли у вас будуть діти, хіба ви не помститесь цим за Макса? Адже Брідо тоді позбудеться спадщини.

Через два місяці після фатальної події, в лютому 1823 року, хвора на пораду всіх, що її оточували, й на прохання самого Руже, згодилась побачитися з Філіппом, а вгледівши його шрам — заплакала; але його поведінка, лагідна, майже ласкава, заспокоїла її. За бажанням Філіппа, його залишили самого з майбутньою тіткою.

— Люба моя дитино, — сказав їй вояк, — це я з самого початку радив, щоб ви одружилися з моїм дядьком; і, коли ви згодні, шлюб відбудеться як тільки ви одужаєте.

— Мені вже казали... — відповіла вона.

— Природно, що я, коли вже обставини змусили мене заподіяти вам лихо, тепер хочу по змозі відшкодувати вас добром. Багатство, повага людей і родина варті більше, ніж те, що ви втратили. Якби мій дядько помер, ви б недовго пробули дружиною того гульця, бо я знаю від його друзів, що ваша доля в шлюбі з ним була б не солодка. Тож, люба моя крихітко, порозуміємось — і всі будемо щасливі. Ви будете моєю дядиною — *і тільки*. Подбайте, щоб мій дядько не забув про мене в своєму заповіті — а щодо мене, то самі побачите, як я вмовлю його забезпечити вас у шлюбній угоді... Заспокойтесь і подумайте про все, а потім ще поговоримо. Самі бачите, що найрозумніші люди, все місто радить вам зректися свого незаконного становища, і ніхто не осудить вас, що ви змирились зі мною. Всі розуміють, що в житті вигода стоїть попереду почуттів. В день шлюбу ви будете така гарна, як ще ніколи. Блідість після недуги додає вам витонченості. Якби мій дядько не любив вас так шалено, то, слово честі, — сказав Філіпп, цілуючи їй руку, — ви стали б дружиною підполковника Брідо.

Філіпп вийшов, закинувши в душу Флорі ці останні слова, аби пробудити в ній невиразну думку про відплату, яка тішила дівчину, майже щасливу від того, що вона побачила цього жахливого чоловіка біля своїх ніг. Філіпп розіграв у мініатюрі ту сценку, що її зіграв Річард III перед жінкою, яку він щойно зробив удовою. Сенс цієї сцени показує, що розрахунок, схований під почуттям, дуже легко проникає в серце й розвіює найреальнішу жалобу. Ось як у таємному житті Природи справджується, що в творах генія є заслугою Мистецтва: її за собою — це *вигода*, що є генієм грошей.

Отож на початку квітня 1823 року зала дому Жана Жака Руже явила, нікого тим не здивувавши, картину розкішного бенкету з нагоди підписання шлюбної угоди між мадмуазель Флорою Бразье і старим парубком. На бенкеті були присутні пан Ерон, четверо свідків — панове Міньйоне, Карпантьє, Ошон і Годе-старший, мер, священник, далі Агата Брідо, пані Ошон та її приятелька пані Борніш — можна сказати, ті дві старі жінки, котрі мали моральну владу над Ісуденом. І молода поводитись дуже розважно, сприйнявши Філіппові настанови, тому обидві жінки вирішили, що треба взяти розкаяну грішницю під своє покровительство. Флора сяяла сліпучою вродою.

Священик, який два тижні навчав темну в справах віри Баламутку, другого дня мав дати їй перше причастя. Про цей шлюб «Шерська газета» в Буржі та «Індрська газета» в Шатору надрукували таку благочестиву статтю:

«Ісуден.

Релігійний рух розвивається в Беррі. Всі друзі церкви та чесні люди міста вчора були свідками церемонії, якою один з найзаможніших ісуденців поклав край скандальному становищу, породженому добою, коли релігія була безсилою в наших краях. Цей результат мудрої ревності діячів церкви в нашому місті, сподіваємось, стане зразком для наслідування й припинить погану звичку до не узаконених церквою шлюбів, яка тягнеться ще з найсумніших часів революційного режиму.

В події, про яку ми говоримо, прикметне те, що їй сприяв один підполковник старої армії, засланий до нашого міста вироком палати перів; для нього цей шлюб означав утрату спадщини по дядькові. Така некорисливість украй рідкісна в наші дні, і тому треба, щоб громадськість знала про неї».

За угодою Руже відписував сто тисяч франків у посаг Флорі і дарував їй у довічну ренту тридцять тисяч. Після пишного весілля Агата вернулась до Парижа найщасливішою з матерів і там поділилася з Жозефом і Дерошем добрими, як вона вважала, новинами.

— Ваш син занадто кмітливий чоловік, аби не прибрати до рук цю спадщину, — відповів адвокат, вислухавши пані Брідо. — А ви з бідолохою Жозефом ніколи не матимете й ліара з маєтку вашого брата.

— Ви, як і Жозеф, завжди були несправедливі до бідного хлопця, — відказала мати. — Перед палатою перів він поведився, як видатний політик, і врятував життя багатьом! На всі помилки Філіппа штовхало те, що його великі здібності не знаходили вжитку; але він збагнув, що погана поведінка шкодить тому, хто хоче вибитись у люди, а честолобство у нього є, я певна. Та й не тільки я віщую йому велике майбутнє. Пан Ошон твердо вірить, що Філіппові судилась прекрасна доля.

— Так, коли він уживатиме свій глибоко розбещений розум для збагачення, то справді досягне чимало, бо здатен на що завгодно, а такі люди вміють хотіти, — відповів Дерош.

— Хіба цього не можна досягти чесними засобами? — спитала пані Брідо.

— Побачите! — мовив Дерош. — Щасливий чи нещасний, Філіпп завжди буде людиною з вулиці Мазаріні, вбивцею пані Деквен, хатнім злодієм; але не турбуйтеся: люди матимуть його за дуже чесного.

Другого дня по шлюбі, після сніданку, коли дядько підвівся, щоб іти перевдягатись, бо молодята вийшли снідати невбрані: Флора в пеньюарі, а старий у халаті, Філіпп узяв пані Руже під руку.

— Тітусю, — сказав він, підвівши її до вікна, — тепер ви належите до нашої родини. Завдяки мені всі нотарі відійшли в минуле. Та годі жартів. Сподіваюся, що ми гратимемо чесно. Я знаю, які капості ви можете зробити мені, й пильнуватиму вас краще за будь-яку дуенью. Отож ви можете виходити з дому тільки під руку зі мною й не відходитимете ні на крок. Що ж до того, що діятиметься в домі, то тут я, сто чортів, буду наче павук посеред павутиння. Хай оце ось покаже вам, що я міг, поки ви ще в ліжку валялись, нездатні пальцем поворухнути, викинути вас на вулицю без жодного су. Читайте.

І простяг приголомшеній Флорі такого листа:

«Синку, Флорантіна, що нарешті дебютуватиме в Опері, в па-де-труа з Марієттою й Туллією, весь час думає про тебе, як і Флоріна, що вже зовсім прогнала Лусто й зійшлася з Натаном. Ці дві прогнози знайшли найчарівніше створіння в світі, сімнадцятирічну лялечку, вродливу, мов англійка, з виглядом розважним, мов у леді, що розіграє свої комедії, хитру, мов Дерош, і віддану як Годешаль; і Марієтта напутила її щодо тебе, побажавши удачі. Нема в світі жінки, що могла б змагатися з цим ангелочком, у якому ховається чорт: вона вміє зіграти будь-яку роль, обморочити твого дядька й закохати його в себе до нестями. В неї неземне личко, як у сердешної Коралі¹, вона вміє плакати, має голосок, що й з кам'яного серця вирвав би тисячофранковий банкнот, а шампанське хлище — куди там нам з тобою. Штучка неоціненна: вона щось там винна Марієтті й хоче розрахуватися з нею. Просвистівши маєток двох англійців, одного росіянина й одного римського князя, мадмуазель Естер опинилась у жахливій скруті: дай їй десять тисяч франків, і вона буде радісінька. Вона недавно сказала сміючись: «Знаєш, я ще жодного буржуа не випатрала,

це мені нагода руку набити!» Її добре знають Фіно, Біксіу, обидва Лупо, всі наші знайомі. О, поки у Франції є багатії, вона буде найбільшою куртизанкою наших часів. В редакції здогадуються, що Натан, Біксіу, Фіно пустували з цією Естер у найрозкішнішому помешканні, яке лишень можна побачити: його недавно опорядив для Флоріни старий лорд Дадлі, справжній батько де Марсе, якого дотепна акторка обморочила костюмом для нової ролі. Туллія досі живе з герцогом де Ретором, Марієтта — з герцогом де Мофріньезом, вони можуть виклопотати для тебе звільнення з-під нагляду до дня народження короля. Постарайся до наступного дня святого Людовіка поховати дядька під трояндами, вертайся зі спадщиною, та гульнем як слід з Естер і давніми друзями, які гуртом підписують листа, щоб нагадати тобі про себе.

*Натан, Флоріна, Біксіу, Фіно, Марієтта,
Флорантіна, Жірудо, Туллія»*

Лист затремтів у руках пані Руже, виказавши, як вона перелякалась. Дядина не наважилася глянути на небожа, що грізно вступив у неї очі.

— Я довіряю вам, — сказав він, — самі бачите; але й від вас хочу довіри. Я зробив вас своєю дядиною, щоб мати змогу колись одружитися з вами. Для дядька ви варті стільки, як і Естер. За рік ми повинні жити в Парижі, в єдиному місці, де слід жити красі. Вам буде там куди веселіше, ніж тут, бо там життя — безнастанний карнавал. Я повернусь до війська, стану генералом, а ви будете вельможною дамою. Таке ваше майбутнє, заслужить же його. Але я хочу мати запоруку нашого союзу. Через місяць ви офіційно доручите мені всі дядькові справи під тим приводом, що хочете звільнити себе і його від цього клопоту. А я хочу мати через місяць окреме доручення діяти від його імені. Коли все це буде оформлене, ми з вами обоє будемо зацікавлені в тому, щоб колись одружитися. Все це, тітусю, ясні й прості речі. Між нами не повинно бути ніяких двозначностей. Коли моя дядина рік пробуде вдовою, я зможу взяти її за дружину, а збезчещену дівчину — не зможу.

Не чекаючи відповіді, він пішов. А коли за чверть години Веді ввійшла прибрати зі столу, то побачила, що господиня бліда і на чолі в неї піт. У Флори було таке почуття, наче вона впала на дно провалля, в своєму майбутньому вона бачила тільки морок. А серед цього мороку,

ніби в неоглядній далечі, вимальовувалося щось невиразне й жахливе, і їй було страшно. Вона відчувала холодну вогкість підвалу. Вона інстинктивно боялась цього чоловіка, проте якийсь голос кричав їй, що вона заслужила такого пана. Вона була безсила проти долі: Флора Бразьє тільки жила в старого Руже, а пані Руже мала жити зі своїм чоловіком, і вона побачила, що позбулась неоціненної волі, яку зберігає служниця-коханка. В своєму жахливому становищі вона покладала надію на те, що матиме дитину; але ж за останніх п'ять років вона сама зробила з Жана Жака недолугого діда. І для старого бідолахи цей шлюб означав те саме, що другий шлюб для Людовіка XII. Та й нагляд такого чоловіка, як Філіпп, що не мав більше чого робити, бо покинув службу, робив будь-яку помсту неможливою. Бенжамен був невинним і відданим шпигом. Веді тремтіла перед Філіппом. Флора стала самотньою й беззахисною! Врешті вона почала боятися смерті; не знаючи, яким чином Філіпп зможе її вбити, вона здогадувалася, що його умисна/грубість має саме таку мету: звук його голосу, блискавки, приховані в погляді азартного грача, найменші порухи цього вояки, що ставився до неї з прикритою полиском чемності брутальністю, вкидали її в трепет. Що ж до того письмового доручення, якого вимагав цей грізний підполковник, що був героєм для всього Ісудена, то він його дістав, коли захотів, бо Флора підпала під владу цього чоловіка так само, як Франція — під владу Наполеона. Ніби метелик, що прилип лапками до гарячого воску свічки, Руже зразу вичерпав свої останні сили.

Бачачи цю агонію, небіж лишався незворушним і холодним, мов дипломати в 1814 році, під час передсмертних корчів Французької імперії.

Філіпп, що ніколи не вірив у Наполеона II, тоді написав військовому міністру такого листа, якого Марієтта передала через герцога де Мофрільєза:

«Вельможний пане!

Наполеона вже нема; я хотів лишатись вірним йому, бо склав присягу на вірність, а тепер я вільний запропонувати свої послуги Його Величності. Коли Ваша Ексцеленція зволить пояснити Його Величності мою поведінку, король збагне, що вона була згідна з законами честі, коли не з законами держави. Король визнав за природне, що його ад'ютант, генерал Рапп, оплакав свого колиш-

нього владаря, то він, напевне, буде поблажливий і до мене: адже Наполеон був мій благодійник.

Отож прошу Вашу Екселенцію взяти до уваги моє прохання про вступ на службу в своєму військовому чині й запевняю в своєму цілковитому послухові. Досить буде сказати Вам, вельможний пане, що король знайде в мені щонайвірнішого підданого.

Звольте прийняти вирази поваги, з якою має честь звертатися до Вас,

Вашої Екселенції покірний і смиренний слуга

Філіпп Брідо,

колишній командир ескадрону гвардійських драгунів, офіцер ордена Почесного Легіону, що тепер перебуває під наглядом політичної поліції в Ісудені».

До цього листа було долучене прохання про дозвіл приїхати до Парижа в родинних справах, до якого пан Муїєрон долучив свідчення мера, супрефекта й комісара ісуденської поліції, які всі давали Філіппові дуже похвальну характеристику та статтю про шлюб його дядька.

Через одинадцять днів, під час відкриття виставки, Філіпп одержав проханий дозвіл та лист, у якому військовий міністр повідомляв, що за наказом короля його помилувано й зараховано підполковником до кадрів армії.

Філіпп поїхав до Парижа з дядиною й старим Руже, а на третій день повів того до державної скарбниці перевести на нього вклад, що став відтепер його власністю. Небіж кинув цього хирляка, як і Баламутку, в вир невтримних розваг такого небезпечного товариства непогамовних артисток, газетярів, художників, жінок легкої поведінки, в якому Філіпп уже розтратив свою молодість і в якому старий Руже знайшов чимало Баламуток, що загнали його на той світ. Жірудо взявся забезпечити старому Руже приємну смерть, яку згодом прославив, кажуть, своїм прикладом один маршал Франції. Чарівною вбивцею старого стала одна з найвродливіших статисток Опері. Руже помер після розкішної вечері, якою частувала Флорантіна, і досить важко було встановити, чи старого беррійця добила ця вечеря, а чи мадмуазель Лолотта. Вона приписувала його смерть скибці гусячого паштету; а оскільки витвір страсбурської

кухні не міг цього спростувати чи підтвердити, вирішили, що старий помер від шлункового розладу. Пані Руже почувала себе в цьому надміру декольтованому товаристві як у своїй стихії, але Філіпп приставив до неї за наглядачку Марієтту, і та не дозволяла ніяких дурощів цій удові, чия жалоба була скрашена кількома пригодами.

В жовтні 1823 року Філіпп приїхав до Ісудена з дорученням від дядини, щоб обернути в гроші спадщину по дядькові, й зробив це дуже швидко, бо вже в березні 1824 року вернувся до Парижа з мільйоном і шістьма сотнями тисяч франків, виручених за майно покійного дядька, не рахуючи коштовних картин, що так і лежали в Ошонів. Гроші Філіпп уклав у банкірський дім «Монгено й син», де служив молодий Барюк Борніш; за платоспроможність і чесність банку поручився старий Ошон. Банк сплачував на внесок шість процентів річних, з умовою, що в разі зняття грошей з рахунку банкірів попередять про це за три місяці.

Одного дня Філіпп прийшов до матері запросити її на свій шлюб; свідками були Жірудо, Фіно, Натан і Біксіу. За шлюбною угодою вдова Руже, чий посаг становив мільйон франків, відписувала майбутньому чоловікові все своє добро в тому випадку, коли вона помре бездітною. Не було ні друкованих звідомлень, ні бенкету, ні пишноти, бо в Філіппа були свої задуми: він оселив дружину на вулиці Сен-Жорж, у помешканні, яке Лодотта продала йому з усіма меблями і яке здалося молодій пані Брідо чудовим, але сам з'являвся там рідко. Потай від усіх купив за двісті п'ятдесят тисяч франків чудовий будинок на вулиці Кліші, в такий час, коли ніхто й гадки не мав, як незабаром подорожчають будинки в тій частині міста, ще й заплатив зразу сто п'ятдесят тисяч, а решту відстрочили на два роки. Він витратив величезні гроші на опорядження — всі свої прибутки за два роки. Чудові реставровані картини, оцінені в триста тисяч франків, явили там увесь свій блиск.

Вступ на трон Карла X ще вище підніс родину герцога де Шольє, чий старший син, герцог де Ретор, часто бачив Філіппа у Туллії. За Карла X старша парость Бурбонського дому відчула себе остаточно вкоріненою на троні й користалася порадою, яку дав колись маршал Гувіон-Сен-Сір: прихилити на свій бік офіцерів імперії. Філіпп, який напевне дав неофіційні відомості про

змови 1820 й 1822 року, став підполковником у полку герцога де Мофріньеза. Цей галантний вельможа вважав за обов'язок протегувати чоловікові, в якого він відбив Марієтту. Кордебалет не був непричетний до цього призначення. Мудрість таємної ради при Карлі X вирішила, що його високості дофінові слід напустити на себе трохи лібералізму. Тож пан Філіпп, що став ніби підопічним герцога де Мофріньеза, був представлений не тільки дофінові, а й його дружині, якій подобались грубуваті вояки, відомі своєю вірністю. Філіпп дуже добре оцінив роль дофіна і зумів скористатися з першого вияву цього показного лібералізму, ставши ад'ютантом одного маршала, дуже близького до двору. В січні 1827 року Філіпп, що перейшов до королівської гвардії підполковником у полк, яким знов же командував герцог де Мофріньез, спобіг ласки дістати дворянство. За Реставрації здобуття дворянства було якимсь ніби привілеєм тих простолюدців, котрі служили в гвардії. Підполковник Брідо, який щойно придбав маєток Брамбур, зажадав привілею заснувати майорат під графським титулом. Він здобув цю ласку, використавши свої зв'язки в найвищому товаристві, в якому хизувався екіпажами та ліврейними слугами, тобто поводивсь як справжній вельможа. Відколи Філіпп, підполковник найкращого полку кінної гвардії, був записаний у родові книги під ім'ям графа де Брамбура, він почав учащати до дому генерал-лейтенанта артилерії графа де Суланжа, залицяючись до наймолодшої дочки — Амелії де Суланж. Ненаситний у претензіях, підтримуваний коханками всіх впливових людей, Філіпп домогся честі стати одним з ад'ютантів дофіна. Він мав зухвальство сказати дофінові, що «старий офіцер, поранений у кількох боях, обізнаний зі справжньою війною, при нагоді може стати корисним вашій високості». Філіпп, що зумів навчитися всіх придворних тонкощів, став у цьому вельможному світі тим, ким мусив стати, — так само він зумів у Ісудені схилити на свій бік Міньйоне. Звичайно, він почав жити розкішно, давати пишні бенкети та обіди й не приймав у своєму домі нікого з давніх друзів, котрі могли його скомпрометувати на майбутнє. Він став немилосердним до співучасників його гультьяйства. Начисто відмовив Біксіу, коли той прийшов просити за Жірудо, щоб того прийняли до армії: Флорантіна його прогнала.

— Це людина без совісті! — сказав Філіпп.

— То ось як він віддячив мені — мені, що звільнив його від дядька! — вигукнув Жірудо.

— Ми з ним поквитаємося, — сказав Біксіу.

Філіпп хотів одружитися з Амелі де Суланж, стати генералом і командувати котримсь із полків королівської гвардії. Він стільки вимагав для себе, що його, аби вгамувати, зробили командором ордена Почесного Легіону і ордена Святого Людовіка. Якось увечері Агата й Жозеф, пішки йдучи під дощем додому, розминулися з Філіппом, що в мундирі, розцяцькований шнурами, сидів у куточку прегарного екіпажа, оббитого жовтим шовком; над гербом на дверцятах красувалася графська коронка. Він їхав на якесь свято до Єлисейського палацу Бурбонів і, оббризкавши матір та брата, привітав їх поблажливим жестом.

— Бачила цього нахабу? — спитав Жозеф у матері. — А йому б годилося наділити нас не тільки грязюкою в обличчя, а й ще чимсь.

— Він тепер на такому високому становищі, що мимоволі забув про нас, — відказала пані Брідо. — Так скоро піднісшись, він має виконувати стільки обов'язків і приносити стільки жертв, що не може нас провідати, хоч би й думав про нас.

— Любий мій, — сказав одного вечора герцог де Мофріньез новоспеченому графові де Брамбурові, — я певен, що ваші бажання будуть сприйняті прихильно; але, щоб одружитись з Амелією де Суланж, вам треба бути вільним. Куди ви поділи свою дружину?

— Мою дружину? — перепитав Філіпп із таким жестом та поглядом і таким тоном, які потім уловив Фредерік Леметр у одній зі своїх найжахливіших ролей. — Гай-гай! Як не сумно, аде я певен, що її вже не врятувати. Вона навряд чи проживе тиждень. Ох любий герцогу, ви не знаєте, що це таке — мезальянс. Жінка, що була куховаркою й тепер ганьбить мене, бо я таки маю на що скаржитись. Але я мав честь змалювати своє становище її високості дофінесі. Тепер ідеться про те, як урятувати той мільйон, що його мій дядько лишив заповітом цій особі. На щастя, моя дружина запыла; коли вона помре, я стану власником мільйона, вкладеного в банкірський дім Монгено, й матиму на тридцять тисяч франків ренти більше, та ще й мій майорат, що дає сорок тисяч ренти. Коли, як можна гадати, пан де Суланж дістане маршаль-

ського жезла, я, маючи титул графа де Брамбура, зможу стати генералом і пером Франції. Тоді я вже не буду дофіновим ад'ютантом.

Після виставки 1823 року придворний маляр короля, один з найдостойніших людей того часу, виклопотав для Жозефової матері лотерейну контору поблизу Ринку. Згодом Агаті пощастило дуже вдало обміняти, без ніякої доплати, з іншим власником контори на Сенській вулиці, в тому будинку, де була тепер Жозефова майстерня. Удова найняла ще й управителя і могла не брати грошей у сина. Але й у 1828 році, хоч вона й завідувала прибутковою лотерейною конторою, яку завдячувала синовій славі, пані Брідо не вірила в ту славу, бурхливо заперечувану, як завжди буває зі справжньою славою. У великого художника, підвладного своїм пристрастям, і потреби були величезні, він не заробляв стільки, щоб мати змогу підтримувати розкіш, якої вимагали і його становище в суспільстві, і визначна посада в новій художній школі. Хоча він і мав могутню підтримку від своїх друзів по Гурткові та від мадмуазель Детуш, але не міг догодити всюдисущому Буржуа. Цей людський тип, що сьогодні є джерелом грошей, не любить розв'язувати свою калитку ради талантів ще критикованих, а Жозеф мав проти себе класицистів, Академію й критиків, що служили цим двом потугам. Та й граф Брамбур удавав здивованого, коли йому нагадували про Жозефа. Цей відважний митець, хоч і підтримуваний Гро та Жераром, які виклопотали йому орден за виставку 1827 року, не мав багато замовлень. Коли навіть міністерство внутрішніх справ та королівський двір неохоче купували великі полотна, то комерсанти та багаті чужоземці ще менш цікавились ними. Та й справді Жозеф надміру любив, як то кажуть, піддаватися своїй фантазії, а через те його творчість була нерівна, і це давало ворогам підставу заперечувати його хист.

— Великий живопис зазнає кризи, — казав йому його друг П'єр Грассу, що продукував картинки на смак Буржуазії, яка не хотіла великих полотен для своїх палат.

— Тобі треба розписати цілий собор, — усе повторював Скіннер. — Такою великою роботою ти заткнеш роти критикам

Ці слова, що лякали Агату, потвердили ту думку, яка була склалась у неї про Жозефа й Філіппа з самого

початку. Факти переконували цю жінку, що так і лишилась провінціалкою: Філіпп, її улюблений син, урешті-таки став гордістю родини; в перших юнацьких хибах його вона вже вбачала ознаки геніальності, а Жозеф, чий твори лишали її байдужою, бо вона надто багато надивилась на них у процесі роботи й не могла захоплюватись ними викінченими, не досяг у 1828 році більшого, ніж у 1816-му, як здавалося їй. Сердега Жозеф позичав гроші, він гнувся під тягарем боргів, *він обрав собі невдячний фах, який не давав нічого*. Агата навіть не розуміла, за що йому дали орден. Філіпп став графом, Філіпп уже мав силу стримуватись від гри, Філіппа запрошували на дофінесині бали, цей блискучий підполковник, що на парадах та в кортежах красувався в розкішному мундирі з двома червоними шнурами, справдив материнські мрії Агати. За один день такої прилюдної церемонії Філіпп стер жахливий спогад про те, як вона його побачила нужденного на Шкільній набережній: він пройшов перед нею на тому самому місці попереду дофіна, з пір'ям чаплі на ківері, в доломані, що аж сяяв золотом та позументами! Ставши для художника немовби відданою черницею, Агата почувала себе матір'ю тільки перед зухвалим ад'ютантом його королівської високості дофіна! Горда Філіппом, вона скоро відчула вдячність до нього й забула, що лотерейну контору, з якої вона живе, забезпечив їй Жозеф. І якось, побачивши, що її горопаха художник тяжко пригнічений рахунками від торговця фарбами, вона, кленучи все Мистецтво, надумала визволити його з боргів. Ця сердешна жінка, що утримувала дім на прибутки від лотерейного бюро, ніколи не просила в Жозефа й ліара. Своїх грошей вона не мала, але розраховувала на добре серце й гаманець Філіппа. Вона вже три роки день у день чекала, що син її провідає; вона уявляла, що він принесе купу грошей і тишилась наперед тим, що віддасть їх Жозефові, чия думка про Філіппа лишалась незмінна, як і Дерошева.

Врешті вона, нічого не сказавши Жозефові, написала до Філіппа такого листа:

«Його світлості графу Брамбурові.

Любий мій Філіппе, ти за п'ять років ні разу не нагадав про себе матері! Негарно так. Слід би тобі трохи пам'ятати те, що було, хоч би заради твого славного брата.

Жозеф тепер бідує, а ти розкошуєш серед багатства; він працює, а в тебе щодень свято. Ти сам володієш усім маєтком мого брата. Адже я знаю від молодого Борніша, що в тебе двісті тисяч ліврів ренти. Коли прийдеш провідати нас, поклади в череп із двадцять асигнацій по тисячі франків: адже ти винен їх нам, Філіппе, а проте твій брат буде тобі вдячний, не кажучи вже про те, як ти потішиш свою матір.

Агата Брідо (з дому Руже)»

Через два дні служниця принесла до майстерні, де сердешна Агата щойно поснідала з Жозефом, такого жахливого листа:

«Дорога мамо, коли я хочу одружитися з мадмуазель Амелі де Суланж, хіба я можу принести їй у посаг жменю горіхового лушпиння? Хоч і звусь тепер графом де Брамбуром?

Ваш син

Філіпп Брідо»

Агата, майже зомлівши, впала на канапу і впустила з руки листа. Почувши шелест паперу й здушений, але жахливий стогін Агати, Жозеф аж підхопився. В ту хвилину він не пам'ятав про матір, бо, мов несамовитий, працював над ескізом, а тепер визирнув із-за полотна, щоб з'ясувати, що там сталось. А побачивши, що мати впала, кинув палітру й пензлі й підхопив матір ледь живу. На руках переніс її на ліжко, до її кімнати, тоді послав служницю до свого друга Б'яншона. А коли почав розпитувати матір, вона зразу призналася, що писала листа Філіппові й одержала відповідь. Художник знайшов того листа, стисла брутальність якого щойно розбила тендітне серце нещасної матері, поваливши пишну споруду, збудовану материнською любов'ю. Жозеф, вернувшись до ліжка, мужньо промовчав. І всі три тижні, поки тривала не хвороба, а агонія цієї бідолашної жінки, він ні разу й словом не згадав брата. Що мати помре, першого ж дня сказав йому Б'яншон, який приходив до хворої щодня, виявивши відданість істинного друга.

— У таких літах, — сказав він, — і в такому становищі, як оце в твоєї матері, можна мріяти тільки про те, щоб їй припала легка смерть.

Агата й сама відчула, що Бог кличе її до себе, і другого дня попросила привести до неї старого абата Лоро,

що вже двадцять два роки був її сповідником. Тільки-но опинившись наодинці з ним, вона вилила перед старим усі свої болючі й розказала все те, що колись казала хрещеній матері й весь час повторювала самій собі.

— І чим це я так прогнівила Бога? Чи я не люблю його всією душею? Чи я не йшла дорогою спасіння? В чому моя провина? А коли я вчинила якийсь не знаний мені гріх, то чи встигну його направити?

— Ні,— відповів лагідно старий.— Що вдієш! Ваше життя здавалося чистим, а ваша душа — несплямненою, та зір Господа, бідна засліплена жінко, проникливіший, ніж очі його служителів! Я прозрів трохи запізно, бо ви й мене зуміли обманити.

Почувши ці слова з уст, які досі промовляли до неї мирно й любо, Агата підвелась на ліжку, широко розплющила очі, повні тривоги й жаху.

— Кажіть, кажіть далі! — вигукнула вона.

— Втіштеся! — відповів старий священник.— По тому, яким чином вас покарано, можна передбачити й прощення. Бог суворий на землі тільки до своїх обранців. Лихо тим, чиї провини щасливо уникають кари: їх буде перемішано з усім людством, поки й вони не будуть покарані вічною карою за найпростіші помилки, коли доживуть до зрілості плодів небесних. Ваше життя, дочко моя, було одною суцільною хибою. Ви впали в яму, яку самі викопали, бо ми хилилось тільки в той бік, із якого самі себе ослабили. Ви віддали своє серце страховищу, в якому вбачали свою славу, і не визнали того зі своїх дітей, котрий справді став вашою славою! Ви були настільки несправедливі, що не помітили різниці, яка сама лізе в очі: ви живете завдяки Жозефові, а другий ваш син тільки грабував вас. Бідний син, що любить вас, не зустрічаючи такої самої любові, дає вам хліб щоденний, а багатій, що ніколи не подумав про вас і завжди вас зневажав, зичить вам смерті.

— Ох, правда!..— зітхнула вона.

— Так,— провадив священник,— він зі своєю пихою боїться, що ваше вбозтво зашкодить йому. Ось ваші злочини, мати! Ваші страждання й ваші тривоги, жінко, промовляють вам, що ви заживете хліба Господнього. Ваш син Жозеф має таку велику душу, що любов його не ущербилі несправедливості, завдані вашим материнським серцем, полюбіть же його! Віддайте йому своє

серце в ці останні дні, молись за нього, а я піду молитись за вас.

Розкриті такими могутніми руками, очі цієї матері окинули поглядом усе її життя. Прозрівши від цього променя світла, вона збагнула свої мимовільні провини й залилася слізьми. Старий священник був такий зворушений видовищем каяття грішної людини, грішної тільки з невідання, що вийшов, аби вона не бачила, як йому жаль її. Жозеф вернувся до матеріної кімнати години за дві по тому, як сповідник пішов. Він ходив до одного приятеля позичити грошей на сплату найневідкладніших боргів і тепер увійшов навшпиньки, гадаючи, що Агата спить. Він тихо сів у своє крісло; мати його не помітила.

Та ридання, перерване словами: «Чи ж простить він мене?» — змусило Жозефа схопитись. У нього аж піт на спині виступив, бо він подумав, що в матері почалось передсмертне марення.

— Мамо, що тобі? — спитав він, наляканий червоними від сліз очима й пригніченим обличчям хворої.

— Ох, Жозефе! Чи простиш ти мені, моя дитино?! — вигукнула вона.

— За що ж? — спитав художник.

— Я не любила тебе так, як ти заслужив...

— Що це ви кажете! — вигукнув він. — Ви мене не любили?.. Хіба ми не живемо сім років як одна душа? Сім років ти не була мені за господиню? Чи я не бачу тебе щодня? Чи не чую твого голосу? Чи не ти єдина ласкава й терпляча супутниця мого нужденного життя? Ти не розумієшся на живописі?.. Ет, хіба ж ти винна! Я вчора сказав Грассу: «Серед усієї боротьби мене втішає те, що в мене така мати: отакою має бути супутниця життя художника, вона про все дбає, вона забезпечує мої життєві потреби, нітрохи не заважаючи мені».

— Ні, Жозефе, ні, це ти мене любиш, а я не відплачувала тобі любов'ю за любов. Ох, як би я хотіла жити! Дай мені руку...

Агата взяла синову руку, поцілувала її, притисла до серця й довго дивилась на Жозефа; її блакитні очі сяяли ніжністю, яку вона доти берегла тільки для Філіппа. Художник, що знався на виразах обличчя, був приголомшений цією зміною, він добре бачив, що материне серце розкривається для нього, і пригорнув її до себе на хвилю, промовляючи в нестямі:

— Матусю! Матусю!

— О! Ти мені прости! — сказала вона. — Коли дитина простила матері, то й Бог їй простить!

— Заспокойся, не хвилюйся і знай: за цю хвилину я відчув стільки любові, що на все життя стане! — вигукнув Жозеф, кладучи матір на подушки.

Ті два тижні, що тривав бій між життям і смертю цієї святої жінки, в усіх поглядах, усіх рухах, усіх порухах її душі виявлялась любов до Жозефа; в кожному з них наче виливалось усе її життя. Мати вже не думала більш ні про що, тільки про сина, на себе вона не зважала; і, підтримувана його любов'ю, більш не страждала, вона знаходила для нього наївні, дитячі слова. Д'Артез, Мішель Кретьєн, Фюльжанс Рідаль, П'єр Грассу приходили розважити Жозефа й часто потиху розмовляли в кімнаті недужої.

— О, як би я хотіла розуміти, що воно таке — колорит! — вигукнула вона якось увечері, слухаючи суперечку про якусь картину.

Зі свого боку, Жозеф пишався матір'ю, він не виходив з її кімнати, він замкнув її в своєму серці, він відповідав на її ніжність не меншою ніжністю. Для друзів великого художника це було одне з найкращих видовищ, якого вони не забули ніколи. Ці люди, що всі підтримували його справжній талант і визначну вдачу, були для Жозефа та його матері такі, як і мали бути: ангели, що молились і плакали з ним, не просто промовляючи молитви та розливаючи сльози, а зливаючись із ним думкою й ділом. Митець, однаково великий як хистом, так і силою почуття, Жозеф із кількох поглядів матері вгадав бажання, сховане в її серці, й сказав одного дня Артезові:

— Вона так любить того бандита Філіппа, що й тепер іще хоче перед смертю побачити його.

Жозеф попросив Біксіу, який учашав до богемних кіл, що часом збирались у Філіппа, вмовити негідника, щоб він хоч із жалю розіграв комедію й наостанці своєю ласкавістю сповив нещасну матір у саван, гаптований ілюзіями. Біксіу, спостережливий і глузливий мізантроп, радісінько захопився за це доручення. Коли він розповів про Агатин стан графові Брамбурові, що прийняв його в спальні, обтягненій жовтим шовком, підполковник зареготав.

— Ти що! Якого біса я б туди пішов? — вигукнув він. — Єдина послуга, яку могла б мені зробити стара, —

це врізати дуба чимшвидше, бо вона б тільки зіпсувала своєю присутністю моє весілля з мадмуазель де Суланж. Що менше в мене родичів, то певніше моє становище. Ти дуже добре розумієш, що я хотів би поховати прізвище Брідо під усіма пам'ятниками Пер-Лашезького цвинтаря! Мій брат убиває мене, виставляючи моє ім'я на світло! Ти чоловік розумний і збагнеш моє становище, правда? Слухай, коли ти станеш депутатом, бо в тебе язик добре почеплений, тебе будуть боятись, як Шовлена, отож ти зможеш стати графом Біксіу, директором Школи мистецтв. Досягши такого, ти був би радий, якби твоя баба Деквен іще була жива і ти мав при собі цю славну жінку, схожу на пані Сен-Леон? Чи ти повів би її під руку до Тюільрі? Відрекомендував би вельможній родині, в яку збираєшся ввійти? Сто чортів, ти б тоді бажав, щоб вона лежала на шість стіп під землею, запакована в свинцеву сорочку. Поснідай зі мною та поговорімо про щось інше. Я парвеню, любий мій, і знаю це. Я не хочу, щоб люди побачили мої пелюшки!.. Мій син буде щасливіший за мене, він стане великим паном. Шибеник бажатиме моєї смерті, я це добре знаю, інакше він не був би мій син.

Він подзвонив; увійшов слуга, і Філіпп наказав:

— Мій друг снідатиме зі мною, подай нам чогось смачного.

— Все ж таки вищий світ не побачить тебе в материній кімнаті,— відказав Біксіу.— Що тобі варт на кілька годин прикинутись, ніби ти любиш бідолашну стару жінку?

— Ф'ю! — свиснув Філіпп і примружив око.— То ти за них? Я старий цап і знаюсь на хитрощах. Моя мати хоче своїм останнім подихом виманити в мене шмат для Жозефа! Ні, щиро дякую.

Коли Біксіу розповів Жозефові про цю сцену, сердешного художника пройняло холодом.

— Філіпп знає, що я хвора? — спитала Агата, сповненим болю голосом, увечері того самого дня, коли Біксіу розповів про результат своєї місії.

Жозеф вийшов, давячись слізьми. Абат Лоро, що сидів в узголів'ї покутниці, взяв її за руку, потис і відповів:

— На жаль, дитино моя, ви завжди мали тільки одного сина!..

Коли Агата почула й зрозуміла ці слова, з нею стала криза, що означала початок агонії. Через двадцять годин вона померла.

В передсмертному маренні в неї вихопились такі слова:

— Що ж усе-таки думає Філіпп?..

Жозеф один провів матір до могили. Філіпп у службових справах поїхав до Орлеана; з Парижа його погнав такий лист, що його написав Жозеф, коли їхня мати випускала останнє зітхання:

«Нелюде, твоя нещасна мати померла від хвилювання після твого листа. Одягни жалобу, але прикинься хворим: я не хочу, щоб її вбивця стояв поруч мене коло її могили.

Жозеф Б.»

Художника, якому не ставало духу малювати, хоча його глибока скорбота, можливо, потребувала якоїсь механічної розваги, що її дає праця, оточили друзі, що домовились не лишати його самого. І ось Біксіу, що любив Жозефа так, як лишень може взагалі любити когось насмішник, через два тижні після похорону розважав усіх, хто зібрався в майстерні. В ту хвилину раптом увійшла служниця і подала Жозефові листа. Його, сказала вона, принесла якась стара жінка й чекає у швейцарській на відповідь.

«Добродію!

Я не маю права називати вас братом, але мушу звернутись до вас хоч би вже тому, що ношу одне з вами прізвисьце».

Жозеф перевернув сторінку й подивився на підпис унизу праворуч. Прочитавши: «графиня Флора де Брамбур», він аж здригнувся, бо зразу подумав, що це знов якась страхітлива вихватка його брата.

— Цей харцизяка, — сказав він, — самого чорта переплюне! І такого-от уважають людиною честі! Він вішає собі на ший низку черепашок! Він колесом крутиться при дворі, тоді як його самого слід би колесувати! І такий злочинець іменується «його світлістю графом»!

— І таких, як він, безліч! — докинув Біксіу.

— Врешті, ця Баламутка заробила, щоб її теж облупили, — сказав Жозеф. — Вона й сама хіба ж таку пацу

має, ладна була допустити, щоб мені відрубали голову, як курчаті, й не сказала: «Він же не винний!»

Коли Жозеф кинув листа, Біксіу підхопив його й прочитав уголос:

«Чи годиться, щоб графиня де Брамбур, хоч би яка була її вина, померла в лікарні?.. Якщо такий мій талан і воля Вашого брата й Ваша — що ж, хай так і буде; але тоді через Вашого приятеля доктора Б'яншона виклопочіть для мене місце в тій лікарні. Та жінка, що принесе Вам, добродію, цього листа, одинадцять днів підряд ходила до палацу де Брамбура на вулиці Кліші й не допросилась від мого чоловіка допомоги для мене. Мій стан не дозволяє мені найняти адвоката, щоб законним шляхом одержати те, чого я потребую, аби спокійно померти. Звісно, я знаю, що мене вже не врятує ніщо. Отож, коли Ви не хочете клопотатися долею Вашої нещасної братової, дайте мені хоч грошей, щоб я мала змогу скінчити своє життя; бо Ваш брат, я знаю, прагне моєї смерті й завжди прагнув її. Хоча він сам казав мені, що знає три способи вбити жінку, мені забракло розуму передбачити, котрим він скористається.

Коли Ви погодитесь допомогти мені й на власні очі побачити, в яких злиднях я опинилась, то я мешкаю на вулиці Уссе, на розі вулиці Шантерен, на шостому поверсі. Коли я завтра не сплачу боргу за помешкання, мене виженуть! І куди ж мені дітись, добродію? Якщо дозволите так себе назвати,

*Ваша братова
графиня Флора де Брамбур»*

— Яка прірва мерзоти! — сказав Жозеф. — Що ж таїться під цим?

— Покличмо спершу ту жінку, це буде чудова передмова до всієї історії, — відказав Біксіу.

Через хвилину ввійшла жінка, яку Біксіу визначив словами: «жмут ганчір'я на двох ногах». Справді, то був оберемок білизни та старих суконь, надітих одна поверх одної, забрьоханих унизу, адже пора була непогожа, — на двох товстих ногах із опухлими ступнями, ледве прикритих подертими панчохами, в черевиках, що чвиркали водою крізь підметки. Над цією купою ганчір'я підносились одна з тих голів, що ними Шарле

наділяв своїх підмітальниць, запнута брудною хустиною, протертою до дірок.

— Як вас звати? — спитав Жозеф, тимчасом як Біксіу робив ескіз із жінки, зіпертої на парасольку часів першого року Республіки.

— Пані Грюже, з вашої ласки. Я знала й кращі часи, паничку, — сказала вона до Біксіу, чия потайна усмішка образила її. — Якби моя бідна донечка на своє лихо не полюбила когось надміру, я б не була така, як оце! Вона, моя сердешна Іда, втопилася! Я була така дурна, що грала в лотерею, шановний пане, і через це в сімдесят сім років доглядаю хворих за десять су за день, і знов граю...

— Тому ж то ви й гола, — сказав Біксіу. — Моя бабуся також грала, але вона одягалась.

— Хіба ж за мої десять су купиш убра...

— А що з тією дамою, що ви доглядаєте?

— В неї нема нічого, ані мідяка, пане, а хвороба в неї така, що аж лікарі здригаються... Вона вже боргує мені за шістнадцять днів, ось чому я не кидаю доглядати її. Чоловік її, граф, бо вона графиня — напевне заплатить мені той борг, коли вона помре, а поки що я витратила все, що мала, й більш нічого не маю, все вклала в це милосердя! Вона винна мені сорок сім франків дванадцять су, oprіч тридцяти франків за догляд, а тепер хоче померти від газу... Так не годиться, — сказала я їй, — і оце, йдучи сюди, попросила консьержку, щоб погляділа її, поки мене нема, бо вона здатна вискочити у вікно.

— Але що ж із нею? — спитав Жозеф.

— Ох, пане, приходив лікар від черниць, але щодо хвороби... — пані Грюже прибрала соромливу міну. — Сказав, що треба відвезти її до лікарні... бо вона не виживе.

— Ходімо туди, — запропонував Біксіу.

— Візьміть, ось десять франків, — сказав Жозеф.

Забравши зі знаменитого черепа всі свої гроші, художник пішов вулицею Мазаріні, сів у фіакр і з'явився до Б'яншона, якого, на щастя, застав дома. А Біксіу подався на вулицю Бюссі покликати їхнього приятеля Дероша. Через годину всі четверо зійшлись на вулиці Уссе...

— Цей Мефістофель на коні, що зветься Філіпп Брідо, — сказав Біксіу трьом своїм друзям, піднімаючись

сходами, — дуже хитро кермує своїм кораблем, щоб спекатися дружини. Ви знаєте, що наш друг Лусто, радісінський одержувати від Філіппа тисячу франків щомісяця, заманював пані Брідо в товариство Флоріни, Марієтти, Туллії, Валь-Нобль. Коли Філіпп побачив, що його Баламутка звикла до дорогих убрань та розваг, він перестав давати їй гроші й полишив добувати їх самій... розумієте, як? Півтора року він спихав свою дружину що місяць то нижче, а врешті через одного молодого красеня підофіцера привчив її до пияцтва. У міру того, як він підносився вище, вона занепадала, і тепер графиня опинилась у болоті. Ця жінка народжена серед полів, у вбозтві, і я не знаю, до чого лишень не вдавався Філіпп, щоб її спекатись. Мені цікаво вивчити цю невеличку драму, бо я хочу помститись за друга. На жаль, друзі мої, — сказав Біксіу тоном, з якого трое його супутників не могли збагнути, жартує він чи говорить поважно, — досить полишити людину якомусь порокові, і вона пропала. «Вона надмірно любила бали, і це її вбило!» — сказав Гюго. Отак! Моя бабуся любила лотерею, і Філіпп убив її лотереєю. Старий Руже любив веселощі, і Лолотта вбила його! Пані Брідо, сердешна, любила Філіппа — й пропала через нього!.. Порок! Порок! Друзі, ви знаєте, що таке порок? Це звідник Смерті!

— А ти помреш від жарту! — усміхаючись, сказав йому Дерош.

Після п'ятого поверху молодикам довелось підніматися отими подібними до драбини сходами, що ведуть до мансард у деяких паризьких будинках. Хоча Жозеф, який колись бачив Флору дуже вродливою, чекав якоїсь жахливої зміни, він не міг і уявити того страхітного видовища, що постало перед його мистецькими очима. В вузькому куті мансарди, в стінах без шпалер, на розкладному ліжку, на тонкому матраці, набитому, мабуть, волосом, трое молодиків побачили жінку, зелену на виду, мов потопельниця, що три дні пролежала у воді, і худу, мов сухотниця за дві години до смерті. Обстрижена голова цього смердючого трупа була запнута картатою бавовняною хустиною, білки запалих очей червоні, повіки — наче ячна плівка. Від тіла, колись такого знадливого, лишився бридкий кістяк. Побачивши гостей, Флора натягла на груди клопоть мусліну, що був, певне, якоюсь фіранкою: по краю тяг-

лась іржава смужка від залізного карниза. З меблів у мансарді були тільки два стільці, простий комодик, на ньому встромлена в картоплину свічка, на підлозі кілька тарілок, а в кутку нерозпаленого каміна — глиняна пічечка. Біксіу впали в око рештки зошита, купленого в бакалійній крамничці, щоб написати листа, якого дві жінки обмірковували й склали, напевне, разом. «Огідно» — це був тільки звичайний ступінь прислівника, для якого нема найвишого ступеня і яким можна викласти враження від цих злиднів. Коли вмируща побачила Жозефа, по її щоках скотилися дві великі сльози.

— Вона ще може плакати! — сказав Біксіу. — От хи-мерне видовище: сльози, що течуть із гральної кісточки для доміно! Ось де пояснення Мойсеевого чуда!

— Невже вона так висохла? — спитав Жозеф.

— На вогні каяття, — відповіла Флора. — Я не можу покликати й священика, я не маю нічого, не маю навіть розп'яття, щоб глянути на образ Божий!.. Ох, пане мій, — вигукнула вона, піднявши руки, неначе вирізьблені з двох патиків, — я тяжко винна, але Бог нікого не карав так тяжко, як мене! Філіпп убив Макса, що мене штовхав на жахливі речі, а тоді й мене вбив. Бог скористався ним як бичем! Не грішіть, бо в кожного з нас є свій Філіпп.

— Зоставте мене самого з нею, — сказав Б'яншон, — я подивлюсь, чи можна її вилікувати.

— Якщо вона видужає, Філіпп Брідо сказиться зі злості, — сказав Дерош. — А я ще й засвідчу, в якому становищі опинилась його дружина. Він не зрікався її за подружню невірність, і вона має всі законні права як дружина. Буде скандальний процес. Та спочатку ми перевеземо пані графиню до санаторії доктора Дюбуа на вулицю Фобур-Сен-Дені, там її доглядатимуть якнайкраще. А потім — позов на графа про відновлення подружнього співжиття.

— Bravo, Дерош! — вигукнув Біксіу. — Яка це втіха — придумати добро, що наробить стільки зла!

Через десять хвилин Б'яншон спустився вниз і сказав друзям:

— Я поїду до Деплена, може, він її врятує операцією. О, її треба негайно лікувати, бо зловживання спиртним викликало у неї розкішну хворобу, яку вважали вже зниклою.

— Медик-блазень! А чи в неї тільки одна хвороба? — спитав Біксіу.

Та Б'яншон уже побіг: так він квапився сповістити Депену про цю велику подію. Через дві години нещасну Жозефову братову відвезли до пристойної санаторії лікаря Дюбуа; згодом ту санаторію викупив паризький муніципалітет. А за три тижні «Газета лікарень» умістила звіт про одну з найсміливіших спроб сучасної хірургії, — пацієнтку позначили ініціалами «Ф. Б.». Вона померла — не стільки від наслідків операції, скільки від ослаблення через нужденне життя. Зразу ж полковник граф де Брамбур поїхав до графа де Суланжа, в глибокій жалобі, й повідомив про *болісну втрату*, якої щойно зазнав. У вищому світі зашепотілися, що граф де Суланж віддає дочку за вельми достойного парвеню, який має стати маршалом і командиром полку королівської гвардії. Де Марсе приніс цю новину Растіньякові, а той розповів про неї на вечері в «Роше де Канкаль», де був і Біксіу.

«Цього не буде!» — сказав сам собі дотепний митець.

Хоча серед тих друзів, яких зрікся Філіпп, декотрі, як Жірудо, не могли помститись, та ображати Біксіу було небережно: завдяки дотепності його приймали всюди, а він не прощав нічого. У повному людей ресторані, серед поважної публіки, що вечеряла там, Філіпп сказав до Біксіу, що напрошувався до нього в гості:

— Ти прийдеш до мене, коли станеш міністром!

— А протестантом не треба стати, щоб прийти до тебе? — жартівливо відповів Біксіу; але сам собі сказав: «Хоч ти й Голіаф, але в мене є праща, та й каміння не забракне».

Другого дня він пішов до одного актора, перебрався й загримувався під священика, начепив зелені окуляри, тоді взяв візника й поїхав до палацу де Суланжів. Філіпп поставився до Біксіу як до штукаря, той і надумав утнути йому штуку. Він переказав панові де Суланжу, що має поговорити з ним у поважній справі, а коли його прийняли, сказав, що прийшов за дорученням якоїсь дуже шановної людини. Зміненим голосом він оповів історію хвороби небіжчиці графині, чию жахливу таємницю звірив йому Б'яншон, і історію смерті Агати, і смерті старого Руже, якого обморочив граф де Брамбур, і смерті пані Деквен, і пригоду з позичкою в касі редакції, і всю поведінку Філіппа в скрутні дні.

— Ваша світлосте, не віддавайте за нього дочку, поки не перевірите всього. Розпитайте його давніх приятелів: Біксіу, капітана Жірудо та інших.

Через три місяці підполковник граф Брамбур частував вечерею у себе вдома дю Тійє, Нусінгена, Растіньяка, Максима де Трая і де Марсе. Гостинний хазяїн вельми безтурботно сприймав напівутішливі слова своїх гостей щодо розриву з домом Суланжів.

— Знайдеш щось краще, — сказав Максим.

— Які статки треба мати, щоб узяти за себе котрусь із панночок де Грантьє? — спитав Філіпп у де Марсе.

— За вас... найбридкішу з шістьох не віддадуть, коли матимете менше десяти мільйонів, — зухвало відповів той.

— Пхе! — мовив Растіньяк. — З двома сотнями тисяч ліврів ренти ви візьмете мадмуазель де Ланже, дочку маркіза; вона бридка, їй тридцять років, у неї посагу жодного су; таке вам підійде.

— За два роки від сьогодні я матиму десять мільйонів, — відповів Філіпп Брідо.

— Сьогодні шістнадцяте січня тисяча вісімсот двадцять дев'ятого року! — вигукнув Тійє сміючись. — Я вже десять років працюю, а ще стільки не маю.

— Порадьмося, щоб ви знали, який мій розрахунок, — відказав Брідо.

— А скільки у вас загалом? — спитав Нусінген.

— Як продати всю ренту, за винятком землі та будинку, бо ними я не можу й не хочу ризикувати — адже це частина мого майорату, — набереться три мільйони.

Нусінген і дю Тійє презирнулися; після цього меткого погляду дю Тійє сказав Філіппові:

— Любий графе, давайте діяти разом, коли хочете.

Де Марсе здивував той погляд, що його кинув дю Тійє на Нусінгена. Погляд означав: «Ці мільйони будуть наші!» Адже ці двоє багатих банкірів обертались в самій серцевині політики й мали змогу грати на біржі проти Філіппа, завдаючи несхибних ударів у відповідну хвилину, коли на погляд усі шанси були на його користь, а насправді — на їхню. І нагода трапилась. У липні 1830 року дю Тійє і Нусінген уже витягли з графа де Брамбура півтора мільйона франків, а він усе вірив їм і покладався на їхні ради. Філіпп, парвеню з ласки Реставрації, та ще й заморочений власною

глибокою зневагою до «цивіляк», вірив у перемогу законного порядку й грав на підвищення, а Нусінген і дю Тійе, вірячи в революцію, грали проти нього на зниження. Ці двоє проноз займали велике місце в думках полковника графа де Брамбура, прикидались, ніби поділяють його думки, давали йому надію подвоїти свої мільйони й тішились, витягуючи їх із нього. Філіпп бився, як людина, для якої перемога варта чотирьох мільйонів. Його вірність помітили, і він дістав наказ приїхати до Сен-Клу з герцогом де Мофріньезом на раду. Цей знак ласки врятував Філіппа, бо 28 липня він збирався прочесати зі своїм полком бульвари і напевне дістав би кілька куль, посланих його приятелем Жірудо, який командував підрозділом нападників.

Через місяць підполковникові Брідо з його величезного багатства лишився будинок, земля, картини та меблі. До того ж він здуру, як сам казав, повірив у те, що старша парость вернеться на трон, і лишився вірним їй аж до 1834 року. Коли Жірудо став полковником, цілком зрозумілі ревності змусили Філіппа вернутись на службу, і йому там не пощастило: 1835 року його послали до Алжіру командувати полком, і він пробув там три роки серед великих небезпек, сподіваючись дістати генеральські еполети; але цьому перешкодив лихий вплив генерала Жірудо. Зашкарублий серцем, Філіпп був надміру суворим командиром, і його не любили — попри місратівську хоробрість. На початку фатального 1839 року під час відступу перед більшими силами, він кинувся в контратаку на арабів з одним тільки ескадромом — і попав у кільце. Битва була кривава, жахлива, один на один, і небагато французьких кіннотників виійшли з неї живі. Побачивши, що їхнього полковника оточили, ті, котрі були ближче, не захотіли марно гинути, пробуючи вирятувати його. Вони чули слова: «До мене! Вашого полковника! Імператорового полковника!» — потім жахливі прокльони, але вернулись до полку. Філіпп загинув жахливою смертю: коли він упав, посічений ятаганамі, йому відрубали голову.

Жозеф, що на той час уже одружився за протекцією графа де Серізі з дочкою одного старого відкупника-мільйонера, усладкував дім і землю де Брамбура, якими не зміг скористатися його брат, що свого часу намагався загарбати всю спадщину. Найдужче потішила художника чудова колекція картин. Жозеф, для якого тесть,

такий собі сільський Ошон, відкладав екую до еку, вже має шістдесят тисяч франків ренти. Хоч він малює чудові картини й багато допомагає художникам, він іще не член Інституту. Завдяки одному пунктові майоратного статуту, він став графом де Брамбуром і тепер часто регоче з цього серед друзів, у своїй майстерні.

— Добрий граф, як добрий фрак, — каже тоді його друг Леон де Лора, який, хоч і уславився своїми пейзажами, не зрікся давньої звички пародіювати прислів'я, а щодо скромності, з якою Жозеф прийняв дарунки долі, висловився так: «А пипоть приходить під час їжі!»

ЛІЛЕЯ ДОЛИНИ

Роман почав друкуватися в журналі «Ревю де Парі» в листопаді — грудні 1835 р. Потім публікацію тексту було припинено. Окремою книжкою роман з'явився в червні 1836 р. 1839 р. вийшло його друге видання. 1844 р. «Лілею долини» було включено до «Сцен провінційного життя» першого видання «Людської комедії».

Історія публікації «Лілеї долини» досить складна. Появі роману окремою книжкою передував розрив між Бальзаком та Бюлозом, редактором «Ревю де Парі», який завершився судовим процесом. Без відома автора Бюлоз перепродав першу частину тексту журналові «Ревю егранжер», який виходив французькою мовою в Петербурзі. В Росії початок роману побачив світ у жовтні 1835 р., тобто раніше, ніж у Парижі. Роботу над текстом ще не було остаточно завершено. З першої коректури, наприклад, випав лист пані де Морсоф до Фелікса де Ванденеса. Довідавшись про незаконну акцію редактора, Бальзак відмовився друкувати продовження роману в «Ревю де Парі». Бюлоз учинив позов. 20 травня 1836 р. почався судовий розгляд справи, який закінчився 3 червня. Позов Бюлоза було визнано необґрунтованим. 4 червня в газеті «Кронік де Парі» з'явилася стаття Бальзака «До історії процесу, який виник у зв'язку з «Лілеєю долини». Згодом ця розвідка стала передмовою до першого видання роману 1836 р.

Задум написати «Лілею долини» з'явився у Бальзака після появи в червні 1834 р. книжки Ш. О. Сент-Бева «Любострастя». Герой твору відмовлявся від свого почуття, яке вважав аморальним, знаходячи заспокоєння в релігії. Ця психологічна колізія зацікавила Бальзака, і в жовтні цього ж року він розпочав твір про історію кохання пані де Морсоф і Фелікса де Ванденеса. Роман вилився у нього відразу.

Книжку написано у незвичній для Бальзака манері. Підкреслено психологічний характер конфлікту потребував особливих форм художньої виразності. Бальзак зупиняється на жанрі роману-сповіді. Цей тип роману був надзвичайно популярним ще у XVIII сторіччі. До нього звертались такі майстри слова, як Гете, Ж. Ж. Руссо, Річардсон. Сповідальність давала можливість розкривати характери героїв у всій їхній складності, змальовувати їхні внутрішні переживання, зображувати навколишній світ через ставлення героїв до нього. Використання художнього досвіду минулого сторіччя надає бальзаківському твору своєрідного забарвлення. «Лілея долини» вражає вишука-

ністю психологічного малюнка, піднесеним, навіть патетичним характером оповіді, наявністю в романі елементів сентименталізму. Сам Бальзак, до речі, згадував у листі до Евеліни Ганської (11 жовтня 1835 р.), що інколи під час роботи над текстом орієнтувався на стиль католицького письменника XVIII ст. Массільйоне.

В центрі оповіді — яскравий психологічний дует Фелікса де Ванденеса та пані де Морсоф. Крок за кроком спостерігає письменник за зародженням їхнього кохання, зупиняється на перипетіях складного почуття героїв, в якому чуттєвість поєднується з материнською ніжністю, а самовідданість першого кохання невіддільна від юнацького егоїзму. Ліричність фабули зумовила особливу роль пейзажних описів, що загалом не є типовим для художньої манери Бальзака. Дія відбувається в затінку усипаних піском алей маєтку Морсофів, під час збирання винограду чи каштанів. Герої блукають серед полів і лук, вдихаючи хмільні пахощі весни, плывуть на човні, підставляючи вітру збуджені обличчя. Гожа долина Ендру перетворюється майже на театральну декорацію, на тлі якої розігрується драматична історія нещасливого кохання героїв. Використовує письменник і світлові ефекти: яскраве сонячне світло, мінливість місячних променів. Цю особливу поетичну принадність світу ми бачимо очима головного героя роману Фелікса де Ванденеса, закоханого мрійника.

Фелікс де Ванденес є одним з бальзаківських «героїв, що повертаються». В «Лілеї долини» зображено початок його життєвого шляху. Самітне дитинство, брак материнської ніжності, суворі одноманітність ораторіанського колежу сприяли розвиткові в характері героя мрійливості, схильності до самозаглиблення. Зустріч з пані де Морсоф змінила його життя. Фелікс, ще майже дитина, віддається першому кохання з усією пристрасністю своєї натури, про яку навіть він сам раніше не мав уявлення. В його почутті до пані де Морсоф поєднуються туга за материнським теплом, страх перед самотністю, невиразна ще жага чуттєвих насолод. Фелікс обожає Анрієтту з майже релігійною екстазом. Однак, приголомшений незбагненністю нових почуттів, герой зосереджується передусім на своїх власних переживаннях. Його пристрасність не позбавлена егоїстичності. Юнак не розуміє пані де Морсоф, самотність натури якої так і залишається для нього нерозгаданою. Феліксове кохання потребує ідилічної замкненості Клошгурда. За його межами героя очікують інші переживання, інший життєвий досвід.

Про Фелікса де Ванденеса ми дізнаємось із інших творів «Людської комедії». Про вплив на героя леді Дадлі (Дадлей) мова йде в «Шлюбній угоді». Шлюб Фелікса де Ванденеса і Марі Анжеліки де Гранвіль є темою «Дочки Єви». В романі «Втрачені ілюзії» згадується про Фелікса як про одного з королівських секретарів. Зустрічається його ім'я і в інших творах Бальзака.

На відміну від Фелікса де Ванденеса, пані де Морсоф є героїнею лише «Лілеї долини». В загальному контексті «Людської комедії» ім'я її майже не зустрічається. Образ Анріетти де Морсоф незвичний для Бальзака, а проте надзвичайно цікавий. Закладений у письменникові особливий хист до психологізму призвів до того, що первісні грані образу, що мав бути втіленням католицького ідеалу доброчесності, незмірно розширилися. Релігійна символіка справді має питому вагу в творі. Навіть порівняння героїні з цнотливою лілеєю, білою квіткою Диви Марії, підкреслює саме цей аспект образу. Не слід, однак, нехтувати і таку деталь: оповідачем у романі виступає юнак, нещодавно ще учень колежу ораторіанців, для якого мислення релігійними символами є звичним.

Щира релігійність притаманна і Анріетти де Морсоф. Саме у вірі господиня Клошгурда через брак щастя знаходила супокій. Розповідаючи про кохання пані де Морсоф до Фелікса де Ванденеса, Бальзак змальовує надзвичайно вірогідну психологічну ситуацію. Передісторія героїні не багата на події: сумне дитинство в домі Ленонкурів, шлюб з паном де Морсофом, що не приніс їй щастя. Всю свою нерозтрачену ніжність пані де Морсоф віддає кволим дітям, піклування про яких стало сенсом її життя. Юні літа Фелікса, його безпорадність і наївність пробуджують у душі Анріетти співчуття до хлопця, на якого вона поширює свої материнські почуття. Героїня беззахисна перед коханням саме тому, що не вірить у можливість переродження ніжності в пристрасть. Покохавши Фелікса, пані де Морсоф мужньо опирається коханням, намагається зректися своїх почуттів заради дітей та безпорадного чоловіка, відповідальність за долі яких вона відчуває. Лише передсмертний монолог героїні виявляє весь трагізм і напруженість боротьби, що точилася в її душі.

Пов'язаність «Лілеї долини» з масивом «Людської комедії» Бальзак закріплює за допомогою певних сюжетів та «героїв, що повертаються». Історія пана де Морсофа, наприклад, стає приводом до зображення дворянської еміграції. Перебування Фелікса у Парижі дає нагоду торкнутися теми «паризького життя». Крім Фелікса, «героями, що повертаються» стають у романі духівник пані де Морсоф абат Віротто, головний герой «Турського священника», леді Дадлі та ін.

«ЛІЛЕЯ ДОЛИНИ»

ПЕРЕДМОВА ДО ПЕРШОГО ВИДАННЯ

С. 6. *Клариса Гарлоу потребувала докладного листування.* — Роман англійського письменника Семюела Річардсона (1689—1761) «Клариса Гарлоу, або Історія молодій леді» побудовано у формі листування. Головна героїня твору Клариса стала жертвою спокусника-аристократа Ловласа.

Жіль Блаз зажадав «Я». — Роман французького письменника А. Р. Лесажа (1668—1747) «Історія Жіля Блаза з Сантільяни» написано за традицією шахрайського роману у формі сповіді головного героя, який інколи виступає виразником авторських поглядів.

С. 7. Коли якийсь поет і замахнеться на таке подвійне життя... — В автобіографічному творі французького просвітителя Жана Жака Руссо (1712—1778) «Сповідь» створено яскравий психологічний портрет письменника. Об'єктом самоаналізу є і суперечність психологічного складу автора-героя, яку Руссо пояснює винятковістю своєї натури, своєю надзвичайною емоційністю.

ЛІЛЕЯ ДОЛИНИ

С. 15. ...викрасти з в'язниці Тамплє королеву Марію Антуанетту. — Марія Антуанетта (1755—1793) — французька королева, дружина Людовіка XVI. Після повалення монархії заарештована, перебувала у в'язниці Тамплє. Страчена під час яacobинської диктатури.

С. 16. Марат Жан Поль (1743—1793) — діяч Великої французької революції, один з вождів яacobинців.

...Тальма у «Британику». — Тальма Франсуа Жозеф (1763—1828) — видатний французький актор класицистичного театру. Роль Нерона в трагедії Расіна «Британик» — одна з найвідоміших в його творчому доробку.

...казково-прекрасний світ Пале-Рояля. — Пале-Рояль — палац у Парижі, розташований біля Лувра. Оточений садом, в якому за тих часів було багато ресторанів та крамниць.

С. 17. Людовік XV (1710—1774) — король Франції з династії Бурбонів.

...Б'янка Капелло в день своєї втечі. — Йдеться про дочку венеційського патріція (XVI ст.), яка втекла з дому зі своїм коханцем. Потім дружина герцога Франсіско Медічі.

...огрядний, як Людовік XVIII... — Король Франції Людовік XVIII (1755—1824) відзначався черевогудництвом та огрядною статурою.

С. 20. ...стара Франція захоплено вітала повернення законної династії Бурбонів. — 30 березня 1814 р. війська союзників вступили до Парижа. Наполеон I підписав акт зречення. На французький трон повернулися Бурбони. Королем став Людовік XVIII, брат страченого Людовіка XVI.

С. 27. Людовік XI (1423—1483) — король Франції з 1461 р.

С. 28. Балї — до Французької революції королівський урядовець у провінції, який виконував адміністративні та суддівські функції.

Комітет громадського порятунку — орган Конвенту в роки Великої французької революції. Восени 1793 р. був головним органом якобінської диктатури.

С. 33. *Фідій* (2—3 чверть V ст. до н. е) — скульптор Давньої Греції. Його статую Зевса було зараховано до семи чудес світу.

С. 36. *Морган — Пострах морів.* — Морган Генрі Джон (1635—1688) — англійський флібуст'єр. Грабував іспанські колонії у Вест-Індії, пізніше губернатор Ямайки.

С. 39. *«Котідьєн»* — ультрароялістська газета, заснована 1792 р.

С. 41. *Буль Шарль Андре* (1642—1732) — французький сбеніст, виготовляв художні дерев'яні вироби з інкрустацією.

С. 42. *Генріх IV* (1553—1610) — король Наварри з 1562 р., Франції з 1589 р. Перший король Франції з династії Бурбонів.

Реставрація — період повторного панування династії Бурбонів у Франції (1814—1830).

С. 44. *...військо принца Конде...* — Йдеться про армію французьких емігрантів, сформовану в Кобленці принцом Конде. Конде Луї Жозеф (1736—1818) — родич (з молодшої парості Бурбонів) страченого короля Людовіка XVI та графа д'Артуа, майбутнього короля Карла X.

С. 46. *...Сен-Мартен, на прізвисько Філософ Недовідомий.* — Сен-Мартен Луї Клод (1743—1803) — французький філософ-містик.

Люмінізм — релігійно-містична течія, що проповідувала моральну чистоту. Люміністи засуджували офіційну церкву, створювали таємні товариства, які з XVIII ст. поширилися в Західній Європі.

Квакери — члени християнської протестантської секти, заснованої 1650 р. в Англії.

С. 48. *...бездоляного кастільського лицаря...* — Йдеться про Дон Кіхота, героя роману Сервантеса.

С. 53. *Ельбей, Боншан і Шаретт* — ватажки вандейського повстання. Боншан Шарль (1760—1793) — загинув у сутичці біля Шале. Шаретт де ла Контрі Франсуа — страчений 1796 р. за злочини проти Республіки.

С. 54. *«Пісня над піснями»* — збірка давньоєврейських ліричних пісень, яку включено до канону Біблії, авторство приписується Соломонові.

С. 55. *Епіктет* (бл. 50—138) — римський філософ-стоїк. Стверджував пріоритет внутрішньої свободи людини над зовнішніми обставинами її життя

С. 57 *Босюе Жак Бенінь* (1627—1704), єпископ — французький політичний і церковний діяч, історик і письменник. Був ідеологом абсолютизму.

С. 62. *...красномовством Ісайї...* — Ісайя — за біблійними переказами, один з давньоєврейських пророків, автор «Книги пророка Ісайї». Уславився своїм красномовством.

С. 63. ...арфі Йова, з якої я добував такі різкі звуки... — Йов — біблійний персонаж, на якого за волею Бога посипались нещастя та страждання. Йов, хоча й оплакував свою сумну долю, не втратив віри в мудрість Божого Промислу.

С. 67. ...так Марія Магдалина умастила пахощами ноги Ісусові. — В Біблії оповідається про те, як блудниця Марія Магдалина у пориві каяття змастила ноги Ісуса мирром і витерла їх своїм волоссям. Згодом стала однією з його найревніших послідовниць.

С. 69. *Хіба може воскреснути кохання Лаури і Петрарки?* — Історія кохання італійського поета Франческо Петрарки (1304—1374) до Лаури, що стало уособленням чистого кохання, оспіване в його «Канцоньєре».

С. 77. *Рафаель з Урбіно* — славетний італійський художник і архітектор Рафаель Санті (1483—1520).

С. 79. *Хартія* — Конституційна хартія була підписана 4 червня 1818 р. Людовіком XVIII. За конституцією влада короля обмежувалася двома палатами — палатою перів і палатою депутатів.

С. 84. ...аби потрапити зі своїми братами Христовим у рай... — Під час переслідування перших християн багато з них померло мученицькою смертю, розірвані дикими звірами на аренах.

С. 87. ...застосував у почуттях теорію панотця Кастеля... — Кастель Луї Бертран (1688—1757) — автор теорії спорідненості звуку та кольору, викладеної в книзі «Нові дослідження в галузі оптики та акустики».

С. 90. *Дан* — стародавнє місто в Палестині.

С. 92. ...підказав Рабле вахкічну форму його великої книги. — Роман Франсуа Рабле (1494—1553) «Гаргантюа і Пантагрюель» просякнuto народним духом, пафосом ствердження повноти земного буття. Своєю життєрадісністю книга нібито відтворює особливий настрій осіннього свята збирання врожаю.

С. 95. *Лавфонтен Жан* — французький письменник (1621—1695).

С. 103. *Янус* — у грецькій міфології бог входу і виходу. Зображували з двома обличчями, з яких одне вважалося зверненим у минуле, друге — в майбутнє. Вислів «двомикий Янус» вживається для характеристики лицемірної людини.

С. 110. ...величну Хуану... — Хуана — героїня повісті Бальзака «Марана».

С. 112. ...чим була Беатріче для поета-флорентинця і бездоганна Лаура для поета-венеційця... — Маються на увазі історії кохання автора «Божественної комедії» Данте Аліґ'єрі (1265—1321) до Беатріче та Петрарки до Лаури. До речі, Петрарка народився в місті Ареццо, а його батьки були флорентинцями. У Венеції поет провів лише останні роки свого життя.

Коліньї Гаспар де (1519—1572) — французький політичний діяч, адмірал, один з вождів гугенотів. Загинув під час масової

різанини гугенотів католиками Варфоломіївської ночі 24 серпня 1572 р.

С. 113. *Ніобея* (Ніоба) — у грецькій міфології дружина фіванського царя Амфіона. Пишалася тим, що мала 12 дітей і зневажала богиню Латону, в якій їх було лише двоє. Діти богині Аполлон і Артеміда помстилися за образу матері і повбивали стрілами дітей Ніоби. Образ Ніоби став символом матері-страдниці.

С. 114. *Левіти* — служителі релігійного культу в давніх євреїв. За біблійною легендою — сини Левія і всі їхні нащадки, на яких була покладена служба у Храмі.

С. 116. *...на зразок корони Макбета.* — Макбет, герой однойменної трагедії Шекспіра, убив короля Дункана і захопив його трон. Заради корони він чинить один злочин за другим.

С. 118. *...далека від боягузливої поблажливості Філінта, як і від тердкої чесноти Альцеста.* — Альцест і Філінт — герої комедії Мольєра «Мізантроп» (1660). Альцест — головний герой комедії, прихильник суворої добродетності. Його друг Філінт обстоює ідеї «золотої середини», більш поблажливий до людських вад, схильний до компромісів.

С. 119. *Як сказав один з наших сучасників...* — Мається на увазі Талейран Шарль Моріс (1754—1838) — політик і державний діяч. Міністр закордонних справ у 1797—99 рр. за часів Директорії і в 1799—1807 рр. у період Консульства та імперії Наполеона I.

С. 122. *...покарати Бонапарта за кров герцога Енгієнського...* — Герцог Енгієнський (1772—1804) походив з роду Конде. Емігрував під час революції. За наказом Наполеона I заарештований і страчений 1804 р. за участь у повстанні Кадудала, одного з ватажків руху шуанів.

С. 128. *Віденський конгрес* (1814—15 рр.) — завершив війну коаліції європейських держав проти наполеонівської Франції. Провідну роль на конгресі відігравали Росія, Великобританія і Австрія, що виступали за відновлення колишніх династій та боротьбу проти революційних та визвольних рухів.

С. 131. *...поезії запахущої, як троянда Франгістану.* — Мається на увазі поема класика персько-гаджицької літератури Сааді «Гулістан» («Сад троянд»).

С. 137. *...Лафоре давала поради Мольєрові...* — Лафоре — служниця Мольєра, якій він читав свої комедії, перш ніж запропонувати їх театрові.

С. 138. *...дотримувався в цьому поглядів Людовіка XV...* — Король Франції Людовік XV (1710—1774) мав численних фавориток, найвідомішими серед яких були маркіза де Помпадур та графиня дю Баррі.

С. 145. *Траністи* — чернечий орден з надзвичайно суворим статутом.

С. 152. ...*мрії Платона, знаної всім, чия молодість була осяяна щасливим коханням?* — Платон (428/7—348/7 до н. е.) — давньогрецький філософ-ідеаліст. Трактував кохання як спорідненість душ.

С. 153. *Вергілій Марон Публій* (70—19 до н. е.) — римський поет, автор епічної поеми «Енеїда».

С. 154. ...*а не як Франческа да Ріміні кохала Паоло*...— Любов Франчески да Ріміні до Паоло, брата її чоловіка Джанчотто Малатести, про яку розповідає Данте Аліґ'єрі в «Божественній комедії», в зразком нездоланної любовної жаги.

С. 163. *Принц де ля Пе Мануель Годой* (1767—1851) — фаворит королеви Марії Луїзи, дружини іспанського короля Карла IV. Народне повстання 17—18 березня 1808 р. змусило Годоя емігрувати до Франції.

С. 167. *Після одруження герцога Беррійського*... — Мається на увазі одруження герцога Беррійського Шарля Фердинанда (1778—1820), небожа Людовіка XVIII, з старшою дочкою сіцилійського короля Франца I Кароліною Фернандою Луїзою.

С. 168. *Бернадотт Жан Батіст* (1763—1844) — республіканський генерал, згодом наполеонівський маршал і король Швеції Карл XIV.

С. 177. *Дідона* — цариця Карфагена. Покохала троянського героя Енея, а коли той її покинув, закололась його мечем. Про кохання Дідони й Енея розповідається в одній з пісень «Енеїди» Вергілія.

С. 188. ...*вразив голос небесний, який віщував Святому Павлові*. — Мається на увазі біблійна оповідь про навернення апостола Павла. До цього він мав наймення Савл і був ревним переслідувачем християн. Та по дорозі до Дамаска він почув голос з неба: «Савле! Савле! За що ти гониш Мене?», розкався і згодом перейшов у християнську віру.

С. 189. ...*зачесаної під вродливицю Фероньєр*... — Тобто гладко зачесане волосся з пов'язкою на лобі, прикрашеною коштовностями. Зачіска має таку назву за картиною Леонардо да Вінчі.

С. 195. *Коли Агар волає в пустелі*... — Біблійна оповідь. Агар — рабиня-египтянка, яка зачала від Авраама і була вигнана його дружиною Сарою в пустелю. За велінням ангела, який врятував її від спраги, повернулась додому і народила Авраамові сина Ізмаїла.

С. 202. *Время* — біблійний пророк. Провіщав майбутнє підкорення Іудеї Вавилоном та зруйнування Єрусалима.

С. 214. *Булонський ліс* — улюблене місце прогулянок парижан.

С. 218. *Пані де Босеан, герцогиня де Ланже, леді Брендон* — персонажі «Людської комедії».

С. 225. ...*граф де Рансе став трапістом*... — Рансе Домінік Арман Жан де, граф (1626—1700) — засновник ордену трапістів. До прийняття сану вів розпутне життя.

С. 226. *Хлоя* — героїня любовно-ідилічного роману «Дафніс і Хлоя» давньогрецького письменника Лонга (бл. II—III ст.).

С. 232. *Енгр Жан Огюст Домінік* (1780—1867) — французький художник-класицист, учень Ж. Л. Давіда. В написаних ним численних образах Богоматері відчуваються окремі риси романтичного мистецтва.

С. 247. *Арміда* — прекрасна чарівниця, персонаж поеми італійського поета Торквато Тассо (1544—1595) «Визволений Єрусалим». Арміда покохала лицаря Рінальдо й перенесла його на острів у чарівні сади.

С. 248. Карл X (1757—1836) — король Франції з 1824 р. Молодший брат Людовіка XVI. Скинутий Липневою революцією 1830 р.

С. 251. *Пані Шенді* — персонаж з роману англійського письменника Лоренса Стерна (1713—1768) «Життя і погляди Трістрама Шенді, джентльмена».

СТАРА ПАННА

Повість вперше була опублікована в жовтні — листопаді 1836 р. в газеті «Ла Пресс». 1837 р. вона друкувалася в третьому томі «Сцен провінційного життя». 1844 р. Бальзак включив «Стару панну» до «Людської комедії», до 3-го тому «Сцен провінційного життя».

Сучасна письменникові критика сприйняла повість досить стримано. В ній вбачали лише новий зразок т. зв. «фламандської манери» Бальзака з її захопленням повсякденним життям, мальовничими описами побуту, предметного антуражу. Викликав нарікання і анекдотичний сюжет повісті, який видався занадто камерним на тлі попередніх творів автора. Такий висновок усе ж таки був дещо поспішний. «Стара панна» справді не стала віхою на творчому шляху письменника. Не є вона, однак, і художнім прорахунком митця. За своєю специфікою повість тяжіє до загального масиву «Людської комедії», з яким її об'єднує спільна проблематика, розгалужена система сюжетно-тематичних зв'язків.

Трагікомічна історія одруження панни Кормон дає можливість Бальзаку звернутись до наскрізної для епопеї письменника теми впливу майнових інтересів на особисте життя людини. На тлі ретельно і рельєфно змальованого провінційного середовища точиться справжній двобій між шевальє де Валуа та паном дю Бук'є за статки заможної старої панни. Соціально-побутова за змістом колізія є типовою для «Людської комедії». З різними варіантами її вирішення читач зустрінається в численних творах автора.

Складна система перегуків пов'язує «Стару панну» і з творами саме другої половини 30—40-х рр., зокрема з «Музеєм старожитностей». Повісті, до речі, мають навіть спільних героїв. Обоючовачі маєтку панни де Кормон з'являються і на сторінках історії падіння

д'Егрінйонів. Згубні поради шевальє розбешують Вікторнієна, а підступність пана дю Круазьє (таке ім'я має дю Бук'є в «Музеї старожитностей») ледве не призводить до загибелі юнака. Схожі повісті і за проблематикою. Тема протистояння аристократії, яка вже належить минулому, і буржуазії, що остаточно стверджується в суспільстві, звучить і в «Старій панні», і в «Музеї старожитностей». Проте вони виразно різняться за своєю тональністю. Якщо в «Музеї старожитностей» тема перемоги буржуазії має трагічне забарвлення, то в «Старій панні» її зведено до комедійного рівня.

Знаходять розвиток у повісті й інші мотиви, типові для «Людської комедії». Сюжетна лінія дю Бук'є, наприклад, має ще один аспект. Щасливий суперник шевальє де Валуа є ділком від політики, яка для нього править за своєю рідну вигідну комерцію. В цьому плані він подібний до братів Келлерів з «Сезара Біротто» чи Гобертена із «Селян». Нещасливе подружнє життя пані де Кормон (дю Бук'є), про яке згадується і в «Музеї старожитностей», дає нагоду провести паралель із сумною долею пані Гранде («Ежені Гранде»). Оповідь про кохання і самогубство Атаназя Грансона — дещо знижений, трагікомічний варіант теми долі молодого людини. Історія збагачення гризетки Сюзанни, в майбутньому пані дю Валь-Нобль, нагадує життєвий шлях бальзаківських героїв, які досягли успіху, відмовившись від моральних засад. Образ Сюзанни, до речі, з'являється і в інших творах Бальзака («Втрачені ілюзії», «Пишнота і злиденність куртизанок», «Дочка Єви»).

В загальний контекст «Людської комедії» повість вводиться також за допомогою «героїв, що повертаються». Шевальє де Валуа є другим панів де Ленонкурів, де Наварренів, де Вернеїв. Сам шевальє під час вандейського повстання був членом роялістського комітету в Алансоні («Шуани»). Дю Бук'є належить особняк де Босеанів. В салоні панни Кормон він грає у віст із панею де Ронсере. Алансонське товариство згадує полковника Юло та маркіза де Монторана («Шуани»).

С. 253. *Марія Туше* (1549–1638) — фаворитка Карла IX.

Ламот-Валуа — графиня де Ламот була причетна до скандальної справи з купівлею кольє королевою Марією Антуанеттою, дружиною Людовіка XVI.

...воював у Вандеї і потроху шуанив. — Вандея — місцевість у Франції, де в 1793–96 рр. поширився контрреволюційний селянський рух (шуанерія), інспірований дворянством та церквою.

С. 254. *Карл XV* — король Швеції (1859–1872), онук наполеонівського генерала Бернадотта, згодом короля Швеції Карла XIV.

Моле Франсуа Рене (1734–1802) — французький актор на ролях «перших коханців». Грав у «Комеді Франсез».

Лозен де, герцог — придворний Людовіка XIV. Уславився любовними пригодами (див. ще комент. до с. 349).

С. 255. ...в царстві Кіфери. — Тобто в царстві кохання. На острові Кіфера був розташований один з центрів культу Афродіти, давньогрецької богині кохання.

С. 256. *Адоніс* (гр. міф.) — вродливий юнак, в якого закохалася богиня Афродіта. Переносно: красень.

Директорія — уряд Французької республіки, що складався з п'яти директорів. Проіснував з 1795 по 1799 рр.

С. 257. *Флері* — псевдонім Абраама Жозефа Бернара (1750—1820), відомого французького актора.

С. 259. *Грамон Антуан*, герцог (1604—1678) — французький полководець, маршал. Брав участь у фландрському та голландському походах Людовіка XIV.

С. 260. *Барон де Фенест* — герой сатиричного роману французького письменника Агріппи д'Обін'є (1552—1630) «Пригоди барона де Фенеста».

Монкада Франсіско де (1586—1635) — іспанський військовий діяч, відзначався особливою спритністю у виконанні дипломатичних доручень.

С. 261. *Сікст V* — римський папа (1585—1590). Провадив політику войовничого католицизму.

С. 263. *Граф д'Артуа Шарль* (1757—1836) — брат Людовіка XVIII. З 1824 р. король Франції Карл X.

С. 264. *Сартін Габріель* (1729—1801) — урядовець, який багато років працював у карній поліції.

Арну Софі (1744—1802) — оперна співачка, уславилася своєю вродою та дотепністю.

Геркулес Фарнезький — антична статуя роботи грецького скульптора Глікона, що зображує Геркулеса (Геракла).

Венера Медицейська — відома копія з античної статуї Афродіти Кнідської роботи грецького скульптора Праксітеля (бл. 390— бл. 330 до н. е.).

...подобу звичайного смертного, яку прибирав собі Юпітер в Алкмени... — Закоханий в Алкмену Зевс (Юпітер) з'явився до неї в образі її чоловіка Амфітріона. Цей міфологічний сюжет використовували Софокл, Плавт, Мольєр та ін.

Олімп — найвища гора Еллади в північній частині Фессалії. Вважалася священним місцем перебування Зевса та інших богів.

Юнона (Гера) — в античній міфології дружина Юпітера (Зевса), захисниця шлюбу та сім'ї.

С. 265. *Терор* — часи панування яacobінської диктатури, поваленої 27 липня 1794 р.

Берт'є Луї Александр (1753—1815) — політичний та військовий діяч часів Наполеона I, маршал Франції. В 1799—1807 рр. — військовий міністр.

Людовік XVI (1638—1715) — король Франції з 1643 р.

Людовік XV (1710—1774) — король Франції з 1715 р.

С. 266. *...біблійна красуня, чие ім'я ми носимо...* — Мається на увазі героїня біблійної оповіді Сусанна, уславлена своєю красою та цнотливістю дружища Іоакіма. Несправедливо звинувачена двома стариками в перелюбстві, була врятована від смертної кари юнаком Даниїлом

С. 268. *Цицимат Луцій Квінхцій* — римський консул (460 до н. е.), диктатор (458—439 рр. до н. е.), полюбляв землеробську працю та просте сільське життя

Беррас Поль Жан (1755—1829) — один з організаторів термідоріанського перевороту, член Директорії. Сприяв захопленню влади Наполеоном Бонапартом.

Фуше Жозеф (1759—1820) — французький політичний діяч. У період Директорії, Консульства та Імперії обіймав дипломатичні посади, був міністром поліції.

...перемога під Маренго... — 14 червня 1800 р. біля селища Маренго (Північна Італія) французька армія завдала нищівної поразки австрійським військам. Австрія була змушена вийти з антинаполеонівської коаліції.

Келлерман Франсуа Крістоф (1735—1820) — наполеонівський генерал, герой битви під Маренго. Згодом маршал.

Дезе Луї (1768—1800) — наполеонівський генерал. Загинув у битві під Маренго.

С. 269. *Гора* — яacobинці. Горою, або монтаньярами, їх називали тому, що в залі засідань депутати, прибічники Робесп'єра, сиділи на високих лавах — «на горі».

Мелас Міхаель Фрідріх Бенедикт, барон (1729—1806) — австрійський фельдмаршал, учасник битви під Маренго.

С. 270. *Жозефіна* — перша дружина Наполеона Жозефіна Богарне (1763—1814).

Талейран — див. комент. до «Лілеї долини», с. 119.

Сен-Жерменське передмістя Алансона... — Іронічно: аристократичний квартал Алансона. В Сен-Жерменському передмісті Парижа жили аристократи.

С. 271. «*Сто днів*» — другий період панування Наполеона I (від 20 березня до 22 червня 1815 р.).

С. 273. *Сарданпал* — легендарний ассирійський цар. Уславився своєю пристрастю до розкошів та насолод.

Жокріс — персонаж французьких середньовічних фарсів. Простак, який завжди потрапляє в скрутне становище.

С. 279. *...вбитого під Ієною...* — В битві під Ієною (14 жовтня 1806 р.) наполеонівська армія вщент розгромила головні сили пруського війська.

С. 280. ...подібно до Наполеона та Мольєра, бере своє добро відразу... — Бальзак обігрує відоме твердження Мольєра про право митця використовувати все, що йому потрібне для творчості: розроблені сюжети тощо.

С. 283. *Керубіно, Марселіна* — дійові особи з комедії французького письменника Бомарше (1732—1799) «Шалений день, або Весілля Фігаро». Керубіно — паж, закоханий у графиню Альмавіва. Марселіна — дуенья графині.

С. 286. *Родоп, Імперія та Нінон* — куртизанки.

С. 291. ...сцени «Дезертира», що свідчило про великий успіх Седенового твору. — Седен Мішель Жан (1719—1797) — французький драматург. «Дезертир» (1769) — мелодрама Седена.

Ріго Гіацинт (1659—1743) — французький художник, портретист. Автор численних парадних портретів.

Латур Моріс Кантен (1704—1788) — французький художник, майстер пастелі.

С. 293. *Юло* — персонаж роману Бальзака «Шуани», вірець «республіканських чеснот».

С. 295. *Консульство* — новий державний лад, запроваджений у Франції після перевороту 18 брюмера (9.XI) 1799 р. Вся влада належала тепер трьом консулам, першим з яких був проголошений генерал Бонапарт, майбутній Наполеон I.

С. 296. ...від 1804 до 1815 року... — 18 травня 1804 року Наполеон став імператором Франції; 1815 р. — «Сто днів» (див. комент. до с. 271), повторне зречення Наполеона та його заслання на острів Св. Єлени.

С. 300. *Агнеса* — героїня комедії Мольєра «Школа жінок» (1663).

С. 302. *Іоанн Златоуст* (бл. 344/54—407) — константинопольський патріарх, відомий теолог та блискучий оратор. Проповідував аскетизм, відмову від чуттєвих насолод. Канонізований.

С. 310. *За часів Імперії...* — Мається на увазі Перша імперія — період царювання у Франції Наполеона I (1804—1814 і 20.III—22.VI. 1815).

С. 311. *Франціск Сальський* — католицький святий.

С. 312. ...героєві «Неуважного», герцогу де Бранкасові... — «Неуважний» — нарис, який входить до книги французького сатирика-мораліста Жана де Лабрюйєра (1645—1696) «Характери, або Звичаї нашого століття».

С. 317. *Шеверюс Жан Луї де* (1768—1836) — французький кардинал.

Сеїд — персонаж трагедії Вольтєра «Магомет», відданий раб. Переносно: палкий прихильник.

С. 318. ...Анрі Монье приписував Жозефові Прюдому... — Жозеф Прюдом — сатиричний карикатурний образ, втілення самовдоволення

та пересічності дрібного буржуа. Створений 1830 р. письменником та карикатуристом Анрі Моньє (1805—1877).

С. 321. *Дульціня* — так назвав «даму свого серця» Дон Кіхот, герой однойменного роману Сервантеса. Це ім'я стало прозивним.

С. 322. *Матінка Жігонь* — персонаж французького театру маріонеток. Звичайно з'являлась на сцені в оточенні своїх численних малюків.

С. 323. *Мадам дю Баррі* — Жанна дю Баррі (1743—1794) — остання фаворитка Людовіка XV. Страчена за наказом Револуційного трибуналу. Бальзак порівнює Жанну дю Баррі з Сюзанною.

С. 329. *Аддісон Джозеф* (1672—1719) — англійський письменник та публіцист.

С. 337. *...почувала себе між Аустерліцом та Ватерлоо.* — Тобто між надією та відчаєм. У битві під Аустерліцом (2.XII.1805) Наполеон здобув блискучу перемогу над російською та австрійською арміями. Під Ватерлоо (18.VI.1815) армія Наполеона зазнала остаточної поразки від англо-голландсько-пруських військ.

С. 347. *Блюхер Гебард* (1742—1819) — прусський генерал, командувач німецьких військ у битві під Ватерлоо.

...презирство Людовіка XIV до принца Ежена... — Принц Ежен (Євгеній) Савойський, принц Кориньянський (1663—1736) — австрійський полководець. Ображений відмовою Людовіка XIV дати йому полк, перейшов до австрійської армії. Згодом став одним з найблискуліших полководців свого часу.

Шарль Гранде — персонаж роману Бальзака «Ежені Гранде».

С. 349. *...скидався на Лозена, що входить в Пале-Рояль до принцеси.* — Тут мається на увазі любовна пригода Лозена (див. комент. до с. 254), яка закінчилась його одруженням з кузиною Людовіка XIV.

С. 351. *Пані де Сталь Анна Луїза Жермена* (1766—1817) — французька письменниця, одна з зачинателів романтизму у Франції. Відзначалась ліберальними поглядами, виступала проти диктаторського режиму Наполеона.

Констан Бенжамен (1767—1830) — французький політичний діяч, письменник та публіцист, автор роману «Адольф».

С. 353. *Марі де Верней та маркіз де Монторан* — персонажі роману Бальзака «Шуани».

Ревекка, Айвенго — герої роману англійського письменника Вальтера Скотта (1771—1832) «Айвенго».

С. 354. *Плутарх* (бл. 46 — бл. 127) — давньогрецький письменник і філософ. Найбільшою популярністю користуються його «Паралельні життєписи», біографії славетних грецьких і римських державних діячів і полководців.

С. 355. *Лукулл Луцій Ліціній* (бл. 117— бл. 56 до н. е.) — римський полководець і політичний діяч, славився своїм багатством та розкішними бенкетами. *Лукуллівський бенкет* — надзвичайно пишна урта.

С. 364. *Кант Іммануїл* (1724—1804) — німецький філософ, фундатор німецького класичного ідеалізму.

С. 366. *Дженні Дінс* — героїня роману Вальтера Скотта «Единбургська темниця».

С. 367. *Корнель П'єр* (1606—1684) — французький драматург-класицист.

С. 368. *Лаффіт Жак* (1767—1844) — банкір, відіграв значну роль у революції 1830 р. Сформував перший уряд короля Луї Філіппа. Політичний лідер фінансової буржуазії.

Шагобріан Франсуа Рене (1768—1848) — французький письменник-романтик. В період Реставрації деякий час обіймав посаду міністра закордонних справ.

С. 369. *...спричинилася до перемоги буржуазії й газетарів 1830 року...* — Тобто до Липневої революції 1830 р., яка покінчила з дворянською монархією і встановила владу буржуазії.

...вступ на престол молодшого пагона... — Після Липневої революції королем Франції був проголошений Луї Філіпп (1773—1850), представник молодшої лінії династії Бурбонів.

Герцог Орлеанський Філіпп Егаліте (1747—1793) — батько Луї Філіппа.

С. 370. *...цей Кромвель Валь-Нобля...* — Іронічне порівняння. Кромвель Олівер (1599—1658) — діяч Англійської буржуазної революції XVII ст., керівник індепендентів. У 1653 р. встановив особисту диктатуру — протекторат.

С. 371. *...ніж Річард III міг би думати про свого вбитого на його очах коня...* — Мається на увазі фінальна сцена з історичної хроніки Шекспіра «Річард III», в якій зображено битву при Босворті (1485).

С. 375. *Карл X* (1757—1836) — король Франції з 1824 р., молодший брат Людовіка XVI. Скинутий Липневою революцією.

С. 376. *Аріосто Лудовіко* (1474—1533) — італійський поет. *Анжеліка, Медора, Роланд* — персонажі з авантюрно-лицарської поеми Аріосто «Шалений Роланд» (1516).

МУЗЕЙ СТАРОЖИТНОСТЕЙ

Роботу над повістю Бальзак розпочинає влітку 1834 р. Її початок було опубліковано в березні 1836 р. в газеті «Кронік де Парі» під назвою «Провінційне суперництво». Восени 1838 р. газета «Констітюсьйонель» завершила публікацію повісті. 1839 р. твір вийшов окремим виданням. Назва «Музей старожитностей» з'явилася 1844 р., коли Бальзак включив повість до 3 тому «Людської комедії» в розділ «Сцени провінційного життя».

В перших варіантах текст було поділено на окремі розділи, назви яких підкреслювали провідні сюжетні ситуації: «Два салони», «Згубне

виховання», «Дебют Вікторієна» тощо. Остаточна редакція поділу на розділи вже не має.

«Музей старожитностей» свідчить про дальший поступ автора «Людської комедії» на шляху реалізму, про збагачення його художнього методу. Відчуваються в повісті і зміни в світогляді художника, породжені остаточним розчаруванням у Липневій монархії. Нові погляди Бальзака на природу буржуазних відносин призводять до зростання антибуржуазних тенденцій у його творчості.

Головним конфліктом твору є протистояння аристократії, яка втрачає свої останні позиції, і буржуазії, що поривається вгору. Цей конфлікт, власне, зумовлював і реальне суспільно-політичне життя тогочасної Франції. Повість суттєво відрізняється від багатьох попередніх творів письменника, наприклад, від «Справи про опіку», над якою Бальзак працював майже одночасно з «Музеєм старожитностей», хоча між цими двома творами є й певна спорідненість. Як і маркіз д'Егрінйон з «Музею старожитностей», маркіз д'Еспар зі «Справи про опіку» є благородним, вірним кодексу честі аристократом. Трохи схожий на відданого нотаря Шенеля і слідчий Попіно, який намагається допомогти маркізові д'Еспару. Спільною є також тема буржуазного правосуддя, як, до речі, й сам образ слідчого Камюзо.

Подібність ситуацій, однак, ще більше відтінює відмінність між творами. Конфлікт уже не полягає в зіткненні самотнього непересічного героя з аморальним і жорстоким світом («Полковник Шабер», «Справа про опіку» тощо). Ворогування д'Егрінйонів і дю Круазье втрачає особистий характер, сприймається як боротьба двох протилежних життєвих і соціальних принципів. Композиція ускладнюється, на кін виходять численні персонажі. Водночас головні герої стають пересічніші. Це стосується насамперед дю Круазье та його прибічників. Образ ворога д'Егрінйонів позбавлений будь-якої величі, дю Круазье керується тільки жалюгідною жадобою помсти та непогамовним бажанням наблизитись до аристократії.

Ознаки величі зберігають лише старий д'Егрінйон та його сестра Арманда. Вірний своїм переконанням, маркіз відмовляється засвоїти закони нового буржуазного суспільства, залишаючись живим утіленням ідеальних чеснот французької аристократії. Заперечення часу, проте, небезпечно для героя. Виводячи себе за межі дійсності, маркіз обертається на експонат «Музею старожитностей». Він майже не бере участі в розвитку дії, так і не довідується про підступність дю Круазье та Вікторієнову провину.

Бальзак далекий від ідеалізації старого аристократа. У «Справі про опіку» письменник свідомо звеличував д'Еспара, створюючи узагальнений портрет бездоганного французького аристократа. Д'Еспар активно діє, втручається в життя. Наявність маркіз д'Егрінйон існує в світі абстракцій. Його велич нагадує довершеність статуї, якій

довіку судилося стояти у безживній музейній залі. Про нове ставлення письменника до типу шляхетного аристократа свідчить і наявність у повісті авторської іронії, яка стає вкрай уїдлива при зображенні аристократичного салону д'Егрінйонів. Показуючи, що оточення маркіза не має майбутнього, Бальзак підкреслює штучність, навіть фантазмагоричність його існування. Донкіхотський опір старого аристократа задалегідь приречений на поразку.

Безповоротність занепаду аристократії невблаганно висвітлює історія молодого д'Егрінйона. З образом Вікторнієна до повісті входить одна з наскрізних тем «Людської комедії» — тема молоді людини. Бальзак створив численні її варіації, які, проте, найчастіше зводяться до зображення того, як суспільство розбещує героя, сприяє розвиткові найгірших рис його вдачі. Не становить винятку й нащадок д'Егрінйонів. І тут виникає парадокс. Саме згубне виховання, отримане Вікторнієном у домі батька-аристократа, позбавляє юнака сили відкинути моральні закони того буржуазного суспільства, існування якого відчайдушно заперечує старий маркіз. Згадаймо інших молодих героїв Бальзака: і Ежен Растиньяк, і Люсьєн Шардон сподіваються спочатку досягти своєї мети працею і талантом. Інакше складається доля Вікторнієна. Наділений від природи багатьма чеснотами, син д'Егрінйонів ще з народження був призначений лише для однієї ролі — нащадка славетного роду.

Тема виховання — одна з провідних у повісті, і твір через це нагадує просвітительську прозу XVIII ст., приміром, роман С. Річардсона «Клариса Гарлоу», який Бальзак згадує майже в кожному творі. Хибне виховання розбестило Вікторнієна не менш, ніж Ловеласа. Надмірне обожнювання обернуло його на егоїста, людину, нездатну опиратися своїм забаганкам. Вікторнієн не встоєє перед спокусами столиці і зразу приймає філософію особистої вигоди. Він охоче наслідує своїх «наставників», що завершують його виховання. До речі, саме герцогиня де Мофрїньєз і світський фронт Анрі де Марсе належать до тих персонажів повісті, які найчастіше з'являються на сторінках «Людської комедії».

Є в історії Вікторнієна ще один цікавий нюанс. Зображуючи молоду людину, те, як вона зрікається своїх переконань, Бальзак майже завжди звертає пильну увагу на мотиви того зречення. З Вікторнієном усе не так. Молодий маркіз лише переконаний у своїй аристократичній винятковості і намагається утвердити притаманний йому агресивний гоїзм у паризьких салонах. Тільки брак сильної волі не дає йому досягти успіху. Герой робить безчесні вчинки і сам стає жертвою підступності дю Круазьє. Остаточний результат еволюції Вікторнієна досить тривіальний. Одруження з багатою племінницею дю Круазьє допомагає герою пристосуватися до нового суспільства.

Особливе місце в системі дійових осіб займає нотар Шенель, образ якого дає нагоду розглянути проблему позитивного героя у Бальзака. Для письменника вона не нова. Автор «Людської комедії» не раз обстоював потребу створювати поряд із «реальними» персонажами образи, що мали стати втіленням людських чеснот. Таку думку висловлено і в передмові до «Музею старожитностей». Теоретичні міркування підтверджує художня практика. Героїв такого типу ми бачимо в різних творах Бальзака. Це й водоноша Буржа з «Меси безвірника», солдат Верньйо з «Полковника Шабера», слідчий Попіно зі «Справи про опіку» тощо. Проте образ Шенеля має свою специфіку. Передусім зросла його вага в розвитку дії. Колишній управитель маєтку д'Егріньйонів далекий від рабського обожнювання свого пана. На відміну від старого маркіза, він відчуває плинність часу, розуміє, що живе в нову добу, початком якої стали події 1789—1794 рр. Старий нотар не мріє про повернення до минулого. Його відданість майже втратила політичне забарвлення. Герой жертвує свій статок Віктюрнієнові не задля самого принципу вірності панові: адже в такому разі Шенель став би ще одним експонатом «Музею старожитностей». Самотній нотар ставиться до молодого маркіза як до сина, дім д'Егріньйонів давно замінив йому родину, якої в нього не було. Рятуючи юнака, Шенель удається навіть до підступів. Образ героя, позбувшись ідеальності, стає глибшим, психологічно переконливішим.

Повість сюжетно пов'язана з іншими творами Бальзака. Ім'я маркіза д'Егріньйона зустрічається в романі «Шуани». Про одруження дю Круазье (він же дю Бук'є) мова йде в «Старій панні». Найдовшу історію серед головних героїв «Музею старожитностей» має Віктюрнієн. Про паризьке життя молодого аристократа згадується в «Кузині Бетті», «Урсулі Міруетт», «Беатрисі», «Таємницях княгині Кадіньян».

С. 377. *...з добрістю нашого Лафонтена...* — французький поет і байкар Жан Лафонтен (1621—1695) мав надзвичайно лагідну вдачу.

С. 378. *Брати Тьєррі* — Огюстен (1795—1856) та Амадей (1797—1873) Тьєррі, французькі історики.

Гай Юлій Цезар (100—44 до н. е.) — римський державний і політичний діяч, полководець та письменник.

С. 379. *Шарль Альбер де Люїнь* (1578—1621) — французький полководець.

...до 1789 року... — Тобто до Французької революції.

Санкюлоги (безштаньки) — так зневажливо прозивала аристократія плебеїв у часи Французької революції. За яacobинської диктатури цим словом стали називати революціонерів.

Герор. — Див. комент. до «Старої панни», с. 265.

С. 384. *Філіпп Август* (1165—1223) — король Франції з 1180 р. *Блонде* — журналіст, персонаж «Людської комедії».

С. 385. *Агнеса Сорель* (1422—1450) — коханка Карла VII.
Марі Туше (1549—1638) — фаворитка Карла IX.
Габрієла д'Естре (1573—1599) — коханка Генріха IV.

С. 386. *Людвік XVIII, який тоді жив у Мітаві...* — До того як стати королем Франції (1814), Людвік XVIII (1755—1824) перебував у еміграції.

Мітава — сучасне латвійське місто Єлгава.

С. 387. *Генріх III* (1551—1589) — король Франції з 1574 р.

Соломонів суд — біблійна оповідь про двох матерів, які звернулися до іудейського царя Соломона з проханням вирішити, кому з них належить дитина. Соломон віддав її жінці, яка благала зберегти синові життя, навіть якщо через це вона втратить його. Тобто мудрий, справедливий суд.

С. 388. *Мег'юрін Чарлз Роберт* (1782—1824) — англійський письменник-романтик, автор написаного в традиціях «готичного роману» «Мельмота-блукача».

Гофман Ернст Теодор Амадей (1776—1822) — німецький письменник-романтик.

С. 389. *...лодії 1815 року...* — Мається на увазі повернення Наполеона I до влади після його втечі з заслання, так звані «Сто днів» (20.III—22.VI 1815). Зазнавши 18 червня 1815 р. поразки в битві під Ватерлоо, імператор удруге зрікся престолу.

Деказ Елі, герцог (1780—1860) — французький політичний діяч, поміркований рояліст. З 1820 р. у відставці.

С. 390. *Поліньяк Огюстен Жюль Арман*, князь (1780—1847) — французький політичний діяч.

Хартія.— Див. комент. до «Лілеї долини», с. 79.

Віллаль Жозеф (1773—1854) — французький політик, очолював радикальне крило роялістів. У 1821—1827 рр. голова кабінету міністрів.

Рестаурація 1814 року — повернення на трон Бурбонів. Королем став Людвік XVIII, брат страченого Людвіка XVI.

С. 391. *Граф д'Артуа*.— Див. комент. до «Старої панни», с. 263.

С. 392. *Лафбіт Жак*.— Див. комент. до «Старої панни», с. 368.

Пер'є Казимір (1777—1832) — французький банкір та ліберальний політик. З 1831 р. — міністр внутрішніх справ.

Пейронне П'єр Дені (1778—1854) — політик-рояліст. 1830 р. був міністром внутрішніх справ у кабінеті Поліньяка.

Комстан Бенжамен.— Див. комент. до «Старої панни», с. 351.

Шагобріан.— Див. комент. до «Старої панни», с. 368.

С. 393. *Заява «двохсот двадцяти одного»* — заява депутатів опозиції, які 221 голосом проти 181 вимагали відставки ультрароялістського кабінету Поліньяка.

- С. 394. *Гондревіль* — персонаж «Людської комедії».
- С. 395. *Ораторіанці* — чернечий орден, заснований 1564 р. Назва походить від *ораторій* — молитовних домів.
- С. 396. *Генерал Монкорне* — персонаж «Людської комедії».
- С. 399. *...жебрака з «Антиквара»...* — Ідеться про роман англійського письменника Вальтера Скотта (1771—1832).
...автора, якого ми вже цитували... — В. Скотта.
Шевальє Сен-Жорж (1745—1799) — ушавлений фехтувальник.
- С. 400. *Фоблаз* — герой авантюрного роману «Любовні пригоди кавалера де Фоблаза» письменника Луве де Кувре (1760—1797).
- С. 401. *Бомарше П'єр Огюстен Карон* (1732—1799) — французький драматург, автор відомої трилогії про Фігаро.
Данкур Флоран (1661—1725) — французький актор та автор комедій.
- С. 402. *Людовік Святий* (1214—1270) — король Франції (Людовік IX) з 1226 р.
- С. 405. *Принц Євгеній*. — Див. комент. до «Старої панни», с. 347.
Фрідріх II (1712—1786) — король Пруссії з 1740 р.
- С. 406. *...не кардинал... а маршал Рішельє...* — Ідеться про Рішельє Армана Жана дю Плессі (1585—1642), французького державного діяча, ідеолога абсолютизму, кардинала (з 1622 р.), і Луї Франсуа Армана дю Плессі (1696—1788), його нащадка, придворного Людовіка XV.
- С. 407. *Мірабо Оноре Габрієль Рікеті* (1749—1791) — політичний діяч часів Французької революції.
Валуа — французька королівська династія (1328—1589).
- С. 410. *Сен-Пре* — головний герой роману французького письменника і філософа Жана Жака Руссо (1712—1778) «Юлія, або Нова Елоїза».
Ловелас — головний герой роману англійського письменника С. Річардсона (1689—1761) «Клариса Гарлоу».
Дідро Дені (1713—1784) — французький письменник і філософ-просвітитель.
Монтеск'є Шарль (1689—1755) — французький письменник, публіцист, філософ-просвітитель.
- С. 411. «*Котідьєн*». — Див. комент. до «Лілеї долини», с. 39.
«*Газетт де Франс*» — тогочасна газета роялістського спрямування.
- С. 412. *Стерн Лоренс* (1713—1768) — англійський письменник. Особливу роль у творах Стерна грає іронія.
- С. 415. *Сен-Сір* — військова офіцерська школа. Заснована 1803 р. в Фонтенбло. 1808 р. переведена до Сен-Сіра, містечка неподалік від Версала.

Політехнічна школа — школа військових інженерів та артилерійських офіцерів у Парижі.

С. 416. *Дедал* — у грецькій міфології афінський будівничий і художник. Ув'язнений разом зі своїм сином Ікаром, придумав план утечі, зробивши з воску і пір'я крила. Наказував синові не підніматися високо, щоб сонце не розтопило воску.

С. 417. ...на виставу «*Весілля Фігаро*»... — Ця комедія Бомарше мала надзвичайний успіх, зали завжди були переповнені.

С. 422. *Вільруа Нікола* (1598—1685) — маршал Франції, управитель Людовіка XVI.

С. 425. *Відам* — давній дворянський титул у Франції.

С. 427. ...*Табору Золотої Парчі*... — Під час переговорів 1520 р. з королем Англії Генріхом VIII французький король Франціск I звелів поставити собі намет із золотої парчі.

С. 430. *Агнеса* — наївна і чиста героїня комедії Мольєра «Школа жінок» (1662).

Піола Пеллегро (1617—1640) — італійський художник.

С. 431. *Мессаліна* — дружина Клавдія (10—54), римського імператора з 41 р. Її ім'я стало прозивним, означає розбещену жінку.

Біла Дама — героїня опери Франсуа Адрієна Буальдьє (1775—1839) «Біла Дама» (1825).

С. 433. ...*дали по сучасній Країні Ніжності*... — Натяк на алегоричну «Карту країни Ніжності» французької письменниці Мадлени Скюдєрі (1607—1701), яка додала її до свого роману «Клелія».

Сципіон Публій Корнелій (235— бл. 183 до н. е.) — римський полководець.

Амадіс — герой іспанського рицарського роману «Амадіс Гальський» (XVI ст.). Одна з найвідоміших його редакцій належить Гарсі Ордоньєсу де Монтальво (1508).

С. 440. *Сганарель, Жеронт* — персонажі комедії Мольєра «Лікар мимоволі» (1666).

Маскаріль — тип хитрого слуги у французькій комедії XVII—XVIII ст.

Плутарх. — Див. комент. до «Старої панни», с. 354.

С. 446. ...з *фатального годинника Смерті*... — Алегоричну фігуру Смерті часто зображували з пісочним годинником у руках.

С. 447. *Тривульцій Жан Жак* (1448—1518) — один з полководців Людовіка XII, маршал Франції.

Баярд П'єр (бл. 1473—1524) — французький полководець, відомий своєю шляхетністю та мужністю.

Маркіза де Спінола — генуезка, що закохалась у французького короля Людовіка XII під час його перебування у Генуї в 1502 р.

С. 448. *Король-мученик* — Людовік XVI (1754—1793), страчений за вироком Революційного трибуналу.

Карл I Англійський (1600—1649) — король Англії з 1625 р., страчений за вироком Верховного суду.

С. 450. *...лезом своєї шпаги Командор...* — Тут і далі йдеться про епізоди з легенди про Дон Жуана, за мотивами якої створив свою комедію «Дон Жуан» Жан Батіст Мольєр.

...фінал Моцартового «Дон Жуана»... — Опера В. А. Моцарта завершується традиційною сценою загибелі героя, який, не маючи сили звільнитися від крижаного потиску руки Командора, провалюється в безодню.

С. 453. *Бюффон Жорж Луї Леклерк* (1707—1788) — французький природознавець. Захищав ідею змінності видів під впливом природного середовища.

Селімена — героїня комедії Мольєра «Мізантроп» (1666), великосвітська кокетка.

Фігаро — головний герой трилогії Бомарше («Севільський цирульник», «Весілля Фігаро», «Злочинна мати»), енергійний, спритний, веселий.

Панург — герой роману Франсуа Рабле «Гаргантюа і Пантагрюель», шахрай і бешкетник, наділений, проте, допитливим розумом та дотепністю.

С. 454. *Отець Жозеф* — Франсуа Леклерк (1577—1638), довірена особа та дорадник кардинала Рішельє.

С. 455. *Марс Анна Франсуаза Буте* (1779—1847) — французька комедійна актриса.

С. 458. *...укравши вночі золоті медалі...* — Натяк на пограбування 1831 р. королівської колекції монет з кабінету старожитностей короля.

С. 462. *Аміо Жак* (1513—1593) — французький письменник-гуманіст. Переклав французькою мовою «Паралельні життєписи» Плутарха.

С. 464. *Ламартін Альфонс* (1790—1869) — французький поет-романтик, публіцист, політичний діяч.

С. 466. *Талейран*. — Див. комент. до «Лілеї долини», с. 119.

Герцогиня де Люїнь (1755—1830) — придворна дама королеви Марії Антуанетти.

Принц Конде. — Див. комент. до «Лілеї долини», с. 44.

Герцог Енгієнський. — Див. комент. до «Лілеї долини», с. 122.

С. 475. *Келлерман, Дезе*. — Див. комент. до «Старої панни», с. 268.

С. 478. *Карон Огюстен Жозеф* (1774—1822) і *Бертон Жан Батіст* (1769—1822) — бонапартисти, військові, що брали участь у змові французьких карбонаріїв. Страчені.

С. 481. ...бенкет, гідкий Гаргантюа... — Тобто героя роману Франсуа Рабле «Гаргантюа і Пантагрюель», ненажери і життєлюбця.

С. 482. ...доляг до дев'ятого термідора... — Тобто до повалення якобінської диктатури 27 липня 1794 р.

Камбасерес Жан Жак (1753—1824) — французький політичний діяч доби Консульства та Імперії.

С. 486. *Поль і Вірґінія* — герої ідилічно-сентиментального роману «Поль і Вірґінія» (1787) французького письменника Бернардена де Сен-П'єра (1737—1814).

С. 487. *Доу Герард* (1613—1675) — нідерландський художник, учень Рембрандта.

С. 488. *Імператриця Марія Луїза* (1791—1847) — друга дружина Наполеона I, з якою він одружився 1810 р.

С. 513. *Пані Гран* — англійська авантюристка, яка стала коханкою, а потім дружиною Талейрана.

Вдова Скаррона — Франсуаза д'Обіньє (1635—1719). По смерті чоловіка, французького письменника Поля Скаррона, доглядала дітей Людовіка XIV від його коханки пані Монтеспан. Отримала титул маркізи де Ментенон. Після смерті дружини — Марії Терезії Австрійської (1683) — Людовік XIV уклав таємний морганатичний шлюб із пані Ментенон.

С. 517. ...*Марія на руїнах Карфагена*... — Римський полководець Гай Марій (бл. 157—86 до н. е.) вів боротьбу проти Сулли і деякий час ховався серед руїн Карфагена.

БАЛАМУТКА

Перша частина роману під назвою «Два брати» вийшла друком у лютому — березні 1841 р. в газеті «Ла Пресс». Другу частину — «Життя старого парубка» — газета опублікувала в жовтні — листопаді 1842 р. Окреме видання, теж під назвою «Два брати», з'явилося 1843 р. Готуючи перше видання «Людської комедії», Бальзак мав намір дати творові назву «Баламутка».

Роман досить типовий для творчості Бальзака початку 1840-х років. Саме в цей період відбуваються певні зміни художньої манери письменника. «Баламутка» — роман багатоплановий, з широкою проблематикою. Автор відмовляється від моноцентризму побудови, твір розпадається на декілька майже самостійних сюжетних блоків. Кожен з них має свій конфлікт, своїх героїв. Художній світ «Баламутки» густо населений персонажами з різних соціальних класів та прошарків: бонапартистськими офіцерами, представниками паризької богеми, ісуденськими обивателями, митцями, чиновниками тощо. Це дає змогу письменнику створити широку панораму соціального життя Франції часів Реставрації.

Змінюється й ритм оповіді. Інтрига стає напруженіша, з'являються несподівані повороти сюжету. На відміну від інших «провінційних сцен» роман перенасичено подіями. Не має «Баламутка» й жанрової монолітності. Боротьба за спадок Жана Жака Руже набуває майже детективного характеру, нагадує історію з соціально-авантюрного газетного роману, жанру надзвичайно популярного в часи Бальзака. В передісторії Філіппа Брідо переважають соціально-викривальні мотиви. Натомість оповідь про дитинство і юність Жозефа Брідо близька до психологічних романів про становлення таланту митця. Використання такого різноманітного матеріалу було не випадковим. Письменника все більш цікавить зображення дійсності в її суперечливому розмаїтті, що й призводить до більшої композиційної розкритості творів, написаних у 1840-х рр.

Основна дія «Баламутки» відбувається в Парижі та провінційному Ісудені часів Реставрації, однак згадувані в романі події охоплюють майже половину сторіччя. Текст насичено виразними побутовими деталями, описами, серед яких особливо майстерним є зображення Ісудена. Проте й цей традиційний аспект художньої манери письменника зазнає змін. Саме в цей час Бальзак виступає проти побутового реалізму, механічного копіювання дійсності. В статтях і передмовах 1837—43 рр. автор «Баламутки» звертає увагу на роль художнього вимислу в створенні достовірних образів реальності. Значну роль у творі має грати не лише правдива деталь, а й авторське пояснення до неї. Тож у «Баламутці» вже інакше, ніж у ранніх творах, розміщено описи. Опис Ісудена, наприклад, не передує дії, а тягнеться майже до кінця оповіді, доповнюючись новими подробицями.

Роман тісно пов'язаний з основною проблематикою «Людської комедії». Провідною темою «Баламутки», як і творчості Бальзака загалом, є моральна деградація суспільства під впливом влади грошей. Героїв різної долі, відмінних темпераментом і вдачею, об'єднує жадоба збагачення. Змальовуючи етапи драми, яка розігралась у тихому провінційному Ісудені, Бальзак демонструє різні вияви цієї згубної пристрасті.

Важливим у романі є образ Філіппа Брідо. Якщо на ранніх етапах творчості письменник надавав перевагу характерам цілісним, то згодом його починають приваблювати суперечливі натури. Процес становлення такої натури, її формування, зміни, яких зазнає герой під впливом зовнішніх обставин, дедалі більше цікавлять автора «Баламутки». Історія Філіппа починається з розповіді про його дитинство. Білявий і голубоокий хлопець: жвавий і сміливий, завжди був улюбленцем матері. Віддана материнська любов розбестила юнака, потурала розвиткові егоїзму та себелюбства. Ці риси згодом визначають натуру молодого Брідо.

Різнomanітні вияви егоїзму Бальзак змалював у численних творах, створивши справжню колекцію егоїстів. Образ Філіппа Брідо навіть здається менш цікавим, ніж деякі інші себелюбці «Людської комедії». Пересічний, з убогим внутрішнім світом, з суто утилітарними інтересами, герой не може конкурувати з такими яскравими особистостями, як Ежен Растіньяк чи Люсьєн Шардон. І все-таки Філіпп Брідо — герой не другорядний. Зміст образу не зводиться до його соціально-психологічної характеристики. Письменника в 1840-і рр. вже менше цікавить розмаїття людських типів і характерів. Створений ним художній світ потребував системності. Подальше вивчення суспільства було неможливим без поглиблення історизму, зображення змін у житті країни як єдиного історичного процесу. Прагнення відтворити всю його суперечливість через долі окремих героїв відчувається і в романі «Баламутка».

Небагато з персонажів Бальзака має таку детально змалювану біографію. Молодість Філіппа Брідо припала на добу Імперії. Вже в дев'ятнадцять років він став капітаном, за участь у битві під Ватерлоо заробив хрест Почесного Легіону. Проте в добу Реставрації Брідо помалу деградує і навіть потрапляє до в'язниці. Але згодом починає пристосовуватись до нового режиму. Лише падіння Бурбонів уриває кар'єру Філіппа Брідо, що став уже графом де Бамбур. Історія героя, таким чином, стає приводом для роздумів над історією країни.

У цьому історизмі роману є й своя мікротема. В часи Липневої монархії певну роль у громадському житті Франції знову починає грати бонапартизм. 1833 р. було поновлено статую Наполеона на Вандомській колоні. В кінці 1830-х рр. було кілька невдалих спроб бонапартистського перевороту. Негативне ставлення Бальзака до спроб реанімації бонапартизму відбилось у творчості письменника. В «Баламутці» виведено цілу галерею образів офіцерів-бонапартистів, зображених зумисне зневажливо. Найяскравішим з них є знов-таки Філіпп Брідо. Майбутній граф де Бамбур зовсім не схожий на таких героїв письменника, як полковник Шабер чи Женест із «Сільського лікаря». Ближче до нього Віктор д'Еглемон з «Тридцятирічної жінки», що, як і Філіпп, має пересічну вдачу. Брідо, однак, ще гірший. Його безмежний егоїзм, аморальність і жорстокість до членів своєї родини, а згодом і до Флори Бразье, нагадує радше таких персонажів пізнього Бальзака, як барон Юло з «Кузини Бетти». Образ Філіппа Брідо є ніби синтезом характерних постатей, уже відображених письменником: молодій людини, що, зрікшись моральних засад, пристосовується до суспільства; кар'єриста, що не цурається нищості і злочинів; розпусника, зруйнованого жадобою насолод. Цілісність образу немов ілюструє наскрізне для «Людської комедії» твердження про залежність людської поведінки від стану суспільства, від стихії приватного інтересу і агресивного егоїзму, що панує в ньому.

Всевладна сила грошей несе і Флору Бразьє, Баламутку Потрашиши в середовище ісуденських обивателів, бідне селянське дівча поступово перероджується, можливість забагатіти спонукає її нехтувати людяність, удаватись до безчесних учинків. Закохавшись у Макса Жіле, Баламутка керується тільки інстинктами, своїми природними потягами. Її агресивність більш інтуїтивна, ніж раціональна. Не можуть протидіяти розважливій жорстокості Філіппа, Флора гине.

Контрастом до попередніх образів є постать Жозефа Брідо, що ніби врівноважує роман. Тему митця і мистецтва Бальзак уже порушував, змальовуючи Данієля д'Артеза та решту членів його Гуртка — Мішеля Кретьєна, Ораса Б'яншона, Фюльжанса Рідаля, Леона Жіро, — молодих людей, що сповідають служіння науці та мистецтву. В Жозефові письменник акцентує риси, притаманні саме справжнім митцям: відданість творчій праці, безкорисливість. Ці якості допомагають молодому художнику не втратити особистість, протидіяти негативному впливу середовища. Жозеф і Філіпп — позитивний і негативний полюси роману, і на те, що вони протиставлені один одному, вказувала стара назва твору — «Два брати».

З іменами головних дійових осіб «Баламутки» читаць зустрічається і в інших творах «Людської комедії». Філіпп Брідо, наприклад, у ролі другорядного персонажа з'являється в романі «Пишнота і злиденність куртизанок». Згадується його ім'я й у «Втрачених ілюзіях» та «Банкірському домі Нусінгена».

Про Жозефа Брідо мова йде досить часто. Про його дружбу з членами гуртка д'Артеза є згадка у «Втрачених ілюзіях». Приязні стосунки пов'язують Жозефа і з П'єром Грассу («П'єр Грассу»). В «Пишноті і злиденності куртизанок» Нусінген розповідає, що придбав картину Жозефа Брідо. Відвідує Жозеф салон м-ль де Туш («Другий силует жінки»). Він допомагає польському емігрантові Венцеславу Стейнбоку («Кузина Бетта»). З'являється герой і в інших творах («Чинovníки», «Леон Лора», «Перші кроки в житті» тощо).

С. 521. *Фук'є-Тенвіль Антуан Кантен* (1746—1795) — французький політичний діяч, обвинувач Революційного трибуналу.

..*Максиміліана Першого...* — Тобто Робесп'єра (1758—1794), одного з провідних діячів Французької революції. Після термідоріанського перевороту був гільйотинований.

Ролан Жан Марі (1734—1793) — французький політик, жірондист: у 1792—93 рр. був міністром внутрішніх справ.

С. 522. *Шеньє Андре Марі* (1762—1794) — французький поет і публіцист. Спочатку вітав революцію, потім відійшов від неї, вжахнувшись яacobinського терору. Загинув на гільйотині.

Цезар Біротто — персонаж «Людської комедії».

С. 524. *Сеїд*. — Див. комент. до «Старої панни», с. 317.

С. 528. *Данаїди* — за грецьким міфом, доньки царя Данаю. За наказом батька, якому оракул провістив смерть від руки зятя, Данаїди першої шлюбної ночі повбивали своїх чоловіків. За цей злочин були приречені вічно наповнювати водою бездонну бочку в царстві мертвих Аїді.

С. 529. *Мазаріні Джуліо* (1602—1661) — французький державний діяч, кардинал. Фактичний правитель Франції в часи дитинства Людовіка XIV.

С. 531. *Верне Клод Жозеф* (1714—1789) — французький художник.

С. 535. *Шоде Антуан Дені* (1763—1810) — французький скульптор, автор статуї Наполеона I в подібі Цезаря, виконаної для Вандомської колони.

С. 541. *Сен-Сір*. — Див. комент. до «Музею старожитностей», с. 415.

...зречення у Фонтенбло... — 6 квітня Наполеон I підписав акт зречення. 20 квітня попрощався зі своєю гвардією у Фонтенбло й поїхав у вигнання на острів Ельба.

С. 542. *Гро Жан Антуан* (1771—1835) — французький художник, учень Давіда. Відомий своїми батальними композиціями.

Даву Луї Нікола (1770—1823) — наполеонівський маршал.

...після Луари... — 1815 р. після поразки під Ватерлоо залишки наполеонівської армії відійшли на Луару, де були інтерновані, а потім розпущені.

...бонапартистів кафе Ламблена... — В паризькому кафе «Ламблен» збиралися прихильники Наполеона.

С. 544. «*Монітор*» — французька урядова газета (1799—1869).

С. 545. *Лаллеман Анрі Домінік* (1777—1823) — наполеонівський генерал. Під час першої реставрації Бурбонів брав участь у бонапартистській змові. Був засуджений, але втік із в'язниці. Емігрував до Америки. Намагався створити французьку колонію «Вигнанський край» на березі Мексиканської затоки. Колонія, проте, швидко розпалася.

С. 546. *Жерар Франсуа* (1770—1837) — французький художник. Автор відомої картини «Битва під Аустерліцем».

С. 547. *Франціск I* (1494—1547) — король Франції з 1515 р. На початку свого владарювання був прихильником гуманістичної культури. Запрошував до Франції видатних італійських митців, сприяв розвитку мистецтва.

С. 550. *Д'Артез, Мішель Кретьєн* тощо — дійові особи «Людської комедії», члени так званого Гуртка д'Артеза, молоді митці, переконані у високій місії мистецтва.

С. 552. *Рабле Франсуа* (1494—1553) — французький письменник-гуманіст, автор славетного роману «Гаргантюа і Пантагрюель».

С. 554. *Вестріс Огюст* (1760—1842) — відомий французький танцівник.

С. 555. *Колоквіт* — витка рослина, так званий гіркий гарбул.

С. 556. *Фуа Максиміліан Себастьян* (1775—1824) — наполеонівський генерал. Під час Реставрації — один з лідерів ліберальної опозиції.

Манюель Жак (1775—1827) — член палати депутатів, перебував у опозиції до Бурбонів.

Лаффіт Жак. — Див. комент. до «Старої панни», с. 368.

С. 557. *Герцог Беррійський* (1778—1820) — племінник Людовіка XVIII. 13 лютого 1820 р. вбитий лимарем Лувелем, який намагався покласти край династії Бурбонів.

С. 558. *Деказ Елі*. — Див. комент. до «Музею старожитностей», с. 389.

С. 559. *Тюлія, Флоріна, Матіфа, Коралі, Камюзо* — дійові особи «Людської комедії».

С. 564. *...її жорстокий Веніамін...* — Тобто улюблений син. За біблійною оповіддю, у Якова було дванадцять синів, але найдужче він любив наймолодших — Йосипа і Веніаміна.

С. 565. *Герцог де Мофріньєз* — персонаж «Людської комедії».

С. 568. *Жеріко Теодор* (1791—1824) — французький художник-романтик.

Россіні Джоаккіно Антоніо (1792—1868) — італійський композитор, автор популярної опери «Севільський цирульник»

С. 569. *Люсьєн де Рюбампре* — персонаж «Людської комедії», герой романів «Втрачені ілюзії» та «Пишнота і злиденність куртизанок».

С. 570. *Робер Макер* — персонаж мелодрами «Адретський готель» (1823) Сент-Амана, Антьє та Поліанта і п'єси «Робер Макер» (1835) Сент-Амана, Фредеріка-Леметра, Оверне, Антьє і Алуа. Безсоромний шахрай і проноза.

С. 571. *Баярд*. — Див. комент. до «Музею старожитностей», с. 447.

С. 587. *Лусто* — персонаж «Людської комедії».

С. 589. «*Біла Дама*». — Див. комент. до «Музею старожитностей», с. 431.

С. 593. *Калло Жак* (1592—1635) — французький графік.

Хогарт Уільям (1697—1764) — англійський художник.

Шарле Нікола Туссен (1792—1845) — французький художник.

Раффе Огюст (1804—1860) — французький художник.

Мейсоньє Ернест (1815—1891) — французький художник.

Мурільйо Бартоломе Естебан (1618—1682) — іспанський художник.

С. 598. *...називають імператора Проба галльським Ноем...* — Римський імператор Марк Аврелій Проб (III ст.) особливу увагу надавав сільському господарству, зокрема виноградарству. За Біблією, Ной нібито першим запровадив культуру виноробства.

Річард Левине Серце (1157—1199) — король Англії з 1189 р.
Генріх II Плантагенет (1133—1189) — англійський король з 1154 р., батько Річарда Левине Серце.

Кондотьери — ватажки найманих військових загонів, що перебували на службі у правителів італійських держав або пап у XIV—XVI ст.

Рутьери — зграї солдатів-мародерів, що спустошували Францію в середні віки.

Котерії — наймані військові загопи, що входили до складу регулярної армії (XII ст.)

С. 599. *Аквітанія* — давня назва південно-західної частини Франції, край між Гаронною і Піренеями. З XIII ст. — провінція Гієнь.

С. 600. *Рігор* — французький чернець-літописець, автор історії владарювання короля Філіппа II Августа. Помер 1207 р

Карл VII (1403—1461) — французький король з 1422 р.

Барон Мішель (1653—1729) — французький комедійний актор.

Бурдалу Луї (1632—1704) — французький церковний діяч, відомий проповідник.

С. 601. *Карл Альберт* (1798—1849) — король Сардинії. 183 р.

С. 602. *Жакерія* — антифеодальне повстання у Франції 1358 р. Було жорстоко придушене.

С. 604. *...під час Фронди...* — Тобто в 1648—1653 рр. Фронда — феодальний рух проти абсолютизму.

С. 605. *Карл IX* (1550—1574) — французький король (з 1560 р.) з династії Валуа.

С. 606. *Шкіряна Панчоха* — прізвисько мисливця Натті Бумпо, героя серії романів американського письменника Фенімора Купера (1789—1851).

С. 608. *...Наполеон висадився в Кані...* — У березні 1815 р. Наполеон, утікши з Ельби, висадився в бухті Жуан неподалік від міста Кан.

С. 610. *Коваль Сміт* — персонаж роману Вальтера Скотта «Пертська красуня».

«Сто днів». — Див. комент. до «Старої панни», с. 271.

Червоний дім — назва королівської гвардії. Під час «Ста днів» більшість офіцерів з Червоного дому емігрувала разом із Людовіком XVIII.

«Білий прапор» — роялістська газета.

С. 612. *Аморос Франсуа* (1769—1848) — перший французький викладач військової гімнастики.

Панург. — Див. комент. до «Музею старожитностей», с. 453.

614. *Двір чудес* — передмістя середньовічного Парижа, де мешкали жебраки, грабіжники.

С. 615. *Делакруа Ежен* (1798—1863) — французький живописець-романтик

...мала ніс, як у Роксани... Тобто в дружини турецького султана Сулеймана II Роксолани (1505–1561), героїні трагедії Ж. Расіна (1639–1699) «Баязет» (1672).

Леонарда – персонаж роману А. Р. Лесажа «Історія Жіля Блаза з Сантільяни», *куховарка*, господиня розбишацького кишла.

С. 616. *Луксорський обеліск* – давньоєгипетський пам'ятник. Обеліск було встановлено в Парижі на площі Згоди.

С. 617. *Сганарель, Маскаріль, Скапен* – французькі комедійні персонажі, дотепні, лукаві та спритні слуги. Зображені в численних комедіях Мольєра.

С. 625. *Альбано Франческо* (1578–1660) – італійський художник, представник болонської школи.

Доменікіно (Доменіко) Цампієрі (1581–1641) – італійський художник, представник болонської школи.

Белліні Джованні (1430–1516) – італійський художник, представник венеційської школи.

Веронезе Паоло (1528–1588) – італійський художник, представник венеційської школи.

Перуджіно П'єтро (бл. 1450–1523) – італійський художник.

Корреджо Антоніо (1494–1534) – італійський художник.

Андреа дель Сарто (1486–1530) – італійський художник, представник флорентійської школи.

Буль Шарль Андре. – Див. комент. до «Лілеї долини», с. 41.

С. 627. ...*політики «Малого Провансу»*... – «Малим Провансом» називали терасу для прогулянок у парку біля палацу Тюільрі.

С. 628. ...*як цар Давид грів свої старі кістки*... – За Біблією, в царя Давида на старості так холола кров, що він ніяк не міг зігрітися. Тоді слуги знайшли йому молоду дівчину, яка вночі гріла царя, а вдень доглядала його.

С. 629. ...*серед сатурналій 1793–1798 років*... – Тобто в добу Революції. *Сатурналії* – давньоримське народне свято; гульня, буйні веселощі.

С. 631. *Деплен* – персонаж «Людської комедії».

С. 636. *Карем Марі Антуан* (1784–1833) – відомий французький кулінар.

С. 638. *Сенатор і Акіліна* – персонажі трагедії англійського драматурга Томаса Отвея (1652–1685) «Врятована Венеція».

С. 639. *Жорж* – псевдонім французької трагедійної актриси Маргарити Жозефіни Веймер (1787–1867).

Агріппіна – мати імператора Нерона, зображена Расіном у його трагедії «Британик» (1669). Роль Агріппіни була однією з найкращих у творчому доробку мадмуазель Жорж.

...коханця Гюльнари й коханця Медори... — Тобто героїнь поеми Байрона «Корсар» (1813), що входить до циклу «Східних поем». Гюльнара — палка і рішуча. Медора — ніжна і віддана.

С. 649. *...як отой цар зі Святого письма...* — Ідеться про Соломона, володаря величезного гарему, в якому були жінки різних рас і народів.

С. 652. *Евсерад* — героїня комедії французького драматурга Колен д'Арлевіля «Старий парубок» (1792), спритна домоправителька, що прагне одружитися зі своїм господарем.

...визволити Фердінанда VII від його кортесів... — Під час другої іспанської революції кортеси (парламент) вимагали від короля Іспанії обмежити абсолютну владу монарха і визнати конституцію 1812 р. Людовік XVIII відправив до Іспанії військо, яке мало підтримати Фердінанда VII.

С. 656. *Бертон*. — Див. комент. до «Музею старожитностей», с. 478.

С. 665. *...Самсонова витівка з лисицями...* — За Біблією, Самсон зловив триста лисиць і причепив їм до хвостів палаючі смолоскипи. Перелякані звірі побігли й спалили лани та виноградники філістимлян.

С. 673. *Що дали, то краще, як у Ніколе...* — Ідеться про Ніколе Жана Батіста, директора ярмаркового театру (XVIII ст.) Постійно переробляв вистави свого театру, повторюючи: «Що дали, то краще».

С. 675. *Телемах* — герой дидактичного роману французького письменника Фенелона (1651—1715) «Пригоди Телемака».

С. 679. *Бертран Анрі Грасьєн* (1775—1844) французький генерал, під Аустерліцем став генерал-ад'ютантом Наполеона.

С. 684. *Пуссен Нікола* (1594—1665) французький художник-класицист.

С. 700. *Фредерік-Леметр* (1800—1876) відомий французький актор.

«Життя гравця» — мелодрама Деканжа і Діно. Повна назва — «Тридцять років, або Життя гравця».

С. 704. *Карон і Бертон*. — Див. комент. до «Музею старожитностей», с. 478.

В разі успіху угоди 1815 року... — Ідеться про угоду, яка була підписана на Віденському конгресі 1814—1815 рр. Згідно з цією угодою, Франція поверталася до кордонів 1790 р.

С. 705. *Конвент* найвищий законодавчий виконавчий орган у Франції в добу Революції (1792—1795)

С. 720. *...генерал Вергілій..* Бальзак жартівливо називає генералом римського поета Вергілія Марона Публія (70—19 до н. е.).

С. 731. *Гадсон-Лоу* (1769—1844) англійський уповноважений на острові Св. Єлени, що мав наглядати за Наполеоном.

С. 734. *Цезар Борджа* (бл. 1475—1507) — син папи Олександра VI з 1499 р. правитель герцогства Романьї. Відомий своєю підступністю та жорстокістю.

С. 737. *Фуше Жозеф*. Див. комент. до «Старої панни», с. 268.

С. 739. *...іграє Річард III перед жінкою...* — Ідеться про сцену з історичної хроніки Шекспіра «Річард III». Герой умовляє леді Анну, чоловіка якої він недавно вбив, стати йому дружиною.

Річард III (1452–1485) — король Англії з 1483 р.

С. 743. *Наполеон II* (1811–1832) — Жозеф Франсуа Шарль Бонапарт, син Наполеона I; 1815 р. батько проголосив його французьким імператором. Ніколи не правив.

Рапп Жан (1772–1821) — наполеонівський генерал. Після Ватерлоо емігрував до Швейцарії. 1819 р. повернувся і згодом став пером Франції.

С. 745. *Гувіон-Сен-Сір* (1764–1830) — наполеонівський маршал Франції. З 1817 до 1819 р. — військовий міністр.

С. 759. *Мойсеєве чудо* — біблійна оповідь про те, як Мойсей урятував ізраїльтян від спраги. Він став біля підніжжя гори Хорів і вдарив палицею по скелі — потекла вода.

С. 760. *Голіаф* — за Біблією, філістимський велетень, убитий каменем із праці пастушка Давида.

С. 762. *Мюрат Жоашен* (1767–1815) — наполеонівський генерал, з 1804 р. маршал Франції, з 1808 р. — неаполітанський король.

Олена Алексєєнко

З М І С Т

«Лілея долини»	
Передмова до першого видання <i>Переклав Анатоль Перепадя .</i>	6
ЛІЛЕЯ ДОЛИНИ	
<i>Переклав Анатоль Перепадя .</i>	8
СТАРА ПАННА	
<i>Переклав Дмитро Паламарчук .</i>	. 253
МУЗЕЙ СТАРОЖИТНОСТЕЙ	
<i>Переклав Віктор Шовкун .</i>	. 377
БАЛАМУТКА	
<i>Переклав Юрій Лісняк .</i>	. 518
Коментарі О. Б. Алексєєнко .	. 764

Литературно-художественное издание

БАЛЬЗАК ОНОРЕ де

Сочинения в десяти томах

Том 5

ЧЕЛОВЕЧЕСКАЯ КОМЕДИЯ

ЭТЮДЫ О ПРАВАХ

СЦЕНЫ ПРОВИНЦИАЛЬНОЙ ЖИЗНИ, II

Перевод с французского

Киев

Издательство

художественной литературы

«Днипро»

На украинском языке

Художне оформлення *Я. М. Яковенка*

Портрет роботи *В. С. Василенка*

Художній редактор *О. Д. Назаренко*

Технічний редактор *І. М. Драгончук*

Коректор *Н. І. Забаштанська*

ИБ № 3623

Здано до складання 29.05.91.

Підписано до друку 09.09.91.

Формат 84 × 108¹/₃₂. Папір друкарський № 1.

Гарнітура банниківська. Друк високий.

Умовн. друк. арк. 42. Умовн. фарбовідб. 42,21.

Обл.-вид. арк. 46,13. Тираж 100 000 пр.

Зам. І-243. Ціна 5 крб. 50 к.

Видавництво художньої літератури «Дніпро».

252601, Київ-МСП, вул. Володимирська, 42.

Харківська книжкова фабрика ім. Фрунзе.

310057, Харків, вул. Донець-Захаржевського, 6/8.

Бальзак, Оноре де
Б 21 Твори: В 10 т.— К.: Дніпро, 1989—
Т. 5.: Людська комедія: Етюди про звичаї: Сцени
провінційного життя, II/Пер. з фр.—1991/Комент.
О. Б. Алексеєнко.— 796 с.: портр.
ISBN 5-308-00897-3 (т. 5)
ISBN 5-308-00450-1

До тому ввійшли «Сцени провінційного життя, II»: «Лілея
долини», «Стара панна», «Музей старожитностей», «Баламутка».

Б 4703010100—223
М205(04)—91 передплатне

ББК 84.4 Фр

